Municipiului Könyvtár
SZÉKELYUDVARHELY

ANUL LXXXI
Nr. 1
8-14 ianuarie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Cenușă de om la gură de canal pag. 3

Ce fantoșă mai agită puterea? pag. 3

ION RAȚIU:
Nimic nu s-a schimbat! pag. 5

Mineriada lui Cazacov pag. 6-7

Mafia din coregrafia românească pag. 8-9

Cum arată celula Zoei Ceaușescu pag. 6-7

Bioenergoterapie prin metoda „Cojocaru"

In zilele de 9 – 10 ianuarie, dr. ing. Constantin Cojocaru va reîncepe tratamentele prin transfer de energie cosmică. Din pricina condițiilor atmosferice restrictive, vor fi abordate numai următoarele afecțiuni: gripa, rinita alergică, astmul bronșic, sinusita. Cei care doresc să se supună acestei terapii, vor fi prezenți începînd cu ora 9 dimineața.

Shell

PEPSI

SENZAȚIE ÎN LUMEA ANTROPOLOGILOR!

Intr-un ghețar din Austria, a fost descoperit, în carne și oase, un om din epoca bronzului. Despre acest eveniment epocal, o amplă relatare **în numărul viitor al revistei „Flacăra".**

"Mamă dragă, astă noapte, am visat un vis frumos..."

(Din visele de aur, visate de Anul Nou la Colțoceni)

Regele Lear al secolului XX

Despre ce s-a întîmplat pe mapamond în ultimii doi ani se pot scrie – și se vor scrie, fără îndoială – studii aprofundate, cărți, biblioteci întregi. Cu cît va trece vremea, cu atît aceștî doi ani se vor dovedi nepereche, de importanță unică în istoria umanității. Atîtea întîmplări formidabile într-un timp așa de scurt ! Dominantele : prăbușirea comunismului și destrămarea imperiului sovietic. Eroul tragic al acestor convulsii ale istoriei a fost, fără îndoială, Mihail Gorbaciov.

Mihail Gorbaciov și-a sfîrșit cariera politică într-o zi de Crăciun, ca și Nicolae Ceaușescu. Dar dacă acesta din urmă părăsea scena politică pus la zid și huiduit de un neam întreg, părintele perestroikăi s-a putut retrage, doi ani mai tîrziu, cu o anumită demnitate ; el a putut ieși în stradă și strînge mîinile moscoviților, stîrnind nostalgii și păreri de rău. O diferență importantă, însă nu esențială. Și unul și altul fuseseră corifeii unei orînduiri bazate pe fals și minciună, și unul și altul se menținuseră la putere prin forță și demagogie. Însă în timp ce Ceaușescu, în mare suferință intelectuală, era convins că se poate construi la nesfîrșit pe temelii de lut, Gorbaciov și-a dat seama de șubrezenia sistemului, dar a comis greșeala fatală de-a spera că sistemul poate fi recondiționat, reformat, revigorat (perestroicizat, adică). Drama lui Gorbaciov de aici a venit, că a crezut că poate exista un „comunist cu față umană". El n-a putut înțelege nici că eficiența economică, standardul de viață ridicat și democrația sunt incompatibile cu comunismul, nici că libertatea adevărată a popoarelor din „republici" este incompatibilă cu existența U.R.S.S. Și din această pricină iluziile lui s-au spulberat una cîte una.

Cu doi ani în urmă, scriam că pentru ca Gorbaciov să-și poată îndeplini menirea istorică, ar fi necesar ca el să mai rămînă în fruntea U.R.S.S. circa cinci ani. A rămas doar doi. Și-a îndeplinit însă misiunea ? Fără îndoială că da, iar împrejurarea că a rezistat numai doi ani în loc de cinci se datorează galopului nemaipomenit al istoriei din 1989 încoace. Doi ani și-așa înseamnă foarte mult. Paradoxul consistă în faptul că misiunea istorică a lui Gorbaciov era cu totul alta decît aceea pe care o credea și pentru care se zbătea el. Gorbaciov și-a fixat ca țel salvarea comunismului și a U.R.S.S.-ului, prin introducerea de reforme. Dar „restructurarea", și cu deosebire „glasnostiul", au făcut ca ultimului mohican al imperiului sovietic evenimentele să-i scape de sub control și să se dezvolte de sine stătător. Pînă la urmă, „în zadar striga-mpăratul, ca și leul în turbare ; umbra morții se întinde, tot mai tare și mai tare". Umbra morții comunismului și a imperiului rusesc, firește. Fără voia lui, Gorbaciov a fost groparul și al comunismului, și al U.R.S.S.-ului. Aceasta a fost misiunea lui istorică.

Nu putem să ne referim la aceste evenimente, care sunt menite să schimbe fața lumii și soarta locuitorilor ei, să marcheze cea mai mare cotitură din istoria omenirii, fără a aminti și de mult hulitul Adolf Hitler. Nu stă în intenția mea de a spune vorbe bune despre el, românii n-au nici un motiv să-l reabiliteze. De altfel, fără pretenția de a da eu, aici, o judecată definitivă, cred că Hitler este irecuperabil pentru istorie. Din cauza atrocităților săvîrșite (rămîne însă ca acestea să fie aduse la justa lor dimensiune, înlăturîndu-se munții de invenții, denaturări și mistificări, uriașul folclor cu care a fost înlocuită rigoarea științifică și obiectivitatea istorică). Am aici în vedere doar direcțiile principale de acțiune ale Führerului : stîrpirea comunismului și destrămarea U.R.S.S. Iată, aceste țeluri sunt acum atinse ! Și acolo, în lumea umbrelor, Adolf trebuie să fie foarte supărat și să se simtă foarte nedreptățit și mazilit din cauză că în urmă cu 45 de ani Volga și Potomacul și-au unit apele ca să-l termine, iar acum și le-au unit din nou ca să facă exact ceea ce voise să facă el, Führerul. Nepătrunse sunt căile marii politici !

Să ne întoarcem la Gorbaciov. Pe unde va rătăci el de acum înainte, în zdrențe sau nu, cu sau fără toiag, e greu de spus. Dar înainte de a pronunța, referitor la orînduirea marxist-leninistă și la imperiul kremlinist, sfîșietoarele cuvinte „Never, never, never !", care în rusește sună „Nicogda, nicogda, nicogda !", Gorbaciov va fi îndreptățit să se uite în jur, la Elțîn și la alții, și să le adreseze un reproș cosmic : „Bine, dar eu v-am dat tot !". La care regele Lear al secolului 20 va primi, cu siguranță, un singur răspuns : „El, și ?"

ION D. GOIA ■

APELUL
Consiliului Național al Unirii
către Națiunea Română

Anul 1992 poate fi anul reîntregirii țării și reunirii neamului românesc. Aceasta este speranța Consiliului Național al Unirii, din componența căruia fac parte 46 de parlamentari de la Chișinău și 61 de parlamentari de la București — ca membri fondatori — la care au aderat Biserica Ortodoxă Română în frunte cu Preafericitul Părinte Teoctist, patriarhul B.O.R., Cartelul sindical național „Alfa", Liga studenților din România, Asociația mondială Pro-Basarabia și Bucovina, Societatea culturală București-Chișinău, Frontul Popular din Moldova, Liga Democrat-Creștină a Femeilor din Moldova, Organizația Tineretului Democrat-Creștin din Moldova, Partidul Național-Creștin din Moldova, Uniunea Democrat-Creștină din Moldova și alte formațiuni.

Dezagregarea Imperiului Sovietic a creat posibilități reale în vederea lichidării consecințelor Pactului Molotov-Ribbentrop.

Într-un moment unic de renaștere a Europei, în care națiunile își regăsesc identitatea, poporul român nu concepe consolidarea unui alt stat pe teritoriile românești ocupate decît ca o formulă de oportunitate politică menită să deschidă calea spre reîntregirea neamului românesc. Acum, la sfîrșitul anului 1991, atît de promițător pentru aspirațiile românilor, ne adresăm întregii națiuni, urîndu-i să se regăsească în deplina sa integritate teritorială și spirituală, într-un stat român pe care înaintașii noștri ni l-au lăsat moștenire la 1 decembrie 1918.

Fie ca cea de-a treia generație unionistă a românilor, după cele de la 1859 și 1918, să-și ducă povara sacrei datorii naționale pînă la capăt.

Iași, decembrie 1991 — **La mulți ani !**

CONSILIUL NAȚIONAL AL UNIRII

Înălțarea în grad la soborul de crainici

Simpozioane, slujbe, anchete pe Bulevardul Magheru, se descarcă orez în portul Constanța, succese oltenești în „Cîntarea Olteniei", vizita de lucru a lui Răzvan Theodorescu în Studioul 4, ziarele la care colaborează Cristian Țopescu, concursuri de trap la Ploiești, poluarea de la Baia Mare, chemări la împăcare națională, simpozioane în portul Constanța, se descarcă portocale pe Magheru, slujbe în studioul 4, chemări de lucru, anchete la Ploiești, concursuri de trap cu Cristian Țopescu, maiorul Hamza ciufulit, succese în meteorologie, noi muzee în Dolj, Valeriu și președintele, simpozioane, slujbe în portul Constanța, se descarcă orez la Baia Mare, prezențe doljene în „Cîntarea Olteniei", simpozioane la Patriarhie, slujbă în „Cîntarea Olteniei", președintele și ceafa lui Răzvan, trap în studioul 4, se descarcă orez la Ploiești, cearta dintre Iliescu și Roman, poluarea unei slujbe la Baia Mare, aniversări în meteorologie, Felicia Meleșcanu din off, maiorul Hamza pe Bulevardul Magheru, se dau medalii și diplome, prezențe doljene în lume, simpozion la Caracal, Valeriu descarcă orez în studioul 4, ceafa lui Hamza și Răzvan ciufulit, cearta dintre Roman și Iliescu, slujbele la care colaborează Cristian Țopescu, concursuri de trap poluate, simpozioane la Ploiești, starea vremii în studioul 4, ziare de împăcare națională, se descarcă medalii la Baia Mare, concursuri de trap la Patriarhie, slujbe în „Cîntarea Doljului", noi anchete pe Magheru, Roman și președintele la slujbă urmată de simpozion, Felicia Meleșcanu vorbește din off cu vocea lui Hamza, anchetă de opinie urmată de slujbă pe Magheru, ceafa lui Răzvan, se descarcă lămîi în Dolj, Iliescu demască trecutul lui Roman, Valeriu îl anchetează pe Cosma, vîntul suflă din est, anticiclon în Dolj, slujbe pe poligonul de trap din Ploiești, simpozion Roman — Iliescu, se descarcă diplome poluate, Domozină transmite din studioul 4 situația arăturilor din Dolj, Roman dezvăluie trecutul lui Mironov, Valeriu descarcă lămîi la Patriarhie, Hamza și maiorul său tip furou, Hamza nădușit la subsuori, o zi liniștită pe Bulevardul Magheru, Cosma descarcă orez la Cotroceni, expoziție cu simpozion și slujbă în Cetatea Băniei, noi reviste scoase de Cristian Țopescu, Valeriu vorbește italiana la Otopeni, Răzvan descarcă lămîi, vizita de lucru a președintelui în studioul 4, maiorul Hamza, Meleșcanu descarcă orez din off.

Urmare a prezentării, corecte, pozitive, prin pași concreți a imaginii României în România, în Televiziune au avut loc înălțări în grad. Slujba la înălțare în grad a soborului de crainici de la „Actualități" a avut loc pe poligonul de trap din Ploiești și a fost transmisă în direct de Sebastian Domozină ajutat de corespondenții din Baia Mare. Festivitatea, la care s-au distribuit diplome și medalii, precum și o cantitate importantă de orez, s-a desfășurat în prezența lui Roman și a lui Iliescu, ceafa lui Răzvan Theodorescu fiind demascată de Valeriu. Un pluton de preoți a binecuvîntat în spiritul împăcării, al consensului național, prilej cu care Iliescu și Roman s-au scuipat.

Ceremonia s-a sfințit fără alte incidente majore și s-a bucurat de o reflectare corespunzătoare în noile publicații ale lui Cristian Țopescu. După înălțare, a urmat un simpozion în studioul 4 urmărit în direct de o oră de vîrf de toată țara. Iliescu, Valeriu, Roman și Răzvan Theodorescu au participat întinși pe podea, în timp ce din toate părțile se trăgea enorm, în semn de omagiu, exact ca în zilele revoluției, cînd cei patru și-au riscat viața pentru fragila noastră democrație. Momentul de vîrf s-a consumat în fața camerelor de luat vederi din care, forțe legionare au sustras casetele, astfel că scena în care Petre Roman a încercat să-l sufoce cu puloverul pe Iliescu s-a consumat într-un respectuos anonimat.

În încheiere, Rodica Becleanu a sărutat poalele popilor și mîna dreaptă a președintelui.

TUDOR OCTAVIAN ■

CHIRURGIA ESTETICA A DEMOCRATIEI ORIGINALE

Ce fantoșe mai agită puterea

Cei care urmăresc cu asiduitate emisiunile de pe micul ecran l-au putut vedea apărind, într-o seară, la o oră de „maximă audiență", într-un interviu care s-a lăbărțat nepermis de mult, pe un oarecare domn inginer Cristodor Mihai, care reprezenta o uniune a celor care n-au fost membri de partid (comunist). Ce nu știu inocenții urmăritori ai acestor „parodii TV" este că M. Cristodor a fost adus în fața justiției pentru falsificări grosolane, printre care falsificarea ștampilei asociației celor care n-au fost membri PCR, din care a făcut parte. Cum de îi acordă credit Televiziunea Română ? Veți afla în continuare. Să mai adăugăm la toate acestea zvonul că Uniunea susmenționată amenință să se transforme în partid și să „candideze" la viitoarele alegeri. Asta ca diversiunea să fie în floare.

Partide cu înlocuitori ?

Pentru a clarifica lucrurile, să spunem că Asociația națională a oamenilor din România care n-au fost membri ai Partidului Comunist Român face parte din „Alianța pentru Proclamația de la Timișoara" și din ALIANȚA CIVICĂ. Ea a trimis Comisiei de validare a membrilor Parlamentului (pe 10 iunie '90) o cerere de a nu-l valida ca senator pe Alex. Birlădeanu datorită funcțiilor ocupate în vechile ierarhii comuniste. A cerut suspendarea din funcția de președinte a d-lui Iliescu (pe 16 iunie '90) pentru că a chemat minerii la București. Cum a răspuns Puterea? După principiul: dacă nu-i putem deturna, atunci să-i falsificăm. Să-i înlocuim cu o marionetă care să-i „dubleze", ceea ce va spori confuzia politică în care ne zbatem. Stratagema **substituției** a fost folosită cu succes și în alte cazuri, ajungînd aproape o tactică de stat. „Uniunea celor care n-au fost membri PCR" (de ce era nevoie de două uniuni?) a apărut ulterior, prin septembrie-august '90, cînd M. Cristodor, membru al Asociației Naționale a oamenilor din România care n-au fost membri PCR, primește împuternicirea să organizeze o filială pe sectorul 3 în București, falsifică ștampilele și uzează de fals, uzurpă funcția de președinte și vicepreședinte și se autoproclamă președinte. Este chemat de Asociație (cu sediul în Galați) în justiție, dar Procuratura tergiversează nepermis de mult anchetarea. Uniunea — fantoșă ocupă localul (excelent așezat) din București, Calea Victoriei nr. 135, etajul 4, camerele 10—11, pe care-l obținuse Asociația. Confuzia devine, în acest fel, o operă perfectă : rezultatul chirurgiei estetice a democrației originale, sau o altă afacere „cu față umană".

Șarpele, cînd îl doare capul, iese la drum

În urma acestor fapte, Asociația somează prin adresa nr. 15/1991 „conducerea" Uniunii să elibereze localul ocupat abuziv, pentru care are aprobarea DGDAL și contractul încheiat cu ICRAL Herăstrău sub nr. 26 928 din 23.XI.'90 ca ocupant legal și de drept. Altfel, se stipulează în adresă (a cărei copie xerox se află la mine, n.r.), Asociația va recurge la „apel în justiție, pentru a cere evacuarea forțată". Răspunsul la adresă (al lui M. Cristodor) este antologic. Fără număr de înregistrare, dar cu ștampilă. Redactat într-un limbaj extrem de agramat. Exersînd cu brio mahalagismul în politică. Să spicuim din el (a cărui copie xerox poate fi consultată oricînd la sediul nostru, n.r.) citeva fraze. De exemplu : „Rominul are (sic) un proverb. Șarpele cînd îl doare capul iese la drum. Ați prins curaj pentru că ni s-a respins nouă dosarul la Galați. Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă. Eu puteam foarte bine la recurs să cer ca procesul să se amine pînă ce se va judeca procesul dl. Cindea care nu știe nici pe ce lume trăiește și e dat în judecată de partidul C.R.E.D. pentru sustragerea fondurilor partidului și a autoturismului". (Aici să facem o paranteză și să amintim că dl. Cristodor este secretarul general — unde am mai auzit noi expresia asta ? — la partidul C.R.E.D., Casa Română a Europei Democrate, iar un anume Mihai Gligor, președinte. La Uniunea celor nemembri de partid s-au autointitulat invers : Gligor — secretar general și Cristodor, președinte). Dar iată ce acuze îi aduce dl. Cristodor președintelui Asociației : „Dv. știți să faceți numai hau, hau, să vă folosiți de naivitatea unor studenți ca să faceți scandal. După informațiile noastre era să va ia muncitorii la bătaie cînd ați ieșit în stradă. Iar la București ați scăpat ca printre urechile acului. Să încercați și pe viitor să mai faceți astfel de gesturi, și veți vedea. Vă lăudați că ați avut curajul să-l calomniați pe Iliescu și Birlădeanu? Poate avea acest gest vreo valoare dacă nu cumva e un simplu truc (...)" Credem că dumneavoastră, d-nule Cristodor, vi se potrivește mai bine proverbul cu șarpele ieșit la drum. Oricum, pînă una-alta, ar trebui să mai faceți temeinice exerciții de gramatică română și de compunere liberă.

Amenințați, amenințați, tovarăși

Pledoaria celor de la Uniunea nemembrilor PCR a avut darul să ne convingă pe deplin. De contrariul celor afirmate de dînșii. Un asemenea stil (dacă se poate numi așa îngăimarea beldisită de cuvinte fără șir), practicat numai pe maidan, l-am mai întîlnit noi la unii dintre corifeii Puterii, din aceia care se prefac a visa la România Mare. Să argumentăm cu citate : „Ce vreți să faceți dv. cu sediuul (sic !, n.r.) la București ? N-ați aflat ca se scumpesc chiriile. Aveți dv. 15 000 lei/lună/mp. Dar întreținerea cu ce vreți s-o plătiți ? Dv. nu aveți cu ce să plătiți sediul nici la Galați. Nu ați pierdut odată sediul acolo din lipsa de fonduri ?" Sau, o altă mostră : „E deadreptul (într-un cuvînt, n.r.) revoltător și aveți un mare tupeu să revindecați un spațiu care n-are nici o legătură cu așa zisa centrală pe care ziceți ca o reprezentați (...) Nu vă îmbătați cu apa rece că ați cîștigat procesele de la Galați". Cum, adică, a cîștiga niște procese în instanță înseamnă a te „îmbăta cu apă rece" ?

Dar, după vechile practici comuniste, pe care se vede că dl. Cristodor le are în sînge, în afară de tămîiatul personalităților d-nilor Birlădeanu și Iliescu, dînsul se mai pricepe și la amenințări. Exemplu : „Nu vă gîndiți ce spune lumea. (...) Cum ați putut să declarați la R. Liberă că noi ne-am înființat la București ca să vă compromitem ? Cui îi servește dacă începem o polemică în ziare ? Aveți dv. spatele așa de rezistent ca s-o suportați. Sau faptul că aveți tupeu e suficient? (...) Vă trimit această scrisoare în copie ca s-o visați noaptea. Poate n-ar fi rău să știți că la etajul patru avem două camere și ca eventual poate veți primi și dv. 2 mp. măcar să aveți unde dormi cînd veniți la București, poate va prinde un cutremur acolo tot e clădirea în consolidare și evacuare". Urmează semnătura: Președinte Mihail Cristodor. D-nule Cristodor, cred că dumneavoastră conduceți în stare de ebrietate politică ! Nu de altceva, dar vă prinde cineva și vă ia carnetu'! (Asta ca să parafrazăm „stilul" dumneavoastră). În rest, vă urăm multă sănătate și putere de muncă, tovarășe, ca oricărui secretar general...

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Cenușă de om, la gură de canal!

Printre multele întrebări rămase fără răspuns, privind evenimentele din decembrie 1989, nici întrebările legitime ale familiilor celor uciși nu au avut un ecou favorabil din partea factorilor responsabili și a puterii.

Apelului Asociației „17 Decembrie" — Timișoara, prin care se solicita sprijinul pentru identificarea locului în care a fost aruncată cenușa celor 40 de martiri timișoreni incinerați la Crematoriul uman din București, le răspundem cu strîngere de inimă, publicînd facsimilul și textul integral al „Procesului-verbal de cercetare", întocmit la data de 12 ianuarie 1990. (P.V.).

Procuror militar, lt. col. de justiție Voinea Dan, din Direcția Procuraturilor Militare, și procuror Comșa Vasile, din cadrul Procuraturii Generale.

Azi, data de mai sus, am fost conduși de cpt. Nuțu Dorel, din poliția Sectorului Ilfov, la locul unde a aruncat cenușa provenită din arderea cadavrelor de la Timișoara. În prezența martorului **(indescifrabil, pe copia noastră xerox — n.n.)** din comuna Popești Leordeni, S.A.I., str. Anton Pann, nr. **(indescifrabil)**, de profesie tinichigiu la Uzina de motoare electrice București, am constatat următoarele :

La punctul denumit „Castaforum", de la marginea satului Popești către satul Cula, se află o gură de canal în care cpt. Nuțu Dorel afirmă că a aruncat din tomberoane cenușa ridicată de la crematoriul București, la data de 20.12.1989.

La data cercetării noastre, gura de canal era acoperită de zăpadă.

La fața locului s-au executat fotografii judiciare.

Menționăm că prin gura de canal se observă curgînd un debit mare de apă, provenind din riul Dîmbovița.

Drept pentru care am întocmit prezentul proces-verbal.

REGULAMENTELE MILITARE – CA PE VREMEA LUI CEAUSESCU

În ceea ce privește informațiile care parvin, din armată, opiniei publice, se pare, totuși, că glasnostiul n-a pătruns prea adînc în intimitatea structurilor operative. Înainte vreme exista un organ specializat, care se ocupa cu „filtrarea" informațiilor: cenzura. Din el făceau parte secretari de partid, comandanți și ofițeri de contrainformații. Înainte ca orice știre, orice informație sau articol din domeniu, oricît de anodine — să ajungă a fi date publicității, trebuia să ai aprobarea corespunzătoare de la organul de cenzură al ministerului: adică o ștampilă ovală care ținea loc de „bun de tipar". Acum sistemul nu mai continuă, oficial cenzura fiind desființată. În spatele ei a rămas un reflex al fiecăruia, după funcția și scaunul pe care-l ocupă. Ceea ce pare cu mult mai grav, credem, este faptul că regulamentele militare de pe vremea lui Ceaușescu au rămas, în mare parte, în vigoare. Este greu de conceput, în aceste condiții, că poate exista cu adevărat o mișcare, pentru o reală democratizare a armatei. Cel puțin atît timp cît ceva atît din spiritul cît și din litera unei ordini militare potrivită concepțiilor și scopurilor comuniste mai tutelează regulamentele și dispozițiunile care nu sînt altceva decît „legislativul" după care se dirijonează activitatea militară.

Mai mulți militari (printre care destui ofițeri superiori) au pledat în acest sens, cu unii dintre ei avînd șansa să putem discuta în mod direct. Unul dintre capitolele cele mai intens comentate — și pe bună dreptate! — este cel care se referă la „uzul de armă" și care reglementează (sau ar trebui să reglementeze!) exact unde, cine, cum și în ce fel poate face uz de armă în spiritul legii. Atît de viu disputatul punct este chiar o „cheie de boltă" în codul deontologic al militarului, în special al militarilor de carieră. Să nu uităm că, în virtutea interpretărilor pe care justiția le-a dat acestor paragrafe, au fost condamnate unele persoane implicate în Revoluția din decembrie '89 și categorisite ca „teroriști". La Sibiu, Brăila, București, Timișoara și în alte orașe au murit oameni — a căror moarte este chiar strîns legată de interpretarea acestei prevederi referitoare la „uz de armă". Însă regulamentele militare nu se pot revizui atîta timp cît nu există o Constituție, și încă una temeinic întocmită. În care să fie stipulat și uzul de armă împreună cu circumstanțele sale. A fost propusă, în urma valului contestatar, și o altă formulare a jurămîntului militar, diferit de cel care se practica în vremea atotputernicei hegemonii comuniste. S-au formulat, de asemenea, și niște principii de revizuire a regulamentului. Pînă atunci însă, pînă cînd litera de căpătîi a celor care se află în uniforme va fi într-un fel sau altul, modificată, rămîne ca stafia vechilor concepții să planeze asupra tuturor militarilor, de la cei cu raniță, pînă la cei cu bastonul de mareșal la subsuoară.

Epilog la explozia unui avion

Față de cele pe care le cunoșteam, anterior, despre cazul exploziei avionului MIG-23 pe aeroportul „Mihail Kogălniceanu", tratat, într-un articol mai amplu în FLACĂRA, cu un număr în urmă, putem adăuga cîteva lucruri pe care le-am aflat oarecum mai de curînd și care vin să completeze anvergura cazului. În prezent se așteaptă ca în privința deznodămîntului, să hotărască generalul Opruță și Comandamentul Aviației. Ministrul Apărării Naționale, domnul general Nicolae Spiroiu, nu poate trece peste poziția acestora, socotită cea mai autorizată cu putință. Nu ministrul dă aprobările speciale pentru zbor, ci **numai generalul Opruță și Comandamentul Aviației.** Dl. Spiroiu poate numi, totuși, o comisie care să verifice calitatea verdictului. Cît privește poziția domnului locotenent-colonel Șurcu, ea se prezintă, în continuare, foarte delicată. După cum ne informează sursele noastre, asupra sa cît și asupra carierei sale planează o incertitudine cum nu se poate mai tristă și mai stînjenitoare. În fond, dacă ne amintim bine, nu pare a fi singurul implicat în accidentul avionului pe care l-a pilotat. Lt.-colonel Surcu așteaptă, încă, un verdict, la unitatea militară din Timișoara. Chiar dacă avionul a fost distrus, chiar dacă sînt și serioase pagube materiale, există unele opinii care socotesc că de la început s-a vrut ca el să fie „scos" vinovat, direct răspunzător de accidentul produs. Unele opinii mai categorice consideră că s-a procedat chiar la „eliminarea prezumției de nevinovăție" absolut necesare în lămurirea nepărtinitoare a acestei importante anchete. Pînă una-alta, așteptăm hotărîrile care vor fi luate de către domnul general Opruță și Comandamentul Aviației, precum și poziția d-lui ministru al Apărării, N. Spiroiu. Fără să uităm că la examenul medical, Șurcu a fost găsit apt de zbor pe MIG-23.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Domnul Ion I. Brătianu vrea să ajungă primarul Capitalei

Încercarea de a-i lua un interviu președintelui Uniunii Liberale Brătianu în legătură cu revendicarea moșiei de la Movilița, a eșuat lamentabil. Dl. Ion I. Brătianu a știut cu măiestrie să se eschiveze. Și nu numai atît, a contraatacat: revista **Flacăra** îi este un dușman, care urmărește să-i demoleze capitalul politic, ziariștii n-ar trebui să se intereseze de astfel de chestiuni personale, de exemplu, cît poartă la pantof, cu cine se culcă, fleacuri... Într-un cuvînt, domnia sa a refuzat dialogul. Nici o supărare! Nu putem, în absența unui răspuns clar, să afirmăm cu certitudine că demersul președintelui U.L.B. face parte dintr-o diversiune pusă la cale de dînsul (sau de altcineva) pentru a-i speria (iarăși) pe țărani, acum, în preajma alegerilor locale: Vin moșierii să ne la pămîntul! Nu-i așa? Coposu și Cornea sînt vinovați! Cine cîștigă în urma acestei mici diversiuni? În nici un caz adevărata opoziție.

Și ca să nu plec cu mîna goală, l-am întrebat pe dl Ion I. Brătianu, **ce va face pentru bucureștenii în cazul alegerii sale în funcția de primar al Capitalei.** Răspunsul s-a transformat într-un discurs imposibil de oprit. Cifiți-l și imaginați-vă că deputatul care susține în Cameră momentele de umor involuntar, va ajunge primarul Bucureștiului:

— Așa cum a început campania electorală, ne găsim deja într-o ilegalitate. Astfel, știm în 13 decembrie, nu ?... E ultima zi în care se poate depune sigla și în foarte multe orașe nu există comisiile electorale. Nu există încă legea pentru finanțarea partidelor. Este învăluită într-un mister, un hocus-pocus apare, nu va fi, va fi, se retrage, se discută, nu se discută, nu se știe nimic, sînt voci pro și contra. Trebuie să știm, că dacă vrem să mergem spre o adevărată democrație, în situația dezastruoasă, de adevărată calamitate economică în care se află țara, nu se poate vorbi de premisele unei democrații, atîta timp cît nu sprijinim pionii acestei democrații, care sînt partidele politice. Reclam de luni de zile această lege a finanțării partidelor. Noi nu putem să ne exprimăm ideile noastre, care fac parte din așa-zisa democrație. Cu cît diversitatea de idei e mai mare, cu atît procesul e mai cert. Sîntem supuși unor presiuni sistematice, diabolice, ale Coloanei a V-a. Desființarea ziarului „Viitorul liberal", organul de presă al Uniunii Liberale Brătianu, prin măsuri administrative, este una din aceasta. Cenzurarea sistematică a intervențiilor mele la televizor și interpretarea lor într-un mod defavorabil arată că U.L.B. a devenit un partid foarte primejdios. Luarea de poziție din ce în ce mai hotărîtă împotriva haosului, a vînzătorilor de țară împotriva anumitor factori de răspundere care au vrut și vor să ne îngenuncheze capitalului străin și organismelor de presiune internațională, cum ar fi Fondul Monetar și Banca Mondială, face ca lupta pentru neutralizarea mea de această Coloană a V-a să fie pe cît mai înverșunată, pe atît mai vizibilă.

Închipuiți-vă că deasupra Capitalei această corupție care există, această iresponsabilitate în nerespectarea legilor s-a abătut și la Primăria Municipiului București. Dovadă că cei patru primari n-au putut să facă nimic în orașul București, în ciuda faptului că au fost schimbate cîteva autobuze. N-au putut să îmbunătățească viața habitantă a locuitorilor. S-au dat spații comerciale unor așa-zișI agenți comerciali economici străini care n-au nici o legătură, nici o tradiție cu Bucureștiul și nici cu tradiția acestei țări. Cum se pot explica zecile de magazine care s-au dat sîrienilor și arabilor? Cum se explică naturalizarea acestora peste noapte? Este o datorie față de sîngele vărsat de peste 2 000 de ani de locuitorii acestor meleaguri, este o datorie față de creștinismul nostru ortodox, cultivat în teritoriul acesta, este vorba de integrarea noastră la acest pămînt carpato-dunărean-pontic, care ne face să vorbim limba în care mă exprim eu astăzi... și dăm cu atîta ușurință calitatea de cetățean român unor oameni pe care nu-i leagă nici pămîntul acesta, nici cultura, nu-i leagă nici religia acestei națiii, a acestei insule latine într-o enclavă slavă. Vreau să-i întreb pe acei care au primit naturalizarea, ce știu ei despre Ștefan cel Mare, despre Mihai Viteazu, de Brătianu care a făcut România Mare? Cum se poate acorda o cetățenie pe baza unei legi votată într-o plictiseală generală? Ca să facem plăcere stăpînilor noștri occidentali, noilor noștri stăpîni?

Dacă populația Bucureștiului îmi va acorda votul de încredere, vă spun, voi revizui, printre altele, deciziile de acordare a spațiilor comerciale. Voi asigura o aprovizionare continuă și la prețuri acceptabile. Voi interzice pe suprafața Bucureștiului să se practice adaosurile comerciale, această posibilitate de speculă și jecmănire a populației, că toate întreprinderile furnizoare vor folosi rabatul comercial, nu adaosul comercial. Să avem aceleași prețuri pe întreg Bucureștiul. Voi aplica lozinca strămunilor mei: „Prin noi înșine", ca acest Beirut, care a devenit Bucureștiul, devansat de clădirile acestea neterminate, să fie terminate cu ajutorul constructorilor bucureșteni care acum se află în șomaj tehnic cu zecile de mii. Și locuințele să fie acordate populației în funcție de vechimea lor în acest oraș. Voi organiza comisariate de cartier, care vor sesiza toate neregulile. Voi acorda decorații, pentru a se crea astfel o clasă de privilegiați și notabili a acestei cetăți a Bucureștiului. Titlul de cetățean de onoare al Bucureștiului va fi acordat acelor cetățeni care merită onoarea acestei capitale. Desigur, că tot ceea ce îmi propun va intra într-un program. Vor trebui revizuite alimentarea cu apă, canalizările, încălzirea apartamentelor, sistemul rutier, transportul în comun, securitatea cetățenilor. Voi cere o dovadă pentru cetățenii care nu-și justifică prezența în București, adică nu muncesc aici, nu dețin proprietăți. Voi cere să mi se pună la dispoziție 6 regimente de jandarmi, că nu se poate face ordine, în această capitală devastată, numai cu declarații de bună intenție, fără a avea un efectiv suficient de oameni de ordine.

A consemnat
PETRE BARBU ■

P.S. După ce am închis reportofonul, dl Brătianu, crispat, m-a întrebat ce părere am, în calitate de om și nu de ziarist, despre ultimul său conflict în Camera Deputaților cu dl. Dinu Patriciu. Cu ipocrizie nemeritată, i-am răspuns că a fost în formă!

AGRICULTORI SAU SECURIȘTI?

În 1990 a luat ființă „Dracula Society". Cei trei parteneri sînt Sobi Cseh (cunoscutul cascador), Sima Constantin și Ștefan Brandes. Ei au închiriat de la Centrul republican de creșterea și calificarea cailor de rasă un teren pentru o perioadă de 10 ani. La 4 februarie anul acesta, printr-un decret al Ministerului Agriculturii, acest loc a fost dat societății ROMATEST. Legal era ca această societate să preia și angajamentele fostului proprietar. Nu s-a întîmplat așa. Mai mult, deși terenul se află în sectorul agricol, ROMATES-ul a cerut chirii identice cu cele patru spații comerciale din centrul Bucureștiului. Cei de la „Dracula Society" s-au adresat revistei noastre.

„Odată apărut decretul lege 54, a luat naștere firma «Dracula Society» avînd ca activitate: creșterea și valorificarea cailor de rasă, cultivarea și comercializarea de produse agricole, servicii, turism, agrement, producție film, editură.

Am închiriat de la Centrul republican de creșterea și calificarea cailor de rasă, pentru o perioadă de 10 ani, terenul și clădirile aflate în comuna Voluntari. Am investit în jur de 2 milioane. Am reparat clădirile, am cumpărat cai, mobilier, instalații sanitare, materiale pentru gimnastică medicală și culturism. Aici și-a început activitatea singura bază de recuperare a handicapaților psihici și motori. (Tratamentul este gratuit și constă în gimnastică medicală, călărie și culturism.)

«Dracula Society» e singurul club civil de călărie din perimetrul capitalei, de altfel secțiile de călărie și culturism sînt afiliate federației de profil din cadrul Ministerului Tineretului și Sporturilor. Aici își are sediul singurul centru de antrenament al cascadorilor.

Încet, cu mari eforturi fizice și materiale din partea celor trei asociați, baza de la Voluntari a fost scoasă la lumină. Acum aveau să intre în scenă și cei dornici să preia de-a gata lucrul făcut de alții. Dorințele au fost urmate de fapte care în orice stat democratic sînt sancționate penal. Pe scurt faptele au fost cam așa: baza de la Voluntari a fost **vîndută fără licitație** unei societăți comerciale nou create, avînd numele de **ROMATEST.** Vînzarea s-a făcut „în familie", cu acordul tacit al **ministrului adjunct Constantin Leu,** deși chiar Avicola Voluntari (care are birourile pe acel teren) ar fi dorit să participe la licitație. Directorul Centrului republican de creșterea și calificarea cailor de rasă, a fost de acord cu această ilegalitate deoarece fiul său (inginer mecanic) are oricînd un loc călduț la ROMATEST. Cei de la „Dracula Society» au cerut respectarea contractului semnat pentru o perioadă de zece ani, dar nu a fost decît un pas pînă la amenințarea că tractoarele vor trece peste cai.

ROMATEST a început distrugerea sistematică a dotărilor făcute de noi. A fost distrus gardul pe două laturi, pentru ca animalele sătenilor să pască iarba necesară cailor noștri. Acest lucru îl putem confirma cu rapoartele paznicilor de la ROMATEST. A urmat distrugerea interioară a unui grajd, care cu o minimă investiție ar fi putut adăposti 120 de vite. Au săpat șanțuri și au spart pereți pe o lungime de zeci de metri, după care au abandonat lucrările. Cert este că noi nu am mai putut turna un film al cărui contract era semnat cu multe luni înainte. Prin deplasarea echipei de filmare s-au făcut cheltuieli suplimentare de 4 milioane, pe care casa producătoare trebuie să le recupereze de la ROMATEST.

Juristul ROMATEST-ului a venit cu un proiect de contract pe un an de zile în care ni se oferea spre închiriere doar o cincime din terenul și clădirile închiriate inițial. Prețul era de 50 de ori mai mare decît chiria inițială! Pentru un metru pătrat de seră ni se cerea să plătim ca pentru un spațiu comercial din centrul Bucureștiului. Același jurist al ROMATEST-ului a cerut, în prezența altor cinci martori, suma de 40 000 lei pentru a face un contract mulțumitor pentru ambele părți. Motiva prin faptul că toată viața a fost lefter și e normal să fie de partea celui care plătește mai bine. Surpriza a fost cînd am recunoscut printre salariații celor de la ROMATEST un fost CI-st de la o unitate de vînători de munte din Brașov, ca să nu mai spunem că **jurisconsult este Gafton Valentin,** securist cu state vechi. E interesant de aflat criteriile profesionale ale angajaților ROMATEST. De altfel, acești proprietari sînt mai mult securiști decît producători agricoli, așa cum o atestă și procesul verbal de instruire al paznicilor și ofițerilor de serviciu unde este specificat expres „Urmărirea activităților care se desfășoară la «Dracula Society» precum și ascultarea, pe cît este posibil, a discuțiilor și notarea în caietul de procese verbale a numerelor tuturor mașinilor care intră în curte". Oare cine se ocupă de astfel de practici?! Sau ROMATEST S.A. are un alt profil și nu acela de testări mașini agricole?!"

AURELIA BORIGA ■

Naționalizările continuă?

Constituția a fost votată. Parlamentul, ca să nu mai vorbim de poporul „referendat", a consfințit și preceptul privind garantarea proprietății private. Dar care proprietate privată? Numai cea obținută — cu chiu, cu vai, sau cu „munca de consignație" — după decembrie 1989? Dar cu cea dinainte de „marea naționalizare", cum rămîne? Parte din efectele lui: Ce-i al tău e și-al meu, ce-i al meu nu te privește, din anii '40, a fost îndreptată — tiriș-grăpiș — prin legea funciară. Dar orășenii de ce au alt statut decît țăranii? Pe vremea „iubitului odios" țăranii erau cei ce nu făceau parte din poporul român, fiind „săriți" de la aprovizionarea cu pîine. Acum e invers, vorba anecdotei: în capitalism există exploatarea omului de către om; în socialism, invers... Așa că orășenii nu sînt români, în ochii parlamentarilor, sau nu sînt încă... Fiindcă altfel cum să explici segregarea aproape rasială privitoare la despăgubirea spoliaților de regimul comunist? Parlamentul unei țări vecine — nu spun care, că sună urît la urechile „României Mari" — a respins un proiect de lege privind despăgubirile acordate spoliaților exact pentru acest motiv — făcea deosebire între tratamentul aplicat țăranilor și cel pentru orășeni. Da, dar ei n-au FSN în Parlament, o să-mi spuneți...

Dar să ne întoarcem la mult-doritul principiu constituțional al garantării proprietății private. În așteptarea unei legi care să reglementeze chestiunea orășenească a despăgubirilor au loc tot felul de evenimente: în loc să fie înapoiate foștilor proprietari, cum s-a întîmplat în Bulgaria, de pildă, magazinele mici și atelierele continuă să fie ale statului, sau sînt vîndute turcilor, arabilor ori te miri cui... Locuințele naționalizate continuă să fie repartizate, la decesul foștului proprietar, nu moștenitorilor fără locuință, ci unor chiriași care de obicei au probleme cu banii: n-au unde să-i mai țină... Așa că naționalizările continuă...

Iată un exemplu: în strada Corbeni nr. 3, sector 3, există o casă. Cu două caturi, roșie, cu decorații de ocru și albastru pe dinafară, este singura clădire în stil olandez din București, „soră" ei sucombînd la cutremurul din '77. Casa, frumoasă mai mult în exterior, a fost deținută în devălmășie de patru frați, frații Banu, care au fost deposedați abuziv în anul 1940. Abuziv pentru că era deținută în comun, nu reprezenta o avere, iar doi dintre proprietari locuiau în ea, naționalizîndu-se inclusiv aceste apartamente. În octombrie 1991 aici nu mai locuia decît Anghelina Ionescu, fostă Banu, care la sfîrșitul lunii a decedat. Moștenitorii de drept ai ei au întreprins demersuri la Primăria sectorului 3 pentru a se repartiza apartamentul — deci nu casa întreagă! —, după legea în vigoare încă, studentului Andrei Banu, care urma să se căsătorească și nu avea locuință, în plus el fiind și unul din moștenitorii familiei. Numai că la cerere se răspunde negativ fără a se ține seama de contextul social pe care-l traversăm, cînd așteptăm cu toții să se spargă buba fostelor exproprieri.

Ulterior, ies la suprafață și părțile mai obscure ale afacerii: în timp ce familia Banu umblă pe la tribunale pentru a găsi o soluție **justă** problemei, un înalt responsabil de la restaurantul „Moldova", un intim — se pare — al directorului ICRAL-ului ce custodiază casa, obține repartiție pe numele unei „fătuțe" pe care o și recompensează și cu care face schimb de locuință, pentru moment numai pe hîrtie... Lanțul afacerilor nu pare a se încheia aici: primarul, viceprimarul și comisia de repartizare a locuințelor n-ar fi străini de cauză, umblă vorba că pentru o asemenea „tranzacție" se pot încasa numai de la 60 000 de lei (bine că sînt lei!) în sus. Dar ce poate însemna această sumă pentru un plătitor cu cheag? Și ce atîta plătitor cu cheag? Și ce atîta despăgubire foștilor proprietari, exclamă directorul ICRAL-ului, pe care probabil că gîndul la o asemenea lege, ce l-ar putea lăsa și fără pîine, și fără cozonac, îl face să freamete lucrativ: stringe din dinți, îi stringe cu ușa pe „foștii", stringe...

Rămîn totuși cîteva întrebări fără răspuns, domnilor funcționari administrativi: ați primit vreo circulară privind continuarea naționalizărilor? O faceți bazîndu-vă pe „fler" și mirosind atmosfera legislativă? Oricum, evidența se impune: naționalizăm, dacă asta ajută privatizarea noastră...

G.B. ■

Robespierre sau avangarda teatrală

AM ALES CU PREMEDITARE să discut acum, la început de an, despre teatrul din Sibiu şi despre regizorul Iulian Vişa. Ce s-a petrecut acolo intră în zona fenomenelor spectaculoase. Avangarda teatrală românească şi-a găsit locul la Sibiu. Nu printr-un decret al Ministerului Culturii, nu prin circulare. Pur şi simplu prin întoarcerea lui Vişa.

Acum opt luni Iulian Vişa a revenit din Danemarca. Dorinţa lui era să monteze din nou la Sibiu. Ştia că au plecat mulţi oameni valoroşi din vechea trupă. Ştia că în decembrie '89 au ars atelierele. Nu bănuia însă că acum teatrul arată ca o gară părăsită şi că un duh rău bîntuia în jurul lui pentru a-l sufoca. (Duhul acesta are numele lui Romeo Trifu, subprefect, şef FSN pe judeţ şi vechi militant în securitate.)

Vişa s-a încăpăţînat să rămînă cu riscul de a-şi neglija propriul său teatru din Copenhaga. Mai mult, a schimbat fizionomia teatrului din Sibiu. A duplat suprafaţa scenei (putem spune că teatrul a devenit o scenă). A vopsit pereţii în negru, creînd un spaţiu tipic pentru experiment. A introdus o disciplină de fier (oamenii erau plătiţi pentru cît munceau în teatru, nu pentru cît stăteau). A început antrenament corporal şi vocal pentru reprofesionalizarea actorilor. (Vişa face parte din şcoala teatrală a lui Grotowski şi Eugenio Barba. La fel ca ei condiţia fizică a actorului şi inteligenţa de a improviza ţin de abc-ul profesional.)

Din start el a fost sprijinit cu fanatism de doi actori, Virgil Flonda şi Constantin Chiriac. Asta nu a însemnat că regimul lor a fost mai blînd, ba chiar din contră. În jurul acestui nucleu s-au alăturat apoi şi alţi interpreţi, pentru că au intuit că acolo se petrece ceva. În culise, lui Vişa i se spune Robespierre. Chiar ghilotina nu a apucat să o folosească, dar în decembrie a scos două premiere eveniment: „Cartoteca" şi „Chang Eng".

MERITĂ SĂ VĂ LUAŢI DELEGAŢIE la Sibiu pentru a vedea aceste spectacole. Nu am spaţiu nici măcar pentru o analiză succintă, dar cîteva lucruri trebuie totuşi spuse. În spectacolele lui Vişa foarte mult contează suprafaţa de joc. Cu mare atenţie sînt gîndite costumele actorilor (cel mai ades într-o cheie grotescă). Alături de puţinele elemente de decor ele fac parte din metamorfoza spectacolului. Se inventează debordant, se evită cu grijă clişeele. Cel mai mult contează expresia scenică. Spectacolele par o simfonie a mişcării, fără lungimi inutile şi fără repaos.

„CARTOTECA" este un spectacol deschis. Cînd intri în sală actorii joacă deja, cînd părăseşti sala ei continuă să joace. E ca un spectacol fără început şi fără sfîrşit, care pentru o vreme te asimilează şi pe tine. Piesa a fost scrisă în '58—'59 de polonezul Rózewics iar acţiunea ei este aparent inconsistentă: El, personajul, este în duminica lui liberă şi nu vrea decît să stea pe pat într-o inactivitate plăcută. Neaşteptat, camera e invadată de tot felul de apariţii, rude vechi cunoştinţe, oameni întîlniţi în realitate sau doar în coşmar. Camera devine un soi de Lipscani colorat, halucinant. Harababura este savant regizată. Invadatorii pătrund printr-o spărtură a patului, dau năvală prin uşile dulapului. Toţi oamenii aceştia vorbesc dar nu-şi zic nimic, fiecare e izolat cu povestea lui pe care nu are cui să o spună.

„CHANG ENG" este scrisă cu nerv jurnalistic de scriitorul suedez Göran Tunström. E povestea celor doi siamezi Chang şi Eng, personaje care au existat în realitate. S-au născut în 1811, au plecat cu un circ spre America. Au devenit celebri. Cu banii cîştigaţi şi-au cumpărat o fermă. S-au căsătorit cu două surori. Au fost opriţi să-şi facă operaţia prin care să se separe unul de celălalt. Chang a devenit alcoolic, războiul i-a ruinat. Au încercat să revină pe scenă dar au fost fluieraţi. Au murit unul lipit de celălalt.

În programul spectacolului este dată litografia celor doi siamezi şi e remarcabilă performanţa lui Virgil Flonda şi Constantin Chiriac care şi-au construit personajul conform acelei imagini-document. Timp de trei ore jumătate ei joacă lipiţi, fără nici un soi de legături, doar tehnică de joc. Trebuie spus că în cele două spectacole sibiene toţi actorii sînt buni. Aici se află marea surpriză.

Subiectul este o provocare: Chang Eng este un monstru sau o fiinţă umană? Fiecare personaj răspunde într-un anume fel. Intensitatea acestor voci e dozată de regizor: cel care se abat de la regulă trebuie acceptaţi aşa cum sînt. Preocupat de aceste nuanţe, Vişa nu uită nici o clipă că ideile spectacolului ajung la noi prin cuvinte dar, mai ales, prin joc.

AURELIA BORIGA ■

CULTURA

Micul genocid muzical

În ce (mai) investeşte Orfeu?

În nimic. Sau aproape nimic.

Spirala tot mai delirantă a preţurilor este, pesemne, la fel de necruţătoare cu toţi artiştii: scriitorii nu mai au hîrtie, preţul prohibitiv al pietrei, marmurei şi lemnului au făcut ca şi sculptorii să rămînă fără „materie primă"; probabil că nici pictorii nu stau mai bine odată cu scumpirea vopselelor şi a chiriilor pe ateliere ● O categorie aparte o formează muzicienii care au toate şansele să intre şi ei în „şomaj" ● Instrumentele muzicale au ajuns, şi ele, în cele mai multe cazuri, la preţuri exorbitante ● O vioară din cele mai banale, în funcţie de tipul de fabricaţie, a ajuns să coste între 3 500 de lei şi 4 000 de lei ● O combină muzicală SHARP SG — 160 X în stare de funcţionare bună (şi am întrat, astfel, în gama „sculelor" profesionale) este în stare să atingă o cotă de 130 dolari americani ● O [illegible] germană cu 50 de coarde poate avea ca preţ orientativ 10 000 lei ● Un set complet de tobe electronice cu 6 module — nici mai mult, nici mai puţin decît 90 000—100 000 de lei ● Nici pianiştii nu stau mai bine, dimpotrivă; în vremurile restrişti[illegible] de [illegible] un pian e o avere. Să înveţi să cînţi la pian d[illegible] un privilegiu; un mit inaccesibil. Vom mai avea pianişti redutabili atît timp cît preţul unei pianine Bluthner, spre exemplu, se ridică la suma (orbitoare pentru un om obişnuit) de 220 000 lei? ● Un acordeon Welmeister nu cîntă mult sub „octava" a 25 000 lei ● Pentru melomanii înrăiţi, ascultatul în condiţii rezonabile costă: o pereche de boxe „Pioneer" de 100 de W ajunge la peste 100 de dolari ● O combină muzicală SONY înzestrată cu amplificator şi boxe, nouă, atinge, în general, un preţ peste 20 000—25 000 lei ● În cazul cînd instrumentele sînt capabile de performanţe şi ai şansa de a da peste o asemenea comoară, trebuie să bagi mîna adînc în buzunar: 200 de dolari pentru o vioară chinezească, 100 de dolari pentru o alta de fabricaţie germană ● Nici staţiile de amplificare nu se lasă mai prejos: la puterea de 200 de W, să spunem, pot ajunge la valoarea „sonoră" de 1 500 000 de lei ● O altă problemă o constituie chitarele electrice; preţul celei mai modeste pornind de la 10 000 de lei, probabil că chitariştii noştri vor pleca în bejenie ● Un capitol aparte: orgile. O orgă marca YAMAHA PSR9, cu tot cu reverb electronic, costă la ora actuală cel puţin 75 000 de lei ● O orgă ceva mai evoluată, YAMAHA semiprofesională în cinci octave, atinge suma orientativă de 120 000 de lei şi mai mult ● Să nu le rămînă muzicienilor decît un singur lucru de făcut: să joace numai după cum le cîntă „ursul" pieţei?

MIHAIL GĂLĂŢANU ■

---

de limba şi literatura română, ori cazi în bănuiala de mai sus, ori admiţi că un irezistibil curent telepatic a străbătut rîndurile de bănci: pentru că avînd de construit fraze după o anume schemă gramaticală, ca un făcut, foarte mulţi candidaţi au gîndit şi au scris absolut aceleaşi cuvinte sau halucinant de asemănătoare!

Cel mai vorbit dintre pămînteni

Rumoarea de la ultimul concurs de treapta I nu s-a născut chiar din senin. De vreme ce, cînd se formau grupele de balet, este ştiut, s-a ajuns şi la tîrguieli de soiul: tu o ai pe cutare, fiică de aprozarist, dă-mi-o mie pe cutare, fată de marinar; dacă de la examenele susţinute la sfîrşitul fiecărei clase destui profesori ies nu numai cu braţele încărcate de flori şi fursecuri, ci şi cu sacoşele doldora măcar de sprayuri şi săpunuri; dacă însişi părinţii îsi recunosc vinovăţia de a se fi luat la întrecere care oferă cel mai grozav cadou; dacă orgoliile sînt nealterate, însă distincţii la concursurile internaţionale şcoala de coregrafie nu mai obţine cam demultişor, iar ultimele generaţii de absolvenţi vădesc un nivel întristător de modest; dacă este notoriu cazul Rodica Geantă care n-a reuşit să cîştige măcar un loc în ansamblul Operei, deşi în timpul liceului a fost ridicată la rang de vedetă (zice-se că mai ales datorită eforturilor materiale deosebite pe care familia a ştiut cui să le închine)...

De altfel, numele care revine cel mai des în suspinele părinţilor este cel al profesorului Constantin Marinescu. Despre care şi elevii ar avea destule de spus, însă nici unii, nici alţii nu se arată în general dispuşi la dezvăluirea identităţii (una din mamele pe care le-am căutat a povestit cu revoltă că în anul de graţie al fiicei sale, respinsă, i s-a cerut prin intermediul dirigintei un video pentru maestrul, dornic să o şi mediteze pe elevă, dar a insistat speriată să nu-i fie publicat numele deoarece cum poate dovedi aşa ceva?; alta a refuzat să discute, sperînd probabil reînscrierea copilei mai tîrziu, într-a zecea; nişte absolvenţi [illegible] amintit cîte ceva, dar o soră, o nepoată, o verişoară încă sînt în şcoală, vor susţine examen şi „toate drumurile trec pe la Marinescu").

Portret al maestrului la ananghie

● Din 1965 — profesorul şcolii, după şase ani fără strălucire pe scena Operei ieşene.

● Fiind şef de catedră la coregrafie vreme de aproximativ 20 de ani (nici domnia-sa nu a putut preciza la centimă perioada), apare obsesiv în comisiile de examen (concurs de admitere în clasa a IV-a, examenul obligatoriu la sfîrşitul fiecărui an de studiu, treapta I, treapta a II-a).

● Cuvîntul său a fost şi este literă de lege pentru orice solistică în spectacolele dansate de elevi pe scena Operei, la orice selecţie pentru concursurile naţionale şi cele internaţionale.

● Pînă în decembrie 1989 în relaţii de fructuoasă colaborare cu fata fostului prim-secretar de Constanţa, Ana Vîlcu. Profesoară de coregrafie fără să fi dansat nici măcar o vară, deseori în aceleaşi comisii de examene din şcoală, o vreme la conducerea catedrei de specialitate şi la nevoie zina cea bună care îl ajută pe voinicul din poveste să-şi recapete mantia şi sceptrul (în vara lui 1987 dl. Marinescu a fost destituit prin votul secret al colegilor adunaţi la şedinţa condusă de inspectorul general al învăţămîntului, Jinga, şi stîrnită de memoriul profesorului Sergiu Anghel care semnala anumite abuzuri ale superiorului cu pricina; doar peste cîteva luni însă, este redat tronului, prin altă şedinţă, fără inspectori, dar cu îneheierea semnificativă a fiicei primului-secretar Vîlcu: Deci tovarăşul Marinescu a fost repus în funcţie, să se înţeleagă bine!)

● Nu i se contestă nici meritele de tehnician, nici acelea de muncitor destoinic. Tocmai pentru aceasta i s-ar recomanda exact ceea ce nu face: să se limiteze la băieţii de vîrsta gimnaziului (de altfel, în perioada cît Ester Maghiar, o personalitate de aur a coregrafiei româneşti, a fost directoarea şcolii, profesorul Marinescu nu a avut decît clase mici). Astăzi, fiind domnia-sa director adjunct de specialitate, mărturiseşte fără să se îmbujoreze: Dacă plec eu, se dărîmă şcoala!

Fără ezitări democratice, pîinea şi cuţitul le păstrează şi le minuieşte în aşa fel încît grupele de balet au fost şi sînt repartizate cam după unica sa inspiraţie; iar despre colegii ţinuţi ani de zile în şah cu posturile de suplinitori, trataţi mai ales drept subalterni şi mustruluiţi fără menajamente ori de cîte ori se iveşte măcar un pretext, nu e greu de înţeles ce convingeri nutreşte: „Degeaba se plîng unii că monopolizez elevii buni, că nu-i las şi pe ei să lucreze pentru repertoriu... Dacă nu fac eu, cine să facă?..."

Să moară şi lebedele vecinului!

Greu de uitat este şi spiritul de sacrificiu dovedit de domnul profesor în vara lui '90, cînd Robert Bertier, preşedintele Uniunii pentru tineret, a selecţionat pentru „Întîlnirile internaţionale ale dansului" cam 30 de elevi din şcoală, dar nu a considerat obligatoriu să-i invite şi pe dl Marinescu. În această situaţie, domnia-sa, trăind un răscolitor sentiment de persecuţie (ce-i drept, lucrase cu unii dintre elevi), nu s-a codit să-i avertizeze ba pe coridoare, ba telefonîndu-le acasă: Aveţi grijă cu plecarea asta..., iar în cele din urmă i-a convocat pe toţi într-o şedinţă patetică la care i-a întrebat ameninţător: Aşa-i că nu vreţi să mergeţi fără mine? Aşa-i, au răspuns bieţii ucenici, pe care nu i-a putut ierta pentru că totuşi au plecat în Franţa şi au făcut să se audă pe acolo şi despre România.

Poveşti la gura sobei

Însă mai neliniştitoare decît orice este faima de profesor pe care îl induioşează darurile subsanţiale, banii, atenţiile. Dacă vine vorba despre unele ca acestea, domnul Constantin Marinescu răspunde netulburat: Cine spune că primesc, să dovedească!

„Subsemnata Nicolaide Manuela, domiciliată în strada Laborator 128 A, bloc 39A, sc. I, et. VI, ap. 38, salariată la Societatea „Trocadero" în funcţie de barman, vă aduc la cunoştinţă următoarele: În anul 1989, fiica mea, Deliu Cristina, trebuia să susţină examenul de specialitate. Deoarece se afla într-o stare deosebită din punct de vedere al sănătăţii, m-am temut că nu are sanse să obţină notele de promovare şi, cunoscînd influenţa domnului Marinescu, am crezut că poate pune o vorbă bună. I-am scris o scrisoare pe care i-am înmînat-o personal. Apoi, după o convorbire telefonică, ne-am întîlnit la restaurantul Budapesta unde i-am dat suma de 10 000 de lei. Am crezut că dl Marinescu va ţine cont de acesti bani şi la examenul de treapta I din 1991 cînd nu am avut ce să-i ofer şi cînd nu speram mai mult decît o apreciere obiectivă a fiicei mele".

Desigur, această declaraţie pe care o păstrăm la redacţie nu este o dovadă zdrobitoare. Precum nici afirmaţia Anei-Maria Vretos, recunoscută prim-balerină, care în 1990 a văzut de la o fereastră a Operei, şi nu era singură, cum mama elevei Despina Hossu a depus o sacoşă burdusită în portbagajul maşinii dlui Marinescu.

Probă neîndoielnică nu este nici frumoasa afacere a racolării fetelor din promoţia 1984 pentru o plecare cu dansuri de cabaret prin barurile Greciei, de care s-a ocupat nora fostei profesoare de biologie, fostă secretară de partid, tovarăşa Nicolae. S-au făcut repetiţii în sălile de balet clasic pe care fetele le-au părăsit pentru totdeauna, împotmolindu-se, escrocate de impresară, prin ţara celor trei Graţii. Şef de catedră plenipotenţiar, dl Marinescu nimic n-a ştiut nimic n-a auzit, nimic n-a primit la asa contract?

Tot ce-i lipseşte bietei şcoli de coregrafie, cu internatul ei unde nu e căldură, nu e apă, nu e mîncare, dar acuş acuş se va scumpi la 3 000 de lei pe lună cazarea, cu paragina şi sărăcia de cenuşăreasă veşnică, tot ce-i mai trebuie ca să-şi fringă definitiv gleznele este tocmai această groasă perdea de fum. Care, să nu-i fie cu bănat, nici mărituiui Inspectorat şcolar, nici altora, arată că undeva prin apropiere pîlpîie un foc tainic.

OLTEA MUTULESCU ■

Curier juridic

NICU PADURE, com. Cosmeşti, jud. Galaţi : Decretul de care ne scrieţi a funcţionat o perioadă de timp, dar acum nu mai este în vigoare. Ca atare, nu mai puteţi beneficia de prevederile sale, ci numai de Legea nr. 3/1977, după care acordarea pensiei pentru limită de vîrstă şi munca depusă se face, la cerere, la 60 de ani.

COSTICA TULBURE, Bucureşti : Potrivit art. 2, alin. 1, lit. „c" din Hotărîrea Guvernului nr. 399/1991, Subsecretariatul de Stat pentru Problemele Victimelor Revoluţiei din Decembrie 1989 are, ca atribuţie, asigurarea medicamentelor necesare potrivit prescripţiilor medicale.

CONSTANTIN VLADU JIANA, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinţi : Cazul dv. nu poate avea vreo legătură cu Constituţia sau guvernanţii, aşa cum pretindeţi. Este o problemă personală, de a cărei rezolvare, printr-o hotărîre judecătorească, sînteţi nemulţumit. Folosiţi însă toate căile de atac legale (recurs, recurs extraordinar, revizuire) pentru reformarea acesteia, dacă nu corespunde adevărului.

MARIANA STURZU, Bucureşti : Aţi plătit mai mult, fiindcă, potrivit Hotărîrii Guvernului nr. 547/1991, taxa de abonament a fost desfiinţată, fiind instituită taxa anuală pe audiovizual în sumă de 700 lei pentru o familie, plătibilă în tranşe egale trimestriale.

ZOITA TOLOIAN, com. Cărpinet, jud. Bihor : După datele pe care ni le furnizaţi, aveaţi dreptul la ajutor de şomaj, potrivit art. 2, alin. 1, lit. „c" al Legii nr. 1/1991. Numai că nesocotindu-l la timp — la data încetării contractului de muncă — acesta nu mai poate fi plătit retroactiv.

VICTOR PETRUCĂ, Piatra Neamţ : Folosiţi calea legală de atac la care aveţi dreptul. Formulaţi un memoriu şi solicitaţi Procuraturii Generale, declararea recursului extraordinar.

CORNELIU OLTEANU ■

Plîngere de tată

Sînt muncitor la Fabrica de nasturi de pe strada Compozitorilor, sector 6, Bucureşti, şi vă scriu următoarele :

Pe o străduţă ce dă în strada Compozitorilor, chiar în faţa Fabricii de nasturi, este Şcoala 205, iarna se întunecă devreme şi mulţi copii termină cursurile la ora şapte. Aceşti copii sînt atacaţi de alţii mai mari care le iau ceasurile de la mînă, stilourile şi tot ce au la ei. Ba mai mult. „Atacatorii" îi supun pe şcolari şi unor scene şoc. Au spînzurat un cîine de poarta şcolii, au tăiat burta unei pisici etc. În faţa acestor situaţii ne scandalizează nepăsarea conducerii şcolii care s-ar fi putut îngriji ca străduţa pe care se găseşte şcoala să fie mai luminată, să existe un paznic care să ocrotească copiii la plecare sau chiar să la legătura cu poliţia al cărei sediu este la o palmă de loc. Desigur, nu sîntem noi în măsură să o învăţăm pe doamna directoare a şcolii sau pe celelalte cadre didactice ce ar trebui să facă în recreaţii sau după terminarea orelor, dar credem că prin rotaţie s-ar putea face şi supravegherea elevilor şi ar mai exista timp şi pentru cafea şi ţigări. Ce se va întîmpla dacă vor fi agresaţi chiar dînşii? Cînd copiii strigă pe stradă că sînt atacaţi, noi, oamenii de pe drum, alergăm să-i scăpăm. Sînt tată de copii şi mă doare cînd văd ceea ce se întîmplă. Poate dumneavoastră îi veţi trezi la realitate şi, astfel, vor lua măsurile ce se impun.

(Vasile Gheorghe, muncitor)

Redacţiei revistei „Flacăra"

Domnului redactor şef Ion D. Goia

Referitor la articolul : „De la Garda de fier la Garda financiară" publicat în nr. dvs. 51 din 18 decembrie 1991 sub semnătura d-lui PAUL VINICIUS, concret la partea din articol în care se fac referiri la persoana mea, doresc să fac unele precizări :

Nu sînt nepot de frate al generalului Hortopan aşa cum se susţine în articol şi nici măcar rudă, numele reprezentînd o coincidenţă.

Deci, pe cale de consecinţă, este evident că între numirea mea în funcţia de comisar general adjunct al Gărzii financiare şi generalul Hortopan — cu care, repet, nu sînt rudă — nu există vreo legătură.

Această asociere are la bază, după părerea mea, fie imaginaţia, fie dorinţa de dezinformare a opiniei publice.

În scopul restabilirii adevărului, considerînd totuşi cele întîmplate o regretabilă greşeală a d-lui redactor PAUL VINICIUS, vă rog a publica în primul număr al revistei dvs. o dezmînţire faţă de cele relatate în legătură cu persoana mea.

Pentru clarificarea problemei, vă stau la dispoziţie.

Radu-Ştefan Hortopan
Comisar general adjunct al Gărzii financiare

IMPORTANT !

Datorită numărului impresionant de scrisori, cîştigătorii concursului nostru cu mari premii **„Aflaţi cine-i criminalul !"**, vor fi desemnaţi de o comisie care-şi va începe activitatea în zilele următoare. Premiile sînt oferite de firmele **Adagrirom, Abtech, Delta Design, Romtrust Inc.** şi **MBL Computers.**

— Cam aşa am înţeles eu că trebuie să arate o „curbă de sacrificiu"...

Poşta redacţiei

OCTAVIAN LUCHI — com. Sauţ, jud. Bistriţa Năsăud, cod. 4533: Domnule Luchi, scrisoarea dv. prezintă multe neclarităţi. Totuşi, ne-am adresat „Asociaţiei naţionale a veteranilor de război" care ne-a spus că nu beneficiaţi, deocamdată, de drepturile rezervate veteranilor de război, dacă în perioada războiului aţi luptat în armata maghiară, deşi ulterior aţi fost internat în lagăr, în Germania. Vă sfătuim să rugaţi pe cineva să ne scrie la redacţie după ce îi arătaţi Livretul militar şi îi povestiţi ce aţi făcut între anii 1940—1944.

GHEORGHE D. DINEL — Căminul de bătrîni, Piteşti, jud. Argeş : Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale, urmare adresei noastre, răspunde prompt şi favorabil cererii pe care aţi făcut-o.

PETRU JURCA — sat Boz, com. Branişca, jud. Hunedoara: Vă vom comunica în paginile revistei data şi modul în care puteţi intra în posesia Almanahului „Flacăra".

TRAIAN BALEA — Craiova, **IOAN MARACIUC** — Zalău: Răspunsul pe care îl primiţi din partea U.M. 02405 Piteşti reprezintă cadoul pe care redacţia noastră vi l-a făcut cu prilejul sărbătorilor de iarnă : „La adresele dv. nr. 578 şi 579/18.11.1991, privind pe Mărăciuc Ioan şi Balea Traian, vă facem cunoscut că li s-au înaintat certificate cu situaţia solicitată, cu nr. 44495 din 25.11.1991 şi 25608 din 10.12.1991".

ELENA GRECESCU ■

CONVOCARE

Consiliul de administraţie al societăţii PUBLICAŢIILE FLACĂRA S.A., înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului al municipiului Bucureşti sub nr. 140/5888/04.07.1991, cu un capital social subscris şi vărsat de 1 250 000 lei, convoacă adunarea generală a acţionarilor în ziua de 14 ianuarie 1992, ora 13, la sediul său din Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, avînd următoarea ordine de zi :

1. Aprobarea majorării capitalului social, de la 1 250 000 lei la 2 500 000 lei ;

2. Aprobarea proiectului de activitate şi a bugetului de venituri şi cheltuieli pentru trim. 1/1992 ;

3. Aprobarea structurii organizatorice, a numărului de posturi şi a limitelor de salarizare a personalului societăţii ;

4. Aprobarea extinderii competenţei consiliului de administraţie în domeniul volumului investiţiilor ;

5. Reducerea numărului membrilor consiliului de administraţie de la 7 membri la 5 membri şi realegerea acestuia ;

6. Alegerea unui nou membru supleant al comisiei de cenzori ;

7. Aprobarea atribuţiilor directorului general.

În cazul că la data de mai sus adunarea generală nu va putea fi legal constituită, aceasta va avea loc în ziua de 17 ianuarie 1992, ora 13.

Preşedintele consiliului de administraţie,
George Arion
Membru al consiliului de administraţie,
Ion D. Goia

COMPACT ŞI VERSATIL XEROX 5017 este o soluţie compactă, eficientă şi avansată tehnologic pentru problemele dumneavoastră de copiere. Operarea este simplitatea însăşi. Facilităţile automate vă economisesc timp. Inovaţiile din proiectare, cum ar fi tăvile din hîrtie ce se încarcă frontal, vă economisesc spaţiul din birou şi vă asigură un acces mai simplu la copiator.

PE SCURT, CUMPĂRAREA UNUI ALT COPIATOR CONSTITUIE UN RISC INUTIL.

REPREZENTANTA PENTRU ROMÂNIA
Complex Hotelier Bucureşti — Corp D
Telefon : 120053
Fax :12 00 54

AREXIM S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Bucureşti, Bd. Republicii nr. 64
Telefon : 14 81 25 Fax :14 98 34

ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Bucureşti, str. G. Berthelot nr. 35
Telefon : 13 43 73 Fax : 15 33 36

ESTICO S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Braşov, Piaţa Teatrului nr. 2
Telefon : 921–19563 921–19052
Fax : 921–50264

ALFASOFT S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Zalău, str. Tudor Vladimirescu nr. 34
Telefon : 996–15881.
Fax : 996–15881

GENERAL SERVICE S.A.
Rank Xerox Authorized Dealer Bacău, Pasajul Revoluţiei nr. 8, etj. 2.
Telefon : 931–46642

FIBA IMPEX S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Ploieşti, str. Maramureş nr. 12
Telefon : 971–24717
Fax : 971–26868

TOP EDGE ENGINEERING S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Craiova, str. Constantin Brâncuşi nr. 5
Telefon : 941–76530
Telex : 41284

COMPIEST ANVICO S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Tg. Mureş, Piaţa Teatrului nr. 12
Telefon : 954–16644
Fax : 966–18928

COMSER S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Hunedoara, str. Revoluţiei nr. 5
Telefon : 957–12538
Fax : 957–11919

UNIVERSAL I.D. S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Iaşi. Sos. Păcurari nr. 34, bl. 555
Telefon : 981–64769
Fax : 981–55043

FIBA (Nord) S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10

Voit sau nu, noi, românii, sîntem gata să batem toate recordurile. Asta așa, pentru-a ne alunga monotonia... Că pînă mai ieri am probat fratricidul, dezbinarea și delațiunea fără urmă de resentimente, pare să nu fi fost destul. Iată că mai nou (din fericire nici pe departe tot atît de grav) sîntem în stare să ne spargem de capete pînă și oale străine, cu la fel de puține remușcări. Premiera (?) despre care va fi vorba mai jos e legată de doi reprezentanți ai mass-mediei noastre care — din nou, voit sau nu — au susținut jocurile oculte, de interese, ale unei firme italiene prea dornice de a se afirma cu orice preț pe piața românească. De neiertat e faptul că respectiva firmă, concurenta altei onorabile firme, a știut să fie atît de abilă încît să scoată castanele din foc cu mîinile noastre. Atîta vreme cît din scandalul cu pricina (declanșat la Societatea Comercială „Stofe Buhuși" S.A. de un gazetar de provincie și trîmbițat cu scrupule ifiate în toată țara de omniprezenta noastră Televiziune) au ieșit terfeliți bine tot românii noștri, nici subiectivita.ea și nici lipsa de profesionalism nu pot ține loc de scuze. Gafa (cum blînd s-ar nu ca spune măgăriei în sine) rămîne, în ansamblul ei, cu totul impardonabilă. Nici miza pe amnezie, nici micile „reparații" tardive de genul „dreptul la replică" nu prea mai fac două parale.

Cu ce ne-am ales? Cu nervi, cu bani vînturați și reputație știrbită. Vom avea tăria să le trecem cu vederea?

Din moment ce acreditivul a fost deschis în favoarea firmei „Giobe", iar banca prin care a început să se deruleze contractul a trecut la plata utilajelor pe măsură ce se recepționau acestea (conform clauzelor), dl. Vasile Bourceanu s-a ofensat și a trecut la atac. Atac care, logic, n-a fost unul din acele atacuri fair-play. Loviturile (sub centură, evident) au început să curgă din toate părțile. Gelozie fățișă, ce mai...

Ofsaid, „Pur și simplu"!

Prima ofensivă rînduită de pizmașul reprezentant al firmei „DITTA-ITEX" a vizat presa scrisă locală. Dl. Vasile Bourceanu s-a prezentat cu o falcă-n struguri.... Fapt e că dl Avram s-a lansat urgent într-un percutant serial-rechizitoriu la adresa contractului între partea română și firma „Globe". În numerele 16/8.10.1991 și 17/9.10.1991, sub titlul **„Cum să-ți viri capul în laț"**, dl. Liviu Avram a pus la zid sub tirul necruțător al „argumentelor" pre-fabricate, întregul demers contractual, făcînd în același timp țăndări firma „Globe", concurenta cu totul „incomodă".

Urmările? În afară de stupoare, de nervi măcinați și de silă, mai nimic. Societatea „Stofe Buhuși" S.A. a-nghițit (?) vrînd-nevrînd și sarea amară a calomniei, pe care ulterior a încercat zadarnic să și-o spele printr-un derizoriu „drept la replică".

Noi refrene la Buhuși: ERORI AU FOST, ERORI SÎNT ÎNCĂ!

La început, liniște și pace

Scandalul de la S.C. „Stofe Buhuși" S.A. poate fi considerat de dată relativ recentă, chiar dacă derularea „acțiunii" în sine a început cu aproape un an în urmă. Dotarea tehnică a societății a determinat consiliul de administrație de atunci să treacă la decizii privind noi achiziții de utilaje recondiționate din import care să poată relansa activitatea productivă.

„Motivele care ne-au determinat să ne îndreptăm atenția către aceste contracte au fost multiple" — ne-a declarat după lungi insistențe dl. director **Ion Irofte**. „Aproape o treime din mașinile noastre de țesut sînt din anii 1925—1930. Lipsa acută de piese de schimb pentru toate tipurile de mașini s-a suprapus cu lipsa de suveici, de lamele, cu desele defectări ale casetelor, ale mecanismelor de bătaie și reglare ale urzelii. De aici este limpede că apăreau foarte multe defecte de calitate, fapt ce a dus la sporirea numărului de repasatoare și la o producție suplimentară neacoperită de 10—40 la sută, cifrată per ansamblu la sume de ordinul milioanelor! Tesătoria era prima urgență privind investițiile. Cu fonduri foarte mici, se putea rezolva bună parte din dificultățile generate de starea tehnică a mașinilor noastre. În plus cheltuielile privind piesele de schimb deveniseră nepermis de mari: de exemplu, pentru 93 de războaie ACUTIS, plăteam 805 000 de dolari pe an! S-a decis că achiziționarea unor utilaje noi ar fi fost dezavantajoasă pentru societate, dată fiind suma de 5 milioane de dolari pe care nici nu o dețineam. În plus, cu cele **3,5 milioane investite în utilaje recondiționate** (superioare d.p.d.v. numeric) producția ar fi fost de 4—6 ori mai mare, în vreme ce cheltuielile specifice ar fi scăzut substanțial".

Așadar, la începutul anului 1991 s-a trecut la fapte. În data de 25 ianuarie 1991, S.C. „Stofe Buhuși" S.A. a încheiat cu firma italiană „Giobe" un contract de achiziționare a unui număr de 150 de mașini de țesut, din care 50 de bucăți tip MASTER 92 și 100 bucăți tip AC 2/S. La acea dată —atenție! — reprezentantul firmei „Giobe" era dl **Vasile Bourceanu**, fost cetățean român, emigrat mai demult spre „țările calde". Interesele firmei au fost susținute la acel moment cu un zel și un aplomb lesne de imaginat în cazul unui angajat al respectivei firme contractante. **Contractul cu firma „Giobe" pare să fi fost avantajos pentru partea română, el fiind conceput în trei părți distincte, care vizau ETAPELE de achiziționare, plata eșalonată funcție de parametrii calitativi ai mașinilor, în prețul contractat intrînd și contravaloarea transportului și a pieselor de schimb pe durata de doi ani.**

Pînă aici, toate bune, dar curînd au început surprizele.

Un ofertant prea avîntat

Printr-un cețos concurs de împrejurări, ambițiosul reprezentant al firmei „Globe", dl V. Bourceanu, s-a delimitat ferm de aceasta la data de 16 aprilie 1991, pentru ca imediat după ruptură, dinsul să se prezinte cu o cu totul altă ofertă! Același domn Bourceanu, de astă dată reprezentînd al altei firme — DITTA-ITEX, Italia — încheie **un protocol** între societatea „Stofe Buhuși" S.A. și noua firmă ofertantă prin care se accepta experimentarea unei mașini de țesut AC 2/S **„fără nici o altă obligație a părții române referitoare la un posibil contract de achiziționare a altor mașini de țesut"**. Între timp, se afla în plină derulare contractul inițial cu firma „Globe". În urma experimentării mașinii de țesut trimise de firma „DITTA-ITEX", s-a comunicat acestei firme prin scrisoarea nr. 17.065/ 13.09.1991 că **„performanțele mașinii nu satisfac pretențiile societății din Buhuși"** și că „firma este invitată prin reprezentant la sediul societății pentru clarificări sau pentru returnarea utilajului". Fără a aștepta rezultatele experimentării, firma „DITTA-ITEX" a făcut între timp o altă ofertă de mașini de țesut în data de 10.08.1991, căreia i s-a răspuns cu scrisoarea nr. 16.063/28.08.1991 precum că **„oferta se va ține în evidența societății pentru o viitoare contractare"**.

Iar mințim poporul cu televizorul?

Ar fi fost bine dacă dl. Bourceanu s-ar fi oprit aici, dacă ar fi înțeles că loialitatea privind concurența (atîta cîtă poate fi!) presupune o minimă decență. Doar că domniei sale nu i s-a părut destul. În aceeași lună (octombrie 1991), s-a deplasat la cer și alta-n pămînt (palma să și-o fi ținut prin buzunar?) la redacția ziarului **„Pur și simplu"** din Bacău, unde a știut să înșiruie redactorului **Liviu Avram** cîte-n lună și-n stele cu privire la „neregulile" contractuale și „favoritismele" care vor duce, chipurile, la pierzanie Societatea „Stofe Buhuși" S.A. Ce-i drept, cînd vulpea n-ajunge la București... unde credeți? Exact la redacția „economic" a Televiziunii Române — din ce în ce mai libere! A urmat aceeași arie-hectar de calomnii „scenarizate" (finanțate?) de... partea interesată. A urmat deplasarea în viteză a echipei de la „economic" pe teren, taman la Buhuși, și — prin grija expresă a dnei **Florica Rădulescu** — reportajul difuzat pe post în data de 23.10.1991. Care reportaj, realizat în nota caracteristică binecunoscută, a „înfierat" și „combătut" ca la carte. Dl. director Ion Irofte pune punctul pe „i": „S-a afirmat în emisiunea »Studioul economic» din 23.10.1991 că S.C. „Stofe Buhuși" S.A. ar fi încheiat un **contract păgubitor** (subl. n.) cu firma „Giobe" din Italia privind achiziționarea pe valută a unor mașini de țesut recondiționate. În mod cert, telespectatorii s-au așteptat să audă argumente. În locul acestora, problema a fost prezentată cu **afirmații neprobate**; ba mai mult, **explicațiile directorului de producție au fost cenzurate în mod nepermis, eliminîndu-se tocmai argumentele care au stat la baza contractului, ca să nu mai vorbim de faptul că suprapunînd textul în care se critica investiția peste imaginile mașinilor de țesut vechi, care se înlocuiesc, telespectatorul rămînea cu imaginea că tocmai acestea se achiziționează**". (subl. n.).

Fără comentarii. După mai bine de o lună, „oamenii" în repetate rînduri, TVR a catadicsit, în fine, să ofere un spațiu pentru replică directiunii Societății din Buhuși. Cîți din telespectatorii din 23 octombrie vor fi apucat să urmărească și acest „epilog", Dumnezeu știe...

Una peste alta, faptele acestea au fost. Italienii își vor vedea de-ale lor, desigur, mai mult sau mai puțin strașnerești. Important e că noi — mereu noi! — am ieșit cufundiți pe gratis dintr-un scandal ieftin. Merităm așa ceva? În fond, ce-și face omul cu mîna lui...

CRISTIAN PAVEL ■
AL. MIHĂILĂ ■

P.S. Mulțumim dnei avocat **Paula Iacob**, care — consultată recent de către firma „Globe" în privința acțiunii în justiție pentru calomnie a cotidianului „Pur și simplu" și a Televiziunii Române — ne-a facilitat documentarea.

O întîmplare cu Bogdan Voievod, M. Eminescu și Dl. senator Mihăiță Postolache

Domnul senator rămîne dintr-o dată surprins: întrebarea a căzut brusc peste faldurile unui togat expozeu, înăbușindu-i brutal avîntul, semănînd cu o obraznică și neautorizată întrerupere.

Sună așa: — Domnule senator, cînd ați dat buzna cu mașina dumneavoastră peste o altă mașină — care circula pașnic — ați făcut-o în calitate de senator sau de simplu automobilist? Aici a urmat o pauză mai lungă, marcînd surpriza parlamentarului, timp în care, cu voia dumneavoastră, vom recapitula faptele: Domnul senator (F.S.N. Bacău), Mihăiță Postolache, într-o duminică a lunii aprilie a trecut visător cu mașina pe lîngă niște stopuri pe care din motive necunoscute le-a ignorat cu desăvîrșire, și, cu entuziasmul pe care ți-l dă visarea, a intrat în coliziune cu o „Dacie" de Neamț. Cel de la volanul „Daciei", inginerul Ioan Șlir a văzut într-o secundă, cum toată partea laterală stîngă a automobilului s-a făcut pilaf din față pînă-n spate. Asta, vorbind în termeni neconsacrați, căci, altfel, fuseseră afectate elementele caroseriei, aripile, stîlpii ș.a. Omul nostru s-a coborît furios și i-a amintit în cîteva cuvinte cu iz ortodox, neatentului șofer, despre obiectul strălucitor pe care-l agita poetul țărănist la venirea minerilor în Parlamentul țării. În felul acesta au plecat la Poliția Bacău, unde agentul de circulație N. Ceorchelea i-a dresat posesorului autoturismului 3-BC-1941 un proces-verbal, din care reieșea că șoferul amator era senator și că-și recunoaște fapta. Drept pentru care a fost ars cu 250 lei amendă spre împlinirea cuvîntului legii. Această mică satisfacție i-a fost servită păgubașului împreună cu un asorteu de promisiuni. Spunea dl senator că avînd știință de mecanismul vechilor structuri, care mecanism în permanență trebuie „uns", ce se va cheltui în plus peste asigurările ADAS, va suporta el. Bun cuvînt. Inginerul a plecat acasă, a început să-și caute piese, materiale, a dat în stînga, a dat în dreapta, a dat în toate părțile ca să fie mai sigur. Vechile structuri erau atît de însetate de lubrifianți, încît trebuiau mereu „unse". Cînd a tras linie și-a socotit, s-a apucat cu mîinile de cap. S-a înființat la cabinetul senatorial din Bacău, unde după o scurtă antecameră, dl Mihăiță Postolache l-a primit jovial, asigurîndu-l că lupta împotriva vechilor structuri a ajuns în faza finală, chiar se merge din victorie în victorie și că nimeni, cu nici un preț, nu va mai accepta coruția fie ea la București, Bacău sau Pașcani. Dl senator i-a vorbit lung și călduros despre faptul că nimeni nu trebuie să conteze pe lașitatea cuiva. Această ultimă teză a fost enunțată pe un ton hotărît, în momentul cînd păgubașul i-a amintit parlamentarului de banii promiși, fapt trecut cu vederea de senatorul care tocmai îl împingea cordial afară pe vizitator. Cel cu „Dacia" tamponată a plecat cam cu îndoială, dar în cîteva săptămîni se lămurise total; vechile structuri erau mai solide ca niciodată, se adaptaseră atît de rapid la economia de piață, încît în deplin consens cu liberalizarea prețurilor, liberalizaseră și ele bacșișurile. Ca să afle acest adevăr, tamponatul dăduse 8 mii de lei — bani pe care i-a reclamat la telefon senatorului. Dar acesta i-a rîs în nas, anunțîndu-l că și diagnosticul pus de poliție fusese greșit; cel vinovat de accident era chiar el, reclamantul, ghinionistul cu „Dacia" de Neamț. Și cu asta, pa! A încercat omul nostru să-l dea în judecată pe senator, dar nu te poți pune cu imunitatea parlamentară! Mașina a stat în service din mai pînă în noiembrie, inginerul a dat bani cu amîndouă mîinile și asta, pentru că a avut proasta inspirație de a se lăsa tamponat de către un senator. Și acum să închidem paranteza, pentru că la capătul celălalt al firului de telefon dl. senator și-a revenit din surpriză și dorește să-mi răspundă la întrebări. În primul rînd, zice dumnealui, în acea duminică se întorcea de la SRI, unde avusese o întîlnire importantă. (Urmează aprecieri asupra SRI, constatări, considerații, calificative — toate fără nici o legătură cu subiectul). Asupra vinovăției, cu multă originalitate, dl senator a două puncte de vedere care sună astfel: „Din punct de vedere practic(?), vina aparține mașinii de Neamț, iar din punct de vedere al legilor de circulație, vina s-ar părea că-mi aparține mie". De altfel, spune dl Postolache, nici nu-și mai amintește ce-a stabilit poliția. Îi putem ajuta noi: „În ziua de 28.04.1991, ora 13 în timp ce conducea autoturismul 3-BC-1941, pe str. Bogdan Voievod, intersecție cu str. M. Eminescu nu a dat prioritate la autoturismul NT-8183, intrînd în coliziune cu acesta, rezultînd avarii conform autorizațiilor de reparare din Reg. circulației". Asupra înțelegerii stabilite de a suporta anumite cheltuieli, dl senator recunoaște senin că așa ar fi drept, dar poate face dovada inginerul că într-adevăr a dat în plus vreun ban? Aici e întrebarea. „De, zic, e foarte greu să primești chitanță pentru ciubuc". „Și eu ce vreți să vă spun"? Altă pauză. Mai încerc o dată: „Domnule senator, omul acesta nu și-a putut folosi mașina luni de zile din cauza neatenției dumneavoastră. Nu v-ați gîndit să-l despăgubiți în nici un fel?" N-o să mă credeți, dar răspunsul alesului poporului m-a făcut praf! Uimirea m-a găsit cu gura căscată și după ce, din partea cealaltă, se închisese telefonul. Am aflat că mașina era „o rugină", un fiat, motiv pentru care tamponarea trebuie privită ca o binefacere, căci ea i-a adus un bilet de internare la spitalul automobilelor. Pentru asemenea fapte se primesc mulțumiri, nu reproșuri! Ei, ce ziceți? Tot ai noștri, săracii!

AL. MIHĂILĂ ■

Totul despre clanul Ewing (II)

Barbara Bel-Geddes, o mare doamnă a televiziunii

Barbara Bel Geddes şi-a desemnat prin serialul „Dallas" una din cele mai fericite perioade artistice proprii. Alături de Jock (regretatul Jim Davis), soţul năvalnic şi neînduplecat, tandru şi răscolitor, ambiţios şi perseverent — „miss Ellie" a reuşit să convingă publicul spectator, dînd reflexe nebănuite dramei sale de femeie şi partener de viaţă. Rolul a pătruns-o într-atît, încît în momentele de adîncă suferinţă ale lui Jim Davis în perioada premergătoare morţii sale (el fiind răpus în plină turnare a serialului de o boală necruţătoare) Barbara a fost sfîşiată de disperare, plîngîndu-l fără putinţă de a găsi consolare.

Rolul atît de familiar telespectatorilor — acela de „mama Ewing" — răsplătit finalmente cu un binemeritat premiu „Oscar", este de-a dreptul impresionant. Premiul respectiv a încununat cariera strălucită a Barbarei Bel Geddes după acel prelungit recital al său în „Dallas" — o excepţie încuviinţată de actriţă la vîrsta de 58 de ani, cînd deja căpătase faima artistului de teatru care cu greu ar fi fost dispus să facă anumite concesii cinematografiei. Şi totuşi...

Fiică a unui arhitect şi a unei decoratoare de scenă, Barbara a luat contact cu viaţa artistică încă din tinereţe, fiind în permanenţă încurajată de părinţi în modestele sale încercări actoriceşti de început. La 13 ani interpreta un rol important în seria pieselor lui Molière, iar la 20 de ani avea să cunoască deja gustul succeselor pe Brodway. Războiul a marcat pentru tînăra Barbara o perioadă de întrerupere a evoluţiei artistice. Dornică de a cunoaşte în permanenţă, pleacă într-un lung turneu pe front, pentru a ridica moralul trupelor combatante. La scurtă vreme, celebrul regizor Elia Kazan îi propune un rol în unul din filmele sale. Încurajată de succesul repurtat, Barbara se lasă tentată de aventura hollywoodiană, unde are şansa de a evolua, de pildă, lîngă titani precum Henry Fonda. Recompensată la vîrsta de 48 de ani cu premiul „Oscar", Barbara s-a decis să se reîntoarcă la vechea sa pasiune, teatrul, abandonînd — aşa cum îi plăcea să o numească — „lumea de celuloid" a peliculei. N-a mai părăsit scena decît pentru un rol într-unul din filmele-surpriză ale lui Hitchcock şi altul, într-un musical, alături de Danny Kaye.

Decizia sa de a colabora la ecranizarea acestei „saga" texane (e vorba despre „Dallas", desigur) a fost cu totul imprevizibilă. Prestaţia Barbarei nu

a stîrnit doar uimirea cunoscătorilor săi apropiaţi, ci şi pe aceea a propriei sale familii, alcătuită din soţul acesteia şi din cele două fiice. Barbara — cea care între timp îşi realizase visul de-a avea o casă la ţară, de-a trăi calm şi decent în mijlocul familiei, de a-şi fi educat copiii aşa cum năzuise de la începuturi — a ştiut să-şi multe din doamnele telespectatoare ar mai avea cîte ceva de-nvăţat...

În numărul viitor, „Jim Davis — un adevărat cowboy între cowboy".

Documentare şi prezentare

CRISTIAN PAVEL

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

ALEGREŢE

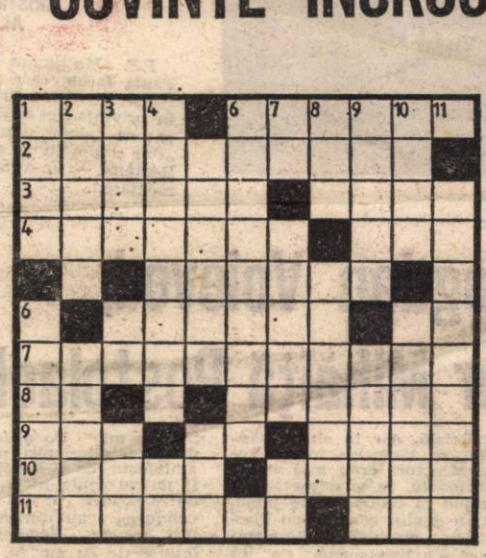

ORIZONTAL : 1) Îţi întoarce spatele — Dă în boală. 2) Explozii solare. 3) Nu îndeplineşte norma — Luate la bătaie. 4) Mîncau pîine cu apă — Energie activă. 5) Regionale de căi ferate. 6) Imagini dintr-o mină de cărbune — Îngemănarea pămîntului cu apa. 7) Netitularizaţi pe post (au încă de învăţat). 8) Un ochi pe dos ! — Lupta numai din ordin. 9) Vîrf de atac — Atacă din lateral ! — Linia de înaintare a feroviarilor. 10) Corespunde la... fix — Capriciu într-o interpretare personală. 11) Formulare pentru state — Limbi de circulaţie intensă.

VERTICAL : 1) Pulbere pentru pusti — Duşman pe viaţă. 2) Schimb de serviciu — Unitate de lucru mecanic. 3) Perspectivă... îndepărtată — Un dulap gol ! — Schimbă o garnitură. 4) O nimica toată — Ultimii toreadori la o coridă ! 5) A fi în schimbare de voce — Dă culoare jocului. 6) Străbătea cale... de o poştă. 7) Notă internă ! — O lună... mai înainte — Iniţiere în hidrotehnică ! 8) Material de construcţie pentru casa piticilor — A cîştiga la fotografie. 9) A face ochii mari — Tare de urechi (sg.). 10) Merge cu mia (dim : pl.) — Acid în reacţie. 11) Lovitură directă executată în afara terenului de joc.

GHEORGHE TOIA

SIMEZĂ

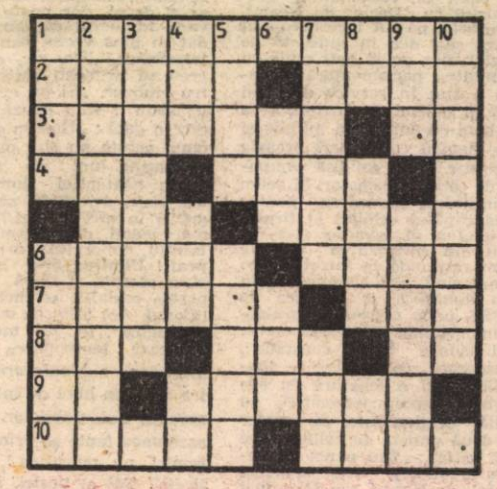

ORIZONTAL : 1) Gazde tradiţionale pentru expoziţii. 2) Cadru adecvat manifestărilor în aer liber — Vizitatori în continuă mişcare. 3) Standuri rezervate pentru exponate vii — Dumitru Popa. 4) Lac în Suedia — Compoziţie specifică „naturilor moarte". 5) Decor natural la poalele fagului — Fără contur. 6) Aşezat într-un strat compact — A trece prin expoziţie. 7) Prototipul vizitatorului interesat — Forme atrăgătoare, privind un bust (sg. ; fem.). 8) Cromatica unui pahar de cafea cu lapte — Ieşire la iarbă verde — Limitat la capete ! 9) Leşin ! — A expune... la rînd ! 10) A pune la vedere — A da culoare buzelor.

VERTICAL : 1) Varietate de culoare — Suport pentru o expunere didactică (pl.) 2) Pregătirea unei expoziţii. 3) Vizită la „Simeza". 4) Poftă de joc (reg.) — Peisaj natural cu pomi fructiferi (reg.) — Pavilion central ! 5) Formează un anumit nimb (sg.) — Capriciu în stil românesc. 6) Motive de inspiraţie pentru o natură moartă (sg.) — Repin, Serov, Aivazovski etc. (sg.). 7) Calitatea de gază, într-o expoziţie — Slăbiciunea pescarilor. 8) Albastru deschis ! — Expus cu scop de informare — Cadru final ! 9) Tablou gol — Vedeta unui salon tehnico-industrial. 10) Principalul animator al „Simezei".

Dicţionar : ANN, INC, RAT.

NICOBE GHEORGHIU

Vremurile sînt cum sînt! Dar vremea?

3—14 ianuarie 1992

A trecut şi Boboteaza, dar n-a fost ger. Vremea s-a încălzit simţitor la sfîrşitul săptămînii, mai ales în regiunile extracarpatice. În nordul şi centrul ţării, prezenţa stratului de zăpadă a determinat încă nopţi şi dimineţi reci. Duminică şi luni nebulozitatea s-a accentuat în Banat, Crişana, Maramureş şi Transilvania unde s-au semnalat precipitaţii atît sub formă de ploaie, cît şi sub formă de lapoviţă şi ninsoare.

Stratul de zăpadă măsura luni la staţiile meteorologice între 1—4 cm în Moldova, 7—22 cm — în Transilvania, 2—17 cm în sudul Munteniei, 3—7 cm în sud-vestul Olteniei, 2—10 cm în Banat, 2—23 cm în Crişana. La munte sînt 42 cm — Semenic, 10 cm — Cuntu, 28 cm — Paring, 25 cm — Păltiniş, 26 cm — Poiana Braşov, 32 cm — Predeal, 24 cm — Ceahlău, 34 cm — Stîna de Vale şi 33 cm Vlădeasa. Dar cum va evolua vremea în această săptămînă ?

Miercuri şi joi, sisteme noroase vor traversa regiunile din jumătatea de nord a ţării. Aşadar, aici nebulozitatea va fi accentuată şi temporar vor cădea precipitaţii atît sub formă de ploaie, cît şi sub formă de lapoviţă şi ninsoare.

Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 2—10°C, iar cele minime între —6° şi 4°C.

Vineri, vremea se va răci accentuat. Precipitaţiile, mai ales sub formă de ninsoare, se vor semnala în nordul, centrul şi estul ţării.

OTILIA DIACONU

Citiţi în nr. 1/1992 al revistei „Cuvîntul"

- **Misterele revoluţiei. Planul ZZ îşi dezvăluie secretele**
- **După doi ani de promisiuni şi speranţe înşelate, ţăranul român a ajuns a cincea roată la căruţa democraţiei feseniste**
- **De unde îşi ia Petre Roman salariul ? — o întrebare la care nu se poate răspunde**
- **Adrian Severin explică de ce a plătit guvernul un milion de dolari pentru Legea privati-**

PUBLICAŢIILE Flacăra

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane :** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general : GEORGE ARION

Director economic Nicolae Botin

Flacăra

Redactor şef : **Ion D. Goia**
Secretar general de redacţie : **Eugen Mihăescu**

REDACŢIA : Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălătanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltea Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Săldăjan, Paul Vinicius, Ion Zubaşcu.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor şef, 2143 — secretar general de redacţie, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor şef : **Tudor Octavian**
Secretar general de redacţie : **Alexandru Păsărin**
REDACŢIA : Aurel Ştefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 1457 (redactor şef), 2036 (secretar general de redacţie).

Flacăra BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Creţu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroşanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ştefănescu, Eugenia Vasile

■ **Compartiment juridic :** Corneliu Olteanu

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurenţiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64—66, sau direct la redacţie.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI Bucureşti

12 pagini — 20 lei

Bibliotecă Municipală
ODORHEIU SECUIESC
Municipiumi Könyvtár
SZEKELYUDVARHELY

ANUL LXXXI
Nr. 2
15-21 ianuarie
1992
BUCUREŞTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL • ÎNFIINŢAT ÎN 1911

LUDOVIC SPIESS:

"VOR CURGE MULTE LACRIMI IN MINISTERUL CULTURII"

pag. 8–9

Nicolae Manolescu îşi asumă RISCUL ONESTITĂŢII

pag. 5

CIOCCIOLINA LA „VATRA ROMÂNEASCĂ"

pag. 3

Shell

Mugurel Florescu NU ŞTIE cine sînt teroriştii

pag. 7

Primul ministru şi viziunile sale contabile

— interviu cu LAURENŢIU ULICI

pag. 9

Cine l-a înarmat pe Saddam Hussein?

pag. 4

MUMIA SE NUMEA IRUT

pag. 10

A ÎNCEPUT RECENSĂMÎNTUL FESENIST

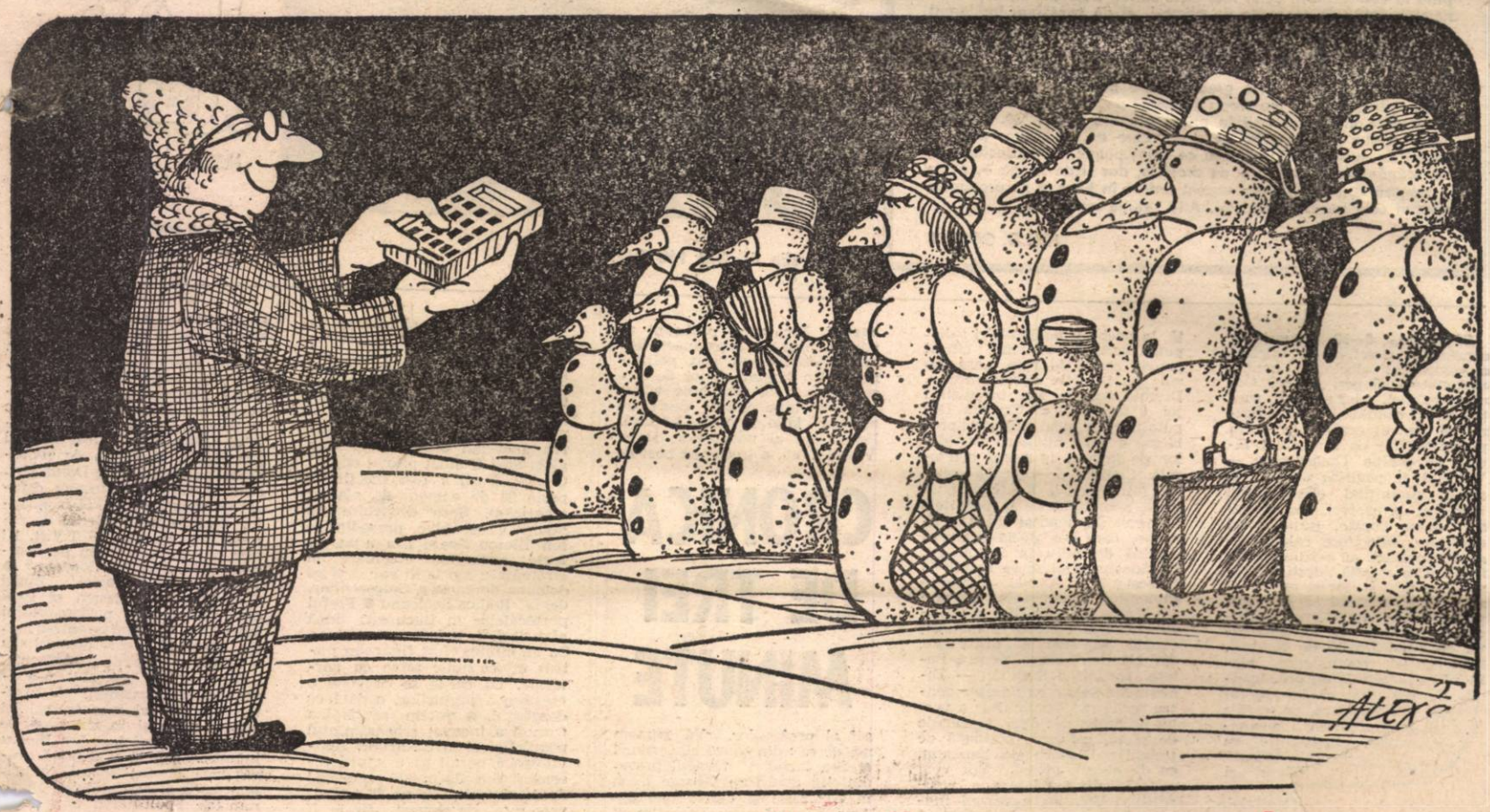

IARNA SE NUMĂRĂ... ROMÂI

Cum scăpăm de dictatură?

E uşor, desigur, să arunci toată vina pe dificultăţile perioadei de trecere, cu atit mai mult cu cit drumul de la socialism la capitalism n-a mai fost făcut pînă acum, el se parcurge pentru prima oară. Dar oare trecerea nu se putea face şi altfel, cu greutăţi şi suferinţe mai puţine? Nu se puteau evita uriaşele pierderi izvorite din confuzia şi haosul ce s-au instituit şi din nemunca foarte răspindită după aceea? Şi e sigur că modelul pe care-l urmăm, cel puţin în declaraţii, adică economia de piaţă de tip vest-european şi american, este cel mai bun pentru fostele ţări socialiste?

Modelul, se ştie, a fost în cea mai mare măsură impus chiar de occidentali, adică de cei ce aveau acest sistem, pentru că pe acesta ei îl cunoşteau foarte bine şi nu vedeau altul mai bun. Dar şi noi cam tot la fel gindeam. Să fim sinceri, aproape toţi românii erau convinşi că odată înlăturat Ceauşescu, odată scăpaţi de oprimarea regimului comunist, va fi şi la noi ca la occidentali, vom avea şi noi ce au ei şi cit au ei. Ce-a ieşit – se ştie. Oamenii trăiesc ca vai de lume, inflaţia face un adevărat galop de sănătate, spectrul şomajului îi terorizează pe toţi şi mulţi încep să se gindească cu nostalgie la vremurile de dinainte de revoluţia din decembrie.

Din aceste motive, calea pe care mergem (aleasă cumva şi de stăpinirea postrevoluţionară, dar mai curînd impusă, şi românilor, şi celorlalţi fraţi socialişti, de alţii) poate fi pusă în discuţie. Că trebuia şi trebuie să facem economie de piaţă e în afara oricărei îndoieli. Dar sunt mai multe feluri de astfel de economie. Ele depind de numeroşi factori, dintre care citäm: aşezare geografică, nivel de dezvoltare a forţelor de producţie, nivel de acumulare a bogăţiilor, tradiţie, cultură, educaţie, psihologie, rasă, istorie. Fiecare dintre aceştia e de importanţă colosală. De aceea, între popoarele din Europa răsăriteană şi cele din Europa apuseană diferenţele sunt foarte mari: noi am fost în calea migratorilor, ei n-au fost; noi am trăit secole sub turci, ei n-au trăit; ei au avut colonii, noi n-am avut; ei au putut acumula bogăţii mari, noi n-am putut; noi am avut bolşevism, ei n-au avut ş.a.m.d. De aceea, copierea de către est-europeni a modelului vest-european, sub lozinca „intrării în Europa", se pare că n-a fost cea mai fericită soluţie. Era de preferat, susţin unii, modelul sud-coreean, ori cel taivanez, ori, poate, chiar cel chinez (cu amendamentele de rigoare). În acest cadru, în ţările Europei răsăritene, ar fi fost de dorit ca, măcar pentru o anumită perioadă, la cirmă să se afle, după revoluţie, guverne autoritare, chiar militare (necomuniste), pentru a asigura minimul de disciplină şi de rigoare necesare funcţionării mecanismului economico-social. Nu s-a întimplat aşa, iar urmările negative ale acestui fapt se fac pretutindeni simţite. Dar mai ales în România.

În primul rind, nemunca. Dispărînd constrîngerea de pe timpul vechiului regim, mulţi şi-au închipuit că pot munci mai puţin şi mai prost decît pe vremea lui Ceauşescu, dar pot cîştiga mai mult şi trăi mai bine. O aberaţie, întrucît de unde să ai, dacă nu produci? Însă lucrul esenţial în această chestiune este că atitudinea boemă faţă de muncă a apărut în condiţiile haosului creat de opţiunea pentru economia de piaţă de tip occidental şi de maniera fesenistă (incoerentă, neprofesionistă) de a îndrepta ţara într-acolo. Nu s-a născut – în locul muncii forţate – motivaţia economică a muncii, omul nu e convins că trebuie „să tragă la şaibă" de dimineaţa pînă seara, n-au fost create pentru aceasta structurile şi obişnuinţele (automatismele) necesare.

Ce-i de făcut? Să schimbăm acum opţiunea, modelul? Este foarte dificil, din multe motive, dar mai ales fiindcă Occidentul nu ne-ar lăsa, el ne vrea numai aşa cum ştie el. Trebuie deci să luăm în consideraţie menţinerea formulei cu care am început. Dar pentru a obţine cu ea rezultate măcar satisfăcătoare, avem nevoie de buni gospodari ca de aer, de la primul-ministru şi pînă la conducătorii celor mai mici unităţi administrative şi economice. Iată, vin alegerile de primari şi de consilieri. Indiferent pe ce liste sunt aleşi primarii, indiferent din ce partid provin, ei trebuie să fie gospodari desăvîrşiţi, energici, iubitori de rigoare şi ordine. Să facă administraţie şi economie, nu politică. Altminteri, situaţia foarte grea în care ne aflăm măreşte pericolul extremismului. Nu vreau să sperii pe nimeni, dar ne aflăm cam unde erau germanii în prima parte a anilor '30. Românii l-ar asculta şi l-ar urma pe acela care ar da tuturor piine şi locuri de muncă, indiferent cu ce preţ politic. În consecinţă, ca să scăpăm de dictatură – de dreapta, dar şi de stînga –, avem o singură cale: să punem urgent ordine în haos şi să producem normal cele necesare traiului. Altă soluţie nu există.

ION D. GOIA ■

O raită prin jungla Gutenberg

Primele salve din an pornesc, în primul rînd, tot din **România liberă**: din nr. 562 aflăm că, în judeţul Mureş, FSN-ul cîntă la aceeaşi masă (electorală) cu PSM, Partidul „România Mare" şi „Vatra Românească" ● În acelaşi număr, Mircea Dinescu, ajuns vrînd-nevrînd, **homo politicus** (pe care revista FLACĂRA ar fi avut de ce să fie oarecum supărată acum cîteva săptămîni), deplînge dinozaurizarea lotului contemporan de oameni de cultură. ● Că tot începe campania, fie ea şi electorală, de la „mica publicitate" ni se anunţă că Agenţia „Grafitti" caută agenţi publicitari, tineri entuziaşti şi creatori. Ce va mai scrie musca pe părete? ● În pagina introspectivă rezervată conştiinţei politice a studenţilor („Tineretul Liber", 9 ian. 1992), republica prezidenţială se bucură, surprinzător, de aceeaşi impopularitate ca şi monarhia constituţională!? ● În ultima lună, ziarul AZI a început să numere... şepcile! Două la primărie... şi acelea-i deranjează cel mai mult: cele ale lui Octavian Paler şi Dan Deşliu! ● Acelaşi ziar titrează cu litere de-o şchioapă: „Frontul rămîne al Frontiştilor". Să nu rămînă al semi-„fondiştilor" sau al „frondiştilor" ● Şi un alt refren de actualitate, „împrumutat de pe front-i-speech-ul de la AZI: „Greu e, Doamne, doi deodată să iubeşti. / Trandafirii dintre spini ca să-i culegi!" ● Unul cîte unul, feseniştii încep să rămînă în SUA. Primul: d-nul Ciprian Enache. Următorul la rînd, vă rog! (R.L., nr. 561/08.I.'92). ● „Observer Review", apărut într-una din duminicile de la sfîrşitul anului trecut, îl are pe prima pagină, cu o poză de dimensiuni „prezidenţiale", pe celebrul Magic Johnson, deasupra căruia se titrează: „Coşmarul meu cu SIDA!". Pe frontul de Est, nimic nou! Şi cînd te gîndeşti că SIDA loveşte numai unde nu trebuie! La noi, cei de pe prima pagină nu mai au coşmaruri. ● Pe prima pagină a săptămînalului „Academia Catavencu", Silviu Brucan contabilizează cîţi ani ne-au mai rămas (pînă la democraţie). Asta dacă nu se „inervează" brusc ungurii şi (u)crai-nenii. ● Tot în săptămînalul cu ştofă academică, Ţiriac este luat, în virtutea (?) pasiunii sale pentru urşi, în balon. Să-şi depună oare Ionul nostru cătindatura pentru postul de pădurar-şef prin împrejurimile Carpaţilor? ● În mod evident, apariţia spectaculoasă a EXPRES-MAGAZINULUI în noua sa formulă a constituit evenimentul ultimei săptămîni în presa românească. Fără ca să mai insistăm că este, practic, la acest nivel, primul săptămînal care ocupă o piaţă aproape pustie la noi, cea a publicaţiilor tip „magazin", remarcăm că, la preţul de 25 de lei, e destul de greu, dacă nu imposibil, să plăteşti hîrtia, „brain"-ul, culesul tipografic, culoarea şi difuzarea (care, conform hotărîrii Guvernului, ar trebui să fie, pentru numărul corespunzător de pagini, de 6 lei/exemplar). ● Considerînd, totuşi, că EXPRES-ul are sistem de difuzare propriu, nu ne putem împiedica să admirăm temeritatea subvenţiei economice a celor care vor să prindă din zbor, pe termen lung, Piaţa Presei. ● Ce are şi ce-i lipseşte MAGAZINULUI cu pricina? Deocamdată, rubricile sînt „în construcţie", din mers. ● I s-ar putea reproşa o ilustraţie nu tocmai cadenţată, un sistem de prezentare grafică şi paginare de categoria „Old boys" care ar putea să trezească unele nostalgii în rîndul mai vechilor săptămînale. ● Ceea ce îi lipseşte (încă) mai limpede e un spaţiu acordat evenimentelor palpitante din politica externă. În „reţetă" ar putea încăpea bine şi puţină „transcendentalitate" (religie, filozofie orientală uşor accesibilă şi digerabilă). ● În plus, o „felie" acordată exclusiv umorului — caricaturile şi desenele lipsesc aproape cu desăvîrşire. Ilustraţia este (fotografia) atemporală şi neracordată evenimentelor şi textului. Şi, negreşit, dacă tot sîntem la capitolul „publicaţii-almanahuri", o pagină-două rezervate jocurilor şi, eventual, un serial pe două coloane, preferabil poliţist. ● Dar asta ţine de acum de „bucătăria proprie" şi de concepţia de proiectare publicistică. Să apreciem remarcabila ţinută gazetărească a noii publicaţii pe care o salutăm şi îi urăm succes deplin şi să trecem la ultimul număr apărut din revista AGORA care publică, printre altele, proza tînărului condeier Petre Barbu. ● Referindu-ne la revistele literare, ar trebui să lăsăm un mare spaţiu alb provocat nu de sezon, ci de doliul stolojenităian. Oricum, ar trebui să fim invidioşi pe domnul Stolojeniţin: a făcut el ce-a făcut (ca dinsul, mai rar!) şi a intrat definitiv şi irevocabil în Istoria Literaturii Române (nu ediţia Călinescu, ci... Manolescu). Bravi prim-miniştri de cultură are patria noastră de-lungul vremii: Ţitu Majorescu, Kogălniceanu, Octavian Goga, I. G. Duca, Theodor Stolojan. La trecutu-i mare, mare viitor! Să urmeze oare epoca inscripţiilor sepulcrale sau a textelor rupestre?

MIHAIL GĂLĂŢANU ■

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Ce părere aveţi despre realizările postrevoluţionare?

CRONICA DE TREI MINUTE

Săptămîna 6—13 ianuarie a consemnat deschiderea oficială a campaniei electorale pentru apropiatele alegeri locale. Oameni politici, mici şi mari, susţinători şi candidaţi, au dat buzna pe micul ecran (conform programărilor ca la dentist făcute de echipa Theodorescu — Valeriu), în paginile ziarelor, la radio, promiţînd electoratului (torturat de preţuri, frig şi foame) oraşe curate, transporturi civilizate, calorifere calde. Pasiunile politice au reizbucnit. În fruntea lor se află liderii F.S.N., mafioţii primăriilor şi prefecturilor, care, simţind că le fuge pămîntul de sub scaune, încearcă obstrucţii fel de fel împotriva opoziţiei: lipsite de fonduri, mijloace de comunicare, elementare materiale de propagandă. De remarcat că în judeţul Mureş, F.S.N. joacă pe cartea naţionalismului-şovin, participînd la alegeri în coaliţie cu Partidul Socialist al Muncii, Partidul România Mare şi P.U.N.R. ● Pentru postul de primar general al Capitalei, F.S.N. a optat, în cele din urmă, pentru „înlocuitorul" Cazimir Ionescu ● Senatorii şi deputaţii s-au întors, după scurta vacanţă, la vechile îndeletniciri: dispute verbale violente, cititul presei, somn de voie, „ars gazul" pe holurile Parlamentului. Discuţii aprinse s-au înregistrat joi, 9 ianuarie, în Camera Deputaţilor, în jurul spinoasei probleme a subvenţionării partidelor de guvern în cursa electorală. Cîştigul de cauză a revenit (aţi ghicit!) F.S.N.-ului. A lipsit nemotivat de la şedinţele Camerei dl. deputat Ciprian Enache, care s-a decis subit să rămînă definitiv în S.U.A. Dl. Birlădeanu cînd se va stabili la Moscova? ● A mai trecut o săptămînă şi revistele literare ale Uniunii Scriitorilor n-au apărut. Criza culturii româneşti capătă dimensiuni dramatice, dar benefice, acum, pentru Putere. Întîlnirea Stolojan — Dinescu s-a soldat cu un eşec pentru scriitori. „Contabilul" a vorbit pe limba sa: cifre, economie de piaţă, reformă, perioadă de tranziţie. Dinescu s-a lamentat, ca de obicei, presei. Vor veni scriitorii din toată ţara la Bucureşti să dea jos guvernul Stolojan? Dar cine să-i cheme? ● Dacă revistele literare nu mai apar, în schimb a văzut lumina tiparului **Revista Jandarmeriei.** Nici acest amănunt nu vă convinge că, încet-încet, România devine un stat poliţienesc? Un sergent-major de circulaţie e mult mai bine văzut (şi mai bine plătit) decît un slujbaş la o revistă literară. Fostul şef al poliţiştilor, Doru Viorel Ursu, a trecut pe post de şef al prefecţilor. Vă spunem noi de ce: din cauza alegerilor! ● S-a încheiat turneul preşedintelui american George Bush în Australia şi cîteva ţări din Asia. Leşinul survenit în timpul dineului oferit de primu. ministru nipon Kiichi Miyazawa nu l-a împiedicat pe şeful executivului american să ajungă la obiectivele propuse din start. I-a convins pe japonezi să mai importe şi ei de pe piaţa americană piese de schimb pentru automobile şi cîteva **Forduri.** Ambele ţări sînt hotărîte să acţioneze în comun pentru instaurarea unei noi ordini sociale pe glot. Să-i fi auzit piticul odios! George Bush a fost însoţit de peste 20 de oameni de afaceri americani. Spre deosebire de liderul Casei Albe, preşedintele Ion Iliescu Soare n-a u'tat, în toate excursiile efectuate în străinătate, s-o ia în valiză şi pe doamna de curte a Cotrocenilor, dama Rodica Becleanu ● Preţul portocalelor în Bucureşti după sărbători, a scăzut vertiginos. Cu un minim efort financiar putem minca zilnic piine cu portocale. La carne se prevede o creştere a preţurilor, o dată cu dezgheţul. ● Tot în săptămîna trecută a început recensămîntul populaţiei şi al clădirilor. Activitatea a pornit greu, mulţi recenzori din Bucureşti absentînd de la datorie. Ne-ar fi trebuit vreo mie de chinezi. Ne-ar fi numărat în două zile. Sîntem şi uşor de numărat. De la acest recensămînt ne interesează un singur lucru: cîţi români am rămas pe plaiurile mioritice. ● O acţiune pregătită cu minuţie, un discurs penibil (nu-i o noutate), mutre de lingăi şi cupe de şampanie, zîmbete, pupături şi ploconiri, toate acestea au avut loc în ziua de 7 ianuarie a.c. la Palatul Cotroceni. A fost Sfîntul Ion F.S.N. ● Demn de reprogramat dialogul între Doina Uricaru şi Gabriel Liiceanu difuzat pe programul SOTI în noaptea de 8 ianuarie. Demn de reprogramat pe canalul T.V.R. 1! Dar poţi să-i convingi pe domnul profesorrr Theodorescu? ● Preşedintele Gruziei, Zviad Gamsahurdia, a reuşit să fugă din subsolurile parlamentului înconjurat de opoziţie într-o maşină blindată şi spre norocul său a primit azil politic în Armenia. Liderul gruzin, probabil, n-a avut printre consilierii săi militari un general care tocmai îşi pusese piciorul în ghips. ● Se aude că preşedintele Ion Iliescu intenţionează să-şi depună candidatura pentru postul de primar general al Capitalei. Domnul Ion I. Brătianu e pregătit să-o accepte.

PETRE BARBU ■

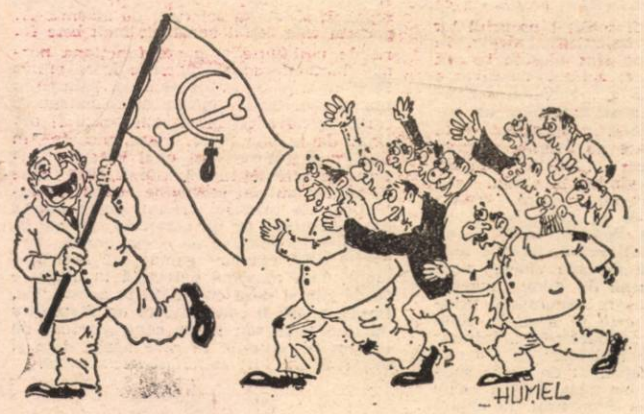

CAMPANIE ELECTORALĂ SUB SEMNUL GLORIOSULUI 20 MAI

CIOCCIOLINA LA „VATRA ROMÂNEASCĂ"

În Galați, în spatele renumitului restaurant ULTIMUL LEU din Cartierul Țiglina II se află, actualmente, unul din sediile locale ale organizației „Vatra Românească". Animată, se pare, în ultimul timp, de cele mai nobile intenții privind cultura gălățeană. După principiul că: „Dacă nu intrăm noi încă în Europa (și sus-numita se lasă greu), măcar să vină Europa la noi...". Zis și făcut. În sala de la parterul complexului ULTIMUL LEU activează o fantomatică societate cu răspundere limitată, B&M 2 000 S.R.L. (ce-or fi însemnînd inițialele astea ??) care, conform programului afișat afară, tipărit, „vă invită la un program de filme VIDEO (există și altfel de filme, care să nu fie „video" ??) pentru toate preferințele și gusturile". Așa să fie ? Să vedem.

■ Vatra Românească sau Vatra Romilor ?

Afișul mai specifică, în continuare : „Locurile sînt numerotate. Vă așteptăm în fiecare zi. Vă urăm vizionare plăcută". Ca „firma" să pară și mai serioasă, ni se declară ritos: „Vă garantăm liniștea și calitatea filmelor. Vă rugăm procurați-vă biletele din timp". La intrare, te întîmpină niște „colorați", dispeceri de bilete. Se vede clar că ei sînt „băieții" care fac aici „cărțile". Plasatorii de care te rogi de un loc mai bun, mai în față, mai ales dacă-i cunoști și te-nvîrți prin lumea lor interlopă. Și, poate vă surprinde, dar biletele se epuizează cît ai clipi — și nu-ți rămîne decît să te milogești măcar pentru un loc în picioare, la spatele sălii. De la difuzorul spînzurat în fața intrării urlă în limba ei maternă „maestra Romica" Puceanu. Dar și alte cîntece care n-ar primi aprobare pentru difuzare nici de la Agenția pentru protecția mediului înconjurător, darămite de la Inspectoratul Culturii. Plus muzica de la filmul „Șatra", prezentată într-un aranjament muzical nou — care pare lamentabil. Încît îți vine (aproape automat) să sugerezi schimbarea numelui popularei organizații, din „Vatra Românească" în „Vatra Romilor". Nu ar fi, după cum ni s-a spus, singurul sediu din oraș al „Vetrei Românești". Acesta este supranumit, de către localnici „sediul vechi". S-ar putea ca „Vatra Românească" să mai fi primit și un alt sediu, unul nou. Deși, cel puțin la început, sediul era așezat mult mai central, pe strada Alexandru Ioan Cuza, vis-à-vis de Inspectoratul Județean al Învățămîntului. În sfîrșit, la „sala culturală" de la ULTIMUL LEU, te izbesc plăcut gratiile cu sigla UVR aplicată din loc în loc — confecționată din fier forjat. Costul unui bilet ? Numai 25 de lei de „spectacol". Sala nu este deloc foarte mare ; conține doar 98 de locuri. În medie, aici se vizionează șase-șapte spectacole pe zi, cu titluri diferite.

■ „Exterminare în masă" la o organizație națională ?

O socoteală simplă și făcută la repezeală ne arată că „întreprinzătorii" noștri cîștigă cel puțin 2 450 de lei de spectacol — la capacitate maximă. Înmulțind cu numărul de spectacole pe zi și cel al zilelor dintr-o lună, obținem o cifră de ordinul a cîtorva zeci de mii, ca venit total pe lună. Să ne ocupăm, în continuare, de „calitatea" mult trîmbițată a filmelor ce ni se oferă spre vizionare. Să luăm, de exemplu, ziua de joi, 2 ianuarie, 1992, cînd lumea, obosită de chefurile și sfinții din zilele anterioare, simte nevoia să iasă în oraș, de cele mai multe ori la un film. De la ora 11.00 rulează „Powerman", seria a 3-a, „cu Jachie Chan în armata USA, karate, comando, acțiune" (prezentarea aparține afișului). Urmează, tot cu „Jachie Chan", la 12,30, „Ei îl numeau Sfarmă-oase", la 14.15 — „Terminator" (2), două serii, cincizeci de lei, cu Arnold S. (sic !). Alte filme din programul aceleiași zile : 16,45 — „Stafia" (acțiune, suspans, dragoste), 18.30 — „Top Gun" (care nu credem că mai are nevoie de prea multe prezentări) și la 20,15 — „Ce faci, doctore ?". A doua zi, vineri, 3 ianuarie, a avut loc un program cu mult mai „dezinvolt" : de la ora 11,00, „Jocul Morții", karate cu Bruce Lee, iar de la ora 12,00 — „Polițistul maniac" (2) — superacțiune, suspans, groază, S.F. De la ora 13.00, după cum se specifică expres în afiș, **„la cererea multor tineri"** — „luptătorii din Bronx (1)", cu „acțiune dură, suspans, teroare" și de la ora 14.00, „Luptătorii din Bronx (2)", — în dreptul căruia ni se recomandă : „exterminare în masă a oamenilor prin ardere cu aruncătoare de napalm". Interesant program pentru o „sală culturală" așezată chiar aici, la noi, pe neașa „vatră românească". Bun de participat cu el în apropiatele alegeri locale. Și încă un amănunt care poate părea mai mult decît picant : ultimul film care a rulat în după-amiaza de 1 ianuarie 1992 a fost „Ciocciolina la Coppa del Mondo '90", fapt care demonstrează că „amfitrionii" de la clubul-video n-au nici un fel de prejudecăți. Mai ales cînd ne gîndim că vestita „artistă" a filmelor „de trotuar" este de origine maghiară. Sau romii de la „Vatra Românească" nu știau acest lucru ? Oricum, erosul e fără frontiere, mai ales cel de prost gust...

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Cu intestinele în mînă

Într-un număr recent din **România Mare**, unul din cei mulți pe care îi credeam pînă mai ieri cîntăreți de muzică populară — e vorba de Alexandru Mica — face, fără să clipească din ochi, niște dezvăluiri stupefiante : că a absolvit o celebră școală de contraspionaj, că s-a ocupat de Coreea și Japonia, apoi a învățat limbile slave, că l-a avut coleg și prieten pe la cursurile speciale pe care le-a absolvit pe Virgil Măgureanu și pe mulți alții și după toate acestea nu uită să precizeze că el este cel care a forțat intrarea în Televiziune, în ziua de 22 Decembrie, că el a compus textul pe care l-a citit scriitorul Mircea Dinescu în fața națiunii, stricîndu-i efectul cu interpretarea sa dezastruoasă etc., etc. Ce să mai spui după toate acestea ? Încă un Ion fără țară ! Încă un președinte de republică fără portofoliu ! Măi, măi, cum nedreptățește istoria pe unii dintre cei mai activi combatanți ai săi !

Dar de ce face fostul cîntăreț de muzică populară și ofițer de contraspionaj toate aceste dezvăluiri și abia acum ? Pentru restabilirea adevărului istoric ? Pentru ca nu cumva istoria de mîine să facă inadmisibile erori în ceea ce privește elucidarea momentului Decembrie '89 ? Da' de unde ! Pur și simplu Alexandru Mica e furios că n-a ajuns la ciolan și foștii „pretini" și tovarășii l-au lăsat pe dinafară și nu-l mai recunosc. El însuși o spune deschis cu toată francheța de care este în stare un fost ofițer de contraspionaj, ca nu cumva să avem vreun dubiu în această privință.

Întîmplarea face că l-am cunoscut pe domnul Alexandru Mica și chiar l-am ascultat cîntînd (singur și acompaniat de taraf) : atît pe scena cu public, cît și pe disc, vocea lui Alexandru Mica nu transmite absolut nimic pentru că el nu interpretează aceste cîntece, ci le **raportează**. Și noi care chiar credeam că Alexandru Mica este cîntăreț de balade, dar uite că una spunea pe scenă cu gura și alta-mi făcea în dosul săracelor balade pe care ni le raporta !

Ce mă mîră mai mult, acum, e faptul că Alexandru Mica, în loc să ne spună cinstit cîte ciori vopsite în securiști mai ciriie prin folclorul românesc, se deconspiră ca ofițer ratindu-și nu numai cariera etnografică în activitatea de contraspionaj, ci și avansarea în grad pe tărîm folcloric. Păi noi știam că Securitatea e un organ intern și că organele interne sînt ceea ce sînt atîta vreme cît stau la locul lor. Dar uite că stimatele noastre organe interne, rinichii noștri, ficații, fierea, pancreasul și celelalte băsici și glande cu toate secrețiile lor (folositoare, desigur) vin la **România Mare**, se trintesc singure pe masa redactorului șef și varsă în văzul tuturor ce-au văzut și ce știu de pe vremea cînd erau interne.

Cam asta este la ora actuală **România Mare** : revista la care cei fără o istorie și blestemați de soartă vin cu intestinele în mînă și spun : noi am fost organe interne și acum vrem să lucrăm la vedere. E ca și cum băsica udului ar vrea de acum înainte să fie purtată în mînă de proprietarul ei ca o geantă diplomat ticsită de dolari cînd ea, știe toată lumea de ce e plină și ce treabă are de executat în organismul nostru !

Ceva similar se întîmplă și cu fostul cîntăreț Alexandru Mica : încă unul care vine și ne vomită pe mese. Măcar dacă nu era cîntăreț ! Dar stați, domnilor, în subsolurile în care ați lucrat pînă acum și nu ne faceți să ne întoarcem și noi pe dos de greață !

ION ZUBAȘCU ■

Porniți înainte, tovarăși !

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

CRIZĂ LA „SOTI"

Ce se întîmplă la SOTI ? Tensiunea a început în momentul în care doi membri ai consiliului de administrație, Mircea Stoian și Gheorghe Mitrofan, au acceptat emisia SOTI pe programul doi de televiziune. Adunarea susținătorilor SOTI votase în unanimitate începerea negocierilor numai pentru programul 1. În prima fază Răzvan Theodorescu părea să accepte și oferea un spațiu foarte bun, între orele 18,30 și 19,30. O notă apărută în presă împotriva televiziunii îl isterizează pe președintele acesteia și îngheață tratativele. Deși conjunctura internă și internațională era favorabilă celor de la SOTI, domnii Stoian și Mitrofan acceptă pe cont propriu compromisul de a semna contract pentru programul 2. ● Se pare că tratativele trebuiau purtate cu cei din Ministerul telecomunicațiilor pentru că spațiul de difuzare nu este un bun personal nici al lui Răzvan Theodorescu nici al televiziunii naționale. ● Cornel Nistorescu afirmă că semnalul de alarmă al conflictului SOTI s-a [illegible] mult mai devreme, la începutul anului trecut. „La o întîlnire cu domnul Aurelius Fernandez, directorul de la International Media Fund, domnul Mircea Stoian a arătat că are îndoieli față de șansa înființării acestei televiziuni independente și a venit cu un proiect de agenție de știri cuplată cu ceva de informatică. Întîmplarea face că am păstrat acest proiect acasă. Țin minte că atunci am rămas șocat văzînd că de la o acțiune civică se poate aluneca spre o afacere". ● După semnarea contractului de difuzare a început să sosească aparatura din America. Gestionarii acestei aparaturi sînt domnii Stoian și Mitrofan. Ei nu sînt însă proprietarii cum au tendința să se considere. Faptul că ei au semnat pentru primirea aparaturii este pur și simplu o conjunctură și nu un merit personal ● Emisia postului SOTI a început în mare grabă. A fost numit director executiv domnul Radu Budeanu. Emisiunile ies pe post înainte de a exista o organizare operativă și o structură de program bine gîndită. Și asta se vede. Știrile difuzate sînt obiective, dar calitatea emisiunilor lasă de dorit. ● Conflictul izbucnește în preajma Crăciunului. Domnii Stoian și Mitrofan, care trebuiau să se ocupe doar de partea tehnică a emisiei și nu de cea redacțională, îl suspendă din funcție pe Radu Budeanu. La începutul lunii ianuarie este convocat consiliul de administrație, care propune o echipă redacțională formată din : Vartan Arachelian, Marilena Rotaru, Eugen Atanasiu, Carmen Dumitrescu, Ștefana Bratu dar și Radu Budeanu. Era știut din start că aceasta este o combinație care nu va putea funcționa. Astfel la SOTI apar două echipe paralele : una condusă de Radu Budeanu, a doua formată din ceilalți cinci. Oameni de televiziune cad în cursă. Prin conflictul declanșat și întreținut între ei fac jocul altor interese deocamdată încă dificil de dovedit. ● Am urmărit emisiunile ambelor echipe și le consider la fel de slabe. Un nou post de televiziune trebuia să aducă oameni noi, speram să vedem alți reporteri, alți crainici. Bineînțeles că un specialist cum este Mitrofan sau redactorii cu experiență nu trebuiau să lipsească dar ei nu trebuiau să se vadă. Nu am avut generozitatea de a rămîne în umbră și de a încerca să formeze o echipă de tineri. Orgoliul a fost mai mare decît conștiința civică ● Să ne amintim. Ideea postului independent de televiziune SOTI a fost susținută prima dată de către greviștii foamei din Piața Universității. Mai tîrziu ea a fost creditată moral de 47 de personalități. În felul acesta s-a stîrnit interesul internațional și au apărut și soluții pentru materializarea ei. A fost ales un grup de 33 membri SOTI, cei care formează adunarea generală și care au dreptul de a lua decizii. Pentru începerea emisiei postului SOTI a fost ales un consiliu de administrație, al cărui președinte este Mircea Stoian. Pentru a se depăși această criză s-a hotărît ca în zilele următoare membrii SOTI să aleagă un nou consiliu de administrație. ● Reprezentantul AZR în consiliul de administrație a devenit P.M. Băcanu, care l-a înlocuit pe Vartan Arachelian ● Urmează o săptămînă grea pentru SOTI. Deși Radu Budeanu a revenit în funcția de director executiv, el nu are acces la sediul SOTI. Postul de televiziune aflat pe șoseaua Olteniței a devenit o fortăreață greu de străpuns de neprietenii domnului Stoian. Criza care s-a declanșat la SOTI reflectă criza morală din țara noastră. Toate ideile importante sînt compromise de oameni care urmăresc doar propriile lor interese. Ne-a fost furată o revoluție. De ce să nu ne fie furată (sau măcar murdărită) speranța într-o televiziune independentă ? ! ● Atenție, cei care se află acum în conflict, încă nu au folosit așii din mînecă !

AURELIA BORIGA ■

MICROMAGAZIN "FLACĂRA"

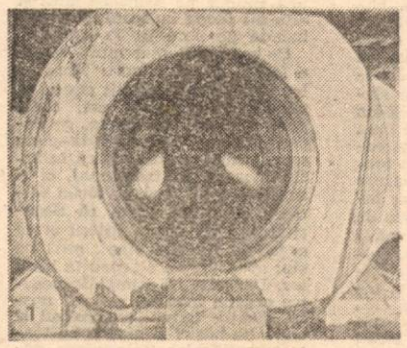

Tunurile lui Bull

La finele lunii martie 1990, autoritățile vamale britanice descoperă în portul Middlesbrough, din estul Angliei, niște cilindri ciudați, ce aveau ca destinație Irakul. După opinia specialiștilor ce au cercetat aceste piese, ele ar face parte din ansamblul unor supertunuri. Povestea lor este lungă și tragică. În 1951 canadianul Gerard Bull, în vîrstă de 23 de ani, își ia doctoratul în construcții de geniu aeronautice, la Universitatea din Toronto. De acum înainte proaspătul specialist are o țintă în viață : să creeze tunuri deosebite. Și astfel se ajunge la realizarea proiectului HARP (High Altitude Research Project), subvenționat cu milioane de dolari de Canada și Statele Unite, proiect ce avea drept scop crearea unui tun care să lanseze în spațiu sateliți artificiali. Cercetările continuă la North-Bay, din Ontario, unde inventatorul locuia pe atunci cu soția sa, o pictoriță din Quebec, iar mai apoi pe un teren special ținut în secret, aflat în statul american Vermont, în apropierea frontierei cu Canada. În curînd el reușește să realizeze un tun de calibru 155 milimetri, cu o bătaie de peste 40 de kilometri, tun cunoscut sub numele de „G5". În 1965 Bull creează o societate numită „Space Research Corporation" și în colaborare cu specialiștii americani, lucrează la tunul lansator de sateliți. S.U.A. îi acordă în acest timp cetățenia americană. La un moment dat S.U.A. renunță să-și mai lanseze sateliții cu tunul. Din acea clipă inventatorul se lansează într-o aventură periculoasă, devenind negustor de... armament. Între timp realizează obuzierul de 455 milimetri, ale cărui planuri sînt vîndute societății „Armsocor", din Africa de Sud, încălcînd embargoul stabilit împotriva acestei țări. Bull este arestat și condamnat la un an închisoare. La ieșirea din „pension" se retrage în Belgia, de unde oferă o serie de patente în Irak, unde Saddam visa să realizeze un satelit de origine arabă. Revenind de la Belgrad „negustorul de arme" are sarcina să furnizeze acestei țări un tun în lungime de 53 de metri și două supertunuri de 175 milimetri, acțiune cunoscută sub denumirea de „Operațiunea Babilon". În 1989 primul tun construit de industria engleză este încercat pe muntele Jabal Makhal, din centrul Irakului, în apropierea localității Baijim. La probele efectuate, care s-au soldat cu un mare succes, a participat și Saddam Hussein, în persoană. Serviciul de contraspionaj israelian, Madossul, și apoi cel englez, M16, după ce au descoperit „Operația Babilon", au ajuns la concluzia că supertunurile, ce urmau să fie achiziționate de Irak, nu erau cumpărate pentru lansarea de sateliți arabi, ci pentru bombardarea Israelului, într-un eventual conflict. Bull începe să fie amenințat în scris și telefonic cu moartea, dar încrezător în forțele și relațiile sale nu ia nici o măsură de apărare. La 22 martie 1990, pe palierul apartamentului său, Bull este găsit mort, cu două gloanțe trase în ceafă. Doar Saddam Hussein, într-un discurs rostit la 2 aprilie 1990, amintește de inventator, declarînd că a fost asasinat pentru că „era de folos statului irakian".

Faimosul tun „a produs" și un al doilea asasinat. La 18 iulie 1990, fostul viceprim-ministru André Cools este omorît, la Bruxelles, pe Avenue de l'Observatoire. Unii afirmă că moartea i se trage de la niște informații primite, referitoare la „Operațiunea Babilon", în care erau implicați mulți demnitari, politicieni și directori de societăți. Prea curiosul Cools a plătit cu viața. De altfel, cu toate investigațiile făcute, poliția belgiană nu a putut identifica pe făptuitorii celor două asasinate, nici pînă în prezent.

Cine a înarmat Irakul?

Saddam Hussein prezintă prin postul de televiziune, la începutul anului 1989, piese speciale pentru arma atomică

În 1989 la Bagdad a avut loc „Salonul materialelor militare", unde au fost expuse o serie de arme moderne, din dotarea armatei irakiene. Unele au fost realizate în țară, altele în străinătate. Timp de peste zece ani cei mai străluciți ingineri irakieni au fost trimiși la diverse fabrici cu caracter militar, din occident și în țări estice, unde au deprins tainele celor mai moderne arme de luptă, creîndu-și ulterior o puternică industrie militară. Armata irakiană a fost dotată de țări occidentale și de fostul URSS. Pe tancurile T-55, sovietice, tunurile de 100 milimetri au fost înlocuite cu tunuri 2A46D de 125 milimetri, concepute pentru carele de luptă T-72. Forțele terestre au primit de la sovietici aproximativ 2 500 de tancuri T-54 și T-55, 1 500 tip T-59, 100 care T-62 și 500 tip T-72. Inginerii din Irak, cu ajutorul specialiștilor germani, au reușit să mărească bătaia rachetelor balistice sovietice „Skud". Noile lansatoare „Al-Hussein" și „Al-Abbas", fac ca ele să atingă țintele la 600 și respectiv 800 kilometri, ceea ce înseamnă o îmbunătățire remarcabilă față de versiunea originală. În schimb, precizia nu a fost ameliorată, abaterile putînd atinge 700—900 metri. Este posibil ca cercetătorii irakieni să fi realizat propriul lor sistem antirachetă balistică „Faw-1". În adăposturi subterane sînt plasate baterii de rachete sol-aer și sol-sol, de diverse tipuri, „SA-8", „SA-14", rachete „Exocet" contra navelor și bateriilor de rachete sol-aer „Roland", ultimele două tipuri fiind furnizate de Franța, precum și rachete anticar „AF-14". Firma „Thomson-CSF" a vîndut la rîndul său radaruri „Tiger G" de apărare contra atacurilor aeriene de la altitudine joasă. La expoziția de la Bagdad, irakienii au mai prezentat prototipuri de bombe ghidate prin laser sau sisteme video, precum și o gamă largă de mine marine „Sumer", cu declanșare comandată printr-un sistem, care este în același timp acustic și magnetic. Obuzierele „Majnon" de 155 milimetri și „Al-Fao" de 210 milimetri au afetul construit de firma spaniolă „Trebeland", iar gura de foc este de origine franceză. Austriecii, la rîndul lor, au livrat 200 tunuri cu bătaie lungă „GHN-45" și tunuri remorcate tip „2A-36" de 152 milimetri. Tunul spațial, ai cărui compuși au fost fabricați în Anglia, a fost, din fericire, identificat și oprit de vama britanică și greacă. Hussein mai dispunea de 8 000 de vehicule pentru transportul trupelor, printre care se numără aproximativ 1 000 de „BMP-1" și „BMP-2", cu blindaj întărit, pentru a rezista la armamentul ușor de infanterie, antitanc, numit „bazuka". Aceste transportoare sînt dotate cu un tun de 73 milimetri și rachete anticar „Sagger". Brazilienii le-au livrat vehicule ușoare blindate tip „EE-9 Cascavel", „EE-3 Jararaca" și „EE-11 Urutu". În domeniul spațial Irakul a pregătit, cu brazilienii, sateliți militari, iar cu „Space Research Corporation" a lucrat intens în vederea unor lansări spațiale. În ceea ce privește aviația Irakul a dispus de 18 avioane de vînătoare sovietice „MIG-29 Fulcrum", 30 avioane anticar „SU-25 Frogfoot", peste o sută de avioane „Mirage F-1" livrate de firma franceză „Dessault", precum și de vechile aparate de vînătoare „MIG-21", „MIG-23" și „J-17", ultimul de construcție chineză. Majoritatea avioanelor erau ținute în adăposturi, la adîncimi de 50 de metri, iar opt baze aeriene subterane dispuneau de piste de decolare proprii. La toate acestea trebuie să se menționeze că armata irakiană folosea, pentru inducerea în eroare a adversarului, rampe de lansare și avioane, fabricate în Italia, confecționate din material plastic și mucava acoperite cu un strat metalizat, fiecare avînd o sursă proprie de căldură, pentru a putea fi detectate prin infraroșu. Patru fregate și patru corvete au fost comandate în Italia pentru întărirea flotei navale. Ca armă chimică Irakul dispune de gazul yperită, folosit în luptele cu iranienii și de gazul neurotoxic, ce a fost lansat contra minorității kurde. Hussein a mai afirmat că dispune și de arme binare. Este vorba de o muniție compusă, cu încărcătura aflată în două rezervoare, ce conțin fiecare un gaz neutru pentru a fi putin periculoase la manipulare. În momentul exploziei ele se amestecă și devin neurotoxice. Firma Messerschmitt-Bolkow-Blohm, din Germania, a furnizat Bagdadului toate instalațiile necesare pentru producerea de rachete proprii și de realizare a armei biologice, cu care să poată arunca microbi ai tifosului și holerei, la mare distanță. În ceea ce privește bomba atomică firma „MAN-Technologic", din Germania, a furnizat instalații pentru prelucrarea uraniului.

Măsurarea radioactivității

Baliza din imagine, cu dimensiunea de 27 X 22 X 60 centimetri și greutatea de 3,5 kilograme, are menirea de a măsura radioactivitatea de pe un teren, iar cînd aceasta depășește un anumit prag, ce este reglabil, să emită semnale de alarmă. Aparatul este astfel construit încît este ferit de umiditate și poate funcționa normal la temperaturi cuprinse între minus 25 și plus 60 de grade Celsius. Alimentarea se face de la rețeaua electrică sau în cazul lipsei acesteia el mai poate fi obținut de la panourile solare, plasate în vîrf, prin intermediul unei baterii. Interesant este faptul că informațiile date de aparat nu sînt rezervate numai specialiștilor. Ca urmare, oricine poate obține date esențiale, pe un ecran cu cristale lichide, prin apăsare pe o claviatură, respectiv doza razelor gama din acel moment, doza maximă detectată în ultimele 30 de zile și doza cumulată în aceste zile. Baliza poate fi conectată la un dispozitiv de iluminare sau la un centralizator de informații, situație în care apare data și ora cînd au fost solicitate elementele.

Urechile de iepure și mîinile de om termoregulatoare

Vasele sanguine din urechile iepurelui se dilată la căldură, asigurînd pierderea mai rapidă de calorii, ceea ce duce la o răcorire a organismului. Deci urechile mari ale iepurelui nu servesc numai pentru a auzi foarte bine, ci joacă și rolul de ventilator. La om problema se pune diferit. Cîțiva voluntari au fost închiși într-o încăpere, în care temperatura a început să crească treptat pînă la 39 grade Celsius. După un timp, „cobaii" au început să se plîngă de prea multă căldură. În acel moment, asupra mîinilor a fost dirijat un aer proaspăt de 18 — 20 grade. Deși suprafața ambelor mîini reprezintă cam 6 la sută din totalul pielii, temperatura corpului a revenit la normal. Același efect se obține și prin răcirea picioarelor. Ca urmare, urechea ce face termoreglarea la iepure, are ca echivalent mîinile și picioarele. Deci cînd vă este prea cald plasați mîinile sub apă rece, iar cînd vă este frig, introduceți-vă mîinile și eventual picioarele în apă caldă.

AUREL DIANU ■
Fotografiile autorului

Un tovarăș supărat

În numărul trecut al „Flacării", dl Radu Hortopan a publicat o intîmpinare la articolul subsemnatului „De la Garda de Fier la Garda Financiară". Cum în cei doi ani de democrație originală am fost confruntat de nenumărate ori cu astfel de stiluri „de muncă", îmi fac datoria și îl anunț și pe dl. R. H. că îi stau la dispoziție. Dar fiindcă dînsul s-a supărat atît de tare pe noi numai pentru un amănunt privind relațiile de rudenie, este poate cazul să-i oferim un motiv mai substanțial de mînie, completîndu-i puținel cartea de vizită.

Înainte de Revoluția din decembrie '89, dl. **Radu Hortopan** lucra, pe o funcție călduță, la Inspectoratul Comercial al municipiului București. Invocînd (întîmplător ?) motivul, ridicat la rang de criteriu de competență suverană : **„e nepot de general în funcție"**, tov. **Filipoiu** — pe atunci inspector general șef la Ministerul Comerțului Interior (MCI) — era cît pe-aci să reușească să-l promoveze pe R. H. în cadrul ministerului, la Inspectoratul General Comercial de Stat (IGCS), făcînd uitate reclamațiile la adresa acestuia, reclamații ce se refereau la crîncenele beții și orgii la care se deda tov. R.H., în timpul „controalelor" pe care le conducea pe la diverse unități comerciale. Or, tocmai datorită acestora, tov. R. H. nu a putut fi promovat.

De altfel, tov. Filipoiu, el însuși cu un prestigiu destul de șifonat, a fost demis în 1988 pentru abuzuri, dar „sufletul caritabil" al tovarășei **Ana Mureșan** nu l-a părăsit, tova menținîndu-l în funcția neoficială de „consilier", loc în care tov. Filipoiu s-a arătat mai mult decît destoinic și de un neprecupețit ajutor, el fiind cel care-i compunea tovei discursurile de prosternare și „odele" de glorificare pentru „familia prezidențială".

După evenimentele din decembrie '89, ceea ce nu reușiseră **Filipoiu, Bănică** și alți tovi cu cotizația la zi și sprinteneală de mînă către propriile buzunare — cum ar fi tov. **Gheorghiu Marius**, secretar PCR în MCI, „dizident" din **„lotul Pacepa"**, actualmente „lucrător" la Ambasada română din Moscova (à propos, pînă cînd ? !) — au reușit aleșii poporului de la 20 mai, care au făcut cadou posturi necui, „pentru liniștea noastră"... Astfel, domnu'-tovarăș R. H. este strecurat în IGCS din MCI, trecîndu-se cu buretele peste antecedentele lui strengărești. (Vă mai aduceți aminte dle R. H. de „controlul" de pomină pe care l-ați tras la unitatea de patiserie-cofetărie din Piața Romană ? Vă cred și eu că nu sînteți prea fericit de amintirea cu pricina, dar cum de ați ajuns pe scaunul pe care ați ajuns, cînd reclamația respectivă se găsește, alături de altele, în arhiva MCI ?).

La puține zile de la numirea lui R. H. în noul for central, dl. general **Hortopan** — era tocmai pe vremea cînd dînsul, secondat de cîțiva subalterni fără rușine și fără coloană vertebrală, se tot disculpa pe postul național TV, în văzul întregii țări, încercînd să-și prindă de veston decorații și merite inexistente, privind „glorioasa" comportare în Revoluție —, vajnicul nostru general a făcut o mică vizită la MCI, întîmpinat fiind, la intrarea din str. Doamnei, de dl R. H. în persoană, cu care s-a îmbrățișat și s-au felicitat reciproc pentru reușite. Oare în ce calitate a făcut generalul această vizită ? Tot simplă coincidență să fie și această întîlnire ?

Cît despre maniera „originală" în care s-au tot făcut promovările în România postrevoluționară, a fost informat și dl. premier **Stolojan** care, întrebat fiind, cam ce fel de criterii au stat la baza „ridicării în scaun" a unor persoane de felul lui R. H., dînsul a găsit de cuviință să întrebe, la rîndul său, cu deosebită candoare : **„Ei, și ? De ce trebuie să plătească nepotul pentru unchi ?"**, eludînd, de fapt, aspectele imorale de care se face vinovat R. H. Prin ce șertar o fi stînd, uitat, prin cipiul competenței trîmbițat imediat după Revoluție ?

PAUL VINICIUS ■

Ne asumăm riscul ONESTITĂȚII

— interviu cu domnul NICOLAE MANOLESCU, președinte al Partidului Alianța Civică —

— Alianța Civică, apoi Partidul Alianței Civice au fost acuzate de elitism. Acuzația e susținută, în continuare, drept argument forte în îndepărtarea electoratului. Cred că e cazul să ne oprim asupra acestui aspect.

— Deschiderea noastră către toate zonele și localitățile țării, către toate mediile sociale face să cadă aproape de la sine acuzația că am fi un partid elitist. Sigur, am plecat de la o mină de intelectuali; numai că în momentul de față avem filiale și subfiliale aproape pretutindeni în țară, conduse de oamenii de acolo, țărani, profesori, funcționari locali. Al doilea cimp în care am încercat să pătrundem este acela al mediilor numite prin tradiție muncitorești, care sînt teribil de eterogene.

Ne-am întîlnit, și continuăm să ne întîlnim, cu aproape toate marile centrale sindicale. Am avut contacte și cu sindicate mai mici. În măsura în care sindicatele controlează lumea muncitorească putem spune că avem contacte destul de bune.

— Care e argumentul principal în discuțiile cu sindicatele?

— Nu am căutat un argument special pentru sindicate. Le-am arătat programele noastre economice și sociale, le-am cerut propriile lor programe. În unele cazuri, chiar am negociat. Am plecat de la premisa că nu putem face rabaturi la anumite principii economice. Spre deosebire de celelalte țări est-europene, noi plecăm de la zero. În schema pe care Miclos Harosty a făcut-o, aceea că toate regimurile comuniste au cunoscut trei etape de dezvoltare — etapa poststalinistă, cea posttotalitară și cea postcomunistă, România se găsește în situația de a trăi în același timp ultimele două etape: etapa post totalitară și etapa postcomunistă. De altfel, nu întîmplător dl. Iliescu vorbește despre revoluția antitotalitară, nesuflînd un cuvînt despre caracterul anticomunist.

— În condițiile acestui context special, apropierea de sindicate este nu numai necesară, ci și deosebit de dificilă, presupun.

— 40 de ani am fost mințiți, dușI cu vorba. Noi le prezentăm analizele serioase, fundamentate a căror punere în practică, întîrzierea sau accelerarea unor procese sînt condiționate de reacția lor. În sensul ăsta vedem noi colaborarea cu sindicatele. Spre deosebire, însă, de relația cu acestea, se vehiculează concepte politice, în întîlnirile cu muncitorii, problema este mai mult de limbaj.

— Cred că tocmai limbajul e cel care a făcut să se creeze imaginea elitistă a partidului. Ideea elitismului a apărut încă de la primele emisiuni televizate remarcabile, de altfel, în care apăreau membrii Grupului de Dialog Social.

— Tot mai puțin se face această legătură în ultima vreme. S-a observat că GDS a fost încă de la început un club select, un club extraordinar, cu oameni de primă mînă, dar care nu și-au propus scopuri politice. Cea mai bună dovadă a acestui fapt, e că în momentul de față în conducerea PAC, chiar printre membrii partidului, nu există decît foarte puțini proveniți din GDS. Noi nu sîntem un club, ci un partid.

— Iar de la un partid, oamenii așteaptă nu propuneri teoretice, ci soluții practice.

— Nu de multă vreme, am avut, la Breaza, o discuție cu un muncitor. Venise cu un set de întrebări care îi frămîntă pe ei și pe colegii lui. Nu mi-a fost ușor să-i dau răspunsuri, în anumite cazuri eu aveam doar ipoteze. Iar el voia chiar răspunsuri. Într-un asemenea caz nu există decît o soluție. Să fim onești. N-am afirmat niciodată că știu dacă n-am știut.

— Este, desigur, cea mai onestă cale de desfășurare a unei campanii electorale. Aș îndrăzni, să spun, chiar, singura posibilă, avînd în vedere deceniile de minciună prin care am trecut. Pe de altă parte, însă, incumbă riscuri foarte mari, pentru că înțelegerea unei campanii desfășurate absolut cinstit presupune un anumit nivel de înțelegere din partea celor cărora te adresezi.

— Sînt de acord. Am spus, însă, de la început. Scopul nostru prim n-a fost și nu este obținerea puterii. Prin urmare, ne-am asumat și riscul de a pierde o parte din electoratul nepregătit. N-am acceptat să mințim, nici să ne coborîm la false soluții populiste. Ne numim Partid al Alianței Civice și provenim dintr-o asociație ce și-a propus construirea societății civile. Sîntem confruntați acum cu două scopuri — unul imediat și altul de mai lungă durată. Sîntem obligați să acceptăm că aceasta este starea culturii politice a electoratului românesc, că vor mai trece cîțiva ani pînă la ridicarea acestui nivel și să încercăm să ne propunem să rezolvăm scopurile imediate, neuitînd că scopul principal nu e obținerea puterii, ci reconstruirea societății civile.

— Pe fundalul crizei economice pe care o traversăm în care sărăcirea populației merge într-un ritm extrem de alert, există tentația acceptării soluțiilor prefabricate. Liniștea continuă să obsedeze o parte a populației, pentru care o soluție, chiar mincinoasă, e de preferat unui adevăr incomod.

— Uite, eu nu cred că marea problemă este, cu adevărat, aceea că oamenii nu mai sînt în stare să suporte cîteva luni, poate ani. Problema e că în acești doi ani a dispărut speranța de mai bine, a dispărut motivația. Speranța a dispărut în măsura în care nu mai știm pentru ce trebuie să mai îndurăm aceleași privațiuni, iar lipsa de motivație a apărut, de fapt, cînd a dispărut creditul reformator. Ceaușescu era capătul unui ciclu istoric; era normal și ne așteptam să cadă, cei care au venit acum la putere sînt abia la începutul unui ciclu istoric, deci căderea lor nu este iminentă, ei sînt aleși ca urmare a unui vot care, dincolo de fraude și confuzii, a fost, totuși, un vot popular. Lipsind motivația, oamenii nu mai acceptă. Nimeni nu mai are încredere. De unde, și o pierdere de credit a partidelor politice. Dar, la urma urmelor, cine face reforma?

— În ce măsură nașterea Convenției Democratice va ajuta la trecerea pragului de dificultate în înțelegerea că, totuși, partidele politice vor trebui să declanșeze și să înfăptuiască reforma?

— În primul rînd, consider că această convenție e singura șansă pentru opoziție de a obține un scor electoral favorabil. Nu spun neapărat să și cîștigăm alegerile,dar măcar să echilibrăm situația politică la nivel local și în Parlament.

— Problema este, cred, în acest moment, dacă opoziția este în stare, să se păstreze în cadrul convenției în termenii unității, pentru că demotivarea politică are printre cauze și inconsecvența și lipsa de unitate a opoziției.

— E adevărat, și, fără a vrea să trag apuza pe turta PAC, totuși, de cînd a apărut PAC, a devenit nu numai posibilă, ci, iată, s-a realizat în fapt această unitate căreia i-am dedicat toate eforturile noastre. Dacă trecem de pragul alegerilor locale și ajungem la cele legislative într-o opoziție unită, și apoi mai departe, avem o șansă în plus.

— Cît de departe, de vreme ce s-au declarat deja candidaturi individuale?

— Deocamdată, cu excepția mea, nu a fost declarată nici o candidatură. În PAC a existat această intenție încă de la început, și am hotărît să clarificăm. Rămîne de văzut, desigur, și hotărîrea partidelor convenției.

— În cazul în care acestea vor desemna un candidat comun, altul decît dumneavoastră, ce atitudine veți adopta?

— Noi vom rămîne pe poziția noastră pînă la sfîrșit. Desigur, sub rezerva unor evenimente cu totul excepționale, care ne depășesc pe toți și pe care nu le putem prevede, probabil că nu vom retrage această candidatură.

— Dar pentru alegerile legislative există niște căi de colaborare între partidele convenției care să pregătească momentul opțiunii pentru candidați, în așa fel încît tensiunile să fie reduse la maxim și convenția să nu se destrame?

— Deocamdată, intenția noastră e de a verifica funcționalitatea convenției la nivel local. Cred că modul de lucru pentru desemnarea candidaților la alegerile locale a fost corect. Listele au fost negociate atît om cu om, cît și poziție cu poziție. S-a trecut, în marea majoritate a cazurilor, peste orgolii și interese personale. Desigur, de data asta negocierea va fi mult mai complicată. Vom îndrepta ce e de îndreptat și vom încerca să o menținem în continuare.

— Cum în orice campanie electorală televiziunea are o influență deosebită, iar asupra telespectatorului român aceasta influență e considerabil mai mare decît în mod obișnuit, cred că e imposibil să evităm subiectul.

— Noi am condiționat buna desfășurare, și, într-un fel chiar participarea la campanie, de reglementarea raporturilor dintre Televiziune și partidele politice. Dealtfel, în discuția cu dl Stolojan, reprezentanții Convenției au cerut schimbarea conducerii Televiziunii. Tocmai pentru că este nevoie nu numai de mai mult timp acordat partidelor politice, ci și de o altă atitudine a Televiziunii.

— Să nu ignorăm faptul că nici partidele politice nu au găsit totdeauna cele mai adecvate modalități de prezentare a ideilor lor politice.

— Sigur, nu cred că felul acesta de a apărea al politicienilor cîte unul, cîte doi, cîte cinci și a citi comunicate, e cel mai potrivit pentru a cîștiga încrederea și simpatia. Românul nu e totdeauna atent la ce i se spune, e mult mai atent la felul cum i se spune, la cum se prezintă cel care vorbește; simpatia sau antipatia se declanșează spontan. Sînt apariții care provoacă antipatie, deși omul spune lucruri foarte corecte și profunde, așa cum sînt fluxuri de simpatie față de oameni care debitează banalități. E inevitabil.

— Un adevăr pe care, însă, nu-l putem accepta ca pe o fatalitate. Trebuie să lucrăm asupra lui.

— Desigur, vom încerca să fim cît mai concisi, decenți, cît mai convingători, să nu plictisim oamenii, să nu-i silim să închidă aparatul în așteptarea filmului polițist.

— Părăsind Televiziunea, să ne oprim puțin la presă, atîta cîtă mai este, și, mai ales, cîtă va mai fi. În ce măsură campania electorală este marcată de starea presei?

— Nu de starea presei e afectată, ci de distribuirea ei. Presa, așa cum este, mi se pare lucrul cel mai bun care s-a făcut după revoluție.

— Mă refeream la starea presei în noile condiții de prețuri.

— Nici asta nu mă sperie foarte tare. Nu e normal ca un om să cumpere toate ziarele, cum se întîmpla la noi pînă acum, așa cum nu e normal ca niciodată să nu găsesc într-un ziar informații despre ce se întîmplă în partidul advers, decît dacă acolo se întîmplă un scandal. În momentul de față, F.S.N., care nu are nici un ziar ca lumea și n-a avut niciodată presa de partea lui, este în atenția întregii prese pentru că acolo are loc un scandal. La ultima mea conferință de presă, pe la jumătate, mi-am dat seama că majoritatea întrebărilor nu se refereau la PAC ci la F.S.N. Am protestat și am cerut să mi se pună întrebări referitoare la PAC. Glumesc, dar numai pe jumătate. Adevărul este că nu avem încă ziarul de informații în sensul propriu al cuvîntului. Eu zic totuși că presa este foarte bună așa cum este. Dacă s-ar și distribui bine, am fi într-o cu totul altă situație morală.

— Revenind la alegeri, desigur, momentul de tensiune Iliescu — Roman nu poate fi ignorat. Deci, nu întreb ce face F.S.N.-ul, ci ce fac PAC-ul și Convenția pe fondul acestui conflict declarat?

— Nu putem fi decît spectatori ai acestui conflict intern, de prevăzut, dealtfel, de multă vreme, chiar dacă o parte din liderii Frontului au încercat să-l ascundă, ori să explice la tv că e vorba de diferențe de idei, adică de democrație. În realitate e un conflict; și personal, și de poziție politică, și de interese, un conflict la toate nivelurile și pe toate planurile. Ceea ce mi se pare, însă, semnificativ, și nu e prima oară cînd observ asta la F.S.N., și mă îngrijorează, pentru că, totuși, este partidul de guvernămînt, este totala incapacitate de a-și asuma răspunderea erorilor pe care le-a comis. S-a văzut foarte bine după a patra mineriadă, cînd s-a dat vina pe toată lumea, mai puțin pe cei care erau chiar în funcțiile de decizie în acel moment. S-a văzut și pe urmă cînd în starea extrem de confuză și în pragul unei ierni ce se anunța dificilă, cel mai bun lucru pe care l-au găsit de făcut, a fost să-și arunce unul în spatele altuia răspunderea. N-am auzit nici un cuvînt autocritic, nici de la domnul Roman, nici de la domnul Iliescu. Ca să nu mai spun că dl. Roman vorbește acum, din semiopoziția în care se găsește, un alt limbaj decît cel pe care l-a vorbit la putere. La urma urmelor, acum îl înțeleg că este foarte supărat pe Măgureanu, și pe SRI. Dar cît a fost prim-ministru, cîtă vreme a controlat Parlamentul în proporție de 70 la sută, de ce n-a spus nimic și n-a luat nici o măsură? SRI era obligat să dea rapoarte în fața Parlamentului — atunci de ce n-a cerut asta? De ce n-a observat că raportul 13—15 iunie a fost cum a fost, iar o mulțime de alte rapoarte solicitate n-au fost niciodată comunicate, de ce nu s-a observat că SRI-ul n-a vrut să colaboreze cu comisiile de anchetă? Atunci dl. Roman și majoritatea fesenistă puteau să obțină fie plecarea lui Măgureanu și aducerea unui om capabil, fie un răspuns corect din partea SRI și, deci, impunerea unei discipline democratice acestui serviciu. Acum vine și acuză dl. Roman? Inutil. Acum a devenit și anticomunist. Foarte frumos. Eu îl felicit pentru asta. Dar îl întreb: cine a umplut toate structurile administrative cu foști comuniști? Erau arătați cu degetul, li se dădeau biografiile, s-a demonstrat că de la Curtea Supremă pînă la nivelurile inferioare toți erau nomenclaturiști de vază ori foști secretari de partid. Atunci dl. Roman n-a văzut nimic. Acum, deodată, a devenit anticomunist. Ce-o fi însemnînd anticomunismul ăsta pentru el, stau și mă întreb.

— Apropo de comunism. După doi ani de la revoluție, în România continuă să se vorbească cel mult despre trecerea la economia de piață fără a se face nici cea mai vagă referire la forma de societate spre care ne îndreptăm.

— Doamne ferește, cum să construim acum capitalismul? Mai că-mi vine să spun că înțeleg de ce-i vine greu unui prim-ministru să se urce la tribuna Parlamentului, într-o țară care a fost comunistă 40 de ani, și să declare, construim capitalismul, mai că-mi vine să cred că dl. Roman avea motive să nu spună lucrul ăsta. La urma urmelor, noi construim o societate bazată pe capital, deci capitalistă.

— Nu cumva actuala situație de criză prin care trece țara — acuzată, pe bună dreptate, de opoziție — se datorează, într-o oarecare măsură, tocmai opoziției, care, iată, nu a insistat suficient nici asupra prezentării balanței guvernării Roman?

— Mai întîi, că opoziția a cerut — s-a cerut și în Parlament — numai că a vorbit în deșert, ca de obicei. În al doilea rînd, nu cred că problema cea mai actuală e problema guvernării Roman. Cred că mai actuală e menținerea, în fruntea statului, a unei echipe încă și mai rele, aceea din jurul președintelui. Ion Iliescu își continuă practicile neconstituționale, se amestecă în viața partidelor, cheamă la Televiziune oameni din suita lui să vorbească împotriva celor spuse în Parlament, cum a făcut în cazul ședinței comemorative din 22 decembrie.

— În privința acestui ultim exemplu, din nefericire, el ne pune într-o lumină cel puțin tulbure pe noi toți, ca popor. Niște părinți care și-au pierdut fiii uciși de oameni asupra identității cărora după doi ani încă se mai păstrează tăcerea, să înfiereze pe cei care cer tocmai demascarea și pedepsirea ucigașilor, niște tați care pot face un asemenea gest sînt o realitate cruntă pentru un popor care a crezut că a renăscut moral.

— Morții cu morții și viii cu viii. Și viii încep să aibă interese teribil de presante. Extrapolînd la situația generală, la urma urmei, nimeni n-a cerut vînătoare de vrăjitoare. Declarația de reconciliere pe care noi am publicat-o asta spunea. Să fie ținuți departe de funcțiile de decizie, niște oameni care au avut înainte funcții importante și au comis abuzuri. Dacă se respecta această cerere, eram acum cu toții într-o situație mult mai clară și economic, și moral vorbind. Și motivațiile de care vorbeam la început, și credibilitatea partidelor ar fi fost cu totul altele. În condițiile clarificării acestui punct esențial de tensiune socială și viitoarele alegeri s-ar fi desfășurat în alte condiții.

— Dacă v-aș cere să exprimați, în cîteva cuvinte numai, ceea ce propune PAC țării în acest moment, care ar fi, acelea?

— Onestitate în viața publică, prosperitate economică și speranțe sub aspect moral.

— Dacă o dată și o dată tot trebuie să reîncepem să sperăm, de ce să n-o facem de acum?

ROXANA PAICU MANOLESCU
Fotografie de ION CUCU

Mai dezbinate ca oricînd, cadrele didactice din învățămîntul preuniversitar gălățean asistă — majoritatea apatice și impasibile — la una din cele mai neînțelese drame : conflictul deschis al celor două sindicate care le reprezintă. Că e cu totul anormală această stare de lucruri, nu mai încape vorbă. Că marea masă de sindicaliști „de rînd" se complace într-un straniu dolce far niente, dînd curs zvonurilor, bîrfelor derizorii, intrigilor și acuzelor pe care conducerile sindicatelor și le aduc reciproc, ignorînd posibilitatea de a găsi soluțiile de aplanare a tendințelor „belicoase", e cu atît mai trist. Să fie, oare, dascălii gălățeni atît de ghinioniști ? Ce orgolii oarbe și ce jocuri de interese ocult pot căsca o prăpastie de netrecut între două grupări sindicale cu obiective teoretic identice ?

Am încercat, vreme de cîteva zile, să pătrund acest „mister", discutînd detaliat cu fiecare din părți, însă lucrurile își estompează contururile în ceața amănuntelor abil speculate. „Calibrul" argumentelor e sensibil egal. Pledoariile liderilor (de altfel profesori competenți, de certă reputație locală) au urmărit cronologic modul în care a fost escaladat conflictul, fără a avansa propuneri viabile și imediate de conciliere. Ce va fi ? Cum vor fi protejați bieții sindicaliști de uraganul „liberalizărilor" în umbra acestei penibile și nesfîrșite dihonii ? „Precis că la mijloc e tot ciolanul !" — avansase cineva ideea pe un ton ofuscat. În fond, n-ar fi de mirare ; în România se mănîncă „tacîmuri" în continuare...

O stranie apariție pe cerul Galațiului :

NEBULOASA SINDICALĂ

„Greșelile au fost speculate anume"

Întîlnirea cu dnii **Constantin Ciosu** (președinte) și **Ion Danilescu** (vicepreședinte) a avut loc la sediul din incinta Inspectoratului Școlar Județean Galați din strada Gării. O firmă tipică, din vremea „zorilor" noii noastre democrații „originale" : „Sindicatul Liber al Învățămîntului Galați". Discuția — coerentă și la obiect — a punctat cam tot ceea ce era demn de luat în atenție. „Istoria" S.L.I. Galați a început să se deruleze în februarie 1990, cînd prin sentința Judecătoriei Galați privind dosarul nr. 2261/1990 acesta a căpătat personalitate juridică. La data de 14.03.1990 a avut loc Conferința de constituire a Uniunii Sindicatelor Libere din învățămînt la nivelul județului. „Au participat 158 de delegați din municipiu, reprezentanți ai celor 2 177 de cadre didactice din învățămîntul nostru preuniversitar" — precizează dl. C-tin Ciosu. „A avut loc, firește, alegerea organelor de conducere, iar în urma votării secrete a fost desemnat ca președinte dl. prof. **Iordache Tanvuia**, din comuna Mihail Kogălniceanu, iar ca vicepreședinți dl. prof. **Ion Danilescu** și dna prof. **Gabriela Mitu**. E adevărat că în perioada imediat următoare s-au făcut unele greșeli inerente unei perioade tulburi, de acomodări, semnalate mai ales pe fondul unei totale lipse de experiență în domeniu. **Va mai trece multă apă pe Dunăre pînă să se dumirească bine oamenii ce înseamnă un sindicat adevărat.** Din nefericire, aceste greșeli au fost speculate de unii colegi care au pornit o campanie zgomotoasă de compromitere și scindare a acestuia. În toamna anului 1990 ne-am pomenit că în cadrul ședințelor noastre se insinuează personaje care nu erau nici măcar membri de sindicat, persoane care începuseră să conteste tot mai agresiv acțiunile întreprinse de sindicatul nostru, fără să aducă nici un fel de argumente probatorii. Eram în permanență acuzați că nu ne-am afiliat Federației Sindicatelor din Învățămîntul Preuniversitar (F.S.I.P.R.), că ne implicăm în mod abuziv în repartizarea de locuințe și televizoare color, că una, că alta... Cu toate că noi prezentam documente, cu toate că nici una din gravele acuzații nu era susținută cu dovezi, domniile lor au continuat să fringă unitatea sindicatului nostru".

„Dacă vă mai prind pe aici, vă rup picioarele !"

„În data de 19.11.1990, cu prilejul adunării lunare a liderilor de sindicat, ne-am trezit deodată asaltați de un grup de fortă, alcătuit din patru colegi (doamnele Iulia Sălceanu, Marioara Stanciu, Lizica Anton și dl. Mircea Anton) care pur și simplu au trecut la amenințări fățișe și la evacuarea noastră forțată din birou. **Dl. Anton ne-a precizat că ne va rupe picioarele dacă ne mai prinde pe acolo !** S-au instalat rapid și s-au pus pe telefoane, pe convocări pentru noi alegeri, ehe... Trebuie știut că **acțiunea a fost coordonată din umbră** de președintele Uniunii Județene a Sindicatelor Libere Galați, dl. **Gabriel Mitu**, care neavîndu-ne afiliați pe noi, conta direct pe afilierea sindicatului pe care „revoluționarii" urmau să-l creeze. Noi am ripostat ferm printr-un comunicat în cotidianul local în care condamnam actul pucist, comunicat care pare să fi deranjat prin tonul mai dur pe majoritatea colegilor... „sensibili". Practic, ruptura atunci s-a produs. În martie-aprilie 1991 s-a constituit (avînd ca nucleu pe „nemulțumiții" de facto) celălalt sindicat, intitulat „Unirea". Ne-au lăsat în pace să lucrăm cam pînă în iunie 1991, cînd — nevoiți în urma „gafelor" președintelui Tanvuia, am trecut la realegerea comitetului sindical și a noului președinte.

„Eu mă retrag; retrageți-vă și voi !"

„Imediat ce lucrurile au intrat pe făgașul lor firesc, ne-am gîndit că cea mai potrivită cale de a întări mișcarea sindicală este ca cele două sindicate să fuzioneze. Drept urmare, i-am consultat pe colegii de la „Unirea", care au un număr redus de membri cotizanți, poate vreo 300, „acaparați" de pe la vreo 3—4 școli și licee, în majoritate profesori. Domniile lor au venit cu pretenții vizavi de unele funcții de conducere, de taxele de cotizații, ș.a.m.d. În data de 30.11.1991, adunarea generală a **sindicatului nostru a respins categoric condițiile impuse de „Unirea"**, subliniind că **„se acceptă înscrierea membrilor sindicatului „Unirea" în sindicatul nostru, dar fără alte obligații.** Hotărîrea le-a fost anunțată, au venit și ei-au copiat paragraful din procesul-verbal, ca apoi să fim înștiințați că **„nu se acceptă o astfel de fuziune"**. Noi am făcut, credem, tot ce era logic posibil ca lucrurile să se aplaneze, dar se pare că nu am reușit. Dl. prof. **Nicolae Leonte**, liderul celor de la „Unirea", ne-a sugerat o soluție ciudată : **„Eu mă retrag ; retrageți-vă și voi !"** E ciudată, de vreme ce noi avem un mandat de îndeplinit. Am făcut destule lucruri bune pentru oamenii noștri. Se și pot verifica. **Dacă mîine-poimîine mai apar încă 2—3 sindicate similare, cu tendințe destabilizatoare, însemnează să nu mai avem nici un control, nici o autoritate ?** Ar trebui să încetăm să ne mai facem rău unii altora, nu ?...".

„Prea multă fățărnicie și oportunism"

Pe dl. prof. **Nicolae Leonte**, liderul sindicatului „Unirea" nu l-am putut aborda decît într-un context mai intim (la o cafea), dat fiind faptul că perspectiva sindicatului de-a avea un sediu oficial este dacă nu iluzorie, măcar îndepărtată. Domnia sa a oftat prelung, încercînd să dea o reprezentare punctuală situației create : „E adevărat, **oamenii încep să realizeze că e absurd să avem două sindicate, că treaba asta e în defavoarea lor.** Dar lucrurile nu mai puteau fi lăsate în voia unor oameni de probitate îndoielnică. Dl. Tanvuia a fost schimbat abia după ce reușise să-și „aranjeze" achiziționarea unui nou apartament și a unui televizor color. Asta după ce crease deja în sindicat o multime de stări tensionate. A urmat alegerea dlui Ciosu ca președinte, cel care — rețineți! — **în sedința de constituire a sindicatului, în februarie 1990, o propusese ca lider nici mai mult, nici mai puțin decît pe fosta tovarășă președintă Toma ! E posibil ca un astfel de om să se bucure de credibilitate ?** Pe scurt, dacă stai să analizezi (exemplele pot continua) e prea multă fățărnicie și oportunism ! Se frămîntă unele persoane să „prindă" fiece tren cu fotolii de plus. Se zbat în maniera „Acum, ori niciodată !". Ba mai mult, îi aud lăudîndu-se că au peste 2 000 de membri de sindicat, pe cînd noi, doar cîteva sute. Noi avem, într-adevăr 800—900 de asemenea membri, însă șmecheria lor nu ține : pe vremuri, la nivel județean, pentru a primi „dezlegare" de a se alege un președinte de sindicat, erau necesari peste 5 000 de membri. Ce și-au zis conducătorii de atunci ? Îi înscriem în sindicat și pe elevii ucenici și maiștrii din liceele industriale și numărul e O.K. **Pe astfel de scripte moștenite se bazează în bună parte numărul lor pus azi pe tapet !** Apoi, ei se plîng că noi ne-am afiliat prin U.J.S.L. la C.N.S.L.R. (fostul U.G.S.R.). Aș vrea să întreb : **al cui patrimoniu au „preluat" (inclusiv fonduri!) dînșii dacă nu tocmai al acestui sindicat pe care astăzi îl repudiază atît de zgomotos ?** Ce scrie încă pe firma lor de-afară, decît : Sindicatul Liber al Învățămîntului ? **Mergem, oare, pe principiul cu „Pe afară-i vopsit gardul..." ?**

„Unirea"-n cuget și-n simțiri

„Ce a făcut concret acest sindicat, S.L.I., pentru oamenii săi ? Cotizația impusă, de 1 la sută din salariu diferă net de cea de la noi, care e simbolică : 25 de lei/lună. În timp ce noi alocăm un procent de 20—25 la sută pentru cheltuieli de reprezentare, dînșii s-au gîndit la 80 la sută, mai mult decît pe vremea comuniștilor ! Acțiunile noastre greviste, perfect justificate, au fost ridiculizate permanent de dînșii, care s-au desolidarizat mereu de acestea, chiar dacă noi luptam pentru drepturile tuturor cadrelor. Sindicatul „Unirea" a încercat să întreprindă acțiuni concrete, refuzînd ideea întrunirilor birocratic-sterile. S.L.I. se bate cu pumnul în piept că e afiliat la F.S.I.P.R. Cînd s-a produs oficializarea afilierii, dacă nu **după** constituirea noastră, deci la mai bine de un an de ființare ? ! Dînșii n-au știut măcar să-și manifeste solidaritatea cu actiunile revendicative ale celorlalte sindicate, precum cel al medicilor, de exemplu, pe care noi i-am sprijinit moral în mod direct. Cînd am ajuns personal la București la comisia de lucru mixtă guvern-sindicate, m-au criticat că m-am erijat în reprezentant unic al sindicaliștilor din învățămîntul preuniversitar gălățean. Nu-și puteau trimite și ei un reprezentant ? Nu i-am consultat înainte de plecare ? Cine i-a oprit să acționeze ; lipsa lor de informare prealabilă sau orgoliul ? Vizavi de ideea avansată de dînșii cu privire la eventualitatea fuzionării celor două sindicate, trebuie înțeles că **asemenea lucru este inacceptabil cîtă vreme dînșii mizează pe o înglobare ordinară a sindicatului nostru într-al lor și nu pe o adevărată fuziune, cu reprezentarea ei de rigoare.** Ultima lor acțiune înscrisă într-un cadru de „altruism" tipic este cea începută cu vreo 3 luni în urmă, cînd conducerea S.L.I. a trecut la „cheta" de rigoare privind achiziționarea de portocale, cartofi și televizoare color pentru membrii doritori, cu banii în avans, cu o arvună considerabilă. Din cele 3—4 milioane adunate abia au reușit să aducă portocale. Mă întreb : **la asemenea sume, chiar și pe o perioadă de cîteva luni, cine beneficiază de dobînzile importante ?** Vedeți, ar fi destule de zis... **Mă exasperează cel mai mult ideea că oamenii își pierd pe zi ce trece încrederea în puterea reală a sindicatului în ideea de luptă sindicală. Trebuia ajuns pînă aici ?...".**

Aproape liniște

După cum se poate lesne înțelege, lucrurile sînt atît de complicate, încît șansele unei concilieri sînt practic minime. Indiferent de partea cui ar înclina balanta dreptății, indiferent de „tirurile" încrucisate care amplifică acest nevero[s] simil conflict, cadrele gălățene trebuie să devină conștiente că **situația nu mai poate continua astfel.** Soluția ar trebui găsită de urgență. Fără vesnicele prejudecăți, fără ambiții necontrolate și lovituri sub centură, ci doar cu discernămînt și decentă. E ciudat să constați că imnul „Deșteaptă-te, române !" răzbate atît de greu la Galați, cu-atît mai mult cu cît timpul nu mai are deloc răbdare.

CRISTIAN PAVE ■

Și la Sălciile A FOST PUCI

„Pentru-a chinui țăranii
Comuniștii-aveau un ghid :
Ca-i fost contra colectivei
Sau ca-i zis despre Partid" (Dinu Ion)

Mai marii comunei Sălciile (jud. Prahova) se lăudau pînă mai ieri, nevoie mare, cu un trist record : acela de-a fi fost cea de-a doua comună colectivizată din țară și chiar prima la nivel de județ. Ce a însemnat de fapt colectivizarea pentru agricultura românească s-a văzut limpede ; „roadele" acesteia se văd și se simt și azi !

Dinu Ion, țăran al acestei comune, are în prezent 75 de ani — 25 trăiți într-o oarecare tihnă lăsată de Dumnezeu, iar restul hăituit fără milă, așa cum obișnuiește el să mai povestească din cînd în cînd nepoților și tinerilor din sat. A participat pe front, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și credință" clasa a III-a cu spade, reprezentîndu-l pe Carol I. Teroarea vechiului regim l-a determinat să o țină ascunsă sub podeaua casei, loc pe care l-a păstrat din precauție și astăzi. În anul 1957 a petrecut zile și nopți în șir prin beciurile „primitoare" ale Miliției, ca mai apoi să fie transportat la penitenciarul din Ploiești. Motivul „fabricat" de zeloșii acelor vremuri fusese legat de faptul că nu reușise să predea cele 1 000 de kg. de cereale „cota" prestabilită !

Deși forțat să intre în C.A.P., a avut curajul de-a se retrage după 7 ani, timp suficient în care s-a dumirit pe deplin în privința abuzurilor „șefilor", iar în 1962, în urma unei revolte-fulger din sat, vreo 20 de oameni au luat drumul închisorilor de la Chilia și Poarta Albă.

După Revoluție, ca peste tot de altfel, speranțele sătenilor au renăscut. Foarte mulți s-au constituit în asociații agricole particulare, spre nemulțumirea vechilor tovarăși care „administraseră" ani în șir

C.A.P.-ul. Badea Ion povestește înecat de amărăciune despre toate cîte s-au mai întîmplat de-atunci încoace : despre familia lui Popa Constaniin — fost președinte de C.A.P. prin 1962, care a contribuit nemijlocit la cooperativizarea forțată din 1949 și care se arată la fel de preocupată de a frîna în orice chip desființarea C.A.P.-ului, despre șicanele pe care cei mai întreprinzători încep să le resimtă tot mai des... Ceea ce s-a petrecut în sat la vremea secerii, 'n zilele puciului nereușit de la Moscova grăiește de la sine. Într-una din zile, Popa Constantin a sosit el însuși pe cîmp și a-nceput cu amenințările în dreapta și-n stînga, sperîind oamenii că „Gorbaciov este arestat și comuniștii (prin Verdeț) vor veni din nou la putere, iar cei din asociațiile particulare vor fi arestați și că nimeni n-o să vadă vreodată titlul de împroprietărire!". Nici tovarășul Nedelcu Ion fostul președinte de C.A.P. pînă în decembrie '89, n-a fost mai prejos atunci cînd se jura în fața oamenilor că mai bine-i bagă-n tanc(?), dar pămînt tot nu le va da ! Prin voința obștii, Nedelcu Ion a părăsit agricultura, trecînd peste noapte „mare șef" la „Drumuri și poduri", la fel de „revoluționar", însă cu mașină la scară ! Singură dna ing. Mierlă Elena, președinta comisiei de lichidare a C.A.P.-ului, a-ncercat să țină piept comuniștilor înveterați pînă ce, peste voința majorității sătenilor, a fost înlăturată.

Dinu Ion se oprește cu greu din [ti]tit. „Poate o da Domnu' și bine !" — speră bătrînul cu voce tare. Poate, măcar în '92...

Fotoreportaj de GIG MOTOIANU ■

REVOLUȚIA A FOST UN DAR AL LUI DUMNEZEU

— interviu cu dl. general MUGUREL FLORESCU, procuror general adjunct la Procuratura Generală a României

— Domnule general Mugurel Florescu, după 2 ani de la revoluția din decembrie '89, cum vi se par acele triste și însingerate evenimente ? A fost revoluție ? A fost complot ? A fost lovitură de stat?

— Nu pot să am altă imagine decît aceea a evenimentelor la care am participat direct și nemijlocit. Am și acum în fața ochilor acele momente cruciale, epocale, la care am fost martor, participant și părtaș. Indiferent ce se spune (iar acum se spun multe), pot să afirm, cu mîna pe inimă, că a fost revoluția tinerilor ! Teoriile despre comploturi și lovituri de stat nu stau în picioare. Ba au darul să îmbîcsească tot ce a fost curat, frumos și înălțător în revoluția tinerilor noștri. Tinerii l-au alungat pe Ceaușescu ! Acest tiran de temut, acest criminal, care și-a osîndit și oropsit propriul popor, a fugit datorită mulțimii adunate ca la un semn.

— Unii susțin că evenimentele din decembrie au fost provocate fie din interior, fie din exterior. Se spune că am fost manipulați, manevrați. Dumneavoastră ce spuneți ?

— Este cel mai ușor să arunci un astfel de blam asupra curajului și frumuseții morale a unui popor. Că poate fi, adică, manevrat, condus ca o turmă. Nu, domnul meu, n-a fost nici provocare, nici lovitură de palat. Nemulțumirea oamenilor a fost imensă, cutitul a ajuns la os. Iar tinerii au încununat onoarea și demnitatea noastră. Faptul că mai sînt cîte unii care duc flori la mormîntul din Cimitirul „Ghencea", e semn de miopie politică. Cine dorește revenirea la un regim de tristă amintire nu poate să aibă gînduri curate.

„Am trăit cele mai sublime clipe din viața mea"

— Se vorbește despre existența unor forțe interne și externe, care au încercat să deturneze revoluția...

— Probabil că au existat și astfel de forțe, care au încercat o „lipitură" în toiul evenimentelor. Am fost lîngă oamenii care au condus destinul dramatic al țării în chiar acele momente de foc și de puțină speranță.

Țin minte și azi, oamenii nu veneau să ceară pîine și carne. Oamenii veneau să ceară dreptate. În acele zile și nopți de muncă trudnică în folosul semenilor noștri, am constatat că pe oameni îi interesa hrana spirituală, hrana dreptății, a adevărului netrunchiat. Poate că prea repede se uită : rețele, structuri, sfinte relații de tip socialist, conform cărora unii au acționat din umbră. Haideți să stabilim contextul și să nu stabilim vini imaginare. În acele împrejurări dramatice nici unul dintre noi n-ar fi acționat altfel de cum a reacționat. Evenimentele s-au succedat cu o așa repeziciune, încît nu neg că s-au făcut și erori. Forțele răului erau la fiecare pas. Gestul reflex de a duce mîna la pistol întrase în obișnuință. Puteai fi „vînat" la fiecare pas.

— Gurile rele spun că armata a vrut să preia prerogativele securității.

— Este o gogoriță. Nu spun că armata este nevinovată. Spun că armata a fost provocată. Lunetiștii au acționat la firul nopții. Trăgeau din case conspirative, trăgeau din toate direcțiile. Armata lucra la vedere, pe cînd aceste forțe ocultе, lucrau noaptea și cu arme sofisticate. Drăgălașii adepți ai lui Ceaușescu nu s-au lăsat emoționați cu una, cu două. Probe, se cer mereu probe materiale. Pentru noi singurele probe juridice valabile sînt probele fizice, materiale. Din casa din care s-a tras puteai deslușì, de pildă, umbra unui trup rezemat de pervazul ferestrei ori cele cîteva cartușe goale, provenite din mai multe tipuri de arme.

„I-am pus două întrebări lui Ceaușescu"

— Domnule Mugurel Florescu, ați participat la procesul lui Ceaușescu. După 2 ani de atunci l-ați judeca la fel de aspru ?

— Nu l-am judecat eu. A fost complet de judecată. Au fost avocați ai apărării. Noi, cei citiva, am stat pe margine, ca simpli observatori. Gică Popa, președintele completului a rostit sentința, simplu și tăios, așa cum merita.

— Gică Popa care a fost... sinucis.

— Se vorbește atît de Vasile Milea, cît și de Gică Popa, că ar fi fost uciși. Dovezi n-avem suficiente.

— I-ați pus două întrebări lui Ceaușescu, în timpul procesului...

— Da, l-am întrebat de ce n-a vrut să răspundă întrebărilor instanței. Mi-a răspuns, în stilul său arogant, că răspunde numai în fața Marii Adunări Naționale. Apoi l-am întrebat în ce a constat trădarea lui Milea ? Mi-a răspuns sec, ritos, că nu a executat ordinele ? ! Care ordine, de a trage în popor ? am mai întrebat. Nu mi-a mai răspuns. Generalul Milea, prin poziția lui fermă, francă, a salvat onoarea armatei române.

— Fie-mi cu iertare, Gelu Voican Voiculescu este acela care i-a împușcat pe ei doi ?

— Nu, sigur nu. Eram la un pas de Gelu Voican. Nu spun că nu avea pistol asupra sa. Toți aveam pistol asupra noastră. Evenimentele erau de așa natură, încît nu te puteai apăra cu pixul sau nodul de la cravată. După proces am intrat într-o încăpere alăturată, să ne luăm hainele. Cei doi bîlbîiți au fost duși, cu mîinile legate la spate, în fața plutonului de execuție. Voican nu avea cum să tragă din acel întrînd. Soldații s-au dezlănțuit într-o rafală cumplită. S-a auzit acel teribil răpăit de mitralieră. În acel moment Voican a spus : „Dumnezeu să-i ierte !"

„Ceaușescu avea buzele roșii"

— Dar Cerasela, ce a spus ?

— Fata asta a avut mult curaj. După o anumită perioadă de la execuție a pus mîna pe Ceaușescu. L-a pipăit. Ceaușescu avea buzele roșii, iar nu vinete, cum le are mortul. După spusele Ceraselei, Ceaușescu a avut un tremur, o zguduire a întregului trup. Cerasela a spus că omul ăsta are pe dracul în el ! Chiar cred că omul ăsta avea pe dracul în el.

— Ceaușescu a fost judecat și executat. Vin acum și vă întreb : cine a tras în noi, după 22 ? !

— Mulți dintre colegii dumitale, ziariști, dau vina pe armată. Să fim cît se poate de serioși. Nu neg o anumită parte de vină a armatei, securității, miliției, gărzilor patriotice. În acel haos și în acea dezordine s-au întîmplat multe fărădelegi, cauzate și de climatul tensionat. Acele forțe ocultе, aflate în simbria lui Ceaușescu, au avut tot interesul să mențină un atare climat, chiar pînă pe 30 decembrie și după aia. Rețineți, vă rog : armata a fost provocată. Nu spun că armata a fost nevinovată. Damne feresțe. Acum se găsesc mulți să eticheteze, să înfiereze, să acuze. Mulți viteji după război. Din cele 1 500 de dosare penale, circa 400 sînt deja soluționate. Am promis revistei „Flacăra" dezvăluiri de rigoare. În cazul dramei de la „OTOPENI", sîntem deja pe punctul de finalizare. Am avut un dialog benefic cu părinții și rudele victimelor. Am găsit omenească înțelegere.

— Domnule general Florescu, după 2 ani de la revoluție, încă nu știm cine sînt teroriștii. Nu cumva și Procuratura Militară se face vinovată de complicitate?

— Ce a ținut de Procuratura Militară, vă asigur că am făcut. Avem întocmite acele dosare penale, la care am făcut referire. Ele sînt cartea noastră de vizită. Ele se vor putea studia, cerceta și peste ani. Am înaintat rapoarte scrise și semnate comisiei parlamentare, conduse de dl. Sergiu Nicolaescu.

— Mă faceți să rid. Sergiu Nicolaescu răspunde de evenimentele din decembrie '89, iar dl. Minzatu de evenimentele de la Tg. Mureș. Mult mai nimerit ar fi ca unul să se ocupe de film, iar altul de apa vie...

— Ușor vorbiți dvs., ziariștii. Să știți că nu-mi este frică de presă. Tocmai fiindcă am conștiința curată. Dar presa ar trebui să corijeze, să îndrepte o anume stare de fapt, iar nu să irite, să incite, să provoace.

— N-am vrut să vă irit.

— Observ, cu o anume tristețe, că acest mic diavol cu chip de om, Ceaușescu, mai are o aripă activă, chiar și în rîndul presei. Îi laudă faptele mărețe din timpul vieții. Acest diavol a ajuns să distrugă însăși spiritualitatea poporului nostru. Lumea noastră românească a uitat prea repede teama, nesiguranța, foamea, frigul, neajunsurile. Această frumoasă revoltă a scos tinerii în stradă. Iar dvs. mă întrebați dacă a fost judecat corect...

— Asta v-am întrebat. Pentru că în nici una dintre țările vecine nu s-a întîmplat ca la noi...

— Într-o stare de excepție, s-a procedat ca atare. Eu cred și susțin că a fost judecat în mod corect. Rolul nostru, al observatorilor de pe margine, nu trebuie supralicitat. Riscurile au fost foarte mari. Am fost amenințați că 600 de ofițeri de securitate de la Sibiu vor debarca la Tîrgoviște. Veștile circulau cu repeziciune. Chiar și lui Brateș i s-au dat asemenea informații, să le dea pe postul național. Rețineți pentru dvs. : Ceaușescu și a lui sinistră consoartă au fost judecați rapid și tot rapid executați. Tocmai pentru a reduce la minimum numărul victimelor.

— Totuși, domnule Florescu, victime au fost, și încă multe, și după executarea Ceaușeștilor. Unde sînt adevăratii vinovați ? Teroriștii din decembrie au funcții înalte și stele de mărire... Cine a dat ordine de tragere după 22 decembrie 1989, să răspundă penal ! Vina altora cade și pe umerii Procuraturii Militare.

— Aveți întrucîtva dreptate în ce spuneți. Victime au apărut pînă pe 30 decembrie și chiar și după aia, în ianuarie '90, la Tg. Mureș, la Universitate. Nici mineriadele nu ne-au adus un prea mare prestigiu, ba dimpotrivă. Avem o cărută de dosare și noi sîntem doar o mînă de oameni. Asta nu justifică o anume încetineală în rezolvarea dosarelor. Am promis că vă vom furniza informații complete, fără nici o părtinire.

Între Transilvania și Republica Moldova e România !

— Poate că era mai cinstit și din partea dlui Iliescu și din partea generalilor de armată, să recunoască deschis cînd, cum și unde au greșit. Greșeala este omenească. Dar cu fac o legătură directă între teroriști și ultima mineriadă. Cineva trebuie să răspundă în fața poporului pentru astfel de fapte abominabile.

— Observ că și dvs., asemeni colegului dvs. Nistorescu, vreți cu orice preț să dați vina pe armată. Armata a fost atrasă într-o cursă periculoasă. Armata a fost adusă în poziția de a trage. A fost un moment dezastruos, care ar fi putut atrage după sine un dezastru național. Am avut impresia că chiar s-a urmărit acest lucru. Problemele Transilvaniei și ale Moldovei nu trebuie scoase din acest joc politic, al feluritelor interese politice. S-a urmărit ridiculizarea armatei române, iar armata a ripostat prompt, chiar dacă în unele împrejurări vinovat. Ce vreți ? Armata română era bună numai la cules porumb și cartofi, la construcții gigantice. Nu spun că armata, gărzile patriotice n-au făcut erori din exces de zel, din confuzie și necunoaștere. Am fost puși într-o situație limită, deosebită. Realitatea este mult mai dură și mai complexă de cum o vedeți uneori dvs., ziariștii.

— Să nu-mi spuneți că ziariștii sînt de vină de tot ce s-a întîmplat cu noi, după 22...

— Nu, nu spun asta. Cîștigul revoluției române din decembrie este, iată, și acest dialog liber, deschis, nestînjenit de nimeni. Vă asigur că după un astfel de dialog, pe vremea lui Ceaușescu am fi fost arestați amîndoi. Nici n-apucam să părăsim acest cabinet. Și mai este un cîștig. Spiritul tînăr, reformator. Roata istoriei nu se poate da înapoi.

— Spirit tînăr, spirit tînăr, dar se cam observă absența tinerilor din structurile politice și economico-administrative ale țării.

— Înclin să vă dau dreptate. Rolul tinerilor nu trebuie minimalizat însă în nici un chip. Au avut acel curaj frumos, moral, aproape la limita umanului, să-l răstoarne pe unul dintre cei mai fioroși dictatori din blocul țărilor est-europene. Mai țineți minte acele baraje făcute de tineri ? Nu aveau casă, masă; stăteau cu zilele și nopțile zgribuliți pe străzile Capitalei. Ei și numai ei l-au răsturnat pe Ceaușescu ! Aici trebuie căutate rădăcinile revoluției române. În acest spirit tînăr, intolerant, iar nu în comploturi și conspirații felurite.

Să vă redau un scurt episod. Am plecat din sediul M.Ap.N. spre centru. Era în ziua celebrului miting. În zona „Răzoare", am văzut mulțimea de oameni, ca o mare mută. Steagurile erau ținute înspre pămînt. Portretele celor doi tirani au fost aruncate și călcate-n picioare. Nu trebuie să trecem atît de ușor peste aceste momente. Tinerii au ieșit în față, cu piepturile goale sau cu o floare în mînă.

— Vă e frică, dle general ? Vă e frică? Cine i-a ucis pe copiii noștri ?

— Dacă nu mi-a fost frică în decembrie '89, nu văd de ce mi-ar fi frică acum. Am trecut în mai multe rînduri pe lîngă moarte și nu mi-a fost frică. Chiar soția îmi făcea observația că este periculos acel joc pe muchie de cuțit cu viața. Să știți că am conștiința curată. N-am dat nici un ordin de închidere a vreunui dosar de urmărire penală. Nici ingerințe din partea organelor politice nu am avut în acest sens. Poate să vă confirme acest lucru și colegii mei.

— Tocmai de aia vă întreb : cine sînt teroriștii ? !

— Am promis revistei „FLACĂRA", care, între noi fie vorba, își păstrează o anume distincție, o anume eleganță a expresiei, să facem unele dezvăluiri, cu privire la vinovații de evenimentele care au îndoliat țara. După o discuție prealabilă cu dl. procuror general, Popa Chereche anu, vom discuta, cu dovezile pe masă. Deci, cu dosarele în față. Dumneavoastră, ziariștii, n-ar trebui să căutați vina acolo unde ea nu există. Fiți liniștiți, n-a furat nimeni revoluția tinerilor.

— Cu ce ați dori să încheiem dialogul de azi, simbătă, decembrie 1991 ? Nu înainte, desigur, de a promite cititorilor noștri că vom reveni cu informațiile probe, promise de dumneavoastră.

— Revoluția tinerilor există, dle Sălăjan. Chiar și în modul nostru de a dialoga sincer, deschis, dezinteresat. Tinerii acestia admirabili l-au înlăturat pe Ceaușescu, nu însă și întreaga clică a lui. Mulți dintre noi au plătit însă prea scump acest preț al revoluției. Regret sincer că și familia dumneavoastră a trebuit să plătească acest preț, cu jertfa supremă a fiicei dvs. Raluca.

DORIN SĂLĂJAN ■

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

CULTURA

Literatură

PERICOL DE EXPLOZIE

Lectura romanului **Gorila** de Liviu Rebreanu a fost interzisă timp de aproape o jumătate de secol. Îmi aduc aminte cu cită greutate am obținut, în perioada studenției, această carte, de la „fondul secret" al unei biblioteci. Bibliotecarul respectiv, despre care acum îmi dau seama că nu putea fi decît securist, a întors pe toate părțile aprobarea specială, semnată de prorectorul Universității, m-a studiat atent, mi-a luat un mic interogatoriu și, în sfîrșit, mi-a înmînat volumul cu aerul că-mi încredințează o substanță explozivă. Pe atunci eram naiv și credeam aproape tot ce mi se spunea. Așa se explică de ce am luat în serios versiunea oficială, potrivit căreia romanul **Gorila** era interzis din cauza unor „accente antisemite". Acum văd cu totul altfel lucrurile. În primul rînd că antisemitism nu prea există în roman. Există unele personaje antisemite, dar scriitorul le privește cu detașare și chiar cu sarcasm, ca pe niște întruchipări ale neghiobiei. Și în al doilea rînd că nu oficialitatea ceaușistă, care practica un antisemitism nedeclarat, dar sistematic, era cea mai în măsură să interzică o carte suspectată de antisemitism.

Realitatea era cu totul alta. Reprezentanții autorităților comuniste vedeau un pericol în lectura romanului **Gorila** din cauză că acest roman evocă viața politică dinainte de război, **adevărata noastră viață politică**, aceea pe care au distrus-o comuniștii. Toți cei care au condamnat poporul român la amnezie, pentru a-l lipsi de orice termen de comparație, pentru a-l face credul și manevrabil, se simțeau amenințați de asemenea cărți — părți constitutive ale memoriei noastre colective.

Recitesc acum romanul lui Liviu Rebreanu — retipărit într-o versiune integrală de o editură nouă și bine orientată, Editura Eden, cu concursul unui prestigios specialist în opera lui Liviu Rebreanu, Niculae Gheran —, recitesc, deci, acest roman pe care, sincer să fiu, nu l-am prea înțeles în studenție și îmi dau seama că, din punctul de vedere al susținătorilor regimului comunist, el era, într-adevăr, la fel de periculos ca o substanță explozivă. Lumea pe care ne-o înfățișează Liviu Rebreanu este o lume normală. Agitată, instabilă, lipsită de milă față de învinși, de multe ori nedreaptă și de și mai multe ori meschină, dar normală. Prin aceasta, ea se dovedește a fi fundamental superioară lumii comuniste — în mod flagrant anormală.

Romanul constituie și o posibilă replică dată celor care, azi, cuprinși de scepticism susțin că niciodată — deci nici înainte de regimul comunist — în România nu s-a manifestat o vocație pentru stilul de viață european, că întotdeauna aici au predominat corupția, impostura, neseriozitatea. Replica este cu atît mai convingătoare cu cît Liviu Rebreanu **critică sever și adesori satirizează** moravurile din perioada interbelică în general și politicianismul în special — deci nu poate fi bănuit de intenția de a face apologia acelei perioade. Și totuși, dincolo de asprele sale observații de moralist, se vede clar că în România dinainte de război exista **o civilizație europeană.** Valoarea profesională sau morală era pe atunci la fel de sigură ca aurul, era recunoscută, era într-un fel sau altul răsplătită, chiar dacă adesori reușeau să obțină tot felul de avantaje și diferiți indivizi mediocri. În orice caz nu se ajunsese nici pe departe în situația — specifică societății comuniste — ca valoarea să fie considerată indezirabilă, iar purtătorii ei să aibă parte de cele mai sumbre persecuții. Pe atunci se trăia cu adevărat. Se va mai trăi oare vreodată ca atunci ?

Dacă nu uităm ce-a fost, dacă ne folosim de cultură ca de un anamnezic, poate că se va mai trăi.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU ■

CRONICA EVENIMENTULUI

SEXUL LUI MOZART

La etajul al patrulea al Teatrului Național din Capitală s-a deschis, cu oarecare agitație, o expoziție care are menirea să fermenteze idei, dar mai ales sentimente. Unul din tinerii prezenți, ca întotdeauna, în selecțiile unde modernitatea cuprinde și o doză de afront, îmi cerea, cu prilejul primei lui „personale" să scriu oricum, numai să scriu. Îi spuneam că, în ciuda unui desen exersat, lucrarea lui nu dovedea și un crez ordonator. În limbajul nu tocmai îngrijit al artiștilor, cînd referă la o cronică neamabilă ori la o observație critică, alte păreri decît cele pe care le agreează se cheamă „injurături". Tînărul reclama „injurătura" cu jubilație. Ce urmărea el nu era o anume reacție, ci reacția în sine. Dat fiind că manifestarea în chestiune — „The sex of Mozart" — solicită publicul, mai ales pe acela puțin informat, să pună temperamentul înaintea rațiunii, vom strădui, în modul cel mai cuviincios, să arătăm atît motivele pentru care selecții de acest gen trebuie discutate cît și pricinile care le deservesc. Nu spun **încurajate**, întrucît ele se constituie oricum : prin raportare culturală, din nevoia unei detașări spectaculoase în context și, de foarte multe ori, prin răzbunarea unor neîmpliniri de ordin artistic.

Cauza care prilejuiește astfel de acțiuni — e, totuși, nepotrivit să le numim expoziții, devreme ce atitudinea primează — trebuie susținută : să semneze fiecare artist și să prezinte ideea care-l satisface! Iar publicul să primească ce vrea sau ce e pregătit să primească. Într-o societate deschisă, legea pe piața bunurilor de consum e lege și pe piața artei.

Cu excepția imenselor „colective" ale independenților de la Paris, a „Saloanelor" naționale și a tradiționalelor „regionale" se organizează rar mari expoziții de artă fără program. Subiectul sublimează interesul. Fiind anul Mozart — cu un vast patronaj UNESCO — afișul acțiunii îl anunță, deși inițiativa bucureșteană nu figurează în calendar. Ea obține astfel o viză de prestigiu, care pune sub semnul dubiului onestitatea întreprinderii.

O a doua obiecție e de natură financiară. Dacă o grupare are sprijin dinafara obștei, ea are și îndreptățirea să activeze, indiferent de reacțiile și afectele obștei. Cînd fondurile însă pleacă din bugetul comun, ele trebuie cheltuite mai înțelept. Artistul român nu poate pretinde libertatea de a-l combate pe cel care plătește. Am impresia că unii artiști au nostalgia conducerii de partid tolerante, a tiraniei luminate. Altfel cum să înțelegem strădania de a consuma avantajele unei structuri, încă în funcție, și a-i refuza rigorile ?

Dacă numele în englezește al manifestării ne duce cu gîndul la naivitatea proprietarilor de dughene care scriu pe firmă „shop", înțelesul lui e neîndoielnic dirijat spre „a-i epata pe burghezi". Există însă o burghezime în România în stare să resimtă asemenea finețuri ? Iar dacă există, are ea drum în galerii? În fapt, **un număr** de artiști socoate că a sosit momentul să ofere alt gen de motivație estetică **masei** de artiști. Deși îmi controlez pornirea ironică, nu pot să nu observ că impactul e mediocru : ca și cum, la doi ani de la lovitura de stat, o adunare de plasticieni cîntă, în sfîrșit, „ole, ole. Ceaușescu nu mai e !".

Obiecția principală privește dedicația. La începutul veacului, suprarealiștii îi puneau mustăți Monei Lisa. Deși pictorii au continuat să pună mustăți unor portrete, lumea a evoluat în sensul recîștigării simțului pentru sacru și superior. Criza economică și politică mondială e însoțită și de una în planul creației. Astfel de „contestări" indică o revoltă a provincialului. Fiindcă programul expoziției e, delicat spus, unul „sub real" și fiindcă motivul absolut e Mozart cred că orice vizavi licențios la marele compozitor e tot atît de vinovat ca o glumă pe seama sexului părinților noștri. Mama și Sfînta Fecioară nu au sex. E o convenție pe care oamenii inteligenți o apără. În joc nu e convenția, ci însăși inteligența.

În epocile de tulburări sociale, legile conviețuirii echilibrate sînt călcate și batjocorite, oportuniștii se bat pentru putere iar artiștii slabi cred că a sosit vremea reîmpărțirii talentului. Nu-i nici un secret că participarea la tot felul de expoziții cu temă indică nu atît disponibilitatea unui artist cît neputința de a crea. Oricît de disponibil spiritualicește e un pictor, numărul situațiilor în care e util să fie prezent rămîne totuși mic. Personal, sînt foarte rezervat cu tinerii care răspund entuziast la expoziții centrate pe principii atît de divergente, cum sînt „Filocalia" și „Sexul lui Mozart".

Firește, n-are nici o importanță ce gîndesc și ce scriu eu cu prilejul sărbătorilor snoabe. Singurul lucru important e că snobii nu devin mai stăpîni pe lume cînd saltă să ajungă abia pînă la sexul lui Mozart.

TUDOR OCTAVIAN ■

„Vor curge multe lacrimi în Ministerul Culturii" – spune Ludovic Spiess zîmbind

— Credeți că există un complot al Puterii împotriva culturii ?

Ludovic Spiess — Nu. Sînt convins că există înțelegere pentru cultură. În toate analizele care s-au făcut zilele acestea a existat discernămînt și bune intenții.

— Să analizăm ce se întîmplă. De cîteva săptămîni nu mai apar cele 27 de reviste culturale ale Uniunii scriitorilor. Se pare că au șanse să mai existe doar 7. Asta va declanșa între scriitori tensiuni și dezbinări. Majoritatea scriitorilor sînt în opoziție, iar eu cred că ceea ce se întîmplă e o manevră pentru a dezbina opoziția.

— Nu am auzit că vor dispărea 20 de reviste. Am înțeles că se caută soluții pentru ca revistele acestea să fie în continuare. Aș vrea să fac o paranteză. Am fost de curînd în Ungaria. Acolo nu există nici o revistă subvenționată de stat. Ele sînt ale unor fundații sau asociații. E adevărat că la ei există legea sponsorizării și alte legi pe care noi încă le așteptăm.

Deocamdată, la noi revistele literare vor trebui să fie atît de bune încît să-și poată asigura existența și să stîrnească interesul marelui public. Unele din aceste reviste costă inutil.

— Puteți să-mi spuneți care ?

— Nu aș vrea să dau titluri. Dar ne gîndim că e preferabil să-i plătim pe scriitori și să economisim banii pe hîrtie, de manoperă, de transport, pentru că au foarte multe retururi.

— Bănuiesc că mulți ar vrea să-i plătească pe scriitori numai să nu mai scrie. Dar criza revistelor literare a apărut și din cauză că RODIPET-ul nu-i distribuie.

— RODIPET-ul va fi privatizat. Acum sîntem în dispută și cu primăria, care întîrzie să ne dea înapoi cele 130 de librării, pentru că noi sîntem cei interesați de difuzarea cărții și a revistelor. Vreau să nu mai văd în librării țigări, whisky, spray-uri. Sînt convins că în această țară nu au dispărut iubitorii de carte, chiar dacă prețurile au crescut foarte mult.

— Cum vă explicați că nu au probleme doar cele două reviste la care lucrează scriitori agreați de președinție (mă refer la „Literatorul" și „Contemporanul") ? Ele sînt subvenționate de ministerul dumneavoastră.

— Nu putem subvenționa toate revistele.

— Dar de ce tocmai acestea ?

— Pentru că așa am moștenit. Mi-ați pus o întrebare la care am să meditez și eu.

AU UITAT SĂ CHELTUIASCĂ 200 DE MILIOANE?!

— Și la noi, cartea începe să devină un lux. Ea a fost și ar trebui să rămînă un lucru pe care oamenii să-l poată cumpăra ușor.

— Deocamdată s-a pus în discuție doar subvenționarea Editurii B.P.T., pentru ca oricine să-și poată cumpăra o carte.

— În '91, subvenția pentru cultură a fost de 0,33. Care este cifra avansată pentru '92 ?

— Sînt discuții foarte aprinse. Dar cum să explicăm că în criza financiară în care ne zbatem cu bugetul Ministerului Culturii s-au pierdut 200 de milioane lei! Au fost rambursați în bugetul statului, pentru că nu au fost investiți !

Intrarea în Consiliul European presupune pentru acest an un program intern și internațional de la care nu putem da înapoi. Oamenii de cultură, și în primul rînd cei tineri, ar trebui să ajungă în marile centre culturale, să le vadă, să le respire aerul. La noi nici la ora actuală nu circulă informația cum trebuie. Anul acesta trebuie să participăm la „Sevilla '92", Filarmonica „George Enescu" va avea concerte la Viena, vor fi turnee de teatru. La București se va organiza primul tîrg internațional de carte.

— Mă întreb dacă nu cumva cartea românească va fi cea mai urîtă.

— Cine e de vină?! În orice caz nu noi! Vreau să cred că editurile și tipografiile înțeleg importanța acestui eveniment și nu ne vor face de rîs.

— Imaginea culturii în această iarnă e tragică. În sălile de teatru stăm cu paltoanele. Balerinii ies de pe scenă cu picioarele înșfăcărate din cauza frigului. V-am văzut la „Balul de cristal". Acolo, doamnele erau cu rochii decoltate și le era cald. La doi pași de Inter e Naționalul, care e un congelator. Sînt alimentate de aceeași conductă. Cum de în Inter e atît de cald și în Național atît de rece ?!

— Ați intuit o intenție de-a mea. Mi-am propus ca zilele acestea să fac o vizită la centrala de încălzire, să văd ce se întîmplă. Naționalul plătește taxe pentru căldura pe care nu o are.

— Lucrările la Muzeul Național, distrus în timpul revoluției, trenează de doi ani. În schimb, s-a inaugurat un alt muzeu național, la Cotroceni. Eu știu că un bun gospodar începe un lucru, îl termină și apoi merge mai departe.

— Întîrzierile la Muzeul Național se datorează trustului de construcții. Ei iau banii, lungesc lucrul, banii se devalorizează și vin și cer alte sume. E un lanț vicios. Eu gîndesc că e bine că s-a deschis muzeul de la Cotroceni.

— Există o hotărîre UNESCO în care se spune că operele de artă nu trebuie să stea în preajma Puterii, pentru că orice mișcare socială le pune în pericol.

— Știți că și Casa Albă are un muzeu ? Eu chiar l-am văzut.

— Dar la noi încă e o perioadă de instabilitate politică.

— Eu nu cred că e un risc. Cotroceniul e foarte bine păzit. Nu cred că vom avea o a doua revoluție, pentru că ar fi foarte dramatic pentru existența societății românești. Lucrurile se pot rezolva la masa tratativelor.

— Zilele acestea v-ați întîlnit la primul ministru cu reprezentanți ai cinematografiei. Ce s-a discutat ?

— Vreau să vă spun, chiar cu un zîmbet, că cinematografia nu mai ține de Ministerul Culturii. Au vrut să se desprindă de noi și au reușit. Acum încearcă să d...

Film

Pe Sergiu Nicolaescu l-a părăsit Muza

In ultimii doi ani s-au produs mutații naționale și internaționale profunde, s-au schimbat hărțile lumii, și cinematografia noastră a rămas tot în afara actualității, cineaștii mărginindu-se, după modelul politicienilor, la o luptă intestină pentru putere și profit extraestetic. Cu excepția **Șobolanilor roșii**, datorat unui cineast amator, Florin Codre, care a încercat să se alinieze la adevărurile revelate de presa liberă, abordînd frontal, de pildă, problema oportunismului (în rolul regizorului putînd fi lesne recunoscut Sergiu Nicolaescu), restul cineaștilor s-a complăcut fie într-o așteptare pustiitoare, fie în producerea unor filme de consum, concurînd timid revistele porno, întrucît noi n-avem încă actrițe capabile să joace roluri de prostituate, fie s-a angajat într-o luptă surdă pentru ciolan.

Nu am spațiu să fac un bilanț al afacerilor în care s-au băgat acești cineaști, mulți preferind, în loc să realizeze filme, să-și deschidă diverse buticuri! Dar poate că aici și-au descoperit adevăratul talent! În sfera propriu-zis cinematografică însă ar fi de remarcat paguba imensă pe care unii dintre ei au adus-o, de ordinul sutelor de milioane de lei, prin filmele falimentare pe care le-au făcut și prin călătoriile dese, pe leii și valuta statului, întreprinse, peste țări și mări, ca să-și prezinte „operele". Dl. Dan Pița, bunăoară, nu a realizat nici un film, dar a călătorit cît toți cineaștii la un loc (într-un an și jumătate de guvernare a destinelor cinematografiei, un an a călătorit !!).

Și cum au înțeles cei de la C.N.C. independența cinematografiei? Ca o activitate anti-reformă! În cinematografia română nimic nu s-a privatizat. Totul este supercentralizat și sub controlul C.N.C., care trăiește de pe urma a tot felul de impozite. Dacă rețeaua de difuzare a filmelor, de pildă, s-ar privatiza, dacă, așa cum s-a încercat, cinematografia ar intra pe mîna mandatarilor, C.N.C. ar trebui să dispară, nu și-ar mai avea rațiunea de a fi. Așa cum Ministerul Culturii, ca în toate țările civilizate, ar trebui să devină un cabinet de protocol, renunțînd la un întreg balast funcționăresc, tot astfel C.N.C. ar trebui să se restrîngă la o singură persoană, care să fie reprezentantul cinematografiei în cadrul acestui cabinet de protocol.

Dar actualii nomenclaturiști ai cinematografiei nu vor să renunțe la privilegiile lor. Dimpotrivă, vor să aibă sub control, mai ceva decît „partidul unic al clasei muncitoare" toate frînele cinematografiei și, dacă e posibil, să intre chiar în proprietatea lor! Aceasta este tendința care s-a remarcat în cei doi ani de luptă pentru ciolan.

E semnificativ, în acest caz, încercarea lui Sergiu Nicolaescu de a acapara puterea materială, pe toate fronturile, în cinematografie. Cea mai recentă lucrătură a sa se leagă de studioul de la Buftea. Să fim bine înțeleși: am pledat în zeci de articole pentru privatizarea tuturor sectoarelor din cinematografia națională, ca fiind singura soluție a salvării ei și a afirmării filmului românesc în condițiile unei competitivități reale. Da, dar nu privatizare numai pentru unii și pentru alții nu! O privatizare, deci, în cadrul unei **concurențe loiale**, nu așa cum o înțelege domnul senator, care și-a asigurat puterea și în Parlament și la Casele de filme și la conducerea C.N.C.! Nemaivorbind de milioanele cu care a venit din comunism! Datorită acestui statut, Sergiu Nicolaescu este și jucător și arbitru. El le-a dat iluzia cineaștilor și tuturor lucrătorilor din cinematografie că se bate peste tot, inclusiv în Parlament, pentru ei. Însă aceasta a fost sloganul, paravanul pentru a fi și a rămîne în fruntea bucatelor, pentru a trage sforile numai în favoarea sa. Înțeleg să atragem și parteneri străini în salvarea cinematografiei, dar să-i invităm să investească aici capital, nu să le dăm de-a gata ce-am creat!

Dl. senator, care înainte își punea talentul de negustor în slujba unor filme cu supermani comuniști, în ultimii doi ani, de cînd, complexat de noii concurenți, iar, mai recent, de cînd l-a părăsit Muza, nu mai poate să facă filme, și l-a pus în tot felul de intrigării și tranzacții necurate, precum afacerea legată de vînzarea studioului de la Buftea. Cum a procedat, vom vedea în articolul următor.

GRID MODORCEA ■

Fotografie de LAURENȚIU MATEI ■

vină productivi.

— Au cerut să revină la Ministerul Culturii?

— Nu s-a spus, dar parcă plutea în aer. Nu cred că e momentul. Ministerul are destule probleme cu muzeele, bibliotecile, cărțile, patrimoniul...

SPIESS L-A DAT JOS PE HEGEDUȘ

— De ce credeți că domnul Stolojan v-a ales ministru al culturii?

— Nu știu. În orice caz, sînt un ministru incomod. Am intrat în acest birou cu intenția de a ajuta cultura și arta. Imi dau seama că multe lucruri se pot face cu mari greutăți. Cu greu poți clătina un om de pe o poziție, de pe un post, pentru că este susținut de multiple intervenții.

— Ați reușit să clătinați pe cineva?

— Da. Pe domnul Ladislau Hegheduș. A fost un funcționar abil și lumea nu mai suporta acest lucru.

La ora actuală, este în studiu reorganizarea întregului Minister al Culturii. Nu va fi comod, dar nu mai putem continua în această atmosferă de mocirlă. Vor curge multe lacrimi în Ministerul Culturii.

Am operat două schimbări de direcție: la Operă și Operetă. A trebuit să fac acest lucru, pentru că felul în care se desfășura activitatea nu oferea nici o perspectivă. Pe Opera Română sînt oricum foarte supărat. Am găsit un sponsor american foarte serios pentru o superproducție cu „Samson și Dalila" și de două luni nu sînt capabili să-mi dea devizul pentru premieră. Cred că spectacolul nu va ieși la timp. Pe prim-plan sînt plecările în străinătate. Aș vrea să fiu bine înțeles: eu nu sînt împotriva plecărilor în străinătate, vreau însă ca artiștii să înțeleagă că au obligații și față de instituțiile noastre, și față de spectacolele acestei țări. De aici își asigură și lefurile și pensia. La noi, toată lumea visează doar turnee. Cum să chem un impresar, dacă eu nu am ce spectacole să-i arăt?! Sîntem o țară cu vedete în muzică, dar vedetele noastre sînt afară. Aș vrea să fie pe scenele noastre măcar o dată la cîteva luni. Nu vor să vină!

O altă luptă va fi și pentru pensionarea muzicienilor bătrîni. Ei nu mai cîntă, dar au salariile cele mai mari. Cu banii unuia pot fi plătiți doi tineri care și cîntă, și pe care îi pot lansa. Cei în vîrstă pot deveni profesori la Academie sau la Liceul de muzică.

Trebuie să-l schimb pe Vasile Donose, directorul de la „Constantin Tănase", pentru că acest teatru e condus de un om care în 21 decembrie a scris un articol în „Săptămîna" împotriva „huliganilor din Timișoara". E inadmisibil ca acest individ să rămînă directorul unei instituții de artă. Nu știu cum primăria acceptă și tolerează acest lucru.

— Cei mai mulți vor pune această schimbare în legătură cu ultima premieră de la „Tănase". Cabaretul politic „Careu de așă" e o satiră la adresa politicienilor noștri și cum nu prea au umor, e posibil să fi fost deranjați.

— Nu este nici o legătură și nu sînt nici un fel de presiuni. Dar dumneavoastră credeți că un om care a scris acel articol mai are voie să rămînă la cîrma unei instituții de cultură? Credeți că istoria va ierta așa ceva?

— Cred că dacă tot ne apucăm să facem curățenie în societatea românească, ar fi bine să o luăm din vîrful piramidei.

— Pe mine mă surprinde faptul că primăria a fost la început de acord cu această schimbare, iar acum tărăgănează.

CAPCANE PENTRU MINIȘTRI

— Din tot ce s-a scris despre dumneavoastră, ce v-a deranjat cel mai mult?

— Mă deranjează că se scriu lucruri neverificate. Telefonul meu, biroul meu sînt deschise oricui. Merg singur pe stradă, merg la piață, vreau să fiu același om ca și pînă acum. În „Spionaj-contraspionaj" scria că mi-am oferit un premiu de 50 000 lei să-mi cresc oile. E departe de adevăr. De la un serviciu economic din minister, mi s-a oferit un premiu de 100 000 lei, nu de 50 000. Pe care nu l-am semnat. Nu am mușcat din momeală, pentru că nu am îmbătrînit de pomană. Eu am din ce trăi, pentru că atîta minte am avut și eu, să-mi asigur viața din cariera pe care am făcut-o.

— Momentele grele prin care trece cultura v-au făcut vreodată să vă gîndiți la demisie?

— Nu. Eu încă mai sînt optimist.

AURELIA BORIGA ■

LAURENȚIU ULICI:

„Primul ministru are o viziune contabilă asupra culturii"

— Domnule Laurențiu Ulici, de ce nu mai apar revistele literare? Am citit comunicatele din presă, dar aș dori amănunte din interior.

— Dintr-un motiv foarte simplu: nu sînt bani! În 1991, revistele Uniunii Scriitorilor au pierdut, împreună, suma de 60 de milioane de lei, asta grație — evident — liberalizării prețurilor, hîrtiei, manoperei tipografice.

— În aceeași situație este și revista LUCEAFĂRUL pe care o conduceți?

— Firește, pînă una alta folosim aceeași hîrtie și ne tipărim în aceeași țară.

— Sînteți critic și istoric literar. Mai cunoașteți o perioadă similară din îndelunga noastră istorie literară cînd 24 de publicații literare au amuțit dintr-o dată?

— Din aceleași motive, nu! Au mai fost perioade cînd foarte multe reviste au fost obligate să-și înceteze apariția. Dacă-ți aduci bine aminte după război, în intervalul 1946—1949, au dispărut de pe piața publicistică românești o sumedenie de reviste care aveau o oarecare vechime (nu erau foarte importante, în acea vreme fiind o puzderie de reviste) dar au dispărut din motive politice. De data asta motivele sînt strict economice.

— Nu credeți că în spatele acestei aparențe stă o cauzalitate politică?

— Nu vreau să cred. Nu spun că nu este așa, dar nu vreau să cred. Dacă ar fi cumva așa, ar însemna că absolut tot ce s-a întîmplat cu noi de la 22 Decembrie încoace a fost degeaba!

— N-ar putea fi, totuși, o relație între situația actuală din presa literară și felul cum ziarele oficiale au tratat vîrfurile culturii române, imediat după revoluție? N-ar fi verosimilă stabilirea unei astfel de relații?

— Bineînțeles că există o asemenea relație, dar eu nu vreau să fac din asta un principal motiv al situației, pentru că nici nu este ăsta principalul motiv. Am o părere mai bună despre cititorul român decît cei care își închipuie că prin calomnii, printr-o propagandă contra vîrfurilor culturii române (care — politic vorbind — se așază pe o altă poziție decît cei care sînt astăzi la putere) cred că cititorul român poate cerne singur și nu-i atît de ușor de influentat cum își imaginează unii. Deci, nu cred că ăsta este motivul principal. Pe lîngă scumpirea de care vorbeam, care este factorul obiectiv un motiv este și modul cum s-a făcut difuzarea presei noastre.

— Aceeași situație e și în presa neliterară.

— S-au descoperit saci cu revistele Uniunii Scriitorilor, din București, care nici măcar nu erau expediate. Erau date direct la retur din tipografie. Nici nu mai ajungeau vreodată undeva. La asta se mai adaugă ce sugerai tu, o anume implicație de ordin politic, pe care trebuie s-o recunosc pe pielea **Luceafărului.** Mie mi se pare straniu cum numărul nostru din 15 mai 1990, cînd aveam un tiraj de 50 de mii de exemplare, s-a vîndut cu un retur de sub 3 mii de exemplare. La numărul din 30 mai, retururile la același tiraj au fost de 35 de mii. Își poate închipui cineva că de la o săptămînă la alta, cititorul a renunțat să mai citească **Luceafărul**, în masă? Nu! E clar că revista n-a mai fost difuzată. Asta pentru că alegerile erau deja terminate și nu mai era nevoie de nici un fel de afiș electoral, iar revistele Uniunii Scriitorilor, printr-o întîmplare — care cred că nu e chiar o întîmplare — s-au afirmat în opoziție cu puterea sistematic. Toate, fără excepție!

— Ce hotărîre a luat Uniunea Scriitorilor? Cît va mai dura această perioadă de mutenie a presei literare din România?

— O delegație a Uniunii Scriitorilor a fost la primul ministru. Din cîte am înțeles — nu de la Televiziune, care a dat un comunicat extrem de idilic, ci chiar de la colegii care au fost în delegație — întîlnirea n-a dus la nici un fel de rezultat concret. În orice caz, n-a lăsat prea multe speranțe pentru rezolvarea acestei chestiuni. S-au izbit la nivelul primului ministru de o mentalitate contabilă — și nu cred că există ceva mai periculos în legătură cu cultura decît o viziune contabilă asupra ei. Viziunea contabilă poate fi necesară — e chiar necesară! — în alte domenii, în economie, dar în nici un caz ea nu poate fi valabilă în ceea ce privește cultura. Or izbindu-ne de această viziune contabilă asupra culturii, în general, sigur că motive de speranțe nu prea sînt.

— Deci nu știți cînd veți apărea?

— Noi sperăm să apărem! O decizie în acest sens va lua Consiliul Uniunii Scriitorilor care se va întruni pe 17 ianuarie, vineri, și care va decide ce reviste vor mai reapărea, pentru că într-adevăr, cele 24 de reviste care au fost ale Uniunii Scriitorilor nu vor mai putea apărea ,toate. Sigur că unii au spus că sînt prea multe reviste literare pentru o țară ca România, pentru o Uniune a Scriitorilor ca a noastră. Eu nu spun că sînt puține, dar n-aș putea niciodată să ridic această obiecție pentru că e îngrozitor să spui că sînt prea multe reviste de cultură într-o țară. În legătură cu cultura, niciodată, nimic nu e prea mult!

ION ZUBAȘCU ■

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

SENZAȚIE ÎN LUMEA antropologilor!

Un bărbat din epoca bronzului descoperit într-un ghețar din Austria

Anul 1991 s-a încheiat cu o senzațională descoperire arheologică, apreciată drept una din cele mai importante ale acestui veac. Epoca bronzului reconstituită pînă acum doar pe baza inventarului de unelte, a osuarelor și iconografiei din peșteri, această perioadă nebuloasă din istoria pămîntului și-a trimis un mesager în carne și oase, împreună cu armele, uneltele și îmbrăcămintea ce i-au însoțit existența în ultimele clipe ale existenței sale. Evenimentul a avut loc recent la Ötztal în Austria, unde, într-o crevasă a ghețarului Similaun, a fost identificat un cadavru perfect conservat. Este vorba de un bărbat din epoca bronzului, congelat natural în patul de gheață, surprins de aripa morții cu 4 000—4 800 de ani în urmă.

Descoperirea a stîrnit, cum era de așteptat, o veritabilă furtună în lumea arheologilor și antropologilor. Pentru întîia oară, aceștia au avut ocazia de a vedea „la față" un bărbat de acum patru milenii.

Locul descoperirii este situat la o înălțime de 3 300 metri. Curgerea lentă a ghețarului a deplasat cadavrul 92 metri pe teritoriul italian. „Omul de la Ötztal" poartă o îmbrăcăminte din piele tăbăcită și blănuri, cusute cu curele subțiri și căptușite cu fîn (element termoizolator). Îmbrăcămintea este alcătuită din pantaloni și haină, iar încălțămintea și jambierele legate cu curele și izolate termic tot cu fîn sînt confecționate din piele de căprioară. Mormîntul de gheață a mai conservat o raniță, confecționată din scoarță de mesteacăn în care cercetătorii au putut identifica alimentele pe care le-a luat cu sine munteanul de acum 4 000 de ani : un fel de lipie din orz și ovăz și fructe de pădure uscate. Ranița mai adăpostea și o pungă de piele cu instrumentele de făcut foc: cremenea, amnarul și iasca.

Misteriosul personaj a decedat ținînd în mînă un pioleț primitiv. În raniță au mai fost descoperite o secure de bronz montată într-o teacă din aliaj de cupru și fixată într-un miner de lemn în formă de pipă, element caracteristic epocii bronzului. Un cuțit, confecționat dintr-o săgeată de piatră, fixată într-un miner de lemn și o perlă de piatră, perforată și legată de un șnur completează inventarul. În ultima sa incursiune, omul de la Ötztal au mai apreciat specialiștii — a avut o înălțime de 1,60 metri și o vrîstă între 20—40 de ani. Dinții prezintă o abraziune puternică, cauzată probabil de mestecarea unor grăunțe măcinate în piuă de piatră, aliment-garnitură pentru carnea ce o consuma.

Ce a căutat acest om pe ghețarul Similaun din Ötztal ? A fost el războinic, vînător sau căutător de minereu de cupru, foarte solicitat la vremea respectivă, deoarece slujea la obținerea bronzului ? Cercetările converg deocamdată spre ideea că omul a murit înainte de a se adînci și include în stratul de ghiață. Cadavrul prezintă mai multe urme de răni în regiunea occipitală și între umeri, ceea ce ar indica fie un accident, fie o agresiune. Dar îmbrăcămintea sa demonstrează o adaptare optimală la mediul alpin unde își efectua incursiunile pentru procurarea vînatului sau a minereului de cupru. Dar întrucît vînatul se găsea și atunci la o altitudine mai mică, este de presupus că omul epocii de bronz a urcat pînă la Similaun pentru a prospecta zăcămintele de minereu de cupru.

Țesăturile moi ale capului, mumificate și conservate, au permis profesorului Heinrich Tilly să reconstituie grafic fizionomia omului din ghețar. Acesta a avut o fizionomie bine încadrată în modelul morfologic al populațiilor montane din Europa centrală : nas relativ scurt, pomeții puțin proeminenți și o combinație de trăsături caracteristice zonei de contact între formele nordice și dinaride. După părerea profesorului Konrad Spindler, este vorba de cea mai bine conservată mumie umană găsită în Europa pînă în momentul de față.

Inventarul „omului din Ötztal" a ajuns în laboratoarele și atelierele de restaurare ale Muzeului Central Romano-Germanic din Mainz, instituție de mare prestigiu și competență, unde specialistul în materie, Marleus Egg, va conduce lucrările de conservare. Aici se va proceda la descifrarea unor necunoscute : ce vegetale au fost folosite pentru fînul utilizat ca izolant, din ce piei de animale a fost confecționată îmbrăcămintea și încălțămintea, ce compoziție are adezivul pentru vîrfurile de săgeți.

Pînă în prezent cel mai vechi „austriac" este omul descoperit în salina de la Hallstadt (sarea favorizînd, în acest caz, conservarea scheletului, tegumentelor și îmbrăcămintei). Mai există apoi mumiile extrase din mlaștinile din Danemarca, Germania de nord și Olanda, cu țesuturile conservate datorită acizilor humici, dar a căror vechime nu depășește 2 000 de ani (Epoca fierului).

Din păcate, descoperirea și graba de a se obține cît mai multe date asupra ancestralului tirolez n-au fost lipsite de erori regretabile. Cadavrul a fost transportat la Innsbruck pentru a fi decongelat la Institutul de medicină legală al universității din acest oraș. Operația a avut loc sub focul reflectoarelor aduse de Televiziunea austriacă, căldura aducînd grave prejudicii relicvei. Ideea de a se preleva țesuturi pentru identificarea acidului desoxiribonucleic a fost și ea amendată, profesorul Winkler întrebîndu-se dacă pe această cale va fi determinată zestrea ereditară a omului din ghețar sau a bacteriilor ce au ajuns să-l paraziteze în urma manipulării eronate. Investigațiile ce urmează să aibă loc la Mainz vor aduce, nu ne îndoim, informații prețioase în legătură cu această formidabilă descoperire.

Evenimentul nu i-a lăsat indiferenți nici pe cei ce investighează domeniul paranormalului. Aceștia au comunicat că au izbutit să intre în comunicație cu straniul explorator alpin, aflat acum în alt „plan al existenței". Din acest dialog peste milenii, s-a stabilit că omul de la Ötztal s-a numit IRUT.

Prof. dr. CANTEMIR RIȘCUȚIA

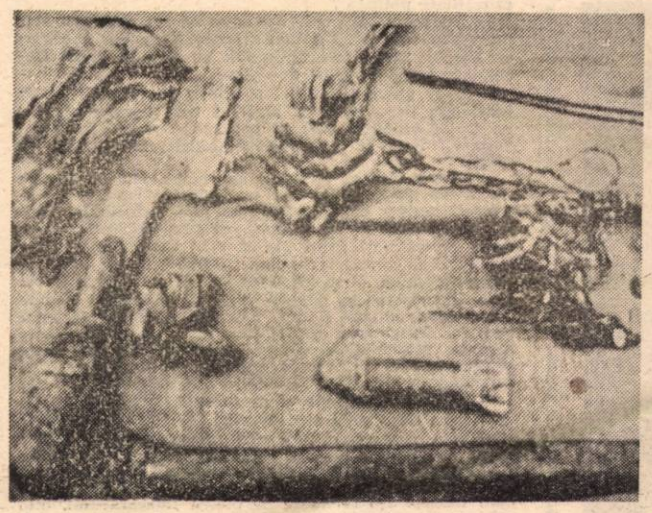

Culoarea pielii, zonele geografice, obiceiuri și boli

De multă vreme se știe că nu sîntem egali în fața bolilor. Hipertensiunea este cauzată, în principal, au stabilit medicii, de cantitatea de sodiu (Na +) consumată, dar ea pare a fi legată și de un factor ereditar. Astfel un studiu american a scos în evidență o totală absență de natriu în transportul efectuat de globulele roșii în sîngele negrilor care suferă de hipertensiune arterială, în timp ce la albi acest transport constituie o regulă. De aici s-a tras concluzia că există o diferență fundamentală între hipertensiunea negrilor și a albilor, așa cum se arată și în studiul doctorilor Nina Etkin, John Mahoney și James Eckmon, apărut în revista „Nature". Calvația este frecventă la albii adulți, fapt ce se întîlnește foarte rar sau deloc la alte grupuri etnice, ceea ce demonstrează, se pare, că aspectul diferit al pielii influențează această boală. De ce unii indieni, din America, au sexul albastru, iar la 98 la sută din chinezi, cerumenul urechii este uscat ? De ce galbenii nu au glande apocrine, în timp ce albii le au dezvoltate la subțiori și părțile genitale, iar negrii au pe piept și abdomen ? Acestea sînt numai cîteva din numeroasele întrebări, pe care și le pun medicii și la care nu s-a dat un răspuns convenabil. Dar iată și alte curiozități. Peste 20 la sută din populația continentului australian, care a locuit aici înainte de colonizare, are pielea neagră, dar părul blond ca nordicii europeni, iar grupa lor de sînge este asemănătoare cu a locuitorilor din Insulele Malaieze. Ainu sînt o comunitate mare de oameni înalți, cu fața aproape albă, care trăiesc în nordul Japoniei, dar grupa de sînge este aceea a populației ce au pielea galbenă. Din studiul publicat de „Arthritis Foundation" în S.U.A., referitor la artrita reumatoidă și juvenilă, rezultă că această boală s-ar datora unei dezordini imunitare, respectiv al sistemului HLA (Human Leucocyte Antigen). Astfel, 47 la sută din pacienții albi, ce suferă de artrită reumatoidă, prezintă un procent anormal de crescut de molecule specifice HLA — DW4. Același raport s-a găsit și la negrii din America de Nord și de Sud și la japonezi. Dar populații, ca de exemplu evreii și indienii fac excepție de la această regulă. De ce, se întreabă medicii, procentul de cancer al prostatei este de cîteva ori mai mare la negri, decît la albi ? Să fie oare culoarea pielii care influențează boala, sau zona geografică ? Ca urmare a apărut o nouă știință, ce îmbină geografia cu medicina, numită „geomedicină". Încă din antichitate medicul grec Hipocrate, în lucrarea sa „Despre aer, apă și lacuri", a încercat să arate că natura, prin componentele sale : sol, relief, apă, aer, animale și plante, se află într-o interdependență permanentă cu omul. Această explicație, în mod științific încearcă să o redea „geomedicina". Cu cîteva decenii în urmă medicii au observat că locuitorii, aflați la o distanță de cinci kilometri de Neapole, aveau dinții friabili și de culoare galben și maro închis. După mulți ani ei au constatat că aceste fenomene apar acolo unde apa de băut conține mult fluor, peste două miligrame la litru, ca de exemplu în Argentina, India, Japonia și în numeroase locuri din Africa. Boala a dispărut cînd apa potabilă a fost înlocuită cu una cu conținut normal de fluor. Dacă apa este săracă în fluor, sub 0,5 mg la litru s-a constatat o creștere alarmantă a cariilor dentare. În zonele bogate în molibden apare boala numită „gută de molibden". Deficitul de calciu, potasiu și sodiu și excesul în stronțiu și bariu din apă provoacă o boală de oase. Clima caldă și apa de băut, puternic mineralizată provoacă litiaza renală. Lipsa iodului din apă duce la apariția gușei. Această boală se produce atunci cînd solul este sărac în iod, ca în cazul tratării terenurilor cu săruri de calciu. Iodul nefiind absorbit de cereale sau alte plante comestibile, cei ce le consumau se pot îmbolnăvi mai ușor de gușă. Dar cel mai elocvent exemplu este „cancerul geografic" care a fost observat, pentru prima dată, în Uganda, de doctorul Denis Burkitt. Aici umiditatea și temperatura a făcut ca un virus să dea naștere unor forme de cancer. În China trei cauze duc la o frecvență mare a acestei boli, localizată la gît : o grupă anume de sînge, un virus și faptul că peștele este pregătit fără să i se scoată intestinele. În Tanzania unele triburi au un procent crescut de cancer. S-a stabilit că triburile unde mamele au obiceiul să-și acopere pruncii cu un voal, cancerul este aproape inexistent, deoarece țînțarul care transportă virusul ce provoacă boala, nu poate ajunge la copil. Doctorul Precy Stocks, din Anglia, a stabilit că numărul cazurilor de cancer pulmonar este în strînsă legătură cu numărul clădirilor. În orașele sub 20000 de locuințe îmbolnăvirile sînt în procent de 89 la mie, cînd numărul caselor crește la 50000 indicele crește și el la 107, iar în orașe ca Birmingham, Manchester, Londra unde clădirile depășesc numărul de 200000, mortalitatea se plasează în jur de 162 la mie. Lucrul este explicat, în afară de consumul de tutun și prin vicierea atmosferei, în special datorat fumului sobelor, al țevilor de eșapament și a cosurilor de fabrică. Cancerul pielii este produs pe lîngă expunere exagerată și repetată la razele solare și de diminuarea concentrației de magneziu în sol precum și obiceiul, pe care îl au unele popoare de a consuma, exagerat, pește afumat. Ea este mai frecventă în zonele însorite spre tropice și ecuator la populațiile riverane și de pescari. Tumorile pielii pe abdomen și coapse, întîlnite numai în Tibet, sînt cauzate de obiceiul de a purta pe abdomen, sub haină, mici castroane de lut în care se află cărbuni aprinși, pentru încălzire. În țările nordice, unde se obișnuiește să se consume alimente foarte fierbinți și iritante pentru căile digestive, este foarte frecvent cancerul esofagului. În concluzie, culoarea pielii, obiceiurile și zonele geografice se pare că au o influență directă asupra a o serie de boli contractate de om.

AUREL DIANU

CURIER JURIDIC

Alegerile locale (I)

Dispoziţii generale. Potrivit Legii nr. 70/1991, consiliile locale şi primarii se aleg prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat.

Au dreptul de a alege cetăţenii români care au împlinit 18 ani.

Pentru alegerea consiliului local şi a primarului fiecare alegător are dreptul la un singur vot.

Dreptul de vot se exercită numai în comuna, oraşul sau municipiul în care alegătorul îşi are domiciliul.

Au dreptul de a fi aleşi consilieri sau primari cetăţenii cu drept de vot care au împlinit vîrsta de 23 de ani.

Pot candida numai persoanele care au domiciliul pe teritoriul unităţii administrativ-teritoriale în care urmează să fie alese.

Candidaturile pentru consiliile locale şi cele pentru primari se depun de către partidele şi formaţiunile politice, legal constituite. Se pot depune şi candidaturi independente.

O persoană poate candida pentru un singur consiliu local şi pentru o singură funcţie de primar.

Data alegerilor se stabileşte prin hotărîre a Guvernului, cu cel puţin 60 de zile înaintea votării.

Circumscripţiile electorale. Pentru alegerea consiliilor locale şi a primarilor, fiecare comună şi oraş, respectiv, municipiu, constituie o circumscripţie electorală.

Circumscripţiile electorale, numerotate de către prefecţi, se aduc la cunoştinţa populaţiei de către consiliile locale în termen de 10 zile de la stabilirea datei alegerilor.

Secţiile de votare. În localităţi se organizează secţii de votare. La aceeaşi secţie de votare, alegătorii votează atît pentru consiliul local, cît şi pentru primar.

Delimitarea şi numerotarea secţiilor de votare se fac de către consiliile orăşeneşti şi comunale, în termen de 20 de zile de la stabilirea datei alegerilor.

Primarul aduce la cunoştinţa alegătorilor delimitarea şi numerotarea secţiilor de votare, în termenul de mai sus, indicînd şi sediul secţiei de votare.

CORNELIU OLTEANU ■

Dragi domni de la revista „Flacăra"

„Am angajat pe cineva să-mi scrie scrisoarea asta ca să vă rog să mă ajutaţi într-o problemă. Vă scriu dvs. deoarece am citit că şi pe alţii i-aţi ajutat. Copilul meu îi elev la Şcoala ajutătoare Şimleul Silvaniei din Sălaj. De vreun an încoace se tot plînge că învăţătorii de la şcoală fură lucrurile pe care străinii le aduc la ajutoare. Eu la început nu am crezut pînă cînd am vorbit cu cineva de la şcoală şi mi-a zis că-i drept, că tot ce se aduce în şcoală îi cărat acasă de cine apucă. Zicea că nu numai hainele şi alimentele dar şi medicamentele au fost furate. Pruncul meu a venit acasă cu păduchi şi zice că mulţi copii au şi rîie, că săpunurile străine le-au fost luate. Maşinile de jucărie numai o dată le-au văzut, apoi le-a dus învăţătorul acasă pe toate. Alt lucru urît îi cu banii pe care-i primesc pruncii, pe lună, de la stat. Eu am zis că banii pruncului meu să rămînă la educatoare şi ea să-i dea atunci cînd vrea să-şi cumpere ceva.

Educatoarea stringe toţi banii şi îi duce acasă. Nu le cumpără nimic. Ştie că is neajutoraţi la minte şi îi înşală. Acuma nu mai este rußine. Fiecare vrea să stringă cît mai mult chiar dacă ia de la altul mai sărac. Pentru problemele astea v-am scris. Noi, ca părinţi, nu putem face nimic. Numai la dvs. avem nădejde. Am vrut să anunţ la poliţie dar m-am gîndit că îi fac rău la prunc. De aceea mă rog de dumneavoastră să nu pomeniţi de nume dacă veţi încerca să faceţi ceva. Vă rog mult să ne ajutaţi. Să vă dea Dumnezeu sănătate!".

Vă prezentăm, stimaţi cititori, scrisoarea unui părinte necăjit care ne semnalează neomenia unor cadre didactice şi care ne roagă să nu-i dezvăluim numele de teama represaliilor ce s-ar îndrepta spre „pruncul" său. Ştim cu toţii că munca la catedră nu este uşoară, dar nu credem că fiecare dascăl trebuie să se „premieze", după cum îl taie capul, pentru activitatea pe care o desfăşoară. Nădăjduim că există un compartiment în cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei care poate să-i „reeduce" pe acei pedagogi care-şi fac de ruşine breasla.

Lanterna cu amintiri

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Recorduri triste

Scrisorile pe care le primim la redacţie ne întăresc convingerea că ne numărăm printre ţările care candidează pentru primul loc în topul recordurilor negative. Vom demonstra acest lucru cu un prim exemplu.

„Mă numesc Etelca Alt din Satu-Mare, Aleea Clăbucet nr. 11, bl. 4, ap. 62. Întrucît ştiu că ajutaţi pe cei necăjiţi care vi se adresează, îndrăznesc şi eu să vin cu o rugăminte. În anul 1990, la 13 iulie, au fost expediate pe adresa mea trei colete din S.U.A., din care, pînă în ziua de azi, am primit doar două. Unul în luna aprilie şi al doilea pe data de 2 mai. De al treilea nu am nici o veste. Ştiu că acest pachet conţine îmbrăcăminte. Tare aş avea nevoie de el mai ales că pensia mea este foarte mică şi nu pot să-mi permit să o cheltui pe haine.

Vă rog din suflet să-mi faceţi acest bine, interesîndu-vă de soarta acestui pachet care îmi este foarte necesar". Cu multă stimă şi mulţumire, Alt Etelca.

POŞTA REDACŢIEI

MARIUS JIGA — Cîmpulung, Argeş; **EMIL ANDREESCU** — Slatina, jud. Olt; **DORU HASNA** — Orăştie, jud. Hunedoara; **LIGA NAŢIONALĂ A LUPTĂTORILOR DIN DECEMBRIE 1989**: Vă mulţumim pentru felicitările pe care ni le-aţi trimis. Primiţi, la rîndul dvs., urări de bine din partea colectivului redacţiei noastre.

UN GRUP DE PATRIOŢI DIN ARDEAL — În spatele unor astfel de „semnături" se ascunde, mai întotdeauna, multă mizerie umană. Calificativul cu care ne onoraţi la începutul „misivei", imprecaţiile şi blestemele, am zice că vi s-ar potrivi mai degrabă dvs. Constatăm cu regret că o confuzie generală vă întunecă gîndirea şi vă recomandăm să vă adresaţi unor cadre de specialitate.

N. DINU — Galaţi, str. Petru Rareş, nr. 16, bl. C 6, sc. 3, ap. 46: Observaţiile pe care le faceţi sînt exacte. Ne vom strădui ca astfel de greşeli să nu mai apară în paginile revistei.

FLORIN MĂGĂLIE — Craiova, str. Gral Dragalina, nr. 88: **Nicolae Pora** este numele românului din Canada care se ocupă de cultivarea şi valorificarea ciupercilor. Îi puteţi scrie la următoarea adresă: Continental Mushroom, Metcalfe, Ont. KOA 2PO (613) 821—1411.

COSTACHE MANCIU — loc. Plopeni Solci, jud. Suceava: Vă sfătuim să mai reflectaţi asupra hotărîrii dv. Toate publicaţiile din lume cuprind în paginile lor reclame publicitare, din diverse motive. O facem şi noi şi credem că acest lucru nu dăunează conţinutului revistei.

CONSTANŢA CEAUŞU — Bucureşti, str. Bozieni, nr. 7, bl. 830: În sfîrşit o veste bună. În urma sesizării noastre, Primăria sectorului 6, prin reprezentanţii de resort, constată că necazurile dvs. sînt reale. Mai mult chiar. Atenţionează factorii ce vă pot ajuta, respectiv SC Orizont SA (ICRAL Giuleşti) şi Radet (GICC). Nădăjduim că „factorii" au fost receptivi.

ELENA GRECESCU ■

Tripourile democraţiei originale

N-aş putea pretinde vreodată că am fost foarte norocos. Cel puţin la cărţi. Nici nu mă pricep grozav să joc. Însă totdeauna mi-a plăcut jocul, să mă arunc în el ca într-o apă mare. De curînd am primit de la un prieten o informaţie care m-a uimit: în Galaţi există un tripou (semiclandestin?, clandestin?, nici nu ştiu cum să-l numesc) frecventat nu de foarte multă lume. Am intrat în localul cu pricina în seara de Crăciun, în jurul orei 22.30. Deasupra intrării, pe o pancartă stătea scris: „Cafenea". Aparţinînd de nu ştiu ce (sau societăţi) C.O.M.E.C. — M.A.N.E.X (Amintind de un celebru serial de televiziune. De Mannix mai auzisem eu, dar de M.A.N.E.X...) Este aşezată într-un cartier de case vechi, undeva spre periferia oraşului, pe strada Traian, între numerele 269 A şi 271, nu departe de intersecţia cu strada Radu Negru. O clădire gri, şprîţuită, înaltă, cu două saloane şi intrare din stradă. Primul salon, destul de înalt şi spaţios, are la capăt tejgheaua şi rafturile cu băuturi. În spatele cărora foiesc una sau două femei între două vîrste: barmaniţele. Sala de intrare cuprinde şase sau şapte mese melaminate, acoperite fiecare cu o faţă de masă grena. Îndeobşte este deschis non-stop. De băut, pentru toate gusturile: vodcă străineză, black bitter, iar pentru cei cu punga mai subţire, vodcă românească şi rom la fel, la 51 de lei suta de grame. Cînd am intrat, primul salon era gol la ora aceea. Însă în stînga rafturilor cu băuturi se deschidea o altă intrare, într-un al doilea salon, aproape identic cu primul, la fel de spaţios. Care se vedea limpede că este „pentru obişnuiţii casei". Acolo erau doisprezece-şaisprezece persoane care se „încălzeau" în jurul meselor. Se servea ness în căni gospodăreşti şi, bineînţeles, vodcă şi alte „tării". Sala de joc avea, în lungime, cam zece-doisprezece metri — şi vreo cinci-şase lăţime. Arăta ca şi primului salon, mai puţin barul şi tejgheaua — şi aici se găseau cel puţin zece mese. Unul din jucători, lîngă care mi-am aşezat paharul de vodcă, mi-a şoptit, după ce am intrat în vorbă şi ne-am apropiat unul de altul, că „taxa" de stat la masă pentru un jucător, într-o singură oră, este de zece lei şi că o percepe şeful de sală. Sub tejghea era şi un anunţ (pus în aşa fel încît să nu se vadă) care spunea că jocul pe bani este interzis. „Băieţii" însă cu o mînă aranjau pietrele, cu cealaltă bănuţii. O socoteală simplă spune că, dacă măcar zece ore pe zi ar fi clienţi aşa încît toate mesele să fie pline, cîştigul pe oră ar putea fi, pentru măcar zece mese de patruzeci de lei pe masă; înmulţind cu zece, ar rezulta cel puţin patru sute de lei. În total, în zece ore — patru mii de lei. Jucătorul cu care am discutat povestea chiar că după însăşi mărturisirea „şefului", acesta ar cîştiga cam zece mii de lei pe zi. Fără să investească un sfanţ. E adevărat, „întreprinzătorul" nostru are autorizaţie specială pentru jocuri. O autorizaţie care, numai ea, dacă ar fi să dăm crezare jucătorului, i-ar aduce ingeniosului privatizat cam trei sute de mii pe lună, în medie. Băsca o consumaţie pe măsură, asigurată de patima jocului: vodcă, ness, bere la cutie. La masa la care mă aşezasem se juca, încă, rummy, o partidă începută mai demult. N-am luat parte la ea. Însă se joacă aici, cu aceeaşi ardoare, cărţi. Oricum, totul e pe bani care se duc uşor. Să nu vă închipuiţi, totuşi, prea multe, despre aşa-zisul tripou improvizat: e o întreprindere modestă. Dacă nu aş risca să jignesc, aş spune chiar sordidă. Fără fast. Fără mîinile înmănuşate ale doamnelor cu coliere de briliante la git. Doamnele nici măcar nu intră aici, în fumul pe care-l poţi tăia cu cuţitul. Căci se fumează în draci, ţigară de la ţigară. Fără ruleta minunată învîrtindu-şi culorile cameleonice. Este un tripou al democraţiei noastre originale, care are aceleaşi particularităţi ca şi aceasta. Aceeaşi condiţie aproape jalnică. Fiindcă trăim într-o democraţie originală a mizeriei. A mistificării. Sînt totuşi unii cărora le intră „carré". În seara aceea, acolo, nu s-a întîmplat însă nimic: jucătorii au „marşat" mai departe pe aceleaşi sume sub sau peste sută. Am putut distinge două categorii osebite de „clienţi". Una era a celor cu haine jerpelite, cu căciuli soioase, nebărbieriţi şi cu degetele tremurînde, îngălbenite de la mormanele de ţigări fumate. Mai mult sau mai puţin nervoşi. A doua categorie era a „băieţaşilor făcuţi". „Smecherăşii". Bişnîţarii. Amatorii de chilipiruri, după cum îi arătau mutrele şi hainele. În geci de piele, ţipătoare, cu multe briz-brizuri pe ele, aşezaţi la masă sau chibiţînd vreo partidă mai fierbinte. O categorie opusă celor dintîi, care se vădeau clar a fi proletari de condiţie modestă, muncitori cu circa împlorînd norocul care pînă atunci le întorsese spatele. M-am întrebat, printre altele, cum se poate face rost de o asemenea autorizaţie pentru jocuri în local. Şi cît „costă" ea. Dincolo de impozitul propriu-zis pe profit. Şi ce s-ar întîmpla dacă, în scurt timp, asemenea săli de jocuri ar împînzi, ca în lumea a treia, şi meleagurile noastre unde se suflă (de frig sau de foame) neaoş în zaruri. Fără ca veniturile care se scurg pe aici să fie controlate. Mărturisesc că de data asta jocul nu m-a prins şi am rămas cam vreo jumătate de oră la masă cu vodca în faţă. Ar fi fost periculos să fi rămas mai mult.

MIHAIL GĂLĂŢANU ■

CÎND HERMES COBOARĂ PRINTRE OAMENI

În mod absolut obiectiv, aşadar fără nici o părtinire, reporterul constată că magazinele Societăţii Comerciale „HERMES" S.A. sînt cele mai bine organizate din municipiul Vaslui. Cuvîntul poate pe bună dreptate stîrni nedumerire, în ce fel sînt organizate, se întreabă cititorul, organizarea se referă şi la marfă şi preţ, se arată interesat cumpărătorul? Cine altul să ne răspundă decît dl. director al societăţii, Sandu Grigoraş?

— D-le director, cu ce se ocupă Hermes la Vaslui?

— S.C. „HERMES" S.A. a fost constituită la sfîrşitul anului 1990 avînd ca obiect de activitate comercializarea produselor nealimentare, comercializarea produselor industriale, precum şi prestări servicii către populaţie (transport la domiciliu al combustibilului solid, obiecte de folosinţă îndelungată etc.), reclamă comercială în domeniu, import-export, asistenţă tehnică de specialitate în străinătate şi altele.

— În cîte unităţi comerciale este prezent „HERMES"?

— Însumăm 68 de unităţi comerciale cu 130 de gestiuni.

— Despre dumneavoastră se spune că sînteţi un profesionist în materie de comerţ; să înţeleg că „HERMES" este doar imaginea singulară a priceperii dumneavoastră?

— Să nu exagerăm; este adevărat că lucrez de 21 de ani în comerţ, dar fără o echipă bine pusă la punct n-aş fi reuşit de unul singur să schimb în bine faţa comercială a municipiului. Să nu uităm că totul se întîmplă cu doar 260 de oameni. La nivelul conducerii, în fiecare dimineaţă analizăm pe rînd magazinele, sfătuindu-ne ce marfă să mai aducem şi tot atunci eliberăm şi cecurile deoarece furnizorii noştri nu vor să lucreze decît cu cecuri. Asta-i regula!

— Şi, acum, să ne întoarcem la problema iniţială; la ce se referă o bună organizare a magazinelor?

— În primul rînd dispunem de cele mai ieftine mărfuri din judeţ; cota de adaos comercial, pe cele 10 luni ale anului trecut, să zicem, n-a depăşit 11%. A fost posibil să lucrăm c-un rabat comercial mic, deoarece avem o reţea foarte bine pusă la punct şi un număr redus de oameni. De ce sînt mărfurile mai ieftine? Pentru că noi preferăm să ne aprovizionăm direct de la furnizor, ocolind cu consecvenţă verigile intermediare. În al doilea rînd ne-am creat un parc auto bine dotat — ceea ce ne înlesneşte o aprovizionare rapidă. Chiar acum avem trimise două maşini după jucării la Iaşi! În al treilea rînd nu sîntem indiferenţi la felul cum este prezentată marfa noastră; ne-am creat o echipă de vitrinieri decoratori şi munca acestor meşteri este, să spun aşa, la vedere; vă place cum arată vitrinele noastre? În sfîrşit, în magazinele noastre am instaurat politeţea, relaţia caldă şi civilizată cu clientul.

— Şi dacă ar fi să exprimăm în cifre realitatea din S.C. „HERMES"?

— Pentru 1991 am realizat o cifră de afaceri de peste 700 milioane lei cu un profit de peste 13 milioane.

— Ce vă propuneţi?

— **Pentru 1992?**

— **Pentru 1992.**

— O largă acţiune de privatizare; o parte de 33 de active să fie vîndute în prima perioadă a anului, în asa fel încît, rămînîndu-ne unităţi mai puţine, să distribuim altfel capitalul existent. Apoi, o aprovizionare ritmică şi de calitate, un rabat comercial moderat, mai multă atenţie la solicitările clienţilor. Adică, ne propunem să avem un an bun pentru noi şi pentru cumpărătorii noştri.

AL. MIHĂILĂ ■

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (III)

Jim Davis, împreună cu soția sa, Blanche

Jim Davis — un cowboy trecut în legendă

„Jock Ewing ? Eu sînt acela, mai puțin banii pe care el obișnuia să-i simtă în cont !" — i se întîmpla să răspundă amuzat regretatul Jim Davis, interpretul de film al șefului de clan. O bună parte din viața sa, Jim s-a simțit în Texas la fel de bine ca Woody Allen în Manhattan, de exemplu. Aceasta în primul rînd datorită carierei sale de peste 40 de ani, timp în care a lucrat la nu mai puțin de 150 de producții western pentru cinema și televiziune.

„Jim nu s-a străduit foarte mult să pară natural în „Dallas" — își amintește și astăzi soția acestuia. Priveam episoadele și aveam impresia că-l văd acasă, la ferma noastră!". Toate tabieturile și micile capricii ale lui Davis aveau să vorbească din plin despre statutul său de cowboy autentic. A suportat cu greu costumele pentru filmări, reîntorcîndu-se de fiecare dată cu mare plăcere la blugi și cămașă. Colecțiile sale de cizme din piele de șarpe și de pălării texane deveniseră și acestea celebre. S-ar fi putut spune fără a greși că Jim a fost cowboy mai mult în viața sa particulară decît pe ecrane. A trăit la ferma sa din Nothridge (California) fericit să se poată bucura de întinderea pămînturilor sale. Iubea libertatea și neostoita sa sete de acțiune l-a ajutat să devină un fermier prosper care în răstimpurile dintre filmări revenea totdeauna aici să respire în tihnă.

De tînăr a fost fascinat de lumea Hollywood-ului. Primul său contract l-a încheiat cu compania „Metro Goldwin Meyer". Sam Goldwin în persoană a apreciat aplombul tînărului Jim și i-a propus un contract de 75 de dolari pe săptămînă. Acesta a surîs, replicîndu-i că nu-și vinde munca sub prețul de 200 de dolari săptămînal. Goldwin a rămas stupefiat de îndrăzneala adolescentului și i-a oferit șansa de a-și demonstra valoarea. Davis își amintea adesea cu cîtă teamă a pășit în lumea filmului, avînd alături „monștri sacri" ai marelui ecran precum Clark Gable, Spencer Tracy, Greta Garbo, Greer Garson și Lana Turner. Cu timpul, a căpătat experiență. Ajutat de fizicul său plăcut și veșnic însetat de aventură Jim Davis a început să fie solicitat tot mai des în distribuțiile western-urilor de clasă. Recordul pe care îl viza în intimitate era acela de a evolua alături de cel mai mare cowboy al ecranului din toate timpurile : John Wayne. Ambițios și perseverent, Davis a ajuns să-și vadă visul cu ochii : în '67 a colaborat în „El Dorado", în '70 în „Rio Lobo" și în '71 în „Grande Jake". Pălăria primită în dar de la Wayne a ajuns prima piesă a colecției sale neobișnuite.

Rolul său din „Dallas" a fost un gen de excepție. Prin muncă susținută, prin deplasări succesive în Texas în vederea turnării a cîte 25 de episoade pe stagiune, prin rezistența sa fizică remarcabilă, Jim Davis a reușit să dea greutate serialului care a stîrnit rapid interesul milioanelor de telespectatori. Transferînd personajului interpretat (Jock Ewing) o mare parte din trăsăturile proprii ale sale personalități, Jim Davis și-a reconfirmat valoarea artistică.

Viața sa particulară nu a fost tocmai complicată. A avut o singură mare dragoste : Blanche, femeia care de altfel i-a și devenit soție, o cîntăreață-înotătoare care a repurtat numeroase succese în marile showuri acvatice. Din nefericire, soarta i-a supus la grea încercare pe soții Davis, odată cu pierderea unicei fiice, Tara, dispărută în urma unui tragic accident rutier la vîrsta de 15 ani. „Era totul pentru noi — povestește și astăzi Blanche Davis. Jim, retras într-o totală intimitate în ultimii săi ani de viață, a rămas neconsolat pînă la sfîrșitul vieții".

Cariera sa artistică s-a încheiat, practic, odată cu încetarea sa din viață la 75 de ani. A murit la 26 aprilie 1981, în momentul în care publicul telespectator al întregii lumi se obișnuise să-l admire săptămînă de săptămînă ca protagonist important al celei mai gustate teleromanțe americane.

— în numărul viitor — „Linda Gray, misterul eternului feminin"

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

Jock Ewing — un șuris al texanului prosper

ORAȘELE NOASTRE

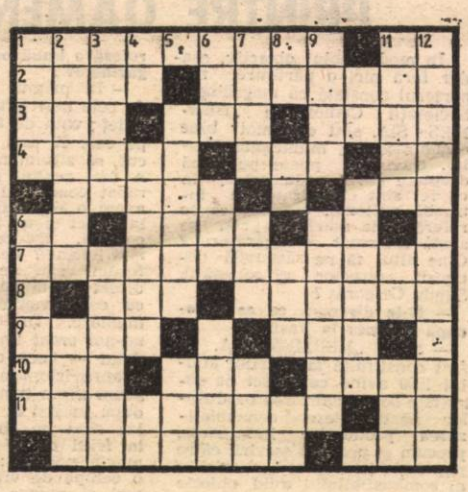

ORIZONTAL : 1) Capitala patriei noastre — Deschide scorul ! 2) Orașul de pe Mureș — Oraș în județul Suceava, renumit prin livezile de meri plantate pe dealurile din împrejurimi. 3) Lac în Elveția — Una dintre cele două Eforii — Etravă (inv.) 4) Lucrători feroviari — Intrări — Maria Popescu. 5) Localitate din județul Caraș-Severin de unde se extrage huila — Îndemn la mers. 6) Barbu Nicolaescu — Se exploatează la Slănic, Turda, Ocnele Mari etc — La intrarea în Sibiu ! 7) Localitate importantă în județul Buzău (2 cuv.) 8) Epitet ce se dă bătrînilor cu barba lungă și albă (reg.) — Centru (fig.). 9) Iobag șerb — Acea (pop.). 10) Localitate în Japonia — Subdiviziunea comunei — Orășel în Germania. 11) Oraș în județul Mehedinți, situat în lunca Blahnitei (2 cuv.) — Anca Ionescu. 12) Renumit centru feroviar din județul Dolj — Podgorii.

VERTICAL : 1) Capitala Moldovei în timpul lui Bogdan I — Orașul de la poalele Timpei. 2) Oraș minier din zona Petroșanilor — Cîmpie în Turcia. 3) Vechi centru siderurgic din județul Hunedoara... — ...și un vechi centru petrolifer din județul Dîmbovița. 4) Ieșit din apă — Renumit centru de fabricare a mașinilor unelte din județul Brașov — Jean Lovinescu. 5) Perla Văii Prahovei — A urca. 6) Localitate în India — Prima armă inventată de om — Important centru ceramic din județul Satu Mare. 7) Comună în județul Sibiu, unde se află o importantă hidrocentrală — Lac în Scoția — Taler de balanță. 8) Tudor Dumitrescu — Sandu Alexandrescu — Băutură răcoritoare — Radu Ionescu. 9) Important centru industrial și cultural din Moldova — Oraș situat la poalele Munților Bîrsei. 10) Ulpiu Teodorescu — Oraș în județul Iași, fostă reședință domnească. 11) Blazonul orașului — Alexandru Ene — Nume dat stațiunilor balneoclimaterice (pl.). 12) Important centru al producției de sîrmă și cabluri din județul Cluj (2 cuv.).

Dicționar : IIL, STEM, OOA, ONE, LUBZ, ENIF, ERU, EUN.

GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

Dezlegările careurilor anterioare

DE TOAMNĂ : ARATURA; RAVAC; PASTRAMĂ; SITA; RCA; I; IVA; NAM; OE; STUDENȚI; A; VASE; MORI; FAR; ILA; SENS; SILI; ZARZAR; ARICI; I; BATIC; ALAMA; OCALE; RO; OTET; NOTE; MAGAZINE; ASO; COCOR; ITN; RARE; TARAN; AE; ERI; LINI; CARE.

RAZE DE SOARE : STRALUCI; B; CREPUSCULE; LANURI; BOR; IN; S; EVITA; PST; BRAT; R; IPON; IR; N; TIR; V; AMOC; ORIZONTURI; RADIA; II; N; ITA; LICARE.

OFSAID : CAPRICIOASĂ; ANULARE; VAR; STI; MERS; CB; AR; ABATAJ; I; TECI; TALENT; ONEȘTI; ACAR; RA; TAIA; M; U; IMPAS; FRAC; TEI; ATÎRNAT; INTERES; ITI; TEMENEA; ER.

AȘA ȘI AȘA : COORDONATE; AMBARCADER; REST; EURI; INTEPATE; P; COR; ON; SOL; ASUMA; AERA; TICALOS; BN; U; TRESTIIS; ROIT; URITE; ATEISTE; AU.

DE ANUL NOU : PLUGUȘOR; L; A; ORAR; CUC; CERA; ANIMA; IRI; AZOT; R; NASURI; UR; T; TRA; AR; M; ALIA; PLINE; A; REST; US; REVELIOANE.

ALEGREȚE : GHEB; DOCTOR; RĂSARITURI; ILEGAL; BETE; SACAGII; ZEL; T; TUGURI; I; A; DESENE; IM; SUPLINITORI; AZ; A; TEUTON; SIS; AA; SINA; INERT; HATIR; NATIUNI; ACE.

SIMEZA : PAVILIOANE; ARENA; FLUX; TARCURI; DP; ANN; ROCA; O; JIR; DIFUZ; TASAT; UITA; AMATOR; SIN; BEJ; AUT; LT; LN; INSIRA; ETALA; RUJA.

Citiți în nr. 2 al revistei „Cuvîntul"

● Balta Brăilei — o imensă groapă comună a deținuților politici uciși de comunism

● Un nou scandal cutremură scena noastră politică : poliția secretă a domnului Gelu Voican Voiculescu.

● Ziarul „Dimineața" minte de îngheață apele ; au existat, totuși, dizidenți care au fost distruși în spitalele de psihiatrie

● Partidul Socialist al Muncii nu va candida la alegerile locale, declară dl. Ilie Verdeț

PUBLICAȚIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane :** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Director economic **Nicolae Botin**

Flacăra

Redactor șef : **Ion D. Goia**
Secretar general de redacție : **Eugen Mihăescu**

REDACȚIA : Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltea Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 2143 – secretar general de redacție, 1700 – eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 – cultură, 2528 – fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef : **Tudor Octavian**
Secretar general de redacție : **Alexandru Păsărin**
REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ **Compartiment juridic :** Corneliu Olteanu

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX – 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 – 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64–66, sau direct la redacție.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

12 pagini — 20 lei

Biblioteca Municipală
OPORTUNITĂȚI
Ingeniam Könyvtár

ANUL LXXXI
Nr. 4
29 I — 4 II
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Campania electorală — o conjurație a puterii

pag.5

Moartea tragică a unei studente

pag. 7

CUM APUCI UN TIGRU DE COADĂ

pag. 4

MIRON COSMA COBOARA LA SES

pag.3

UNIREA, ETERNUL NOSTRU IDEAL

pag. . 2–3

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Vreți să corespondați CU CORINA CHIRIAC?

pag. 11

O viață de om terfelită de o țață

pag. 6 – 7

Noi dezvaluiri privind CRIMA DE LA GALAȚI

pag. 10

DOMNUL PREFECT A. CARP ȘI IMPOSTURA

pag. 6-7

Autocondamnare la graniţe între români ?

Evident, sunt numeroşi factorii prin care se poate explica boomul românesc — economic, social, cultural — dintre cele două războaie mondiale. Cel mai important dintre ei, factorul hotărîtor, l-a constituit unirea tuturor românilor într-un singur stat. Nu doar pentru că, strînşi după două mii de ani din nou laolaltă, erau mai mulţi şi deci aveau o forţă mai mare prin adiţiune, ci, în primul rînd, din cauză că românii se eliberaseră de ceea ce constituise veacuri de-a rîndul aspiraţia lor cea mai fierbinte, preocuparea lor primordială, durerea lor cea mai mare : unirea într-un singur stat. În 1918 unirea se făcuse, şi, ca urmare, timp de două decenii — ce perioadă scurtă, dar ce bogată în realizări ! — românii au putut să-şi consacre forţele şi talentul altor opere decît înfăptuirea idealului naţional. Din păcate, istoria ne-a vitregit încă o dată. Şi iată că astăzi trebuie să luptăm din nou pentru unire.

Timp de multe secole, graniţele nefireşti între teritorii locuite de români au fost impuse de alţii : unguri, turci, austrieci, ruşi, împreună cu diferiţi aliaţi ai lor. Cu toţi aceştia a trebuit să ne batem, pe cîmpul de luptă şi în afara lui, ca să ne putem uni. Fiecare etapă a unirii, începînd cu 24 ianuarie 1859, a însemnat o bătălie dură cu cei ce se împotriveau. Iată însă că acum hotarele nefireşti dintre ţări române nu le mai impun străinii, ci le trasăm chiar noi, românii. Acesta este tristul adevăr.

Nu că factorii noştri politici (preşedintele, primul ministru, ministrul de externe ş.a.) s-ar fi pronunţat vreodată franc şi net împotriva unirii. Sunt chiar de reţinut o mulţime de considerente ale Puterii ţinînd de deosebirea dintre pornirea inimii şi posibilităţile politice concrete. Pe urmă, nu e deloc de neglijat întîmpinarea cum că om fi vrînd unire noi, românii de la dreapta Prutului, cu politicieni cu tot, dar ce ne facem dacă nu vor acelaşi lucru şi românii de la stînga Prutului, cu politicieni cu tot. Şi alte multe explicaţii sunt de bun-simţ şi pot să pară de neatacat. De pildă, trimiterea la cazul Germaniei. Adică de ce să ne speriem că vor exista un timp două state române, cînd ştim foarte bine că au fiinţat vreme îndelungată două ţări germane şi acest lucru n-a împiedicat în final unirea. Aşa o să fie şi cu statele române.

Da, dar toate acestea şi altele încă nu dau răspuns la o mulţime de probleme şi, prin urmare, nu rezistă unei critici serioase. Elementul de căpetenie — absenţa constrîngerii din afară. E adevărat, cît timp a existat U.R.S.S. şi deci cît timp Kremlinul îşi întindea tentaculele şi armata, şi tancurile, şi atomica, şi K.G.B.-ul pînă la Prut, puterea fesenistă, în frunte cu dl. Iliescu, putea să tremure de frică şi să facă drepţi (ori sluj) în faţa marelui patron, pe chestia cum că „eu sunt mic, el este mare". Dar, de un anumit număr de săptămîni, „les temps et les choses ont tout-à-fait changé", sau, pe dimbovişteşte, în traducere liberă, nu mai e cum a fost. De fapt, graniţa pe Prut nu ne-o mai impune nici o putere străină. Pornind de aici, exemplul german este caduc. Fiindcă două state germane au existat doar atîta vreme cît alţii i-au silit pe germani la asta. Nici o secundă în plus.

Dacă ar fi să ne luăm după domnii Iliescu şi Snegur, care, de 24 ianuarie, s-au firitisit reciproc la Ungheni, unirea românilor în fruntariile României Mari, cum era între cele două războaie mondiale, ar fi un fel de Fata Morgana, iar eforturile românilor întru unire un fel de chin al lui Sisif. Dar noi credem că avem dreptul să nu ne potrivim gîndirea şi paşii cu cei doi preşedinţi. Ei sunt depăşiţi de viaţă şi de istorie şi pe calea trasată de ei nu se poate ajunge decît în impas (pe rusește se spune „tupic"). Ce ne propun domnii Iliescu şi Snegur? Ne propun graniţe liber consimţite între români, ne propun autocondamnarea românilor la graniţe liber consimţite între ei. Cu ambasade cu streguri, cu tobe şi cu tot tacîmul. Cu paguba cea mai mare pentru mult încercata naţie română. Întrucît, după cum a dovedit-o istoria, românii pot să mute munţii din loc numai cînd sînt toţi laolaltă. Asta trebuie să facem acum, fără întîrziere.

ION D. GOIA

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

În continuă ascensiune, pe parcursul acestei săptămîni, cotidianul **„Curierul Naţional"** devine, pe zi ce trece, tot mai profesionist (îl bănuim, în topul dat publicităţii de Institutul de Marketing şi Sondaj, cu cel puţin un loc, dacă nu două, mai sus decît estimarea specializată în aceste împrejurări). Punctul-forte : pagina nr. trei, cea de „afaceri, politică economică, finanţe, calitatea vieţii", excelent organizată, informată şi prezentată. În plus, merită menţiuni grupajul dedicat campaniei de alegeri locale şi articolul în care Emanuel Valeriu îşi plînge demisia pe blîndul umăr al nostru, al cititorilor-telespectatori. ● **Expresul-mamă**, în ciuda căderilor sale şi a unei cote oscilante, are, totuşi, rubrici pline de un impecabil ritm al valorii : precum cea a „balanţei justiţiei", ţinută ireproşabil de un anume Bogdan Maioreanu, pe pagina 14 „întotdeauna fix" ● Trecînd peste o oarecare oboseală (ceea ce înseamnă că, deja, după doi ani, se încheie un prim-ciclu în viaţa acestei reviste, care, iacă, putem spune că a început uşor să „îmbătrînească" (riduri, timple grizonate, etc.), **Expresul** publică un excelent eseu semnat de o publicistă reputată: Alina Mungiu („Exerciţii parademocratice"). Păcat însă că-l amplasat cam sucit, în subsolul paginii 15, pe aceeaşi parte cu furtul maşinii lui Piturcă şi scrisoarea unui fost centruinaintaş în declin (Marcel Coraş) ; o „Ikebana" cel puţin suspectă ! ● A (re)apărut (a dat Dumnezeu !) „Luceafărul", una din publicaţiile Uniunii Scriitorilor. Remarcabil textul lui Fernando Arrabal despre Breton şi „Trusevici". Paginile „regale" sînt rezervate acum „la aniversară", desigur, lui Eminescu. Din cînd în cînd, de voie-de nevoie, decoarece a rămas printre puţinele reviste literare care au mai apărut în ultima vreme, citim şi „Literatorul" şi ne minunăm de ce o publicaţie care are condeie atît de onorabile nutreşte o asemenea irascibilitate (pe alocuri chiar veninoasă) împotriva unor intelectuali a căror contribuţie la dezvoltarea literaturii române după cel de-al doilea război mondial este vădită, ca Virgil Nemoianu şi Ion Negoiţescu. Prea mult arţag (şi, credem noi, neîntemeiat) cu care se repede „diacul tomnatic" (cît de tomnatic, ne întrebăm noi ?) în lupta „la baionetă" contra Sinzianei Pop. Parcă nu se omologase „atacul la persoană" în termeni dubioşi ! ● Excelent, totuşi, în amintita revistă literară, articolul lui Gh. Tomozei („Nu minţiţi poporul / Cu „Literatorul !"), cuibărit la rubrica „Grafitti". Parc-am mai văzut noi undeva rubrica asta mai înainte,.. ● La pagina politică, revista **„Totuşi iubirea"** agaţă şi ea un titlu care ne păcăleşte : „Un şomer de lux : Dumitru Mazilu" ● **„Adevărul"** de marţi, 21 ianuarie 1992, ne informează că, la Cluj, s-a înfiinţat „Partidul Eminescu", a cărui „platformă" prevede, ca unic şi statornic punct, demnitatea spiritului românesc, unitatea şi coeziunea lui ● Tot **„Adevărul"** previne electoratul că „în 1992 vor avea loc cinci eclipse, trei de Soare şi două de Lună". Cîte eclipse or avea loc şi la buletinele de vot ? ● AM PRESS reuşeşte să transmită o informaţie care stîrneşte întreaga noastră curiozitate : parlamentarii români de la Bucureşti şi Chişinău au fost intimidaţi în diferite feluri, încercîndu-se deturnarea întrunirii festive de la 24 ianuarie a.c. Cum mai zbîrnîie telefoanele la Moscova... ● Se pare că revista proiectată de Ion Cristoiu, **„Expres magazin"**, se arată receptivă la cerinţele pieţei. La pagina 10 a apărut un „Dicţionar de parapsihologie", dibaci întocmit de Doina Brîndu. Păcat că sub colon-titlul „Frontierele cunoaşterii", se amestecă, într-un melanj îndoielnic al paginii, investiţii în astronomie, arhivele statului, parapsihologie şi Marea Lojă Feminină a Franţei. Cam greu de îngurgitat, nu? ● Riscul **„Expres magazinu"-lui** (asumat, pesemne) este de a fi o revistă cu, să zicem, jumătate din pagini viu animate, iar restul, mai diluate ● Una din cele mai bine realizate pagini este pagina 4, sub egida „Prezentului continuu" ● Regretabilă confuzia ASPIDEI care găseşte de cuviinţă, pe lîngă faptul că încearcă să conteste vehement buna-credinţă a redactorului articolului, „Sărmanele glezne scrintite ale şcolii de coreografie". Oltea Mutulescu (dubli pe care le putem înţelege de unde vin), să o numească pe condeiera „Flacărei" „oricare neavenit de pe stradă". Cu cea mai cordială detasare o asigurăm că lucrurile nu stau chiar aşa, aici greşeşte amarnic : drept martor stă colecţia revistei noastre în ultimul an şi jumătate, pe care, sîntem siguri, ASPIDA nu a binevoit măcar să o răsfoiască, înainte de a se repezi să o improaşte cu noroi pe O.M. !

MIHAIL GĂLĂŢANU

Nu numai cititorii, dar şi oamenii politici urmăresc presa, fiind interesaţi să cunoască opiniile şi comentariile ziariştilor. Uneori se iveşte din partea demnitarilor chiar şi dorinţa de a cunoaşte mai pe larg şi fără intermedierea literei tipărite a opiniilor oamenilor de condei. Şi din partea ziariştilor către politicieni — la fel. Aşa s-a întîmplat recent, cînd ministrul nostru de externe, dl. Adrian Năstase, a stat amical de vorbă cu un grup de comentatori de politică externă. Au păşit oare prin aceasta ziariştii în arena luptelor politice propriu-zise ?

CRONICA DE TREI MINUTE

Nu am trăit degeaba nici săptămîna care a trecut. ● După difuzarea rezultatelor oficiale în cel de-al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidenţiale din Bulgaria, preşedintele Ion Iliescu s-a grăbit să-l felicite pe preşedintele ales, Jelio Jelev. Să sperăm că la primăvară, Jelio Jelev să nu aibă motive pentru a-i întoarce felicitările actualului lider emanat. ● Deşi nu şi-a anunţat candidatura la funcţia de preşedinte pentru următoarele alegeri, domnul Ion Iliescu a fost asigurat, într-o întrevedere cu o delegaţie P.U.N.R., de sprijinul partidului condus de dl. Radu Ciontea. Naţionalismul intră pe poarta principală la Palatul Cotroceni. ● Dl. Gabriel Liiceanu a demisionat din comitetul director al Uniunii Scriitorilor. Din declaraţia domniei sale aflăm că se ţipă mult în instituţia condusă încă de poetul Mircea Dinescu. Va urma o altă demisie? ● Începutul săptămînii trecute a fost dominat de conferinţa de presă a premierului Stolojan. În acelaşi stil categoric, primul ministru a declarat că perioada de tranziţie spre economia de piaţă continuă... pe spinarea bietului cetăţean înfrigurat, înfometat, dezamăgit. Salariul minim pe economie este fixat la 8 500 lei. Joacă tare Stolo! ● Pe 21 ianuarie a fost semnat **Contractul colectiv de muncă la nivel naţional** pe anul 1992 între guvern, sindicate şi patronat. De acest contract beneficiază toţi membrii Consiliului Naţional Consultativ al Sindicatelor din România, precum şi alte confederaţii care aderă la consiliu ● La 23 ianuarie a intrat în greva foamei un grup de 235 de refugiaţi albanezi care cere recunoaşterea din partea autorităţilor române a statutului de refugiaţi politici. Din fericire pentru noi, românii, nu avem lebede în Cişmigiu. ● Au ieşit din greva foamei extraordinar formulat de procurorul general al României pare să prelungească un spectacol dezgustător pînă la uitarea personajelor principale. S-a dispus amînarea cauzei pentru 16 martie. Facem pariu că şi pe 16 martie se amînă cauza? Facem, domnule Iliescu? Inculpaţii sînt liberi. Crapă inima de bucurie în pieptul românului verde C.V. Tudor! ● Şi-au întrerupt apariţia 14 dl. Dumitru Dincă şi colegii săi, implicaţi în evenimentele din 13—15 iunie. Mascarada judiciară continuă. ● Procesul foştilor membri C.P. Ex. a născut opinia publică românească. Recursul publicaţii ale Editurii Presa Liberă. Economia de piaţă spre care ne poartă partidul de guvernămînt nu iartă nici pe copii, marea majoritate a acestor reviste fiind destinate elevilor. ● La Washington a avut loc o reuniune la care au participat S.U.A., Japonia, Canada şi C.E.E. pentru a clarifica modul cum se vor acorda ajutoare Comunităţii Statelor Independente. Ursul rusesc suferă de foame. ● Continuă campania electorală pentru alegerile locale din 9 februarie. Partidul tovarăşului Verdeţ nu va participa la alegeri. Să nu le purtăm de grijă, comuniştii au ştiut mereu să se strecoare. ● ● Preşedinţii Ion Iliescu şi Mircea Snegur s-au întîlnit simbătă, 25 ianuarie, la punctul de frontieră Ungheni. Întîlnirea a constituit un bun prilej pentru a trăi clipe de nostalgie; şi-au amintit în comun faptele şi vorbele unor mari oameni politici: Ceauşescu, Brejnev, Gorbaciov. În schimb, pe 24 ianuarie, cînd s-au împlinit 134 de ani de la Unirea Munteniei cu Moldova, cei doi preşedinţi au lipsit nemotivat de la întrunirea Consiliului Naţional al Unirii la Iaşi. Să fim realişti, rămîne şi aşa !

PETRE BARBU

„Asemănătoare este UNIREA mirului celui scump“

M-aș fi așteptat, ca, la 24 ianuarie, să-i fi zărit printre pilpîirile de luminări, aici, la Trei Ierarhi, și pe parlamentarii noștri — mulți, șefi de partide — ascultînd reculeși, cu mîinile împreunate și capetele plecate, slujba de pomenire a celui care a fost ctitorul Unirii, Alexandru Ioan Cuza. N-am dat cu ochii decît de poetul Ioan Alexandru, care, copleșit de harul revărsat în biserică și de versurile troparelor, murmura odată cu vocile din cor „Veșnica lui pomenire“.

Mai tîrziu, în sala Teatrului Național, aveam să asist la ceea ce pe nedrept dl Ion Coja a calificat „parada vedetelor politicii noastre ușoare“. De fapt, la Iași s-au creat structurile Reîntregirii Naționale, iar în fața acestei lucrări, adversarii politici s-au regăsit **numai uniоniști,** renunțînd la susținerea polemicilor dictate de interesele de partid. Inima României Mari a început să bată la Iași sub binecuvîntarea celor trei Ierarhi — mitropoliții Daniel, al Moldovei, Nestor, al Olteniei și Antonie, al Transilvaniei, cărora li s-a alăturat, cu toți credincioșii romano-catolici, episcopul Petru Gherghel.

Preocupat și grav, Mircea Druc — ales mai tîrziu președinte al Consiliului Național al Reîntregirii — a subliniat printre altele în cuvîntarea de deschidere a Convenției: „Unirea nu este o problemă profesională și nu putem crede că ar putea fi realizată de o clasă, să zicem, clasa muncitoare, clasa țărănească, intelectualitatea sau altă pătură socială; unirea este o cauză a poporului român: Unirea poate fi făcută și trebuie făcută numai cu fața spre apus, cu fața spre Europa, spre valorile occidentale“. Primit bine de participanți, discursul lui Mircea Druc a deschis șirul unor luări de cuvînt în care cauza unionistă a fost susținută pătimaș, fără excepție, de către toți vorbitorii. Tulburător a fost momentul cînd, în tăcere și în picioare, întreaga asistență l-a ascultat pe poetul Ioan Alexandru citind într-o versiune proprie Psalmul 123 al regelui poet David, psalm ce va fi cunoscut de acum înainte, pentru noi românii, ca „Psalmul Unirii“: „Acolo unde este unire, acolo în unire Dumnezeu își revarsă binecuvîntarea sa; Viață pentru veșnicie“! Adresîndu-se reprezentanților partidelor politice, dl Petre Roman le-a propus un efort comun — pe baza păstrării identității fiecărei formații în parte — în construcția României Mari. Din nefericire, dl Roman n-a știut să se oprească la timp, fiind sancționat prompt de către participanți. Leonida Lari a emoționat: „Dragii mei, idealul pentru independență este ca o mamă care și-a pierdut copilul și într-o bună zi îl găsește și-i zice: ia du-te tu de unde ai venit, că ești independent! Aceasta este declarația făcută de România vis-a-vis de Basarabia“. Mai puțin norocos, deși printre frînturi se simțea construcția unui discurs patetic, dl Victor Surdu a fost primit de către ieșeni, și nu numai, într-un consens al fluierăturilor. În acest fel, pregătitul „Jos comunismul“ din final, a părut în același timp și nesincer și de-a dreptul lamentabil. Incisiv, dl Nicolae Lupan, președintele Asociației Internaționale Pro Basarabia și Bucovina, și-a trimis o întrebare pînă-n Parlamentul României: „Cînd s-a făcut apel în Parlamentul de la București de a se acorda urgent cetățenie română basarabenilor și bucovinenilor, dl Dan Martian a replicat: „De ce le trebuie această cetățenie?“ Stupefiantă întrebare! Nu înțeleg atitudinea antiromânească a diplomației oficiale de la București“. Printre alții, au mai vorbit Ion Rațiu, Corneliu Coposu, Iurie Roșca. La închiderea ședinței de dimineață a Consiliului Național al Reîntregirii am notat cîteva impresii: „Sigur, s-au rostit cuvinte mari, dar Unirea are nevoie de fapte. Gestul președintelui Iliescu de a ignora întîlnirea de la Iași în favoarea celei de la Ungheni mi se pare incalificabil“ (Dinu Patriciu). „Sîntem aici pentru a uita de deosebirile politice, pentru a ne da mîna în fața interesului național, care, acum, se numește UNIRE. Ce să spun? Mi-a plăcut tot ce am văzut, inclusiv cum a fost primit Victor Surdu“ (Sorin Vornicu — senator F.S.N.). „Am avut toată ziua o stare de suprasolicitare nervoasă la gîndul că cineva vrea să distrugă această întîlnire, vrea s-o sfărîme, s-o bagatelizeze. Semne au fost încă de la începutul săptămînii trecute; au semnat peste 130 de deputați această listă care sprijină Consiliul Național al Unirii și cu toate acestea au venit extrem de puțini“ **(Claudiu Iordache).** Dorim ca această întîlnire să rămînă **istorică** pentru toți românii de dincolo și dincoace de Prut; am ascultat declarații frumoase, din inimă, e timpul să trecem la fapte“. (Mihai Dimitriu — secretarul fracției „Frontul Popular“ din Parlamentul de la Chișinău). După citirea mesajului regelui Mihai și adoptarea Proclamației de la Iași, lucrările au continuat în sala teatrului „Luceafărul“ unde au fost puse în discuție mai multe documente, printre care proiectul de statut, precum și cele legate de organismele de lucru ale C.N.U. Seara a urmat o conferință de presă în cadrul căreia proaspătul președinte al Consiliului Național al Unirii a răspuns întrebărilor puse de ziariști.

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

AL. MIHĂILĂ ■

Domnul Iliescu a pierdut în Parlament

Președintele țării a suferit o înfrîngere de zile mari: Parlamentul, în ciuda majorității lui feseniste, n-a vrut să țină seama de cele șapte puncte cu care domnul Iliescu a amendat Legea privind acordarea concediului de odihnă. În comparație cu alte legi (cea a fondului funciar și a privatizării, ca să nu mai vorbim de constituție) această lege pare minoră, mai puțin pentru președinte, care i-a priceput miza politică și impactul asupra populației, așa că a ajustat-o cît a putut, ca toată lumea să fie mulțumită, și să știe, bineînțeles, cui datorează recunoștința. Adică, domnia sa a promulgat legi majore fără să cricnească (că le-a criticat după căderea lui Petre Roman a fost doar o gafă politică), iar acum e dintr-o dată îngrijat de cît se odihnesc oamenii muncii... Dar comisia parlamentară care a inițiat proiectul s-a ținut tare: nu numai că a respins amendamentele, dar a și înfierat tentativa președintelui de a menține într-o economie de piață practici de sorginte comunistă, cum e și aceea a stabilirii numărului zilelor de concediu de odihnă prin lege și obligatoriu pe baza vechimii în muncă.

Într-o economie de piață, concediul de odihnă se negociază între salariat și patron, în funcție de condițiile obiective ale fiecărei societăți.

Cînd a auzit de economie de piață, domnul Martian Dan, care se ocupă, a zis că noi nu ne aflăm în situația economiilor care își permit să plătească cinci săptămîni de concediu, că de unde bani și musai, deci, să luăm în calcul vechimea în muncă. Ne mirăm de argumentul dinsului, căci prea ne-am obișnuit să-l auzim: „Stimați colegi, așa-i în toate țările cu democrație avansată“. Pînă la urmă, nici blinda-i povață n-a înduioșat pe votanți.

VALERIA DORNEANU ■

CONSTITUȚIA dată în judecată

— Domnule Mihail Cândea, în calitatea dumneavoastră de avocat și, cu atît mai mult de președinte al organizației civice Casa Română a Europei Democrate, furnizați, în cuprinsul a două dosare depuse la Curtea Supremă de Justiție, o argumentație surprinzătoare potrivit căreia în România este în vigoare Constituția din 1923. Să nu uităm că Parlamentul României a elaborat o constituție aprobată în noiembrie 1991 și supusă unui referendum popular la 8 decembrie același an. Ce înseamnă, în acest context, demersul dv. la Curtea Supremă de Justiție?

— La sfîrșitul lunii noiembrie 1991, un grup de 6 partide politice și cîteva organizații civice, printre care și cea pe care o conduc, au depus la Curtea Supremă dosarele cu nr. 119 și 120. Acestea constată că Legea fundamentală din 28 martie 1923 nu a fost niciodată revizuită, așa cum prevede ea, și că deci este în funcțiune. De altfel, n-au negat-o în mod expres nici una din cele trei constituții comuniste (1948, 1952 și 1965) și nici cea din noiembrie 1991. Ca și cum această Constituție din 1923 nici n-ar fi existat vreodată. Mai mult decît atît, din 1945 și pînă în 22 decembrie 1989 țara s-a aflat sub ocupație comunistă. Constituția din 1923 este în funcțiune chiar și în condiții de ocupație, deci toate constituțiile de după ea au fost ilegale. Cît despre Constituția din 1991, aceasta nici măcar nu „strănută“ în legătură cu cea din 1923, ci cu legea lui Ceaușescu din 1965. Deci cu un act nul de drept.

— Bine, și care sînt șansele unei asemenea demonstrații?

— Pentru mine, atît ca jurist, cît și ca „simplu“ cetățean, șansele sînt maxime. Oricum s-ar prezenta completul de judecată — important este să se prezinte! — conflictul de legi va fi dovedit și deci faptul că vechea constituție e în vigoare.

— Credeți dv. că va veni cîndva și va spune „Gata, terminăm cu Constituția din noiembrie 1991 și o punem în aplicare pe cea din 1923“!

— Nu. Constituția din 1991 va rămîne în vigoare, da, dar pe baza procedurii pe care am declanșat-o noi se va demonstra că e revizuibilă. Că nu e bătută în cuie, adică, așa cum încearcă să susțină cei care au promovat-o. **(E. Mihăescu).**

Miron Cosma coboară la șes

După patru minerlade. Miron Cosma simte că Valea Jiului îl stringe pe la încheieturi. Deși președintele l-a dotat pînă și cu T.O., adică cu ceea ce în limbajul colegilor de ieri și de azi ai domnului Iliescu se cheamă „fir scurt“. O știre publicată pe la jumătatea lunii ianuarie a surprins lumea noastră minerească: cele două mari centrale sindicale vor fuziona. Este vorba de Liga minerilor — sindicat ai cărui membri i-au fericit adesea pe bucureșteni — și de Federația sindicatelor miniere. Își extinde Miron Cosma parohia? Vom avea și mai mulți mineri la București? Întrebare permisă, deoarece în bazinul minier al Olteniei se vorbește despre o nouă mineriadă încă de pe la sfîrșitul lunii octombrie. Vrea Miron Cosma să controleze întreaga mișcare sindicală minerească? A primit indicații de la mentorul său bine cunoscut să-și mărească oastea? Mister. Și cum nu iese fum fără foc, ne-am adresat pentru lămuriri domnului Valeriu Cernat, vicepreședinte al Federației Sindicatelor Miniere (F.S.M. este membră a Cartelului Național sindical „Alfa“). Iată ce a spus dl. Cernat: **„Chestiunea cu unirea celor două grupări sindicale ale minerilor din România e lansată de cei din Valea Jiului. Federația noastră a avut, vizavi de această situație, o ședință a consiliului de coordonare și nimeni nu și-a manifestat dorința de a fi în Ligă. Dar la nivel de bază o tentativă de grupare există și e vorba de cel mult 30 de sindicate din Bazinul Oltenici. Probabil că ortacii din Valea Jiului au nevoie de ajutor. Miron Cosma încearcă și el să se agațe“.**

Federația Sindicatelor Miniere numără circa 135 mii membri, adică 70 la sută din mineril României. Să încercăm să ne închipuim ce ar însemna ei avîndu-l cîrmaci pe Cosma.

Situația în minerit este însă cu mult mai complicată. **„Nu numai Cosma ca persoană vrea să agațe, comentează dl. Cernat, ci întreg mineritul românesc“. (E. MIHĂESCU).**

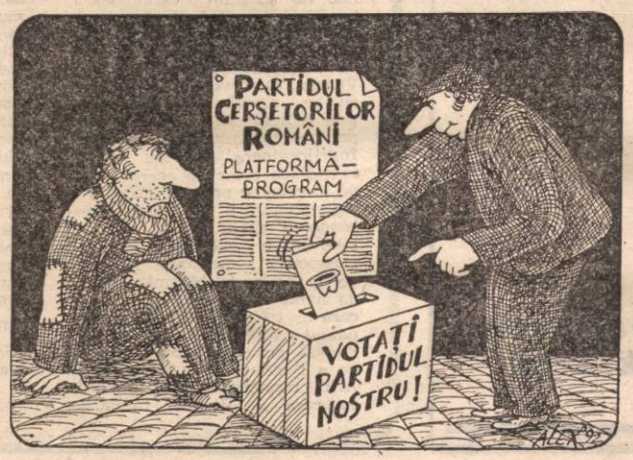

STÎNG, STÎNG, STÎNGUL!

Partidul Socialist al Muncii e în centrul atenției massmediei din țară. Nici atît de hulitul FSN nu-și permite să concureze la ora de față cu fratele mai bătrîn. Luat la început peste picior de mediile de informare autohtone, PSM-ul se transformă dintr-o glumă nesărată într-o forță politică ce ar putea să surprindă la alegerile parlamentare. Lucrurile trebuie luate în serios și iată de ce: PSM-ul e deja puternic în Vîlcea, Hunedoara, Vaslui. Fondurile sale, venite mai ales din afară (din Orientul Îndepărtat!) îi permit o campanie subterană insistentă și consistentă, în subsolul spectacolului politic național. Nu mai mult decît comisia electorală, centrală se afirmă, este controlată discret de PSM prin chiar președintele acesteia, dl. Gheorghe Uglean. Ca să nu mai vorbim de atitudinea ostilă față de inițiativa particulară și privatizări care prin manevre ale mass-mediei este identificată cu hoția în văzul lumii și cu bișnița. În acest context, foști nomenclaturiști intră în alegeri, cazul fostului prim-secretar al orașului Medgidia, Elisei Iftimie, fiind relevant. Cît de bogate sînt ramificațiile PSM o dovedește și faptul că unul dintre consilierii lui Alexandru Bârlădeanu, președintele Senatului și „dublură“ la funcția de șef al statului, dl. Vlăduț Nisipeanu este, se spune, și nu fără temei, consilier al lui Ilie Verdeț... **(E. M.)**

CUM APUCI UN TIGRU DE COADĂ

Un proverb din Asia spune că nu e greu să apuci un tigru de coadă. Greul începe abia după aceea.

Vreau de mai multă vreme să scriu o serie de articole privind intrarea în afaceri a omului deprins să fie doar slujbaș. Să n-aibă, adică, alte griji decît serviciul și salariul. Deși sînt convins că negustoria se învață de la om la om și că unele lucruri pe care le-am descoperit discutînd cu mici comercianți din Statele Unite și Canada pot interesa pe mulți compatrioți, nu am îndrăznit pînă azi să pun pe hîrtie decît niște istorioare. Oamenii sînt grăbiți să se îmbogățească, nu să pună bazele unei schimbări de fond. Trecerea de la condiția de slujbaș la cea de întreprinzător nu e ușoară. Modificarea e în psihologie. Nu mai poți fi sigur pe nimic. Trebuie să înveți să descoperi în tine ceva sigur. Negoțul e o activitate absorbantă. Să privim nițel în jur, ca să înțelegem mai bine diferența dintre **comerțul socialist** și **comerțul adevărat**. La noi, poporul e liber începînd de vinerea la prînz pînă duminică noaptea. Normal, cetățeanul acum iese la cumpărături, cînd are timp. Ori, magazinele de stat se închid vinerea la prînz. Gestionarul și vînzătorii, șefii de depozite, toți cei angrenați în rețeaua comerțului de stat nu au psihologie de negustor ci de lefegii. Nu poți să crezi concurență într-un sistem comercial centralizat. Singura concurență reală aici e numai în sensul : cine fură mai mult.

Iată ce s-a întîmplat zilele trecute, în București, în rețeaua comerțului particular cu portocale. Fructele au fost date pe piață la 96 lei kg. La prima strigare, cum se spune, portocalele s-au vîndut cu 165 lei în zone cu dever mic, cu 185 la Gara de Nord, unde omul e 'n trecere și cumpără la orice preț, deoarece îl presează timpul și nevoia de a duce acasă ceva bun din Capitală, și cu 214 lei la Televiziune, unde burghezimea plătește oricît (pe de o parte pentru că are de unde, pe de altă parte fiindcă nu vrea să se amestece cu lumea din alte zone). În timp ce coada la Televiziune creștea odată cu prețul, le-am comunicat domnilor lor, privilegiații din zona Aviatorilor, că la Bucur Obor, pe platoul din fața magazinului, prețul scăzuse la 130 lei. M-au privit cu un soi de fină ostilitate întrucît anunțam o alternativă cu probleme : consum de timp, neîncredere în informație, o călătorie în alt cartier și, îndeosebi, dubiul la ideea că prețul de aceea e preț, ca să fie la fel peste tot.

Pe platoul din preajma stației de Metrou Obor se petreceau treburi interesante : unul din particularii cu șcaun la cap — sau poate mai puțin lacom decît alții — a redus prețul la 100 lei kg. Ce pierdea la kg., recupera în schimb la tonă. El vîndea neîntrerupt, 'n vreme ce, la cîțiva pași alți particulari țineau cu dinții de cei 130 lei la kg. înghețînd demni și în pierdere.

Doi evrei bătrîni din Montreal, care îngrijeau de douăzeci de ani un mic magazin cu de toate în imediata vecinătate a unui supermarket și nu dădeau faliment mi-au explicat regulile luptei lor : negustorul deștept cumpără scump și vinde ieftin. El depozitează, să zicem, grîu toamna, plătind marfa cea mai bună cu un cent peste prețul pieței și îl vinde primăvara, cînd grîul e pe terminate, cu un cent mai ieftin decît ceilalți negustori. Numai că prețul grînelor e dublu acum.

A doua regulă : comerciantul bun nu e cel care izbutește să vîndă cel mai scump, ci acela care oferă cel mai scăzut preț. În America, în vitrine nu vezi decît un singur fel de anunț : reduceri, reduceri, mari reduceri de prețuri.

Aceste legi par la îndemîna tuturor. De fapt, și sînt. Dificil e doar să le pui în lucrare. Mai ales cînd ai 'ncă psihologia slujbașului care așteaptă un venit constant și sigur.

Sîntem țara cu cel mai scăzut procent de angajați în servicii din lumea căreia îi aparținem Degeaba pretindem industriei să producă, dacă desfacerea e proastă. Nu cred să mai existe țară unde grîul să stea necules, iar oamenii să plătească piinea la prețul din țările care nu au agricultură. Nu e un paradox. E rezultatul unei concepții nenorocite despre clase și pături sociale. Noi încă mai gîndim că există clasă muncitoare, țărănime și intelectualitate cînd, de fapt, clasa țăranilor va ajunge curînd să fie doar o c'timе (în S.U.A. numai 2—3% din populație lucrează în ferme !), clasa muncitoare va părăsi masiv industria grea ca să activeze în servicii (în Olanda, 65% din populație muncește în serviciile către... populație !), cît despre intelectualitate, ea trebuie redefinită, din moment ce toată țara știe să scrie, să citească și să gîndească.

Recunosc că am călătorit peste Ocean ca să învăț cu un ceas mai devreme direcția de urmat, av'nd destule indicii că viața în presă va deveni curînd foarte grea .Nici o publicație nu rezistă dacă nu încasează bani din publicitate. Criza din presă e consecința ofertei publicitare precare. Presa a luat-o, cum s-ar spune, înaintea momentului economic. Va trebui să mă preocupe, ca de altfel pe mulți din colegii mei, o a doua ocupație. Vorbim de modelul suedez, de cel francez ori american cînd mai la îndemînă e modelul maghiar. În Ungaria, tot orășeanul are două și chiar trei contracte. Unul nu ajunge. Salariații la stat au contract și cu un particular. De cele mai multe ori, leafa de la stat e aceea care completează cîștigul de la particular, nu invers. Am discutat, în luna mai, anul trecut cu niște muncitoare de la o fabrică de bomboane. Cu „retribuția" lor abia puteau cumpăra o pereche de „adidași". Toate însă lucrau după-amiaza în magazine alimentare particulare, în spălătorii, ateliere de tricotat, cîrnățării. În 1968, într-un sat din Cehoslovacia, am numărat 24 de firme particulare cu profil interesînd prelucrarea produselor agricole. În zona Balta Albă, înnebunești căutînd un magazin de pîine, dar dai la tot pasul peste dughene cu ciungă și whisky falsificat. Cred că primăvara ce vine va opera abrupt în existențele noastre și că mulți vom schimba ceea ce facem, cu altceva. Cu ce ? Cu orice, numai să fie un lucru pornit de la o cercetare cuminte și deșteaptă a realității. Adevărul e că are șanse mari cine începe primul : pe strada lui, în cartierul lui, în urbea lui. Cu ce fonduri ? Cu bani puțini și multă, multă informație. Un aurar din New York îmi spunea că în meseria sa priceperea tehnică e trei sferturi din afacere. L-am întrebat dacă există o meserie unde să fie nevoie de și mai multă pricepere dec't în producția de bijuterii. „Da, mi-a zis el, în comerțul cu bijuterii. Acolo priceperea e totul".

Afacerea personală e o pricepere, ca prestidigitația bunăoară. Legile sînt pentru toți aceleași, numai că unii dau faliment și alții prosperă. Merită să încercăm. Și, cu un dram de umor negru aș preciza : merită să încercăm, mai ales că altă posibilitate nu avem. Salariul la stat va fi din ce în ce mai precar. Cînd va fi mai bun, va fi pentru mult mai puțini angajați ca în prezent.

Noua negustorime ar citi cu aprobare un asemenea articol. Atîta doar că negustorii nu citesc ziare la care n-au rubrici de afaceri. Ei au apucat tigrul de coadă. Proverbul asiatic are încă o frază pe care o scriu la încheiere : Cînd apuci un tigru de coadă, nu-i mai poți da drumul.

TUDOR OCTAVIAN ■

RANK XEROX

RANK XEROX

Cautati o companie care sa va livreze echipamentul necesar unui birou modern? Cu siguranta doriti un furnizor pe care sa va bizuiti, cu produse de calitate si renume international. Rank Xerox intelege perfect ceea ce cautati si de aceea doreste sa va ajute prin intermediul distribuitorului sau autorizat din Romania.

RANK XEROX
Reprezentanta pentru Romania
70749 Bucuresti
str. Gen. Berthelot 27
Tel.: 12-00-53
Fax : 12-00-54

AREXIM S.R.L.
RX Authorised Dealer
Bucuresti, bd. Republicii 64
Tel.: 14-81-25/14-98-34
Fax : 12-08-07

ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.
RX Authorised Dealer
Bucuresti, str. Gen.Berthelot 35
Tel.: 13-43-73
Fax : 15-33-36
Expozitie permanenta:
Calea Victoriei/Pasajul Kretzulescu/

Glykon S.R.L.
Constanta, bd. Tomis 323
"Red and Black" - magazin
Bucuresti, str. Stirbei Voda 107

ESTICO S.R.L.
RX Authorised Dealer
2200 Brasov
Piata Teatrului 2
Tel.: 921/19563-19052
Fax : 921/50264

ALFASOFT S.R.L.
RX Authorised Dealer
4700 Zalau
str. T. Vladimirescu 34
Tel./Fax : 996/15881

FIBA IMPEX S.R.L.
RX Authorised Dealer
2000 Ploiesti
str. Maramures 12
Tel.: 971/24717
Fax : 971/26868

GENERAL SERVICE S.A.
RX Authorised Dealer
5500 Bacau
Pasajul Revolutiei 8, et. 2
Tel./Fax : 931/46642

TOP EDGE ENGINEERING S.R.L.
RX Authorised Dealer
1100 Craiova
str. C. Brincusi 5
Tel.: 941/63193
Fax : 941/63194

COMPIEST ANVICO S.R.L.
RX Authorised Dealer
4300 Tirgu Mures
Piata Teatrului 12
Tel.: 954/16644
Fax : 954/16644

APEL S.R.L.
RX Authorised Dealer
2900 Arad
str. Dragalina 2
Tel./Fax : 966/15231

COMSER S.R.L.
RX Authorised Dealer
2750 Hunedoara
str. Revolutiei 5
Tel.: 957/12538-132
Fax : 957/11919

UNIVERSAL L.D. S.R.L.
RX Authorised Dealer
6600 Iasi
str. Pacurari 34, bloc 555
Tel.: 981/61769
Fax : 981/55043
Hotel Unirea
Tel.: 981/12410, int.1209/1210

FIBA NORD S.R.L.
RX Authorised Dealer
S.C. "Proiect Bucovina" S.A.
5800 Suceava
Bd. 1 Mai 10
Tel./Fax : 987/26996

The office according to Rank Xerox

SENTIMENTUL ANTIPARLAMENTAR FACE CARIERĂ

Printre sentimentele cu apariție postrevoluționară, care au făcut carieră, se află și un puternic sentiment antiparlamentar. Sentimentul astfel denumit este unul compozit : exprimă neîncredere în activitatea și componența Parlamentului, dispreț, repulsie și desconsiderație față de parlamentari. Are rădăcini mai vechi, în aspectul de bilci televizat al C.F.S.N.-ului și, mai ales, în parodia de la întrunirile defunctei Mari Adunări Naționale, unde deputații erau marionete ridicole și corupte în stare doar să aplaude perorația paranoică a cuplului dictatorial, să-și apere cu precauție propria piele și poziția socială. Lucrurile nu diferă prea mult de atunci, strămoșul „genetic" al deputatului (sau senatorului) fesenist confundîndu-se, în unele cazuri, perfect, cu cel al zilelor noastre. Prima caracteristică a deputatului meanist era lipsa cvasitotală a șirei spinării. Nici astăzi „epigonii" feseniști (și nu numai feseniști) nu o au, în parte, mai dezvoltată. Există astfel de figuri memorabile care ar putea juca (avînd mult succes) în **comedia dell arte**. Unul dintre primii evidențiați ar putea fi Gheorghe Dumitrașcu, al cărui comic de sorginte caragialescă, tirada bombastică, îl apropie de Agamiță Dandanache. Altă figură ilustră a întrunirilor din Dealul Mitropoliei este Vasile Văcaru, care, vorba lui Eminescu, se asamănă „cobzei care ține hangul" lui Iliescu și aripei conservatoare în general. Îngrijorătoare mai cu seamă atitudinea celor de aceeași teapă în ceea ce privește adoptarea legii finanțării partidelor. Respingerea definitivă a acestei alternative, sub niște străvezii „acoperiri" caritabile (pomană pe la azile de bătrîni, cămine de handicapați etc.) — cu bani care ar trebui să aparțină campaniei electorale — prejudiciază grav calitatea alegerilor de a fi libere și democratice. Alți „reprezentanți ai poporului" care „strălucesc" în Parlament ar fi Gelu Voican-Voiculescu, devenit celebru peste noapte prin tratatele sale despre metafizica feminină — și Sergiu Nicolaescu, „cu mîinile curate". O figură aparte o face d-nul Marian Enache, cel care pune, de obicei, punctul pe „i", vechi militant al mișcării pentru unitatea frontiștilor în jurul poporului. Ca să nu mai vorbim de d-nul Brătianu, care a inaugurat, la noi, botezul cu public și aripa fesenistă a liberalilor (inovație originală în Europa de Est). La care se adaugă și Dan Iosif. O mențiune specială pentru belicoșii Ilie Vidovici-Plătică și Leonard Fințescu, amîndoi **ot Galați**, care au propus o lege atît de științifico-fantastică precum cea a siguranței naționale. Lipsa de prestanță pe care o au parlamentarii noștri este cu atît mai periculoasă cu cît ea reușește, pînă la urmă, să submineze însăși ideea de parlament ca primă putere de stat — și să vicieze serios încrederea pe care electoratul și-o pune în aleși. Cine cîștigă de pe urma stării de fapt ? Cei care propun, din fosă, în virtutea nostalgiilor comuniste (tulburări legate de andropauza dictaturii), revenirea la conducerea meanistă de turmă, cu mîini ridicate la comandă. Anume ce poate fi altceva mult-glosata „mașină de vot" a majorității fesenișteдecît o reminiscență a vechiului spirit meanist ? Cît conținutul șovin, naționalist, au avut unele interpelări din Parlament, în legătură cu obositorul „raport Covansa — Harghita" ? Cît din acest conținut ține încă de o mentalitate comunistă sau (cu indulgență zis) post-comunistă ? Sentimentul antiparlamentar (în creștere !) ar trebui să constituie un adînc subiect de meditație pentru parlamentari ; măcar în cele cîteva luni pînă cînd vom avea în față „a doua generație de parlamentari de tranziție".

MIHAIL GALAȚANU ■

„CAMPANIA ELECTORALĂ — O CONJURAȚIE A PUTERII"

declară dl Aristide Buzuloiu, candidat al Partidului Democrat pentru funcția de primar al Capitalei

— Vă rog să vă prezentați cititorilor.

— Sînt vicepreședintele Partidului Democrat, sînt director executiv la societatea CONECT-S.A., iar calificarea mea este de inginer și economist. Mi-am practicat meseriile în industria constructoare de mașini și în industria electronică pe platforma Pipera și ICMNRG.

— Ce v-a determinat să candidați la funcția de primar al municipiului București?

— Am ajuns pe liste ca urmare a votării Comitetului Director al Partidului Democrat care a decis ca la aceste alegeri să candidăm pe liste separate, după cîteva încercări eșuate de participare la unele coaliții.

— O întrebare clasică: ce promiteți bucureștenilor pentru a obține votul lor?

— Dacă vom ajunge să conducem primăria Capitalei, voi trece la o nouă activitate, plecînd de la un concept diferit pe care l-au prezentat alți candidați și anume, orice administrație trebuie să plece de la niște principii. Concepția noastră e legată de zece principii pe care le-am intitulat „decalog al principiilor de administrare" și care privesc toate domeniile de activitate ale primăriei. Unul dintre ele este delegarea răspunderii administrative, prin care înțelegem că cetățeanul va fi eliberat de birocrație, încredințîndu-i fiecărui funcționar autoritatea și decizia directă. Deci, pentru ca cineva să ia un apartament, nu trebuie să-i semneze biroul executiv, ci dacă există un responsabil autorizat și calificat al primăriei, el va semna pe propria-i răspundere. Noi plecăm de la premisa că primăria trebuie să fie în folosul, la dispoziția și sub controlul cetățeanului, deci și obligațiile funcționarului public este să îndeplinească aceste trei cerințe. Un alt principiu e legat de ideea dezvoltării inițiativei particulare, cu predilecție spre încurajarea proprietății private, prin garantarea ei și nu prin ocrotirea ei, cum s-a spus în Constituție. Alt principiu e legat de spațiul locativ, adică asigurarea locuințelor și administrarea lor. Înțelegem o radicală descentralizare a teoriei spațiului locativ, distribuirea acestuia prin susținerea unor facilități către beneficiari, încredințarea unor administrări directe și particulare. Un alt principiu al nostru e asanarea imediată și radicală a serviciilor publice. Înțelegem prin aceasta că toate serviciile vor fi reanalizate, restructurate și reținețI: epurate! De asemenea, noi vom constitui un buget al primăriei echilibrat și eficient. Nu vom urmări în principal cheltuite actualele venituri și actualul buget, pentru că, după părerea noastră, actualele cheltuieli ale primăriei nu se fac în folosul cetățeanului.

— Cum considerați că se desfășoară campania electorală?

— Și cu asta am șters orice urmă de Revoluție!

— Rău, ca să folosesc un singur cuvînt. Se caracterizează prin 3 elemente: printr-o conjurație a Puterii, printr-o conjurație a mass-mediei și prin dezinteresul electoratului. Este inechitabil modul cum mass-media prezintă candidații. Eu socotesc, că în orice concurs candidații trebuie să plece de la start. Am avut acces la Televiziune timp de 3 minute, după ora 24 în două emisiuni și o apariție la ora 18. N-am făcut pînă acum nici un afiș cu forțe proprii din cauză că partidul nostru nu are bani. Sperăm să beneficiem de niște ajutoare de la niște cetățeni, ca în săptămîna următoare să editățm afișe modeste, fără culori.

— Dacă veți fi ales primar și într-o zi de audiență, un cetățean încearcă să vă mituiască cu o mare sumă de bani, cum veți reacționa?

— Răspunsul e clasic: nimeni nu primește mită. Deci și eu o să spun așa, evident că nu voi accepta această mită. Mai mult, eu îi voi pune pe cetățeanul respectiv în urmărire, prin urmărire înțelegeți orice... îl voi desconspira. Funcționarul public nu are voie să greșească niciodată. Sînt un om care nu acceptă compromisurile. Am o stare materială acceptabilă, nu doresc vilă la șosea. Nu am motivația materială pentru a accepta această practică. Eu voi fi primarul oamenilor harnici.

PETRE BARBU ■

Pași mici pe drumul mării privatizări

În ziua de 14 ianuarie 1992, ora 16 a avut loc la sediul Agenției Naționale de Privatizare deschiderea procedurii pentru selectarea firmelor străine de consultanță ce vor acorda asistență tehnică ANP-ului în vederea realizării primelor privatizări pilot din cadrul programului de privatizare înainte de înființarea Fondului Proprietății de Stat și a Fondurilor Proprietății Private. Finanțarea contractelor de consultanță s-a realizat din fonduri nerambursabile.

Fotografie de ADRIAN ERDELI ■

Au avut loc două licitații paralele, fiecare pentru cîte un grup de 8 societăți comerciale, pentru fiecare grup licitînd cîte un grup de cinci companii străine. Din fiecare grup de 5 companii străine s-a selectat cîte una, cea care a avut oferta mai bună din punct tehnic și financiar. Din prima grupă a societăților comerciale românești producătoare de bunuri de consum amintim: **Litoral S.A. Mamaia, Compania de Turism pentru Tineret S.A. București, Bucur S.A.** comerț cu ridicata. Compania străină care a cîștigat licitația la această grupă a fost **Roland Berger** — Germania. La cea de-a doua grupă, societăți comerciale din domeniul industrial, licitația a fost cîștigată de compania **Ernst and Young** — Belgia. Printre societățile comerciale din cea de-a doua grupă s-au numărat: **Electromontaj S.A.** București, **Armătura S.A.** Cluj, **Famos S.A.** Odorhei — mobilă.

Licitația s-a desfășurat cu sprijinul direct al unor experți **PHARE.**

PETRE BARBU ■

A AJUNS CARTOFUL PORTOCALĂ

Îl recunoști imediat. Se învîrt prin piață cercetînd metodic fiecare tarabă. Bine sau prost îmbrăcați, tineri sau bătrîni, femei sau bărbați, feseniști sau penetiști, căutătorii de cartofi au ceva din disperarea timpă a căutătorilor de aur.

Unora, prețul de 30 de lei le-a tăiat orice speranță de a se aproviziona în toamnă. Alții, încrezători în virtuțile economiei de piață, s-au gîndit că acum vor fi de toate, din belșug, și, deci, și la prețuri acceptabile, așa că...

Dacă grăbesc brusc pasul, înseamnă că i-au descoperit. Coada nu e mare. Vreo douăzeci de persoane, numai, toate concentrate asupra tarabei, sperînd să ochească vreun cartof mai dolofan pe care să îl poată arunca în tas într-o clipă de nebăgare de seamă a „șefului", atunci cînd le-o veni rîndul să cumpere. „Șeful", însă, un țăran cu mutră de orășean obraznic, nu-și permite nici o secundă de neatenție. Fiecare schiță de gest din partea cumpărătorului e prompt pedepsită. „Marfa e a mea, eu o vînd. Dumneata n-ai venit aici la ales. S-au schimbat vremurile. Acum e liberalizare. Convertire am vrut, convertire avem. Uite aici, cartofi convertibili, o sută de lei kilu".

„Convertibilii" sînt un fel de nuci, ceva mai mari grație crustei groase de pămînt care îi acoperă. „Nu vă place, nu luați. Mîncați portocale!".

Gafa e imensă. La doi pași, vînzătorul de portocale te poftește să te servească „pe alese", cu 120 de lei kilogramul. Dacă nu ești grăbit, intri în aprozar, unde găsești cu 111 lei, iar dacă te mai plimbi puțin prin piață, descoperi chiar și cu 100.

O privesc de vreo jumătate de ceas. Frumoasă cîndva, păstrează încă din strălucirea de altădată urme ce impresionează. Ținuta dreaptă, în paltonul periat și răsperiat zeci de zeci de ani. Îți impune un sentiment confuz de milă și respect. Murdară, sărăcia te impresionează mai puțin.

Spre deosebire de ceilalți, nu s-a repezit să se așeze la coadă. A stat și a privit. Întîi cartofii. Apoi, oamenii. Ascultase prețul fără nici o tresărire, cu o privire albă, din care dispăruse demult orice speranță. S-a dus apoi lîngă vînzător și a întrebat „cît e kilogramul?" L-a ascultat repetîndu-și încintat „găselnița" — cartofi convertibili cu 100 kilu. A dat abia perceptibil din cap și s-a așezat, în sfîrșit, la coadă, avîndu-l alături pe adolescentul care o însoțea. „Bunico, cîte kilograme luăm? Spune-i să-ți dea mai mari, că noi îi coacem, spune-i și ai să vezi că ție îți alege!". „George, cred că azi o să luăm numai un kilogram și o să facem ciorbă. Pentru copt luăm săptămîna viitoare, poate găsim din import, mari, și mai ieftini". „Bine, dar ai promis. Avem și unt. Degeaba am înghețat noi la coadă atîtea ore? Ne-ai promis doar că azi ne coci cartofi, să-i mîncăm cu unt."

Șoapta băiatului e sugrumată de efortul de a nu plînge. Ea tace. Repetă, după un timp, „azi o să facem ciorbă".

Cîțiva din cei de alături au auzit dialogul. N-am văzut niciodată atîția oameni adunați într-o piață tăcînd astfel.

„E grea viața — sparge tăcerea Gheorghe Dumitrescu. Pensia e doar un petic din plapuma de care am avea nevoie. Noi mai răbdăm, cum am răbdat o viață. Dar copiii? Cu ei e mai greu. Că doar n-a cerut portocale, a cerut un nenorocit de cartof copt."

O vreme, ea continuă să tacă, absentă. Apoi, dintr-o dată, fără a privi pe nimeni în mod special, începu să povestească despre cum coceau cartofi în copilărie. „Ne așezam în jurul mesei și mama scotea din cuptor cartofi fierbinți, aromitori. Noi îi tăiam în două și turnam deasupra lor un strat gros de smîntînă".

Elisabeta Nicolae are aproape 70 de ani, trei nepoți și o fiică bolnavă. Anul trecut și-a fracturat mîna stîngă, anul ăsta a căzut din nou, și și-a fracturat-o și pe cea dreaptă; așa că acum nu mai poate cără nici măcar un kilogram. Merge cu ea cîte unul din copii să o ajute. Ieri a luat pensia și le-a promis că, o să le cumpere cartofi mari, frumoși, și o să-i coacă așa, ca în copilăria ei. Le-a dat bani și nepoții s-au dus la Fabrica de lapte, în Militari. S-au întors după cinci ore, înghețați, dar fericiți. Cumpăraseră unt. Pentru cartofii pe care avea să-i coacă bunica.

„Am dus-o greu încă de cînd s-au născut ăștia mici, îmi povestește doamna Nicolae. Mai ales de cînd tatăl lor i-a părăsit. Niciodată, însă, nu le-am refuzat bucuria simplă și modestă a unui măr sau cartof copt iarna, spre exemplu. Portocale, e adevărat, le luam mai rar, că erau scumpe. Cînd erau foarte mici, le spuneam că sînt niște fructe fermecate care cresc în grădinile veșnic însorite de la capătul pămîntului. De aceea se și mănîncă numai din cînd în cînd, de sărbători. Acum, e plin orașul de portocale, de o să ajungem să credem că ele cresc aici și cartofii la capătul pămîntului, de unde au și început să vină, mai ieftini, decît ăștia de pe aici. A ajuns cartoful portocală, să-l cumperi de trei ori pe an, în preajma Crăciunului? NU se mai poate așa, dragă doamnă, că și răbdarea noastră are un capăt!".

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

O VIAŢĂ DE OM
TERFELITĂ DE O ŢA

Despre abuzurile directorilor de şcoli şi ale inspectorilor şcolari s-a mai scris şi, desigur, se va mai scrie. Un caz nu tocmai recent, întrucît se desfăşoară pe parcursul celor 2 ani postrevoluţionari, se derulează, în toată drama lui, în oraşelul transilvan Marghita, din judeţul Bihor. Mai precis, este vorba despre Grupul şcolar agricol Marghita. Dl. Gavril Olaru are 31 de ani profesaţi la catedră şi 21 de ani de directorat la aceeaşi şcoală. În tot acest răstimp de 6 cincinale n-a avut probleme cu nimeni. Acum are, cu chiar cadrele promovate de domnia sa. Este vorba de inginera agronom Tomuţa Floare, care s-a instalat în mod confortabil la putere, cu numai 5 voturi **pentru**, din mai bine de 40 posibile. Într-un timp record s-a ajuns la memorii, injurii, două procese civile etc. Adică, tot tacîmul, ca la noi, înainte şi după 22... Cîtă vreme însă Fl. Tomuţa a furat efectiv puterea, cu ajutorul influentului deputat F.S.N. de Bihor, Gh. Lupău, e greu de crezut că poate fi înlăturată din funcţie cu una, cu două. Întrucît abuzurile sînt strigătoare la cer în această şcoală, ne-am adresat în două rînduri inspectorului general, Viorel Sarca, al Inspectoratului de învăţămînt Bihor, iar mai recent dlui prefect Vasile Blaga.

O directoare de şcoală nouă, aleasă doar cu 5 voturi !

După ce inginera agronom Floare Tomuţa a fost aleasă doar cu 5 voturi din aproximativ 40 posibile, ajutată bineînţeles de rudenia sa, deputatul Ghiţă Lupău, şi de Constanţa Ionescu din cadrul Ministerului Agriculturii, se pune voinicește pe treabă. Olaru Gavril cîştigase alegerile cu o majoritate zdrobitoare, dar Fl. Tomuţa îl înlătură, pur şi simplu, iar oamenii pretinşi a fi ai fostului director, sînt puşi pe drumuri unul cîte unul. Prima ispravă a directoarei autonumite este să-şi plătească, retroactiv, orele, cu suma de 6 987 lei. A adus specialişti din afara şcolii, pentru a-i plăti cu ora, în timp ce cadrele de specialitate nu aveau ore asigurate pentru o catedră completă. Fiul ei, Marius Tomuţa, este încadrat rapid ca pedagog, iar ulterior predă (sîrmanul) şi nişte ore de fizică. Un elev de liceu care a luat nota 2 la bacalaureat nu credem că poate preda nici măcar tabla înmulţirii. Inspectorul şcolar teritorial, Aurel Nandra, este naşul deputatului F.S.N., Lupău Gh., iar acesta este naşul fiicei lui Tomuţa. Despre acest lanţ al relaţiilor „familiale" vom mai vorbi în continuare.

De la 17 septembrie 1990 pînă la 1 decembrie 1990 elevii din anul II profesională (mecanici agricoli), au efectuat practica la secţiile de mecanizare. După cum afirmă elevii Albu şi Chereji, conducerea şcolii, în frunte cu vajnica directoare, au ciupit banii, pe cînd elevii n-au primit nici un şfanţ. Acelaşi destin au avut şi banii proveniţi de la ferma I.A.S. Dealul Mare. Elevii practicanti n-au văzut nici bani, nici hrană corespunzătoare. În aceeaşi perioadă, 15 elevi se duceau zilnic la măsurători topografice pe malul Birgăului. Conducerea Institutului hidrotehnic din Sibiu ne confirmă că au plătit bani elevilor în practica productivă, 100 lei pe zi unui elev, dar că aceştia iar au ajuns unde nu trebuia, adică în buzunar la descurcăreaţa directoare. Practica de a-şi însuşi banii din practica elevilor este o mai veche meteahnă a Floarei Tomuţa; mai existaseră bani predaţi, cu ani în urmă, în fondurile U.T.C., dar pe care Tomuta şi i-a însuşit. A ars sau dosit documentele.

Celebra de-acum directoare, Florica din Suiug, cum i se spune, aduce pe bărbatu-su să predea niscaiva ore. Plata cu ora este o sursă bună de venituri. O aduce rapid şi pe soră-sa, Raveica Mateiaş. Pe la bucătărie se învîrtesc 6 femei, la 80 elevi internişti. Bucătăresele sînt nu doar multe, ci şi rude directe sau indirecte cu directoarea Tomuţa. Şi deputatul Ghiţă Lupău este „abonat" la lapte de la cantina elevilor. Nu ştim precis despre ce fel de lapte este vorba. Noi ştim că-i place laptele niţel mai concentrat. Din 80—90 de porci în gospodărie proprie, cît avea şcoala înainte de 1989, acum dacă are 7—10 capete. Din 15—20 de bovine au rămas doar 5 şi acelea rahitice. La un astfel de volum de lucrări sînt necesari, paradoxal, 5 îngrijitori ! Asta mai da democraţia lui ştiucă. Despre alte abuzuri grave şi încălcare flagrantă a legii, vom vorbi mai la vale.

Cele două soluţii civile, la fond şi la recurs, îl pun pe Olaru Gavril în deplinătatea drepturilor sale. Credeţi că Fl. Tomuţa ascultă de instanţă ori de inspectorat ?! Vă înşelaţi. Ea ţine legătura directă cu madam Ionească de la Ministerul Agriculturii, care mai mult a încurcat borcanele şi picioruşele de purcel prin zonă. Această problemă gravă se pot oricînd verifica, sînt la dosar. Elevii şcolii n-au văzut cam de multişor nici măcar coada de la porcii tăiaţi, necum şoriciul. Madam Ionescu este însă toată numai şorici. A dat atîtea acte nelegale, neconforme cu realitatea încît, la proxima descindere la Marghita sau la Salonta, mă tem de pielea dumneaei. Însuşi prefectul, Vasile Blaga, recunoaşte deslusit că „această femeie mai mult ne-a încurcat decît să ne ajute". Nu-i recomandăm, prin urmare, să facă o nouă

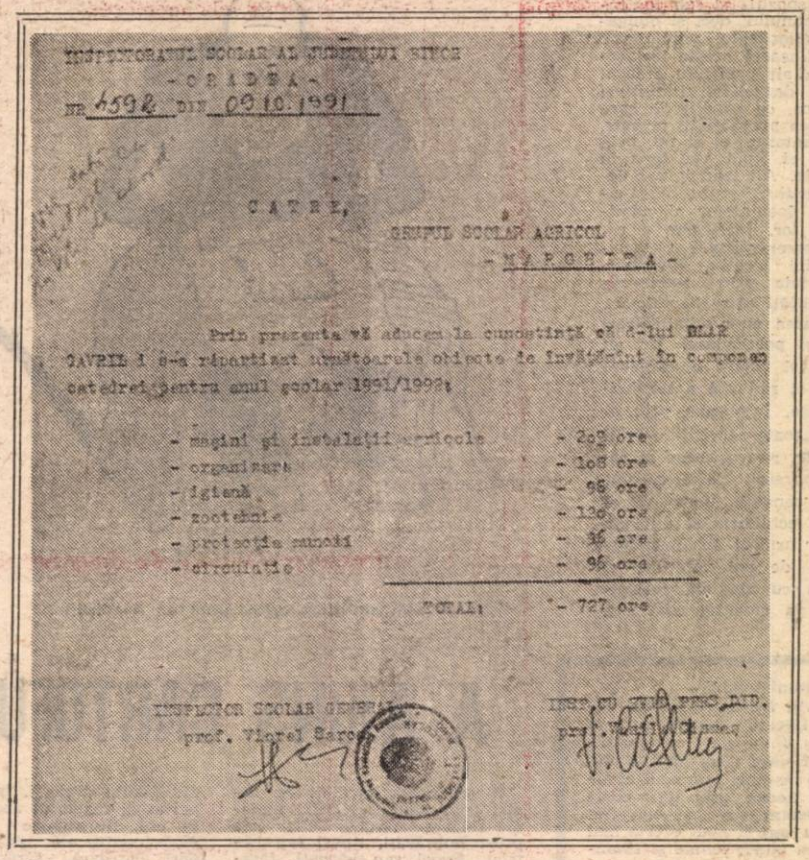

INSPECTORATUL SCOLAR AL JUDEŢULUI BIHOR
- C O P I E -
Nr. 6598 din 09.10.1991

CATRE,
GRUPUL SCOLAR AGRICOL
- M A R G H I T A -

Prin prezenta vă aducem la cunoştinţă că d-lui BLAJ GAVRIL i s-a repartizat următoarele obiecte de învăţământ în componenţa catedrei pentru anul şcolar 1991/1992:

- maşini şi instalaţii agricole	- 252 ore
- organizare	- 108 ore
- igienă	- 96 ore
- zootehnie	- 126 ore
- protecţia muncii	- 36 ore
- circulaţie	- 96 ore
TOTAL:	- 727 ore

INSPECTOR SCOLAR GENERAL
prof. Viorel Sarca

INSP. CU ÎNV. PRIM. ŞI PREŞC. AUD.
prof. F. Ardelean

nu era de competenţa celor două ministere, al învăţămîntului şi al agriculturii, ci al inspectorului general şcolar, Viorel Sarca. Vom vedea cum şi el a bătut pasul mărunţel pe loc.

Madam Ionescu, de la Ministerul Agriculturii, ar duce şi pămîntul în geamantane, din Ardeal

Nu e mai puţin adevărat că toate necazurile la acest grup şcolar de frumoasă tradiţie în zonă provin de la Ghiţă Lupău şi Ionescu Constanţa. C. Ionescu este director-adjunct cu probleme de cadre şi învăţămînt la Ministerul Agriculturii. Nu-i este ruşine să spună că ea este „ceauşistă", ba chiar se mîndreşte cu asta. Fără nici un motiv Fl. Tomuţa îi desface contractul de muncă lui Olaru Gavril. Ioneasca a confirmat, inclusiv numirea lui Tomuţa, cînd acordul inspectoratului judeţean nu existase. Tomuţa îi sugerează lui C. Ionescu cum să procedeze, cu hîrtie venită, hăt, de sus, semnată, din păcate, de regretatul ministru Ţipu. Deci, în ciuda faptului că Fl. Tomuţa n-a fost aleasă în mod legal, democratic, este confirmată în această funcţie şi de minister şi de către inspectorat. Frumos lucrat. Ca la cartea de agro-fitotehnie.

Care-i răsplata acestor noiane de acte, decizii, hîrtii şi alte sindrofii? La 17 septembrie 1990, Ionescu C. face o escală la Marghita. Gurile rele spun că a mers atît de încărcată, încît coada şi aripa din stînga a avionului se înclinau. În chiar acele zile de pomină, la cantina şcolii s-a tăiat un purceluş, bătînd bine peste suta de kg. Pe 23 septembrie, administratorul Scurtu Roman face şi el o excursie de agrement la Ministerul Agriculturii şi la madam Ionescu, de bună seamă. Biletele de tren ale lui Scurtu escală în judeţul Bihor, încît s-a pus preţ mare pe pielea dumisale.

Deputatul F.S.N. Gh. Lupău este un afacerist şi un clămpău

Cine este acest personaj sumbru, Ghiţă Lupău ? Pe 21 decembrie 1989 îi trimitea o felicitare lui Ceauşescu pentru reprimarea sîngeroasă a revoluţionarilor din Timişoara. Poliţistul Varga nu este străin de respectiva telegramă-felicitare. A venit triumfalist după revoluţia din decembrie şi s-a apucat de sforării şi cotcării, pretextînd că a luptat pe baricade la Arad. Cînd colo l-a transportat, pur şi simplu, pe dl. Vărşedan, director al liceului din Marghita, tocmai la Arad. Mărghitanii şi-au dat repede seama cu ce stofă de om au de-a face şi l-au alungat din cetate, cum se spune îndeobşte: La I.M.U. Marghita a rostit fraze care-l caracterizează : **„Mă cunoaşteţi, sînt român ! Dar mîine, dacă trebuie să fiu maghiar, voi fi maghiar !"**. Asta ţi-e omul, dar el a parvenit şi s-a urcat pînă sus de tot pe scara socio-politică. Tot gurile rele (bine informate şi ele) spun că are un apartament în Marghita, unul în Oradea şi un altul în Bucureşti. Cum s-a ocupat de ajutoarele sosite din străinătate o ştie o ţară întreagă. Recent a adunat bani de la oameni pentru a le introduce, chipurile, gazul metan în case. S-a ales gazul natural de bani, iar Gheorghiţă, care nu dă banii oamenilor îndărăt, umblă pe străzile lăturalnice.

Cu puterea pe care o are şi de care profită din plin, a desfiinţat o farmacie utilă în zona „Caraglale" din Marghita şi şi-a deschis un butic de toată frumuseţea. Cine credeţi că merge mînă-n mînă cu deputatul Lupău ? Fostul şi actualul ofiţer de securitate Bodogai, numiţii Moisa şi Hulban. Aceste nume nu sînt alese din „Cartea Cărţilor", ci din realitatea bihoreană, tristă şi incredibilă în multe privinţe. Cu titlu de exemplu să reţinem că Hulban este rudă cu inspectorul general, Sarca Viorel. Iar rudele apropiate ale inspectorului general Sarca (să le numim aici şi acum : Hulban, Haiaş, Gug) unde credeţi că se află încadrate ? Aţi ghicit. La Grupul şcolar agricol Marghita. Încrengături care te sufocă, realmente. Deci, Hulban este naşul lui Gug. Haiaş Gavril este unchiul inspectorului Sarca. Cine credeţi că se află în spatele acestor sforării? Ghiţă Lupău, care veghează la tot ce e rău ! Bre, nea Gheorghiţă, te-au alungat oamenii din Marghita ; mă tem că vei umbla şi în Oradea pe străzi lăturalnice. Noi nu-ţi dorim să ajungi după gratii, dar observăm că prea le cauţi cu luminarea.

Unde sînt inspectorii generali de altădată ?

Umbra duplicităţii şi a complicităţii vinovate deocamdată nu-i filfiie la nivelul scaunului dlui Sarca Viorel. Dar nu se ştie ca pămîntul. Multe bube se trag de la el fiindcă e moale şi nu se implică în nimic, sau cînd se implică, o face interesat. Trei sferturi din oamenii şcolii au plecat de voie, de nevoie (Chircea Petru, Pop Maria, Socaciu Dorina, Faur Ioan, Jolţa Cornel, Piştuca Ana, Dandy Elisabeta, Gomboş Iosif, Chiş Ileana, Jolţa Iuliana etc., etc.). Au rămas însă pe loc rudele directoarei, rudele inspectorului general şi ale deputatului F.S.N., Lupău. Nicu Burnar, de pildă, a falsificat note în catalog, dar a rămas. Iuliana Kurta a furat cahle de la soba de teracotă, dar a rămas. Lista am putea-o lungi. Inspectorii înşişi s-au perindat în cîteva comisii şi **comţioare** pe la şcoală ; chiar şi dl Sarca Viorel a fost în cîteva dăţi. Lucrurile însă bat pasul pe loc. În împrejurări de serviciu i-am cunoscut pe foştii inspectori generali de la Bihor (Viorica Pişcoi, Ana Săndulescu, Niculina Moga). Femeile acestea parcă erau mai ascultate de corpul profesoral. Viorel Sarca nu are, cred, şira spinării sau o are din gelatină. Un om care este ca şi apa cea sfinţită, nici nu strică, nici tocmeşte.

Inspectorii şcolari, Brebe, Stoica, Romocea, Nandra, Vidican, au venit des la Grupul şcolar Marghita. Au venit şi au plecat şi problemele arzînde tot nu le-au rezolvat ! Directoarea Tomuţa Floare a fost pusă în două rînduri în faţa comisiei de disciplină a Inspectoratului şcolar Bihor. Femeia asta n-a învăţat nimic din mustrările scrise. Este de părere că i-a dat Dumnezeu două urechi : pe una să intre sarcinile, pe cealaltă să iasă fărădelegile. Cît de ritos îi răspunde în scris inspectorului general Sarca : **„Menţionăm că nu sîntem de acord cu componenţa catedrei fixate de Inspectoratul judeţean şcolar Bihor, prin adresa nr. 4 592/9.10.1991.** Adică, această fufă dată afară de la C.L.F. pentru imoralitate, această individă care a sustras banii copiilor din muncile agricole şi a

subtili
şi sp
ajuns
comun
nu ex
aş fi
Învăţ
Sarca
vadă,
oamen
struit
cu mo
şi împ
dării
onest
limită
lui M
fie cu
Şi-mi
verde
o nou
adus
sale s
scaun
Deci,

Tom
şi la

Aşa
Floare
ilegali
dem
C.L.F.
unei
afară
tit la
este o
persoa
„şcoal
inima
la fo
întru
Olaru
dimpo
zurile
ştie c
catoar
e totu
cu un
propu
cadrel
mil
secret
ghita,
banii
produ
relaţio
este
a fost
giscă
că dep
ficei
de sub
suspec

de

Nu
perioa
Olaru

DOMNUL

În interviul ce l-aţi acordat ziarului Cuget Liber, publicat în nr. 531 din 4.01. 1991, v-aţi referit — în mod stupefiant pentru mine — la competenţă profesională.

Timp de peste 13 ani la Chimpex Constanţa aţi ocupat funcţii de conducere în sectorul petrolier (în perioada 1975—1989) — fără ca pregătirea dvs. de specialitate să aibă vreo legătură cu aceasta. Unii numesc acest gen de activitate — impostură ! Dar să vedem rezultatele :

I. În noiembrie 1989 aţi fost nevoit să părăsiţi întreprinderea Chimpex, pentru contribuţia dvs. — deloc pozitivă — la încărcarea tancului petrolier [illegible]NK PROGRESS. Dacă nu vă amintiţi, apelaţi la fostul director general al ISCE Petrolexportimport—Bucureşti, Florian Stoica, în prezent consilier la firma Marck Rich. Sau la unii din colegii dvs. ca de ex : Stoica Gh., Gh. B[illegible]n ş.a.

...AȚĂ

...zat fondurile U.T.C., aceasta taie ...nzură în județul Bihor ! Rău ați ...fraților ! Cu un tupeu ieșit din ..., inspectorul Sarca ne spunea că ...stă om care să-i țină locul. Eu, dacă ...în locul acelora de la Ministerul ...mîntului, l-aș delega pe Viorel ... măcar 2—3 ani la Marghita, să ...nu de alta, cu ce se confruntă ...ii de jos ! Adică, pe tot ce a con... Gavril Olaru prin muncă cinstită, ...destie și migală, vine această furtună ...răștie cu noroi ! Aruncă cu mur... verbale peste familia acestui om ...și la locul lui. Asta depășește orice ...a umanului. Nici primarul orașu... ...arghita, Demeter Gheorghe, să-mi ... iertare, n-a făcut mare brînză. ...pare rău că trebuie să i-o spun ...în față. Cum să fie relevantă acum ...ă alegere, cînd Fl. Tomuța și-a ...umătate din oameni dintre rudele ... ale acelora apropiați, care-i țin ...l, să nu i se clatine bubulinei ? ...toți o apă și un pămînt !

...uța Floare a lucrat la C.L.F. U.T.C. Acum lucrează pe alții!

...cum înainte spuneam, Tomuța ... care a făcut atîtea abuzuri și ...ăți în ultimii doi ani, încît o ve... ...rintre haine vărgate, a lucrat la ... Gurile rele spun că din cauza ...escapade amoroase ar fi fost dată ...de la C.L.F. ; alții spun că a unel... ... scaunul directorului Voicu. Cert ...ă au intervenit, la acea vreme, ...ne sus pusă pentru a o încadra la ... lui Olaru". Omul a primit-o cu ...deschisă, da' cearta a pornit de ...durile U.T.C., pe care distinsa ...furtișaguri le manevra. N-a avut ...nici un dinte împotriva ei, ba, ...crivă, a cocoloșit multe dintre abu... ...sale făcute pe bandă. Juncan Ana ... Tomuța ori a ars hîrtiile edifi... ..., ori le-a dosit. Și asta încă nu ... Tov. inspector Nandra a venit ...„sobor de activiști" și a vrut s-o ...seze secretară P.C.R. Dar toate ...s-au opus ! De ce ? De bună ce ...Nandra am sincer pînă la pămînt. ...Potopa Domnica Popovici, foști ...ri U.T.C. la nivelul orașului Mar... ...nu știu nici ei cum s-au prăpădit ...elevilor proveniți din practica ...tivă. Dar și aici se leagă filiera ...istă pe bază de rudenie. Nandra ...așul deputatului Lupău. Nandra ... directorul fiicei lui Sarca. Altă ...n altă traistă. Poate că nu știați ...utatul Ghiță Lupău este nașul ...lui Tomuța ? Relații morganatice ...erană, leagă pe acești indivizi ...i.

...a Marghita, din Bihor, ...oameni adevărați mi-e dor...

...rem să facem o paralelă între ...a de directorat a lui Gavril ...și aceea mai recentă, nelegitimă, a lui Floare Tomuța, dar ea se impune cu necesitate. De pildă, în anul 1989, s-au conservat circa 1 600 kg compot de prune pentru elevi. În anul 1991 s-au conservat doar 100 kg prune, restul a luat drumul borhotului și al tuicomicinei. Se știe că palinca ardelenească deschide orice uși, mai abitir ca jarba fiarelor. Mai întrebăm conducerea școlii: unde-i grîul de anul trecut ? S-a dat cumva în hrana porcilor ? Chipurile, pentru nevoile școlii s-au cumpărat 975 kg vopsea de ulei, pentru vopsitul ușilor și al tocurilor din lemn de la ferestre. S-au mai cumpărat 411 m liniari de perdele. Dintr-un calcul sumar rezultă că este necesar 1 kg vopsea la 6 m suprafață de vopsit. Din banii proveniți pentru practica elevilor s-au cumpărat 411 m perdele. În 8 săli de clasă s-au folosit, să vezi și să nu crezi, 440 kg de lac pentru dușumele. Cu atîta vopsea, lac și cu atîția m liniari de perdele se acoperă binișor și erorile și fărădelegile comise de deputatul Ghiță Lupău. Dar ex-directoarea lucrează cu rudele din școală și speră sincer să-și acopere urmele, ca pisica. Vom mai vedea. Cum adineaori spuneam, sora ei, Raveica Matiaș, lucrează pe un post călduț și bunicel. Nastea Ioan îi este rudenie și încă apropiată. Tolnai Minodora îi este verișoară. Fitea Maria îi este verișoară, după soț. Ioan Jarca le este de asemenea rubedenie. Ioan Dragoș îi este rudenie. Ioana Burnar este verișoara dulce a soțului. Rude sînt și cu Maria și Dragoș Ioan printr-o mezalianță greu de decriptat. Ce sens mai are, dle inspector școlar Sarca o descindere pe post de brigadă P.C.R. de control muncitoresc ?! Cu rubedeniile dumneavoastră și ale lui Fl. Tomuța acum efectiv poate cîștiga la trap alegerile. Nici prezența dvs., dle primar Demeter Gheorghe, n-a schimbat nimic din atmosfera tensionată de-aici ! Corupția a căpătat forme de negîndit în acești doi ani postrevoluționari. Cui să te plîngi ? Cui să te adresezi ? Eventual lui tata Petru (vedeți bine, n-am spus Petre Roman). Și-atunci bieților oameni din școală le-a rămas presa. Am cîteva scrisori adresate nouă de cadre lăsate pe drumuri de către această bezmetică. Pînă cînd, dle prefect Blaga ? Pînă cînd ?

Ce spune dl. prefect Blaga ?

Inginer de profesie prefectul Viorel Blaga m-a primit cu multă amabilitate. S-a uitat peste cele două sentințe (nr. 1 143/19 martie 1991 și nr. 548 din 5 iulie 1991). Să fim înțeleși. Olaru Gavril nu a solicitat funcția de director, deși știm 7—8 cazuri de directori din județul Bihor,care au fost aleși mandat după mandat. Prefectul Blaga a notat totul, cursiv, ca un școlar silitor.Mi-a plăcut această modestie neafișată ostentativ. N-am apucat bine să ies din birou că a și sunat cele două ministere, respectiv, al învățămîntului și al agriculturii. Apoi l-a convocat și pe inspectorul general Sarca. A fost invitată și familia Olaru și alți cîtiva pușI pe drumuri de către această matracucă. I-am spus că nu intenționez să scriu, dacă lucrurile se vor îndrepta, dar mi-a spus să nu fac asta, ci să scriu obligatoriu. Așteptăm măsurile de rigoare din partea celor două ministere, ale învățămîntului și agriculturii, cît și din partea factorilor de drept de la nivel de oraș și județ. Vă vom ține la curent. Nu de alta, dar o viață de om, un destin exemplar în multe privințe, ca acela al lui Olaru Gavril, a fost terfelit de o fufă, aducîndu-l pe om în stadiul de spitalizare și pensionare. Nu e drept. Nu e corect. Răul trebuie curmat de la rădăcină, iar în cazul de față, rădăcina răului este Tomuța Floare.

DORIN SĂLĂJAN

MOARTEA TRAGICĂ A UNEI STUDENTE

Într-una din vinerile lunii octombrie, un accident nespus de trist a bulversat tumultuoasa viață a studenților de la Universitatea din Capitală, mai cu seamă pe a celor care aveau cursuri în ziua aceea la Facultatea de Filologie. O fată foarte tînără încercase să coboare cu liftul. Nu fusese atentă și nu văzuse că în fața ei se deschide nu cabina prin care circulase de atîtea ori, ci hăul. Căzuse în putul liftului de la căminul studențesc (fostul hotel „Cișmigiu"), și se accidentase extrem de grav. Nu a murit pe loc, ci după ce a fost transportată la spital. Accidentul îi fusese fatal. Nu s-a mai putut face nimic pentru a mai putea fi salvată.

Pianul și romanele de dragoste

Nelly Bejan venise, ca și mulți alți studenți basarabeni și bucovineni, în România, pentru a învăța mai bine limba și literatura română. Pentru a avea acces la lumina culturii (deși caduc, cliseul sună încă frumos) în românește și nu altfel. Avea mai multe pasiuni, ca fiecare om. Dintre toate însă, cel mai mult îi plăcea muzica. Știa să cînte îndeajuns de bine la pian, avea de altfel și pian acasă. Mai avea o pasiune, întrucîtva specifică vîrstei, care o anima în mod deosebit : îi plăcea grozav să citească romane de dragoste. Profesoara Lucia Gaspar și-o amintește ca pe o „fată frumușică, plină de viață". Abia începuse al doilea an de facultate. Era studentă la biblioteconomie, în grupa 489. Printre alte lucruri care i se păreau plăcute s-ar putea număra și îndelungi plimbări cu colegele de an. Ele și-o amintesc ca pe o fată veselă, uneori chiar ieșit din comun de exuberantă. Ca o compensație, poate, pentru scurta ei viață. Ca un gîlgîit care ar fi trebuit să consume numai în două decenii un destin întreg, comprimat în vocația bucuriei. Colegele ei chiar se mirau de ea, de capacitatea ei de jubilație. Acasă avea condiții materiale bune sau chiar foarte bune. În general, avea note destul de mari. Cunoștea foarte bine și limba rusă — la care avea notele maxime, dar deopotrivă și literatura română, din care citise destul de mult. Suporta anevoios dorul de casă, de acel acasă al ei îndestul de îndepărtat, de care o despărțeau peste cinci sute de kilometri. Acolo unde ar fi vrut să se întoarcă tot mai des. Aproape tot timpul. Cele cîteva fotografii care mi-au trecut prin mînă o înfățișează în mijlocul unui grup de fete, colegele probabil, ținîndu-se de gît ori de brat. În fața lor, un buchet mare de flori de toamnă (crizanteme) și trandafiri. În aceeași cameră, la o petrecere aniversară, o altă fotografie o înfățișează în brațele unui băiat ; în fundal, același furnicar entuziast al celor apropiați.

Optsprezece ani și ultimele săptămîni din viață

Am gîndit, pentru o clipă, că ar fi fost mare păcat să-i îngropăm memoria într-un simplu rînd al registrului stării civile, la rubrica „decese". Am încercat să o evocăm vie, din nou, aproape mișcîndu-se. Colegele ei, cu care am discutat, au un adevărat recul atunci cînd sînt rugate să vorbească despre ea. Amintirea tragediei le tulbură încă prea mult. Aveau și unele poze de la înmormîntare, dar am convenit să nu mai discutăm despre cum a avut loc aceasta. Am încercat să aflăm altceva : să reconstituim o existență spartă în cioburi. Avea doar optsprezece ani fi împlinise pe 14 octombrie, cu o săptămînă înaintea accidentului. Părinții ei își doriseră foarte mult ca Nelly și frații ei să învețe, să absolve o facultate. După terminarea facultății de biblioteconomie, Nelly ar fi intenționat să mai urmeze încă una. Mama ei tinea în mod deosebit ca fiica ei să facă două facultăți. Nelly era de loc din Bucovina de Nord, regiunea Cernăuți, raionul Novoselița („Nouă sulițe"). Satul ei se chema Dranița și este foarte aproape de hotarul actual. Drumul spre sat cu autocarul trece foarte aproape de granită, mergînd chiar paralel cu aceasta. De la punctul de frontieră pînă la ea acasă nu se face mai mult de o oră pe drum. În familie erau trei copii. Era singura fată la părinți, cu doi frați mai mari decît ea. Abia absolvise cele zece clase (după cum era alcătuit sistemul de învățămînt acolo). Toți colegii ei sînt de acord că doi ani, cei care le lipseau, contează foarte mult. Diferența între cei care fac 12 ani de școală acum și ei, cei care au absolvit 10, este destul de însemnată. Nu au citit aceiași scriitori, nu au citit aceleași romane. Nelly, ca și colegii ei, se plîngea de un program foarte încărcat, cam zece ore de curs pe zi. Studenții anului doi afirmau chiar că nu dovedesc să citească ceea ce se predă. Ce a făcut Nelly în ultima săptămînă ?

Aripa stranie a presimțirii

A fost acasă la dînsa cam cu o săptămînă înainte de accident. Apoi și-a sărbătorit, la întoarcere, ziua de naștere în București. Era născută în zodia Balanței sau a Cumpenei, cum se spune la țară : cei născuți în această zodie, se zice în popor, au o cumpănă mare în viață. În săptămîna accidentului a dat telefon acasă și a vorbit cu mama ei. Miercuri seara a fost la Teatrul Național, la spectacolul „Ubu-rege". Împreună cu suita colegelor ei. Era festivalul „I.L. Caragiale". A doua zi, joi, penultima zi de viață, a fost și a dat telefon acasă. Colegele au mai invitat-o la teatru din nou, dar a refuzat. În momentul cînd a intrat în lift, lîngă ea era una din colege, prietena cea mai apropiată. Cînd a plecat, pentru o singură clipă, a privit-o pe Nelly, și, ca printr-o străfulgerare, fața ei i-a părut, deodată, neobișnuit de stranie. Nu a dat mare importanță, dar avea să-și amintească mai tîrziu de asta. În ziua nefastului accident, vineri, cînd a venit la facultate, era cam tristă, cu mult mai tristă parcă decît de obicei. Avea un prieten apropiat, un băiat care o aștepta să se întoarcă acasă, în locurile de bastină pe care, din păcate, nu avea să le mai vadă vreodată. Nelly își făcea probleme că nu știa unde o să lucreze după ce va termina școala — și voia, la finele studiilor, să se întoarcă acasă. Cîteva zile după moartea ei, la etajul trei de unde a căzut, au fost puse, în fața liftului, spre amintire îndurerată și pomenire, după obicei creștinesc, luminări aprinse și flori. Tatăl ei, care a venit repede din Bucovina, după moartea singurei sale fete, a ținut să facă un memoriu. Memoriu pe care l-a formulat în scris doamna profesoară Lucia Gaspar, adresat Ministerului Învățămîntului. În care d-nul Bejan cerea să se poată construi un mic monument funerar în fața liftului unde s-a întîmplat nenorocirea. Iar în sat, să se ridice o cruce pentru cea plecată fără întoarcere.

MIHAIL GĂLĂȚANU

...PREFECT A. CARP ȘI IMPOSTURA

II. Ani de zile cît ați fost șef serv. PPUP, ați exportat produse petroliere, în mod incompetent. Putem trece retroactiv prin calculator rețetele de export practicate sub conducerea Dvs., pentru a stabili cu exactitatea cuvenită — dar numai în prezența mea care eram șef oficiu calcul electronic la Chimpex, în perioada aceasta — prejudiciile concrete aduse de incompetența Dvs. și a altora la ruinarea economiei noastre naționale!? Trebuia să vă fie cunoscut faptul că gospodărirea judicioasă a componenților petrolieri destinați exportului într-o întreprindere de condiționare a produselor petroliere de tipul Chimpex Constanța se putea ... numai prin rețete tehnice de condiții ... elaborate pe calculator prin intermediul programării liniare ! Aplicarea programării liniare — conform metodei mele — fusese aprobată ca inovație și dispusă spre aplicare de forul tutelar. Pentru a da cîteva exemple dar pot fi date multe altele, neaplicîndu-se programarea li... și calculatorul electronic s-au livrat motorine de congelare — 30 și —35°C la export, cu preț inferior de motorine —15°C congelare la navele : OCEAN FAITH din 3. 04. 1980, 8. 04. 1980 (Solambo) și la nava Grigore Nicolaev din 9. 04. 1980 etc.

III. Nu ați reacționat pozitiv, în calitatea dvs. de șef serviciu programare, pregătire și urmărire a producției, nici de condiționarea combustibililor pentru focare industriale fără rețete electronice, privind economia națională, de disponibilizarea unor importante cantități de motorine pentru agricultură și transporturi, deși metoda fusese apreciată de Oficiul de Stat pentru Invenții prin HOTĂRÎREA OFICIULUI DE STAT PENTRU INVENȚII nr. 58/23 iunie 1979 ?!

IV. Nu ați dat atenția cuvenită, nici următoarelor lucrări de motivare științifică a deciziilor de conducere din sectorul în care activați atunci, ca de ex :

1. Stabilirea priorităților în acostarea navelor în portul Constanța cu ajutorul modelării matematice de afectare și a calculatorului electronic, deși metoda avea eficiența de peste 10 milioane dolari anual !

2. Selectarea ofertelor de import țiței, pe calculator electronic, — Chimpex fiind titulară de plan — iar metoda avînd o eficiență de 50 milioane dolari anual ?!

V. Prin adresa 7413/18 martie 1976, v-am atras atenția că în calitatea ce o aveați (atunci) de șef secție petrol III Export (petrol-chimie) să depozitați contoarele volumetrice cu turbină, importate din Vest cu peste 2 milioane lei valută. Era o problemă minimală de gospodărire a unor bunuri pe care le aveați în gestiune. Nu v-ați conformat, contoarele au fost furate, dezmembrate, și nu au fost aplicate în producție nici măcar o zi !?

Din motivele de mai sus mă îndoiesc de competența dvs., d-le Aurel Carp, chiar dacă „cineva de sus" care vă iubește v-a numit prefect.

Conf. univ. dr. ing.
GHEORGHE BÂRBATU

Un roman de groază într-o ediție de groază

În 1816, Mary Shelley avea nouăsprezece ani, nu se numea încă Shelley și se afla, împreună cu doi mari poeți, Percy Bysshe Shelley și George Gordon Byron și cu un prieten al lor, neînregistrat de istoria literaturii, în Elveția, într-o vacanță care ar fi putut să fie minunată dacă nu s-ar fi instalat tocmai atunci o vreme ploioasă, pe termen lung. Plictisiți de statul în casă, cei patru prieteni, care tocmai citiseră cîteva romane cu fantome și constataseră că nu se simt deloc impresionați de ceea ce imaginaseră autorii respectivi, au organizat în joacă un concurs : cine reușește să scrie un roman care să-l facă pe cititor să i se ridice părul măciucă în cap. În mod surprinzător, concursul l-a cîștigat Mary (..Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii..."). Ea scrisese, de fapt, primul roman de groază din istoria literaturii universale, roman care avea să fie reeditat de nenumărate ori și în cele din urmă, după inventarea cinematografului, ecranizat de tot felul de regizori, unii atrași de stranietatea cărții, alții doar dornici să aibă succes de public.

În roman este vorba, după cum se știe, de un inventator genial, Frankenstein, care confecționează în laborator — din mușchi, tendoane, piele, păr etc. luate de la abator — o ființă umană grotescă și o și însuflețește, dintr-un fel de curiozitate diabolică. Monstrul se răzvrătește, bineînțeles, împotriva creatorului său, fuge de... acasă și săvîrșește un șir de crime oribile, inclusiv împotriva logodnicei lui Frankenstein. Nu ne propunem acum să analizăm cartea, care are mai mult o valoare de exponat într-un posibil muzeu al literaturii, decît una literară propriu-zisă. Vrem să semnalăm doar faptul că nu de mult acest roman celebru a apărut la noi într-o ediție care îi îngrozește pe cititori mai mult decît însăși povestea cu monstrul. Această ediție nu are menționată editura, ca și cum ar aparține unei forțe supranaturale sau serviciului de spionaj al unei superputeri care și-a propus să destabilizeze situația din România îngrozindu-i pe cetățeni. La tradiționala „casetă tipografică" figurează doar „Fabrica de Timbre S.A." — unde s-a tipărit cartea (poate de aceea nu găsim timbrele de care avem nevoie la oficiile poștale !). Totodată, ediția este incompletă. Nu se explică nicăieri după care anume ediție engleză s-a făcut traducerea.

Neseriozitatea ediției este cu atît mai evidentă cu cît, printr-o coincidență, în exact aceeași perioadă, a apărut și o altă versiune românească a romanului, realizată cu competență și simțul răspunderii: Mary Shelley, **Frankenstein sau Prometeul modern**, Ediție științifică. Traducere, postfață și genealogie : Doina Topor. Casa de editură „Excelsior — Multipress L.T.D.". În conformitate cu normele activității editoriale respectate în toată lumea (civilizată), realizatorii acestei ediții precizează și sursa : „Traducerea de față respectă textul original în limba engleză Frankenstein by Mary W. Shelley, tipărit de J.M. Dent & Sons Ltd. Londra, 1912".

Era vorba ca activitatea editorială din România să nu fie lăsată în seama unor editori necalificați și neautorizați și iată că această răspundere pe care și-a asumat-o Ministerul Culturii nu este dusă la îndeplinire. Este foarte grav că se întîmplă așa cu atît mai grav cu cît cazul pe care îl semnalăm nu este singurul. Tarabele de la colțuri de stradă sînt pline de tot felul de cărți (de pseudocărți) șoioase. Va trebui oare înființat și un minister al pseudoculturii ?

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

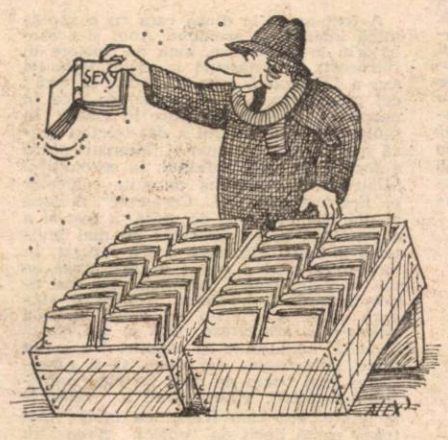

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

Emil Cioran

MĂRTURII ȘI ANATEME

„Dumnezeu n-a făurit ceva care să-i fie mai nesuferit decît această lume și, din ziua în care a făurit-o, nu s-a mai uitat la ea, atît de mare e ura sa". Nu știu cine a fost misticul musulman care a scris aceasta. Voi ignora mereu numele acestui prieten.

Sarvam anityam — totul este trecător (Budha). O formulă pe care ar trebui s-o repetăm neîncetat, cu riscul admirabil de a crăpa.

A-ți pierde somnul și a-ți schimba limba. Două dovezi ; prima independentă de tine, cealaltă deliberată. Singur, față-n față cu nopțile și cuvintele.

În românește de **EUGENIA VASILE** ■

MUZICĂ

O „anexă" la Bicentenarul Mozart

Abia după încheierea manifestărilor prilejuite de Bicentenarul Mozart, în 1991, Opera Română a reușit să aducă, în luna ianuarie a acestui an, o premieră lirică semnată de ilustrul vienez (oare, se va repeta același efect de ecou și cu Bicentenarul Rossini care a început acum ?). S-a ales, dintre toate capodoperele mozartiene care figuraseră în repertoriul primei noastre scene, **Răpirea din Serai**. De ce ? Să ne propunem cîteva posibile răspunsuri. Mai întîi, din spirit de economie a efortului. Această lucrare, ca și recentul **Elixir al dragostei** de Donizetti, fusese studiată pentru un turneu estival din anul trecut, în Spania. Apoi, probabil, și din cauza actualității tematice căci, cine în afara publicului nostru va înțelege mai bine revenirea în actualitate a modei „alla turca" ? Ce s-a văzut pe scenă — începînd cu ironicele grilaje imaginate de Cătălin Ionescu Arbore — era supus unor asemenea aluzii, continuate cu detalii legate de produse tip „consignație", — luciul giuvaerurilor din AUR și mătăsurile lucitoare cu care Adriana Urmuzescu s-a „jucat" creînd costumele. Uneori, s-a interpus și moda „clipurilor", într-o secvență ce rivalizează cu orice reclamă lăudînd produsele de tortură ale firmei „Osmin", aplicate unor persoane „vii și nevinovate".

Desigur, Cristina Cotescu nu s-a gîndit regizoral cu prioritate la astfel de ironii, dar rezultatul general ne duce cu gîndul la un citat celebru-trist, dintr-o carte despre Mozart apărută la noi mai demult : „În **Răpirea din Serai**" Mozart bate șaua turcească, să priceapă iapa feudală...". Cine bate și cine pricepe, rămîne de văzut. Dar, într-un teatru care are valori importante — unii, soliști ai acestei premiere — feudalismul este mai greu de descifrat, chiar cu ajutorul lui Mozart. Pentru recîștigarea prestigiului și reintrarea în competiția internațională, să fie oare o soluție „elixirurile" sau „răpirile" ?

Muzică japoneză la persoana întîi?

Desigur, neobișnuită pentru noi o seară vocal-simfonică japoneză, menită a crea o imagine globală asupra unui teritoriu ce ne este destul de puțin cunoscut. De aici, rezonanța de eveniment posibil a concertului de la Ateneul Român, la care am venit fără să știm prea bine ce ne oferă. Informațiile programului de sală indicau în persoana dirijorului Ikuma Dan un nume de vîrf al școlii nipone. Iar selecția repertorială a avut, probabil, aceeași menire de a ne edifica, propunînd **Nocturna pentru orchestră** (situată în perimetrul impresionismului), fragmente din opera **Yuzuru** (o muzică ce-și caută locul între Puccini și Menotti) și **Simfonia nr. 6 „Hiroshima"** (panoramă eclectică de la Hindemith spre Wagner). Participările solistice se doreau contribuabile la aceeași imagine prin soprana Katsura Nakazawa (apreciată solistă de operă, recitaluri și dinner-showuri) și flautista Michiko Akao, o celebritate în domeniul flautelor de bambus tradiționale. Prezența sopranei Iulia Isaev s-a detașat, prin toate componentele ei spectaculare, de acest context, amintind mai mult de o solistică de timp mahlerian.

Ce am fi vrut ? Greu de spus, căci pentru noi lumea niponă este încă un perimetru al exotismului. Poate chiar o dimensiune a exotismului, a existat, însă în altă direcție. Adică în oglindirea surprinzătoare a muzicii europene, înțeleasă altfel, proporționată altfel și, finalmente, neconvingătoare în volta altoire pe tradițiile seculare orientale. Se pare că publicul american apreciază o asemenea formulă. Pentru publicul nostru însă, soluția nu are impactul așteptat, căci reperele sînt prea clare și decantările stilistice au referințe prea marcante. Amintindu-mi un refren adesea reluat în ultimul timp, cel al „intrării în Europa", cred că și Japonia, pe plan muzical cel puțin, a urmat mai demult acest drum, apelînd la metoda studierii, imitării și preluării modelelor. Secvența sonoră niponă, la care ne-a invitat Filarmonica bucureșteană dă, în acest sens, de gîndit asupra șanselor de supraviețuire a personalității unei culturi artistice, care nu și-a găsit locul în lumea muzicii.

GRIGORE CONSTANTINESCU ■

„Cei care scriem

Scriitorul SHAUL CARMEL s-a născut la 6 iulie 1937. Debut literar : 1953—'54 în paginile literare ale ziarului „Clopotul" din Botoșani ; mai tîrziu a publicat în coloanele ziarelor „Zori Noi" — Suceava ; „Flacăra Iașului" — Iași. Debut editorial : 1956.

— A fost tradus în limbile : rusă, maghiară, idiș, engleză, arabă și ebraică ;

— Premii literare : „Menora", „Mia Fișer", „Brickman" și prestigiosul premiu „Sion" al „Asociației scriitorilor israelieni de limbă română" împreună cu „Uniunea Scriitorilor din Israel" ;

— Este vice-președinte al „Uniunii Scriitorilor din Israel" și secretar al „Asociației Scriitorilor Israelieni de limbă română".

— De unde sînteți, domnule Shaul Carmel ?

M-am născut în tîrgul Ștefănești — nordul Moldovei ; la vîrsta de 4 ani am venit la Botoșani ; un oraș unde am rămas pînă la plecarea mea din țară, la vîrsta de 28 de ani.

— Adaptarea a fost ușoară sau..., ca orice adaptare ?

Ca orice adaptare ? Nu, dar a fost făcută cu dureri de **bucurie**, ca să zic așa. Întîi am lucrat într-un kibutz — cunoașteți această formă a noastră, agricolă ; am vrut să rămîn în el ; după un an ne-am îndreptat spre oraș. În ceea ce privește adaptarea, în sensul simplu al expresiei, s-a făcut cu mai multă ușurință, adică am învățat limba, am luat o slujbă, ca tot omul ; în ceea ce privește cea spirituală, e mult de discutat. Eu aparțin unui grup foarte restrîns care a făcut la vremea sa revoluție, revoluție care a dus la crearea Uniunii Scriitorilor în statul Israel, ceea ce nu a fost pînă în anul '69. Cîțiva scriitori de alte limbi, mai tineri, ne-au dat mîna ca să-i convingem pe scriitorii ebraici că și într-o țară de exod este nevoie de o Uniune de scriitori de limbi de expresie. Evreii veniți din alte părți nu au nevoie numai de hrana de zi cu zi, ci și de hrana spirituală, cu atît mai mult evreii veniți din România, care au trăit într-un mediu cultural foarte serios.

— Și această Uniune ?

Domnul meu, a luat ființă **Asociația scriitorilor israelieni de limbă română**, al cărei secretar sînt de la înființare pînă în prezent ; e vorba de aproape 18 ani. Ea cuprinde aproximativ 55 de scriitori ; avem poeți, romancieri, dramaturgi, eseiști, nu ne lipsește nimic. Această Asociație este una din cele 11 Asociații, pe limbi, care compun Uniunea Scriitorilor din Israel. Am bucuria să mă laud că Asociația Scriitorilor de limbă română e una din cele patru asociații fondatoare ale Uniunii Scriitorilor din statul Israel, bineînțeles din care face parte, și cu cea mai mare pondere, Asociația scriitorilor de limbă ebraică.

— Ce spuneți de necesitatea, de nevoile spirituale ale colectivității care se află aici ? Cum se explică faptul că există totuși această nevoie spirituală într-un context în care sînt atîtea frămîntări, războaie... acuma am realizat — deși știam din citite, din auzite — ce efort înseamnă să smulgi de pe o bucățică de pămînt hrană... Cum se explică totuși posibilitatea omului de a se întoarce și spre literatură, spre poezie ?

Aș putea să răspund foarte simplu la această întrebare, fără să mă refer la situația noastră, a israelienilor, referindu-mă la situația dvs., d-le Arion. Românul, în situația foarte grea în care s-a aflat pînă nu demult, în urmă cu doi ani, s-a refugiat în carte, mi se pare, nu ? Noi avem aicea un război care durează de peste 40 de ani. Stress-ul este foarte mare. Lupta pentru existență nu e de neluat în seamă, dar cine a fost învățat cu cuvîntul scris, cu hrana spirituală, va continua întotdeauna, cu atît mai mult cu cît ea devine și o binefacere în sensul că, reîntors acasă după opt ore de muncă, și nu într-o climă dintre cele mai comode posibile, și cu spaima evenimentelor, terorismului, eventualului război, plecarea copilului la armată... credeți-mă, stimabile, e foarte bună cartea și mai ales dacă e bună.

— Se distinge prin ceva Asociația scriitorilor evrei proveniți din România de celelalte Asociații ?

Sigur, fiecare Asociație are specificul său, pentru că Asociațiile sînt pe limbi, pe expresie, noi sîntem purtătorii unei culturi, acest lucru se revarsă în literatura pe care noi o scriem ; bineînțeles, deși tematica, după cum bănuiți, pentru un scriitor israelian care trăiește aici de mai bine de 26 de ani, este evreiască, e o tematică israeliană. Însă bagajul de cultură, obiceiurile, școala, literatura, pentru că scriem în limba laptelui — ca să zic așa — nici nu sînt original cînd spun asta, toate acestea se revarsă în ceea ce facem noi aici, fie că scriem poezie, fie că scriem proză sau dramaturgie.

— Am apucat să citesc doar „Poezii de nerostit" și vreau să vă spun că dacă ar fi să particularizez universul dvs. poetic aș găsi cîteva repere printre care unul ar fi acela al tînjirii către țara de unde ați plecat, dorul de meleagurile natale ; tot timpul găsiți o justificare..., vă justificați că nu este o trădare, ci este vorba doar de o încercare de a vă descoperi pe dvs., purtînd acel bagaj de impresii, de cunoștințe căpătate în locurile unde ați văzut lumina zilei.

Domnul meu, întrebarea dumitale este foarte interesantă. Răspunsul nu e chiar simplu, deloc, și totuși... Am adus cu mine niște amintiri foarte plăcute. Am iubit limba română, mi-am iubit profesorii, mi-am iubit locul unde m-am născut, însă întotdeauna am simțit această invaliditate, că-mi lipsește ceva. Acest ceva era țara și o spun fără nici o nuanță de demagogie, pentru că, după cum bine ai spus dumneata, toate acestea se oglindesc în creația mea, se vede acest lucru. Da, mi-a lipsit acest lucru. Aș putea să fiu foarte sarcastic cu mine însumi și să spun **Domnule, sînt un om mic, căruia-i place să adune lucruri...**, am avut tocul și hîrtia, tocul meu cu peniță..., am simțit dorul de țară, ceva mă chema... ; sigur că există un dor de locurile natale, sigur că există dorința de a supraviețui aici, însă fără să regret o secundă că vin de unde vin. Deschiderea care s-a făcut la dvs. ne-a bucurat pe toți; pe mine în mod special ; nu puteam suporta faptul să nu pot împărtăși cu colegul meu din România părerile despre ceea ce facem, că nu putem să ne întîlnim ca să discutăm probleme ce ne stăpînesc..., noi avem aceeași patrie, d-le Arion ; cei care scriem avem o singură patrie, și aceea este limba, nu teritoriul ; geografia urmează după aceea. Acest lucru mă durea, teribil. Eu am fost, în toți acești ani, o singură dată în România, în '83, în condiții foarte grele și cu foarte multe reținere ; nu am putut face ce mi-aș fi dorit, adică să mă întîlnesc cu niște oameni..., aceștia erau foarte înfricoșați ; cartea mea nu a putut să ajungă la colegii mei, așa cum era firesc, iar ale lor să ajungă la mine. Nu pot spune că atunci am făcut o vizită în România : o vizită în România, realmente, este cea pe care am făcut-o în urmă cu mai puțin de două luni cînd am participat la primul **Colocviu israeliano-român** de la București, cînd am simțit într-adevăr căldura colegilor noștri, că ne aflăm cu toții într-o țară pe care am vrut-o întotdeauna deschisă, descătușată, cu oameni neînspăimîntați de gîndul de a vrea să spui ceea ce gîndești.

— Dar..., cu ce vă ocupați acum ?

Domnul meu, scriu ; după cum știți, la noi prin nu se poate supraviețui ; vă va atinge în curînd și pe dvs. S-a terminat cu casieria Uniunii Scriitorilor, s-a terminat

FILM

Spectatorii din vis

În urmă cu vreo 2—3 luni, la librăria „Cretzulescu" s-a lansat o carte de poezii ale lui Arthur Rimbaud. Acolo l-am întîlnit pe Fănuș Neagu, pe care l-am întrebat cum a ieșit filmul **Casa din vis**, care era terminat și își aștepta premiera. „Era mai bine dacă ieșea acum 3—4 ani. Acum e prea poetic", — mi-a răspuns. La care eu, inspirat de lansarea cărții lui Rimbaud, am adăugat : „Avem și noi Remboii noștri". Nea Fane a rîs și l-a citat pe Mircea Dinescu. Eu însă mă gîndeam la poezia din proza sa și la filmele inspirate din ea (dintre care trei regizate de Ioan Cărmăzan).

La recenta premieră a filmului **Casa din vis**, mi-am adus aminte de această discuție și cred că diagnosticul scenaristului Fănuș Neagu este exact. Nu întîmplător F.N. (era să scriu F.S.N.) a votat cu Ion Iliescu și e directorul revistei naționalist-semănătoriste **Țara**. Pentru că în comunism mai era loc de poezie. Și chiar adesea salvarea era în poezie. Azi însă poezia a murit. Nu văd ce l-ar inspira pe un poet care dă pe un sandvici 100 lei sau cumpără cartofi cu 120 lei/kg ! Azi foametea, nevoile, frigul, scumpetea, sărăcia, politica deșănțată care se face pe la toate colțurile și cozile și la mesele rotunde ale guvernanților au introdus în societatea românească cea mai dură, cea mai teroristă și prozaică literatură. Limbajul este direct, violent și pornografic. Cine să mai aibă nevoie de un film poematic, de o creație de vis, realizată printr-un limbaj metaforic, amestec de simbol și sugestie audiovizuală, de eres și mit, de stări ancestrale și pitoresc fellinian ?

Acest remarcabil film al regizorului Ioan Cărmăzan, cu secvențe antologice, precum cea din biserica în ruină, dar unde credința n-a murit, cu personaje de vis sau nebuni shakespearieni, ca memorabilul Babalete creat de Horațiu Mălăele, a venit din păcate prea tîrziu. El e nevoit să intre direct și brutal în competiție cu filme imperialiste, porno sau sci-fi, în care s-au investit milioane de dolari, ca **Robocop**, care nu lartă nimic, care înghite toți spectatorii. **Casa din vis**, producție a unei cinematografii sărace, nu rămîne decît cu spectatorii din vis. Dovadă că în prima săptămînă de difuzare a înregistrat în medie, pe spectacol, la cinematograful Scala, cu o capacitate de 1000 de locuri, circa 150 de spectatori.

Acest film e rezultatul unei concepții revolute, al unei elaborări trăite pe alte coordonate existențiale, adresîndu-se altor spectatori. Spectatorii de azi nu mai sînt spectatorii de ieri, cînd scenariul a fost scris și transpus pe peliculă. Pe Dulea, care i-a dat intrarea în producție, nu-l puteai păcăli decît cu astfel de scenarii metaforice, parabolice, „rupte" de realitatea imediată, cu alte cuvinte, fără transparență, care n-ar fi putut trăda prin nici un cadru că se face aluzie la „Epoca de aur". Iată de ce povestea filmului pare plasată în atemporal, deși se pomenește de colectivizare, de șantier și se face vag aluzie la sistematizare, atunci cînd bătrînul, interpretat cu furie de „chiaburul" Gheorghe Dinică, zice : „Știu de ce m-au scos ăștia din casă, ca să mi-o dărîme".

Departe de a fi un film politic, căci ar fi o vulgarizare să spunem că el se referă la penuria de locuințe, **Casa din vis** e un film despre veșnicie, despre vis și dragoste, despre metafizica existenței, despre poezia din om, care transfigurează realitatea mizeră, ca de sfîrșit de lume, ca de groapă uitată de Dumnzeu, fără nume și localizare ! El seamănă mult cu **Lișca**, celălalt film important al regizorului Ioan Cărmăzan, realizat tot după proza poetică a lui Fănuș Neagu, avînd însă o mai mare deschidere. Dacă ar fi să facem o comparație universală, **Casa din vis** ne trimite cu gîndul la filmul lui Akiro Kurosawa — **Dodes'ka'den**, unde este vorba de un „Palat din vis", pe care îl visează un om sărman pentru copilul său.

Casa din vis este probabil „ultimul mohican" ieșit din tunelul comunist, după **A unsprezecea poruncă** de Mircea Daneliuc și **Rămînerea** lui Laurențiu Damian, care sînt tot povestea unor „gropi" existențiale. Azi nimeni nu mai poate finanța astfel de filme. **Casa din vis** este un film născut direct pentru Arhivă, pentru spectatorii ei. Cuplul Fănuș Neagu — Ioan Cărmăzan trebuie să divorțeze, dacă vrea să supraviețuiască. Așa cum s-au schimbat sponsorii și spectatorii cinematografului, la fel sînt nevoiți să-și schimbe și ei mijloacele. Aceasta întrucît Poezia este consubstanțială poporului român și n-o să-l părăsească niciodată.

GRID MODORCEA ■

TEATRU

Suspans a la Hitchcock

Zilele acestea Peter Brook conduce la Viena un seminar cu tineri regizori. A ales cîte un participant din fiecare țară. Din România, în mod excepțional, a invitat trei regizori : Ștefan Iordănescu, Felix Alexa și Mona Chirilă.

Cu patru zile înainte de întîlnirea cu Brook, Iordănescu a debutat pe scena bucureșteană. În sfîrșit ! El a terminat regia acum șase ani cu un examen excepțional cu „Peer Gynt". A montat apoi la Arad, Piatra Neamț, Timișoara. Nu părea grăbit să intre în groapa cu lei a capitalei. În toți acești ani am încercat să înțeleg ce-l ținea departe de București. Faptul că avea familia și casa în Timișoara nu părea un motiv destul de serios. Am bănuit că el nu stătea departe de București ci de Cătălina Buzoianu, mama sa. Fiind o fire foarte puternică ea ar fi putut să-l influențeze ceea ce ar fi fost grav pentru destinul lui. Acest pericol a fost foarte bine pus în evidență printre tinerii actori, fii ai unor mari vedete. Poate de aceea Iordănescu a preferat să rămînă la distanță și cred că a fost înțelept. Recenta premieră dovedește că tînărul regizor nu seamănă cu nimeni, și asta e bine.

A lucrat „Domnișoara Julie" cu intuiția clară a ceea ce a dorit Strindberg. Nu e important a fixa cauza pentru care tînăra aristocrată alege sinuciderea, e mai adevărat efortul de a înțelege de ce nu mai există și altă alternativă. Cu siguranță, regizorul nu ar fi riscat apropierea de acest text-capcană fără a fi sigur că are actorii potriviți. I-a găsit, bineînțeles, la Național. Mala Morgenstern, Cerasela Stan, Mircea Rusu îi sînt prieteni, colegi de generație dar, în primul rînd, sînt mari actori. Dificultatea celor trei roluri se naște din imprevizibilul fiecărei replici, din continua metamorfoză a personajului. Ei izbutesc să conducă atît de bine spectacolul încît de la o scenă la alta încordarea, suspansul rivalizează cu anumite momente create de Hitchcock. Afirmația poate părea excesivă dar nu e prea departe de adevăr.

Cei care vor analiza acest spectacol nu vor putea ignora cîteva elemente regizorale spectaculoase : raportul dintre personaje substanțial diferit de cel din text; scenele neașteptate jucate de actori și supramarionete și poate în primul rînd pantomima finală în care Julie intră în rochie albă de copil și cu briciul în mînă. Noi nu ne-am propus însă o analiză. Pentru asta încă mai există reviste de specialitate. Am dorit doar să semnalăm că un tînăr regizor, în care credem, a intrat într-un moment al carierei sale. Să sperăm că nu se va opri aici. Așteptăm să-l vedem după întîlnirea cu Brook.

AURELIA BORIGA ■

Andrei Șerban a revenit în București. Viitoarea sa premieră va fi „Livada cu vișini". Zilele acestea urmează să anunțe distribuția.

Premieră mondială

Filmul „CIORAN" va fi difuzat în premieră mondială la Institutul francez în zilele de 3 și 10 februarie. „Pentru prima dată un aparat de filmat pătrunde în mansarda, devenită legendară, din rue Odéon. Cioran este arătat în universul său care poartă amprenta vieții sale adevărate și paradoxale". Am dat un fragment din prezentarea făcută de Gabriel Liiceanu, care este și unul din realizatorii acestui film. (A.B.).

avem o singură patrie"

dar e mai bine așa, e preferabil... decît să primești bani și să ți se spună ce să scrii. Nu toți scriitorii se întrețin din scris. Sînt scriitori care s-au întors la meseriile lor de bază, sînt alții care au venit aici cu o meserie, sînt alții care s-au dus să învețe aici o meserie. Eu lucrez în cadrul Federației Generale a Muncii, sînt funcționar, funcționar superior, dacă pot spune, de mai bine de 26 de ani, lucrînd în cu totul alt domeniu decît cel al literaturii, al poeziei ; trăiesc bine din această muncă, în general fac lucruri pe care-mi place să le fac.

— Cum se vede România din această parte a lumii ?

Domnul meu, dacă vă referiți la evreii veniți din România, totdeauna au purtat cu ei dorul și dragostea pentru țară, pentru poporul în mijlocul căruia au trăit. Sigur

Fotografie de HEDY LOFFLER ■

că, anii grei trăiți în România au avut o influență teribilă asupra evreului venit în Israel..., evreului din Israel Revoluția a fost pentru noi o adevărată euforie, și am reușit să molipsim cu ea. De altfel, să știți, statul Israel a făcut revoluție împreună cu dvs ; zile întregi ni s-au transmis, la radio și la televiziune, fragmente din acele evenimente dramatice prin care a trecut poporul român. Ceea ce ne îndurerează foarte mult este fenomenul, poate marginal, dar existent — antisemitismul practicat de unii condeieri, care atîță. Aici este primejdia. Ei sînt puțini, și cei care o fac o fac la modul mizerabil. Scriitorii mari, condeiele autentice românești, de-a lungul anilor, n-au practicat antisemitismul, și n-au fost xenofobi. Vreau să spun altceva, de ce acest fenomen este periculos. Românii se află în momentul de față la răscruce de drumuri ; poporul a ieșit dintr-o perioadă cumplită și-și caută drumul său. Într-o asemenea situație cînd totul este foarte fragil la dvs., orice influență, orice presiune într-un sens sau altul, poate lăsa o amprentă dureroasă. Din acest punct de vedere mi se pare că antisemitismul este o primejdie. Eu doresc ca bunul Dumnezeu să-i ajute pe toți colegii mei, cărturarii din România care au luat și iau poziție împotriva antisemitismului ; să reușească, dar mi se pare, în același timp, că nu e de ajuns, dacă Guvernul României nu va veni să facă ceva ca toți cei ce scriu la „Europa" și „România Mare" să înceteze revărsarea acelor lături asupra evreilor și asupra celorlalte naționalități conlocuitoare din România ; e foarte grav pentru omul obișnuit care are probleme autentice în momentul de față, a locului de muncă, a grijii zilei de mîine, a frămîntărilor sale sociale, a eliberării sale, eliberarea care și ea aduce durere, d-le Arion. Nu e simplu să fii rob 15 de ani și să ieși dintr-o dată la lumină, e o chestie foarte grea. După cum bine știți, probabil, și poporul meu cînd a ieșit din Egipt a simțit durerea eliberării sale. Din acest punct de vedere mi se pare foarte important ca valul acesta antisemit să înceteze.

— Cum se împacă — v-am mai întrebat, dar aș vrea un răspuns mai clar — cele două identități ale dvs. : funcționarul care trebuie să aibă activitate practică cu omul care aparține imaginarului, eliberării din chingile oricărei strînsori ?

Ar fi mai multe răspunsuri. Poate că unul, foarte metaforic, este acela că atunci cînd vin acasă și dau drumul apei la duș, dau jos de pe mine și pielea de broască și rămîne, iată, prințul. Nu a fost ușor. Cu atît mai mult cu cît este vorba de două limbi deosebite ; adică în timpul cînd sînt funcționar trebuie să operez în limba ebraică, pe cînd poezia, proza scurtă, ceea ce întreprind în literatură este cu totul altă limbă. Lucrul este mult mai complicat decît pare. La început a fost foarte greu. Dar, o să-ți spun, spre marea dumitale surprindere, că lucrurile se pot face bine. V-am spus și mai înainte că mie îmi place ceea ce fac. Dar, fie vorba între noi, dacă n-ar exista poezia, zborul acesta de după orele obișnuite de muncă, această trecere în limba laptelui și tot ce decurge din asta, cred că mi-ar fi foarte greu să mă întorc a doua zi dimineața la treburile obișnuite, la cele 6—8 ore cît trudesc acolo. Dar e posibil. De altfel toți scriitorii din occident, cu mici excepții, practică acest lucru. Iată, președintele Uniunii Scriitorilor, și el originar din România, un scriitor de limbă ebraică, și care, nu știu dacă chiar zboară atunci cînd lucrează în livezile sale de portocali. Îmi plăcea, cînd eram copil, să mă joc cu un revolver de lemn ; cînd am aflat ce pot face cu el cînd nu este de lemn, mi-a displăcut.... e greu, e mult mai greu decît un condei, decît un cuvînt frumos pe care îl putem spune. Trebuie să facem tot ce este omenește posibil, să ne putem zîmbi, să rîdem, să ne vorbim de toate, și să ne lase în pace megalomanii, indiferent unde se află ei, să ne trăim viața asta, al dracului de scurtă.

GEORGE ARION ■

ELCOHEP – minunea de fiecare zi

Cele șase persoane, ale căror declarații le publicăm alăturat, fac parte din numeroșii bolnavi care, în ultimii ani, au folosit ca tratament medicamentul vegetal „Elcohep". Cu acest preparat, brevetat în 8 țări ale lumii și obținut din plante cu valoare curativă de excepție, și-au redobîndit sănătatea peste 7 000 de persoane cu afecțiuni hepatice și biliare: dischinezii, hepatite cronice, ciroze. Produsul nu are contraindicații și este aprobat de Ministerul Sănătății.

„N-am cuvinte de mulțumire"

În 1985 mi s-a pus diagnosticul de ciroză hepatică. M-am tratat cu toate medicamentele prescrise fără nici un rezultat. Din 1987 urmez sfaturile și terapia medicilor Aristina și Ludovic Elthes. Boala a dat înapoi, probele de laborator (inclusiv scintigrama) s-au normalizat.

LUCA GRIGORE,
com. Bador
jud. Sălaj

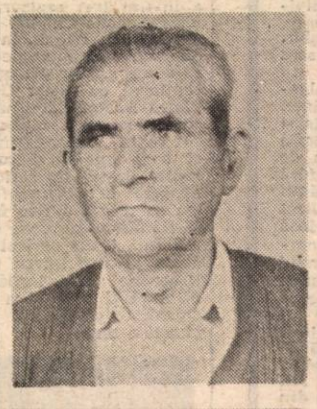

„Mă simt alt om"

După internarea în spitalele din Turnu Severin și București, hepatita cronică de care sufăr nu s-a ameliorat. A trebuit să mă pensionez medical. Tratamentul cu „Elcohep" a dat rezultate neașteptate „Mă simt alt om".

CONSTANTIN SALĂU,
Turnu Severin

„A avut loc o adevărată minune"

Am suferit de ciroză hepatică decompensată. Mi s-a dat de înțeles că nu mai am multe zile. Ei bine, medicamentul „Elcohep" m-a pus pe picioare. Analizele au revenit la normal. Oamenilor din sat nu le vine să creadă. „O adevărată minune!"

SÜTÖ LAJOS,
com. Buduslău,
jud. Sălaj

„Am născut o a doua fetiță"

După tratamente repetate în diferite spitale, hepatita cronică activă de care sufăr a continuat să se agraveze. Boala a fost stopată abia după ce am intrat în tratamentul medicilor Elthes. Starea sănătății, mult îmbunătățită, mi-a permis să mai aduc pe lume o fetiță.

MARIA SAVEL,
Baia Mare

„Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule doctor"

În numele meu și al familiei mele, doresc să mulțumesc domnului și doamnei doctor Elthes pentru că m-au scos din ghearele suferinței și fac adevărate minuni în vindecarea hepatitelor și cirozelor.

EUSEBIU · PROCOPOVICI,
Arad

IMPORTANT!

Cei ce doresc să beneficieze de tratamentul cu „Elcohep" se pot adresa pentru programare la Societatea comercială

„Iau cu sfințenie acest medicament"

În 1988, am fost operat de fiere. Atunci mi s-a descoperit o ciroză hepatică activă. Am apelat la tratamentul cu „Elcohep" și după 9 luni, boala a fost stopată.

IOVAN BULZAN,
Arad

ELCOHEP S.R.L., Oradea, str. Ady Endre, 72, cod 3700, sau la telefoanele 991/30031 (între orele 9—21) și 991/36298 (între orele 16—21).

De la SIDA la ADA

Și genele se defectează

La finele anului 1990 guvernul american a autorizat ca medicii French Anderson și Michael Blaese, de la „National Institute of Health" să practice o fantastică terapie genetică unei fetițe atinsă de o boală gravă ereditară, numită „deficitul ADA" sau „adenosin deaminas". În această maladie nu se produce o proteină, datorită unei gene „defecte", ce este indispensabilă în funcționarea sistemului imunitar, iar limfocitele nu pot lupta contra „invadatorilor" pătrunși în corpul uman. Deci organismul nu se poate apăra de infecții, iar copiii bolnavi sînt obligați să trăiască într-un clopot steril. Grefarea de măduvă osoasă, singurul mijloc cunoscut pînă în prezent, nu poate fi aplicat în toate cazurile. Schematic metoda celor doi medici se prezintă astfel: se prelevează celule de la bolnav ce sînt introduse într-o cultură, împreună cu un virus inofensiv. Conținînd ADA, virusul va aluneca în nucleul celulei, în care va depune prețiosul „colet". Noua genă se va lega solid între „colegele" ei aflate în celulă și va începe să secrete proteina lipsă. Aceste celule astfel modificate sînt reimplantate în organism, iar ADA intră în „hora" sistemului imunitar. Primele rezultate se văd după cîteva săptămîni, dar sînt necesare 2 — 3 asemenea intervenții pe an, pentru ca subiectul să fie considerat vindecat. Avînd în vedere că celulele sînt prelevate de la bolnav, nu se mai pune problema unui donator și nici nu mai apare riscul respingerii grefei. Copiii tratați și vindecați cu noua metodă folosită de doctorii Blaese și Anderson păstrează, în continuare, această lipsă pe care au moștenit-o și o transmit, la rîndul lor, urmașilor, afirmă medicul Axel Kahn. S-ar părea că terapia, pentru corijarea unei gene defecte, ar putea fi aplicată oricăror maladii transmise prin ereditate. Nu este însă așa. Medicii, de la „National Institute of Health", precizează că pentru ca o maladie ereditară să fie tratată în acest mod, ea trebuie să îndeplinească trei condiții de bază: maladia să depindă de o substanță produsă într-un loc precis și nu în tot corpul, organul să fie accesibil, iar substanța ce lipsește să nu fie prea fină și într-o cantitate precis limitată. Din această cauză, la o serie de boli ereditare metoda celor doi medici nu poate fi aplicată.

AUREL DIANU

Noi dezvăluiri privind

CRIMA DE LA GALAȚI

Crima oribilă, întîmplată la Galați, a cărei victimă a fost tînăra Alina Carmen-Mircea, de 22 de ani, • suplinitoare la Școala ajutătoare nr. 2 din localitate și, în același timp, studentă la secția de subingineri seral (anul II de studii) a Facultății de Metalurgie, a suscitat, în afara psihozei în masă, numeroase comentarii în întreaga opinie publică.

Vom încerca, totuși, pentru a face mai multă lumină în cazul respectiv, să luăm în discuție și unele amănunte pe care opinia publică nu are de unde să le cunoască. Elefteriadis Anesti era născut pe 14 aprilie 1966. Nativ în Berbec, zodie de foc. Mitul că ar fi fost un student eminent nu este adevărat întru-totul, deoarece în primii doi ani de studii, evoluția sa la învățătură nu a fost strălucită, el aflîndu-se în a doua parte a „clasamentului" grupei de studenți din care făcea parte, ba chiar mai mult, printre ultimii zece. În anul trei a fost nevoit chiar să repete anul. Era student al Facultății de Mecanică Galați, secția „Utilaj pentru tehnologia sudării". A început facultatea în anul 1985. Colegii îi spuneau, în general, pe numele de familie: Anesti. Se știa despre el că este de loc din Constanța și că este grec de origine. Se mai spunea că provine dintr-o familie îndeajuns de bogată. La început a locuit în cămin. Treptat, colegii au descoperit că ducea după el o pungă de plastic (sacoșă) plină cu anticoncepționale. Se zvonea despre el la școală că ar fi făcut unele avansuri fetelor, oferindu-le diferite tentații materiale contra grațiilor lor. Pe atunci era un tînăr uscățiv, mai degrabă scund, — la înălțimea sa de 1,70m, cu o privire puțin încruntată și sprîncenele îmbinate. Purta (ca și acum) părul lins, pieptănat într-o cărare pe partea stîngă și avea un aer de introvertit. Mai degrabă părea un bleg decît un individ fioros. Nimănui dintre cei care-l cunoșteau nu i-a venit să creadă că ar fi putut deveni un ucigaș cu mult sînge rece. Desi avea, de pe atunci, oarecum, o psihologie a frustrării. În ce ne privește, îl considerăm a fi un caz patologic, față de care trebuie să avem o indulgență ca față de boală și față de obsesie. Poate că profilul său, muncit de obsesii, ar putea fi al unui personaj dostoievskian, față de care să avem creștinească iertare. Dacă cineva l-ar fi văzut vreodată, fie și pentru puțin timp, nimic nu i-ar fi spus că personajul văzut este o fiară. Pare mai verosimilă ipoteza că ar fi vorba de o felie de timp în care ucigașul și-ar fi pierdut cu totul controlul asupra sa.

Corpul Alinei Mircea nu a putut fi reconstituit în totalitate. Sectionat în paisprezece (sau cincisprezece) părți, el a fost, în parte, înghițit de apele bătrînului fluviu. Ceea ce a putut fi reconstituit, întins pe pardoseala de ciment și „cusut", arăta eventual cam așa: brațul stîng cu pumnul strîns, trunchiul (cu sînul drept sectionat partial și îndepărtat), o fracțiune din piciorul stîng și capul cu o tumefiere groaznică, mai ales în partea stîngă, unde fusese lovită inițial fata (primei lovituri, dată cu o bară de fier nu prea lungă, cu diametrul de 2 cm, i-au urmat douăzeci și șase de lovituri de ciocan). Poliția a făcut un apel public către toți taximetriștii-șoferi pe Taxi-Parti, care funcționează în Galați, pentru ca să se prezinte la sediul organelor de ordine publică. Aceasta deoarece, în seara și noaptea de vineri 10 ianuarie, corpul victimei, sectionat și pus în genți de voiaj galbene, a fost transportat de la orele 22,30—23,00 pînă în jurul orelor 07,00 ale dimineții de simbătă 11 ianuarie 1992, cu taxiurile particulare care s-au oprit fie în dreptul Laboratorului de Patiserie din cartierul Țiglina I, fie în dreptul „Elicei" (monument de pe Faleza Dunării, aflat chiar în centrul orașului). O parte din „coletele" cu pricina au fost aruncate în apă, altele în boschete, în apropierea vasului-restaurant LIBERTATEA și a cofetăriei VIOLETA. După mărturisirea autorului faptei (smulsă cu greu, deoarece acesta nu a vrut să recunoască, la început), după făptuirea crimei, a fost total detașat de ea. A mîncat chiar, înainte de a sectiona cadavrul (în cada din baie) — și chiar în timp ce-l sectiona. Sectionarea a avut loc cu ajutorul unui cutit, unui ferăstrău de mînă, a unei pînze de bomfaier și a unui satîr. Cît privește așa-numitul „canibalism" al autorului faptei, și acesta pare a fi discutabil. Mai ales atît timp cît nu sînt indicii că sînul decupat ar fi fost mîncat de făptaș — și nici nu a fost găsit. Mai degrabă ar fi fost posibil ca sus-numitul să nu-și fi dat seama de distanța între intenție (abstractă) — faptul că s-ar fi gîndit să-l mănînce — și realitate. După mărturisirea sa, văzînd cum arată sînul decupat, nu i-ar mai fi venit să-l mănînce și l-ar fi aruncat. „Tineretul Liber" s-a grăbit să sugereze introducerea pedepsei cu moartea în legislația noastră, încercînd să facă, fie și indirect, o prezumție cum că autorului faptei ar trebui să i se aplice o asemenea pedeapsă. Chestiunea rămîne, firește, de discutat.

De la corespondentul nostru
din Galați
OCTAV MATEI

Escrocii candidează cu fruntea sus

Un grup de cetățeni din comuna Răcari, jud. Dîmbovița, ne întreabă cu disimulată candoare dacă primarii pot fi și infractori. Domnilor, pînă și primul-ministru a recunoscut că, în materie de alegeri, în țara noastră totul e posibil. Așa că de ce nu s-ar alege și dl. Octavian Chițulescu, om plin de merite și calități? Ce dacă presa locală a cerut să fie cercetat pentru afacerile de la circiuma „La motanul negru", unde era proprietar? Ce dacă a scăpat de cercetări devenind, nici mai mult nici mai puțin, mare inspector în Garda financiară? Și ce dacă acum vrea să fie primar în Răcari?

Sperăm ca apelul grupului de cetățeni din Răcari să fie bine înțeles: „Votați pe Chițulescu Octavian! De unul ca ăsta are nevoie obștea! Să vă trăiască și să fiți fericiți!"

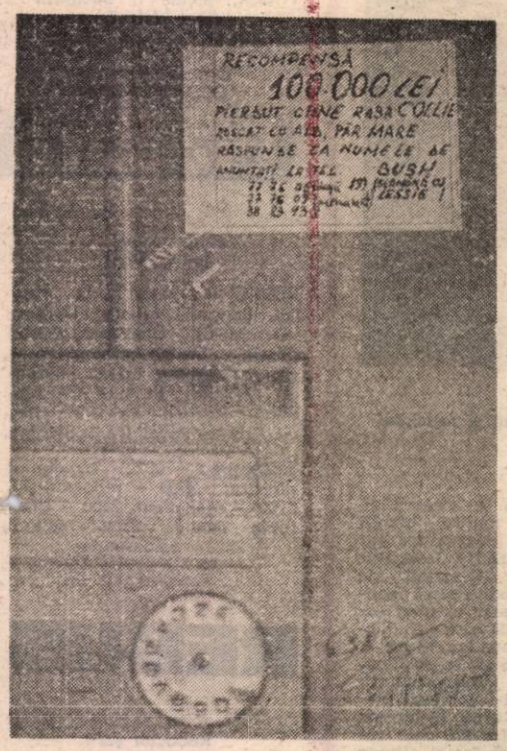

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Publicînd în AMERICA, AMERICA, și în FLACĂRA două ample interviuri cu mult îndrăgita noastră solistă Corina Chiriac, am primit numeroase scrisori și telefoane care ne cereau amănunte în legătură cu marea cîntăreață. Astfel ne-a venit ideea ca să-i solicităm să susțină o rubrică în revista „Flacăra". Dacă se vor găsi destui amatori dornici să corespondeze cu d'nsa, scrieți-ne și noi îi vom propune să ne fie colaboratoare.

Stimate George Arion

Mă numesc Ioniță Diana și am 18 ani. Motivul pentru care v-am scris este următorul: în numărul 10 al revistei „Flacăra Bis" ați publicat un interviu cu îndrăgita solistă de muzică ușoară Corina Chiriac, aflată acum în Statele Unite ale Americii. Aș vrea să știți că această minunată femeie, această mare artistă a scenei românești este una din cîntărețele mele preferate. Dar să trec la adevăratul motiv pentru care v-am deranjat. Aș dori să-i scriu o scrisoare în care să-i spun că mai sînt încă oameni care se gîndesc la ea, așa cum i-ați spus-o și dumneavoastră, dar, din păcate, nu-i știu adresa. Așa că vă rog să mi-o trimiteți dacă o știți și dacă nu este un secret bine-înțeles. Aș vrea să nu considerați acest lucru drept o jignire pentru că nu este nici pe departe așa ceva. Mai este încă ceva. Dacă din întîmplare nu știți adresa Corinei atunci v-aș ruga să-mi dați o idee, un sfat, cum aș putea-o afla. Vă mulțumesc din inimă.

DIANA IONIȚĂ

P.S. Este foarte important pentru mine.

Rezultatele concursului „Aflați cine-i criminalul!"

În ziua de 27 ianuarie 1992, ora 12, la sediul redacției publicațiilor Flacăra s-a efectuat tragerea la sorți a cîștigătorilor concursului nostru „Aflați cine-i criminalul!".

Răspunsul corect, găsit în 11 plicuri trimise pe adresa redacției este următorul: criminalul se numește MICHELE; cheia pe care el pretinde că ar fi găsit-o pe una dintre mesele de la piscină, se afla de fapt asupra lui, în caz contrar, Andrei Mladin l-ar fi observat descoperind cheia pe una dintre aceste mese.

Iată numele și adresa cîștigătorilor, precum și a premiilor obținute:

Miclăuș Mircea Dănuț, strada Săcelelor nr. 9, 2200 Brașov, jud. Brașov — un televizor color oferit de ADAGRIROM S.R.L.

Ceuca Mihai Viorel strada Coastei II nr. 7, 4500 Năsăud, jud. Bistrița-Năsăud — 50 000 de lei de la firma ABTECH S.R.L.

Oancea Liviu Nicolae, strada Aleea Parcului, bloc 3, scara A, apartament 4, 2165 Breaza, jud. Prahova — 25 000 de lei oferiți de DELTA DESIGN S.A.

Grădinaru Constantin, satul Nichiteni, comuna Cotușca, cod 6890, jud. Botoșani — 10 000 de lei, sponsor fiind MBL COMPUTERS S.R.L.

Codreanu Virgil Romul, strada Gh. Doja, bloc 22, apartament 2, 4700 Zalău, jud. Sălaj — un ceas CITIZEN oferit de ROMTRUST INC.

Îi invităm pe cîștigători în ziua de 14 februarie, ora 12, la sediul redacției publicațiilor Flacăra, pentru a participa la festivitatea decernării premiilor.

Restul participanților care au trimis răspunsuri corecte, împreună cu cei doi bucureșteni care au efectuat tragerea la sorți, vor primi din partea S.C. Publicațiile Flacăra, cîte un abonament gratuit la revista Flacăra, începînd cu luna februarie 1992, abonament valabil pînă la sfîrșitul anului 1992.

POȘTA REDACȚIEI

COSTACHE MANCIU — com. Salcia, jud. Suceava: Ne bucură să aflăm că avem cititori atît de fideli ca dv., care ne citiți de peste 40 de ani. Am reținut sugestiile dv. și vom reflecta asupra lor. Pe de altă parte, sperăm să înțelegeți criza presei, care nu ne-a ocolit nici pe noi, ceea ce explică prezența multor reclame în paginile noastre. Ne străduim însă să nu ne dezamăgim cititorii. Vă așteptăm în continuare cu propuneri.

ION MARIN — Bîrlad, b-dul Eminescu nr. 29: Fiți liniștit, revista noastră nu s-a încetățenit aparițiile chiar dacă prin orașul dv. nu mai este de găsit dinainte de Anul Nou. Cît privește textul „Țară fără bătrîni", l-am reținut și, în măsura spațiului disponibil, îl vom publica.

LUCIA BURUIANĂ — Slatina, b-dul A.I. Cuza, nr. 22: Am îndreptat apelul dv. spre Serviciul Cultural al Ambasadei franceze, unde sperăm să aibă ecoul scontat.

ELENA GRECESCU ■

DREPTUL LA REPLICĂ

Domnule George Arion,

director general al „Publicațiilor Flacăra"

Subsemnatul Bănică Ion, comisar în Garda financiară centrală, vă rog ca în virtutea dreptului la replică, să dispuneți publicarea în revista „Flacăra" a textului de mai jos.

În numărul 51 din 18—24 decembrie 1991 al săptămînalului „Flacăra" redactorul Paul Vinicius și-a permis să publice în articolul „De la Garda de fier la Garda financiară" o serie de afirmații neadevărate, minciuni sfruntate, la adresa mea, ceea ce îmi creează grave prejudicii morale în familie și în societate, precum și însemnate prejudicii materiale.

Sînt absolvent A.S.E., cursurile de zi și am lucrat în aparatul de control al fostului M.C.I. pînă în anul 1990 cînd acest aparat de control a fost trecut la Ministerul Finanțelor, pe baza hotărîrii guvernului.

În anul 1962 am fost promovat în funcție de șef serviciu, (în fostul partid comunist am fost înscris în anul 1967, deci după cinci ani) iar din anul 1972 și pînă la înființarea Gărzii financiare am îndeplinit funcția de inspector general.

Aceleași afirmații mincinoase și calomnioase ca cele din articolul publicat de redactorul Paul Vinicius, au făcut obiectul unor reclamații adresate de numitul Blacioti Nicolache, înainte de Revoluție, la Elena Ceaușescu, Tudor Postelnicu și generalul Nuță, care au fost clasate ca neadevărate, cu toate demersurile făcute de fratele acestuia, Blacioti Ion, fost șef de cabinet la Gheorghe Oprea.

După Revoluție, același individ a reluat reclamațiile împotriva mea la Procuratura Generală și la Departamentul Poliției, am fost cercetat, inclusiv prin control la domiciliu, fără a se fi confirmat acuzațiile inventate.

Domnule George Arion, acest Blacioti Nicolache nu este altul decît cel care a făcut obiectul grupajului realizat de dl. George Arun, în pagina 7 a publicației „Cuvîntul" din 15—16 aprilie 1991, din care rezultă profilul său moral.

Față de abaterile săvîrșite de Blacioti Nicolache în familia sa, a fost luată măsura excluderii sale din aparatul de control al fostului M.C.I., ceea ce l-a determinat să se pensioneze medical, situație în care se afla la 22 dec. 1989, iar după această dată a revenit în minister ca delegat al Frontului.

Pe fondul aprecierii sale greșite că eu aș fi determinat măsura excluderii sale din minister, au început răfuielile cu mine și cu toți cei care au fost de partea mea. Prin abuz și impostură a impus conducerii ministerului (la acea dată Paul Niculescu Mizil) să mă împiedice să-mi exercit sarcinile de serviciu timp de o lună de zile. După cercetările făcute și demersurile hotărîte ale colegilor de serviciu, am fost reintegrat în muncă. Iată ce a afirmat Blacioti N. în ședința consiliului de conducere al ministerului din 9.01.90 (redau din stenogramă): „Bănică și-a cumpărat 6—7 mașini numai în decurs de 7 ani. Aseară i-am spus profesorului Mazilu că dacă acest om va veni în minister, eu plec, nu mai am ce căuta aici".

Răfuielile împotriva mea au continuat, iar la insistențele sale, dl. ministru C. Fota mi-a propus „să plec din minister deși nu are dovezi împotriva mea", oferindu-mi un post mai bun, chiar în aparatul guvernului, numai să-l potolească pe Blacioti care îl împiedică în buna desfășurare a activității consiliului de conducere. De fiecare dată indiferent de ordinea de zi, conturbînd ședințele prin ridicarea cazului Bănică. La sugestia mea de a-l potoli pe acest individ care mă dușmănește fără nici un motiv, dl. ministru Fota a afirmat că „pe Blacioti nu pot să-l dau afară **acum**".

Cu referire la acuzațiile ce mi se aduc în articolul semnat de Paul Vinicius, arăt următoarele:

1. La acțiunea de represiune a demonstranților din ziua de 22 decembrie 1989 organizată la sediul M.C.I. unde „dintre acești torționari nu a lipsit un anume Bănică Ion", **eu nu am participat.** În zilele de 20—22 decembrie 1989 m-am aflat în deplasare, în interes de serviciu, în județul Gorj. Am plecat din București la data de 20.12.1989 ora 6.35 (bilet CFR seria 5805) și m-am întors în București pe ziua de 22 dec. 1989, unde am sosit la ora 19.30 (bilet CFR seria 4103). Cele de mai sus le dovedesc prin adeverința nr. 1.5/1680.7. aug. 1991, biletele CFR sus-menționate și nota de plată seria C.1196759/22.dec.1989 eliberată de Hotelul „Gorj" din Tg. Jiu, documente pe care le anexez în xerocopie și care se găsesc în arhiva M.C.I., la nota contabilă din 31.12.1989.

Dovezi în plus pot fi furnizate de dl. Munteanu, fost salariat în D.C.I. — Direcția metalo-chimice, cu care am călătorit la întoarcerea de la Tg. Jiu, precum și de dl. Mitran Ioniță, fost director al Direcției comerciale Gorj, cu care am urmărit la televizor plecarea dictatorului Ceaușescu cu elicopterul, la Industria Cărnii Tg. Jiu unde mă aflam în interes de serviciu.

2. Afirmația că tatăl meu ar fi fost „legionar notoriu" nu corespunde realității, fapt pentru care pretind d-lui Paul Vinicius acte doveditoare. De altfel dl. redactor și-ar fi putut da seama că dacă tatăl meu ar fi fost legionar, Ceaușescu și securitatea lui nu ar fi admis să fiu menținut în aparatul ministerului și în partid.

3. Resping acuzația că am fost „promovat urgent secretar PCR în M.C.I.". **Nu am fost** nici măcar o singură zi **secretar PCR.** Este adevărat că am făcut parte din b.o.b. la organizația de la Inspectoratul General Comercial de Stat, **pînă în luna octombrie 1989,** dar ca membru ori secretar adjunct, **niciodată ca secretar.**

4. Este incredibil cum redactorul Paul Vinicius a putut prelua „pe nemestecate" afirmațiile denigratoare, calomnioase, jignitoare, privind obținerea de aprobări pentru diverse persoane, pentru cumpărarea unor obiecte deficitare, afirmații gratuite, complet neadevărate, cu scopul vădit de a mă compromite.

Aceste afirmații sînt exemplificate prin cazul ofițerului Jianu M. Vasile pe care nici nu-l cunosc și nu l-am văzut în viața mea. Nu ați avut, d-le redactor, curiozitatea să-l întrebați dacă dînsul mă cunoaște?

5. Cele 5 autoturisme invocate în articol le-am obținut **în 16 ani** și nu în 10 ani cum tendențios și exagerat se afirmă, respectiv între anii 1979—1986, acestea fiind procurate cu aprobări legale și cu respectarea dispozițiilor normative în vigoare la datele respective. De altfel acest aspect a fost cercetat în luna martie 1991 de către Procuratura Generală a României, reclamația făcută de Blacioti Nicolache fiind clasată ca neîntemeiată.

6. Precizez — și se putea verifica înainte de publicarea articolului — că ginerele meu nu a cumpărat nici un autoturism, iar fiica mea și-a cumpărat un singur autoturism, pe baza aprobării menționate în articol, pe care a obținut-o fără sprijinul meu. Autoturismul accidentat de ginerele meu la Constanța era al părinților săi, care îl dețin și în prezent.

7. Solicit insistent ca redactorul Paul Vinicius să dovedească și afirmația că eu am găsit mai potrivit pe Enache Aurel pentru a fi încadrat ca inspector comercial șef al județului Brăila **„în virtutea bagajelor substanțiale primite de la acesta".** Este o altă minciună sfruntată. În fapt, am participat ca delegat al M.C.I. la concursul organizat pentru ocuparea acestui post, la care **comisia constituită de Prefectura județului Brăila** l-a declarat reușit pe dl. Enache Aurel, pe care l-am văzut pentru prima dată cu acel prilej.

Domnule director general George Arion, vă rog să-mi permiteți să întreb:

— cum a fost posibil și ce interese a avut redactorul Paul Vinicius să preia și să publice **pe neverificate** atîtea calomnii și minciuni la adresa mea?

— oare în lipsa unei legi a presei redactorul nu era obligat profesional, sau în virtutea bunului simț, să nu aducă unei persoane acuzații jignitoare și denigratoare neîntemeiate?

—cînd se fac asemenea afirmații grave, nu trebuia ca cel care le face să stea cel puțin de vorbă cu cel în cauză, să-l cunoască și să prevină prin aceasta publicarea unor fapte imaginare?

Pentru repararea parțială a gravelor prejudicii ce mi s-au adus prin publicarea articolului, solicit domnule director general publicarea acestui material, în caz contrar urmînd a mă adresa justiției și Organizației Internaționale a Ziariștilor.

I. BĂNICĂ

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (V)

Patrick Duffy – viața secretă a unui tată de familie

Cine nu îl cunoaște pe Patrick Duffy, cine nu l-a urmărit vreodată interpretînd rolul lui Bobby Ewing în serialul „Dallas", poate foarte bine să-și închipuie că acest irlandez cu ochi albaștri e, de pildă, un major-dom al vreunui mare hotel și nici într-un caz membru al uneia din cele mai bogate familii texane. Patrick Duffy (Bobby Ewing) are un surîs care încîntă. În „Dallas", el reușește să-și interpreteze rolul într-o manieră inefabilă, punînd în valoare prin contrast figura fratelui său, machiavelicul J.R., Ambii desemnează extremele care se ating : unul aduce cu sine bunătate și blîndețe pe măsura cinismului și răutății celuilalt. Adevărul e că Patrick Duffy nu pare să aibă foarte mult în comun cu personajul interpretat. În spatele șarmului său și al succesului nesperat se află un adevărat profesionist, care pînă la vîrsta de 30 de ani (cînd, odată cu „Dallas" a devenit celebru) a avut de luptat din greu cu acel necruțător spectru al anonimatului. Înainte de acest serial, Duffy a fost interpretul principal al altui șir de episoade care au fost vizionate și pe micile noastre ecrane. Vă mai amintiți, desigur, de „Omul din Atlantis", de acel Mark Harris, ultimul supraviețuitor al misterioasei Atlantida... Timp de patru ani după încheierea acestui serial, Patrick Duffy nu a reușit să mai găsească nici un alt angajament. El a avut întotdeauna un respect deosebit pentru profesiunea sa, iar șansa a știut să-i răsplătească așa cum se cuvine răbdarea, seriozitatea și mai ales voința. „Dallas" i-a oferit ocazia de a prospera cum nici nu visase : suma minimă de 250.000 de dolari în cursul unei stagiuni (25 de episoade), cu șanse reale de creștere continuă a acestui onorariu. De îndată ce succesul serialului s-a prefigurat limpede, Patrick s-a văzut copleșit de alte oferte. Casa de filme C.B.S. i-a propus rolul principal într-o altă romanță televizată, însă Duffy a fost categoric în legătură cu refuzul său, nedorind să abandoneze în nici un chip personajul pe care îl interpreta în „Dallas". „Rolul acesta îmi place cu adevărat și îmi poartă noroc. În legătură cu alte oferte paralele, ce să zic ?!... Depinde de rolul care mi s-ar oferi. Nu-mi place să fac decît ceea ce mă interesează". — declară Patrick Duffy, punînd la încercare răbdarea producătorilor care îl mișună prin preajmă. Dar ce rol mai poate fi la fel de interesant după succesul uriaș al destinului familiei Ewing ?

Patrick Duffy împreună cu copilul și soția sa, Carlyn

Paradoxal, pentru Duffy însă mult mai importantă decît propria sa carieră rămîne familia. Iată ce declară el ziariștilor : „Cred cu obstinație în părinții mei și în propria mea familie. Nu-mi place să accept fotografieri în propria mea casă, la fel cum nu dau curs interviurilor care privesc viața mea privată. Consider și-așa suficient travaliul muncii mele, care de multe ori răpește din timpul familiei mele".

Cu toate acestea, Duffy e conștient că a devenit o vedetă, că măcar în parte el aparține publicului telespectator. Față de acest public, el îndrăznește chiar să-și asume responsabilități. „Pe mine, unul, stridențele și imoralitatea accentuată din cadrul scenariilor mă dezgustă. Sînt împotriva drogurilor, de exemplu. Actul sexual, de altfel, e și el ceva aparte. Dragostea e un lucru tainic, minunat și de aceea eu am păreri mai conservatoare. Din aceste considerente, nu agreez genurile exagerate de „sexy" la televiziune. Din păcate, televiziunea are alte criterii generale cînd deliberează asupra sumarelor T.V. ; educația pare să intereseze mai puțin..."

Departe de a fi un moralist demodat, Patrick Duffy nu și-a dezmințit niciodată linia dreaptă, ușor clasică, a conduitei sale de irlandez americanizat. Capitalul de simpatie în rîndul telespectatorilor este aprig disputat între acesta și Larry Hagman (J.R.), antiteticul său frate mai mare. Au existat, trebuie știut, și unele divergențe de opinie între protagoniști privind urmărirea fidelă a scenariului. Micile sau marile orgolii au avut și aici să-și spună cuvîntul. Patrick Duffy conclude cu delicatețe : „E teribil de complicat să produci și să menții nivelul calitativ al unui serial autentic, mai ales cînd acesta are o lungime record !" Patrick nu pare să se întristeze și continuă : „Telespectatorii s-au obișnuit să-l dorească mereu pe Bobby Ewing, nicidecum pe Patrick Duffy. Mă simt capabil să învăț să fac și altceva decît asta". Ce-i drept, nu ni-l vom putea imagina pe Duffy interpretîndu-l pe Dracula, de pildă, însă cartea sa de vizită e promițătoare. În fond, vîrsta încă îi permite din plin să-și pună în valoare talentul destuță vreme de-acum înainte...

— În numărul viitor, „Victoria Principal, tulburătoarea divă a peliculei"

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

UN ALBASTRU INFINIT

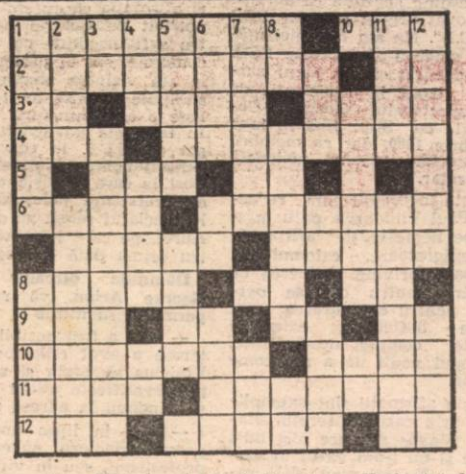

ORIZONTAL : 1) Poetul (1850—1889) „care domină scripturile române", de la care ne-a rămas o nemuritoare „Floare albastră" (Mihai) — Poetul român (1916—1972) printre versurile căruia găsim un inspirat „Albastru de Voroneț" (George). 2) „Creatorul mitologiei narative românești", scriitor (1830—1961) care, în „Cocostîrcul albastru", prezintă umanitatea provincială de altădată cu dramele ei mărunte, cu lipsa aspirațiilor și a posibilităților de a avea aspirații (Mihail) — 24 de ore. 3) Eugen Negrici — „... nebună cu bărci albastre", roman de Constantin Novac (pl.) — Mijloc de apărare. 4) Pseudonim al lui N.N. Tonitza — „...cerbilor albaștri", volum de versuri de Puiu Cristea (neart.) 5). Răsărit — Tudor Olteanu. 6) De statură mare (pop.) — Medicul-prozator autor al romanului „Anotimp al ninsorilor albastre" (Florin). 7)... și medicul-poet inspirat de gingașele „Albăstrele" (Nicolae) — „Omul cu părul albastru" din piesa „Krakatit" de Karel Capek. 8) Frumoasa grecoaică din romanul „Frații Jderi" de Mihail Sadoveanu, care preferă dintre culori albastrul, cu toate nuanțele sale (din Chios) — Octavian Tudor — Eroul central ! 9) Orășel în Somalia — Silvian Iosifescu — Campion — Din Obor ! 10) Acizi bibazici — Zgîrcit. 11) „...Moldovei", volum de versuri în care Ioan Alexandru a inclus și poezia „Albastru de Voroneț" (neart.) — Fetița cu părul albastru din povestirea „Cheița de aur" a lui Buratino. 12) Specie de tecoma — „În fund pe cer albastru, în zarea depărtată, / La răsărit, sub soare, un negru punct s-arată" (V. Alecsandri) — Uniunea Scriitorilor (abr.).

VERTICAL : 1) Poet sovietic rus (1895—1925), în ale cărui poezii „Seri, ah seri albastre" și „Pe cerescul blid albastru" străbate amintirea nostalgică a trecutului patriarhal (Serghei) — „Inimi sub...", volum de versuri de Eugen Jebeleanu care include și poezia „O floare albastră". 2) Scriitor german (1871—1950), după al cărui roman „Profesorul Unrat" s-a realizat celebrul film „Îngerul albastru", cu Marlene Dietrich (Heinrich) — „...ploilor albastre", povestire de Letiția Papu (neart.). 3) Ion Dongorozi — „...albastre", povestire de Elena Nestor (vol. „Ploile calde" ; neart.). 4) Noiembrie (abr.) — Orășel în Norvegia — Întrebare. 5) Joc... de cal — A afla. 6) „... albastre", roman în care Costache Anton urmărește complicațiile procesului de maturizare a adolescenților și școlarilor — București-Nord ! — Mentă (pop.). 7) Regret — Din nou. 8) Primul la numărătoare — „... zăpezilor albastre", nuvelă de Ion Grecea (vol. „Într-o singură oră") — Lucian Zatti. 9) Mic fluviu de coastă în Italia — Eugen Lumezianu — Tînărul îndrăgostit din povestirea „Anotimpul ploilor albastre" de Letiția Papu (Petre). 10) Cal (dim.) — Vasile Igna. 11) Albastrul cerului — Prozatorul care a prezentat ambianța provinciei ardelene în romanul „Nemuritorul albastru" (Radu). 12) Puțin, foarte puțin — „Porțile albastre ale...", film românesc realizat după un scenariu scris de Marin Preda (nom.).

Dicționar : ATO, HIALINI, INMĂ, USO.

ADAM STOICA

Ierarhia săptămînalelor din România

La sfîrșitul anului trecut, Institutul de marketing și sondaje și-a propus realizarea unui amplu sondaj în scopul declarat de a înfățișa opiniei publice «o imagine obiectivă asupra unor probleme „la zi" ale vieții economice, sociale și politice». Menționăm că acest sondaj a fost efectuat prin intermediul unui chestionar poștal expediat în țară în 2 000 de exemplare, la care au răspuns 1 485 de subiecți. Reproducem cu fidelitate răspunsurile la întrebarea privind săptămînalul cel mai citit („scorul" a fost calculat prin acordarea a 5 puncte pentru prima preferință, 4 puncte pentru a doua și 3 puncte pentru a treia, el concordînd cu numărul de menționări speciale pentru fiecare publicație) :

	Menționări	Scor
1. Magazinul	18,3%	1213
2. Expres magazin	18,2%	1136
3. România Mare	17,7%	1115
4. Expres	15,2%	976
5. Zig-zag	8,2%	472
6. Flacăra	6,3%	390
7. Totuși, iubirea	6,1%	362
8. Poliția Română	5,9%	361
9. Tinerama	5,5%	329
10. „22"	4,5%	279

PUBLICAȚIILE Flacăra

SAR Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef : Ion D. Goia

REDACȚIA : Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălătanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 1700 – eveniment, 2600 – dreturile omului, 2559 – cultură, 2528 – fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef : Alexandru Păsărin

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic Nicolae Botin

FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

FAX – 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 – 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64–66, sau direct la redacție.

Tiparul: Imprimeria CORESI București

12 pagini — 20 lei

ODORHEIU SECUIESC
Municipiumi Könyvtár
SZEKELYUDVARHELY

ANUL LXXXI
Nr. 5
5-11 februarie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

ALEGERILE LOCALE — CU STOMACUL, CU PICIOARELE, CU MINTEA?

pag. 5

Romulus şi Remus şi-au întors faţa de la noi

pag. 2

Ultimul cartuș al lui SERGIU NICOLAESCU

pag. 9

Cu cine semnăm tratatul DE BUNĂ VECINĂTATE?

pag. 10

LEGEA INVENȚIILOR

şi principalul ei inventator

pag. 6

VOM RECUPERA 45 DE ANI DE ABSTINENȚĂ SEXUALĂ !

pag. 8

SPIONI PE BOLTA CEREASCĂ

pag. 10

INDICATIVUL "Trupele cubaneze"

pag. 5

ROMULUS ŞI REMUS ŞI-AU ÎNTORS FAŢA DE LA NOI

Printre larii românilor, Romulus şi Remus se numără cu siguranţă, fiindcă întemeietorii cetăţii eterne cată să fie genii protectoare ale tuturor latinilor, oriunde s-ar afla ei. Ca semn al frăţiei întru origine, italienii ne-au dăruit statuia lupoaicei cu cei doi gemeni. Şi astfel, Romulus şi Remus au putut veghea la soarta românilor şi de pe soclul monumentului. Nu e locul aici să mă ocup de soarta vitregă a statuii, de călătoriile ei pînă ce a poposit în surghiunul din actuala Piaţă Dorobanţi. Amintesc doar că în mai multe rînduri gemenii au fost furaţi, pe rînd sau amîndoi deodată. Ei au fost găsiţi şi puşi la loc. Numai că ultima oară au fost montaţi invers : în loc să stea cu faţa către vizitator, să privească, adică, în aceeaşi direcţie cu mama lor adoptivă, lupoaica, ei stau cu spatele. Cu alte cuvinte, pe soclu, Romulus şi Remus şi-au întors faţa de la noi.

De-ar fi fost însă numai pe soclu ! Din păcate, fondatorii Romei şi-au întors faţa de la noi şi ca protectori, ca purtători de noroc ai românilor. Fiindcă într-o perioadă scurtă de timp o mulţime de lucruri rele ni s-au întîmplat : cu diriguitori încărcaţi de păcate şi cu puţină ştiinţă politică şi gospodărească ne-am procopsit ; românul, care a sperat aşa de tare că odată scăpat de odios va trăi mai bine, constată că viaţa devine pe zi ce trece tot mai grea, că trebuie să facă faţă inflaţiei, scumpetei, lipsurilor de tot felul şi, mai ales, şomajului ; Basarabia n-a revenit acasă ; străinătatea, cea cu bani, ne-a marginalizat şi ne-a pus la colţ ; organele de apărare şi de ordine fiind, cel puţin pentru o vreme, hulite şi compromise, multe bunuri româneşti au fost trecute peste hotare, ţara s-a umplut de spioni şi de inamici ; se poate spune că, măcar pentru un anumit timp, România a suferit cumplit de SIDA ; în economie s-au instalat haosul, corupţia, nu s-a mai muncit cu rigoare şi disciplină ; o bună parte din populaţie a fost cuprinsă de duhul bîsniţei — să muncească foarte puţin şi să cîştige cît mai mult ; în domeniul politicii, tronează demagogia şi minciuna. Şi aşa mai departe.

Firește, în ceea ce privește statuia, lucrurile sunt mai simple. Nu, nici acolo restabilirea situației normale nu se va face de pe o zi pe alta. Cei ce se ocupă de gospodărirea Bucureștiului au acum alte griji, electorale în primul rînd, dar și altele. Însă situația se va rezolva, vom avea un primar ales, va veni și rîndul statuii cu lupoaica, Romulus și Remus, acolo, pe piedestal, își vor întoarce fața către noi. Ba poate că și monumentul își va schimba locul, va fi, adică, amplasat acolo unde merită, într-un loc unde să-l vadă toată lumea, cum ar fi Piața Romană, de exemplu. Dar ce facem cu Romulus și Remus ca zei buni ai noștri ? Își vor întoarce ei și în această ipostază din nou fața către noi ? Da, însă numai în cazul cînd românii vor îndeplini anumite condiții, vor face ceea ce trebuie. Prin urmare :

Dacă vom cîștiga pariul economic. Punerea economiei pe roate nu este doar o chestiune de mecanism financiar și de trezire a interesului bănesc al cetățeanului, cum pare a crede dl Stolojan, ci o operațiune mult mai complicată, în care redresarea sectorului productiv trebuie să aibă de departe prioritate. Bunăstarea se realizează prin abundență de produse, iar acestea nu se pot procura altfel decît producîndu-le, fabricîndu-le. Toți factorii economici implicați, de la întreprinzător pînă la muncitor, vor trebui să învețe într-un timp foarte scurt să producă numai ce se vinde, cît se vinde și la prețuri normale, adică să învețe să producă pentru piață. Este enorm de greu, dar altă soluție nu există.

Dacă vom cîștiga pariul reintregirii. Împrejurările vitrege cunoscute au făcut ca stringerea tuturor românilor într-un singur stat să fie în prezent tot un ideal. Un ideal etern, un ideal perpetuu ? Adică irealizabil ? Nicidecum. Așa cum a fost între cele două războaie mondiale, poate fi și în anii care vin. Dar e greu de presupus că acest lucru se va întîmpla sub președinția dlui Ion Iliescu, care se referă la C.S.I. nu ca la un commonwealth (cum este ea în realitate), ci ca la un U.R.S.S. cu numele schimbat, deși C.S.I. nu are nici președinte, nici guvern, nici parlament, cu alte cuvinte, nu există ca stat.

Dacă vom cîștiga pariul politic. Urmează un șir de consultări ale electoratului. Ele pot repara ce-a stricat 20 mai. Iată, duminică se alege primarii și consilierii. Departe de a fi doar o uvertură la alegerile parlamentare și la cele prezidențiale, alegerile pentru organele locale au valoare și existență de sine stătătoare, ele pot schimba de pe acum configurația politică la nivelul respectiv. Totul este ca alegătorii să nu dea dovadă de apatie. Fărîmițarea politică nu trebuie să ne sperie. În cele din urmă, marile direcții se vor preciza. Însă tuturor trebuie să ne fie limpede că așezarea adevărată și temeinică a vieții politice și a țării, astfel încît să căpătăm în lume mult rîvnita și mult necesara credibilitate, presupune moartea (politică) a fesenismului.

Dacă vom face toate acestea, vom demara. Pentru că nemții (din fosta R.D.G.) au demarat, polonezii au demarat, ungurii au demarat, cehii și slovacii au demarat, bulgarii au demarat. E rîndul nostru. Văzînd că am pornit, oamenii se vor însufleți, vor căpăta încredere. Și vom vedea din nou fața lui Romulus și Remus.

ION D. GOIA ■

● Săptămînalul „Independent de opinie și informație liberă" „Românul" se plînge că este atacat în Elveția și Rusia. Adevărul-i că la Elveția ne așteptam noi (ăia care-au înmormîntat conturile lui Ceaușescu !), da' de la Rusia, zău așa, să nu zic vorbă mare, să se la ăștia de „Românul" nu ne așteptam ! Credem (și sperăm) că este o greșeală... ● Tot în același săptămînal, un june publicist pe nume Viorel Sălăgean (unde am mai auzit noi de numele ăsta?) ne declară ritos că îl poate crede pe premierul Stolojan dispus să nu mai continue „aventura guvernamentală" după alegeri. În timp ce dnul Sălăgean va mai continua „aventura publicistică". Și ne mai spune, drag domnul Sălăgean, că lumea o să-l regrete pe dnul Teddy. Așa va fi fiind, dar de ce nu ne spune și nouă de ce?! Pesemne fiindcă a reușit să distrugă cultura românească și să tuteleze scumpirea aberantă a hîrtiei ● Tot „Românul" își face un punct de onoare din a publica realitatea despre „pedigree-ul unui infractor", anume despre preocupările lui Kineses Elod, agresorul lui Mihăilă Cofar ● Cotidianul de informație „Curierul Național" publică pe prima pagină, la loc de cinste (în plan central), poza, reprodusă, probabil, la scara 1/1, a unor cartofi (cuplu) cu sex-appeal. Frumoși și ieftini de-ți vine, după ce salivezi intens, să-i decupezi liniștit (dragoste la prima vedere, văzut-plăcut-luat) și să-i pui în ciorbă. În dreapta cartofilor, străjuiește majestuoasă ca un mandarin al melancoliei, fotografia generalului-locotenent Niculae Spiroiu care acordă un interviu sus-numitului ziar, privind (în pagină) cu jind spre cartofii cei de toate zilele: Cine citește „Curierul Național" s-ar putea ca ușor să dobîndească oarece complexe freudiene și coșmaruri pe măsură. Vă urăm, dragi cititori, să visați toată noaptea cartofi ! ● Ne întrebăm, totuși, vis-à-vis de aceeași publicație, ce-o fi căutînd pe pagina „afacerilor", lîngă „Cronica Bursei", articolul lui Ștefan Cazimir despre Actualitatea lui Caragiale". Strașnic ne mai păcălești dumneata, dle Cazimir, care ești un mare liber-lingvist ! Ca dumneata, mai rar ! ● Juxtapuneri cel puțin fanteziste se pot afla și pe alte pagini ale „Curierului Național". Pagina doi seamănă a „puzzle" involuntar. Aici se alătură, fără sfială, un articol despre „Cartea albă a Bucureștiului",

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

altul despre niște prezumtive amenințări făcute de dna Doinea Cornea, altul despre „grijile dnului ministru Napoleon Pop". Toate „așezonate" cu o prezentare a „Sfinților Trei Ierarhi", o reclamă la firma Sorex și „Topul '92" al lui Andrei Partos, rubrică muzicală ! Cel mai bine realizat rămîne tot spațiul afectat afacerilor, cu informații prompte despre cursurile la casele de schimburi valutare, cota dolarului pe piața internațională și dobînzile pe piața eurovalutelor ● „Fraierul român", în ediția sa color din 23—29 ianuarie îl înfățișează pe prima pagină, pe Nica Leon, candidat la postul de primar-general al Capitalei, într-un prim-plan cu pumnii strînși. Cui o fi ținînd pumnii în campanie fermecătoarea „extremă de buzunar" a Partidului Liber-Democrat ? ● A apărut „Contrapunct" ! Notabile, mai cu seamă, articolul Monicăi Lovinescu și cel de o pagină al lui Ion Bogdan Lefter ● La pagina 9 a aceleiași publicații de cultură, un poem remarcabil, „Viața de-o zi", semnat de tînărul poet maramureșean Ioan Es. Pop din Ieud ● Reconfortantă, îndemnînd la jubilație deplină, ultima pagină a „Contrapuncului" ne oferă traduceri din poemele lui Eugenio Montale ● Revista „22" impresionează folosind artileria grea a înalt-cugetătorilor (foști cațavi de la Păltiniș) : Gabriel Liiceeanu (bucurîndu-se de o pagină de revistă alocată integral) — și Andrei Pleșu. Paginile de centru sînt rezervate unei incitante anchete gravitînd în jurul „supraviețuirii" culturii românești : un raid printre scriitori ● Răsfoind „Literatorul" nr. 3/1992, ne întrebăm ce va fi avînd împotriva generației tinere, nouăzeciste, „vechea gardă" care a surfilat ciorapii de mătase ai dictaturii vreme de cîteva decenii. Astfel, este „luat în tărbacă", sub o motivație puerilă, unul dintre cei mai înzestrați autori de proză ai generației '90, bucureșteanul Cătălin Tîrlea, numai pentru imaginara „culpă" de a fi pledat, chipurile, pentru „demitizarea" poetului național. Întorcîndu-vă replica, domnilor scriitori de la „Literatorul", în capitalism ar trebui să intrăm după ce ne mai dăm puțin creierul la „Nufărul". Poate așa vom scăpa mai iute de sloganе, dogme, vechi tipare și șabloane de gîndire

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Candidatul UDMR Oradea contestat pentru șovinism

Candidatul UDMR filiala Oradea Janko Szep Sandor a fost contesta pentru motivul că a pus la cale alungarea elevilor români de la fostul liceu nr. 5, actualul liceu Ady Endre și a fost inițiatorul separatismului în școli manifestîndu-și în mod aproap fățiș șovinismul. Apreciind că m vele invocate nu se încadrează în gea nr. 70/1991, instanța de judecat de la Oradea a respins contestația La Tg. Mureș, pe motive aproap similare, instanța judecătorească admis contestația depusă împotriv candidatului UDMR de aici la func ția de primar. (P.B.)

CRONICA DE TREI MINUTE

● Președintele Ion Iliescu și omologul său bulgar Jelio Jelev au semnat la Sofia Tratatul de prietenie, colaborare și bună vecinătate dintre România și Bulgaria. Și cu acest prilej președintele de pe malurile Dîmboviței a demonstrat că știe foarte bine să zîmbească și să semneze. Un singur document nu vrea să-l semneze. Demisia. Și ar avea motive. O scurtă plimbare prin București, fără escortă, l-ar convinge ● Ex-premierul Petre Roman are ambiții mari. La Iași, într-o întîlnire cu alegătorii și reprezentanții F.S.N., liderul partidului de guvernămînt a declarat că va participa la alegerile pentru funcția de președinte al României. Nu este prima declarație belicoasă a domniei sale. Rămîne de văzut ce partide îl vor susține. Miron Cosma va fi de acord cu hotărîrea expremierului ? ● Proiectul de lege al audiovizualului a intrat (în sfîrșit !) în dezbaterea Camerei Deputaților. Lucrările au început greu, parcă toți deputații se tem să-l dezbată. Umbra dlui Răzvan Theodorescu plutește amenințătoare peste capetele plecate ale parlamentarilor F.S.N. : Atenție, nu scăpați Televiziunea din mînă ! ● Dl Mihai Ursachi a fost demis din funcția de director al Teatrului Național „Vasile Alecsandri" din Iași. Ne batem joc de intelectualii țării, în timp ce infractorii, demagogii și mazetele se plimbă în voie în Parlament și Cotroceni. Lozinca „Moarte intelectualilor" n-a murit ● George Bush pare pus pe fapte mari. În discursul său către națiune, cel mai important speech al anului, președintele executivului de la Casa Albă a prezentat americanilor planul său de salvare pentru ieșirea din actuala recesiune. Bush a promis (iar la ei dacă nu-ți onorezi promisiunile plătești !) diminuarea cheltuielilor militare cu 50 de miliarde de dolari în decurs de 5 ani, reducerea impozitelor, măsuri pentru ajutorarea claselor de mijloc din societatea americană. Vă mai amintiți cîte promisiuni au fost emanate de tandemul Iliescu — Roman ? Nu vă amintiți, pentru că v-au năucit cu vorbe goale ● În urma unor discuții între oficialități române și reprezentanții refugiaților albanezi, grupul de albanezi „cazat" în Berceni a încetat greva foamei. Marea lor frică a fost că vor fi trimiși în Albania. Au scăpat ! Au rămas în mizeria noastră ● Dacă nu știți cine este președintele Republicii Moldova, vă spunem noi : președintele Republicii Moldova este Iliescu Doi. Într-un interviu acordat agenției de presă Associated Press domnul Iliescu Doi (cu numele Mircea Snegur înscris pe buletin) a declarat că în acest moment există „două state românești" și că „reunificarea cu România este foarte departe". Probabil că reunificarea se află în Siberia, îndrăznim să-l completăm pe același lungime de undă aberantă. Mai mult, Iliescu Doi îi amenință pe unioniști cu un referendum asupra Unirii. Ruda spirituală de peste Prut a tovarășului Iliescu are ziduri în gîndirea sa politică. Sînt ziduri ceva mai groase decît Zidul Berlinului ● Negocierile de pace de la Moscova privind Orientul Mijlociu s-au transformat într-un joc „de-a baba oarba". Pe rînd, cîte o delegație absentează nemotivat sau motivat, se trimite după ea, e adusă la masa tratativelor, dar dispare... se pierde timp ● Republica Moldova a cerut admiterea sa la O.N.U. Acțiunea face parte din politica „pașilor mici" promovată de liderii de la București și Chișinău. Din același circ politic face parte și moneda „leul moldovenesc" ● La Budapesta au avut loc negocieri între experții români și maghiari în vederea definitivării Tratatului româno-ungar. Se mențin din păcate puncte de vedere diferite. Corneliu Vadim Tudor, după capul său de patriot, le-ar rezolva cu paloșul. Țineți-l în lanțuri la următoarea reuniune ! Pute urît ● Zviad Gamsahurdia, președintele georgian răsturnat de la putere începe să fie o „fata morgana". Apare, dispare apare, dă un interviu, dispare, apare, își îndeamnă partizanii la luptă, dispare Dacă ar vrea, dl Măgurea nu l-ar liniști imediat. Da asta s-ar chema amestec în treburile interne. Poate-rezolvă Gelu ! ● Prin FAX ul redacției noastre a primit un mesaj din partea tovarășului Nicolae Ceaușescu adresat Partidului Verde. Curioși, ne-am aruncat ochii peste mesaj : adresează candidaților pendenți ai Partidului Verde, angajați în campania electorală, noi succese în lupta pentru propășirea dealurilor comuniste în alegerile locale. FAX-ul nostru e așezat pe chiuveta unde Tanti Sanda își ține ... de spălat pe jos.

PETRE BÂRBU ■

Cuvîntul „privatizare" a creat o adevărată psihoză în masă.

Atît de eficient s-a acționat pentru „implementarea" termenului, încît societatea are, în sfîrșit, un țap ispășitor pentru toată mizeria pe care e nevoită să o suporte — PRIVATIZATUL.

Ce vrea, ce face și, mai ales, ce nu poate face micul întreprinzător care a avut curajul — unii numesc asta inconștiență — de a încerca să edifice altceva decît chioșcuri în care să vindă gumă de mestecat.

TAPII ISPĂȘITORI AI TRANZIȚIEI

DE CE NU SE privatizează dentiștii?

Vasilica Nancu e pensionară. Chinuită de o durere insuportabilă provocată de o măsea cariată, s-a îndreptat către policlinica stomatologică de sector Drumul Taberei. Cum biroul de informații de la parter era încuiat, a urcat la etajul I, unde, văzînd holul aproape pustiu, a răsuflat ușurată. Va scăpa repede, și-a spus. Pînă să se hotărască la ce ușă să bată, providența i-a scos în cale o asistentă. „Nu vă supărați, a început, timidă ca orice pacient, doamna Nancu. Nici n-a apucat să-și formuleze întrebarea, că răspunsul, învățat pe dinafară, a și declanșat: „Nu facem nici un fel de tratamente, nu avem materiale. Mergeți la policlinca cu plată!" Hotărîndu-se, brusc, să-și scoată măseaua cu pricina, suferinda a fost îndrumată către „urgență", nu înainte, însă, de a fi sfătuită: „Pentru asta trebuie să vă cumpărați o fiolă de anestezic că nu avem. Da' nu se găsește".

Avea dreptate asistenta. Tot căutînd anestezic, s-a trezit cu falca umflată. A luat ampicilină pînă s-a dezumflat, după care a început să caute un cabinet stomatologic privatizat. „Dacă tot trebuie să plătesc, așa cum am făcut toată viața de fapt, la policlinicile „gratuite", măcar să știu pe ce dau banii", și-a spus. Numai că pînă să găsească un asemenea cabinet, măseaua s-a mai umflat și, tot cu ampicilină, s-a mai dezumflat o dată.

În cele din urmă, a ajuns la cabinetul doctorului Cojocaru, ascuns în subsolul unui bloc vechi din intrarea Dumitru Lemnea.

Un ris tot mai îndepărtat

„Cînd l-am preluat, îmi spune doctorul, era un fel de groapă inundată, cu pereții distruși, în care mișunau șobolanii, iar noaptea se adăposteau țigani și derbedei. La nivelul prețurilor din 1990, refacerea și amenajarea lui m-au costat 180.000 lei. Încheiat în octombrie 1990, contractul de închiriere ar fi trebuit să expire în iulie 1991; numai că în aprilie am fost anunțat că a fost anulat și spațiul urmează să fie scos la licitație. Pînă la urmă, primăria capitalei a acceptat semnarea unui alt contract de închiriere, valabil pînă în noiembrie 1992. După aia, Dumnezeu știe. Iar începe lupta".

Zîmbește cînd îi spun că nu-mi vine să cred că acest cabinet în care totul strălucește de... venie, cu sala lui de așteptare și încăperea destinată sterilizării, toate văruite în alb imaculat, ca și faianța din cabinetul propriu-zis, au putut fi, tu numai cîteva luni în urmă, un spațiu mizer. „Și totuși, acesta e adevărul. Vedeți, toată lumea se întreabă de ce nu au apărut mai multe cabinete stomatologice particulare. În sectorul 1, spre exemplu, din 94 de stomatologi, numai doi și-au deschis cabinet. Pentru colegii mei care nu s-au privatizat încă, un asemenea cabinet devine un vis din ce în ce mai îndepărtat. În total, am investit aici circa 800.000 lei. Fiica mea s-a căsătorit și a plecat în străinătate. I-am vîndut mașina, o parte din lucruri, m-au împrumutat și părinții ginerelui, am pus la bătaie toate economiile noastre, am făcut un C.A.R. și cîteva „roți" cu colegii, la policlinică, și am reușit. Acum, o piesă pe care eu am dat 325 de lei costă 22.000. Unitul dentar costa atunci 106.000, acum va trebui plătit cu 806.000. Bineînțeles, nu există nici un fel de justificare pentru un asemenea preț. L-au scumpit pentru că a început să fie căutat.

„Nu se moare dintr-o măsea"

„Asta a fost argumentul Ministerului Sănătății în fața dentiștilor care se plîngeau de lipsa materialelor de lucru. Și, dacă stăm să ne gîndim, într-un fel, chiar au dreptate. Lipsesc medicamente esențiale, vitale pentru salvarea pacienților, nu există condiții pentru o sterilizare corectă în spitale, din sălile de operații lipsesc facilități minime, uneori. Noi, stomatologii, eram competitivi. Acum, sîntem aproape descalificați, comparativ cu colegii noștri din occident. Lucrăm cu materiale a căror calitate este sub orice limită acceptabilă. Și cu acelea, cînd le avem. În Vest, porțelanul e deja depășit, îl vor părăsi pentru alte materiale, care sînt acceptate de gingie, de osul maxilar. Ca să poată face un tratament corect, la noi doctorul de policlinică e nevoit să cumpere materiale de la cei ce călătoresc în străinătate sau de la firmele străine din țară. La prețuri imposibile. Pacienții știu asta și-i spun de-a dreptul doctorului: „Domnule doctor, faceți-mi, vă rog, rost de materiale bune, le plătesc, numai să știu că rezolv cu dantura."

Inspectorii de la capitală le-au spus clar să lucreze numai cu ce primesc oficial, să nu se complice. Numai că oficial nu se primește nici xilină. Ministerul le spune să se privatizeze, să investească. De unde? Și, mai ales, cu ce siguranță? Pentru că populația, îmi spune doctorul Cojocaru, nu poate suporta costurile foarte mari pe care le implică aceste materiale, plus acoperirea investiției, imensă la nivelul veniturilor unui medic. **„Dacă s-ar aproba sistemul de asigurări sociale, situația s-ar schimba fundamental, cu cîștiguri extraordinare pentru populație și pentru societate în ansamblul ei. Banii pe care acum oamenii care muncesc îi plătesc statului fără să știe, practic, pentru ce, s-ar regăsi în cuantumul suportat din tratamentele și medicamentele necesare fiecăruia. Un asemenea sistem ar duce automat la privatizarea tuturor medicilor. În plus, în mod firesc s-ar opera o selecție, atît de necesară, dar imposibilă în actualul sistem medical, a valorilor, pentru că nici un pacient n-ar apela la serviciile unui medic slab pregătit, cînd ar avea posibilitatea, în aceleași condiții de preț, să se adreseze celui mai bun."**

Dacă dai faliment?

Mulți dintre pacienții doctorului Cojocaru care îl cunosc ca medic la policlinica sectorului I din strada Duca, se vor mira aflînd că are cabinet și, probabil, se vor întreba de ce nu renunță la munca la stat. **„Nu din avariție, în orice caz, mă asigură. Nu-mi face nici o plăcere să spun pacienților că nu îi pot ajuta pentru că nu am nici măcar strictul necesar. Știți ce primim în policlinică? Vată, alcool, apă oxigenată și tifon. Și, din cînd în cînd, cantități infime de materiale de specialitate, și alea de proastă calitate. Și totuși sînt obligat să rămîn. Nu există nici o certitudine că mîine nu se va renunța la cabinetele particulare. Așa cum nu există nici o certitudine că după noiembrie 1992 contractul de închiriere îmi va fi prelungit. E foarte posibil ca într-un viitor nu tocmai îndepărtat să fiu obligat să vorbesc despre cabinetul meu ca despre o amintire. Falimentul, în condițiile în care trăim, ține de cu totul alte cauze decît cele firești într-o societate normală. Iar dacă „dau faliment", indiferent din ce cauză și în orice formă s-ar manifesta, rămîn pe drumuri, în cazul în care aș renunța la munca la policlinică. Conform instrucțiunilor ministerului, dacă renunț la munca la stat pot pierde dreptul de a profesa în aceeași localitate. Nu mai sînt tînăr. Pensia nu e departe. Am muncit o viață întreagă visînd să am cîndva un cabinet al meu. Nu-mi pot amaneta, însă, bătrînețea pe un vis".**

Îl părăsesc pe doctorul Cojocaru, adîncit într-o lucrare complicată. În sala alăturată, soția sa introduce un set de instrumente în autoclava automată, în timp ce altele așteaptă să fie scoase din etuva cu căldură uscată. „Cei mai mari răspunzători de răspîndirea hepatitei epidemice și sidei sînt stomatologii. Fără o sterilizare perfectă devii criminal. Numai cele două aparate de sterilizat pe care le-am cumpărat eu, la prețurile de acum costă o avere."

Desigur, răspunsul la întrebarea „de ce nu se privatizează dentiștii" poate continua pe multe pagini. Noi ne oprim aici.

CAPITALISMUL estului sălbatic

Privită din afară, Societatea comercială ESSI—international S.R.L. poate fi considerată o reușită. Și de fapt chiar este, dacă ne gîndim că în urmă cu abia un an și ceva „patronii" săi au pornit-o de le zero, iar la sfîrșitul anului trecut realizările au fost de aproape 3 milioane. Iată istoria ei, povestită de doamna Lucia Ciulacu, director general al societății, unul din cei patru asociați.

„La centrul de calcul la care lucram, aveam Felix-uri, minisi microcalculatoare. În țară, foarte puțini știau să lucreze pe PC-uri, așa că imediat după revoluție, cunoscînd și situația din Polonia, unde domeniul a cunoscut o adevărată explozie, am profitat de existența celor două PC-uri cu care fusese recent dotat centrul și am organizat cursuri de inițiere. Am sperat că în felul acesta colectivul se va adapta rapid și fără probleme noilor cerințe ale pieței. Numai că, din păcate, nu a fost așa. Cei tiriți ani de zile în spate de cei competenți au crezut că așa poate continua la nesfîrșit. Dispărînd vechile structuri de organizare, a scăzut simțitor și numărul lucrărilor ce ni se cereau. Iar colectivul avea 30 de oameni, din care numai 10 erau foarte buni și care au înțeles repede că așa nu vor rezista. Ne-am hotărît, deci, patru colegi, să creăm o societate. N-aveam rost să povestesc — au făcut-o atîția alți întreprinzători — aventura care a însemnat obținerea spațiului; memorii la Primărie, la Întreprinderea pentru administrarea clădirilor, la Departamentul de control al guvernului. Am colindat zeci de institute, ministere, centrale, centre de proiectare; vedeam prețutindeni spații nefolosite, care ni se refuzau fără nici o explicație. Pur și simplu preferau să le păstreze în pierdere, decît să le închirieze unei firme particulare. Pînă la urmă, am găsit niște oameni de suflet și care nu-și permit să privească bunul statului ce le-a fost încredințat ca pe averea nimănui, oameni cu care colaborasem în activitatea anterioară, care ne-au ajutat, oferindu-ne posibilitatea să închiriem un spațiu".

Ce nu acceptă patronul român

N-a fost ușor. Comenzi nu se găsesc pe toate drumurile. S-au descurcat, însă. Din trei milioane, n-au văzut decît salariile. Au mai angajat trei specialiști și cîțiva colaboratori externi. Restul au investit. Au acum cinci calculatoare competitive pe piața mondială. Și-au creat singuri chiar și tools-uri, module de soft ce le măresc productivitatea muncii. Cînd patronul unei firme olandeze venit în România să „deschidă drumul în domeniu", cum spunea el, le-a văzut pachetele de programare cu subrutine generalizabile, a renunțat la oferta de vînzare, recunoscînd, uimit, că ale lor sînt foarte bune.

În mod normal, societatea ar trebui să nu mai aibă nici o problemă. Greutățile începutului au fost depășite, realizările sînt frumoase, pînă cînd i-or da afară, pe baza cine știe cărei circulare absconse, spațiu au. Și totuși, nu-mi par deloc optimiști.

„Noi nu facem comerț, ci producție de soft. Normal, 100% din activitate o realizăm pentru întreprinderile de stat. Cele particulare abia se pun pe picioare, nu-și permit să-și informatizeze activitatea. În felul acesta, sîntem direct dependenți de situația economică a societăților de stat. Sînt ele în blocaj economic, și noi sîntem blocați. Cercul se strînge tot mai tare în jurul societăților particulare. Nu există nici o siguranță că mîine societatea va mai exista. În condițiile astea, e o adevărată utopie să vorbim despre privatizare în România, iar cei care s-au încumetat totuși s-o facă sînt conștienți că oricînd pot împărtăși destinul pionierilor romantici ai Vestului sălbatic. Singura diferență e că aici nu mor de mîna indienilor..."

Societatea are în perspectivă zeci de contracte. Nici unul ferm, însă. Întreprinderile de stat se tem să angajeze asemenea cheltuieli — absolut necesare, dealtfel — pentru că nu știu dacă le vor putea onora. Comisia națională de informatică a propus ca la programele mari de cercetare, spre exemplu, să participe și firme particulare. Ar fi fost o șansă extraordinară. Și nu doar pentru ele. Totul însă a rămas ca înainte. Alergătura disperată pentru a obține contracte, pe fondul unei nesiguranțe absolute.

„Deși e foarte greu să lucrezi în condițiile astea, am început să ne obișnuim. Cu un singur lucru nu cred că ne vom obișnui niciodată: cu senzația pe care ți-o lasă aproape orice contact cu autoritățile. Aceea că, în calitate de patron, trebuie să le fii recunoscător pentru că nu te consideră chiar infractor."

ROXANA MANOLESCU

Fotografii de GIG MOTOIANU

„Nu avem nevoie de laudele ROMÂNIEI MARI, nici de ale revistei EUROPA“

Interviu cu dl. PETRE BURCĂ, deputat, prim-vicepreședinte al P.U.N.R.

— Domnule prim-vicepreședinte, care este locul și rolul P.U.N.R. în peisajul politic actual din țara noastră ?

— Am să încep cu descifrarea corectă a siglei partidului nostru. P.U.N.R. înseamnă „Partidul Unității Naționale Române“, și nu „al Românilor“ sau „a Românilor“, cum citesc cei care vor să ne compromită, întreținînd o confuzie voită. Deci, nu se poate face nici o paralelă cu U.D.M.R. În partidul nostru sînt și cetățeni provenind din alte etnii, inclusiv maghiari. P.U.N.R. este un partid de centru. Programul partidului este o îmbinare de social-democrație cu o anumită doză de neoliberalism, preponderența social-democrată răspunzînd stării social-economice a poporului român în această perioadă de profundă criză economică, socială, culturală și mai ales morală a poporului român. După ce criza va fi depășită, ponderea programului politic al P.U.N.R. va evolua spre o formă de liberalism atent amendat de elemente de protecție socială.

— Care este relația P.U.N.R.-ului cu Uniunea „Vatra Românească“, precum și cu unele organe de presă considerate naționaliste, cum sunt „România Mare“ și „Europa“ ?

— Legătura dintre P.U.N.R. și Uniunea „Vatra Românească“ rezidă în faptul că toți membrii P.U.N.R. au fost mai întîi și continuă să fie membri ai „Vetrei Românești“. Precizez că, în ceea ce mă privește, încă din luna decembrie 1989 am optat pentru înființarea unui partid politic care să exprime clar linia Maniu. Noi am urmărit cu interes evoluția Partidului Național Țărănesc, devenit ulterior creștin și democrat (P.N.Ț.-c.d.), sperînd că această formațiune politică, trăgînd învățăminte din experiențe istorice nu prea îndepărtate, va înțelege că la vremuri de răscruce soarta României ca stat național unitar, suveran și indivizibil poate fi pusă din nou în joc. Uniunea „Vatra Românească“ năzuia să devină baza electorală a P.N.Ț. (viitorul P.N.Ț.-c.d.). Regret că înainte de a avea măcar o întîlnire cu noi, cei de la „Vatra Românească“, pentru a se lămuri ce suntem și ce vrem, dl. Corneliu Coposu ne-o considerat extremiști, naționaliști, exclusiviști etc. „Vatra Românească“ urma să sprijine acel partid care ar fi fost dispus să-și amintească și să aibă în vedere experiențe istorice ca aceea din 1940. Semne îngrijorătoare veniseră deja la 22 decembrie 1989, ca urmare a unui anumit tip de comportament al extremiștilor maghiari în județele Harghita și Covasna. În cele din urmă, Uniunea „Vatra Românească“ a trebuit să-și înființeze propriul ei partid. La aceasta a fost obligată și de împrejurarea că a constatat, cu un ceas mai devreme decît Alianța Civică, faptul că un partid care și-a anexat (în ce condiții, știm cu toții) puterea și poate să guverneze singur, e în stare să ignore oricînd o organizație, indiferent de cîți membri ar avea ea. În prezent, raporturile dintre U.V.R. și P.N.U.R. sînt mai curînd de simpatie pentru P.U.N.R. a membrilor U.V.R. și de adoptiune a programului U.V.R. ca parte integrantă a programului P.U.N.R. Alte partide se străduiesc însă să-și însușească baza electorală a U.V.R. Indiferent de ce va decide „Vatra Românească“, în sensul că ne va sprijini doar pe noi, cei de la P.U.N.R., sau va mai sprijini și pe alții, ne vom strădui să nu-i pricinuim deziluzii.

— Bine, dar sprijinul electoral din partea U.V.R. către P.U.N.R. nu este automat, de la sine înțeles ?

— Din păcate, nu. Știți și dumneavoastră că senatori și deputați importanți ai F.S.N. au devenit parlamentari pe baza persuasiunii electorale a U.V.R., prevalîndu-se de principiul inițial enunțat de către U.V.R., anume echidistanța politică.

— Și cu presa naționalistă cum e ?

— Este adevărat că în anumite organe de presă considerate naționaliste s-au făcut referiri la P.U.N.R. La fel s-a întîmplat și cu mass-media apreciată ca fiind de totală deschidere europeană. Interesant este că ambele categorii de publicații ne-au făcut deservicii, primele lăudîndu-ne, celelalte invectivîndu-ne. În realitate, nici unele nu ne cunosc. Spre exemplu, nici dl. Vadim Tudor, nici dl. Băcanu nu-i cunosc personal pe toți parlamentarii noștri. Există în presa noastră un obicei păgubos, acela de a da curs unor evaluări preconcepute, fiindcă preconcepute sînt evaluările făcute în afara contactelor directe, nemijlocite. Nu avem nevoie de laudele „României Mari“, nici de ale revistei „Europa“, lucru pe care dinsii l-au simțit deja, așa încît n-au ezitat și n-au întîrziat să ne invectiveze și d-lor. Ar fi fost de așteptat ca „România liberă“ și „Dreptatea“ automat să ne laude. Dar nu s-a întîmplat acest lucru. Nu ne rămîne decît să ne vedem de calea noastră, indiferent de ce va spune o publicație sau alta, în condițiile în care refuză să ne și cunoască.

— Ce așteptați de la alegerile locale ?

— Cred că nu greșesc dacă afirm că fărîmițarea politică românească este paroxistică. Alegerile locale ar fi trebuit să asigure cîteva puncte de polarizare politică, să dea posibilitatea cristalizării opțiunii politice a electoratului românesc în limitele firescului. Dacă s-ar fi luat măsurile adecvate pentru ca aceste alegeri să se desfășoare în mod autentic democratic, ele puteau să constituie un prim-pas în instaurarea unei forme echilibrate de pluralism. Sunt pesimist în această privință, și aș îndrăzni să fac referiri și la cei care poartă răspunderea întîrzierii instaurării pluralismului ca principal fundament al democrației. E vorba, se-nțelege, de factorii puterii, care provin din F.S.N. Felul în care au fost proiectate alegerile locale de la 9 februarie demonstrează că F.S.N.-ul nu este încă decis să purceadă la instaurarea democrației veritabile în România. Termenul foarte scurt de la adoptarea în parlament a legilor 69 și 70/1991 (Legea administrației publice locale și Legea alegerilor locale) pînă la fixarea alegerilor, precum și intervalul de timp foarte scurt dintre data anunțării alegerilor locale și data desfășurării lor vor mai aduce încă o dată, în mod inechitabil, avantaje hotărîtoare formației care deține puterea. În foarte multe cazuri, structurile locale se vor „reinstaura“, echipele de acum se vor „reconfirma“.

— Pe cine vedeți președinte al României ?

— Drama noastră este că, din motivele știute, nu avem o clasă politică autentică, și deci nici reprezentanți de marcă ai acesteia. Vor fi cîndva, dar acum nu sunt. Sincer să fiu, nu sunt în măsură să vă indic o persoană pe care aș dori-o președinte. P.U.N.R. are însă în vedere propria sa candidatură sau în cel mai rău caz sprijinirea unui independent.

— Dar ce părere aveți despre soluția monarhică ?

— Dacă monarhul ar fi de sorginte românească, din viță de domn din fostele principate, n-aș avea nici cea mai mică ezitare. Așa însă, mă văd nevoit să accept soluția prezidențială. Ideal ar fi ca președintele ales să nu facă parte din partidul care ar cîștiga alegerile parlamentare. Oricum, era într-o totul legitimă organizarea, înainte de adoptarea constituției, a unui referendum privind alegerea formei de guvernămînt. Dar puterea, după cum se știe, s-a eschivat de la aceasta.

— Ce ne puteți spune despre raporturile de acum dintre români și unguri ?

— Dacă vă referiți la relațiile interstatale româno-ungare, vă pot spune, avînd în privința aceasta o experiență nemijlocită, ca membru al Comisiei de politică externă a parlamentului român, că ele sunt departe de ceea ce ar trebui să fie. După revoluție, cu deosebire în perioada parlamentară, s-au făcut încercări de îmbunătățire a relațiilor. Am participat la două întîlniri, una la Budapesta, alta, recent, la București, cu Comisia de politică externă a parlamentului ungar. De fiecare dată am rămas surprins de atitudinea cu totul în afara tinutei și uzanțelor diplomatice a colegilor maghiari, care, conduși de dl. Gyula Horn, președintele amintitei comisii, au trădat, în raport cu noi, complexe de superioritate. De fiecare dată tonul a fost imperativ și strategia lor coercitivă, reclamînd, în chip de condiții pentru relații normale, printre altele, următoarele: consulat general la Cluj-Napoca, centru cultural maghiar la București, campus universitar maghiar în Transilvania, dacă se poate tot la Cluj-Napoca. Se pare că partea maghiară, deși a enunțat de fiecare dată principiul reciprocității, nu vrea să înțeleagă că cel puțin pe cele trei chestiuni, reciprocitatea este imposibilă. Trebuie identificate, prin urmare, alte puncte de plecare. O altă conditie formulată — evident, tot ultimativ — de partea maghiară la convorbirile dintre cele două comisii a fost politica românească față de minorități în speță față de minoritatea ungurească. Gyula Horn și ceilalți din echipa sa au susținut aplicarea formulei „discriminării pozitive“ a minorităților etnice. Este adevărat că în cazul minorităților a căror identitate etnică este periclitată, această formulă se cere aplicată. Dar cînd e vorba de minorități structurate și consolidate din punctul de vedere al comunității, aplicarea formulei „discriminării pozitive“ ar fi generatoare de privilegii : utilizarea limbii minorității în justiție, administrație și, în general în raporturile oficiale, alte situații aberante. Fiindcă în nici o țară din lume nu există așa ceva. Pretutindeni, minoritățile etnice învață limba țării și în toate raporturile oficiale utilizează numai această limbă. Limba proprie o folosesc doar în cadru etniei respective, ca element și liant cultural. În ceea ce privește raporturile populației majoritare românești cu minoritatea maghiară din România, am convingerea că ele evoluează spre starea de normalitate, circumscrisă deplinei legalități. Este trist că după revoluție s-a evidențiat o situație delicată în privința raporturilor populației majoritare cu minoritatea maghiară, cauza trebuind căutată în modul nefericit în care s-au impus și au fost acceptați liderii acestei minorități. Însă în privința liderilor s-a văzut că nu doar minoritatea maghiară n-a găsit soluția optimă, ci și, din păcate, însuși poporul român. Cu totul regretabilă și păgubitoare este tendința unei părți a presei românești de a culpabiliza populația românească din zonele de convietuire cu cea maghiară, în mod unilateral. Aceeași presă românească, foarte harnică în a demasca, de cele mai multe ori în chip nefundamentat, trecutul comunist al oamenilor politici aparținînd majorității românești, nu face cuvenitele referiri la antecedentele comuniste ale liderilor U.D.M.R., centrali și locali, astfel încît noi, cei care provenim din astfel de zone de convietuire, asistăm consternați la faptul că aceiași activiști din rîndurile minorității maghiare, care pe vremea Regiunii Autonome Maghiare ne învățau comunismul, acum ne învață democrația. Consecința este că știindu-i noi ce le poate pielea din acele vremuri de restriște, nu-i credem acum absolut deloc. De altfel, cam același lucru s-a întîmplat și în ceea ce privește conducerea comunistă de la București. În ea au fost numeroși etnici unguri care au netezit drumul instaurării comunismului în România.

— Ce șanse are România de a se redresa ?

— Românii au rezistat și au răzbit de-a lungul veacurilor datorită unui simț foarte dezvoltat al orientării, unui instinct al căii juste. De aceea, sunt convins că în ciuda tuturor dificultăților de azi, izvorîte mai ales din declin economic, din balcanism politic, din dezorientare, din criza de autoritate și de încredere, din fărîmițare politică și dezunire, instinctul căii juste al românilor va funcționa și de aici încolo, inclusiv în fața urnelor, și neamul nostru va ieși la liman. Așa să ne ajute Dumnezeu.

ION D. GOIA

SPECIALITATEA CASEI

Filmul serial despre spionaj, prezentat pînă nu demult simbăta după-amiaza pe micile noastre ecrane, ne-a spus la un moment dat despre specialitatea „alor noștri“ care se pricep cei dintîi în Europa de Est la dezinformare. Mulțumim frumos, dar știam cu toții acest lucru, deoarece de doi ani încoace ne convingem zilnic ce profesioniști de clasă avem. Iată ultimul cadru de operații : campania electorală pentru alegerile locale. Care ar putea să nu aibă loc, din varii motive. De exemplu pentru că sindicatele scot muncitorii în stradă. Sau pentru că parlamentarii dau un vot de neîncredere în guvernul Stolojan, care guvern cade. Sau pentru că trebuie să vină regele Mihai, Nostradamus a spus-o, și dacă a spus-o Nostradamus așa și e. Din trei asemenea schepsis-uri s-ar putea să iasă... ceva. Și atunci alegerile locale se amînă, se amînă și cele generale ; căuzașii rozelor ce nu mai mor au interes să cîștige timp, să dispară în ceață, să-și șteargă urmele, să mai stea în Palatul Regelui, să fiinteze cît se poate, și se poate încă, două președinții românești — una la Chișinău peste 3 județe, și alta la București peste o țară socotită, fără vina ei, obscură și neînțeleasă.

Normal, placa mineriadelor s-a cam uzat. Voican nu mai are nici un chef să-și taie barba, iar Miron Cosma, stîrpe „președințială“, visează alene să se facă penetist. E vremea fineturilor. Bita-n cui! **(E.M.).**

Domnul General Gambra nu este „băiatul“ nimănui

Poliția nu face politică

SEMN BUN. Conferința de presă din 29 ianuarie 1992 a domnului general major Gheorghe Gambra, secretar de stat la Ministerul de Interne și șeful Inspectoratului General al Poliției, a stat sub semn bun : era prima zi din acest an cînd ultimele 24 de ore nu aduseseră nici un omor. ● DEFINIȚIE. „Noi, poliția, sîntem o verigă în lanțul de instituții create de societate pentru a proteja oamenii împotriva criminalității“. ● SOLUȚII. „Pentru poliție, folosirea forței este ultima soluție“. ● „Am mărit efectivele la unele județe (unde erau insuficiente) și la unele formațiuni cărora le-a crescut activitatea. Vrem să putem stăpîni strada. Chiar și noaptea, oamenii să se simtă în siguranță pe străzi“. ● GREU. Polițiștii sînt niște oameni care — adesea o cuință. „Degeaba am dat 400 sau 500 de polițiști pentru Harghita ori pentru Covasna, dacă polițistului nu-i dăm casă, nu-i asigurăm celelalte condiții de viață necesare“. ● OPINIE. „Pedeapsa cu moartea probabil că nu trebuia desființată. Alte state, cu legislație mai perfecționată, o au încă“. ● STOP. „Sîntem hotărîți să nu acceptăm în poliție lipsa de competență, comportamentul abuziv al polițistului, corupția“. ● PREMIERĂ. Pentru prima dată, cel mai mare polițist pare să rupă zăbala vechiului obicei. Dacă — pentru noi — subordonații sîntem «băieții» domniei sale, omul care le stă-n frunte nu-i «băiatul» nimă... : „În ce mă privește, ca șef al ..., am linia mea — apolitică. Adversarii ei sînt infractorii!“. ● DOAMNE-AJUTĂ !

DORIN GHERGHINESCU

Sondaj de opinie în piețele Capitalei

Peste cîteva zile, mai precis duminică, 9 februarie, sîntem din nou chemați la urne. Pînă duminică, aceeași ofensivă audio-vizuală proprie oricărei campanii electorale, aceeași succesiune deconcertantă, strident- zgomotoasă de voci și chipuri, alocuțiuni și promisiuni, speranțe și poleială.

Am trecut prin piețele Capitalei tot într-o duminică, exact cu două săptămîni înainte de vot. Între două tarabe, între sacoșe, dughene și chioșculețe, la cozi și în stații, am oprit cîțiva dintre trecători și-am încercat să aflu cu ce ochi privesc evenimentul. Ne paște o altă Duminică a Orbului ?

Ce schimbări credeți că vor aduce alegerile de la 9 februarie ?

PIAȚA CRINGAȘI, 26 ianuarie, ora 10

● **IANCU MANOLACHE,** pensionar :

Cum să zic eu, domnule ? ! Mie mi se pare că așa dezorientat n-a mai fost românul niciînd. Puterea actuală s-a discreditat, Frontul e ros pe dinăuntru, opoziția e aproape necunoscută și încă slabă, celelalte partide — ca ciupercile — n-au perspective. Așa că eu ce să zic ? Ce să votez, ce schimbări o să aducă alegerile ? ! Nu mai poți avea încredere în nimeni. Noi tragem mîța de coadă de mama focului și altii trag de ciolan. Cînd îi aud cîte promit și cînd știu cum trăim noi, pensionarii, de azi pă mîine, mă apuc damblaua. Voteze cine vrea de lucru !

● **MARIAN BURGHELEA,** lăcătuș :

Nu mă întrebați pe mine, că eu nu le prea știu p-astea ! Să facă ce-or ști cu votările lor, că eu m-am săturat. Minte toți și scumpește mîncarea pe zi ce trece. A ajuns kilu' de varză murată 40 de lei, cartofii 120 și abia îi găsești. Văd că nici vin nu prea mai bagă. Cu leafa asta și cu copii, ei vor voturi ?

● **ECATERINA DOBRE,** vînzătoare :

Întrebați și dvs. așa, s-aveți ce-ntreba. Parcă nu știți că rămîneți cu răspunsurile și basta. La ce-ajută asta, sondajele ? Lumea-i necăjită, n-are chef de farafasticuri. O să se ducă lumea carè-o apuca și-o să ștampileze la nimereală hîrtia aia. Credeți c-o să fie mai bine ? De doi ani se zice c-o să fie mai bine și unde-am ajuns ? Dacă ne-a trebuit să-i dăm jos pe Ceaușescu...

● **IOAN MOLDOVAN,** profe-

Mi-e greu să răspund, să prevăd cumva eventualele schimbări. Nu știu dacă oamenii vor mai veni în număr mare la urne. Asta dintr-o neîncredere crescîndă. Sacrificiile cotidiene sînt mari .Familiile au început s-o scoată din ce în ce mai anevoie la capăt cu problemele gospodăriei și mai presus de toate dezamăgirea ne-a cam copleșit pe toți. Dacă înainte trăiam cu speranța de-a-l înlătura pe Ceaușescu, acum cu ce speranță să te mai amăgești ? Va fi tare greu, poate mai greu ca înainte, știu și eu ? !...

● **TUDORIȚA SIMA,** țărancă :

Maică, pe mine m-a ferit Dumnezeu de asta ! Io nu mă mai tinerii nu-l vreți, da' eu tot pe Iliescu îl votez !

● **I. ANDREESCU,** maior (r):

Eu m-am gîndit să-l votez primar pe domnul Theodoru, de la „România Mare". E nevoie de o mînă forte la Primărie. Nu vedeți ce-a ajuns Bucureștiul ? Numai bișniță și vînzători de țară. Trebuie odată făcută ordine și puși cu botul pe labe cei ce nu-și văd de treabă și nu muncesc. Dar d-ta de la ce revistă spui că ești ?

● **GEORGETA SPIRIDON,** medic :

Cred că m-ar interesa și pe mine rezultatele unui asemenea sondaj. E util să încerci să observi starea generală de spirit. Probabil însă că va fi o experiență tristă. Lumea nu prea mai știe să se orienteze cu obiectivitate. Mulți s-au păcălit votînd F.S.N.-ul înainte și acum nu-și găsesc o altă alternativă în care să creadă. E penibil să realizezi că pînă și intelectualii au intrat într-o pasă de apatie și dezinteres. Eu voi vota cheia, dar mă-ntreb : cîți vor face la fel ?

ALEGERILE LOCALE — cu stomacul cu picioarele, cu mintea?

Veți fi prezent la votul din 9 februarie ?

PIAȚA OBOR, 26 ianuarie, ora 13,30

● **O GOSPODINĂ** pe fugă :

Mai terminați odată cu ziarele voastre ! Stați și puneți întrebări la lume pe banii statului. Ce te privește pe dumneata că eu mă duc să votez sau nu ? Eu v-aș pune la muncă pe voi, ziariștii, că mințiți toți de ați zăpăcit omu' de tot !

● **CĂLIN BASARABEANU,** veteran de război :

Eu mă duc, dom'le, mă duc. Să-i belim pe comuniști, că ăștia nu se lasă cu una, cu două !

● **VASILICA IRIMIE,** pensionară :

Cînd te gîndești cîte trebuiesc făcute în București, te-apucă groaza. Numai șobolani sînt vreo 3 milioane, mai mult de unul pe cap de locuitor, așa am auzit. Dar cînd afli că au îndrăznit să candideze și romii la asemenea funcții sau exaltați ca Nica Leon, îți piere cheful să mai votezi. Mă-ntreb de ce nu mi-am depus și eu candidatura.

● **BIANCA STOIAN,** studentă :

Poate că nu cu aceeași încredere ca altădată, însă de prezentat la vot mă voi prezenta. Vechile structuri care persistă trebuiesc înlăturate. Într-o țară în care cartofii au ajuns mai scumpi decît portocalele, în care nu mai apar reviste literare și în care nu-ți mai poți permite nici să mai călătorești, trebuie făcut ceva pînă nu e prea tîrziu !

A consemnat
CRISTIAN PAVEL

V-ați decis asupra votului dv. de duminică ?

PIAȚA UNIRII, 26 ianuarie, ora 12

● **DANIEL ARHIRE,** elev :

Într-un fel. da. Cu toate că am mari îndoieli privind perspectivele unui București care să fie o capitală autentică, civilizată. Eu unul, mizez pe candidații Convenției Democratice.

● **ELENA DUMA,** îngrijitoare :

Mamă, eu știu că voi ăștia vîr în politică. S-o duce omu' meu și-o vota și pentru mine, că el știe altfel !

UN CANDIDAT LA POSTUL DE PRIMAR GENERAL MĂRTURISEȘTE DESPRE:

INDICATIVUL „TRUPELE CUBANEZE"

— Domnule Nica Leon, în intervențiile dv. la TVR ați amintit, în treacăt, de indicativul „Trupele cubaneze". Ce e cu acest indicativ misterios ? Au existat, cu adevărat, pușcași cubanezi în Revoluția Română din decembrie 1989 ?

— Nici urmă de cubanezi. Indicativul „Trupele cubaneze" a fost lansat în ziua de 22 decembrie 1989, în București, la ora 18,45. La două minute după lansare, echipajul lui Ion Iliescu și Ion Iliescu însuși au părăsit camera 226 de la sediul C.C. La ora 19, deci după numai un sfert de oră, în București se deschidea focul și începea măcelul.

— Pare totul foarte bine organizat. Chiar sînteți convins că a fost pus în funcțiune un indicativ „Trupele cubaneze" ?!

— Eu cu urechile mele l-am auzit. Eram acolo.

— Înseamnă că puteți să spuneți cine l-a lansat...

— Nu vă pot spune, dar vă pot preciza că totul e filmat, e trasă pe casetă video.

— Indicativul a fost adresat unor trupe, desigur.

— Nu tocmai, nu chiar trupe, ci unor specialiști. Dar mai bine ar fi să-l întrebați pe dl. Sergiu Nicolaescu. Indicativul a fost adresat unor bărboși.

— Oamenii lui Castro, nu ? Probabil că din acest motiv se și vorbea în primăvara anului 1990 că N.C. și sinistra trăiesc, într-o vilă, în Cuba.

— Bărboșii nu erau cubanezi, am spus-o de la început. Erau autohtoni, de meserie cascadori. De ce nu mă întrebați de unde erau simulatoarele ?

— Chiar, de unde erau simulatoarele ?

— De la Buftea, cei de la Buftea aveau așa ceva de la filmări. Ei umblă cu așa ceva. Sînt de meserie. De altfel, e deja știut care au fost rolurile altor oameni de meserie, regizorul Sergiu Nicolaescu și actorul Ion Caramitru. Unde s-a mai pomenit să strigi la inamic „Opriți focul !", așa nitam-nisam, în plină luptă. Numai la filmări, pe platou, se face așa ceva. Asta sper că o credeți, ați văzut-o la televizor de mai multe ori.

— Domnule Nica Leon, afirmațiile dv. sînt grave. Nu vă e teamă că veți fi trasi la răspundere ?

— Eu am trăit aceste lucruri, eu n-am murit. Pot oricînd depune mărturie, dar cine să asculte...

EUGEN MIHĂESCU

Desen de MIHAI ZGUBEA

„DACĂ AȘ AVEA UN PISTOL I-AȘ ÎMPUȘCA PE TOȚI"

Cînd e iarnă, frig, ghețuș, și acasă te poți încălzi (cît de cît, măcar), cînd poți cumpăra oricînd de-ale gurii la cozi și prețuri rezonabile, așa încît să mai ai bani de cărți și timp de un spectacol, nu-ți mai rămîne decît să te îmbraci cum îți place și să zîmbești. Chiar și necunoscuților. Și atunci strada devine un spectacol — mai toți suridem.

Asta se întîmplă însă prin alte părți.

Totuși am greși dacă am spune că la noi strada nu e un spectacol ; lumea îngîndurată, grăbită spre vreo alimentară unde a „băgat" nu știu ce, unii constată că diferența dintre temperatura de afară și din case e de numai cîteva liniuțe de termometru ; puțini zîmbesc, iar dintre aceștia și mai puțini fac românescul „haz de necaz".

Ce poți să-i întrebi pe acești oameni ? Dacă au sau nu motive să zîmbească. Numai atît ? Stai puțin, că ne așteaptă două scrutine electorale : să zicem „așteptați de la viitorul [illegible] ? Dar de la viitorul președinte ?" Ce pot oamenii aceștia să-ți răspundă ? Două telefoniste : „Nici un motiv. Avem draci, de trei zile stăm în frig, eu una dacă aș avea un pistol, i-aș împușca pe toți. Ce să așteptăm de la primar ? Să [illegible]e a promis, sau mai bine nu să facă și pe urmă să-l alegem". Cele două doamne nu știu pe cine ar dori președinte. În Piața Amzei, vînzătorul de miere o duce rău din cauza liberalizării prețurilor și ar dori ca primarul să opereze modificări esențiale în administrarea orașului. Florăreasa nu-și mai dorește nimic : „M-am îmbolnăvit stînd la cozi", spune cu năduf.

Ciudat lucru, dar pe tineri nu-i prea interesează alegerile ; unul singur l-ar dori la Cotroceni pe Nicolae Manolescu ; de zîmbit, ei zîmbesc : „Ne mai distrăm și noi între noi, mai ales la școală".

Doi pensionari au ieșit să-și plimbe cocker-ul spaniel (îmbrăcat). N-au de ce să fie veseli : „Tocmai ne văitam", mărturisește domnul. „Viitorul primar ?" intervine doamna, „ce-ar putea să facă, săracul ? Să vorbească și el, că altceva... nici toți cei treizeci și cinci de candidați, la un loc, nu pot să facă mare lucru"... Nici dumnealor n-au idee cine ar putea să ocupe mai cu folos jilțul Cotrocenilor.

În circiuma „La Dulce Viață" (sic !) majoritatea nu prea au chef de discuție dar își doresc „puțină, căldură, iarna... și un echilibru între prețuri și salarii"... Nu știu însă ce-or avea, pentru că, nu numai că zîmbesc toți cei de aici, dar chiar rîd în hohote...

Irina RALUCA ZIDARU
ALEXANDRU LUPU

Votul din mînecă

• În timp ce unii făceau revoluție, alții făceau bani!

• Pe dolarii americanilor scrie: „In God we trust"

Hîrtia de turnesol a Puterii arată cît de repede se injectează cu sînge ochii hrăpăreți după poziții și funcții ai unor indivizi aflați în situații mai mult sau mai puțin „revoluționare", așa cum s-a întîmplat în decembrie 1989.

Într-un orășel de provincie un astfel de însetat de mirajul Puterii, năvălit pe ușa Primăriei, imediat după anunțarea știrii fugii dictatorului, s-a trîntit în luxosul fotoliu al primarului pe care a refuzat cu îndărătnicie să-l părăsească cîteva zile și nopți la rînd, iar nevastă-sa îi aducea de mîncare felurite bunătățuri cu sufertașul, încredințată fiind foarte că el va fi primarul orașului.

Funcționarii noi, azvîrliți în funcții de valul „revoluției", cît și funcționarii vechi, reveniți tiptil și cu cenușă în cap pe scaunele lor, după formula „decît om cu scaun la cap, mai bine om cu scaun la șezut" se bucură enorm cînd citesc în presă despre unele semne neașteptate de apatie ale electoratului înainte de campania pentru alegerile locale.

O anumită stare de apatie, într-adevăr, există. Oamenii, în majoritatea lor, s-au dus anul trecut să-l voteze cu inimile fremătînde în palme pe domnul Ion Iliescu și acum se simt înșelați în mod crunt.

I. P. din Oradea, muncitor, îmi spune: „În timp ce eu eram sub zidurile Primăriei și strigam împreună cu mai mulți tineri din generația mea «Afară cu comuniștii din Consiliul FSN !», alții mai deștepți și nu atît de visători ca mine și-au făcut repede pașapoarte, au început să care mobilă, marmură, obiecte de sticlă, încălțăminte și îmbrăcăminte, canistre și rezervoare pline cu benzină în Ungaria și s-au făcut milionari. Eu am rămas cu răgușitul, ei s-au ales cu un capital și cu mașini din import aduse din Austria. Eu sînt acum în șomaj tehnic, dar nimeni nu scrie despre pacostea asta de formă de șomaj care bîntuie Oradea. Voi fi nevoit să-mi caut slujbă la cei care s-au îmbogățit exact în timpul cînd eu strigam și participam la manifestații. Eu puteam să și mor atunci pentru ei. Din fericire, la Oradea nu s-a tras în tineri. L-am votat pe Iliescu și am ajuns mai rău decît pe vremea lui Ceaușescu. Ce alegeri locale ? Acum n-am să mai stau la coadă ca atunci. Ducă-se dracului totul !"

Din nefericire pentru democrație există oameni, de felul interlocutorului de față, la fel de scîrbiți de politică. Asta este deosebit de grav pentru că „bătuții în cuie" (noi de „revoluționar" sau vechi de cizmar) își mai pot bate încă 4—5 piroane după alegerile care nu-i vor înlătura de la putere pe micii satrapi locali.

H. V., de profesie inginer, este trist. „Îmi aduc aminte cînd strigam din toate puterile: «Dumnezeu ajută și fără valută !». M-am înșelat crunt. Iată că pe dolarii americanilor scrie: «In God we trust» ! (Credem în Dumnezeu !). Dl. prim-ministru Stolojan a întărit dolarul față de leu și nu a întărit leul față de dolar. Totul s-a făcut într-un mod care mă face să cred că ar trebui să strigăm : «Dumnezeu ajută numai cu valută !» Dacă part'cip la alegerile locale ? Credeți-mă că nu știu ce să spun la ora asta".

„Bătuții în cuie" vor aclama apatia electorală ca fiind unul din drepturile fundamentale ale omului. De ce nu s-a înscris oare acest drept în constituția proaspăt adoptată ? Un „drept" care ar consfinți impostura, dacă electoratul dezamăgit nu se va duce la urne în masă așa cum a făcut-o la 20 mai 1990.

Dar de data asta nu cu trandafiri adormitori în mîini, ci cu spinii miniei în inimă.

PAȘCU BALACI

LEGE PENTRU FRUSTRAŢI ŞI NEPUTINCIOŞI

O invenţie care şchiopătează: LEGEA INVENŢIILOR

Vechea lege a invenţiilor şi inovaţiilor, concepută special pentru stimularea (numai) a oligofrenilor, care purta numărul 62 din 1974 şi mulţumea tovărăşeşte (în spirit „revoluţionar"") temerarilor cercetători ce puneau în practică diverse hotărîri ale Partidului (unicul, supremul), a fost, de curînd, substituită cu o alta. Aceasta este Legea nr. 64 din 11 octombrie 1991, publicată în primul monitor oficial apărut după adoptarea sa. Şi este o lege, după părerea specialiştilor, care şi-au asmuţit indeajuns tirul criticilor asupra ei, destul de şchiopătîndă. Pentru că, în primul rînd, se pare că i-ar despuia de drepturile cuvenite în privinţa proprietăţii pe inventatori.

Şi filiera legislativă scapă erori

Proiectul de lege a străbătut spinoasa filieră a Oficiului de Stat pentru Invenţii şi Mărci, a fost pus în discuţie în Senat şi Camera Deputaţilor, luat în consideraţie, într-o anume formă, şi de Guvernul Roman. După cîte informaţii avem, legea, în etapa finală, a fost înaintată, spre promulgare, primului preşedinte ales al românilor, Ion Iliescu. Să se priceapă dnul Iliescu atît de bine la problematica invenţiilor şi inovaţiilor, încît înaltul dumisale gir să fie absolut necesar pe firmamentul sus-numitei (şi mult criticatei) legi ? Înclinăm să credem că acest proiect l-ar fi surprins nespus de plăcut pe omul Ion Iliescu, aducîndu-i aminte de parfumul dizident al „anilor de aur" petrecuţi în exil — împreună cu d-na Carmen Firan — la Editura Tehnică. Oricum, nu se poate spune că dnul Iliescu n-a inventat nimic în viaţa politică postrevoluţionară a ţării : să ne gîndim numai la mineriade, la concentele de „golani" şi „democraţie originală"... Pentru toate acestea nu ştiu dacă a primit deja brevetul respectiv şi s-a bucurat de toate privilegiile promulgatei legi (care oricum nu oferă mare lucru). Opinăm, totuşi, din aceste motive, să-l considerăm pe iubitul nostru preşedinte, primul inventator al ţării. Dar să vedem, mai întîi, ce decrete şi decretele mai substituie prezenta lege. Odată cu promulgarea ei, se mai abrogă şi Decretul nr. 93/1976 referitor la normele privind calcularea recompenselor băneşti cuvenite autorilor invenţiilor aplicate în economia naţională, cît şi Decretul nr. 363/1976 privind taxele pentru cererile de brevet de invenţie.

Cine ajunge primul a cîştigat ?

Să examinăm acum, împreună, prevederile legii. Articolul 4 spune că : „Dacă mai multe persoane au creat aceeaşi invenţie, independent una de alta, dreptul de brevet aparţine aceleia care a depus cea dintîi o cerere de brevet la OSIM, iar dacă o prioritate a fost recunoscută — persoanei a cărei cerere de brevet are cea mai veche dată de prioritate, cu condiţia ca cererea să nu fi fost respinsă, retrasă sau abandonată". Ne întrebăm ce se întîmplă în cazul cînd una din persoanele creatoare ale aceleiaşi invenţii, deşi s-a înscris mai tîrziu, poate face dovada priorităţii de concepere şi încercare de realizare a invenţiei sale ? Se aplică tot dreptul primului înscris la OSIM ? Iarăşi articolul 26 pune anumite restricţii temporare ale căror rosturi rămîn mai mult decît ambigue : „Examinarea în vederea eliberării brevetului de invenţii poate fi cerută la data depozitului cererii de brevet sau în termen de 30 de luni de la această dată. Cererea de brevet de invenţie pentru care nu s-a solicitat examinarea, în vederea eliberării brevetului, în termenul prevăzut la alin. 1 se consideră abandonată şi se respinge".

Ce drepturi are inventatorul

Din toate drepturile, în general, inventatorul rămîne mai mult cu unul singur, cel menţionat la articolul 38 : „Inventatorul are dreptul să i se menţioneze numele, prenumele şi calitatea în brevetul eliberat, în carnetul de muncă, precum şi în orice alte acte sau publicaţii privind invenţia sa". Cît priveşte drepturile băneşti, ele sînt reglementate de articolul 66 : „Drepturile băneşti cuvenite inventatorilor pentru invenţiile brevetate, aplicate, parţial recompensate sau nerecompensate pînă la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor negocia între inventator şi unitatea care a aplicat invenţia. În aceste cazuri, negocierea va începe de la drepturile băneşti maxime cuvenite inventatorului, prevăzute în legea aplicabilă la data înregistrării de brevet. În cazul neînţelegerii între părţi, se va stabili potrivit prevederilor art. 61 din prezenta lege (...)" Cu alte cuvinte adică, atunci cînd inventatorul nu se înţelege „la preţ" cu întreprinderea (caz care, probabil, trebuie să fie mai mult decît frecvent), intervine iarăşi statul care fixează automat condiţiile negocierii.

Recompensa... cu amenzi

Dacă satisfacţiile drepturilor cuvenite inventatorilor nu sînt prea mari, atunci aceştia sînt răsplătiţi cu... amenzi — sau stimulaţi cu ameninţarea lor. În această privinţă, articolul nr. 59 stipulează : „Constituie infracţiune de contrafacere, în sensul prezentei legi, fabricarea, folosirea sau punerea în circulaţie fără drept a obiectului unui brevet de invenţie sau orice altă încălcare a drepturilor cuvenite de brevetul de invenţie pe perioada de valabilitate a acestuia şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la doi ani sau cu amendă de la 50.000 la 100.000 lei". Şi un articol care are un conţinut ce atrage, într-un mod ilar, atenţia : „Nu sînt brevetate invenţiile contrare ordinii publice şi bunelor moravuri".

Abuzurile sau ce se naşte din ambiguitate

Şi un articol (50) cu un început formulat caragialeşc : „Cînd interesele sănătăţii publice o cer, brevetele eliberate ca obiect invenţii din domeniul sănă care nu sînt exploatate sau sînt insuficient exploatate şi pentru care titularul nu îşi poate justifica inacţiunea, pot fi supuse regimului de detenţie din oficiu de către Tribunalul municipiului Bucureşti la cererea expresă a Ministerului Sănătăţii". Un mod destul de voalat în care se poate profita de invenţiile veroase care privesc sănătatea. În fond, cine decide dacă o invenţie e insuficient folosită ? ! Deşi pare cel puţin curios, articolul 37 permite : „folosirea invenţiilor în construcţia şi funcţionarea vehiculelor terestre aeriene precum şi la bordul navelor sau la dispozitivele pentru funcţionarea acestora, aparţinînd statelor membre ale convenţiilor la care România este parte, cînd aceste vehicule sau nave pătrund pe teritoriul României, temporar sau accidental cu condiţia ca această folosire să se facă exclusiv pentru nevoile vehiculelor sau navelor. b) folosirea invenţiei de către o persoană care a aplicat invenţia sau a luat măsuri efective şi serioase în vederea folosirii ei cu bună-credinţă pe teritoriul României, independent de titularul brevetului de invenţie şi înainte de constituirea unui depozit reglementar privind invenţia sau mai înainte la data la care curge termenul de prioritate recunoscută ; în acest caz, invenţia poate fi folosită în continuare de acea persoană, în volumul existent la data depozitului naţional reglementar sau a priorităţii recunoscute şi dreptul la folosire nu poate fi transmis decît cu patrimoniul persoanei (...) ; c) producerea sau folosirea invenţiei exclusiv cu scop experimental ; d) comercializarea sau oferirea spre vînzare, pe

Corbii încep să-şi scoată ochii...

În dezvăluirea adevărului şi a forţelor „oculte" care au jucat un rol macabru în deturnarea revoluţiei tinerilor din decembrie 1989, un rol de primă mînă l-a jucat, fără echivoc, presa. Exceptînd presa centrală, fecundă, laborioasă, combativă, în multe privinţe apropiindu-se de presa bună din perioada interbelică, presa din provincie a jucat şi ea un rol benefic în desţelenirea terenului arid al totalitarismului şi al comunismului, în „decelarea" structurilor criptocomuniste post-totalitare şi postrevoluţionare. Din rîndul publicaţiilor de primă mărime din provincie am enumera revistele „NU" din Cluj-Napoca, **SOLSTIŢIU"** din Satu Mare şi **„CONTRAST"** din Constanţa.

Iată că vin alegerile locale. Iată că vine şi vremea socotelilor, a răfuielilor de tot felul. Divorţul inerent Iliescu-Roman a creat multe bătăi de cap şi dureri de şezut în şedinţe interminabile. Doar nişte crîmpeie de adevăr au ieşit la iveală despre curajul nepereche al tinerilor noştri, despre „Golaniada" şi „excursiile"... mineriadelor.

În acest context lunecos, clamoros, distinsul coleg VIOREL NISTOR de la revista clujeană „NU" mai pune o dată degetul pe rană, dacă mai era cazul, într-un interviu, în multe privinţe bănuibil ca sincer, cu profesorul Ion Mânzatu. Se ştie că Ion Mânzatu a răspuns de o comisie guvernamentală, cu privire la evenimentele dramatice din Tg. Mureş din martie '90. Ne-am fi aşteptat ca respectivele păreri să le regăsim în cuprinsul rapoartelor comisiilor parlamentare şi guvernamentale; care au „studiat" cauzele şi efectele evenimentelor tîrgumureşene, iar nu într-un interviu atît de tardiv. Aşadar în nr. 62/1992 al revistei clujene „NU" veţi avea surpriza să-l regăsiţi pe profesorul Mânzatu dezlănţuit, ca o furtună într-un pahar cu apă. Noi ştim sigur că atît Mânzatu, cît şi Dumitraşcu şi Văcaru dansează în „partida" dlui Ion Iliescu, aşa că atacurile sub centură la adresa lui Petre Roman sînt, cel puţin din această perspectivă, parabile.

În orice caz, nu e rău că au început corbii să-şi scoată ochii, deşi în proverb e viceversa. Iată ce spune profesorul Mânzatu despre **genera ul Militaru,** general în rezervă, care a jucat un rol atît de nefast în revoluţia din decembrie '89 : „El este **ticălosul care ordona unde se produceau, repet, foarte multe din crimele care s-au produs în capitală şi în ţară, şi spre el, culmea, mergeau nenumărate date şi informaţii care evident legau lucrurile".** Legătura şcolitului moscovit Militaru cu ambasada şi consulatul sovietic, chemarea trupelor sovietice în ajutor, se leagă tot de acest nume sinistru. Acum, cu dureroasă întîrziere, I. Mânzatu spune negru pe alb : **„Militaru a realizat, a avut probabil ordin să realizeze, a generat diversiunea cu existenţa acelor teroriştii".** Profesorul Mânzatu vorbeşte de existenţa acelor 2000 de maşini străine, în special marca LADA, sosite de la Moscova la Bucureşti, Sibiu, Cluj, Timişoara, Tg. Mureş, încă din data de 14 decembrie 1989. Aşa că, forţele „oculte" nici nu mai sînt atît de oculte, ele erau dirijate de şi de la Moscova. L-au debarcat pe Ceauşescu în Crăciunul însîngerat al anului 1989, iar Gorbaciov, maurul, a demisionat în zilele Crăciunului anului 1991, la doi ani distanţă în timp. Troica sovietică s-a împotmolit în foame şi frig, în neîncredere şi suspiciune.

Profesorul Mânzatu mai uită să specifice că la deturnarea sensurilor măjore ale revoluţiei şi revoltei populare au contribuit nu doar trupe speciale ale terorismului internaţional (KGB şi MOSSAD, cu osebire), ci şi teroriştii noştri autohtoni, în special trupele DIA ale M. Ap. N., ofiţeri de securitate aserviţi vechiului regim ceausist, cît şi miliţieni şi bezmetici din gărzile patriotice !

În zadar se plînge acum dl Mânzatu că din dosarul penal al evenimentelor din Tg. Mureş lipsesc exact 309 file. Spre marele nostru regret, Procuratura Militară, din cadrul Procuraturii Generale a României, n-a dus nici măcar un dosar penal pînă la capăt, cu privire la evenimentele dramatice din decembrie '89. De ce ? Pentru că vinovată, în bună măsură, este şi armata. Iar Procuratura militară este subordanată ierarhic M. Ap. N. În orice caz, I. Mânzatu se spală ca Pillat pe mîini şi aruncă acum vina pe **G. Voican-Voiculescu** şi pe **N.S. Dumitru,** cu privire la mişmondirea şi mistificarea evenimentelor sîngeroase dintre români şi maghiari, din Tg. Mureş, făcîndu-i, pe cei doi preopinenţi, adevăraţi **„trădători de neam"** ! Să citîm : **„Ei au participat la acest scenariu, ci l-au continuat în momentul în care au întocmit raportul în care singuri vinovaţi pentru întreaga acţiune erau românii. (...) Noi nu incriminăm populaţiile, aici trebuie incriminate, trimise în justiţie nişte persoane şi bineînţeles oficinele, şi interne şi externe, care au generat acest conflict".** Ne-am obişnuit parcă prea uşor să dăm vina, toată ziua, bună ziua, pe oficinele străine ; cînd colo, ai noştri bravi şi mizerabili generali au semnat atît evenimentele care au însîngerat ţara în decembrie '89, cît şi evenimentele din Tg. Mureş, din Bucureşti, Timişoara, Sibiu, Cluj, Brăila etc. Oficina este internă şi este de partid şi de armată şi de S.R.I. Acesta este „adrisantul", nu trebuie căutat în altă parte.

Era de aşteptat ca un capitol aparte să i se atribuie fostului premier Petre Roman. Este făcut cu ou şi oţet. Este socotit **agent străin.** Dar să-i dăm cuvîntul combatantului profesor care, în loc să-şi vadă de cercetare, s-a băgat pînă-n pîsele în politichie : Aşadar, **Petre Roman** s-a dovedit a fi **„în legătură directă cu o serie întreagă de oficii de spionaj străine (...) Sunt convins că dacă domnul Caraman va fi obligat de justiţie să o facă** (să-l dovedească, adică, spion pe Roman — n.n.), **o va face, pentru că i-a fost superior la Paris cînd era şeful serviciului de spionaj al României".** Aşadar, alt personaj dubios, sinistru, dl. Caraman, fostul şef al serviciului secret român de informaţii Chiar aşa, pe unde şi-o fi vînturat paşii tovul — molotovul Caraman ?!

Aici profesorul I. Mânzatu este iar pârtinitor. În loc să spună cît rău au adus ţării atît tatăl lui Ion Iliescu, cît şi al lui Petre Roman, în loc să spună că au luptat împreună în Spania şi URSS şi ne-au băgat bolşevismul în case, cu ajutorul tancurilor sovietice, exprofesorul se lasă furat de patimi şi aruncă toată vina în braţele guvernării lui Petre Roman, care poate fi tradus în justiţie, retroactiv, pentru dezastrul la care a adus economia naţională. Oare Ion Iliescu nu poate fi tradus în instanţă exact pentru aceleaşi motive, ba chiar şi pentru altele mai grave ? Să admitem că Petre Roman ar fi fost spion kaghebist. Nu putem uita că şi Ion Iliescu a făcut o şcoală politică şi alta militară la Moscova. Nu putem uita că a fost secretar al C.C. al PCR şi prim-secretar de judeţ. Chiar şi „debarcarea" lui Roman ni se pare un joc politic neloial, stupid chiar.

Corbii au început să-şi scoată ochii sau, şi mai exact, este un alt joc de culise. Vorba că doi se bat şi al treilea cîştigă nu stă în picioare. Dl. Nicolae Manolescu este cunoscut doar în rîndul intelectualilor. Facem pariu, unul la o mie, că vor intra în alegeri prezidenţiale Iliescu şi Roman, că Iliescu va fi reales preşedinte, iar Roman va fi uns din nou premier?! Astfel corabia noastră beată va merge înainte, mereu înainte, fără legitimitate şi fără credibilitate internă şi externă. Ion Iliescu şi-a început „domnia" pe sînge tînăr, nevinovat şi pe minciună şi nu poate sfîrşi alt fel. Excelent scria eseistul Al. Paleologu, că în momentul în care Oedip şi-a dat seama că dezastrul ţării provenea de la el[illegible] sistemul său ancestral, a[illegible]donat totul. Va abandona şi dl. Iliescu Ion, asemeni confratelui său de la răsărit, Gorbaciov ? Ar fi cel mai înţelept gest nobil, de care însă nu-l vedem în stare.

DORIN [illegible]AN ■

teritoriul României, cu sau fără acordul expres al titularului, a acelor exemplare de produs, obiect al invenției care au fost vîndute anterior de către titularul de brevet". Se poate observa că, mizînd pe sentimente patriotice și pe faptul că inventatorul este român, statul își ia libertatea de a-i folosi, după plac și nevoi, invenția.

Disputa între inventator și întreprindere

... privește atribuirea invenției, aici ...rile sînt și mai încurcate : Iată ce ...dinde articolul 5 : Dacă inventatorul este salariat în lipsa unei prevederi contractuale invenția se atribuie : a) unității pentru invențiile realizate de salariat în exercitarea unui contract de muncă ce prevede o misiune inventivă incredințată în mod explicit care corespunde cu funcțiile sale ; inventatorul beneficiază de o remunerație suplimentară, stabilită prin contract. b) salariatului, pentru invențiile realizate de acesta fie în exercitarea funcției sale, fie în domeniul activității unității, prin cunoașterea sau folosirea tehnicii ori mijloacelor specifice ale unității sau ale datelor existente în unitate, fie cu ajutorul material al acesteia, în lipsa unei prevederi contractuale contrare. Urmează un pasaj cel puțin discutabil : „Dacă invenția rezultă dintr-un contract de cercetare, în lipsa unei clauze contrare, dreptul la brevet de invenție aparține unității care a comandat cercetarea, inventatorul avînd dreptul la o remunerație suplimentară stabilită prin act adițional la contract. În cazurile prevăzute la alin. 1, lit. a), b) și alin. 2, inventatorul și unitatea au obligația reciprocă să se informeze în scris asupra creării și stadiului realizării invenției și să se abțină de la orice divulgare". Apare limpede că punctul de vedere al inventatorului este dezavantajat, atribuind, în lipsa contractului, invenția unității. Mai departe, se recurge le amenințări, frustrări și restricții pentru bietul inventator, căruia numai de inventat nu-i mai ardé : „Încălcarea obligației de a informa atrage răspunderea persoanei vinovate. În cazurile prevăzute la alin. 1, lit. a) și alin. 2, dacă în termen de 60 de zile de la data cînd salariatul a informat în scris unitatea asupra redactării descrierii invenției cererea de brevet nu a fost depusă la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, în lipsa altei convenții între părți, dreptul la depunerea cererii de brevet și la eliberarea brevetului de invenție aparține salariatului în condițiile prevăzute la alin. 1, lit. b). În cazul prevăzut la alin. 1, lit. b), unitatea are un drept de preferință la încheierea unui contract privind invenția salariatului său, ce trebuie exercitat în termen de 3 luni de la oferta salariatului ; în lipsa acordului privind prețul contractului ,acesta urmează să fie stabilit de instanțele judecătorești".

MIHAIL GĂLĂȚANU

O ZI LA TRIBUNAL

RECURS PENTRU 5 LEI

Sala de ședințe a Curții Supreme de Justiție. Pe rol — procese penale. În boxă — deținuți în cătușe. În holul imens, învăluit în nori de praf de la lucrările de reconditionare, părțile și martorii stau de-a dreapta și de-a stînga ușii, în tabere opuse. Unii se înjură și se amenință. Alții plîng. Asist și eu la un recurs, unde pîrîtul și reclamantul se judecă pentru pensia alimentară. Tatăl e reclamantul : un bărbat încins și furios. De 8 ani, de cînd a divorțat, achită lunar pensia alimentară (400 de lei), din care reține însă de fiecare dată 5 lei, costul mandatului, ceea ce înseamnă 480 de lei în total. Fosta soție l-a dat în judecată și Judecătoria din S.A.I. i-a dat dreptate. Acum el a făcut recurs. „Nu suport nedreptatea", zice. Și nedreptatea este următoarea : să suporte el, din buzunarul lui, cheltuielile de exmodenare a bancor. Completul hotărăște retrimiterea dosarului la Judecătoria S.A.I. Bunicul copilului îmi șoptește că el i-a cumpărat copilului un costum de fîs pe care a dat 2 000 lei. La ieșire, mult-păgubitul de el înjură în bloc grupul fostei lui familii. Fosta soție și fostul socru se întorc plîngînd în sală și-l pîrăsc doamnei judecătoare care, obosită, îi invită la calm și rațiune.

DIVORȚEAZĂ ȘI EVACUEAZĂ !

Nu bănuiam o așa proliferare a divorțurilor în România ! Cercetînd, într-o singură zi, listele cu cauzele civile pe rol la Judecătoriile celor 6 sectoare, am constatat că 90% sînt divorțuri și evacuări. Se întîmplă cam așa, după cum am observat din cele 3 procese la care am asistat :

EA vine de regulă cu mămica și cu 3-4 amice care depun mărturie despre cît de rău o ducea cu EL. Iar el, invariabil, bea, nu dă bani în casă și are o legătură. Mai toate lucrurile din casă au fost cumpărate de mămica și tăticul ei. În timp ce avocatul EI și avocata LUI se gratulează cu acuzații, Ei nu se privesc, de fapt nici nu se văd, par nici să nu se cunoască. După ce martorele ei își recită rolul, îl aud pe avocatul Ei : „Gata, s-a terminat, nu mai rămîne decît evacuarea". Pe urmă pleacă fiecare cu gașca lui la casa încă A LOR.

VALERIA DORNEANU

APACA exmatriculează copiii din grădinița „personală"

Despre grădinița fostei I.C.T.B. am mai scris în „Flacăra" („Apaca și grădinița ei de 5 stele"). Cîndva era fala învățămîntului preșcolar, exponat unic pe care l-au admirat toate soțiile demnitarilor străini, ultima fiind Raisa Gorbaciova. Mare (440 de locuri), bine utilată, amplasată la intersecția a 3 cartiere și în coasta Palatului Cotroceni, cu un spațiu verde de întinderea unui parc orășenesc, această grădiniță cu program săptămînal face acum obiectul unor manevre gen ping-pong. Și ceea ce-i mai grav, 225 de copii sînt amenințați cu „exmatricularea" de la 1 februarie a.c. E vorba despre copiii ai căror părinți nu lucrează la unitatea patronatoare — „Faberrom", fostă PRESTSERVCONF și fostă secție de întreținere. Într-o adresă recentă trimisă de directorul societății conducerii grădiniței, pe un ton ultimativ, se pune în vedere părinților care nu lucrează în incinta societății să achite retroactiv (pentru perioada martie 1991 — ianuarie 1992) suma de 2 887 pentru creșă și 2 185 pentru grădiniță, lunar (în total peste 20 000 de lei), această valoare reprezentînd cheltuielile de întreținere. În caz contrar, începînd cu 1 februarie, acești copii vor fi dați afară. E bine de știut că pentru acești copii, contrar prevederilor legii, părinții le suportă integral contribuția pentru hrană, care a ajuns deja la 1 88... de lei/lună. Societatea patronatoare invocă deficitul financiar înregistrat în anul 1991, datorat în întregime cheltuielilor destinate creșei și grădiniței. E de neînțeles că acest deficit a fost atît de tîrziu sesizat de aceea ne nedumerește, de ce, la încheierea anului școlar trecut, nu s-au făcut demersuri, în temeiul Hotărîrii ...30.VI.1991 pentru ca Ministerul Învățămîntului să preia această unitate școlară, așa cum au procedat și alți agenți economici aflați în aceeași situație. Cu ce sînt vinovați copiii pentru incompetența fostului director și a fostului lider sindical care au semnat decizia de păstrare a creșei și grădiniței în subordinea societății ? E drept că între timp cei doi au ajuns să fie arestați și cercetați pentru fraude și abuzuri, și că cei rămași trebuie să descurce firele încurcate de ei. Nu e clar ce se va întîmpla cu spațiul rămas disponibil după evacuarea celor 225 de copii : va fi și el închiriat unei universități particulare, așa cum s-a întîmplat cu Clubul I.C.T.B.? Care este interesul real al societății : să recupereze deficitul sau să scape de țînci? Cum va putea plăti un părinte care are trei copii, aici cîte 2000 lei/lună contribuția de hrană și cîte 2 800 de lei/lună întreținerea ?

Cert este că Ministerul Învățămîntului nu mai poate prelua acum această unitate de învățămînt și că societatea „Faberrom" nu o mai poate întreține. În toiul iernii, niște copii trebuie mutați nu se știe unde, niște educatoare bine pregătite trebuie să intre în șomaj și asta pentru că dl. director Ionescu n-a spus curat, la începutul anului școlar, care-i sînt condițiile și intențiile. La toate demersurile doamnei directoare a grădiniței (la Guvern, la Procuratură, la Parlament) i s-a răspuns cu ridicări din umeri. „Singura soluție — spune dînsa — este să punem firma «Grădiniță de handicapați» și atunci copiii sînt salvați".

Cum vi se pare, domnule prim-ministru, adevărul acesta ?

VALERIA DORNEANU

Strada Lăptari — Tei, din cartierul Colentina, ca majoritatea străzilor din marile cartiere bucureștene, este un simbol al depersonalizării edilitare ceaușiste. Peisajul este tern. Blocuri cu fațade inerte ascund intimitatea înfrigurată a zeci și zeci de familii mai mult sau mai puțin sărăcite de reforme.

Chemați de o sesizare telefonică am bătut la ușa apartamentului 15 din blocul 4, scara 1, etajul 2, unde locuiesc, cu chirie la stat, dna Jana Scărlătescu în vîrstă de 86 de ani și fiica sa Adela Maria, în vîrstă de 63 de ani.

Am pătruns într-un apartament de două camere, confort II. Sărăcia spațiului, și așa diminuat de norma arhitecturală, ne-a izbit imediat. Covoarele lipsesc. Mobila din locuință este redusă la strictul necesar : două paturi, două mese, cinci scaune, două etajere, un șifonier și un dulap de vase. Aparate : un aragaz, un frigider și un mic radio, toate vechi de cel puțin douăzeci de ani. „Doar mama primește o pensie de 3 100 lei. Așa că, încetul cu încetul am vîndut totul" ne mărturisește dna Adela Maria. „Ceea ce n-am vîndut ne-a fost furat. Pentru că sîntem bătrîne și nu mai avem atenția din tinerețe", completează mama.

Ca și alte multe persoane din România, în momentul de față cele două femei în vîrstă SE AFLĂ ÎN IMPOSIBILITATEA DE A SE ÎNTREȚINE. D-na Jana are glaucom și nu mai vede aproape deloc, iar fiica dînsei a suferit o fractură de col femural, care, datorită unei infecții, este neoperabilă. „Ne mai ajută femeile de la biserică. Cînd se termină mîncarea pe care ne-o aduc, bem ceai de plante și mîncăm pîine", declară dna Adela. Încercăm să aflăm dacă au rude, prieteni, cunoștințe, care le-ar putea ajuta cu bani sau făcîndu-le din cînd în cînd cumpărăturile necesare. „Priviți acest obiect (dna Adela ne arată cadrul metalic cu ajutorul căruia se deplasează), este singurul prieten acum. Cine are nevoie să-și ia pe cap două bătrîne ramolite ? Iar bani pentru o îngrijitoare... De unde ?"

Amintirile unui om în vîrstă nu reprezintă doar simple relatări ale unor avataruri existențiale, ci și inefabile clipe de întoarcere în timp : „Sînt fina profesorului Dimitrie Gusti, domnule. Cunosc la perfecție franceza și neogreaca. Dar la ce mi-a folosit ? Am făcut doi ani de închisoare la Penitenciarul Central Craiova pentru o așa zisă tentativă de trecere frauduloasă de frontieră. Cînd am ieșit de acolo, Securitatea mi-a propus să colaborez. Ar fi trebuit să furnizez date privind anturajul soțului meu, Barbu Niculescu, emigrat în Statele Unite. Am refuzat. Că sînt mîndră și îmi place demnitatea. Dar nici servici nu mi-am găsit."

Încerc să văd ce-i de făcut, mă duc la Dispeceratul policlinic din Strada Nadă Florilor, unde dna Plețescu, medic teritorial, trebuie să întocmească dosarele necesare pentru ca bătrînele să poată beneficia de sprijinul medical și social adecvat. Nu izbutesc să stau de vorbă cu nimeni. Toți sînt ocupați cu probleme mari și importante. Un mănunchi cu situația bătrînelor Scărlătescu nu-și găsește rînd.

Căminul de bătrîni nr. 1 poate rezolva situația numai la solicitarea bătrînelor, cu dosar medical și avizul Primăriei. Primăria a îndrumat dosarul către inspectoratul pentru handicapați.

ROMULUS MAIER

VOR MURI în mizerie?

Literatură

NOSTALGIA LUI GABRIEL DIMISIANU

Se află în librării, printre cărți polițiste și romane de dragoste, un volum de critică literară de Gabriel Dimisianu. Un volum discret ca și autorul. În sumar figurează cinci studii consacrate unor critici literari care au jucat un rol important în istoria culturii noastre : Titu Maiorescu, Pompiliu Constantinescu, Perpessicius, Șerban Cioculescu și Vladimir Streinu. Numele lor, reunite, ne fac să înțelegem semnificația titlului dat de autor întregii cărți : Repere.

Gabriel Dimisianu — care nu este un iconoclast, ci un adept al colaborării civilizate — consideră absolut necesară existența unor „repere". Negarea tradiției, promovarea unui nonconformism sfidător, convingerea că totul trebuie luat de la început constituie atributele unei atitudini barbare în cultură. Geniul însuși are, în acest domeniu, aparența unei intruziuni a forțelor stihiale într-un spațiu al domesticității. Este ca și cum o fereastră s-ar deschide brusc și viforul de afară ar pătrunde în camera liniștită și ar răvăși hârtiile de pe birou. Geniul este așteptat cu fervoare, cu un fel de speranță mistică, doar în domeniul creației artistice ; în viața culturală, care reprezintă o administrare a operelor create de artiști, este nevoie de competență, probitate morală, spirit de cooperare, limbaj comun, cu termeni bine definiți, modestie, devotament față de creația altora etc. Geniul poate apărea, spontan și sporadic, chiar și la popoare primitive. O viață culturală adevărată nu se constituie însă decît în timp, la popoare civilizate.

In cartea sa, extrem de instructivă — care constituie ea însăși un „reper" în aceste vremuri de confuzie a valorilor — Gabriel Dimisianu demonstrează că noi, românii, am avut încă din a doua jumătate a secolului trecut o viață culturală în sensul european al expresiei. Instituția reprezentativă pentru această viață culturală a fost, bineînțeles, **Junimea.** Cuprins de nostalgie, Gabriel Dimisianu îl citează pe Titu Maiorescu, care definea astfel cenaclul condus de el : „Și se formase astfel o atmosferă de preocupări curat intelectuale, care fără voie și pe nesimțite ajunsese a stăpîni pe toți, așa încît orele petrecute o dată pe să[illegible] Junimea steteau în cel mai mare contrast cu viața de toate zilele, erau o lume aparte, un [illegible] libere înălțat deasupra trivialităților reale". Analizînd, în continuare, activitatea unor critici literari dintre cele două războaie mondiale — care fac parte, conform clasificării lui E. Lovinescu, din „a treia generație postmaioresciană" — Gabriel Dimisianu evidențiază **continuitatea** vieții culturale din România, continuitate care a făcut posibilă rafinarea la maximum a mijloacelor de expresie.

In carte nu sînt incluse și studii consacrate unor critici contemporani cu noi, iar omisiunea are o semnificație. Critici de mare valoare există, fără îndoială, și în vremea noastră, dar nu mai există tocmai acea viață culturală pe care o evocă, nostalgic, Gabriel Dimisianu. Comunismul a distrus „visul inteligenței libere", a instaurat barbaria în cultură, prin distrugerea iresponsabilă a tradiției, printr-un grobian entuziasm al pionieratului, prin colectivizarea forțată a actului creației, prin susținerea tendențioasă a amatorismului. Această lipsă de repere, această „originalitate" primitivă (nu întîmplător regăsim cuvîntul și în sintagma neocomunistă „democrație originală") îi repugnă profund lui Gabriel Dimisianu. Cartea sa, scrisă în întregime în timpul lui Ceaușescu și apărută abia acum, reprezintă o replică, elegantă, dar eficientă, dată modului comunist de a concepe cultura unei țări.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU ■

FILM

Vom recupera 45 de ani de abstinență sexuală!

În defuncta noastră cinematografie socialistă, preocuparea pentru estetica sărutului a lipsit cu desăvîrșire. Degeaba ați așteptat ca cei doi tineri necăsătoriți, care locuiesc în același apartament, din filmul **Mult mai de preț e iubirea** de Dan Marcoci, să se sărute ! Degeaba ați așteptat așa ceva de la filme ca Liceenii, sau Zîmbet de soare, sau Sania albastră ! Degeaba ați așteptat de la producția ultimilor 10 ani, să spunem, fotograma unui sărut ! Și mai ales în filmele cu, despre și pentru tineri ! În **Sania albastră**, de pildă, al cuplului Fănuș Neagu — Ioan Cărmăzan, se ajunge chiar la o performanță (e un film de dragoste, bineînțeles, cu, despre și pentru tineri !) : el și ea sînt în aer, singuri în cabina telefericului, și îndrăznesc să se „sărute" cu... nasurile !

Această lipsă ,care ni se pare azi de domeniul incredibilului, e pe cale de a fi reparată de același vajnici și abstinenți regizori, care, timp de 45 de ani e drept, vegheați de cerberi în fustă, s-au abținut să introducă amorul în film. Dar iată că acum, grație libertății erotice de după revoluție, bătrînii noștri regizori trăiesc a doua tinerețe.

Mamă ! — strigă în cor cineaștii defulați — ce ne vom mai răzbuna ! După atîtea filme a-duleatoare, vom face numai filme seducătoare ! După atîtea filme abstinente, vom invada piața numai cu filme sexy ! O să avem și noi aici un „Hong Kong balcanic", cum îmi spunea odată fericit Șerban Marinescu. Vă vom sătura noi de săruturi și de nuduri ! !

Acest program estetico-erotic a și început să fie pus în practică. De pildă, în **Liceenii rock-n roll, Miss Litoral și Harababura**, regizorii Nicolae Corjos, Mircea Mureșan și Geo Saizescu par renăscuți ! Ei recuperează toți sînii, toate coapsele și toate buzele senzuale pe care cei 45 de ani de dictatură le-au strivit ! Nici Rubens nu a dat dovadă de atîta imaginație carnală !

Și cînd te gîndești că mai an critica de specialitate le reproșa regizorilor noștri că nu au imaginație ! Imaginație nu avea dictatura, nu ei ! Altfel cum se explică saltul pe care îl face un Nicolae Corjos de la **Liceenii** dictaturii, uscați și lipsiți complet de săruturi și de nuduri, la **Liceenii** libertății și democrației, cînd săruturile și nudurile invadează ecranul non-stop, în ritm de **rock-n roll** ! ? Sau ce să mai vorbim de cuplul Rodica și Mircea Mureșan, care de la un film rece și abstinent ca **Întoarcere la dragostea dintîi**, de pildă, ajunge azi să ne dea dovada maturității sale creatoare, întrecînd în veselia de cărnuri senzuale Complexul de palmipede de la Șercaia ! Nici Geo Saizescu nu se lasă mai prejos, dezbrăcînd tot ce intră în cadru, purcel, cățel, femeie, Teodora Mareș, Cezara Dafinescu, Dem Rădulescu și Miss „Dunărea" lui, realizînd o harababură de sexuri, sîni și fese că însuși Fellini și **Satyricon-ul** său s-ar naște a doua oară și ar plagia-o ! Iar dacă adăugăm și **A unsprezecea poruncă** de Mircea Daneliuc, cantitatea de cărnuri sfîrtecate concurează nu numai **Abatorul** lui Mrozek, ci și abatorul de la Slobozia.

Dar și alți cineaști români se pregătesc să se răzbune : se află în laboratoarele lor de creație 77 de filme care au la bază aceeași viziune sexy zdrobitoare. Dar această viziune, să nu uităm, se găsește la baza unor mituri universale, precum **Medeea** sau **Oedip.** Iată, deci, secretul după care se orientează și se conduc cineaștii noștri. În acest fel, dezbrăcîndu-se de orice complex sexual, ei sînt primii care au găsit calea de a intra în Europa !

GRID MODORCEA ■

CIORAN

Mărturii și anateme

● Imediat ce scot nasul afară, strig : „Cîtă perfecțiune în parodia tadului!"

● „Este rîndul zeilor să vină la mine, nu al meu să mă duc la ei" a răspuns Plotin discipolului său Amelius ce voia să-l ducă la o ceremonie religioasă. La cine, în lumea creștină, va mai fi existat o asemenea înălțime a orgoliului ?

● Tot ceea ce mă pune în dezacord cu lumea face parte din mine. Prea puțin am deprins prin experiență. Accepțiile mi-au luat-o totdeauna înainte.

● Mai mult de un sfert de oră nu se poate asista fără să-ți pierzi răbdarea la nenorocirea altuia.

● Despre un cîine sau un șoarece nu se spune niciodată că este muritor. Cu ce drept și-a arogat omul acest privilegiu ? La urma urmelor, moartea nu este găselnița sa, și faptul de a se crede unicul ei beneficiar este un semn de vanitate.

● Critica este un nonsens : trebuie să citești nu pentru a-l înțelege pe celălalt ci pentru a te înțelege pe tine însuți.

● Dacă omul uită de cele mai multe ori că este feroce, o face pentru că asa este dintotdeauna.

● A nu avea nimic comun cu oamenii decît faptul că ești om !

● Fiecare dorință îmi provoacă o contradorință în așa fel încît orice-aș face ceea ce contează este de fapt ceea ce nu fac.

● Pentru a întrevedea esențialul nu este nevoie să exersezi vreo meserie. A sta nemișcat toată ziua, gemînd...

● Nu durerile violente sînt cele care ne marchează ci durerile surde, insistente, tolerabile ce fac parte din corvoada noastră zilnică ; acestea ne provoacă uzura, așa cum ne-o provoacă Timpul.

● Pentru un scriitor a-ți schimba limba este ca și cum ai scrie o scrisoare de dragoste cu ajutorul unui dicționar.

● Luciditate : suferință permanentă, un inimaginabil tur de forță.

● Cei care vor să ne facă mărturisiri scandaloase contează, cu cinism, pe curiozitatea noastră pentru satisfacerea nevoii de prezentare a secretelor lor. Ei știu bine că din această cauză vom fi prea invidioși pentru a le dezvălui pe ale noastre.

În românește de EUGENIA VASILE ■

ARTIȘTII ROMÂNI ȘI MARILE

Un om trece zilnic pe lîngă o statuie mare urcată pe un soclu și mai mare. Într-o zi, cineva, din alt oraș, i-a lăudat-o. Omul asculta ce-i spunea străinul și se întreba : Despre ce statuie o fi vorbind ?

Uneori, tocmai lucrurile mari ne scapă. Ies din dimensiunile vieții obișnuite. Artistul plastic român, cînd discută prețurile operei de artă pe piața mondială, se gîndește numai la comerțul din galerii socializate ori tîrguri. Sînt convins că la întrebarea : Există ceva mai important pentru stabilirea așa-zisei cote personale ? ar ști să răspundă doar unul din o sută. Asta, pe de o parte, pentru că îndeobște artiștii — ca noi toți, dealtfel — sînt deprinși să manifeste o fină oroare față de chestiunile de fond ale comerțului, ale valorizării pe piață a creației, pe de altă parte fiindcă lipsesc informațiile. În institutele de profil nu se predă nici un curs despre aventura operei după ce părăsește atelierul. Cu toate că un curs interesînd pregătirea pentru viață — și anume pentru cea artistică — ar fi extrem de util.

Mai importante decît comerțul de magazin sînt licitațiile. Ele stabilesc cotele, din ele se deduc prețurile curente.

Am consultat un tom masiv și amănunțit conținînd prezențe pe piață, prețuri și cote în 1990 editat în Franța. Se cheamă „Le Guidargus de la peinture du XIX-e siècle à nos jours". În particular, acest volum e adresat persoanelor avute și pricepute în arta colecționării. El e interesant oricum, întrucît povestește, în limbajul precis al numelor și cifrelor, politica mondială în cultura plastică. Pentru noi, românii ,prezintă un interes major iar sensul lui trebuie descoperit analizînd prezența operelor unor artiști autohtoni ori născuți aici. Iată ce nume apar : **Paul Ackerman, Nora Auric, John Barber, Victor Brauner, Sami Briss, Horia Damian, Natalie Doumitresco, Nicolae Grigorescu, Isidore Isou, Jacques Herold, Alexandre Istrati, Marcel Jancou, Mattis Teutsch Janos, Nafir, Ion Pacea, Paul Fried, Jules Perahim, Arthur Segal, Daniello Spoerri, Saul Steinberg, Eustațiu Stoenescu.**

Numele care, publicului mare, îi spun ceva sînt Nicolae Grigorescu, Ion Pacea și, eventual, Eustațiu Stoenescu. Victor Brauner, Horia Damian. Exceptîndu-i pe Natalia Dumitrescu și pe soțul ei Alexandru Istrati — stabiliți la Paris imediat după război ca prieteni și legatari testamentari ai lui Brâncuși — toți ceilalți sînt evrei care nici măcar în monografii nu amintesc de formația lor ca pictori la București.

Cele mai mari prețuri obținute de artiștii citați la licitațiile marilor case europene și americane sînt, în franci, următoarele :

Paul Ackerman — 28 000
Nora Auric — 8 000
John Barber — 7 000
Victor Brauner — 1 522 000
Sami Briss — 8 500
Horia Damian — 45 000
Natalie Doumitresco — 122 000
Jacques Herold — 215 000
Isidore Isou — 38 000
Alexandre Istrati — 220 000
Marcel Jancou — 900 000
Mattis Teutsch — 74 000
Nafir — 2 500
Paul Fried — 45 000
Jules Perahim — 9 000
Segal Arthur — 472 000
Daniello Spoerri — 63 000
Saul Steinberg — 649 000

Ei au obținut prețuri și mai mari anii trecuți, ca să nu mai vorbim că autori foarte productivi, ca Spoerri și Steinberg au o piață întinsă și tot atît de productivă. Ca să fie clar ce înseamnă o cotă de cîteva mii de franci și chiar de cîteva zeci de mii, e suficient să spun că în volumele amintite, între numeroasele lucrări de Paul Cezanne tranzactate și licitate, una — un „tuel pe pînză" de 49 X 60 cm. — a obținut la Sotheby's

TEATRU

Arthur Miller la Teatrul Național

Cîteva dintre piesele de rezistență ale lui Arthur Miller le-am văzut în ultimii ani pe scenă, pe micu și pe marele ecran, la video (e vorba de **„Moartea unui comis voiajor"**, **„Vedere de pe pod"**, **„După căderea"**, **„Incident la Vichy"** ș.a.). Iată însă că Teatrul Național din București, în vădit reviriment după preluarea pupitrului directorial de către Andrei Șerban, ne face o reală surpriză cu **„VRĂJITOARELE DIN SALEM"**. Regia artistică aparține tînărului și talentatului Felix Alexa (n. la 18 noiembrie 1967; este student în anul V la secția de regie teatru a Academiei de Teatru și Film, clasa prof. Cătălina Buzoianu). Gest nobil și temerar în același timp, al tînărului regizor. Cu o scenografie cît se poate de simplă, am spune chiar rudimentară, care se practică de altfel (scenografia aparține Irinei Solomon și lui Dragoș Buhagiar), tînărul regizor Felix Alexa ia, cum se spune din capul locului, taurul de coarne.

„VRĂJITOARELE DIN SALEM" (autorul i-a spus „The Crucible" sau „Crucificatul" — mai exact, „Cel care poate fi crucificat") este piesa de real prestigiu, care a cucerit atît luminile rampei, dar a cunoscut și mare succes atunci cînd a fost transpusă în film (scenariul filmului aparține lui J.P. Sartre, iar filmul este difuzat imediat după anul 1957). Așadar, aflat în plinătatea gloriei și la finișul unei cariere scriitoricești strălucite, pe de o parte, și un tînăr regizor, Felix Alexa, abia scăpat din hățișurile unei facultăți de profil, pe de alta. Interesantă îngemănare.

Arthur Miller (asemeni lui Umberto Eco din „Numele trandafirului") ne transpune într-o lume bîntuită deopotrivă de diavol și de bunul Dumnezeu. Este o lume în care „izbucnirea sălbatică a iraționalului" pare să fie condiția sa esențială. Căci, între noi fie vorba, între procesul vrăjitoarelor din Salemul anului 1692 (scriitorul pare a surprinde excelent un atac indirect la adresa maccarthysmului) și cele trăite chiar de el, atunci cînd a fost anchetat de temuta Comisie pentru Cercetarea Activităților Antiamericane, nu e decît un pas mic. Religia și politica, atunci, ca și acum, se întrepătrund, se interferează, se „fecundează" reciproc. În piesă „trăiesc" într-o blîndă complementaritate lumea veacului al 17-lea, bîntuită de vrăjitorie; Evul Mediu întunecat, bîntuit de Inchiziție; lumea bulversată a secolului XX, bîntuită de interese și politica oarbă, dogmatică, suficientă sieși. Politica — o spune autorul însuși în „Timebands" (Treceri) — este, nici mai mult, nici mai puțin, o **„chestiune prea legată de conștiință, ca să poată lumina cămara întunecată a sufletului colectiv, unde spaime tainice, detestabile și de nespus stăpînesc peste spații ale trădării și furiei violente, acoperite de plase de paianjen"**. Atunci, ca și acum, așadar.

Lupta dintre bine și rău, dintre Dumnezeu și fratele său negru, Satanail, se dă și în familia PROCTOR (**John Proctor — Costel Constantin**) și Elizabeth Proctor — Olga Delia Mateescu. Ambii în i hu-ă, în mînă bună. Roluri, care le vin ca o mănușă, ce mai. Între ei se află căldura cuibului conjugal, anodin, e drept, dar și neîncrederea strecurată cu abilitate (între ei și între alți semeni) de către Pastorul Parris (**Constantin Dinulescu**) și de tînăra și versatila Abigail Williams (**Tatiana Constantin**). De unde se vede limpede treaba că oamenii pot să fie, atunci, ca și acum, duplicitari, ba chiar triplicitari. Mă refeream la Pastorul Parris, desigur, dar și la Judecătorul Hathorne (**Alexandru Georgescu**). Un rol notabil face **Claudiu Bleonț** (Pastorul John Hale). Mereu tînăr, mereu sobru și regal, cum se spune.

După unele valențe actoricești, să ne întoarcem puțin la înfuzia textului arthurmillerian. Scriitorul întinde, multe curse. Nu e o parodie de proces, ca multe altele. Nu e viața de-a gata și nici lume ocultă nu e. Autorul însuși pare un introvertit. Textul e puțin ritualic, iar preceptele sînt profund morale, dar și profund creștine. Are din toate cîte ceva. Rămîi cu aceste înțelegeri. Rămîi cu aceste convingeri. Este o lume măcinată pe dinlăuntru, pe de dinlăuntru, ca un „cocor care zboară pe dinlăuntru", cum ar spune Arghezi. O lume capabilă, însă, să se regăsească pre sine și să renască din propriul moloz moral. O lume vituperă, dar în stare să-și scoată codița din propriile zvîrcoliri viperine.

Adela Mărculescu (Tituba), **Ioana Bulcă** (Ann Putnam) și **Irina Răchițeanu** (Rebecca Nurse) sînt, parcă, predispuse să înfățișeze, în mod vădit, această lume, aflată într-o trecere și o petrecere. Sînt inițiate, astfel, să scapete lacrima în obraji și să-ți înghețe surîs l pe marginea buzelor. Cu alte cuvinte, sînt capabile să ducă singure trena unui spectacol. În acest context generos l-am plasa, de bună seamă, și pe **Valentin Uritescu** (Giles Corey); totuși, rol prea episodic pentru posibilitățile actoricești și intelectuale ale dlui Uritescu.

Așadar, scriitorul american, deși este anchetat pentru prieteniile sale realizate în cercurile pro-comuniste, pînă la urmă se înregimentează scriitorilor și filozofilor blestemați, de talia lui Nietzsche, îndreptățiți, într-un fel, să spună că „Dumnezeu a murit!". El merge și mai departe și face, tîrziu dar bine, un pas hotărît. Asemeni lui Panait Istrati, J.P. Sartre, Yves Montand și alții, vede strada oarbă pe care a ajuns socialismul și comunismul și abandonează jocul periculos. Sînt oameni și despoți aserviți sistemului, care vorbesc în numele omului, dar nu fac efectiv nimic pentru el! Aici este mare, în adevăr, Arthur Miller. Căci nouă ne vine ușor să facem acea paralelă, atît de necesară, între procesul vrăjitoarelor din Salem (1692), procesul din 1956, din care Arthur Miller a ieșit pînă la urmă cu bine, și procesul comunismului (1989—1992). Dacă în modernitatea textului (1949, „Death of a Salesman"), am fi regăsit numele lui Gorbaciov, G. Bush și Papa Ioan Paul al II-lea, nu ne-am fi mirat. Nu știam, doar, unde să-i plasăm, pe fiecare în parte, cît de partea Diavolului, cît de partea bunului Dumnezeu. În orice caz, mai bine mai tîrziu decît niciodată, dle Arthur Miller; e bine că ați ajuns la această concluzie luminată, că nu carnea de tun, nu turma, oricît de numeroasă, ci numai conștiințele pot salva lumea! Și trebuie să o facă. Altfel sîntem condamnați la pieire, la autodevorare, la autodistrugere.

DORIN SĂLĂJAN ■

LICITAȚII ALE PICTURII

105 050 000 fr. (!).

Prețurile **frumoase** — cum se spune între cunoscători — înseamnă sute de milioane de franci, respectiv zeci de milioane de dolari. Un portret de Matisse a obținut 73 012 000 fr., un tablou de Bonnard — 21 000 000 fr. Un pictor al școlii de la Barbizon — unde a lucrat în tinerețe și Grigorescu — pe nume Theodore Rousseau a stabilit un „record personal" de 2 466 000 fr. O pictură de Henri de Fantin Latour s-a adjudecat cu 555 000 fr. Soția modestului — totuși! — artist, Victoria de Fantin Latour, pe care nici un dicționar nu o reține și cotată, pentru „un buchet de trandafiri", la 292 000 fr.

Singurul tablou din perioada franceză a **lui Nicolae Grigorescu** scos la licitație a obținut 45 000 fr., iar o pînză de Eustațiu Stoenescu doar 10 000 fr. Există puține picturi ale maeștrilor noștri în colecții din străinătate. Acestea au apărut la licitații publice odată cu colecțiile respective. „Cotele" se stabilesc practic prin licitații succesive, vînzările de tablouri contemporane în galerii făcîndu-se din perspectiva prețurilor obținute la licitații — sau aucțiuni, cum se mai zice prin translarea în românește a cuvîntului englezesc — ori prin tranzacție directă (mai simplu zis tocmeală).

Singurul modern care are o cotă pe piața internațională este Ion Pacea, tablourile sale participînd în anii 1990—1991 la mai multe licitații (cu colecții). „Cota" lui Ion Pacea este în jur de 20 000 fr. Nu e mult, dar e un fapt cert un reper pentru tot artistul român care visează carieră mondială. Nimeni nu poate spera azi la notorietate reală dacă nu are expoziții în galerii importante, dacă nu intră în colecții alături de „nume mari", dacă nu ajunge în SISTEM. Există un sistem bine pus la punct care valorizează opera. În afara lui, artistul nu poate trăi decît din jocul norocului și al întîmplării. Nu înțelegează că un român vinde cîteva pînze pe cîteva mii de dolari unui străin, dacă acesta nu circulă pînzele în sistem pentru a le fixa rostul și calitatea prin preț consemnat. Despre prețul unui tablou de Vermeer, spre exemplu, nu se poate vorbi deoarece nici un Vermeer nu a fost scos la licitație de la 1900 încoace. S-au vîndut pe sub mînă, în timpul războiului, niște falsuri la sume enorme, pe atunci și atît. Operele lui Nicolae Grigorescu sînt de patrimoniu universal, dar ele nu interesează, cum se dovedește la licitații, deoarece artistul nu e cunoscut în lume aproape deloc. În schimb, un Theodor Rousseau, care ca valoare în sine nu suportă comparație, obține cote de ordinul milioanelor de franci. Un desen de Jean Cocteau — care nu e nici pictor, nici desenator, e numai Jean Cocteau — a fost vîndut cu 45 000 fr. Exact cît, un Grigorescu.

Ca să fie și mai limpede care-i situația artei românești în relație cu piața europeană, să spunem doar că singurul român care a deschis o expoziție personală într-o galerie din vest a fost, în 1990... scriitorul Eugen Ionesco. Un număr de tablouri au prezentat și alții, pictori veritabili, numai că la galerii care nu sînt considerate importante. Fiindcă, la rîndul lor, și galeriile au „cote". Pictorul Ion Pacea va avea cota în creștere pe măsură ce tot mai multe tablouri ale sale vor circula din colecție în colecție, prin licitație în licitație.

Realitatea e așa cum o constatăm și n-are nici un sens să spunem că arta românească are merite care o situează în prim planul valorii dacă nu sîntem în sistem. În afara sistemului nu există decît creație regională și de interes local. Eu nu afirm că e bine astfel. Eu constat doar că **așa stau treburile** și că singura modalitate de a intra în Europa este... să intrăm în Europa. Pe porțile create de piața europeană, nu pe potecile inventate de fiecare artist. Cred că Galeriile particulare sînt singurele, **în momentul de față, care pot stabili contacte** fructuoase cu galerii din vest, care lucrează pentru constituirea colecțiilor și care favorizează accesul la casele de licitații mari. Aceasta însă e o altă poveste și anume relația nu de la individ la sistem ci de la sistem la sistem.

TUDOR OCTAVIAN ■

Ultimul cartuș al lui SERGIU NICOLAESCU

Domnule Redactor Șef

De o vreme vă faceți un obicei d[illegible] ublica la rubrica FILM articolele unui oarecare Modorcea pe care un confrate de al dumneavoastră în revista „Viața" îl descrie ca un „idiot delator", „[illegible] mental", prost ca o brînză etc. etc.

Personal încerc să mă abțin să dau calificative acestui individ care nu mi-a provocat niciodată altceva decît senzații de milă și greață. Dar dacă doriți totuși la rubrica FILM să publicați cancanuri din lumea filmului faceți un efort elementar profesional și trimiteți un reporter la dl. C. Pivnicieru să-l întrebe dacă într-adevăr a declarat că as fi un „excroc". Trucul de a pune în ghilimele sau așa ar fi spus altul, iar reporterul nu face decît oficiul de a reproduce este o șmecherie gazetărească, care astăzi în fața justiției nu mai cred că are vreo valoare. Oricum am început demersurile necesare pentru a-l chema în fața justiției pe cel care calomniază de mai bine de 2 ani cinematografia românească din păcate, de data aceasta, sub protecția publicației dumneavoastră.

Declar în scris fără ghilimele sau alte subterfugii că Ge. Me. este un mincinos, un personaj profund necinstit care profitînd de bunăvoința dumneavoastră, publică aberații calomnioase la adresa unor personalități pentru a induce cititorii revistei dumneavoastră în eroare sau pentru a-și dovedi sieși că există. Păcat de spațiu și de reputația revistei ce o conduceți. În numele dreptului la replică și al adevărului și mai ales din respect pentru cititorii revistei dumneavoastră, vă rog să publicați și să verificați următoarele:

— Sînt învinuit că fiind președintele Consiliului Imputerniciților Statului am subevaluat patrimoniul „Studioului Buftea la 570 mil." lei: [illegible] contractul încheiat de conducerea Studioului Buftea, aprobat de Consiliul de Administrație și prezentat Consiliului din care fac parte:

pag. 6 art. 7.3. alineat trei „Evaluarea bunurilor aportate de acționarul român s-a făcut de comun acord cu toți acționarii și a fost expertizată de către Banca Română de Dezvoltare, expertiză făcută de acestia".

În anul 1990 am protestat în C.N.C. și în presă atunci cînd patrimoniul Studioului Buftea era evaluat la 117 mil. lei. Arătam atunci că un străin ar putea cumpăra Buftea cu 500 000 $. Acesta a fost unul din capetele de acuzare împotriva fostului director al Studioului.

— Nu am dus nici o tranzacție cu vreun partener străin privind Studioul Buftea. Nu am această calitate. Milibrok a dus tratative directe cu I. Marinescu și D. Gologan directorii studioului care au prezentat Consiliului (C.I.S.) documentele legale, respectiv, contractul și Statutul Soc. Mixte. După o analiză detaliată C.I.S.-ul și-a dat acordul propunînd unele îmbunătățiri cu care partenerul străin a fost de acord. (Referitor la protejarea filmului românesc în programare și preț: 2 octombrie 1991).

Aceste documente cu aprobarea C.I.S. s-au prezentat și în Consiliul C.N.C. unde cu cererea unor îmbunătățiri s-a dat acordul. Un singur vot împotrivă. Dl ing. C. Pivnicieru, a fost director al Bufteci dar nu de peste 40 ani cum minte Ge. Me.

Este o mizerabilă calomnie încercarea de a pune în vocabularul dlui ing. C. Pivnicieru cuvîntul de „excroc", domnia sa este un respectabil om de cinema cu care am încheiat zeci de contracte cu firme străine și care au adus țării multe milioane de dolari, dar în final această calomnie este de atribuția justiției.

În aceeași intenție de a provoca intrigă între cineaști se pronunță și numele dlui Mihnea Gheorghiu acuzat de același mitoman de fost nomenclaturist, în realitate un om de o mare cultură, scenarist și scriitor și care a adus mari servicii filmului românesc. Pentru aceste merite aproape 1 000 de cineaști l-au ales ca președinte al Uniunii Cineaștilor (1990).

Un alt neadevăr afirmat în același articol este că dl. Petre Roman fost prim-ministru printr-un abuz ar fi ales președinte pe dl. Dan Pița în locul d-lui Petre Sălcudeanu. Conform legii 80 din Februarie 1990 Guvernul are dreptul să numească președintele C.N.C. din două nume propuse de Uniunea Cineaștilor.

A accepta ca în revista dumneavoastră, dl. Dan Pița, regizor de renume, președinte al C.N.C.-ului și vicepreședinte U.C.I.N. să fie făcut de o nulitate drept „Bulă gafeur" domnule redactor șef nu vă face cinste. Atunci cînd un nebun scrie un articol și acesta rămîne într-un sertar nu produce nici un efect, dar dacă el este publicat, atunci, oriunde în lume proprietarul publicației devine părtaș la calomnie. Dar să mergem mai departe: într-adevăr am spus dlui ing. C. Pivnicieru „asta-i gîndire tipic comunistă". De ce? În contract pag. 6, art. 7.3. alineat doi se menționează că aportul adus de Studioul Buftea (570 mil. lei) reprezintă dreptul de folosință a clădirilor și a tuturor dotărilor studioului pe durata de funcționare a societății mixte, acesta rămînînd în continuare proprietatea actionarului român.

Deci nu ne vîndem țara „tovarășilor comuniști", ci facem doar o colaborare care atunci cînd nu mai este rentabilă pentru una din părți poate fi întreruptă. Cu cît un străin va investi mai mult el va fi mai interesat în recuperarea banilor și deci ne va aduce prestații de serviciu. Numai retehnologizînd Studioul vom putea fi competitivi pe plan international. Dacă dl. profesor Pivnicieru sau mitomanul de Modorcea vor aduce parteneri mai interesanți, s-o facă. Oricum tratativele se duc la Soc. Comercială și nu în C.I.S. sau C.N.C.

Din 1965 am adus firme străine care au realizat coproducții și prestații de servicii. Și nu numai eu. Dar acum este mai greu decît oricînd. De ce? Pentru că ne-am împărțit în fel și fel de Societăți vorbindu-ne de rău unii pe alții. Rezultatul: străinii fug imediat. Ceea ce nu respectăm noi, nu vor respecta nici străinii de care avem nevoie.

Pentru a doua oară în presă, ca orice papagal ce nu are ce spune și mai ales de ce răspunde, acest Ge. Me. amestecă numele unui mare cineast, dl. Titus Popovici în aprecieri privind viața mea particulară. Tot atîta gunoi ca în tot ceea ce încearcă să mintă. Dar regula defăimării, a minciunii și a calomniei impune vulgaritatea.

În ceea ce privește comparațiile dl. Dan Pița — S. Nicolaescu cu dl. președinte I. Iliescu — P. Roman sînt la fel de cretine ca și întreaga sa gîndire. Oricum pot să vă asigur că dacă politica poate uni sau despărți doi prieteni sau dușmani, la cineaști profesia noastră nu poate decît să ne unească.

Cu mulțumiri

SERGIU NICOLAESCU ■

SPIONI PE BOLTA CEREASCĂ

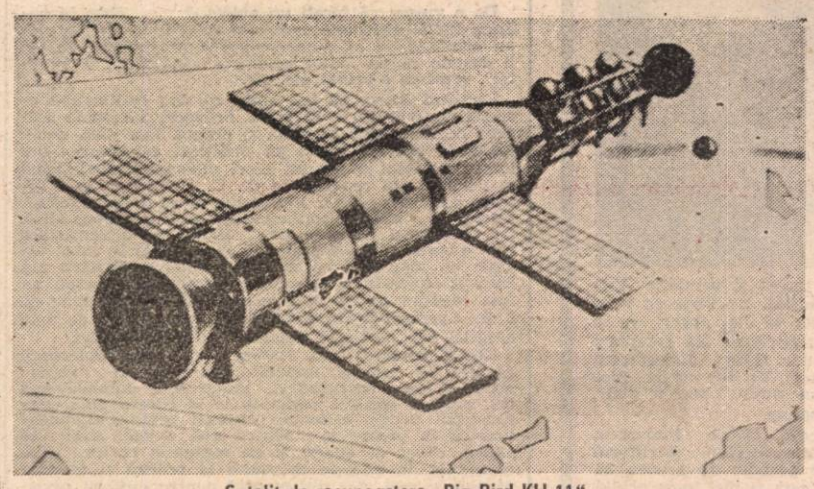

Satelit de recunoaștere „Big Bird KH 11"

Cosmosul, spațiu pe care omenirea trebuie să-l folosească numai în scopuri pașnice, pentru realizarea de centrale solare, platforme pe care să se creeze produse în condiții de imponderabilitate sau care să constituie baze de cercetare ale planetelor, este folosit în scopuri de spionaj. Numeroși sateliți spioni sînt plasați pe diverse orbite, la altitudini mai mari sau mai mici, pentru care numai în S.U.A. lucrează peste 300 000 de persoane, iar în diverse țări occidentale în jur de 40 000, din care numai în Franța aproape 11 000. Aceste tipuri de aparate au scopuri diferite, fapt pentru care unii specialiști le-au împărțit în mai multe categorii. Sateliții de recunoaștere au drept scop obținerea de informații de pe terenuri ce nu sînt accesibile în alt mod. În general mai sînt numiți și de „defilare", deoarece nu rămîn deasupra aceluiași punct al Pămîntului, ei fiind concepuți pentru supravegherea strategică și ca urmare sînt nevoiți să parcurgă traiectorii diferite, survolind cît mai des posibil zonele de interes militar, pentru a detecta concentrări sau deplasări de trupe, desfășurări de forțe aeriene, instalații și baterii de rachete etc. Primii sateliți de recunoaștere foto au fost lansați în anul 1959, așa cum au fost cei din seria „Discover", care nu au rezistat mai mult de o săptămînă pe orbită. După ei au apărut cei de tip „Samos" cu o durată de 45 zile. Din categoria sateliților de recunoaștere mai fac parte „Pushbroom Scanner", „Big Bird", în greutate de 11 tone, ce evoluează între 150 și 250 kilometri altitudine, cu o durată de funcționare de șase luni și care au o putere de detecție de 30—50 centimetri, precum și seria „Key Hole", respectiv KH-11 și KH-9, plasați de americani în jur de 150 kilometri, cu o putere de observare de 2—3 metri. Datorită razelor infraroșii pe care le emit, ei pot înregistra noaptea un sistem de apărare bine ascuns, depozite bine camuflate și chiar un tanc într-o regiune complet împădurită. Noul program francez, numit „Helios", evaluat la șase miliarde franci, prevede lansarea unui nou gen de satelit de recunoaștere, în colaborare cu Germania, care probabil va fi lansat în anii 1993—1994. El va avea posibilitatea să „fotografieze" la o altitudine între 500 și 800 kilometri, observînd zi și noapte Terra. În greutate de 2 200 kilograme, el va dispune de captatori optici, care însă nu vor putea „vedea" pe întuneric sau cînd cerul este înnorat, și de „observatori" cu infraroșii. În ambele situații puterea lui de detectare este de 1—2 metri, datorită și unui telescop optic cuplat la sistemul de recunoaștere, imaginea fiind realizată din 10 000 puncte. Un motor fusée și un rezervor de 300 kilograme cu combustibil îi vor permite un număr limitat de manevre. „Helios" va mătura o suprafață de teren de pînă la 20 kilometri pătrați, ceea ce este puțin dacă ne gîndim la „Spot" care acoperă suprafețe de 2—4 ori mai mari. Dar telescopul fiind orientabil, se va putea axa, la comandă, pe zonele cele mai „interesante" din punct de vedere al spionajului. Trecînd peste teritoriul francez, el va putea primi ordine în vederea modificării traiectoriei, iar deasupra centrului de recepție va „livra" automat totalitatea informațiilor culese, sub forma unui cod. Sateliții de cercetare electronică, numiți și „ferret" (nevăstuică), localizează radarurile, spionează transmisiile efectuate prin sateliți, supraveghează experiențele cu rachete obținînd și informații telemetrice asupra acestora și observînd orice emisie de raze infraroșii, analizează reacțiile apărării antiaeriene adverse, de la altitudini de 300—400 kilometri. Alimentarea lor se face cu ajutorul unui mic reactor nuclear care asigură funcționarea complicatei aparaturi timp de cîteva luni de zile, după care, printr-o comandă, reactorul și combustibilul sînt aruncate pe o orbită la aproximativ 14 000 kilometri altitudine, unde urmează să se dezagreghieze după aproape ...1 000 de ani, timp necesar dezagregării uraniului. Această categorie de spioni au ca exponenți în S.U.A. pe „Lasp-1" și „Landsat-1", ce țin sub supraveghere întreaga noastră planetă, efectuînd 16 rotații în timp de 24 ore, dar care pot supraveghea și anumite zone, pe baza unei simple comenzi transmise de la sol. Filmele înregistrate sînt lansate automat la puncte fixe, cu ajutorul unor containere speciale. Tot din această categorie mai fac parte „Ferret-711" și „Quick Look". Sateliții „de alarmă inamică", ca de exemplu cei plasați la 30 000 kilometri altitudine deasupra Oceanului Indian, sînt ca niște „ființe ale Capitoliului". Ei au drept scop detectarea unui eventual atac nuclear supraveghind în permanență cîmpurile de rachete, dotate cu focoase nucleare, ale părții adverse. Echipați cu detectoare de infraroșii, ei au o sensibilitate atît de mare încît pot identifica o rachetă la 30 de secunde de la ieșirea ei din depozit. Sateliții de detectare a exploziilor nucleare înregistrează cea mai mică lumină și cele mai mici explozii. Așa este satelitul american „Velas", construit de firma „Loockheed" și care evoluează la 110 000 kilometri altitudine. Sateliții de supraveghere oceanică mătură, zi și noapte, suprafața mărilor și oceanelor, de la înălțimi cuprinse între 400 și 1 000 kilometri, cu o înclinație de 60 sau 80 grade. Ei au drept scop detectarea navelor de la suprafață și a submarinelor, cercetarea porturilor cu caracter militar și civil, precum și obținerea de date referitoare la caracteristicile acestora. La Colorado Springs, în S.U.A., se află săpată în munte o groță în care este instalat unul din centrele de coordonare a acestor spioni, aflați pe bolta cerească. NASA mai preconizează crearea unei baze cosmice, în jurul anului 2000, pentru „satisfacerea unor nevoi militare". De pe aeroportul Keflovik, din Islanda, pot fi lansate avioane de tip „Awacs" și „Sentry", cu autonomie de 10 000 kilometri, ce au pe fuselaj plasată aparatură specială, și care pot identifica pînă la 300 ținte mișcătoare, pe o rază de 50 km, sau staționare pe Pămînt și în Cosmos. Părerea Pentagonului este că cu aproximativ 18 asemenea aparate poate fi spionată întreaga Europă. Sistemul „Aquila", realizat de firma americană „Loockheed", este un fel de avion redus, ce se lansează prin catapultare și este recuperat într-o... plasă. El poate depăși viteza de 200 kilometri pe oră și este capabil să spioneze o suprafață aflată la o distanță de 400 kilometri depărtare de bază. Depărtarea este limitată datorită faptului că aparatul este controlat de pe sol, precum și de altitudinea la care zboară. Pentru navigație „Aquila" este dotată cu cele mai moderne aparate și cu un ordinator. Prin anii 1993—1994 va fi creat sistemul american Navstar, ce va supraveghea, prin aproximativ 16 sateliți, așezați în grupuri și plasați la peste 20 000 kilometri altitudine, deplasarea corpurilor plutitoare, tipul și viteza acestora, cu o eroare de zece metri. O altă categorie de sateliți spioni sînt cei ce interceptează comunicațiile dar care în același timp realizează cu ajutorul laserului legături militare la mari distanțe. O ultimă categorie sînt cei care au fost creați pentru cercetarea spațiului cosmic, identificarea celor „incomozi" și distrugerea acestora prin diverse metode. Acțiunea antisatelit este preluată de responsabilii unor centre speciale, care vor putea dispune bruierea emisiilor efectuate de sateliți, lansarea unor sateliți de inspectare, orbirea unor sateliți cu raze laser emise de la sol, capturarea de sateliți spioni cu vehicule speciale, distrugerea sateliților cu rachete lansate de la sol sau cu ajutorul sateliților de interceptare ce lansează mici proiectile și atacă cu raze laser, ori aruncîndu-se asupra țintei cu o încărcătură explozivă. Uneori pe orbite îndepărtate evoluează sateliți „adormiți", care devin activi și acționează pentru distrugerea celor identificați, pe baza unor comenzi transmise de la centru. Sateliții spioni la rîndul lor se vor putea apăra aruncînd „momeli" sau efectuînd automat diverse manevre.

Forțele aeriene americane sînt interesate în realizarea unor sateliți care să spioneze, dar care la nevoie să poată fi utilizați și pentru interceptare, ei urmînd să dispună de ghidaj prin infraroșii, dar avînd o încărcătură clasică de exploziv. Se mai studiază și realizarea de minisateliți capabili să producă distrugeri prin coliziune. În acest sens sînt studiate două tipuri, „General Dynamics" și „Vought Corporation", respectiv „Scutul" și „Centaurul". Ultimul are în centru un proiectil ce este lansat la o comandă dată prin radar sau infraroșii și care distruge orice obiect aflat în Cosmos prin impact. Lansarea sateliților urmează să se facă dintr-un „autobuz spațial" sau de un avion de vînătoare de la 33 000 metri altitudine. „Western Electric" împreună cu „Bell Laboratories" au realizat sistemul de interceptare „Nike-Zens", iar „Proiectul 347" încearcă să folosească pentru distrugerea sateliților spioni racheta „Thor" de tip Mc Donnell Douglas". După unele date în S.U.A. au fost alocate numai în perioada 1988—1991 aproximativ 26 miliarde de dolari în vederea realizării de sateliți spioni și de antisateliți, unii din ei urmînd a fi dotați cu lasere de o mare energie, așa numiții „laseri chimici și cu electroni liberi".

În timpul conflictului din Golf o serie de sateliți au transmis fotografii la Washington și au interceptat convorbirile dintre comandanții irakieni ce erau recepționate la stațiile de ascultare americane din Oman, Turcia și Italia. Tot pentru ascultare au fost folosiți sateliții din seria „Signale Intelligence", respectiv „Vortex" și „Magmum", care evoluează deasupra Chinei și a Comunității Statelor Independente. Au mai fost folosite în acest conflict avioane T-14 Tomcats cu camere speciale cu infraroșii care detectau instalațiile și recepționau comunicațiile de-a lungul coastei, precum și satelitul „Lacrasse" care recepționa și retransmitea semnalele radar descoperite și făcea fotografii în orice condiții meteo sau pe timpul nopții.

AUREL DIANU ■

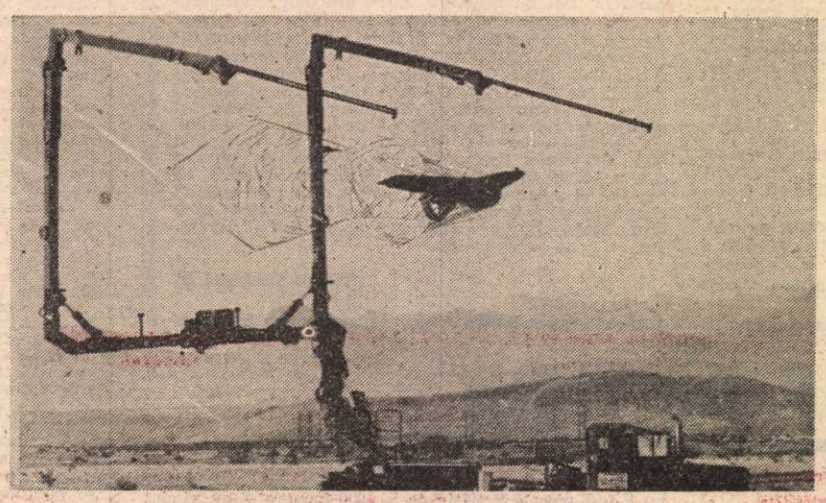

„Aquila" prins în plasă în momentul aterizării

KARAGANDA ȘI VORKUTHA — ZONELE MORȚII

Cu cine semnăm tratatul de bună vecinătate?

După pătrunderea în Crimeea, în toamna anului 1941, Brigăzile 4 munte și 8 cavalerie române primesc misiunea să apere coasta de est a peninsulei în zona FEODOSIA. Nimic deosebit pînă în cea de-a doua decadă a lunii decembrie cînd marea a înghețat făcînd un adevărat pod de gheață gros de cîțiva metri între Crimeea și Caucaz. În noaptea de 27/28 decembrie, Armata 44 sovietică, folosind podul de gheață, debarcă cu 6 divizii de infanterie în zona orașului FEODOSIA.

Luate prin surprindere și depășite cu mult numeric, cele două brigăzi românești se retrag pe un aliniament din afara orașului, nereușind să evacueze nimic.

În oraș fusese organizat încă de la începutul operațiilor militare din Crimeea un spital de răniți deservit de personal medical român și civil în care în noaptea debarcării se aflau cîteva sute de răniți. Conform convențiilor internaționale, răniții au fost lăsați în spital cu personal medical, medicamente și hrană, urmînd ca partea sovietică să-i considere prizonieri de război și să le asigure, ca răniți, asistența medicală corespunzătoare.

Ce s-a petrecut însă este groaznic. A doua zi dimineața răniții au fost tîriți în curtea spitalului — pe un ger de minus 30 de grade — întinși pe jos, după care s-a turnat apă peste ei, transformîndu-i în blocuri de gheață.

Acest mod de comportare al armatei sovietice nu constituie un caz izolat. În luptele din septembrie 1941 din Stepa Nogaică, nu puține au fost cazurile cînd, cine cădea prizonier — indiferent că era teafăr sau era rănit — era împușcat pe loc. A fluiera un prizonier rănit la ambulanță constituia ceva inimaginabil pentru ruși.

Acum, după 50 de ani, comemorarea acestui tragic eveniment (și nu au fost puține de felul acesta) îmi readuce în memorie o întîmplare povestită de generalul Eisenhower în lucrarea sa „CROISADE EN EUROPE" (pag. 528—529, ediția franceză).

„Vorbind cu un general rus, am semnalat într-o zi problema grea care ni s-a impus în cursul diferitelor perioade ale războiului, aceea de a avea grijă de un număr foarte mare de prizonieri germani. Ei aveau aceeași rație — am spus eu — ca și proprii noștri soldați. Profund mirat, generalul rus m-a întrebat: pentru ce ați făcut aceasta? Dar — am răspuns — mai întîi, conform termenilor convenției de la Geneva, țara mea trebuie s-o facă. În al doilea rînd se aflau mii de prizonieri americani și englezi în Germania și cu n-am vrut să-i dau lui Hitler un pretext sau o scuză ca să trateze prizonierii noștri mai aspru decît cum o făceau. Din nou rusul a părut înmărmurit de atitudinea mea. Dar pentru ce — îmi spune el — erați îngrijorați de oameni pe care germanii îi făcuseră prizonieri? Ei s-au predat și..." Deci lipsa de umanitarism era o caracteristică nu numai a soldatului rus ci și a comandanților ruși față de proprii lor soldați.

Cred că în această direcție ne-ar putea spune multe supraviețuitori din zonele morții — KARAGANDA și VORKUTHA unde, fiind siliți să muncească în exploatări miniere, și-au pierdut viața zeci de mii de prizonieri români și populați din Basarabia, Bucovina și Herța, duși în gulagurile de acolo.

Doamne, cînd vom avea curajul să le spunem pe toate, să ridicăm cîte o troiță acolo unde s-au jertfit în luptă sau au fost uciși de comisarii roșii, ostașii noștri? Curaj, prieteni și camarazi de război! Să le facem cunoscute, ca să nu se mai repete.

Col. (r) MARIN POPESCU ■

Către Redacţia revistei „Flacăra" Stimate Domnule redactor şef,

Fiind atacat de ziarul „Opinia", care apare la Buzău, am trimis d-lui redactor şef Corneliu Ştefan un răspuns, în virtutea dreptului la replică. După mai multe tergiversări răspunsul meu s-a publicat, dar însoţit de noi atacuri la adresa mea. După cum era şi firesc, am trimis din nou un răspuns care însă n-a mai văzut lumina tiparului. Consider că dl. Corneliu Ştefan, care a transformat „Opinia" într-un ziar al răzbunării personale eschivîndu-se de la acordarea unui drept la replică, a încălcat încă o dată normele legislaţiei gazetăreşti. Cu stimă. **(Dan Stroe).**

Lăsaţi copiii cu ce le-a dat Ceauşescu!

Aşa cum merge „gîndirea" politică şi economică în problema copiilor şi tinerilor, ca şi cum s-ar pregăti prin ei viitoarea generaţie de handicapaţi (poate doar aşa să focalizăm ajutoarele străinătăţii), mai că-ţi vine să dai dreptate celor care fac tot mai dese referiri la trecutul ceauşist. Domnilor care vă tot bateţi în piept cu mandatul poporului, care aţi mărşăluit sub steagul liberalizării şi indexării, oare chiar n-aţi auzit că mamele cu mai mulţi copii aprind luminări de sufletul Mortului care, în nemernicia lui, tot s-a gîndit la ele şi le-a dat un ajutor de 400 de lei? Iată ce ne scrie doamna Rita Ilie (Craiova, cartier G. Enescu, bl. C-1 a ap. 17, Craiova) : „Am 3 fete, în vîrstă de 20,17 şi 15 ani ; au învăţat şi învaţă foarte bine şi de aceea mă doare în suflet că nu le pot lăsa să dea examen la facultate, deoarece cu greu le mai putem asigura şi mîncarea, nemaivorbind de îmbrăcăminte şi încălţăminte. Nu ştiu acum cine ne mai minte : ni s-a spus că toţi copiii care nu mai primesc alocaţie or să primească nişte bani de la şcoală. Doar de două ori li s-au dat aceşti bani. Fetei celei mici, care este la profesională, i s-a spus că n-o să mai primească bursă ; mai mult, că o să plătim şi şcolarizarea. Pensia pentru mamele cu mai mulţi copii (pe care a dat-o domnul Ceauşescu) nu era nici atunci de ajuns, dar acum ! Nu s-a mai îndurat nimeni, cu toate că orice pensie, ajutor social s-a mărit. La aceasta nu a mai umblat nimeni, nu vrea nimeni să-şi facă milă de noi."

Şi dacă singura înţelepciune cu care ne-am ales după revoluţie e că se poate şi mai rău şi dacă mamele cele atît de disperate şi revoltate înainte de 1989 au ajuns acum să spună „domnul Ceauşescu", atunci, iertaţi-mă, domnilor aleşi, ascundeţi-vă mandatul sau daţi-i o altă destinaţie !

Domnule redactor şef,

Subsemnatul Octavian Chiţulescu, din Răcari, referitor la articolul intitulat „Escrocii candidează cu fruntea sus" din pagina „Aveţi dreptul ! Aveţi dreptate ?" a revistei FLACĂRA nr. 4/29.I — 04. II 1992, precizez următoarele :

1. Nu am fost şi nici nu sînt asociat al firmei „La motanul negru" aşa cum reiese din contractul de asociere al asociaţiilor acestei firme, înregistrată cu nr. 1339 la Notariatul de stat local şi cu nr. 586/5. 06. 1991 la Registrul Comerţului de pe lîngă Camera de Comerţ a jud. Dîmboviţa.

2. Nu sînt salariat al Gărzii Financiare, ci al D.G.F.P. Dîmboviţa ;

3. Anumite sesizări au fost făcute şi presei locale, dar din documentele existente se infirmă toate acuzaţiile. **(Octavian Chiţulescu).**

La telefoane nu merge firul, dar merge şpaga

Din sectorul 6 am primit din partea unui număr de 26 de cetăţeni un apel disperat, ca toate apelurile. Nu e vorba de un apel telefonic, pentru că dînşii, deşi sînt abonaţi, au pierdut această deprindere de cînd aparatul telefonic nu le mai serveşte decît la decor. Şi e atît de inutil acest element de decor care stă mut din aprilie, încît mulţi ar da cu el de pămînt. Se tem totuşi s-o facă : cine ştie ce despăgubiri li se vor cere ? Şi aşa achită, pe lîngă abonament, diverse sume de zeci şi sute de lei, ba chiar majorări şi adiţionale, în ciuda faptului că aparatele lor telefonice sînt moarte de 9 luni. Pierzîndu-şi deci deprinderea de a face apeluri telefonice, dînşii au început să exerseze cu perseverenţă tehnica apelurilor scrise : sesizări, jalbe, memorii, la care li s-a răspuns invariabil că este vorba de o întrerupere a cablului subteran. Dacă-i aşa, se întreabă abonaţii, cum se face că lucrătorii de la telefoane îşi tot fac de lucru pe străzi şi, în schimbul unei sume în lei sau dolari, reuşesc să repună în funcţiune posturi telefonice arondate aceluiaşi întrerupt cablu subteran ? Alo, ROMCOMTELEFON, mai sînteţi pe fir ?

Ghici cine vină la cină ?

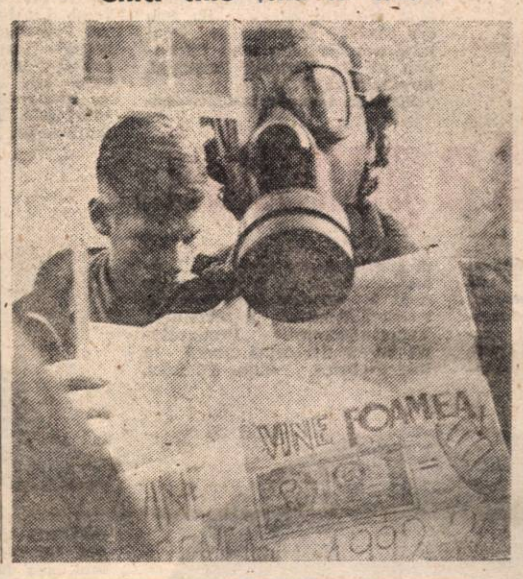

Concursul nostru „Aflaţi cine-i criminalul"

În numărul trecut am anunţat lista cîştigătorilor şi a premiilor obţinute în urma tragerii la sorţi. Astăzi publicăm lista celorlalţi concurenţi care au dat răspunsuri exacte şi care vor primi un abonament gratuit la FLACĂRA, începînd cu luna februarie şi pînă la sfîrşitul anului 1992 :

1. Hoffman Adriana Felicia, strada Cireşilor nr. 13, Suceava.
2. Tudorancea Ana, strada Nada Florilor nr. 2, bloc 2, scara 3, apartament 122, sector 2, Bucureşti.
3. Ghecioff Maria, strada Brazda lui Novac, bloc G4, scara I, apartament 13, 1100 Craiova, jud. Dolj.
4. Crinu Horia, comuna Corbi, cod 0469 Stăneşti, jud. Argeş.
5. Aldea Gheorghe, satul Cîrjari, comuna Vîlcăneşti, cod 2082, jud. Prahova.
6. Kiraly Beatrice, strada Poştei nr. 6, bloc 6, scara IV, apartament 77, cod 5450, Oneşti, jud. Bacău.

ÎN CURÎND UN NOU CONCURS FLACĂRA !

POŞTA REDACŢIEI

Cornelia Carnesiş — com. Săvîrşin nr. 336, jud. Arad : În răspunsul primit de la Ministerul Muncii şi Ocrotirilor Sociale, ni se precizează că, în conformitate cu prevederile art. 39 din L. 3/1977, pensia de urmaş se acordă soţiei în condiţiile în care soţul decedat era pensionar sau îndeplinea condiţiile pentru obţinerea unei pensii. Din scrisoarea dv. nu reiese vîrsta avută la deces a soţului dv., astfel că nu se poate stabili dacă îndeplinea sau nu condiţiile pentru obţinerea unei pensii, de aceea este necesar să reveniţi cu precizări.

Constanţa Tănase — Galaţi, str. Mărăşeşti, nr. 10 : Programările pentru tratamentul Cojocaru nu se mai fac prin intermediul nostru. Încercaţi să-l contactaţi pe dl. Cojocaru la tel. 17.09.56.

Zaharia Bălan — com. Pojorîta, jud. Suceava : Sediul A.P.C.A. este chiar în locuinţa domnului inginer Ştefan Chiţescu din strada Banu Manta, nr. 1 bl. B-1.

Ştefan Bujor — com. Tanacu, jud. Vaslui : Pînă acum, dl. comandant al unităţii militare cu pricina a dat dovadă de receptivitate la toate apelurile noastre. Sperăm s-o facă şi de data aceasta.

ELENA GRECESCU

Condiţia succesului în economia de piaţă

Dynatek SRL exportă software în America

Undeva la sud de Los Angeles, într-un orăşel numit Corona, se află sediul unei firme specializate în proiectarea şi execuţia circuitelor imprimate, firmă condusă de doi români, Petre Mantu şi Cristian Rada şi al cărei preşedinte este Kathrene Smith. Povestea societăţii Dynamic Technical Resources, pe scurt, Dynatek SRL, începe în perioada februarie-aprilie 1990, cînd un bun prieten al celor doi rămaşi în Lumea Nouă în anii '70, Vladimir Roşca, le face o vizită. După ce, din cauza evenimentelor din ţară, aproape că este pe punctul de a cere azil politic, el va studia împreună cu Petre şi Cristian, posibilitatea înfiinţării unei firme româno-americane. Va trece mai bine de un an pînă cînd sprijinul, să-i spunem logistic, al celor din diaspora, să se întîlnească, în timpul unui seminar la ITC, cu partenerii de multă vreme căutaţi, care să le ofere un sediu în cadrul unui contract de asociere. La ora aceea şi din păcate şi acum, obţinerea unui spaţiu costă foarte mulţi bani şi uneori eşti nevoit să renunţi şi la nişte principii la care ţii cu siguranţă. Deci, din septembrie 1991, cînd a fost înregistrată, Dynatek SRL are prin IPA Bucureşti (director, dnii Lazăr, Apostol şi Vîlcov) un asociat şi un partener de care este foarte mulţumită, precum şi o adresă: Calea Floreasca 167 bis. Dynatek înseamnă astăzi, la circa sase luni de la înfiinţare, o investiţie, să-i spunem americană, de 75 000 de dolari, mai precis 16 computere însoţite de pachete importante de programe sub licenţă şi o echipă română de mîna întîi, din cinci departamente, între care cel de software a pornit ca din puşcă, avînd deja zeci de comenzi de proiectare primite de dincolo de ocean. Amănunte despre Dynatek SRL şi începutul ei în forţă, aflăm de la Vladimir Roşca, director general şi Grigore Precupeţu, director al departamentului software :

FLACĂRA : Domnule Roşca, aţi fost pe punctul de a rămîne în S.U.A, ca după aceea, să reuşiţi să convingeţi doi români să investească o sumă importantă, într-o ţară, este drept, a inimii lor, dar nu şi atrăgătoare dacă ne gîndim la perioada pe care o traversează...

VLADIMIR ROŞCA : Sînt inginer geofizician, profesie care mi-a îngăduit să cunosc în amănunt atîtea zone din ţară şi să am satisfacţii extraordinare. Petre Mantu şi Cristian Rada pur şi simplu nu şi-au uitat locul unde s-au născut şi în bună parte s-au format. Au investit şi am putut porni această firmă. Fireşte, trebuia să alegem şi o echipă excelentă, ceea ce nu a fost foarte greu : bogăţia noastră nr. 1 este factorul uman şi din nefericire, continuăm să pierdem printre degete oameni de o calitate remarcabilă.

F. : Nu am întîlnit în prospectul care prezintă pe Dynatek SRL cuvintele import-export sau comerţ. Cum ne puteţi explica absenţa lor ?

GRIGORE PRECUPEŢU : Comerţul nu este obiectivul nostru nr. 1. Dorim să vindem produsele pe care noi le concepem. Exportăm inteligenţă românească, fireşte nu oameni, ci produse ale minţii lor, produse care conţin foarte multă creativitate, de exemplu programe pentru calculatoare. Avem oameni extrem de creativi, unii dintre ei au îngropat înainte mii şi mii de idei, între care, multe şi foarte bune programe. Aceşti oameni ca şi cei tineri, absolvenţi de facultate, trebuie puşi într-o atmosferă cît mai favorabilă şi informaţi „la singe". Ceea ce am făcut la firmă în cîteva luni nu am realizat altădată în ani de zile. Fiecare softist are calculatorul lui, documentaţia lui de ultimă oră primită din America şi se poate afirma cît îi stă în putere.

F. : Cum funcţionează piaţa americană de software ?

G. P. : Este o concurenţă aprigă, dar dacă ai cîteva minţi şi noi le avem, lucrurile se mai simplifică. Partenerul american ne-a cerut pentru a ne testa, un program pentru optimizarea traseului unui plotter. Răspunsul nostru a fost extrem de apreciat şi de atunci nu ne plîngem de comenzi. Grija este acum legată de mărirea echipei de software ; următorii angajaţi trebuie să fie buni profesionişti, tineri şi să aibă şi calităţile morale pentru a lucra într-o firmă particulară. Putem ajunge o companie puternică de software în această parte a Europei

F. : Credem că sînt mulţi specialişti care ar dori să ştie relaţiile umane, atmosfera care guvernează echipa de la Dynatek SRL ?

V. R. : Am creat condiţii de muncă, program şi salarii foarte bune. Nu avem condică de prezenţă sau program fix, dar se lucrează într-un ritm infernal şi, în acelaşi timp, cu o mare plăcere. Bătaia este lungă şi nu vom renunţa la standardele noastre foarte ridicate, inclusiv sau în special în privinţa atitudinii faţă de parteneri.

F. : V-aţi gîndit şi la piaţa din ţară ?

V. R. : Pe piaţa de aici se fură încă programe. Nu ne propunem deocamdată programe de uz general. Avem specialişti în proiectare asistată în mecanică, circuite imprimate, geologie, geodezie, AUTOCAD, cu care putem desfăşura proiecte mari. Am început colaborări importante cu Societatea de Prospecţiuni, Quartz S.A., din Baia-Mare, IPA etc. Împreună proiectăm programe pe care le vom vinde în ţară sau în afară. Dynatek SRL oferă şi instruire în domeniul utilizării tehnicii de calcul. Organizăm cursuri de instruire pe calculatoare de ultimul tip şi avem dreptul să eliberăm şi certificate. De altfel, efortul de instruire ar trebui să fie prioritar la noi în ţară. Partenerilor români le punem la dispoziţie servicii complete : proiectare de programe, furnizarea de echipamente necesare rezolvării unei probleme ca şi instruirea necesară.

F. : Intenţionaţi să atrageţi şi alte investiţii americane ?

V. R. : Există interes în S.U.A. pentru a monta aici, împreună cu IPA o linie de fabricaţie a circuitelor imprimate şi o alta de reparat discuri magnetice, discuri Winchester. Americanii sînt obişnuiţi să lucreze foarte rapid şi schimbul valutar ar trebui să se facă în aceeaşi zi, ceea ce la noi nu este cazul. Pe de altă parte, cererea de circuite imprimate sau de software în acest domeniu nu este mare în ţară. Noi dorim să avem specialiştii pregătiţi pentru vremea cînd va fi semnificativă, iar pînă atunci vom vinde programe şi circuite imprimate în alte ţări.

F. : Cîteva gînduri despre concurenţă ?

G. P. : Concurenţi sînt, dar nu de calibru mare, îi invităm pe aceştia ca şi pe posibilii colaboratori să realizeze cu noi anumite proiecte pe linie de software, de exemplu. Ei se vor transforma cît de curînd în concurenţii de care avem mare nevoie. Cei care doresc să pătrundă pe piaţa americană se pot folosi de această fereastră prin care noi vindem acolo. Desigur, afacerile sînt afaceri, dar noi vrem să se afirme cît mai mulţi, fiecare după puterile lui.

MIHAI SĂNDOIU

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (VI)

Victoria Principal — tulburătoarea divă a peliculei

Dintre toți protagoniștii-vedetă ai serialului „Dallas", Victoria Principal s-a detașat clar, într-o manieră oarecum surprinzătoare : a fost cea mai mulțumită de rolul oferit de producători, cei care au distribuit-o ca interpretă a gingașei Pamela, soția lui Bobby Ewing. Pînă la vîrsta la care a început aceste filmări (31 de ani), Victoria nu visase să atingă amețitoarele „înălțimi" ale celebrității. Cu toate acestea, Victoria Principal s-ar fi putut considera deja pe deplin consacrată cinematografic. La vîrsta de 21 de ani evoluase alături de marele Paul Newman în rolul unei metrese mexicane în filmul „Judge Roy Bean". A urmat imediat un alt rol de rezistență în compania altor doi actori recunoscuți : Kris Kristofferson și Jean-Michel Vincent în lungmetrajul artistic „Vigilante Force". Majoritatea actorilor de televiziune au considerat totdeauna cinematografia drept „eșalon superior", ceea ce, pe de altă parte, este și supremă, semn categoric al propriei lor desăvîrșiri profesionale. Tocmai din acest considerent, accentul Victoriei Principal de a se dedica total serialului „Dallas", cedînd în chip neașteptat micului ecran, a stîrnit mici controverse. Să fi fost alegerea respectivă un pas înapoi ? „Nicidecum — se explică Victoria. Nimeni nu-mi va putea oferi ceva comparabil cu rolul Pamelei din „Dallas" ! „Dallas" și Pamela mi-au împlinit cariera. Grație acestora pot spune că mi-am găsit calea proprie, că m-am restabilit și mi-am recăpătat încrederea în mine. Nu mă mai paște pericolul derivei, ca altădată !" Victoria rememorează pasaje din viața ei artistică de dinainte de 1975, moment cînd a părăsit cinematografia pentru a sui rapid treptele către o nouă identitate : „Dacă stau să mă gîndesc bine, mi-e aproape rușine să realizez că am intrat în viața cinematografică mult prea tînără, cu totul nepregătită în a interpreta roluri importante. La 21 de ani, cînd am fost inițiată în meserie, nu eram mînată decît de teribilism și entuziasm. Chiar și la începutul filmărilor din „Dallas", 10 ani mai tîrziu, mi-am dat seama cîte mai am de-nvățat..."

Victoria a încercat să-și susțină în permanență reflexele propriei personalități.

Discreția sa bine știută a făcut ca în timp ea să devină o confidentă recunoscută a multor celebrități din lumea filmului. Veșnica ei dorință de afirmare a condus-o adesea spre ciudățenii și excentricități. Spre exemplu, cu mulți ani în urmă ea a acceptat să devină pilot de formula 2, rulînd cu nu mai puțin de 260 km/h ! Vorbind despre acei ani, Victoria adaugă : „Aveam în permanență dorința de a ieși în evidență, de a face ceva cu totul special. Îmi repugna ideea conservatoare a majorității cu privire la faptul că femeia e bine să se mărite la timp, să facă copii și să se înhame la gospodărie pînă spre sfîrșitul zilelor. Eu una am căutat fericirea în felul meu propriu. Am vrut totdeauna să fiu Victoria Principal, nu altcineva !"

Spiritul său de independență a găsit teren fertil în „Dallas". Probabil că și acest amănunt a cîntărit în favoarea reușitei depline a serialului. Victoria adaugă : „Producătorii mi-au dat mînă liberă în interpretarea rolului Pamelei.

Cu toate astea, scenariul a rămas ca punct cheie. Chiar dacă e mai greu de intuit, caracterul Pamelei s-a dovedit al naibii de complicat. Ar fi fost imposibil să poți spune că există vreo actriță născută pentru acest rol. Eu am ținut mult la Pamela ; am reușit de multe ori s-o cunosc în detaliu, să mă împac și chiar să mă confund cu ea."

Fapt oarecum ciudat, o parte din telespectatorii atinși de „sindromul Dallas" i-au reproșat Pamelei amănunte neașteptate. Unii au fost de părere că Pam ar fi fost în totală neconsonanță cu ceilalți membri ai clanului Ewing, fiind prea bună, prea elegantă și rafinată în comparație cu celelalte personaje, mult mai agresive și pasionale. Și totuși, ce cuplu a reușit să nască alături de Patrick Duffy !

Viața sa particulară a fost și ea nu mai puțin controversată. Mulți fani proprii au acceptat cu greu ideea că Victoria a pozat o perioadă pentru revista „Play Boy", devenind la un moment dat simbol al sexului hollywoodian. Legăturile ei amoroase au vizat pe unul din foștiiași ai fotbalului, Lance Rentzel, sau celebrități americane precum Desi Arnez Jr. sau Bernie Cornfield. Cu toate acestea, Victoria Principal a reușit să păsească mai departe, devenind astăzi o femeie sigură de sine, care știe să precumpănească cu discernămînt în mai toate privințele. În perioada începuturilor din „Dallas" a acceptat

căsătoria cu Christopher Skinner, un bărbat sclipitor și galant, așa cum și-a visat dintotdeauna. Nici în acest caz n-au existat prejudecăți. Faptul că acesta este cu 10 ani mai tînăr n-o deranjează cu nimic pe Victoria. „E un exemplu de mentalitate modernă — schițează ea un soi de justificare. A venit vremea în care vor urma multe asemenea căsnicii."

Victoria se simte fericită și norocoasă ; și-a împlinit cariera și e alături de un soț gata oricînd să stîrnească invidie între doamne. Gingașă și surîzătoare, Victoria conchide : „Cînd revăd „Dallas", încerc un sentiment de emoție extraordinară. A fost o muncă plină de dăruire. Mă retranspun dintr-o dată, din nou, în pielea Pamelei și retrăiesc totul cu aceeași intensitate."

— În numărul viitor. „Charlene Tilton — insuportabila nimfă a micului ecran".

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

O, TEMPORA...

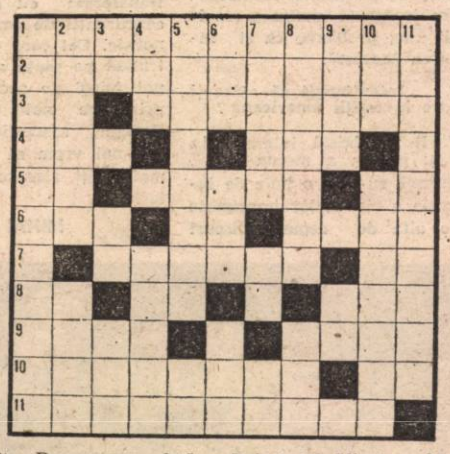

ORIZONTAL : 1) Devansare în timp. 2) În același timp. 3) Evocată la sfîrșit ! — De la începuturi (fem.). 4) Perioada „Cei cinci hegemoni" din istoria Chinei antice — Capabil. 5) Acute ! — A înceta să mai existe — Oana Niculescu. 6) Devalorizați pe zi ce trece — Prins din urmă ! — Sclavii evului mediu. 7) Bani albi pentru zile negre... — Ieșite... din mitologie ! 8) Trecut pe margini ! — 4 și 5 februarie ! — Ceas. 9) Suprafață — Balast. 10) Sfîrșit — Început de ieri ! 11) Aflate la început.

VERTICAL : 1) Evenimente la ordinea zilei. 2) Timpul cuprins între apusul și răsăritul soarelui — Are mersul schimbat în fiecare an. 3) Extreme în teren ! — Din ziar ! — Coadă de cosînzeană ! 4) În acest loc — Timpuri. 5) Tot timpul — Ioana Predescu. 6) După mie — Punctul cardinal de unde începe să se facă ziuă — Perioade de timp ! — Puțin aerisit ! 8) Adormire pentru scurt timp — Simbol literal pentru „longton". 9) Neam din Apulia antică — Osie ! 10) Înlocuit de la început ! — Origine. 11) Timp nelimitat.

Dicționar : UPA, LTN, TEAT.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careurilor anterioare

ÎN LUMEA LITERELOR : Caiet ; Liric ; Ibidem ; De ; U ; Teu ; Lexicon ; Ac ; Pamflete ; Tema ; O ; En ; I ; Editori ; Zof ; An ; Ra ; Rebo ; Proza ; Sin ; R ; O ; Ratat ; Tom ; El ; Roman ; Re ; Tipărituri.

CON BRIO : Calorifer ; C ; Alibi ; Umeri ; Robi ; Zgomot ; Cecitate ; A ; Curea ; Ridat ; It ; Indivizi ; Ris ; Ua ; Ii ; E ; Cumpătat ; C ; Uneori ; Apus ; Reali ; Etuva ; I ; Diencefal.

Bagaj „volatilizat"

Ne-a vizitat la redacție doamna Nicoleta Gherăcopol care, venind de la Roma, a ținut să ne salute în virtutea unei mici amiciții față de redacția noastră. Dar bucuria revederii i-a fost umbrită de un eveniment neplăcut: bagajul pur și simplu i s-a volatilizat și nu i se mai dă de urmă. Reclamațiile sale din 28 ianuarie pînă astăzi au rămas fără nici un rezultat. Funcționarii companiei TAROM dau neputincioși din umeri și nu văd nici o ieșire din această situație. Dacă ar fi un caz izolat, mai treacă-meargă. Dar în fiecare zi la zborurile asigurate de TAROM se înregistrează astfel de întîmplări nedorite. Cum ar putea fi preîntîmpinate ? Dacă ar zbura și alții de la această companie.

PUBLICAȚIILE Flacăra

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:

Flacăra

Redactor șef :
Ion D. Goia

REDACȚIA : Petre Barbu, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — dreoturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :
Alexandru Păsărin

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pomoiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Morosanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Stefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64—66, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

12 pagini — 20 lei

Biblioteca Municipală
ODOBESCU SECUIESC
Városi Könyvtár

Există O MAFIE A CĂRNII?

ANUL LXXXI
Nr. 6
12-18 februarie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

ALEGĂTORII DE CURSĂ LUNGĂ

500 000 de dolari „răscumpărare" de la Securitate

pag. 5

Diversiunea ucraineană

In parlament, deputatul Stepan Tcaciuc a negat că ar fi făcut, la un post de radio străin, declarații defăimătoare, aberante la adresa României și a românilor. Însă declarațiile respective au fost înregistrate pe casetă. „Flacăra" le reproduce în numărul de față, împreună cu comentariul scriitorului George Muntean.

pag. 9

CLAUDIU IORDACHE: În FSN, inocenții sînt sacrificați o dată în plus

pag. 4

VREȚI SĂ AFLAȚI DESPRE:

BURSA DE ACȚIUNI ÎN ROMÂNIA

pag. 4

UN CANDIDAT LA POSTUL DE PRIMAR ȘANTAJAT PENTRU „CAZIER"

pag. 6 – 7

- **CRIMINALA ȘI-A ARS VICTIMA DE VIE** pag. 10
- **MIREASĂ LA 81 DE ANI** pag. 10
- **UNDE „SE-MBRACĂ" GARDA PREZIDENȚIALĂ?** pag. 3

SENZAȚIONAL!

Un dușman invizibil ne amenință Sănătatea! Profesorul dr. ing. Alexandru Marian ne ajută să-l descoperim și să-l neutralizăm. Incepînd cu numărul viitor, cititorii vor avea la dispoziție o tehnică specială, capabilă de a preciza gradul de sănătate individuală și posibilitățile concrete pentru combaterea factorilor de agresiune din locuința și locul de muncă al fiecăruia.

Metoda este prezentată pentru întîia oară publicului larg din România.

Alegătorii de cursă lungă

Contrar unei prejudecăți care circulă în mass-media din străinătate, românul nu este alegător de ieri, de-alaltăieri, ci de vreme destul de lungă. E adevărat, prima noastră intrare în Europa s-a făcut relativ tirziu, în secolul al XIX-lea, însă exercițiul urnelor ca atare, adică de cînd există partide politice în sensul modern al cuvîntului, îl avem cam deodată cu ceilalți. Avînd în vedere acest lucru – faptul că românul are vechi state de serviciu în ipostaza de votant – mi-ar fi plăcut să pot afirma că românul este născut nu numai poet, ci și alegător. Din păcate, istoria perindării românilor pe la urne nu-mi oferă suficiente puncte de sprijin. Nu mă refer la fraude, nereguli și alte balcanisme (au fost și din acestea, de la Vogoride încoace, destule), cît mai ales la vitregia vremurilor, care a făcut, printre altele, că timp de o jumătate de secol la noi în țară să nu avem parte de confruntări electorale (sinistra mascaradă comunistă cu 99,99 la sută pentru activiștii regimului, o adevărată batjocorire a ideii de alegeri, nu poate fi, evident, luată în considerație). Oamenii au uitat, iar alții n-au știut niciodată ce înseamnă să fii cu adevărat alegător.

I-a fost deci ușor vechii nomenclaturi, regrupată în F.S.N., să tragă pe sfoară norodul la 20 mai 1990 și să reinstaureze domnia partidului unic. Am scris despre asta în mai multe rînduri, nu mai reiau întreaga problemă. În imensa majoritate a localităților n-au funcționat decît birouri ale F.S.N., numai pe acesta l-au știut oamenii că există, alegătorii au fost luați în primire de la ușă, duși în cabine și acolo li s-a arătat cum să pună ștampila pe trandafir. Dar nu doar această organizare gospodărească și haiducească a desfășurării scrutinului a dus la 66 la sută pentru F.S.N. (ca să nu mai vorbim de 85 la sută pentru noul „cel mai iubit fiu"), ci și, mai ales, pregătirea de artilerie anterioară, vrăjeala că F.S.N.-ul va face să curgă în România rîuri de lapte și miere în timp ce partidele adverse sunt formate din trădători care se pregătesc să vîndă țara. Foarte mulți dintre alegători chiar au luat de bune aceste minciuni sfruntate.

Trezirea la realitate, care a echivalat cu o uriașă decepție, s-a produs treptat. În circa doi ani oamenii au învățat multe. Între altele, și cîte ceva din tainele luptei electorale, ce este demagogia și care este la politicienii venali distanța dintre vorbă și faptă (mare ca de la cer la pămînt). Astăzi, F.S.N.-ul se justifică arătînd că greutățile perioadei de trecere ar fi venit oricum, indiferent de cine ar fi cîștigat alegerile, uitînd că în timpul campaniei electorale n-a suflat nici un cuvînt în această privință. Însă alegătorii compară dificultățile noastre cu cele ale celorlalți frați din fostul lagăr și în felul acesta își dau seama de contribuția exactă a fesenismului la rămînerea noastră în urmă. Lucru esențial pentru maratonul electoral din 1992.

Cînd aceste rînduri vor ajunge la cititori, rezultatele „localelor" vor fi, în linii mari, cunoscute. După cum am mai arătat, aceste alegeri nu au doar importanță administrativă, doar rolul de a propulsa la conducerea localităților buni gospodari (deși acest aspect este, firește, de mare însemnătate), ci și un rol politic major, ele făcînd posibilă destrămarea cu adevărat, la nivel local, a vechilor structuri, instituite de decenii.

Se-nțelege de la sine că rezultatele alegerilor locale sunt foarte importante și pentru celelalte confruntări electorale care vor urma, fără ca asta să însemne că vor decurge unele din altele. Pentru fiecare, jocurile se vor face separat. Dar nu încape îndoială că maturizarea politică a electoratului va crește progresiv. Deja, alegătorul român a crescut în doi ani cît alții în multe decenii. Se va întîmpla la fel și în perioada ce vine. De pe acum, politologii exclud posibilitatea unui nou parlament fesenist. Dar pentru a se evita, în noua alcătuire a Camerei Deputaților, o fărîmițare de tip polonez, care să ducă la imobilism, opoziția trebuie să găsească drumul spre unire. O soluție mai bună nu există. La fel și pentru prezidențiale. Exemplul bulgar este plin de tîlc.

Așadar, românii sunt de două ori alegători de cursă lungă: și prin vechime, fiindcă avem viață parlamentară încă din a doua jumătate a secolului trecut, și prin maratonul, început cu stingul la 20 mai 1990, dar cu mari șanse de a fi terminat în triumf în 1992. Pentru că ei, românii, în domeniul electoral se pare că și-au dobîndit (e drept, cu prețul unor experiențe amare) al doilea suflu.

ION D. GOIA ■

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

„Tineretul Liber", în ediția din 1/2 februarie a.c., ne informează despre ajutorarea Băncii Naționale a Republicii Moldova în vederea introducerii pe piață a monedei naționale, leul moldovenesc, de către Banca Națională a României. Să nu cumva ca d-nul Snegur să o prefere (moneda adică) pe una din fețe cu stema socialistă! ● Tot de acolo, aflăm că Papa Ioan Paul al doilea s-a dezlănțuit împotriva pornografiei, adresîndu-se comitetului american pe nume „Alianța religioasă împotriva pornografiei", format din catolici, ortodocși, evrei, protestanți mormoni. Așteptăm, pe adresa revistei noastre, solidarizarea grabnică și necondiționată a senatorului Gelu Voican-Voiculescu! ● Din ce în ce în mai vădită creștere de „formă" cotidianul sus menționat, mai ales în ultima perioadă, după schimbările petrecute „în familie". Mai mult curaj, parcă, și mai multă consistență ● Am reușit o performanță de invidiat: să cumpărăm din pasajul de metrou „Piața Unirii" numărul dublu (10—11) al revistei studențești „Echinox". Deși nu mai are „eclat"-ul de altădată, revista se evidențiază prin aceeași ținută sobră, prin aceeași intenție de cultură solidă — și prin aceeași penetrantă orientare anticomunistă. Aici se pot înscrie cele două pagini dedicate rezistenței în vremurile „obsedantelor decenii", poemele din închisoare ale lui Radu Gyr. Plin de finețe, eseul Cristinei Muller despre „ipostaze ale exilului" ● Foarte interesant — și inspirat plasat pe ultima pagină (ca spațiu de mare interes publicistic) — interviul luat de Viorel Nistor profesorului I. Mânzatu. Deși, după cum îi este obiceiul, d-nul Mânzatu joacă „sîrba-n două părți":

„dezvăluie" niște „mistere" revoluționare și post-revoluționare, neomițînd să lovească în plin, de ori de cîte ori i se ivește ocazia (cînd i se ridică mingea la fileu, cum se spune la volei), în ex-premierul Petre Roman și în alții (de pildă, în N.S. Dumitru și G. Voican-Voiculescu) ● Cum mai arată cotidianul „Dimineața? La fel ca înainte! Ediția de joi, 30 ianuarie 1992, are, pe prima pagină, o fotografie lugubră, titrată cam așa: „Flori de mină pentru cei ce învață". Păi bine, tovarăși, vă referiți la florile dăruite de mineri studenților Institutului de Arhitectură în zilele de 13—15 iunie 1990? ● Tot același număr 19 (531) de anul acesta al sus-numitului cotidian „de informație și opinie democratică", sub titlul „Am ajuns să ne mîncăm zîmbrii!" (la rubrica „Barometrul zilei"), inserează o știre destul de „subțire" pe care o citisem deunăzi în „Românul". Numai că gazetarul Grigore Traian Pop o barbotează intens, pe un spațiu nepermis de întins, în speranța că va „ieși untul" din ea. Nu iese. ● În același sinistru (sinistrat?) ziar, un anume E. Preda (ce coincidență cu numele unui rîndaș din grajdurile apusei dictaturi!) încearcă să-i explice lui Gabriel Liiceanu ce și cum se întîmplă în „Hamlet" a lui Shakespeare. Îi recomandăm să-și publice „studiul" în „Adevărul literar-artistic"! ● Săptămînalul de atitudine „Cuvîntul" publică un extrem de interesant dialog al lui Radu G. Țeposu cu ex-premierul Petre Roman. De citit articolele lui Marius Oprea și Filip Florian. De văzut (și de ris!) caricaturile lui Adrian Socaciu ● În „Expres magazin" nr. 5/1992, Cornelia Dimofte se dovedește a avea o idee remarcabilă: să pună o întrebare „incomodă" și fundamentală viitorilor primari: „Dacă bucureștenii v-ar cere demisia, cum ați reacționa?" ● Răspund, într-un spațiu delicios de scurt, d-nii Cazimir Ionescu, Călin Popescu Tăriceanu, Crin Halaicu ● Ion Cristoiu a găsit o soluție (ingenioasă, de altfel) pentru pozele nu tocmai adecvate articolelor: cu o explicație plină de umor și miză, pot fi reevaluate și recondiționate pentru utilizare ● Din „Expres magazin" mai aflăm cîte în lună și-n stele: ce se mai întîmplă cu vestiții cavaleri de Malta — sau că „în Rusia, monarhia nu mai este o himeră". Ceea ce contează mereu (principiu respectat cu consecvență) — este ca textele să fie de interes, cu grad de citibilitate ridicat. Remarcabilă disciplina rubricizării paginii, compartimentată „la sînge".

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

Capul regelui Mihai la licitație

Iată că, pînă la urmă, după cum ne așteptam, republicanii — și nu numai ei — au pus preț (nu știm **dacă la mare preț**!) pe capul Majestății Sale, Regele Mihai I. Dacă monarhul nu poate fi în țară, măcar capul lui să fie! Despre ce este vorba: monedele de argint cu sus-pomenitul cap încoronat urcă vertiginos în topul achizițiilor de monede. Cota actuală (înregistrată la sfîrșitul anului 1991) este de 25 000 de lei pentru o singură monedă. Sau, eventual, 20 de dolari americani. Să mai spună cineva că nu avem o tradiție monarhică destul de convertibilă pe piața mondială. E drept că monedele „simple", fără a fi de argint, cu aceeași inscripție, sînt echivalente doar cu 2 000 de lei sau 5 dolari bucata, însă tot e ceva.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

CRONICA DE TREI MINUTE

Un sejur plăcut a petrecut președintele Ion Iliescu în frumoasa și cocheta stațiune elvețiană Davos. Aici s-a întîlnit cu președintele Ucrainei, dl. Kravciuk, pe care l-a asigurat că România poate intra în Europa și fără Bucovina, Basarabia de sud și zona Herței. Apoi s-a urcat în avion și a ținut o conferință de presă la Cotroceni. Doamna Rodica Becleanu n-a cerut azil politic în Elveția. Păcat! ● Conferința de presă de la Palatul Cotroceni a intrat și ea în arhiva anostă și anonimă a președintelui. Nimic nou în cuvîntările fostului secretar de partid. Ne pierdem timpul tot comentîndu-i stupidul bagaj de idei postrevoluționare ● Dl. Alexandru Mironov și-a descoperit o nouă vocație, cea de pamfletar S.F. Dacă textul publicat în „Totuși iubirea" va ajunge să fie descifrat de marțieni, sîntem convinși că se va porni în scurt timp primul război intergalactic marțiano-american. Se pare că prostia și gafele sînt molipsitoare la Cotroceni; iar propagarea lor se face de jos în sus ● Nu lăsăm în pace reședința emanatului! A fost retrasă acreditarea agenției A.M. Press la Palatul Cotroceni. Este o agenție minciunoasă și obraznică — au motivat sursele Palatului. Cine zice, ăla e! ● Au avut loc alegerile locale. Avem primari aleși de poporul care a votat la 20 mai. Dar acum poporul e deștept ● În ziua de 9 februarie a.c., întreaga redacție „Flacăra" a ținut pumnii în alegeri fostului redactor, dl. Nicolae Grigore Mărășanu, care a candidat pentru postul de primar al sectorului patru în București. Poate ne ajută Dumnezeu să avem și noi o „pilă" primar ● Miercuri, 5 februarie, a fost difuzat primul episod din filmul „Exerciții de admirație". Filmul realizat de Paul Chelba și Gabriel Liiceanu se dorește a fi un document despre Emil Cioran ● Primul episod nu ne-a dezamăgit ● La Strasbourg, vicepreședintele Senatului, dl. Vasile Moiș, aflat în fruntea unei delegații de zece parlamentari (cu dinsul zece, care-i și întrece!) n-a reușit să convingă Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei pentru a ne schimba statutul de invitați speciali în participanți cu drepturi depline ● „Procesul Comunismului" n-a reușit să ajungă decît în blinda formă de masă rotundă. O anumită parte a miniștrilor au făcut grevă „neagră", ocazia absenței. Deosebită de cea pe care o făceau pînă acum, anume a lipsei de prestanță. Printre cei care se află în situația „vidului de persoană" (sau de personalitate) se numără miniștrii apărării și internelor. Bineînțeles că nici d-nul Măgureanu nu s-a lăsat văzut. În schimb, s-ar putea să fi fost numai „ochi și urechi". Și pereților le-a crescut, în ziua de azi, trompa lui eustachie! ● S-a mai lansat de curînd, un zvon, care ar putea deveni realitate: se pare că începe campania electorală printre scriitori. Prozatorul Augustin Buzura ar putea fi un rival al lui Nicolae Manolescu în cursa pentru fotoliul prezidențial. Oare, dacă ii va fi suflat postul de președinte, N. Manolescu îl va mai consemna pe A. Buzura în a sa Istorie a literaturii române contemporane? Să nu cumva să-l treacă la capitolul „poezie"! ● La o conferință de presă, tînărul înaripat al liberalilor (aveau chiar pene la picior și chiar și pene-n frunte!) l-a acuzat pe premierul Theo Stolojan de lipsa unui program politic coerent. Totodată l-a categorisit „mai la stînga" eșichierului politic în comparație cu Roman (cel cu aripile nemilos retezate) ● Toată săptămîna a plutit în aer o moțiune de neîncredere în guvernul Stolojan, după cum ne-a transmis tot drăceasca agenție de presă A.M. Press. Aceasta ar fi fost susținută de infocatii feseniști care simpatizează masiv cu S.R.I.-ul și, în speță, cu punctele de vedere ale domnului Măgureanu. Pe cînd o moțiune de neîncredere în FSN? ● A continuat ciorovăiala pentru salariu minim între reprezentanții Confederației Naționale a Sindicatelor Libere și primul-ministru, Theodor Stolojan. Nu s-a băut încă aldămașul și culpații din procesul CPEX s-ar putea afla în situația de a plăti pensii și despăgubiri rănițiilor și urmașilor celor căzuți în Revoluție. Mai bine mai tîrziu decît niciodată!

Au consemnat
PETRE BARBU ■
MIHAIL GĂLĂȚANU ■

„Excentricităţi" la urne

Alegerile locale care au avut loc duminică 9 februarie au suferit de niște „excentricități" al căror sens ar trebui căutat mai adînc decît în simpla desincronizare dintre elementele sistemului electoral. Ce poate conta un reporter care a colindat, pe jos, mai multe centre de votare din Capitală ? Că la secția 112 din sectorul 6, organizată la o grădiniță de periferie, nu departe de Piața Reșița (unde au votat cei domiciliați pe străzile Constantin Brîncoveanu nr. 126—132, Izvorul Oltului 6, Luică 43—45) nu erau afișate, în holul care forma un fel de „anticameră de votare", nici un tip de modele de buletine de vot. În secția de votare se putea intra după voie, nestingherit, cel puțin în jurul orelor 20,30—20,45, în ciuda celor două cadre militare postate la intrarea în circumscripție ; oricine ar fi dorit se putea strecura în oricare din cele cîteva secții alăturate (nr. 113, 114) fără a face uz de legitimație sau alt act de identitate. Urna mobilă a unui alt centru de votare din sectorul 6 a plecat însoțită numai de două persoane : un ofițer și un reprezentant al partidului socialist al muncii. „Mișcări" suspecte s-au înregistrat și în perioada preelectorală. Spre exemplu, printre salariații de la Biblioteca Centrală Universitară, s-au prezentat, cu liste, pentru a strînge adeziuni, niște candidați care s-au declarat a fi „independenți", deși nu s-a dovedit a fi așa în toate din aceste cazuri. Mai sîntem informați că un înalt magistrat cu o funcție importantă în Ministerul Justiției, i-ar fi sfătuit pe unii din membrii P.S.M.-ului să candideze ca „independenți". Deși d-nul Verdeț declarase pe față că partidul său nu va participa în alegeri. Unii dintre pesemiștii așa-ziși „independenți" au apărut ca atare în listele publicate în cotidianul „Libertatea" în perioada preelectorală. La circumscripția electorală nr. 33 s-au întors să voteze cu sîrg și mare silință un număr apreciabil de răposați. Mai degrabă de crezut decît potlogăriile este proasta organizare care a făcut ca mulți dintre electori să plece scîrbiți din fața urnelor. Ceea ce apare mai limpede — și nu este o insinuare — ar fi că toate acestea pot face parte dintr-o tactică bine gîndită (de ultimă atitudine), după modelul că : „dacă se pare că nu putem cîștiga, măcar să avem motive de contestație (sau chiar de anulare)", în scopul compromiterii rezultatelor obținute în urma scrutinurilor locale, care ar putea fi mai mult decît neconvenabile și incomode unor anumite fracțiuni caduce dar destul de puternice încă. Și aici ne gîndim la cele ce au organizat și exercitat guvernarea falimentară care, de aproape doi ani, amenință să ne ducă în pragul unei catastrofe de proporții.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Ştefca

Poate cea mai exactă măsură a „legalității" feseniste o dă cazul Ștefca, primarul din Săpînța, singura localitate din țară unde nu s-au putut ține, la 9 februarie, alegerile locale. Primarul a fost exclus de pe listele electorale, din cauza condamnării pronunțate de tribunalul din Galați (unul din fiefurile feseniste).

Ștefca s-a ridicat în contra nomenclaturii comuniste și neocomuniste (feseniste), a fost un deschizător de drumuri în reașezarea vieții țăranilor în albia ei firească. S-a alăturat „golanilor" din Piața Universității, a fost cu gîndul și cu fapta alături de ei. Securitatea n-a întîrziat să-și facă simțită prezența. Toader Ștefca a fost tîrît în fața tribunalului și condamnat. În numele statului de drept. Așa să fie oare?

Într-un stat de drept în care, pentru crimele săvîrșite de cei ce-au acaparat puterea se inventează niște „teroriști", într-un stat de drept în care minerii vin de patru ori la București, unde maltratează, prădă, dau foc, terorizează și pentru toate acestea nu pățesc nimic ; într-un stat de drept în care studentul Frumușanu este împușcat în plină zi și nimeni nu știe cine a tras ; într-un stat de drept în care bișnițari de ultimă speță și haimanale de tot felul prădă ca în codru averea țării și nimeni nu-i stingherește ; ei bine, într-un asemenea stat faptul de-a fi dat două palme unui polițist obraznic se lasă cu scoaterea din viața publică (și morală) !

În realitate, Toader Ștefca este una din marile conștiințe românești ale zilelor noastre. Nici un fel de înscenare nu poate schimba situația. De aceea, vă întreb, domnule președinte Ion Iliescu, nu credeți că a sosit momentul să interveniți și să puneți capăt unei injustiții strigătoare la cer ? Făcînd dreptate și lumină aici, vă asigur, capitalul dumneavoastră politic va crește considerabil. Altminteri, va scădea și mai tare.

ION D. GOIA ■

Baricadaţi în Palatul Purpuriu

Cînd domnul Ludovic Spiess, ministrul culturii, declara într-un interviu în revista „Flacăra" că nu e nici un pericol pentru operele de artă aflate în muzeul de la Cotroceni, deoarece acesta e bine păzit, știa ce spune. Unitatea specială care păzește aici, comandată de un colonel pe numele său Iliescu (orice asemănare este pur întîmplătoare !), numără în jur de 3 500 de „băieți" trași ca prin inel, vorba măicuței bătrîne. Mărturisirile unui croitor din Colentina, șef de unitate, sînt elocvente : cei care s-au prezentat la probă, pentru a implementa comanda de uniforme făcută de Președinție, erau „plați", „numai oase și mușchi, domnule". Oamenii președintelui se află și în Ministerul Mediului. Nemulțumirile domnului Marcian Bleahu (MER) la preluarea acestui minister de aici se trag. Cunoscutul ecologist a avut surpriza să constate că în ministerul pe care-l lua în grijă se află un număr foarte mare de specialiști în hidrotehnică. Nedumerit, proaspătul ministru a mers cu schema la guvern, a făcut puțină vilvă, apoi s-a potolit. Copsa Mică e mai neagră decît realitatea din ministerul domniei sale, așa că, pas, să mai ia măsuri și următorul ministru, țărănist după toate probabilitățile. Aflați deci că fostul Comitet de Stat al Apelor e bine pitit și ocrotit de un inginer în ape, cu locul de muncă în Palatul Cotroceni. Oricum, Cotrocenii se blindează la propriu. Recent s-a aflat că Unitatea Specială de Pază și Protocol a fost dotată cu MERCEDES-uri, două dintre ele fiind blindate.

Între timp, la Roma, la o întîlnire a creștin-democraților europeni, dl. Corneliu Coposu, președintele PNTCD întreabă cu durere de ce România, atunci cînd e vorba de priorități, e lăsată la urmă, după Bulgaria și Albania. Răspunsul a fost năucitor : „Voi, românii, nu sînteți capabili să vă construiți o societate civilă".

EUGEN MIHĂESCU ■

Ce s-a auzit la Budapesta despre recensămînt?

Cum emisiunea de politică externă a Televiziunii maghiare „Panorama" (urmărită de românii din vestul țării pe vremea lui Ceaușescu) nu poate fi vizionată, în mod obișnuit, decît de aici, nu credem că este lipsit de importanță să prezentăm un rezumat tradus al discuțiilor de la emisiunea din 13 ianuarie a.c. Reporterul Sugar Andras susține că ultimul recensămînt l-a făcut Ceaușescu în 1977, dar formularele completate atunci conform versiunii oficiale ar fi fost îngropate de cutremur, așa că „datele false" comunicate atunci nu au putut fi verificate de nimeni. După statisticile de atunci rezulta că 1 800 0000 de cetățeni s-au declarat maghiari, pe cînd alte calcule indică numărul maghiarilor din România la mai mult de 2 milioane. Bucureștiul vrea să reducă prin acest recensămînt greutatea politică a celei mai mari minorități naționale din Europa.

Tőkés László consideră că recensămîntul este prima practică a conceptiei de stat național unitar prevăzut de noua Constituție. După Trianon, slovacii au reușit să reducă numărul maghiarilor cu vreo 300—400 de mii din cei 800 de mii existenți atunci. Lucruri asemănătoare s-au întîmplat și în România. Susține că aceia care au întocmit formularele de recensămînt au defalcat naționalitatea maghiară în secui, ceangăi și maghiari și chiar pe maghiari îi subdivide în unguri și maghiari.

Csutak Istvan consideră că întrebările sînt astfel puse încît foarte multe depind de cel care întreabă. De pildă, un om simplu afirmă că-i secui ori ceangău, însă el este maghiar.

Sugar Andras afirmă că scopul puterii este să fie consemnați cît mai puțini maghiari la recensămînt. Din aceste motive, Bucureștiul sugerează ca cei din Harghita să se declare secui care, după aprecierea politicii oficiale române nu sînt maghiari, ci români maghiarizați. Dar secuiul șmecher nu cade în această capcană.

Sütő Andras este convins că va rezulta că „sîntem mult mai puțini maghiari în Ardeal și, în general, în România". Ieri au fost și pe la noi și tînărul respectiv avea un creion în mîna dreaptă și un pix în mîna stîngă. Ca urmare a atenționării mele a pus în buzunar creionul. Dacă nu eram atent completa formularul cu creion. Dacă în 1977 au vrut să ne împartă în două, acum vor să ne împartă în patru. Evident că și acum ca și în 1977 sperăm că maghiarimea din Ardeal va evita acest sistem de capcană care i-a fost pregătit".

Care va să zică, iată de ce unii maghiari din Oradea au întrebat pe cenzori dacă au „aprobare" de la László Tőkes să facă recensămîntul. Și, iată, de ce domnia sa prelată nu s-a lăsat recenzat, văduvind numărul maghiarilor din România cu un om. **(B.I.P.).**

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

Limbajul stupid şi cel politic

Noi, „stupid people", adică norodul, sîntem deprinși să vorbim cu un singur înțeles și, cînd imprejurările o impun, cu două. Cuvinte cu trei și mai multe înțelesuri nu prea există în grai românesc. În limbajul politic însă obișnuința de a vorbi și a nu spune nimic ori de a vorbi una și a gîndi alta a devenit artă. Din antichitate am moștenit șapte arte. Pentru ca să se nască a opta, a fost nevoie de jumătate de secol de film. În comunism, au apărut numeroase altele : arta cofetăriei, arta încălțămintei, arta modei... Aceste arte nu se mai practică în [illegible] cît și în cooperativele [illegible] un limbaj politic [illegible]aparile cooperative [illegible] O.N.U., Parlamentul — din care [illegible] variante naționale [illegible]entă contribuție [illegible] ascunse este [illegible]tă postrevoluționară și o datorăm precizării relațiilor de toate naturile dintre președintele Iliescu și fostul său premier Petre Roman. În popor, ignobila bălăceală se cheamă dare în stambă, ceartă ca la ușa cortului, bețeleală, țigăneală, gargariseală. Conform cu modelul preferat : turcesc, țigănesc, muieresc, muscălesc.

Încă din primele luni după insurecția armată contra poporului și a victoriei nomenclaturii asupra nomenclaturii, domnii Roman și Iliescu au ținut să afirme în mai multe rînduri că între ei relațiile sînt prietenești, calde, constructive, majore și absolut consensuale. Dat fiind că nu i-a întrebat nimeni de natura acestor relații — întrucît pentru multă lume devenise clar că erau legături pe linie de partid, de stat și de ilegalitate — începea să se pricească că se ivise ceva. Că pupatul ritual cu substrat organizatoric degenerase într-o scurtă strîngere de mînă încă nu însemna mare lucru. Era nevoie de vorbe.

La oamenii simpli, de la nervi la insultă nu e decît un pas. La cei aleși, la lideri, îndeosebi, se cunosc cîteva etape : tensiune, răbufniri, precizări, confruntare pozitivă de opinii, confruntare negativă de opinii, reveniri, clarificări de poziție, contradicții ideologice și așa mai departe. La unii lideri și subliderі se înregistrează doar aceste etape. Nu se ajunge niciodată la ceartă. Cînd simt că devin stupid people, unii politicieni își amintesc de cei șapte ani de acasă și se controlează. Dar cum cei mai mulți din politicienii români de tranziție n-au petrecut primii șapte ani acasă, ci în grădinițe de partid, împărțind manifeste sau în tot felul de pimnițe și ascunzători — deși, cum vădesc documentele, nu-i căuta nimeni — ei ard, cum s-ar zice etapele, și își implementează reciproc acuze și cuvinte de ocară transgresînd tot ce-i de transgresat. Cel mai bine transgresează domnul Roman. Vorbele domniei sale au dus-întors, adică un înțeles pe față, unul pe dos. Cînd jupînul șef al F.S.N.-ului constată că domnul Iliescu e „forță conservatoare", e limpede că vorbește de Măgureanu și Bîrlădeanu. Cînd denunță încetineala aplicării reformei, e clar că îl dă în git pe domnul Iliescu. Deoarece domnul Iliescu nu are cum să-l dea în git pe Petre Roman, îl numește play-boy, fiu de nomenclaturist și fripturist. De aici pînă la papugiu și mațe fripte e doar o nuanță.

Totuși, îmbrînceala electorală a distinșilor noștri aleși nu a atins niciodată rafinamentul unei dispute la care am asistat cîndva și în care erau implicați doi, ca să le zicem așa, intelectuali. O veritabilă lecție de logică și finețe psihologică. „Am zis eu vreodată de mă-ta că e tîrfă și că te-a făcut cu un sifilitic ?" se întreba cu o retorică rece și oarecum ofensat unul din intelectuali. „N-am zis domnule. Mai întîi că nu știu dacă mă-ta a fost o tîrîturică. Apoi, eu te respect. Nu mi-aș permite să vorbesc despre ce nu e dovedit". „Da' ce", răspundea al doilea intelectual, „am afirmat eu vreodată că matale ești un cretin și că n-ai caracter ? Poate cineva să spună că m-a auzit vorbind că ți-ai violat bunica și că i-ai furat banii de înmormîntare unei mătuțe ? Nu domnule, pentru că eu te respect. Țin prea mult la matale ca să-mi dau drumul la gură și să zic că ești o scîrbă și un traficant. Pentru mine respectul e ceva sfînt !".

Și tot astfel vreo două ceasuri de dialog cald, lămuritor, tovărășesc.

Cît despre spălarea rufelor din familiile politice Roman și Iliescu — după cum zicea odată radio Erevan — noi nu numai pentru asta îi stimăm

TUDOR OCTAVIAN ■

„Ne aflăm într-o umilință politică și națională inadmisibilă“

— interviu cu deputatul CLAUDIU IORDACHE —

● sacrificarea inocenților ● armatele lui Roman și Iliescu ● președinte al nici unui român ● dl Ion Iliescu va ciștiga cu 40 la sută din votanți ● soluția Cuza e posibilă ● țările europene sînt renegociate, inclusiv Franța ● americanii fac în România o politică pro-rusă ● dl Adrian Năstase ne-a abandonat ● partidele, pe locul șapte în preocupările guvernelor post-decembriste ● partidul salariaților e pe cale să apară ● salvarea prin politică în condițiile în care 80 la sută dintre noi sînt apolitici.

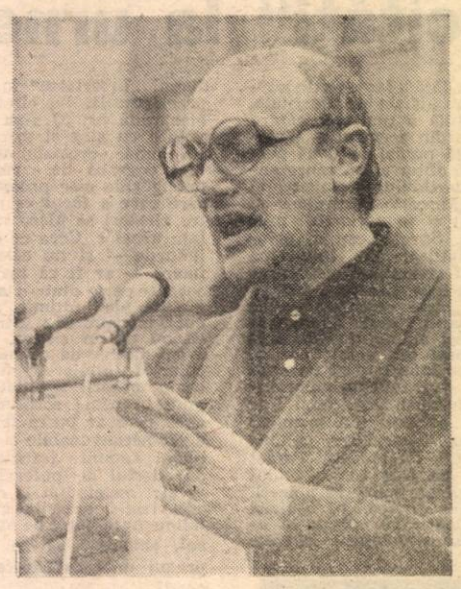

— Domnule deputat Claudiu Iordache, dv. v-ați despărțit de FSN cu năduful unui om înșelat profund. Ce este acest FSN, domnule, e cumva un partid și noi nu știm ?

— FSN-ul n-a fost niciodată un partid, a fost doar o mișcare politică, iar acum nici măcar atît nu mai este. Pot de altfel să spun că am anticipat agonia acestui Front în care am identificat trei categorii de oameni : inocenții, oportuniștii și nomenclaturiștii. În FSN inocenții sînt sacrificați o dată-n plus, ei nu mai înțeleg nimic, în timp ce categoriile celelalte se bat între ele la vîrf, cu ferocitate mafiotă.

— Deci conflictul Iliescu — Roman este adevărat !

— Da, este adevărat, el se desfășoară între cei doi, dar mai ales între armatele din spatele lor.

— Ce părere aveți despre Ion Iliescu, primul lider al FSN, aparent debarcat de partidul pe care l-a înființat ?

— Eu îi aduc un singur reproș : e o persoană timorată, o persoană care nu negociază în bună formă politică situații ale României înseși ; e o persoană care a negociat un tratat cu Moscova într-un moment în care nici o țară estică nu făcea așa ceva, o persoană care a pierdut niște prilejuri extraordinare de a deveni președintele românilor. Ion Iliescu a reușit să devină, pînă la urmă, președintele nici unui român. Este un om funciar slab în calitatea sa de președinte al României. Apreciez că președintele Ion Iliescu n-a reușit să sprijine România într-o perioadă extrem de grea pentru istoria ei.

— Conservatorii fac eforturi ca președintele Ion Iliescu să obțină un nou mandat. Are șanse ?

— Dacă dl. Ion Iliescu va candida avînd concurența de acum doi ani, va ciștiga. Dar nu cu scorul de peste 80 la sută, ci cu 40 la sută. Cu acest procentaj, învingătorul nostru va fi în situația de a nu putea să supraviețuiască în funcție cei patru ani, ci maximum doi ani. Anticipez, dacă președintele Ion Iliescu va fi reales, o criză la jumătatea mandatului lui. Diferența dintre evoluția societății românești spre un concept modern de existență și conceptul președintelui Ion Iliescu este tot mai mare. Conceptul lui e restrictiv, vizînd ținerea sub control a societății românești, de a face ca această societate să nu-și asume niște riscuri care, pînă la sfîrșit, ar putea fi ciștigătoare. E limpede că dacă România nu-și asumă niște riscuri în perioada asta teribil de mișcătoare a Europei politice, în momentul în care Europa se va liniști noi vom fi perdanți pentru încă 50 de ani. Acum e momentul cel bun, iar președintele Ion Iliescu nu are ritm pentru așa ceva.

— Nici în ceea ce privește Unirea ?

— Mircea Druc a spus la Iași că am fi fericiți să știm că președintele Ion Iliescu va face Unirea în trei luni de aici înainte. Sînt circumstanțe, după părerea mea, în care și trei luni sînt prea lungi, dar și altele în care și trei ani sînt prea scurți.

— E posibilă soluția Cuza în problema Unirii ?

— E cu putință și această soluție, dar noi nu trăim într-o singură soluție.

— Domnule Iordache, după atîtea experiențe politice pe care le-ați avut în acești doi ani, cred că ați putea foarte ușor să indicați pericolele care-i pîndesc pe români. Vă rog !

— În primul rînd, la ora actuală, fiecare stat din Europa este renegociat, fie el mare sau mic. Chiar și statutul Franței este renegociat în aceste momente. Cu atît mai mult este pus în cauză statutul unor țări ca România, Bulgaria, Iugoslavia. Aceste renegocieri nu se fac la o masă rotundă, ci se fac în fond, prin calculul echilibrului politic. Cită vreme noi ne plasăm în politica pașilor toleranți, ne aflăm în plan european într-o umilință politică și națională inadmisibilă. Deci șansele noastre la aceste negocieri vor fi extrem de slabe. Evident, avem nevoie de schimbarea puterii actuale. Pentru acest motiv și nu pentru motivul că această putere este infiltrată de nomenclatură. Avem nevoie de un guvern curajos, de o putere curajoasă, nouă, legitimă și credibilă, care să negocieze în forță poziția României.

— Care ar fi situația Basarabiei în această negociere ?

— Gîndiți-vă că dacă România s-ar uni cu Basarabia, am fi deja un stat tare aici. În momentul în care americanii, îngrijorați de situația Germaniei, încearcă să facă în România o politică pro-rusă — și asta-i situația acum — noi am putea să găsim niște alianțe europene tocmai pentru a fixa acest curs. Avem importanța noastră, dar nu prin persoane de calitatea domnului Adrian Năstase vom reuși noi să renegociem bune soluții. Dl. Adrian Năstase ne-a abandonat deja. El însuși este un umil ca persoană publică — și puteți să publicați asta — pentru că este singurul nostru ministru de externe din ultima sută de ani care a dus o politică antiunionistă. Dl. Năstase a trimis un ambasador la Chișinău, gafă care ar trebui să-i încheie dosarul politic. Cu toate acestea, el e bine-mersi. Avem nevoie de o nouă putere politică românească.

— Din ce s-ar putea constitui această putere ? Nu aveți impresia unui vid politic ?

— Timp de doi ani de zile am simulat că sîntem constructori ai partidelor, ai societății civile, dar n-am reușit pe nicăieri să facem mare lucru: Trăim într-un derizoriu al vieții politice, dar cîteva constante sînt, totuși, asigurate de cele 6—7 milioane de salariați români care și-au creat o structură sindicală — și ea precară în sine, dar importantă, fără îndoială. Observați că toate guvernele care s-au succedat n-au discutat decît cu această structură, cu aceia care sînt reprezentanții acestor structuri și nu cu partidele. După cum declara Dorel Șandor, consilier și expert în cele două guverne de după decembrie 1989, partidele au fost a șaptea sau a opta preocupare în agenda lui Petre Roman sau Theodor Stolojan. Nu s-au împiedicat guvernele noastre într-un partid sau altul, s-au împiedicat în sindicate. Sindicatele românești se află încă în pericolul de a se politiza cu toată viteza și de aceea e nevoie de un partid asociat mișcării sindicale care, odată constituit, ar degreva mișcarea sindicală de veleități politice, împingînd-o spre ceea ce este strict sindical. Nu e vorba de o invenție, ci de o construcție care a funcționat în ultimii 40 de ani în toată Europa civilizată, în Germania, Suedia, Franța, Italia. Am propus celor de la Cartelul național sindical „Alfa“ să accepte ideea formării unui astfel de partid numit „Solidaritatea“. Partidul „Solidaritatea“ e pe cale să apară.

— Sînt unii, și nu puțini, ce spun că încet-încet ne pierdem pînă și dreptul la speranță. E adevărat ce spun acești oameni ?

— Poporului român nu-i va lipsi nici o speranță atîta vreme cît se va implica pentru această speranță. Dar atîta vreme cît poporul român se tînguie și constată că trăiește prost, atîta vreme cît se teme că-și pierde locurile de muncă, dar pe de altă parte rămîne în aceeași pasivitate pe care i-o cunoaștem destul de bine, el este lipsit de șansa de a avea o speranță. Viața lui va deveni tot mai dificilă, momentul marilor crize se va apropia, iar ieșirile în stradă nu vor vindeca România. După mine, soluția este decizia politică și nu apelul de-a surda de a munci mai mult. Decizia politică, deci, deoarece dacă am face un sondaj în mintea fiecăruia dintre noi, vom vedea că 80 la sută sîntem apolitici.

EUGEN MIHĂESCU

Gherila domnului Iuga

Dl. Dumitru Iuga, liderul Sindicatului Liber din Radioteleviziunea Română, a anunțat că se retrage din această funcție, despre care se zice că îi e foarte dragă domnului Răzvan Theodorescu. Atît de dragă, încît ar vrea s-o ia cu el, pe post de Hopa-Mitică, la etajul XI din turnul tv. Dl. Iuga, însă, nu este supărat nicidecum de această orientare curat prezidențială a domnului Răzvan Theodorescu, și veți vedea de ce.

— Deci, domnule Iuga, intenționați să părăsiți conducerea sindicatului. Dezarmați, cumva ?

— Nici vorbă. Intenția mea e să eliberez Televiziunea Română

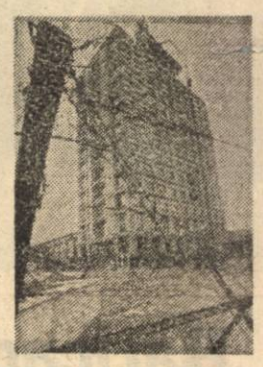

de sub tutela Palatului Cotroceni.

— Vă dați seama că din afara acestei instituții e aproape imposibil ?

— Nu cred. Voi încerca acest demers civic de maximă importanță pentru democrația românească de pe alte poziții, mult mai eficiente.

— Și sindicatul al cărui fondator sînteți, ce se va întîmpla cu el ?

— Va fi mult mai puternic de aici înainte, veți vedea. Oamenii continuă să vină în acest sindicat. Începutul e făcut.

Deocamdată, dl. Iuga e încă președintele sindicatului din TVR. Surse sindicale din Alianța Confederativă Intersindicală „15 Noiembrie“ vorbesc însă de o Federație a lucrătorilor din audiovizual. Iată o informație care va bucura nespus conducerea Radioteleviziunii... **(E. MIHĂESCU).**

O bursă pentru România

— dialog cu domnul Les Abbie, consultant de management la firma Touche Ross, membru în DRT International —

— Care sînt condițiile necesare pentru formarea unei Burse ?

— Primul lucru care trebuie spus este că, dacă dorești să începi o piață de schimb de acțiuni, nu ai nevoie de foarte multe legi și reglementări. Este nevoie de persoane care să dorească să negocieze acțiuni și să ai un mecanism de schimb. În țările vestice, Bursele au început cu un număr redus de oameni, la un nivel foarte redus de schimb și pe măsură ce a crescut competența în negocierea acțiunilor, acestea s-au extins pentru a putea cuprinde și celelalte acțiuni apărute pe parcurs. Pentru început nu a fost nevoie de un mecanism complicat de schimb, ci de o încăpere mică, în care se găsea o tablă pe care se scriau prețurile cerute și oferite pentru acțiuni. Acesta e modul cum încep Bursele de acțiuni. Pot spune încă două lucruri : e necesar, în primul rînd, ca guvernele respective să aibă un sistem fiscal de impozitare care să stimuleze persoanele să devină deținătoare de acțiuni. O eroare frecventă e impozitarea profitului deținătorilor de acțiuni. Al doilea lucru, pe măsură ce Bursa crește, e nevoie să se dezvolte un sistem de legi care să împiedice fraudele, necinstea și care să garanteze oamenilor că-și vor primi banii de pe acțiuni. Aceste legi trebuie să fie pragmatice și nu prea complicate.

— Este necesară o pregătire psihologică a oamenilor înainte de a deschide o Bursă ?

— Bursa de acțiuni nu reprezintă primul lucru ce trebuie făcut pentru a crea o piață de acțiuni. Cred că sînt alte moduri prin care conceptul de acțiune poate fi promovat într-o țară, astfel încît oamenii să înțeleagă ce reprezintă o acțiune. Dacă acum ai încerca să realizezi o piață fără să știi ce este o acțiune, riști să eșuezi. O metodă ar fi să scoți la vînzare acțiuni dintr-o întreprindere de stat, făcîndu-i reclamă în ziare, educînd populația, informînd-o ce este o acțiune, cît costă și ce riscuri implică deținerea unei acțiuni și ce ciștiguri se pot aștepta în timp. Acțiunile scoase la vînzare pot fi pe termen nedefinit sau pe o perioadă fixă, în schimbul unei recompense. Cu timpul oamenii vor înțelege ce înseamnă o acțiune din punct de vedere economic. E necesară o campanie de publicitate.

— În cîți ani s-ar putea să avem o Bursă în România ?

— Teoretic nu este necesar ca fiecare țară să aibă o Bursă de acțiuni. S-ar putea să nu fie necesară o Bursă pentru România. În țările occidentale, unde economiile sînt la un nivel foarte ridicat, marea majoritate a Burselor sînt mici. Dacă te uiți la piețele din capitalele europene, există doar trei mari Burse : la Londra, Frankfurt, Paris. În majoritatea țărilor scandinave, în Italia, în țările mediteraneene există unele Burse, dar nu sînt foarte mari. Persoanele din aceste țări negociază acțiunile utilizînd Bursele foarte mari pentru că sînt eficiente. Părerea mea e că dacă România dorește să aibă o Bursă de acțiuni, cel mai bine e s-o lase să se dezvolte singură, decît să încerce să realizeze ceva complicat de la început. Pentru România, probabil, cel mai bine ar fi ca negocierea acțiunilor să se facă la început în Bursa de la Budapesta. Și după ce oamenii învață să facă vînzări-cumpărări, va fi comod să se facă o Bursă cu sediul la București. Și dacă se va merge pe această direcție, cu oameni acomodați, instruiți, nu există nici un motiv ca o astfel de piață să înceapă peste cinci ani în România. Cam în cinci ani ar fi corect să considerăm că ar funcționa o piață la nivel redus. După o perioadă, să zicem, de 10 ani s-ar putea realiza o Bursă suficient de mare în comparație cu posibilitățile regionale.

PETRE BARBU

„Excentricități" la urne

Alegerile locale care au avut loc duminică 9 februarie au suferit de niște „excentricități" al căror sens ar trebui căutat mai adînc decît în simpla desincronizare dintre elementele sistemului electoral. Ce poate constata un reporter care a colindat, pe jos, mai multe centre de votare din Capitală ? Că la secția 112 din sectorul 6, organizată la o grădiniță de periferie, nu departe de Piața Rășița (unde au votat cei domiciliați pe străzile Constantin Brîncoveanu nr. 126—132, Izvorul Oltului 6, Luică 43—45) nu erau afișate, în holul care forma un fel de „anticameră de votare", nici un tip de modele de buletine de vot. În secția de votare se putea intra după voie, nestingherit, cel puțin în jurul orelor 20,30—20,45, în ciuda celor două cadre militare postate la intrarea în circumscripție ; oricine ar fi dorit se putea strecura în oricare din cele cîteva secții alăturate (nr. 113, 114) fără a face uz de legitimație sau alt act de identitate. Urna mobilă a unui alt centru de votare din sectorul 6 a plecat însoțită numai de două persoane : un ofiter și un reprezentant al partidului socialist al muncii. „Mișcări" suspecte s-au înregistrat și în perioada preelectorală. Spre exemplu, printre salariații de la Biblioteca Centrală Universitară, s-au prezentat, cu liste, pentru a strînge adeziuni, niște candidați care s-au declarat a fi „independenți", deși nu s-a dovedit a fi așa în toate din aceste cazuri. Mai sîntem informați că un înalt magistrat cu o funcție importantă în Ministerul Justiției, i-ar fi sfătuit pe unii din membrii P.S.M.-ului să candideze ca „independenți". Deși d-nul Verdeț declarase pe față că partidul său nu va participa în alegeri. Unii dintre pesemiștii așa-ziși „independenți" au apărut ca atare în listele publicate în cotidianul „Libertatea" în perioada preelectorală. La circumscripția electorală nr. 33 s-au întors să voteze cu sîrg și mare silință un număr apreciabil de răposați. Mai degrabă de crezut decît potlogăriile este proasta organizare care a făcut ca mulți dintre electori să plece scîrbiți din fața urnelor. Ceea ce apare mai limpede — și nu este o insinuare — ar fi că toate acestea pot face parte dintr-o tactică bine gîndită (de ultimă atitudine), după modelul că : „dacă se pare că nu putem cîștiga, măcar să avem motive de contestație (sau chiar de anulare)", în scopul compromiterii rezultatelor obținute în urma scrutinurilor locale, care ar putea fi mai mult decît neconvenabile și incomode unor anumite fracțiuni caduce dar destul de puternice încă. Și aici ne gîndim la cele ce au organizat și exercitat guvernarea falimentară care, de aproape doi ani, amenință să ne ducă în pragul unei catastrofe de proporții.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Ștețca

Poate cea mai exactă măsură a „legalității" feseniste o dă cazul Ștețca, primarul din Săpința, singura localitate din țară unde nu s-au putut ține, la 9 februarie, alegerile locale. Primarul a fost exclus de pe listele electorale, din cauza condamnării pronunțate de tribunalul din Galați (unul din fiefurile feseniste).

Ștețca s-a ridicat în contra nomenclaturii comuniste și neocomuniste (feseniste), a fost un deschizător de drumuri în reașezarea vieții țăranilor în albia ei firească. S-a alăturat „golanilor" din Piața Universității, a fost cu gîndul și cu fapta alături de ei. Securitatea n-a întîrziat să-și facă simțită prezența. Toader Ștețca a fost tîrît în fața tribunalului și condamnat. În numele statului de drept. Așa să fie oare?

Într-un stat de drept în care, pentru crimele săvîrșite de cei ce-au acaparat puterea se inventează niște „teroriști", într-un stat de drept în care minerii vin de patru ori la București, unde maltratează, prădă, dau foc, terorizează și pentru toate acestea nu pățesc nimic ; într-un stat de drept în care studentul Frumușanu este împușcat în plină zi și nimeni nu știe cine a tras; într-un stat de drept în care bișnițari de ultimă speță și haimanale de tot felul prădă ca în codru averea țării și nimeni nu-i stingherește : ei bine, într-un asemenea stat faptul de-a fi dat două palme unui polițist oarecare se lasă cu scoaterea din viața publică (și morală) !

În realitate, Toader Ștețca este una din marile conștiințe românești ale zilelor noastre. Nici un fel de înscenare nu poate schimba situația. De aceea, vă întreb, domnule președinte Ion Iliescu, nu credeți că a sosit momentul să interveniți și să puneți capăt unei injustiții strigătoare la cer ? Făcînd dreptate și lumină aici, vă asigur, capitalul dumneavoastră politic va crește considerabil. Altminteri, va scădea și mai tare.

ION D. GOIA ■

Baricadați în Palatul Purpuriu

Cînd domnul Ludovic Spiess, ministrul culturii, declara într-un interviu în revista „Flacăra" că nu e nici un pericol pentru operele de artă aflate în muzeul de la Cotroceni, deoarece acestea se bine păzit, știa ce spune. Unitatea specială care păzește aici, comandată de un colonel pe numele său Iliescu (orice asemănare este pur întîmplătoare !), numără în jur de 3 500 de „băieți" trași ca prin inel, vorba măicuței bătrîne. Mărturisirile unui croitor din Colentina, șef de unitate, sînt elocvente : cei care s-au prezentat la probă, pentru a implementa comanda de uniforme făcută de Președinție, erau „plați", „numai oase și mușchi, domnule". Oamenii președintelui se află și în Ministerul Mediului. Nemulțumirile domnului Marcian Bleahu (MER) la preluarea acestui minister de aici se trag. Cunoscutul ecologist a avut surpriza să constate că în ministerul pe care-l lua în grijă se află un număr foarte mare de specialiști în hidrotehnică. Nedumerit, proaspătul ministru a mers cu schema la guvern, a făcut puțină vîlvă, apoi s-a potolit. Copsa Mică e mai neagră decît realitatea din ministerul domniei sale, așa că, pas, să mai ia măsuri și următorul ministru, țărănist după toate probabilitățile. Aflați deci că fostul Comitet de Stat al Apelor e bine pitit și ocrotit de un inginer în ape, cu locul de muncă în Palatul Cotroceni. Oricum, Cotrocenii se blindează la propriu. Recent s-a aflat că Unitatea Specială de Pază și Protocol a fost dotată cu MERCEDES-uri, două dintre ele fiind blindate.

Între timp, la Roma, la o întîlnire a creștin-democraților europeni, dl. Corneliu Coposu, președintele PNTCD întreabă cu durere de ce România, atunci cînd e vorba de priorități, e lăsată la urmă, după Bulgaria și Albania. Răspunsul a fost năucitor : „Voi, românii, nu sînteți capabili să vă construiți o societate civilă".

EUGEN MIHĂESCU ■

Ce s-a auzit la Budapesta despre recensămînt?

Cum emisiunea de politică externă a Televiziunii maghiare „Panorama" (urmărită de românii din vestul țării pe vremea lui Ceaușescu) nu poate fi vizionată, în mod obișnuit, decît de aici, nu credem că este lipsit de importanță să prezentăm un rezumat tradus al discuțiilor de la emisiunea din 13 ianuarie a.c. Reporterul Sugar Andras susține că ultimul recensămînt l-a făcut Ceaușescu în 1977, dar formularele completate atunci conform versiunii oficiale ar fi fost îngropate de cutremur, așa că „datele false" comunicate atunci nu au putut fi verificate de nimeni. După statisticile de atunci rezulta că 1 800 0000 de cetățeni s-au declarat maghiari, pe cînd alte calcule indică numărul maghiarilor din România la mai mult de 2 milioane. Bucureștiul vrea să reducă prin acest recensămînt greutatea politică a celei mai mari minorități naționale din Europa.

Tőkés László consideră că recensămîntul este prima practicare a concepției de stat național unitar prevăzut de noua Constituție. După Trianon, slovacii au reușit să reducă numărul maghiarilor cu vreo 300—400 de mii din cei 800 de mii existenți atunci. Lucruri asemănătoare s-au întîmplat și în România. Susține că aceia care au întocmit formularele de recensămînt au defalcat națiunea maghiară în secui, ceangăi și maghiari și chiar pe maghiari îi subdivide în unguri și maghiari.

Csutak Istvan consideră că întrebările sînt astfel puse încît foarte multe depind de cel care întreabă. De pildă, un om simplu afirmă că-i secui ori ceangău, însă el este maghiar.

Sugar Andras afirmă că scopul puterii este să fie consemnați cît mai puțini maghiari la recensămînt. Din aceste motive, Bucureștii sugerează ca cei din Harghita să se declare secui care, după aprecierea politicii oficiale române nu sînt maghiari, ci români maghiarizați. Dar secuiul șmecher nu cade în această capcană.

Sütő Andras este convins că va rezulta că „sîntem mult mai puțini maghiari în Ardeal și, în general, în România". Ieri au fost și pe la noi și tînărul-reporter avea un creion în mîna dreaptă și un pix în mîna stîngă. Ca urmare a atenționării mele a pus în buzunar creionul. Dacă nu eram atent completa formularul cu creion. Dacă în 1977 au vrut să ne împartă în două, acum vor să ne împartă în patru. Evident că și acum ca și în 1977 sperăm că maghiarimea din Ardeal va evita acest sistem de capcană care i-a fost pregătit".

Care va să zică, iată de ce unii maghiari din Oradea au întrebat pe cenzori dacă au „aprobare" de la László Tőkes să facă recensămîntul. Și, iată, de ce domnia sa prelată nu s-a lăsat recenzat, văduvind numărul maghiarilor din România cu un om. **(B.I.P.).**

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

Limbajul stupid și cel politic

Noi, „stupid people", adică norodul, sîntem deprinși să vorbim cu un singur înțeles și, cînd împrejurările o impun, cu două. Cuvinte cu trei și mai multe înțelesuri nu prea există în grai românesc. În limbajul politic însă obișnuința de a vorbi și a nu spune nimic ori de a vorbi una și a gîndi alta a devenit artă. Din antichitate am moștenit șapte arte. Pentru ca să se nască a opta, a fost nevoie de jumătate de secol de film. În comunism, au apărut numeroase altele : arta cofetăriei, arta încălțămintei, arta [illegible] arta modei... Aceste [illegible]u se mai practică în [illegible]bresle, ci în cooperative, un limbaj politic [illegible]narile cooperative [illegible]O.N.U., Parlamentul — din care [illegible]ariante naționale [illegible]entă contribuție [illegible]l ascunse este [illegible]tistă postrevoluționară și o datorăm precizării relațiilor de toate naturile dintre președintele Iliescu și fostul său premier Petre Roman. În popor, ignobila bălăceală se cheamă dare în stampă, ceartă ca la ușa cortului, beșteleală, țigăneală, gargariseală. Conform cu modelul preferat : turcesc, țigănesc, muieresc, muscălesc.

Încă din primele luni după insurecția armată contra poporului și a victoriei nomenclaturii asupra nomenclaturii, domnii Roman și Iliescu au ținut să afirme în mai multe rînduri că între ei relațiile sînt prietenești, calde, constructive, majore și absolut consensuale. Dat fiind că nu i-a întrebat nimeni de natura acestor relații — întrucît pentru multă lume devenise clar că erau legături pe linie de partid, de stat și de ilegalitate — începea să se prricească că se ivise ceva. Că pupatul ritual cu substrat organizatoric degenerase într-o scurtă strîngere de mînă încă nu însemna mare lucru. Era nevoie de vorbe.

La oamenii simpli, de la nervi la insultă nu e decît un pas. La cei aleși, la lideri, îndeosebi, se cunosc cîteva etape: tensiune, răbufniri, precizări, confruntare pozitivă de opinii, confruntare negativă de opinii, reveniri, clarificări de poziție, contradicții ideologice și așa mai departe. La unii lideri și subliderі se înregistrează doar aceste etape. Nu se ajunge niciodată la ceartă. Cînd simt că devin stupid people, unii politicieni își amintesc de cei șapte ani de acasă și se controlează. Dar cum cei mai mulți din politicienii români de tranziție n-au petrecut primii șapte ani acasă, ci în grădinițe de partid, împărțind manifeste sau în tot felul de pimnițe și ascunzători — deși, cum vădesc documentele, nu-i căuta nimeni — ei ard, cum s-ar zice etapele, și își implementează reciproc acuze și cuvinte de ocară transgresînd tot ce-i de transgresat. Cel mai bine transgresează domnul Roman. Vorbele domniei sale au dus-întors, adică un înțeles pe față, unul pe dos. Cînd jupînul șef al F.S.N.-ului constată că domnul Iliescu e „forță conservatoare", e limpede că vorbește de Măgureanu și Bîrlădeanu. Cînd denunță incetineala aplicării reformei, e clar că îl dă în gît pe domnul Iliescu. Deoarece domnul Iliescu nu are cum să-l dea în gît pe Petre Roman, îl numește play-boy, fiu de nomenclaturist și fripturist. De aici pînă la papugiu și mațe fripte e doar o nuanță.

Totuși, îmbrînceala electorală a distinșilor noștri aleși nu a atins niciodată rafinamentul unei dispute la care am asistat cîndva și în care erau implicați doi, ca să le zicem așa, intelectuali. O veritabilă lecție de logică și finețe psihologică. „Am zis eu vreodată de mă-ta că e tîrfă și că te-a făcut cu un sifilitic ?" se întreba cu o retorică rece și oarecum ofensat unul din intelectuali. „N-am zis domnule. Mai întîi că nu știu dacă mă-ta a fost o tiitură. Apoi, eu te respect. Nu mi-aș permite să vorbesc despre ce nu e dovedit". „Da' ce", răspundea al doilea intelectual, „am afirmat eu vreodată că matale ești un cretin și că n-ai caracter ? Poate cineva să spună că m-a auzit vorbind că ți-ai violat bunica și că i-ai furat banii de înmormîntare unei mătuse ? Nu domnule, pentru că eu te respect. Țin prea mult la matale ca să-mi dau drumul la gură și să zic că ești o scîrbă și un traficant. Pentru mine respectul e ceva sfînt !".

Și tot astfel vreo două ceasuri de dialog cald, lămuritor, tovărășesc.

Cît despre spălarea rufelor din familiile politice Roman și Iliescu — după cum zicea odată radio Erevan — noi nu numai pentru asta îi stimăm.

TUDOR OCTAVIAN ■

„Ne aflăm într-o umilință politică și națională inadmisibilă“

— interviu cu deputatul CLAUDIU IORDACHE —

● sacrificarea inocenților ● armatele lui Roman și Iliescu ● președinte al nici unui român ● dl Ion Iliescu va cîștiga cu 40 la sută din votanți ● soluția Cuza e posibilă ● țările europene sînt renegociate, inclusiv Franța ● americanii fac în România o politică pro-rusă ● dl Adrian Năstase ne-a abandonat ● partidele, pe locul șapte în preocupările guvernelor post-decembriste ● partidul salariaților e pe cale să apară ● salvarea prin politică în condițiile în care 80 la sută dintre noi sînt apolitici.

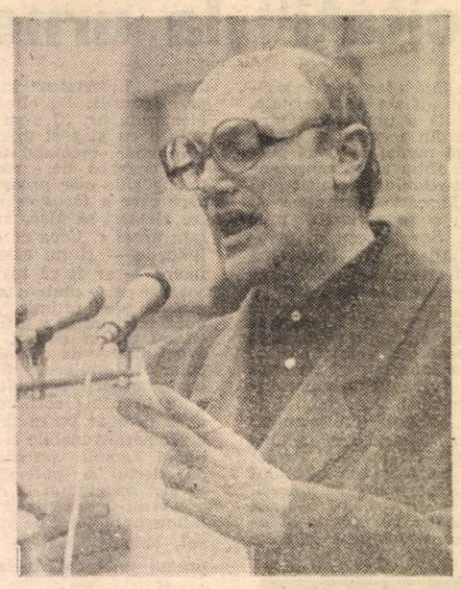

— Domnule deputat Claudiu Iordache, dv. v-ați despărțit de FSN cu năduful unui om înșelat profund. Ce este acest FSN, domnule, e cumva un partid și noi nu știm ?

— FSN-ul n-a fost niciodată un partid, a fost doar o mișcare politică, iar acum nici măcar atît nu mai este. Pot de altfel să spun că am anticipat agonia acestui Front în care am identificat trei categorii de oameni : inocenții, oportuniștii și nomenclaturiștii. În FSN inocenții sînt sacrificați o dată-n plus, ei nu mai înțeleg nimic, în timp ce categoriile celelalte se bat între ele la vîrf, cu ferocitate mafiotă.

— Deci conflictul Iliescu — Roman este adevărat !

— Da, este adevărat, el se desfășoară între cei doi, dar mai ales între armatele din spatele lor.

— Ce părere aveți despre Ion Iliescu, primul lider al FSN, aparent debarcat de partidul pe care l-a înființat ?

— Eu îi aduc un singur reproș : e o persoană timorată, o persoană care nu negociază în bună formă politică situații ale României înseși ; e o persoană care a negociat un tratat cu Moscova într-un moment în care nici o țară estică nu făcea așa ceva, o persoană care a pierdut niște prilejuri extraordinare de a deveni președintele românilor. Ion Iliescu a reușit să devină, pînă la urmă, președintele nici unui român. Este un om funciar slab în calitatea sa de președinte al României. Aproximez că președintele Ion Iliescu n-a reușit să sprijine România într-o perioadă extrem de grea pentru istoria ei.

— Conservatorii fac eforturi ca președintele Ion Iliescu să obțină un nou mandat. Are șanse ?

— Dacă dl. Ion Iliescu va candida avînd concurența de acum doi ani, va cîștiga. Dar nu cu scorul de peste 80 la sută, ci cu 40 la sută. Cu acest procentaj, învingătorul nostru va fi în situația de a nu putea să supraviețuiască în funcție cei patru ani, ci maximum doi ani. Anticipez, dacă președintele Ion Iliescu va fi reales, o criză la jumătatea mandatului lui. Diferența dintre evoluția societății românești spre un concept modern de existență și conceptul președintelui Ion Iliescu este tot mai mare. Conceptul lui e restrictiv, văzînd ținerea sub control a societății românești, de a face ca această societate să nu-și asume niște riscuri care, pînă la sfîrșit, ar putea fi cîștigătoare. E limpede că dacă România nu-și asumă niște riscuri în perioada asta teribil de mișcătoare a Europei politice, în momentul în care Europa se va liniști noi vom fi perdanți pentru încă 50 de ani. Acum e momentul cel bun, iar președintele Ion Iliescu nu are ritm pentru așa ceva.

— Nici în ceea ce privește Unirea ?

— Mircea Druc a spus la Iași că am fi fericiți să știm că președintele Ion Iliescu va face Unirea în trei luni de aici înainte. Sînt circumstanțe, după părerea mea, în care și trei luni sînt prea lungi, dar și altele în care și trei ani sînt prea scurți.

— E posibilă soluția Cuza în problema Unirii ?

— E cu putință și această soluție, dar noi nu trăim într-o singură soluție.

— Domnule Iordache, după atîtea experiențe politice pe care le-ați avut în acești doi ani, cred că ați putea foarte ușor să indicați pericolele care-i pîndesc pe români. Vă rog !

— În primul rînd, la ora actuală, fiecare stat din Europa este renegociat, fie el mare sau mic. Chiar și statutul Franței este renegociat în aceste momente. Cu atît mai mult este pus în cauză statutul unor țări ca România, Bulgaria, Iugoslavia. Aceste renegocieri nu se fac la o masă rotundă, ci se fac în fond, prin calculul echilibrului politic. Cîtă vreme noi ne plasăm în politica pașilor toleranți, ne aflăm în plan european într-o umilință politică și națională inadmisibilă. Deci șansele noastre la aceste negocieri vor fi extrem de slabe. Evident, avem nevoie de schimbarea puterii actuale. Pentru acest motiv și nu pentru motivul că această putere este infiltrată de nomenclatură. Avem nevoie de un guvern curajos, de o putere curajoasă, nouă, legitimă și credibilă, care să negocieze în forță poziția României.

— Care ar fi situația Basarabiei în această negociere ?

— Gîndiți-vă că dacă România s-ar uni cu Basarabia, am fi deja un stat tare aici. În momentul în care americanii, îngrijorați de situația Germaniei, încearcă să facă în România o politică pro-rusă — și asta-i situația acum — noi am putea să găsim niște alianțe europene tocmai pentru a fixa acest curs. Avem importanța noastră, dar nu prin persoane de calitatea domnului Adrian Năstase vom reuși noi să renegociem bune soluții. Dl. Adrian Năstase ne-a abandonat deja. El însuși este un umil ca persoană publică — și puteți să publicați asta — pentru că este singurul nostru ministru de externe din ultima sută de ani care a dus o politică antiunionistă. Dl. Năstase a trimis un ambasador la Chișinău, gafă care ar trebui să-i încheie dosarul politic. Cu toate acestea, el e bine-mersi. Avem nevoie de o nouă putere politică românească.

— Din ce s-ar putea constitui această putere ? Nu aveți impresia unui vid politic ?

— Timp de doi ani de zile am simulat că sîntem constructori ai partidelor, ai societății civile, dar n-am reușit pe nicăieri să facem mare lucru. Trăim într-un derizoriu al vieții politice, dar cîteva constante sînt, totuși, asigurate de cele 6—7 milioane de salariați români care și-au creat o structură sindicală — și ea precară în sine, dar importantă, fără îndoială. Observați că toate guvernele care s-au succedat n-au discutat decît cu această structură, cu aceia care sînt reprezentanții acestor structuri și nu cu partidele. După cum declara Dorel Șandor, consilier și expert în cele două guverne de după decembrie 1989, partidele au fost a șaptea sau a opta preocupare în agenda lui Petre Roman sau Theodor Stolojan. Nu s-au împiedicat guvernele noastre într-un partid sau altul, s-au împiedicat în sindicate. Sindicatele românești se află încă în pericolul de a se politiza cu toată viteza și de aceea e nevoie de un partid asociat mișcării sindicale care, odată constituit, ar degreva mișcarea sindicală de veleități politice, împingînd-o spre ceea ce este strict sindical. Nu e vorba de o invenție, ci de o construcție care a funcționat în ultimii 40 de ani în toată Europa civilizată, în Germania, Suedia, Franța, Italia. Am propus celor de la Cartelul național sindical „Alfa“ să accepte ideea formării unui astfel de partid numit „Solidaritatea“. Partidul „Solidaritatea“ e pe cale să apară.

— Sînt unii, și nu puțini, ce spun că încet-încet ne pierdem pînă și dreptul la speranță. E adevărat ce spun acești oameni ?

— Poporului român nu-i va lipsi nici o speranță atîta vreme cît se va implica pentru această speranță. Dar atîta vreme cît poporul român se tînguie și constată că trăiește prost, atîta vreme cît se teme că-și pierde locurile de muncă, dar pe de altă parte rămîne în aceeași pasivitate pe care i-o cunoaștem destul de bine, el este lipsit de șansa de a avea o speranță. Viața lui va deveni tot mai dificilă, momentul marilor crize se va apropia, iar ieșirile în stradă nu vor vindeca România. După mine, soluția este decizia politică și nu apelul de-a surda de a munci mai mult. Decizia politică, deci, deoarece dacă am face un sondaj în mintea fiecăruia dintre noi, vom vedea că 80 la sută sîntem apolitici.

EUGEN MIHĂESCU

Gherila domnului Iuga

Dl. Dumitru Iuga, liderul Sindicatului Liber din Radioteleviziunea Română, a anunțat că se retrage din această funcție, despre care se zice că îi e foarte dragă domnului Răzvan Theodorescu. Atît de dragă, încît ar vrea s-o ia cu el, pe post de Hopa-Mitică, la etajul XI din turnul tv. Dl. Iuga, însă, nu este supărat nicidecum de această orientare curat prezidențială a domnului Răzvan Theodorescu, și veți vedea de ce.

— Deci, domnule Iuga, intenționați să părăsiți conducerea sindicatului. Dezarmați, cumva ?

— Nici vorbă. Intenția mea e să eliberez Televiziunea Română

de sub tutela Palatului Cotroceni.

— Vă dați seama că din afara acestei instituții e aproape imposibil ?

— Nu cred. Voi încerca acest demers civic de maximă importanță pentru democrația românească de pe alte poziții, mult mai eficiente.

— Și sindicatul al cărui fondator sînteți, ce se va întîmpla cu el ?

— Va fi mult mai puternic de aici înainte, veți vedea. Oamenii continuă să vină în acest sindicat. Începutul e făcut.

Deocamdată, dl. Iuga e încă președintele sindicatului din TVR. Surse sindicale din Alianța Confederativă Intersindicală „15 Noiembrie“ vorbesc însă de o Federație a lucrătorilor din audiovizual. Iată o informație care va bucura nespus conducerea Radioteleviziunii... **(E. MIHĂESCU).**

O bursă pentru România

— dialog cu domnul Les Abbie, consultant de management la firma Touche Ross, membru în DRT International —

— Care sînt condițiile necesare pentru formarea unei Burse ?

— Primul lucru care trebuie spus este că, dacă dorești să începi o piață de schimb de acțiuni, nu ai nevoie de foarte multe legi și reglementări. Este nevoie de persoane care să dorească să negocieze acțiuni și să ai un mecanism de schimb. În țările vestice, Bursele au început cu un număr redus de oameni, la un nivel foarte redus de schimb și pe măsură ce a crescut competența în negocierea acțiunilor, acestea s-au extins pentru a putea cuprinde și celelalte acțiuni apărute pe parcurs. Pentru început nu a fost nevoie de un mecanism complicat de schimb, ci de o încăpere mică, în care se găsea o tablă pe care se scriau prețurile cerute și oferite pentru acțiuni. Acesta e modul cum încep Bursele de acțiuni. Pot spune încă două lucruri : e necesar, în primul rînd, ca guvernele respective să aibă un sistem fiscal de impozitare care să stimuleze persoanele să devină deținătoare de acțiuni. O eroare frecventă e impozitarea profitului deținătorilor de acțiuni. Al doilea lucru, pe măsură ce Bursa crește, e nevoie să se dezvolte un sistem de legi care să împiedice fraudele, necinstea și care să garanteze oamenilor că-și vor primi banii de pe acțiuni. Aceste legi trebuie să fie pragmatice și nu prea complicate.

— Este necesară o pregătire psihologică a oamenilor înainte de a deschide o Bursă ?

— Bursa de acțiuni nu reprezintă primul lucru ce trebuie făcut pentru a crea o piață de acțiuni. Cred că sînt alte moduri prin care conceptul de acțiune poate fi promovat într-o țară, astfel încît oamenii să înțeleagă ce reprezintă o acțiune. Dacă acum ai încerca să realizezi o piață fără să știi ce este o acțiune, riști să eșuezi. O metodă ar fi să scoți la vînzare acțiuni dintr-o întreprindere de stat, făcîndu-i reclamă în ziare, educînd populația, informînd-o ce este o acțiune, cît costă și ce riscuri implică deținerea unei acțiuni și ce cîștiguri se pot aștepta în timp. Acțiunile scoase la vînzare pot fi pe termen nedefinit sau pe o perioadă fixă, în schimbul unei recompense. Cu timpul oamenii vor înțelege ce înseamnă o acțiune din punct de vedere economic. E necesară o campanie de publicitate.

— În cîți ani s-ar putea să avem o Bursă în România ?

— Teoretic nu este necesar ca fiecare țară să aibă o Bursă de acțiuni. S-ar putea să nu fie necesară o Bursă pentru România. În țările occidentale, unde economiile sînt la un nivel foarte ridicat, marea majoritate a Burselor sînt mici. Dacă te uiți la piețele din capitalele europene, există doar trei mari Burse : la Londra, Frankfurt, Paris. În majoritatea țărilor scandinave, în Italia, în țările mediteraneene există unele Burse, dar nu sînt foarte mari. Persoanele din aceste țări negociază acțiunile utilizînd Bursele foarte mari pentru că sînt eficiente. Părerea mea e că dacă România dorește să aibă o Bursă de acțiuni, cel mai bine e s-o lase să se dezvolte singură, decît să încerce să realizeze ceva complicat de la început. Pentru România, probabil, cel mai bine ar fi ca negocierea acțiunilor să se facă la început în Bursa de la Budapesta. Și după ce oamenii învață să facă vînzări-cumpărări, va fi comod să se facă o Bursă cu sediul la București. Și dacă se va merge pe această direcție, cu oameni acomodați, instruiți, nu există nici un motiv ca o astfel de piață să înceapă peste cinci ani în România. Cam în cinci ar fi corect să considerăm funcționa o piață la dus. După o perio de 10 ani s-ar pu Bursă suficient comparație cu gionale.

Mărturiile Adelei Scărlătescu

500 000 de dolari — „răscumpărare" de la securitate?

Despre d-na Adela Maria Scărlătescu, revista „Flacăra" a mai scris, destul de succint, într-unul din numerele trecute. Aproape septuagenară, „Ada", cum îi spuneau cei apropiați, domiciliază în București și este aproape imobilizată la domiciliu datorită unei fracturi de col femural. Conform declarației pe care a avut bunăvoința să ne-o dea, primul său soț, Barbu Niculescu, a fost președintele unui guvern român în ilegalitate, format la New York, împreună cu binecunoscutul lider politic interbelic Gheorghe Rădescu. Adela Scărlătescu poate fi o memorie vie a vieții mondene din deceniul patru și din perioada imediat postbelică. Din relatările ei am aflat cum a fugit din țară, în anul 1946, Barbu Niculescu. „Evadarea" pare palpitantă : cu un avion pilotat de finul lui Gh. Rădescu. După un timp guvernul în ilegalitate s-a desființat. Barbu Niculescu a murit, mult mai tîrziu, în Statele Unite ale Americii. A fost, preț de o vreme, președintele comunității românești de la Chicago (unde și-a dat, de altfel, sfîrșitul). D-na Scărlătescu susține că, în America, Barbu N. a fost milionar. Aici face dinsa o paranteză și ne mai spune că „ar fi fost și păcat să nu fie, deoarece era o capacitate", o persoană înzestrată cu o deosebită inteligență. S-a căsătorit, „în țara tuturor posibilităților", cu un „manechin" A.S. afirmă că ar fi avut două doctorate, unul în drept iar celălalt susținut la Academia Comercială, ambele luate în străinătate, în Austria și, respectiv, Germania. Era cu 11 ani mai în vîrstă decît doamna „Ada", adică născut în 1913. Pînă la urmă, domnul Niculescu și-a obținut cetățenia americană. După desființarea guvernului român în exil, d-nul Barbu Niculescu a fost președintele unei societăți cu profil cultural-artistic, de prietenie româno-americană. A fost, atît în țară cît și în străinătate, unul din apropiații lui Grigore Gafencu. Cît privește prima perioadă a instaurării comunismului, Niculescu a făcut pușcărie pe considerente politice, în România, timp de aproximativ un an și jumătate. Tot acest timp l-a petrecut în temnița de la Caracal. Soția sa, Adela S., l-a vizitat cu conștiinciozitate, după cum l-a iubit la fel de mult și cu aceeași conștiinciozitate. Povestește cum mergea la vorbitor, cu mîncare. Pe atunci, ministru de interne se afla Teoharie Georgescu. D-na Scărlătescu își reamintește că pe Barbu au vrut să-l inculpe la dosarul „afacerea **Sumanelor Negre**". Astfel a trebuit să compară pînă și în fața Curții Marțiale. Acolo a contat foarte mult că fusese, o bună bucată de timp, secretarul particular al lui Gh. Rădescu — și cel care îl conducea personal la întîlnirile cu Iuliu Maniu, și nu numai cu el : cu alți fruntași ai partidelor istorice din vremea războiului.

Cu un oarecare timp înaintea cutremurului de la 4 martie, prin anii 1975—1976, Barbu Niculescu s-a întors, într-o vizită în România, ca reprezentant al societății culturale de prietenie româno-americană de care pomenisem. Pînă atunci, se ascunsese vreme îndelungată, deoarece se știa că „fugarii" români sînt „vînați" de Securitatea română pe toate meridianele globului.

După cum relatează d-na Ada, a fost primit personal de „președintele" român de atunci, nimeni altul decît Nicolae Ceaușescu. Arăta (Barbu) la fel ca și cu mulți ani înainte, „înalt, cu ochelari, încă elegant". Deși vîrsta părea a-și spune cuvîntul. Pe timpul șederii în țară i s-a pus la dispoziție o vilă selectă din zona rezidențială — cartierul Primăverii. Vizita a fost comentată în presa vremii cît și la Radio-Televiziune. Ada a încercat să-l contacteze, să afle exact unde anume stă pe timpul sejurului. Ne destăinuie că și Securitatea îi propusese de mai multe ori, (și acum o dată în plus), colaborarea.

Versiunea Adelei Maria Scărlătescu, categorică, este următoarea : Barbu Niculescu ar fi dat statului român, sau, mai degrabă spus, lui Nicolae Ceaușescu și Securității, suma de 500 000 de dolari americani, ca o „donație" către România. În realitate, ar fi fost vorba de un fel de „răscumpărare" în fața Securității, pentru a nu mai fi urmărit și „vînat" asemeni generalului Pacepa ; un „preț al liniștii". Ce-a făcut Ceaușescu și (sau) Securitatea cu cei cinci sute de mii de dolari ?" — se întreabă, retoric, Adela Scărlătescu. Dînsa pretinde chiar că „donația" a fost consemnată și în „Flacăra" din acea perioadă. Acum este foarte greu să decantezi faptele reale de eroarea inevitabilă provocată de amestecarea a șapte decenii, de amintiri. Povestea mai spune că Barbu Niculescu s-ar mai fi întors în România, cîndva după cutremur. Putea reveni liniștit ; „pactul" fusese semnat.

Se vinde dolarul la jumătate?

Surprinzătoare mai sînt cererile pieții !

Dolarul e cît e (adică oscilînd undeva între 200 și 300 de lei — cel puțin pe piața neagră). Și, în timpul lunii ianuarie, între 190 și 200 de lei la cursul oficial al caselor de schimb valutar. Absorbția „pieței negre" de către cea oficială rămîne un vis aproape de hazard, în ciuda faptului că au trecut deja două luni de la unificarea cursurilor valutare. Raportul leu/dolar are încă o fluctuație zburdalnică. Totuși, dacă dolarul e cît e, să vedem cît costă jumătate de dolar ? ! Și veți vedea că întrebarea este justificată. Asta fiindcă se caută, în România, monedele americane Half Dollar, la prețuri între 200 și 2 000 de lei bucata. Și nu ar fi singura cîudățenie. Mult căutate sînt de asemeni sînt mărcile elvețiene de cinci franci, indiferent de anul emisiunii. E greu de crezut că un simplu colecționar ar fi interesat de achiziționarea în mai multe exemplare a monezilor în discuție. Atunci, care e scopul unor astfel de solicitări ?

Dorim să supunem încă un caz vizionarului opiniei publice, în special atenției revistei „România Mare". Au ajuns să se vîndă forinți pe piața românească la un echivalent de 1,60—2,50 lei. Păi e posibil, tovarăși, ca pînă și amărîtul de forint să întreacă leul nostru ? Să ajungem chiar pînă la el ? Și domniile voastre, ca brazii, apoi bine vă șade să stați cu mîinile în sin și să nu faceți nimic ?

Senatorul, stîlpul Parlamentului. Parlamentul, panorama deșertăciunilor

Conu Dumitrașcu față cu reacțiunea

Ultimele declarații făcute opiniei publice de către senatorul Gheorghe Dumitrașcu din Pont au avut darul de a provoca stupoare și chiar mai mult decît atît, consternare. Acțiunile sale temerare — în binecunoscutul stil „Cațavencu" — au debutat printr-o interpelare în Parlament privind poziția Ministerului român de Externe în fața contestațiilor maghiare. Prilej cu care a calificat prin „eufemisme" atît postura obraznică a oficialităților ungare, cît și umilitoarea timiditate a omologilor români. Și fiindcă a fost o săptămînă în care d-nul Dumitrașcu s-a dovedit a fi extrem de activ, în aceeași seară a apărut pe micile noastre ecrane pentru a-i trage de urechi pe diriguitorii postului independent de televiziune SOTI, care numai „independent" nu i se pare dumisale. Toate acestea însă au fost numai mici „obiecții" față de ceea ce avea de gînd să facă preainalt senator tomitanul cu schiptrul emfazei sale bombastice. Și ne referim la ultima „șotie" : declarația ritoasă cum că anumiți tineri, membri ai organizației de tineret a Partidului Național Țărănesc (creștin și democrat) se antrenează în centre speciale din Grecia pentru a participa la luptele de stradă care ar putea avea loc și în România. Referirea la un fel de tabere de instruire a unor noi teroriști a fost mai mult decît transparentă. Și este nu numai pentru a crește pulsul celor cardiaci și neliniștea telespectatorului naiv a cărei cornee s-a lipit strins de televizor. Pentru că sîntem în plină campanie electorală și, la un anume nivel de conștiință, aruncatul anatemei devine sport național. Dar cea mai gravă apreciere a senatorului Dumitrașcu, care trebuie să ne pună pe gînduri, este aceea că Partidul Național Țărănesc ar fi un partid neconstituțional și s-ar putea impune scoaterea sa în afara legii. Adică neomologat și neomologabil, ce vrea să însemne aceasta decît o sugerare mai mult sau mai puțin plină de finețe — a faptului că PNȚcd-ul ar fi un fel de partid de tip fascist ? Și nu întîmplător a fost ales PNT-ul ; el reprezintă un „vîrf de lance" împotriva politicii neocomuniste, cu o opțiune categorică și destul de radicală. Adică, în alți termeni, ceea ce ar trebui să însemne, pentru domnul Dumitrașcu, opoziția. Reacțiunea, care va să zică. Și, față în față cu reacțiunea, senatorul nostru de apă sălină se stropșește metodic. Mai trist ar fi că, somat să prezinte argumente pentru asemenea afirmații mai mult decît picarești, jupînul tace mîlc. Chestionat deopotrivă asupra surselor din care a aflat de „antrenamentele" tinerilor penetriști în vechea Eladă, Dumitrașcu pretinde senin că a presă. Lucru pe care nu-l dem defel. Oricum, nu e prima dată cînd senatorul Ghe. Dumitrașcu se confruntă cu reacțiunea. A mai făcut-o, dacă e vorba să ne amintim, cu ocazia puciului de la Moscova, cînd a demonstrat cît de „versat în probleme istoricești" (autoapreciere făcută marți 28 ianuarie a.c.) — se află. Cu ingenuitate de nimfă a apărut, „după război", joi 22 august 1991, ora 9 a.m., în locul buletinului de știri, la postul de radio Constanța (radio-tineret, Week-end), încrîncenat foarte împotriva comunismului, dorind cu orice preț să-și dovedească loialitatea față de ideile antitotalitariste și condamnînd cu vehemență defuncta lovitură de stat din URSS (ignorînd buletinele de știri din ultimele 24 de ore). Atunci dînsul s-a lansat într-o perorație de a cărei debordanță d-nul Nae Cațavencu ar fi fost mîndru, prin care ne explica, luînd-o de la patuzețisiopt, să vedem noi, adicătelea, ce și cum cu restaurația. Pentru că, în opinia dumisale, episodul din vara trecută, de la Moscova, ar fi fost o „restaurație pe plan superior". În ilustra galerie a restaurațiilor celebre (premergătoare celei de la Kremlin) intrau, după cum ne învăța profesorul Dumitrașcu, restaurația Bourbonilor și a lui Carol din anii '30. Strașnic lucrează bourbonul ăsta ! De fapt, ce spun toate acestea ? Că, în fața unor adversari politici, jupîn Dumitrașcu riscă să facă indigestie. Și nu se dă înapoi de a folosi aproape orice mijloc îi cade la îndemînă. Ca dumneata, bobocule, mai rar...

Pagină realizată
MIHAIL GĂLĂȚANU

MAFIA

— o temă arzătoare de meditație pe adresa corpu

Dacă în noianul horoscoapelor pe care ne-am obișnuit să le frunzărim este posibil să se fi strecurat vreo omisiune, cu siguranță că ea ar putea fi corijată de „inventivitatea" unora din semenii noștri, proaspăt democrați și veșnic „originali", care ar ști să definească „hîtru" ultimii doi ani ai libertății noastre. Ei bine, nu anul șarpelui, nici al calului, ci anii rechinilor, ai celor care, adaptabili din fire, au demonstrat că de la „Mioriță" la Cosa Nostra nu e cale imposibil de parcurs.

Muritorilor de rînd, adesea puși fără scrupule în paranteze, le va fi greu să înțeleagă. Ei îngroașe rîndurile, își suflă în palme, scormonesc panicați în portofele și așteaptă carnea. Frigul halelor și promisiunile de la TV, duduitul izotermei frigorifice abia sosite, sacoșa frămîntată în mîini, salariul, pensia, tupeul și securile măcelarilor, în fine, bucata aleasă „din ochi", toate laolaltă „cruță" orice efort suplimentar de gîndire. În rest, vîntul resemnării. Crivăț sau alizeu ?

Ancheta de mai jos, inițiată în urma apelurilor disperate ale cîtorva salariați ai S.C. „GLINCARN" S.A., poate fi primul pas pe calea limpezirii lucrurilor, a întregului lanț de nereguli și „demersuri" neclare, crescute ca o pecingine străvezie peste firma abatorului. Departe de dorința de a ne substitui organelor în drept, departe de a viza cu orice preț senzaționalul, considerăm că opinia publică are nevoie de adevăr, de spații oxigenate, de o anume justiție preliminară. Cîtă vreme la abatorul din Glina în afară de carne se tranșează și... „afaceri", scandalul pe cale să izbucnească n-ar constitui tocmai o surpriză. Cine din cei abilitați și chemați să o facă vor ști să pună punctul pe „i" ?

„Noi eram săraci, venetici, veniți și noi aicea..."

Suspiciunile majorității salariaților de la S.C. „GLINCARN" S.A. au căpătat contur și consistență în timp. Fără îndoială, nu iese fum fără foc. Se pare că „începuturile" își află rădăcinile în perioada anterevoluționară, în vremea cînd actualul director general al societății, dl. dr. **Matei Ionel** a devenit șef secție tăieri porcine în cadrul I.S.C.I.P. Ulmeni (jud. Călărași), unde sosise printr-un transfer (controversat după unii) de la I.A.S. Buciumeni. Dl. M.I. a lucrat mai bine de 10 ani în acest loc pînă cînd, în februarie 1989, odată cu închiderea abatorului din Ulmeni, s-a văzut nevoit să preia funcția de șef fermă la îngrășătoria din localitate. În octombrie 1989 a urmat mascarada inaugurării abatorului construit la Glina, în prezența pelticulului de la Scornicești. Una din măsurile conducerii partidului a fost închiderea tuturor celorlalte abatoare mai mici din județele limitrofe (cele de la Peris, Ulmeni, Fierbinți, Modelul etc.) pentru a se concentra la Glina întregul potențial animalier și uman disponibil. Printre cei „preluați" la Glina pe listele personalului subordonat conducerii I.I.C. București a figurat, e limpede, și dl. dr. Matei I. Domnia sa își amintește : „Am venit și ne-am apucat de treabă. Bucureștenii erau bucureșteni. **Noi eram săraci, venetici, veniți și noi aicea. dacă ne-a trimes... (...)"** (subl.n.).

După întregul șir de numiri succesive în fotoliul directorial al noului abator, după evenimentele din decembrie 1989, cînd a fost desemnat conducător al unității dl. **Virgil Slivneanu**, dl. M.I. a știut să se facă util și să se evidențieze treptat (..Dl. Slivneanu a fost omul care a fost. **Eu am fost mîna lui, sluga lui credincioasă**, care am pus mîna la cizmă și la halat și m-am apucat de treabă"),

Așa s-a face că dînsul promovat ca șef de producție, a știut să-i „dea bătaie". Cunoștea deja mulți „oameni-cheie", pe întreaga scară ierarhică, de la anumite „fețe luminate" din cadrul ministerului și departamentului de resort, pînă la măcelarii de jos, nicidecum mai puțin importanți în contextul anchetei de fond. Ce a urmat ? „Au venit momentele cînd am auzit că dl. **Slivneanu** și-a depus o cerere de ieșire la pensie, iar pe dl. **Crăiniceanu Ștefan** oamenii nu au fost de acord să-l aibe ca director. Și-atunci, pe cine să pună ? Au venit imputerniciții statului și-atunci am fost eu **acela** ! Vă spun că la început n-am prea vrut funcția asta, însă...". Prea multe alte amănunte nu își amintește dl. director.

Cine face uz de-abuz ?

După un debut promițător și autoritar, aureolat de un noian de promisiuni legate de instaurarea unui climat autentic de muncă responsabilă, disciplină și onestitate profesională, dl. director proaspăt „uns" a început prin propria sa manieră de conducere să stîrnească îndoieli, comentarii și curînd chiar nemulțumiri. „Prima sa intenție vădită a fost aceea de a-și consolida poziția și de a se înconjura treptat de susținători interesați, majoritatea provenind din fosta echipă de la Ulmeni" — declară unul din foștii subordonați dl. V.I. „S-au făcut angajări abuzive, peste capul consiliului de administrație, în sensul că pe măsură ce a reușit să recompună acest consiliu pînă la o structură convenabilă sieși, știut să se impună și să dicteze propriile hotărîri fără a avea de întîmpinat eventuale împotriviri" — continuă acesta, C au fost făcute angajări și că ele continuă să se facă în mod preferențial, preponderent din zona sa de baștină (Ulmeni, Gruiu etc.) nu ar fi de mirare. Ultimul angajat este, de pildă, un inginer prevenit tot de la fostul I.S.C.I.P. Ulmeni „sosit" chiar luna trecută. Cîți din angajații vizați au dat concurs legal ? Unde s-au publicat locurile vacante ? Cîtă nevoie este de astfel de noi angajați (calificați ori nu) în vreme ce „restructurările" și măturoiul îi amenință pe atîția.

Situația acestor angajări abuzive apare cu adevărat strigătoare la cer. Șefa secției „transare 2" a devenit d-na **Mar Trandafir**, fosta colaboratoare fidelă locul anterior de muncă al d-lui Mate care are la bază calificarea de... meșt timplar ! Dl. **Bubureanu C-tin**, măcelar de salon, vicelider de sindicat, cu presupuse antecedente penale, ocupă funcț de maistru al sălii sanitare. Exemple pot continua, stîrnind o justificată uimire. De pildă, tovarășul **Bordei Andre**

În 15 decembrie, Convenția Democratică a ales drept candidat oficial la postul de primar al sectorului 5 pe domnul Camil Petrovici, al cărui program — ce prevedea printre alte priorități îndepărtarea celor corupți de la nivelul tuturor structurilor organizației PNȚcd, pentru atenuarea diferențelor imense între cartiere (de ex. Cotroceni și Ferentari) și, în cadrul aceleiași preocupări pentru îm populației, asigurarea unor micro-case de comenzi în toate întreprinderile sectorului — a convins.

Surpriză, deci, și nu mică, atunci cînd, după numai două zile, domnul Petrovici și-a retras candidatura. De ce ? s-a întrebat trigată. Am întrebat și noi și iată ce-am aflat :

De ce și-a retras candidatur CAMIL PETROVICI!

Vă propunem un candidat curat

„A doua zi după alegerea mea de către Convenție, președintele filialei sector V a P.N.Ț.-c.d., primește un telefon de la un oarecare Mihalache, șef serviciu administrativ al primăriei sectorului 5. Acesta îl informează că am la activ o condamnare penală care, dacă va fi făcută publică, va periclita poziția Convenției. Îl mai sfătuiește să renunțe la mine și, avînd în vedere că actualul primar e oarecum independent, îi sugerează să-l propună drept nou candidat din partea Convenției".

Ce omite să spună domnul Mihalache? Că arestatul Camil Petrovici, pe care însăși domnia sa, domnul Mihalache, anchetator al secției de Miliție din Calea Rahovei, l-a anchetat, l-a fost predat personal pentru anchetă și întocmirea dosarului penal de către generalul de securitate Dumitrașcu, după ce fusese interogat în beciurile securității din aceeași cale a Rahovei, timp de două săptămîni.

Reținut penal la... Securitate

Ce făcuse doctorul Petrovici de stîrnise interesul înaltelor fețe securiste ?

„În decembrie 1978, vine la noi acasă procurorul Pantea, un amic împreună cu un coleg. Pantea era, în acea perioadă, teribil de dezamăgit de starea de lucruri din România și, cum și băuse puțin, a vorbit îndelung despre asta. La un moment dat, chiar, mi-a spus că a făcut rost de arme și de un avion cu care putem pleca din țară împreună cu familiile. Întrebat dacă sînt de acord, am răspuns afirmativ. După alte trei zile, Pantea revine. Intră în casă făcîndu-mi semn să tac, ia o foaie și-mi scrie pe ea că sîntem ascultați de două echipaje de securitate aflate la colțurile casei, și să fiu atent ce răspund, după care, spre stupoarea mea, înghite hîrtia. Urmează tot felul de întrebări referitoare la posibila noastră fugă cu avionul. O scald cum pot, spunînd în final că nu e cazul să mai fugim. O lună, nu se întîmplă nimic. În ianuarie 1979, însă, sînt ridicat de acasă și dus la securitate unde sînt anchetat în legătură cu fuga plănuită. După care, mutat în arestul miliției, mi se întocmește dosar penal și sînt condamnat la trei ani și patru luni la locul de muncă, acuzat fiind pentru coparticipare la înșelăciune, în timp ce, corect, aș fi putut fi găsit, eventual, vinovat, de neglijență în serviciu. Se desfășura atunci un mare proces în care era cercetată întreaga industrie a cărnii din zona Bucureștiului. Faptul că nici unul dintre medicii veterinari din județul Ilfov care au eliberat, ca și mine, certificate sanitar-veterinare pentru transportul animalelor la abator n-a fost acuzat spune multe despre adevărata cauză a condamnării mele".

Convins că domnul Mihalache cunostea exact situația, domnul Camil Petrovici nu are nici o îndoială în privința „civismului" fostului său anchetator și a grijii acestuia pentru eventuala compromitere a Convenției căreia i-a și găsit un candidat curat.

Ce nu știa domnul anchetator

Că în 1972, doctorul Petrovici a mai suferit o condamnare, a cărei istorie seamănă — simplă coincidență ? — cu cea tinută secret de domnul anchetator.

Deci, medic în Bujoreni, Teleorman, Camil Petrovici intră în conflict cu președintele CAP-ului, Ciobanu, pe care îl face răspunzător pentru moartea — prin frig și foame — a animalelor cooperativei, imputîndu-i 80 000 lei. (La aceeași concluzie — a vinovăției lui Ciobanu —, de altfel, avea să ajungă și echipa de control a CC PCR care a anchetat cazul, destituindu-l din funcție pe acesta). Încăpățînat, tînărul medic nu-și retrage acuzația nici la insistențele, amenințările și povețele primului secretar al județului, Marin Drăgan, nașul președintelui. Cuvintele acestuia „nu așa te porți cu oamenii partidului, tovarășe Petrovici, că n-o să-ți fie bine !", aveau să devină, curînd, realitate.

Nu trec nici două luni și o echipă de miliție constată că din grămada de porumb repartizat de stat pentru hrana iepei dispensarului lipsesc circa 200 kg. în timp ce în grămada, aflată în aceeași încăpere, destinată creșterii porcilor contractați cu statul, este un plus. Se ignoră faptul că între timp iapa avea un mînz pentru care nu se primise nici un kilogram de porumb, așa cum nu se aud nici explicațiile omului care hrănise animalele că nu a ținut totdeauna cont de grămada din care a luat porumb.

„Trebuia să plătesc. Și am plătit. Judecătoria din Alexandria m-a condamnat la doi ani închisoare. Obțin [illegible] bare de strămutare a procesului. T[illegible] nalul suprem dirijează dosarul către tribunalul județean Ilfov, care anulează sentința și trimite dosarul spre rejudecare la Buftea, unde mîinile lungi ale partidului mă ajung — calculul eronat al pagubei, intenționat făcut astfel p[illegible] tru a putea fi încadrat penal — [illegible] întocmai ; și, cu același indig[illegible] repetată și pedeapsa — 2 ani. [illegible] ecursul îmi este respins. Obțin, după alergături

CĂRNII

ontrol al Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare

pînă mai ieri-alaltăieri, înainte de decembrie '89 om de bază și vază (șef birou personal al C.C. al P.C.R. ! ! !) a promovat (grație „prețuirii" pe care i-a arătat-o același domn director) în linie rapid ascendentă, de la funcția de șef serviciu desfacere (?) la cea de... director comercial !

În privința angajaților necalificați (în timp ce există o sumedenie de șomeri gata specializați), dl. Matei I. a avut o altă inițiativă : aceea de a organiza simbăta cursuri de calificare în cadrul abatorului, cursuri la care a participat direct și personal în calitate de „lector". S-au mai fabricat, așadar, patalamale care dovedesc calificarea cerută. Oamenii incomozi au început să fie trimiși „la întîmplare" să susțină diverse testări, iar cei care au reușit să le treacă, rămînînd pe poziție, au început să primească decizii de schimbare a locului de muncă pentru „sporirea eficienței". A început, de altfel, să plouă cu decizii și preavize, cu desfaceri de contracte de muncă la care s-a revenit ușor, în dese rînduri cu alte asemenea decizii de anulare. Să fie acesta un mod dibaci de a intimida gurile slobode ?

Nu se fură carnea ; se scoate !

La toate aceste „mărunțișuri", dl. director face eschive largi. Nu își amin-

teste de testări, consideră că a acționat „numai în ideea binului mers al activității productive", că revenirile decizionale au ca motivație „înțelegerea unor situații obiective" (copii, familie, sănătate etc), că schimbările din funcții (de la director comercial la pompier !) au fost generate de „incompetența dovedită și abaterile celor schimbați", ș.a.m.d. Întrebat despre componența consiliului de administrație al societății (compus teoretic din 9 persoane, din care există la data de 24 ian. a.c. un loc vacant, conform unor documente verificate), dl. director nici nu a reușit să lămurească situația respectivei lipse („Păi știți locul vacant este al fostului director comercial Alexandru. Locul va fi ocupat de cel care va fi numit director comercial !") Interesant e că acest nou director a fost numit în persoana d-lui Bordei, care deja făcea parte din consiliu ! Fără cuvinte.

Carcasele care provin de la tăiere, au și ele „problemele" lor. În permanență există predări de asemenea **carcase degradate.** Adică, pe înțelesul tuturor, carcase din care lipsesc „ca din întîmplare" exact ceafa și mușchiulețul filé. Sînt documente care probează aceste lipsuri, cifrate per global la sute și mii de kilograme pe lună. „Știți și dvs., — menționează dl. director, că e imposibil să lucrezi cu miere și să nu te lingi pe degete. Își mai fac și băieții și mănîncă aici. De furat, nu se fură !" Greu de crezut, de vreme ce cantitățile grăiesc de la sine. **„Nu poți să te înțelegi cu oamenii de asemenea categorii. Măcelarii îți iau gîtul dacă te iei de ei. Sînt prea obișnuiți cu sîngele și cuțitul !"** — adaugă dl. **Amza Mircea,** contabilul-șef al societății. Cert e că „de furat nu se fură", vorba d-lui director, ci... se scoate pe poartă ! Cei mai năpăstuiți salariați ai abatorului, cei care nu au contact direct cu fleicile, sînt și ei nemulțumiți. Se văd deseori nevoiți să-i „cadoriască" pe măcelari cu cîte o sticlă arătoasă sau cu vreun pachet de țigări „pe sprînceană", să se poată „învîrti" și ei de-un kil, două, cît o fi... Lecția se știe : cantitățile „volatilizate" se trec pe „pierderi", se întocmesc rapoarte detaliate, cu motivații și date, mai și cîte-un protocol acolo și el și... basta, că executivul înghite !

Investițiile — de milioane !

La capitolul „investiții", lucrurile par să aibă ceva mai multă acoperire, chiar dacă motivele invocate țin de o lunecoasă argumentație subiectivă. Ce contează că personalul „vede" leafa în proporție de 47—57 la sută lunar? Nu strică să te prezinți bine în ochii celor din exterior, care se pierdă pe la conducere. Astfel s-a dispus ridicarea a două pavilioane tip baracă din PFL pentru conducere și TESA, placate ornamental cu cărămidă, bine încălzite, mobilate modern cu mobilier confortabil și care includ și nelipsita „sală de protocol", pavilioane degradabile în timp scurt și care au înghițit, fără îndoială, milioane peste milioane. Despre „cheta" impusă personalului (cîte 190 lei/om la plata salariilor pe luna octombrie 1991), bani destinați la acea oră „amenajării cantinei", dl. director nu-și amintește nimic. E greu și delicat, îl înțelegem ! Dar mai sînt destule de adăugat. Nu mai miră pe nici un salariat faptul că în timp ce lipsa de anvelope ridică mari probleme parcului auto, conducerea a dispus achiziționarea recentă de noi autovehicule (3 autoturisme ARO și o „Dacia-break"). Nu mai e secret nici faptul că exteriorul întregului combinat a fost văruit de 3 ori (! ! !) într-o perioadă relativ scurtă de o cooperativă din comuna Gălbinași (comună vecină cu cea din care se trage dl. Matei !) în timp ce propria echipă de zugravi-vopsitori ai abatorului era, chipurile, ocupată cu..., „lucrări de interior". Angajamentele și „comisioanele" să trăiască ! Nimeni nu s-a convins de eficiența detectivilor de la firma „ROMDOG", angajați (după spusele d-lui director cu 186.000 lei/lună !) să stopeze furturile. Cîți măcelari au fost surprinși în flagrant ? De

ce primeau detectivii mereu dispoziții suplimentare și se aflau în cu totul alt loc chiar în momentul în care măcelarii părăseau abatorul ? Oamenii își pun, pe bună dreptate, și alte întrebări. Cursa specială, furgonul angajat să transporte oamenii din zona Uimeni zilnic dus-întors, costă în virtutea bunului simț al logicii, nu mai puțin de cca. 2,5—3 milioane lei/an, în condițiile în care cei 150 de km. dus-întors necesită cam 70 l. motorină/zi la prețul de 90 lei/l., nemaiadăugînd și salariul șoferului. Nu se puteau găsi alte persoane calificate din imediata apropiere a abatorului ? Apoi, faptul că orele suplimentare lucrate de unii salariați nu sînt nici plătite și nici acceptate ca recuperări, nu e un amănunt care ar merita luat în atenție ? Sînt întrebări care își așteaptă răspunsuri cu acoperire reală.

„Eu de pe vremea lui Ceaușescu aveam 3 milioane !"

Peste toate „punctele fierbinți" din „geografia locală" a societății, peste aplombul „managerial" al d-lui dr. Matei Ionel, peste sindicatul palid, evident „raliat" conducerii, care-și atestă înființarea printr-un **proces-verbal fără semnăturile de rigoare,** peste lipsurile și greutățile obiective care **există,** tronează umăr la umăr cu directiunea și alte cîteva personaje — „învîrte-toate" care afișează o uluitoare detașare și siguranță de sine. Cei mai reprezentativi „fruntași" ai abatorului, rotițele „sîrguincioase" ale unei mașini infernale, nevăzute, care **poate** stoarce bani și din piatră seacă, sînt domnii **Constantin Florea,** zis „Muscă" (șofer-distribuitor) și dl. **Moise Constantin** (fost șef al unui depozit-fantomă de materii prime, actualmente numit de curînd, prin decizia d-lui Matei, șef de unitate la magazinul subordonat din Piața „Domenii", sector 1, București).

Dl. Constantin Florea povestește chiar fără să i se ceară : „Dom'le eu îmi fac datoria, muncesc de mă spetesc, duc comenzile abatorului la privați și chiar și la stat. Pe mine mă cunoaște toată lumea, dom'le. Ce, că dau de la mine în dreapta și-n stînga, sau că iau cîte o navetă de apă minerală sau de whisky de la particulari că le duc marfa ? **Recunosc ! Mie nu mi-e frică de nimeni. Dacă pe vremea lui Ceaușescu eu aveam 3 milioane, acu' am ajuns o fon-dantă, dom'le.** Alea 3 milioane s-au dus. Ce-am reușit să fac cu ele ? **O vilă, piscină, 2 mașini, ce mare lucru ? !** Acu' nu mai am. (...) Pe mine mă știu foștii secretari de partid, polițiștii, eheee... am fost și fotbalist. Cînd m-au prins niște tablagii pe vremea lui Ceaușescu cu 50 kg. de carne cu acte — e drept, n-aveam voie ! — și m-au dus la I.G.M., au venit superiorii lor, băieți subțiri, și le-au zis : **bă timpiților, voi nu vă dați seama că și noi toți de la el mîncăm, băi ? Dați-i drumul rapid ! Da, dom'le, i-am hrănit pe toți stabii și încă-i hrănesc. Puteți să scrieți ce vreți de mine. Nu mă deranjează.** Dacă vreți, vă invit odată la circiumă, bem pînă la 4 dimineața, vedem gagici goale și să moară mama dacă-mi cere cineva notă de plată !". „Mercedes"-ul său șade zilnic parcat la scara conducerii, în pofida regulamentelor de ordine interioară. Plătește șoferi din buzunarele proprii și cînd aude de leafă, zîmbește condescendent. Preia să livreze către particulari numai „pe alese" (burtă, organe, mușchiulet, carne porc lucru transată ca pentru comenzile dinsului), mărșăluiește prin secții ca la mam'-mare acasă. Întrebat despre eventualele sume „suplimentare" per kg. obținute de la privatizați, dl. director Matei se spală pe mîini cu grație: „Eu, unul, îl cunosc mai puțin (? — n.n.). E treaba lui ce face acolo. E direct răspunzător dacă e prins. Eu n-am cum să îl urmăresc ; nu-i dă cîte o sticlă de apă minerală sau un kil de whisky și-un pachet de „Kent", e treaba lui. Desigur, o anume cotă-parte ajunge pînă hăt, sus de tot. **Anii rechinilor, ați înțeles** — conchide dl. C-tin Florea, servindu-se liniștit cu o țigară din pachetul șefului. Fum, zîmbete, măscări. Reportofonul e închis.

Curat-murdar, dom'director !

Pe cel de-al doilea personaj, dl. Moise C-tin, proaspăt-numitul șef al unității S.C. „GLINCARN" S.A. din Piața „Domenii", n-am avut bucuria să-l cunoaștem personal. Șocantă e decizia respectivă, cu atît mai mult cu cît colegii nu l-au mai prea văzut la muncă de cîteva luni bune. Dl. Matei Ionel ne povestește: „Aveam nevoie la acea unitate de o **persoană capabilă, de un adevărat gospodar cu care să putem colabora.** Consiliul l-a desemnat pe dl. Moise Costică drept viitor șef de unitate !" Nu fac decît să pun alături un extras din moțiunea de protest înregistrată la nr. 3758/19.07.1991, moțiune depusă la conducere de sindicatele secțiilor „Preluări animale" și „Transporturi", în care cei 48 de salariați și cei 3 gestionari de salon, semnatari ai acestei moțiuni luată la cunoștință de însuși dl. Matei, afirmă următoarele : „(...) Dl. Moise Constantin este un om lipsit de orice scrupule. (...) **Amenință pe toți salariații serviciului preluări că vor fi dați afară, deoarece are înțelegere la director, pentru faptul că el l-a pus în funcție.** Modifică piesele de cîntar întocmite de comisie pt. a scoate lipsă pe recepționerii de teren (...)".

Așadar, cine minte, domnule director?

CRISTIAN PAVEL ■
Fotografii de GIG MOTOIANU ■

Petrovici, vicepreședintele primăriei, acțiuni susținute [illegible] nivelului de trai al

multă lume nedumerită, in-

'a

înimaginabile și, pot spune și acum, printr-o adevărată minune, recurs extraordinar. Tribunalul suprem anulează sentința, iar Procuratura, după cercetarea corectă a hilarului meu dosar, hotărăște scoaterea mea de sub urmărire penală. Trimit o copie după această hotărîre definitivă la miliția de la Sebeș Alba, spre a fi consemnată în cazier. După telefonul lui Mihalache, deci după douăzeci și trei de ani, mă interesez și aflu că nimeni nu operase nici o modificare".

Camil Petrovici merge mai departe

Planuri de viitor ? Înainte de toate, trebuie să dovedească tuturor că e nevinovat. A dat de urma fostului prieten, astăzi consult jurist într-un județ din Ardeal. Trebuie să-l convingă, nu se poate să nu îl ajute. De fapt, nu-i cere decît să spună adevărul. Va cere redeschiderea procesului și-și va dovedi nevinovăția. Oamenii care îl cunosc cred în ea. Se [illegible]ște, însă, dator față de partidul să[illegible]rată de cei pe care îi reprezintă în P.N.Ț.-c.d., față de memoria tatălui său, (prim pretor la Sebeș-Alba, deportat în Bărăgan pentru convingerile sale pnț-iste de unde și-a ajutat fiul să fugă ilegal, pe cînd acesta avea numai treice ani), ca om politic, se simte dademonstreze public nevinovă[illegible] numai cei vinovați tac.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

Împreună cu Mihai Iacob, regizorul filmului Darclée

„Un copac nu poate creşte avînd rădăcinile în sus“

De la Los Angeles, în exclusivitate pentru „Flacăra“

— Domnule Mihai Iacob, amintirile despre dv. sînt — poate v-aţi plictisit să auziţi asta — legate în special de Darclée.

— E-adevărat.

— Acest film a marcat pe mulţi.

— Credeţi ?

— A propus un personaj care, prin tenacitatea sa, prin dragostea de artă şi dragostea de ţară a devenit un... hai să folosesc un cuvînt des folosit mai înainte, un model.

— Posibil.

— După cum îmi povestea doamna Silvia Popovici, interpreta Haricleei Darclée, filmul a fost prezentat şi la Hollywood.

— La săptămîna filmului românesc, în '62 sau '63...

— Şi mi-a povestit doamna Silvia ce primire extraordinară a fost făcută delegaţiei noastre, de cît respect au fost înconjuraţi actorii, realizatorii, afiş din partea publicului cît şi a presei, pentru ca pe urmă, nu peste mult timp, acest film să fie trecut pe lista neagră în România.

— Astea ţin de o anumită conjunctură politică.

— Dumneavoastră de cînd sînteţi aici ?

— Din '73.

— Cum aţi rămas în S.U.A. ?

— Am avut o bursă în America ; la sfîrşitul ei am cerut azil politic. Mi-a fost acordat după doi ani şi jumătate.

— Ce v-a hotărît să faceţi acest pas ?

— Erau condiţiile pe care le cunoaştem şi care din nefericire împiedicau o creaţie cît de cît... adevărată.

— Aţi renunţat la regizorat ?

— Nici o clipă. Am lucrat, am scris scenarii sau am colaborat la altele. Acum am un proiect pentru o coproducţie româno-americană despre care am discutat cu Titus Popovici şi cu Mircea Mureşan.

— Subiectul ?

— E povestea unui american care vine în România pentru o afacere. Satu' în care ajunge îl consideră un om mare vază, toţi vor să fie rudele., toţi speră că americanul o să le aducă prosperitate, privatizare şi îl iau în braţe cu mare entuziasm. În final însă îşi dau seama că este altcum decît credeau ei. Va fi foarte amuzant, şi pentru spectatorii români şi pentru cei americani.

— Şi totuşi, din '73 şi pînă acum au trecut aproape 20 de ani. La talentul dv. ar fi trebuit să vă afirmaţi ca regizor, dacă rămîneaţi cu adevărat în sfera artei.

— El... oamenii încearcă, am avut fel de fel de proiecte, am avut şi contracte.

— Ce s-a întîmplat cu ele ?

— Fie că s-au aminat, fie că au căzut. Sper însă că voi reuşi.

— Aici e doar locul tuturor posibilităţilor. Dar, iertaţi-mă, în toată această perioadă, ce-aţi făcut ?

— M-am ocupat de tranzacţii cu proprietăţi. În special case : case obişnuite, case pentru firme, sau cu închirieri de apartamente.

— V-aţi descoperit o nouă vocaţie ?

— Nu e o vocaţie, e o meserie despre care nu ştiam că există şi care, cel puţin la început, a fost foarte rentabilă pentru mine.

— E greu pentru un artist, pentru un om de cultură să se afirme în acest spaţiu ?

— În general, cel care au format un grup se menţin în el şi e foarte greu să pătrunzi ca străin în perimetrul lor. În special în cinematografie teritoriul este foarte strict limitat.

— Dar existenţa unor astfel de cercuri restrictive nu-i în defavoarea artei ?

— Nu e un lucru care s-a stabilit printr-un decret, printr-o decizie. Este o realitate care se consumă ca atare şi asta este situaţia în Hollywood. E un domeniu în care sînt foarte puţini cei care conduc şi care dirijează producţia cinematografică.

— Pretutindeni, practic, e la fel.

— Nu ştiu. În literatură, de pildă, e mai simplu. Poţi să publici o carte în ultimă instanţă : nu e atît de costisitor. Un proiect de film, un program de televiziune costă însă foarte mult, şi comportă riscuri. La ora actuală cifrele sînt absolut uluitoare. Un film obişnuit, contemporan se ridică la minimum 4 milioane de dolari, dar poate atinge 40 milioane de dolari ; iar filmele pretenţioase merg pînă la 60 de milioane de dolari.

— La care se mai adaugă, probabil, şi reclama.

— E partea cea mai înspăimîntătoare. Indiferent cît costă un film, lansarea lui, reclama, copiile, sălile de cinematograf, distribuţia lui în Statele Unite costă minimum 7 milioane de dolari. Distribuţia filmului e atît de costisitoare încît ca filmul să fie rentabil pînă la urmă el trebuie să producă cel puţin de patru ori cît s-a investit. De la nivelul de 4 ori se poate discuta de un oarecare profit. Cifrele sînt foarte răsunătoare, adică sînt oameni care citesc doar cît a încasat un film, de exemplu un film a încasat 70 de milioane de dolari — e grozav — dar, în realitate, filmul are profit doar un milion, dacă are.

— E interesantă şi relaţia între impresari şi actori.

— Impresarul reprezintă actorul în toate tranzacţiile pe care acesta le are cu producătorul sau cu studioul. Actorul are nevoie de un impresar pentru că nu poate să negocieze singur ; e o situaţie oarecum penibilă să tratezi propria ta condiţie financiară. Şi atunci actorul realizează rolul iar impresarul negociază toate detaliile, el avînd un procentaj la contract care poate să fie de la 10 la 20 la sută. În cazul unui contract de 6 milioane — sună destul de bine, nu ?

— Domnule Iacob, noi n-am fi putut sta de vorbă dacă în România nu s-ar fi petrecut evenimentele din decembrie '89.

— Într-adevăr. Am primit atunci un telefon la trei şi jumătate noaptea şi cel care m-a sunat mi-a spus de căderea lui Ceauşescu, despre demonstraţia din Piaţa Palatului. Am deschis televizorul şi am fost uluit de mulţimea aceea de oameni care se afla acolo. Era absolut de neimaginat cum se putea întîmpla aşa ceva fără să fie securitatea care să reprime.

— Nu sînteţi mîhnit pentru că o vreme aţi renunţat la artă ?

— Ba da. Singura mea consolare ar fi să pot recupera cît mai mult din timpul pierdut. Vreau să cred că în următorii zece ani o să fac mai mult decît ar fi normal, adică să lucrez non stop, considerînd că am avut o pauză mult prea lungă.

— Viaţa de aici v-a modificat ?

— Într-un fel da, într-un fel nu... adică eu cred că noi toţi am rămas în continuare români şi vom rămîne pînă o să murim, indiferent unde sîntem. Dacă o să am timp, o să scriu o poveste despre românii din emigraţie.

— Pe cînd din nou în România ?

— Cît mai curînd.

— Mi-aţi vorbit la una dintre întîlnirile noastre despre respectul americanilor faţă de existenţa umană.

— Da, da. E o chestiune absolut remarcabilă. De pildă, aici în ştirile de la radio sau de la televizor sau din presă se spune : În avionul x care a căzut în locul y se aflau şi z cetăţeni americani. A fi cetăţean american nu înseamnă că eşti născut aici ; înseamnă că ai dobîndit condiţia de cetăţean american. A fi cetăţean american este o condiţie pe care ei o consideră condiţia absolută a drepturilor pe care un individ le poate avea.

— Rămîneţi, însă, din cîte mi-am dat seama din discuţie, în continuare uimit de ceea ce s-a petrecut în România.

— N-am crezut niciodată că voi apuca zilele în care sistemul comunist o să se prăbuşească în totalitate, aşa cum se pare că s-a întîmplat, iar dacă nu s-a întîmplat însă, se va întîmpla în următorii cîţiva ani. Cînd am rămas în S.U.A. mi-am zis : „Nu pot să cred într-un sistem în care pomul este pus să crească avînd rădăcinile în sus“. Am avut dreptate : tot mai mulţi au fost sau devin de aceeaşi părere. Iar mersul istoriei e în acelaşi sens.

GEORGE ARION

CULTURA

O pedeapsă severă

Şi-au făcut apariţia primele culegeri de articole politice : **Punct şi de la capăt** de Ion Cristoiu, **Scrisori deschise şi alte texte** de Doina Cornea, **Dreptul la normalitate** de Nicolae Manolescu. Articolele lui Ion Cristoiu — publicate întîi în **Magazin, Zig-Zag, Expres** şi **Expres-Magazin** — se remarcă prin logica riguroasă a analizelor, prin capacitatea de a elabora prognoze politice, printr-un permanent refuz al iluzionării. Scrisorile deschise cuvîntările şi declaraţiile Doinei Cornea — unele redactate şi difuzate încă din timpul lui Ceauşescu — sînt exemplare prin intransigenţă şi responsabilitate şi poartă o aureolă de eroism. Eseurile şi comentariile lui Nicolae Manolescu — scrise iniţial pentru rubrica **Ochiul magic** din **România literară** — impun respect prin ţinuta lor intelectuală şi captivează prin pasiunea rece cu care sînt descifrate hieroglifele situaţiei politice din România.

Cărţile acestea nu au doar o valoare conjuncturală. Nu există riscul ca ele să se perimeze odată cu problematica politică la care se referă. Nu întîmplător, criticii literari le-au inclus într-o categorie diferită de aceea a publicisticii propriu-zise şi anume în categoria **prozei politice.**

Există în momentul de faţă la noi şi alţi autori care fac o proză politică de bună calitate şi care ar putea, în viitor, să-şi adune articolele în volume. Este vorba de Alexandru George, un spirit independent şi erudit, de Octavian Paler, un moralist cu neobişnuit talent oratoric, de Cornel Nistorescu, un justiţiar care abia reuşeşte să-şi ascundă sentimentalismul, de Ion D. Goia, un adept al comentariului transant şi caustic, de Mircea Mihăieş, un luptător care foloseşte floreta împotriva unor adversari înarmaţi cu ciomege şi, culmea, îi mai şi învinge, de Tudor Octavian, un ironist cu o vervă inepuizabilă şi de multi altii.

Examinînd lista publicistilor cei mai talentati, care ar merita să-şi vadă articolele adunate în volume, constatăm un lucru surprinzător şi oarecum... neplăcut pentru oficialitate. Toţi, dar absolut toţi autorii de proză politică valoroasă **se află în momentul de faţă în opoziţie.** Publicistii care îi sustin pe actualii guvernanti produc şi ei un fel de proză politică, însă una de necitit, falsă, trivială, plictisitoare. Ne putem, oare, imagina tipărite într-o carte articolele vreunui ziarist de la **Azi** sau de la **Dimineaţa?** Culmea este că şi autori cu o certă reputaţie de scriitori, ca Eugen Simion sau Valeriu Cristea, devin anosti şi, din cînd în cînd, ridicoli în articolele în care încearcă să susţină regimul fesenist sau să propovăduiască — bineînţeles, tot în folosul regimului fesenist — neparticiparea scriitorilor la viaţa politică.

Oare de ce se întîmplă aşa ? De ce nu apare şi un publicist care să laude într-un mod convingător, emoţionant pe cei aflaţi în prezent la conducerea ţării ? Nu cumva tocmai pentru că nu este nimic de lăudat ? Nu cumva din cauză că elogiatorii se situează pe o poziţie falsă ?

De fapt, aceasta şi este pedeapsa publicistilor care mint din dorinţa de a face plăcere oficialităţii şi a obţine diferite avantaje : textele lor n-au valoare. Este o pedeapsă extrem de severă, de care n-au scăpat de-a lungul anilor de dictatură comunistă nici cei mai mari scriitori. Romanul **Mitrea Cocor** al marelui scriitor Mihail Sadoveanu nu are valoare, părţile propagandistice din romanul **Scrinul negru** al marelui scriitor G. Călinescu nu au valoare, romanul **Drum fără pulbere** al marelui scriitor Petru Dumitriu nu are valoare etc. etc. Şi atunci, cum să aibă valoare textele oportuniste ale unor autori de azi care nici măcar nu sînt mari scriitori ?

ALEX. ŞTEFĂNESCU

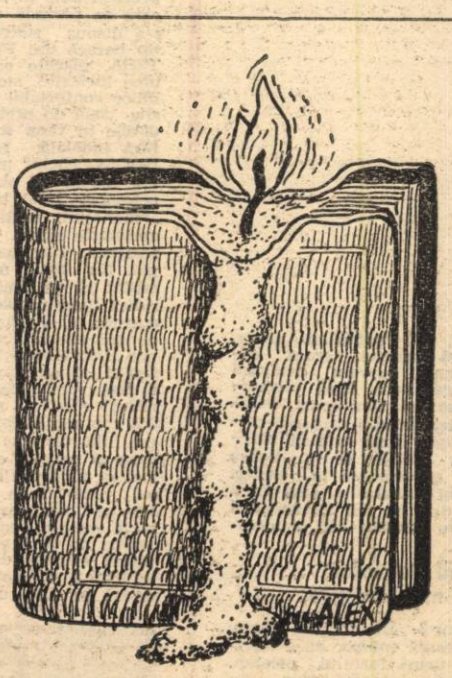

Desen de **AUREL ŞTEFAN ALEXANDRESCU**

CIORAN

Mărturii şi anateme

Prefer femeile în locul bărbaţilor pentru avantajul că acestea sînt mai dezechilibrate, deci mai complicate, mai perspicace şi mai cinice, fără a mai pune la socoteală superioritatea pe care le-o conferă o sclavie milenară.

În românește de EUGENIA VASILE

Interesul unei vechi teme: florile

În vremuri tulburi sau foarte tensionate, **normalul — ca mod de manifestare a unor norme** şi de **asumare a tradiţiei** — aduce a provocare. O expoziţie de **„Flori“** într-o galerie — **Dominus** — situată în imediata vecinătate a altora, care favorizează varii aliante şi înregimentări, poate să pară încă o chestiune de program. E obositor şi, la urma urmei, contraproductiv (ca să întrebuinţăm un termen mult agreat în economie, cît şi în cultură) să căutăm în toate un dinadins. Artistul român pictează şi expune „flori“ şi „naturi cu flori“ pentru că motivul e frecventat sistematic de cîteva veacuri în întreaga Europă. Apropo că nu există clasic sau contemporan care să nu fi lucrat, din cînd în cînd, pînza înfăţişînd vase cu flori. Refuzul obstinat al unei teme e un fapt, sub raport estetic, tot atît de neinteresant ca închinarea în grup la o unică temă.

Dacă raţiunile de ordin artistic sînt subînţelese, în cazul oricăruia din pictorii invitaţi, raţiunea superioară a ansamblului trebuie descoperită în calitatea fiecărei piese. Trebuie spus că **Galeria Dominus** lucrează cu o seamă de reguli care nu pot fi puse în evidenţă decît de un manager. De o persoană care urmăreşte **ideea**. Diferenţa dintre o galerie particulară şi una de stat e la principiu. Particularul achiziţionează şi selectează spre a revinde. Tot ce vedem acum la „Dominus“ nu e, pur şi simplu, un număr de tablouri, ci pînzele cele mai bune realizate de artistii capabili să ilustreze cel mai bine tema. O dublă selecţie, deci, operată cu ochi de pictor. Oricît de priceput ar fi, un simplu gestionar de opere de artă e dominat de voinţa şi nu rareori de moftur ile artistilor care oferă obiecte spre vînzare. Gestionarul luptă să vîndă ce i se încredinţează. Iar lupta o poartă cu avîntul moderat al celui care ştie că, izbîndă sau nereuşită, pentru el totul rămîne egal. O galerie de stat nu are nici un secret. Şi nu-l are tocmai fiindcă funcţiile nu generează taină. Calitatea obiectului din expunere e numai întîmplător excelentă. Îndeobşte pictorul încredinţează gestionarului cam ce socoteşte el că ar tenta un public mai mult sau mai puţin avizat.

În galeria particulară publicul e selectat ca şi opera. Mai propriu spus : filtrat chiar de operă. E probabil ca destul de curînd pictorii noştri de mare merit să opteze pentru un regim de exclusivitate cu noile galerii, cele abia născute şi cele care se vor ivi. Pricina e simplă. Nici în biblioteci, deşi cărţile au toate cam aceleaşi dimensiuni, un Camus nu îngăduie vecinătatea unui Petre Bellu. Dominus nu e o galerie „cu exclusivitate“, dar în multe privinţe operează ca şi cum ar fi. N-are sens să ne întrebăm dacă e bine sau e rău cît timp rostul principal al comerţului de artă acesta este : precizarea unor clase de interese şi valori.

Dincolo de consideraţiile mele şi de reacţia cititorului la ele, rămîne faptul că, din 4 februarie, în Bucureşti poate fi văzută o expoziţie de „Flori“ cum greu se mai poate concepe curînd o a doua.

TUDOR OCTAVIAN

Ștepan Tcaciuc nu e ucrainean

Am citit cu stupoare în „Cotidianul" din 19 septembrie 1991, despre un interviu acordat de către deputatul în Parlamentul României, Ștepan Tcaciuc, studioului de radio în limba ucraineană din Cernăuți, în care acesta făcea cele mai prăpăstioase afirmații despre Bucovina și poporul român. Trăgeam nădejde să nu fie adevărat, deși aveam motivele mele, cunoscînd personajul și o parte a versurilor sale, traduse în limba noastră, să cred că lucrurile puteau sta și astfel. A doua zi, am citit, în „Adevărul" articolul lui C. Stănescu, în legătură cu aceleași subumane calomnii, zicîndu-mi că am noroc că nu sînt ucrainean, spre a nu fi coborît la un nivel moral atît de josnic de către un conațional de al meu. Auzisem că a fost și o firească interpelare în Parlament și așteptam răspunsul numitului deputat, care este și președintele Uniunii Ucrainenilor din România. Luni, 23 septembrie, deputatul Tcaciuc a negat totul, iar eu, nedumerit de cursa în care căzuserăm inexplicabil, unele periodice mă bucuram, totuși, că desarticulatul și-a găsit, după căderea vechiului regim, în care mărturisea a se simți ca peștele în apă, echilibrul și onestitatea trebuitoare. Dar iluzia n-a durat.

Cineva mi-a semnalat că, între timp, publicația de limbă ucraineană „Cernovți", din Cernăuți, reprodusese masiv din interviul de o jumătate de oră, acordat de Ștepan Tcaciuc respectivului post de radio și transmis la 3 septembrie 1991, între orele 18,30 și 19, ca un semn, probabil, de ultrademocratism și patriotism. Și pentru ca să nu mai rămînă nici o umbră de îndoială, a doua zi după negările vehemente ale lui Tcaciuc în Parlament, altcineva mi-a adus o casetă pe care este înregistrat interviul în cauză și traducerea lui în românește. L-am citit, l-am ascultat și am înmărmurit. Pînă unde se poate merge cu sfidarea și cu iresponsabilitatea? Căci, extrasele date în cele cîteva luări de poziție sînt o reflectare palidă a celor afirmate de deputatul nostru. În țara care, la sfîrșitul primului război mondial, a fost cea dintîi care a recunoscut independența Ucrainei („știți, noi ucrainenii din România am fost jupuiți, bătuți, arși, tăiați, închiși în închisori și nimeni nu știe nimic despre aceasta")! Aș putea da exemple contrare, despre români care au pătimit toate cele de mai sus în nordul Bucovinei în 1940 — 1941 și după 1944, ca și din sudul provinciei, unde, după ultimul război, lichele, profitînd de asemănarea limbii lor cu cea rusă, și-au făcut de cap. Însă un popor nu se judecă după asemenea lepădături.

Dar Ștepan Tcaciuc nu e ucrainean. Întîi, pentru că nu-și cunoaște, fie și cît o știe un om de pe alt continent, propria-i istorie. Nu știe sau nu vrea cu program să știe nimic despre situația actuală a celor pe care are nesăbuința să-i reprezinte. Afirmă a fi „primul ambasador în istoria Parlamentului român". În inițiul parlament de după marea unire erau 5 deputați ucraineni, iar regele Ferdinand, cînd a făcut prima vizită la Cernăuți, a intrat simbolic în biserica ucraineană de acolo, ca să-și arate atitudinea egală față de toți locuitorii țării. Cît privește cifrele demografice cu care jonglează inginerul Tcaciuc ele sînt de-a dreptul astronomice. De pildă, la recensămîntul din 1971 erau în sudul Bucovinei sub optmii de ucraineni (să fie acum de trei ori pe atîția și tot nu se schimbă nimic esențial). Decizînd că „la noi toate recensămintele sînt false", el divulgă că cineva informa „oficial că în Bucovina trăiesc circa 76.000 de ucraineni, în timp ce erau 307.000, iar eu sînt convins că sînt mai mulți ucraineni". Cu asemenea „argumente" se poate demonstra orice, inclusiv că ucrainenii sînt „a doua populație în România", că Bucovina și Maramureșul sînt „pămînt ucrainean" și că „după un timp, pămînturile ucrainene se vor uni".

Sînt cîteva elemente care mă fac să cred că Ștepan Tcaciuc și cei de teapa lui nu pot aparține nici unui popor și cu atît mai mult celui ucrainean, de care ne leagă atîtea relații profunde și cu care am împărtășit atîtea suferințe și puține bucurii prin vreme, cu care avem atîtea de înfăptuit împreună. În anii ce vin, dar fără asemenea „reprezentanți" decalibrați moral. Adaug că am împuternicirea **Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina** să protestez și în numele ei împotriva acestei atitudini antiromânești și, în fond, antiucraineană, în general, antiumană, cerînd Parlamentului României, Uniunii Ucrainenilor din România și Uniunii Scriitorilor din România să examineze cu responsabilitatea cuvenită dacă indivizi periculoși ca Ștepan Tcaciuc mai pot face parte din asemenea organisme, reprezentîndu-le și schimonosindu-le înfățișarea. Țin la dispoziția oricui e interesat banda magnetică cu vocea acestui impostor, reproducînd alături textul interviului dat cu cîteva supresiuni, privind activitatea sa literară. Intervievatul i-a negat inițial existența. Apoi, aflînd de existența benzii și a textului, a lăsat-o ceva mai moale, sorbind pe la colțuri că l-ar fi luat gura pe dinainte. Însă, cu asemenea procedee se poate ajunge oriunde, mai ales cînd ele sînt dominate de ignoranță și de jignitoare rea-credință. Indiferent de ce și cît va mai nega în continuare și de cine îi va mai acorda credit, e cazul ca Ștepan Tcaciuc să-și ceară scuze în fața celor pe care crede a-i reprezenta și în fața poporului pe care-l ponegrește. Spar, de asemenea, ca forurile în drept să-și facă datoria cu acest neucrainean și antiromân calificat, probabil, e singura sa calificare.

GEORGE MUNTEAN ■

INTERVIU ACORDAT DE ȘTEPAN TCACIUC POSTULUI DE RADIO ÎN LIMBA UCRAINIANĂ DIN CERNĂUȚI

Tcaciuc: Sînt Ștepan Tcaciuc, președintele Uniunii ucrainienilor din România, deputat în Parlamentul român. Sînt primul ambasador, hai să mă laud, că avem primul ambasador în istoria parlamentului român. Vreau, în primul rînd, să transmit salutări ucrainienilor din Ucraina, din Bucovina, deoarece Bucovina stă mereu în fața ochilor mei, în suflet, fiindcă eu sînt bucovinean. Ea este un diamant într-un inel de aur.

Acest festival este primul în Banat. Anul trecut a avut loc în Maramureș, iar la anul va avea loc în Bucovina, mai apoi va avea loc în Dobrogea, în Delta Dunării. Acolo trăiesc urmașii cazacilor zaporojeni. Acestea sînt, la drept vorbind, primele vlăstare ale renașterii noastre naționale. Noi vrem ca ucrainienii să se unească, să se întîlnească pe toate meridianele, deoarece soarta noastră, a ucrainienilor, este astfel, încît oriunde te-ai duce în lume găsești ucrainieni.

Am făcut schimburi de căldură sufletească, de lumină din ochi și ele vor constitui pietre de încercare ale renașterii noastre naționale. Acest proces va decurge mult timp, în condiții grele, deoarece înțelegeți care e situația în România la ora actuală. Noi sîntem săraci, avem multe necazuri, dar avem destulă voință și această voință compensează totul. De aceea vrem să stabilim legături cu ucrainienii din toată lumea. Deoarece pînă acum fostul regim nu ne permitea așa ceva. Toți oamenii spun că sîntem peste 700 000. Dar la noi toate recensămintele sînt false. Vreau să spun că dacă ei s-au înscris ca ucrainieni, atunci e probabil că sînt mai mulți. Fiindcă ucrainienii în România au apărut sub cinci denumiri: ucrainieni, ruteni, hoholi, huțuli și rusini. Prefectul județului Suceava din Bucovina, unde m-am născut eu, în satul Daniliv (Dănilo — n.t.), mi-a spus că fosta securitate avea două liste: una dreaptă, alta falsificată. Din '79 încoace ei ne informau oficial că în Bucovina trăiesc circa 76 000 de ucrainieni, în timp ce erau 307 000, iar eu sînt convins că sînt mai mulți ucrainieni. Ei trăiesc compact în Bucovina, Maramureș, Dobrogea și în Banat, unde ne aflăm, în clipa de față. Și noi vrem să renaștem, în pofida tragediilor, noi sîntem aceleași popor, aceeași spiritualitate și trebuie să fim, la urma urmelor împreună. Avem același scop, ca ținutul nostru, bastina, să fie liberă, suverană. Ne este greu și în privința finanțelor, fiindcă însăși România este o ruină, dar mai știu că și Ucraina este destul de greu. ...dacă Ucraina nu ne poate ...material, noi vrem să ne ...spiritual. Uneori un cuvînt ...gînd bun cîntărește mai ...t o tonă de aur. Și noi dorim această susținere morală, vrem să ne întîlnim, să fim împreună. Eu tot timpul năzuiesc spre așa ceva. Și fiind președinte al Uniunii ucrainienilor din România, m-am străduit să fac legături cu ucrainienii din lumea întreagă. Uniunea noastră este o organizație apolitică, și fiecare membru al ei poate să-și facă politica sa, însă o astfel de politică, prin care să nu contravină statului, fiindcă trebuie să știm un lucru: noi sîntem cetățeni ai României și trebuie să ne supunem legilor ei. La noi au început scandaluri în Maramureș, unde am avut mari necazuri.

Coresp.: Lumea întreagă spune că dacă nu ar fi fost Maramureșul, atunci nu ar fi știut că în România trăiesc ucrainieni.

Tcaciuc: Așa este, însă a dat Dumnezeu această tragedie, fiindcă Cernobîlul a scos Ucraina din anonimat, în fața lumii întregi, iar ceea ce s-a întîmplat în Maramureș i-a scos din anonimat pe ucrainienii din România. Care este situația acolo? Din '44, după terminarea războiului, ucrainienii au primit niște pășuni. Poporul nostru ucrainian este foarte sărac în Maramureș. Nu au păduri, fiindcă au fost tăiate. Minele au fost închise. Nu există nici un fel de industrie, nu există pămînt arabil. Toată averea lor este o capră sau o oaie, iar, cine mai poate, ține și cîte o vacă. Și aceste animale păsteau pe pămînturile lor. Vă repet și dv., că șovinismul român este foarte agresiv și este mereu „înspirat". Oficial, guvernul nu-l susține, însă există libertate și fiecare face ce vrea. Și iată că au luat pășunile ucrainienilor, pe care le stăpîneau de cîțiva ani, și le-au dărut românilor. De aici a început conflictul. Poporul nostru moare pur și simplu. Românii au și pămînt arabil și pășuni. Noi am avut o întîlnire cu domnul președinte al României, Iliescu, care a primit delegația noastră. Despre aceasta au informat oficial și Radioul și Televiziunea. Vreau să vă spun un lucru: Deocamdată nu trebuie să transformăm aceasta în conflict etnic. Fiindcă ni se restituie pămînturile și se duce o mare luptă. I-am spus domnului președinte: „Ajutați-ne să rezolvăm această problemă". Lumina electrică, construcția căilor ferate, sînt probleme de perspectivă. Dv. știți că România este foarte săracă, trebuie miliarde de lei, nu ajung banii, noi înțelegem acest lucru. La noi acum are loc reducerea schemelor și primii care zboară de pe state sînt reprezentanții naționalităților mai mici. E un șovinism agresiv. Ei motivează faptul prin aceea că aceștia vin de departe cu mașinile, dar în fond este o atitudine pur șovină. Pînă acum au fost persecutați maghiarii, iar acum au început să-i persecute pe ucrainieni. Eu i-am spus președintelui că dacă nu se pune capăt acestui lucru, mă voi adresa și Președintelui sovietic Mihail Gorbaciov, și Statelor Unite ale Americii, ca să știe toți despre tragedia din România. Fiindcă ucrainienii noștri spun că dacă problema lor nu va fi rezolvată, atunci ei vor porni spre graniță, spre Ucraina, chiar dacă grănicerii voștri (ai sovieticilor, n.t.), nu le vor permite

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR ■

deși aceștia vin de departe cu mașinile, dar în fond este o atitudine pur șovină. Pînă acum au fost persecutați maghiarii, iar acum au început să-i persecute pe ucrainieni. Eu i-am spus președintelui că dacă nu se pune capăt acestui lucru, mă voi adresa și Președintelui sovietic Mihail Gorbaciov, și Statelor Unite ale Americii, ca să știe toți despre tragedia din România. Fiindcă ucrainienii noștri spun că dacă problema lor nu va fi rezolvată, atunci ei vor porni spre graniță, spre Ucraina, chiar dacă grănicerii voștri (ai sovieticilor, n.t.), nu le vor permite însă acesta va fi al doilea exod al kurzilor, cum s-a întîmplat în Iran. Dacă poporul nostru nu va fi apărat de președinte, atunci vom fi nevoiți să ne adresăm bastinei și grănicerii voștri n-ar trebui să fie „baistruci" (copii din flori). Ei trebuie să fie ucrainieni, fiindcă oamenii nu pleacă în ospeție, ci cu necazurile lor. Iată, nu demult la București, a venit o femeie cu cinci copii. Soțul ei a fost bătut de români și apoi condamnat la trei luni de închisoare. Această femeie și copiii ei mor de foame. M-am încrîncenat. Soțul ei lucra la o uzină din Sighet și întreținea singur familia. Noi dorim ca toți oamenii noștri să aibă din ce trăi. În Maramureș sînt foarte mulți ucrainieni, sînt a doua naționalitate și, conform legii, au dreptul ca prefectul, cum e la dv., președintele Sovietului regional, sau unul din locțiitorii lui, să fie ucrainian. În Maramureș nu există așa ceva, românii și aici i-au înșelat pe ucrainieni. Numai în Dobrogea s-a respectat legea. În Bucovina și în Maramureș — nu. Și aici se vede politica românească. De ce? Pentru că noi trăim la granița cu Uniunea Sovietică și ei interpretează lucrurile astfel: ce ne trebuie nouă conducători? Pe noi ne consideră ca fiind niște spioni, trădători. Eu am ridicat această chestiune în parlament și voi face totul pentru a îmbunătăți situația. De ce? Deoarece există lege, noi sîntem a doua minoritate, a doua populație în România.

Coresp.: La noi, în regiunea noastră, românii au și gazete și școli, și editură și societate. Noi înțelegem că ei sînt mai puțini și trebuie să-i ajutăm. Dar guvernul dv.? Ați fost înțeleși?

Tcaciuc: Am fost înțeleși. Se vor rezolva aceste probleme, deoarece pînă acum am vrut să le rezolvăm pe teren. Dar nu a fost posibil, pentru că românii sînt foarte agresivi, ei îi amenință pe ucrainieni că îi vor tăia. Eu le-am spus oamenilor: nu vă lăsați provocați, fiți deștepți și chibzuiți.

Acum vreau să vă povestesc despre noi, ucrainienii care trăim în Bucovina și în Maramureș. Noi niciodată, din moși-strămoși, nu ne considerăm că sîntem în diaspora, noi trăim pe pămînt ucrainian. Acest pămînt este ucrainian. Istoria a schimbat hotarele într-un fel sau altul. Noi ne-am născut acolo, trăim acolo din moși-strămoși, acolo sînt rădăcinile noastre, mormintele noastre, acolo e istoria noastră. Și eu personal, fiind ucrainean, nu mă consider în diaspora. Noi toți trăim cu o speranță dumnezeiască, că după un timp pămînturile ucrainiene se vor uni. După părerea mea, nu trebuie să existe hotare, lasă ca oamenii să meargă unde doresc, în lumea întreagă, însă un pămînt scump, o patrie scumpă va rămîne în sufletele oamenilor, va rămîne.

Coresp.: Încă o întrebare, care se referă la politica în legătură cu Bucovina de sud și unirea Bucovinei de nord cu România?

Tcaciuc: Ascultați: Bucovina de nord și Bucovina de sud este una, este un pămînt ucrainean și cred că niciodată nu va avea loc această unire cu România. Să luăm din istorie. Bucovina niciodată n-a fost ținut românesc. A fost doar din anul 1918 pînă la 1940 și cînd a căzut în mrejele imperiului austriac. Am să vă mai spun un lucru. În februarie am fost la Cernăuți și m-au invitat la o nuntă în satul românesc Mihalcea. Și să vă spun: toți românii vorbeau în limba ucraineană. Eu le spun: „Ați dori ca Bucovina să treacă la România?" Și îmi răspund: „Nu, noi dorim să trăim în Ucraina suverană și pentru nimic în lume nu dorim să ne unim". Eu vă spun (aceasta e părerea mea personală), că și această Bucovină se va uni cîndva împreună, vor fi unele corectări teritoriale. Această despărțire e o durere a inimii noastre. În Bucovina de sud populația ucraineană este majoritară. Mergeți la Putna, la Voroneț — denumiri ucrainene — acolo e toată istoria noastră, mănăstirile noastre cu care se mîndresc atît de mult românii în prezent, sînt mănăstiri ucrainene, însă ei nu recunosc acest lucru. Noi avem cultura noastră.

Și să vă mai spun ceva: în partea Maramureșului există un sat, Ruscovo, care în 1972 și-a sărbătorit cea de-a 700-a aniversare de la întemeiere. Chiar și Ceaușescu a trimis o telegramă de felicitare. Această sărbătoare a fost primul pas spre renașterea ucraineană, în condițiile de atunci. Și spun așa: „Domnule române, să ne întoarcem în anul 1272, acolo ardea deja vatra ucraineană, a fost biserică, cimitir. Bine, zic cînd a-ți început să vă formați ca stat? Undeva, după anul 1350. Înseamnă că noi existam deja de 100 de ani. Era Haliciul Mic, orașul Tecuci. Printre altele, știți că osemintele hatmanului Mazepa au fost înmormîntate la Galați. În '44 călugării români și ucrainenii l-au înmormîntat. Patriarhul însuși mi-a povestit că există un testament și cînd Ucraina va fi suverană, osemintele vor fi întoarse în patrie. (...) Vă voi spune că întotdeauna conflictele încep nu în popor, elita începe să caute nod în papură. În mod oficial guvernul nu susține nici șovinismul, nici revanșismul. Eu aș dori ca Ucraina să ne apere mai mult și ea să știe că ucrainienii trăiesc în România, mulți ucrainieni. Dacă Ucraina ar fi fost stat suveran, atunci și destinul nostru ar fi fost altfel. Căci, știți, noi, ucrainenii din România am fost jupuiți, bătuți, arși, tăiați, închiși în închisori și nimeni nu știa nimic despre aceasta.

Corespondent: Liubomira Paraniuc. Interlocutor: Ștefan Tcaciuc, președintele Uniunii Ucrainenilor din România, deputat în Parlamentul României.

Criminala şi-a ars victima de vie

Pe GINETA ROBESCU, din comuna Moi, judeţul Gorj, bătrînetile n-o vor găsi la casa ei, bucurîndu-se de copii şi nepoţi, ci undeva, într-o celulă de închisoare, căci are de făcut o pedeapsă grea. Ea şi ai altor doi copii din vecini a pus cap rău şi a omorît o femeie de 54 de ani, a putut săvîrşi o crimă. E şi mai greu de imaginat că a făcut-o cu premeditare şi sub ochii îngroziţi ai celor doi nepoţei lăsaţi în grija ei de 17 ani. E greu de imaginat că al căror somn va fi multă vreme bîntuit de imaginea unui om cuprins de flăcări şi urlînd ca fiara. Tusa Gineta aruncase pe el un ibric cu benzină şi pe urmă un chibrit aprins. Şi mos VASILE ŞENDROIU s-a făcut tot o vîlvătaie şi nu s-a mai văzut, o vreme, decît vîlvătaia aceea fugind încoace şi-ncolo. Tîrziu, a venit un om de pe drum şi l-a stins : curgeau de pe el hainele cu tot cu carne.

Împotriva sentinţei care o condamna la 17 ani închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de omor, inculpata a făcut recurs. Am văzut-o în boxă : o femeie robustă, cu ochii albaştri, aproape seniini şi cu o faţă care n-avea nimic din uzura obişnuită a femeii de la ţară. Privea chiondăris la fiica victimei, în timp ce aceasta declara instantei : „Domnule judecător, eu pe femeia asta n-o iert nici în mormînt. Tatăl meu a murit chinuindu-se ca IISUS PE CRUCE. Nu poate concepe mintea omenească ce-a pătimit în cele 8 ore cît a mai trăit. A avut arsuri de gradul trei şi patru. Să arunci benzină peste un biet bătrîn — tata avea 78 de ani — să-i dai foc, să-l vezi cum arde, să-l auzi cum urlă şi tu să intri în casă, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic ! Nici o pedeapsă nu-i prea mare pentru ce-a făcut această femeie, care a mai încercat şi anul trecut să-i dea foc : atunci a aruncat cu motorină pe el".

Cînd i-a venit rîndul inculpatei, ea şi-a susţinut cauza printr-o expunere surprinzător de limpede şi riguroasă, cu o voce domoală, mîngîietoare chiar...

Totul a început de la pămînt

Un an de zile s-au judecat pentru cei 6 ari de pămînt pe care îl revendicau amîndoi. Legea i-a dat cîştig de cauză lui Vasile Şendroiu. Acesta aştepta executorul să-l pună în posesie. Cu 9 zile înainte, s-a apucat să-şi sape grădina. Inculpata pretinde că ea ardea niste mărăcini în curte, de aceea avea cana cu benzină. Cînd vecinul s-a repezit cu sapa asupra ei, simţindu-se în pericol, a aruncat în el cu ce-a avut la îndemînă. Şi cum el devenea tot mai agresiv, a luat şi un tăciune din foc şi i l-a aruncat în cap, după care a fugit în casă, de frică să nu vină după ea şi s-o omoare. „Dumnezeu să mă bată dacă am ştiut că a luat foc, declară inculpata. Nici nu l-am auzit strigînd, pentru că nu aud bine, am avut o pareză. L-aş fi stins, cum să-l fi lăsat să ardă ? Nu e adevărat că am mai vrut şi anul trecut să-i dau foc, atunci aveam apă într-o cană, voiam să-mi ud un puişor de nuc. Pentru că el, din răzbunare îmi îumulise puişorul de nuc, am aruncat şi eu cu apa în capul lui, l-am scăldat, nimic altceva".

N.R. Într-un proces care a urmat acestuia, litigiul dintre părţi s-a stins fără intervenţia instanţei. Reclamantul şi-a retras recursul, îngrozit de cele auzite : „Domnule judecător, renunţ, nu mai am nici o pretenţie, să ia pîrîtul pămîntul, eu vreau să mor de moarte bună !"

VALERIA DORNEANU ■

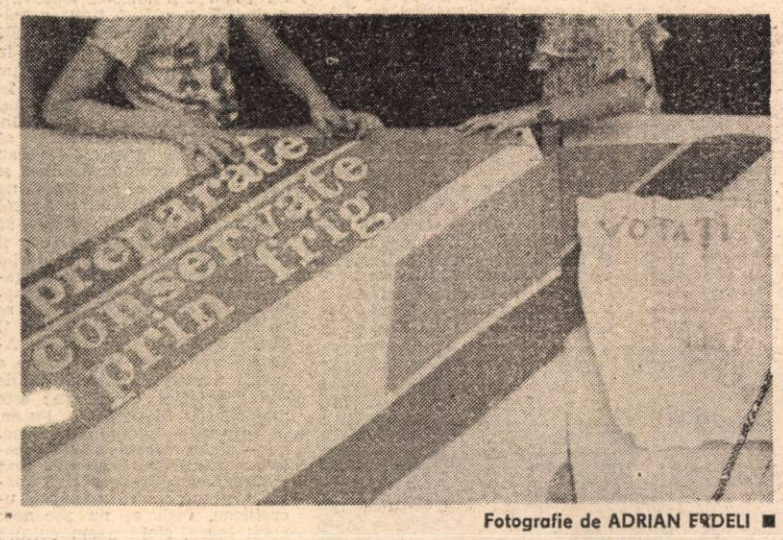

Fotografie de ADRIAN FEDELI ■

Ipostazele iernii

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Surîsuri migdalate

Bietul Paradis ! A cedat la o simplă lovitură de măr.

Despre unii nu s-a putut spune că au fost cinstiţi decît în necrolog.

Din mica arcă a lui Noe a renăscut marea grădină a lui Dumnezeu.

În materie de dragoste, cadourile au şi un nechezat troian.

Nu zbori pentru a fi admirat, ci pentru a fi ochit.

VASILE GHICA ■

CURIER JURIDIC

ION BĂLĂŞOIU, Tîrgovişte : Potrivit Decretului-lege nr. 8/1989, în vederea înregistrării la Tribunalul municipiului Bucureşti, fiecare partid trebuie să-şi prezinte statutul de organizare şi funcţionare, programul politic, să-şi declare sediul şi mijloacele financiare de care dispune şi să facă dovada că are cel puţin 251 de membri.

IONEL BORCEA, Ploieşti : Departamentul securităţii statului a fost desfiinţat prin Decretul nr. 33/30 dec. 1989, iar Decretul nr. 406/1985 privind unele măsuri referitoare la apărarea secretului de stat şi la modul de stabilire a relaţiilor cu străinii a fost abrogat prin Decretul-lege nr. 4/29 dec. 1989.

TOADER SAVU, Sighetul Marmaţiei : Cauţiunea a fost introdusă prin Legea nr. 32/1990 pentru modificarea şi completarea unor dispoziţii ale Codului de procedură penală. Cu un cuantum iniţial de 10 000—100 000 lei, cauţiunea garantează respectarea de către inculpat a obligaţiilor ce-i revin în timpul liberării provizorii (prezentarea la chemarea organelor judiciare şi comunicarea oricărei schimbări de domiciliu sau reşedinţă).

NECULAI POPA, Bucureşti : Ministerul fiind un organ al administraţiei de stat, angajarea salariaţilor în cadrul acestuia se face numai prin concurs, potrivit Legii nr. 30/1990 privind angajarea salariaţilor în funcţie de competenţă.

STELA COATĂ, Drobeta-Turnu Severin : Uzaţi de Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ, potrivit căreia orice persoană fizică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ, se poate adresa instanţei judecătoreşti competente, pentru anularea actului şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

CORNELIU OLTEANU ■

Nou record matrimonial în România

(Soţia-l poate fi şi străbunică)

Ochi apoşi, urduroşi, dinţi de tinichea, mîini mari, deformate de gută, mers tîrşît, greoi. O cheamă ANASTASIA şi e de părere că e bună şi democraţia la ceva. Lucru rar să auzi aşa ceva despre democraţia noastră. Dar coana Anastasia are motivele ei : „Bunăoară-zice ea — pe vremea lui Ceauşescu eu m-am dus la sfat, să mă cunun cu SANDU. Aia ne-au dat afară. Nu, că tu eşti escroc, i-au zis lui Sandu. Vrei s-o iei pe femeia asta din interes, ca să-ţi faci buletin de Bucureşti. Acu', uite că ne-am cununat şi erau tot ăia acolo şi n-a zis unul nimic. Le-a pus democraţia pumnul în gură şi bine le-a făcut !"

A FOST O CUNUNIE în toată legea : cu schimb de verighete, cu masă festivă, cu invitaţi. De nimeni nu s-a ferit Anastasia, afară de cumnatul ei, un bătrîn demodat, care a ştiut că masa-i pentru pomenirea morţilor. Cum e complet surd, nu şi-a dat seama ce se întîmplă. Ce i-a părut ei rău e că n-a cumpărat verighetele de aur la care au dreptul tinerii căsătoriţi ! Le-a avut pe cele de argint, de la prima ei cununie. De necrezut ce i s-au îngroşat degetele, abia i-a intrat verigheta pe cel mic. Şi doar nici nu-i aşa de bătrînă, abia a împlinit 81 de ani. Dacă n-ar fi avut reumatismul ăsta nenorocit, ar fi şi dansat. Dar lasă că a dansat Sandu şi pentru ea. BIETUL băiat, bine că a ajutat-o Dumnezeu să-l ia cu acte, că tare-i bun şi blînd. Cam tinerel, abia a făcut 36 de ani, dar ce-are a face, dacă în 7 ani n-a supărat-o niciodată ?

EPILOG previzibil : De cînd s-a cununat, Anastasia spune că SANDU şi-a onorat toate obligaţiile de soţ, mai puţin una, mai intimă, pentru care a adus soaţei certificat medical. Aud însă că după un schimb prelungit de alte tandreţuri, junele ar fi intrat într-un „antoraj" de burlaci cu care s-a deprins să tragă la măsea. Prevalîndu-se de ascendentul vîrstei, străbunica i-a aplicat o corecţie pe măsura faptei lui antisociale : l-a altoit zdravăn cu un retevei, după care şi-a făcut dormitor separat.

VALERIA DORNEANU ■

DREPTUL LA REPLICĂ

Stimată redacţie, am citit cu tristeţe şi revoltă articolul apărut sub titlul „Sărmanele glezne scrintite ale şcolii de coregrafie" în nr. 1 din 8—14 ian. a.c. al revistei dumneavoastră. Ca absolventă mai veche a Liceului de Coregrafie şi actuală profesoară doresc să-i aduc cîteva adăugiri şi rectificări, din punctul de vedere al unui profesionist şi nu al unui privitor neavizat.

Mai întîi, instituţia incriminată se numeşte Liceu şi nu şcoală de vreo doi ani, confuzie care pune din start sub semnul îndoielii corectitudinea informaţiilor şi imparţialitatea atitudinii semnatarei articolului, Oltea Mutulescu.

Într-adevăr dotarea sa materială este dezastruoasă, dar aceasta nu se datoreşte „mafiei" conducerii, ci binecunoscutei lipse de fonduri pentru construirea unui local adecvat. Ba mai mult, se trăieşte de la an la an sub spectrul evacuării în stradă, căci în realitate Liceul de Muzică „Dinu Lipatti", în a cărui clădire continuă să funcţioneze, are nevoie şi de sălile în care se desfăşoară orele de balet. (Este notorie îngroparea temeliei construcţiei începute în 1976, în urma unor mişcări energice trasate cu mîna de către Odiosul). Sînt convinsă de bunele intenţii ale dnei Mutulescu de a sensibiliza opinia publică şi M.I.Ş. în privinţa urgenţelor învăţămîntului de artă, dar consider că nu denigrarea oamenilor şi a instituţiei, zeflemeaua şi împroşcatul cu noroi sînt căile cele mai potrivite unui scop atît de nobil.

Trepte şi praguri

Începînd de anul trecut, elevii şcolilor de artă susţin la trepte nu numai examene de specialitate ci şi de limbă română şi matematică. În condiţiile în care absolvenţii clasei a VIII-a au cel puţin 10 ore de specialitate pe săptămînă, efortul necesar pentru a face faţă subiectelor unice pe ţară este considerabil. Numărul de locuri la trepte fiind limitat, concurenţa este acerbă, iar cei care se ştiu a nu fi fost pînă atunci în top se străduiesc totuşi să pătrundă pe căi lăturalnice, pe considerentul că „am făcut atîtea sacrificii pînă acum, trebuie să mergem pînă la capăt" sau „unde s-o mai dau acum, că nici la carte nu-i bună ?" etc. Să fie oare întîmplător faptul că dra Mutulescu este sora unei eleve care s-a împiedicat de primul prag în vara lui 1991, după ce ani de zile excelase prin mediocritate ? Etica profesională de ziarist n-o obligă să evite un subiect despre care nu poate scrie decît tendenţios şi pătimaş ?

Portret al maestrului, pur şi simplu

Cel mai bîrfit dintre pămînteni, directorul adjunct Constantin Marinescu, este într-adevăr o persoană contestată şi controversată, ca orice personalitate. Om cu o mie de păcate, care vor atîrna probabil în istoria baletului românesc mai puţin decît renumele său de pedagog de excepţie.

Să încercăm să privim şi faţa luminată a lunii : faptul că nu e strălucit pe scenă nu-l împiedică să fie un profesor bun (ciţi mari balerini devin şi buni dascăli ?) ; ca şef de catedră de peste două decenii prezenţa sa în comisiile de selecţie şi examene este nu numai necesară, ci obligatorie ; cîştigînd cu timpul un statut şi o statură profesională aparte, apare firesc să aibă cuvîntul decisiv la selecţiile pentru spectacole şi concursuri ; este în continuare în relaţii de bună colaborare cu prof. Ana Vălcu, a cărei origine socială s-a îmbolnăvit brusc după 1989 ; (în treacăt fie spus, doamna Vălcu este ea însăşi un bun pedagog, are studii superioare, gradul didactic I iar lipsa de experienţă scenică este o trăsătură comună marii majorităţi a profesorilor titulari) ; este unul dintre puţinii profesori a căror pasiune pentru balet nu s-a tocit odată cu vechimea în muncă. Deţinător al gradului I, profesorul Constantin Marinescu investeşte o mare cantitate de efort, timp şi chiar bani în pregătirea în special a tinerelor speranţe, susţinînd ore de repertoriu suplimentare şi punînd la bătaie mijloace proprii (casete, cameră video) pentru a suplini dotarea rudimentară a şcolii ; dacă şi-a început cariera pedagogică predînd la anii mici, acum peste un sfert de veac, perfecţionismul său şi aspiraţia spre performanţă l-au făcut să devină cu timpul incontestabil cel mai bun profesor de băieţi din ciţi a avut şcoala românească de balet pînă în prezent. Absolvenţi formaţi de el, nu întotdeauna prin metode foarte ortodoxe, duc faima ţării pe marile scene ale lumii. E suficient să-i menţionăm pe Gheorghe Iancu, George Postelnicu, Laurenţiu Guinea, Mugur Valsami ş.a., cîştigători a prestigioase premii internaţionale, mai cunoscuţi peste hotare decît acasă. Cu ce drept deci îşi permite domnişoara Mutulescu să-i recomande să se limiteze la clasele de gimnaziu, cumva în baza calităţii dumisale de soră a unei eleve respinse şi de persoană fără nici o competenţă în materie ? ; mă număr printre profesorii din colectivul actual (epurat din fericire de la sine de „anti-clasicieni") care subscriu afirmaţiei profesorului Marinescu „Dacă plec eu, se dărîmă şcoala". Într-adevăr, într-un colectiv stabil redus numeric, completat cu mulţi colaboratori fluctuanţi, domnia sa este sufletul şi stîlpul liceului.

Giste şi lebede

Dra Mutulescu desfăşoară cu generozitate date culese la gura sobei, oferite cu largheţe de binevoitori care, firească, „semnează anonim" de teama repercusiunilor, putînd face sub acest paravan orice afirmaţii neverificabile. Multe sînt vechi, toate sînt unilaterale. „Oamenii de bine" au omis să-i spună că şi în ultimii ani, în ciuda înăsprirli condiţiilor de studiu şi de trai, Liceul a dat lumii balerini de mare clasă, dintre care unii au fost angajaţi imediat după absolvire prin concurs la teatre ca Opera din Viena sau Komische Oper din Berlin.

Liceul de Coregrafie a fost şi încă este o şcoală de elită cu mîză profesională mare, ceea ce explică parţial înverşunarea şi frustarea agresivă a nezburătoarelor rămase să privească scena din anonimatul sălii. O mină de diamante unde se cern tone de nisip pentru a descoperi o pietricică brută care să merite a fi şlefuită de mîna unui maestru bijutier. Iar eroismul cu care copiii înfruntă vitregia frigului, a foamei şi a privaţiunilor de tot felul merită o prezentare către publicul larg mai binevoitoare decît aceea a unui articol plin de venin.

Vivia Săndulescu
lect. univ.
Academia de Teatru şi Film

Stepan Tcaciuc nu e ucrainean

Am citit cu stupoare, în „Cotidianul" din 19 septembrie 1991, despre un interviu acordat de către deputatul în Parlamentul României, Stepan Tcaciuc, studioului de radio în limba ucraineană din Cernăuți, în care acesta făcea cele mai prăpăstioase afirmații despre Bucovina și poporul român. Trăgeam nădejde să nu fie adevărat, deși aveam motivele mele, cunoscînd personajul și o parte a versurilor sale, traduse în limba noastră, să cred că lucrurile puteau sta și astfel. A doua zi, am citit, în „Adevărul" articolul lui C. Stănescu, în legătură cu aceleași subumane calomnii, zicîndu-mi că am noroc că nu sînt ucrainean, spre a nu fi coborît la un nivel moral atît de josnic de către un conațional de al meu. Auzisem că a fost și o fierească interpelare în Parlament și așteptam răspunsul numitului deputat, care este și președintele Uniunii Ucrainenilor din România. Luni, 23 septembrie, deputatul Tcaciuc a negat totul, iar eu, nedumerit de cursa în care căzuseră, inexplicabil, unele periodice mă bucuram, totuși, că dezarticulatul și-a găsit, după căderea vechiului regim, în care mărturisea a se simți ca peștele în apă, echilibrul și onestitatea trebuitoare. Dar iluzia n-a durat.

Cineva mi-a semnalat că, între timp, publicația de limbă ucraineană „Cernovți", din Cernăuți, reprodusese masiv din interviul de o jumătate de oră, acordat de Stepan Tcaciuc respectivului post de radio și transmis la 3 septembrie 1991, între orele 18,30 și 19, ca un semn, probabil, de ultrademocratism și patriotism. Și pentru ca să nu mai rămînă nici o umbră de îndoială, a doua zi după negările vehemente ale lui Tcaciuc în Parlament, altcineva mi-a adus o casetă pe care este înregistrat interviul în cauză și traducerea lui în românește. L-am citit, l-am ascultat și am înmărmurit. Pînă unde se poate merge cu sfidarea și cu iresponsabilitatea? Căci, extrasele date în cele cîteva luări de poziție sînt o reflectare palidă a celor afirmate de deputatul nostru. În țara care, la sfîrșitul primului război mondial, a fost cea dintîi care a recunoscut independența Ucrainei („știți, noi ucrainenii din România am fost jupuiți, bătuți, arși, tăiați, închiși în închisori și nimeni nu știe nimic despre aceasta")! Aș putea da exemple contrare, despre români care au pătimit toate cele de mai sus în nordul Bucovinei în 1940 — 1941 și după 1944, ca și din sudul provinciei, unde, după ultimul război, lichele, profitînd de asemănarea limbii lor cu cea rusă, și-au făcut de cap. Însă un popor nu se judecă după asemenea lepădături.

Dar Stepan Tcaciuc nu e ucrainean. Întîi, pentru că nu-și cunoaște, fie și cît o știe un om de pe alt continent, propria-i istorie. Nu știe sau nu vrea cu program să știe nimic despre situația actuală a celor pe care are nesăbuința să-i reprezinte. Afirmă a fi „primul ambasador în istoria Parlamentului român". În intiiul parlament de după marea unire erau 5 deputați ucraineni, iar regele Ferdinand, cînd a făcut prima vizită la Cernăuți, a intrat simbolic în biserica ucraineană de acolo, ca să-și arate atitudinea egală față de toți locuitorii țării. Cît privește cifrele demografice cu care jonglează inginerul Tcaciuc ele sînt de-a dreptul astronomice. De pildă, la recensămîntul din 1971 erau în sudul Bucovinei sub optimii de ucraineni (să fie acum de trei ori pe atîția și tot nu se schimbă nimic esențial). Decizînd că „la noi toate recensămintele sînt false", el divulgă că cineva informa „oficial că în Bucovina trăiesc circa 76.000 de ucraineni, în timp ce erau 307.000, iar eu sînt convins că sînt mai mulți ucrainieni". Cu asemenea „argumente" se poate demonstra orice, inclusiv că ucrainenii sînt „a doua populație în România", că Bucovina și Maramureșul sînt „pămînt ucrainean" și că „după un timp, pămînturile ucrainene se vor uni".

Sînt cîteva elemente care mă fac să cred că Stepan Tcaciuc și cei de teapa lui nu pot aparține nici unui popor și cu atît mai mult celui ucrainean, de care ne leagă atîtea relații profunde și cu care am împărtășit atîtea suferințe și puține bucurii prin vreme, cu care avem atîtea de înfăptuit împreună, în anii ce vin, dar fără asemenea „reprezentanți" decalibrați moral. Adaug că am împuternicirea **Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina** să protestez și în numele ei împotriva acestei atitudini antiromânești și, în fond, antiucraineană, în general, antiumană, cerînd Parlamentului României, Uniunii Ucrainenilor din România și Uniunii Scriitorilor din România să examineze cu responsabilitatea cuvenită dacă indivizi periculoși ca Stepan Tcaciuc mai pot face parte din asemenea organisme, reprezentîndu-le și schimonosindu-le înfățișarea. Țin la dispoziția oricui e interesat banda magnetică cu vocea acestui impostor, reproducînd alături textul interviului dat cu cîteva supresiuni, privind activitatea sa literară. Intervievatul i-a negat inițial existența. Apoi, aflînd de existența benzii și a textului, a lăsat-o ceva mai moale, sorbind pe la colțuri că l-ar fi luat gura pe dinainte. Însă, cu asemenea procedee se poate ajunge oriunde, mai ales cînd ele sînt dominate de ignoranță și de jignitoare rea-credință. Indiferent de ce și cît va mai nega în continuare și de cine îi va mai acorda credit, e cazul ca Stepan Tcaciuc să-și ceară scuze în fața celor pe care crede a-i reprezenta și în fața poporului pe care-l ponegrește. Sper, de asemenea, ca forurile în drept să-și facă datoria cu acest neucrainean și antiromân calificat, probabil, e singura sa calificare.

GEORGE MUNTEAN ■

INTERVIU ACORDAT DE STEPAN TCACIUC POSTULUI DE RADIO ÎN LIMBA UCRAINIANĂ DIN CERNĂUȚI

Tcaciuc: Sînt Stepan Tcaciuc, președintele Uniunii ucrainienilor din România, deputat în Parlamentul român. Sînt primul ambasador, hai să mă laud, că avem primul ambasador în istoria parlamentului român. Vreau, în primul rînd, să transmit salutări ucrainienilor din Ucraina, din Bucovina, deoarece Bucovina stă mereu în fața ochilor mei, în suflet, fiindcă eu sînt bucovinean. Ea este un diamant într-un inel de aur.

Acest festival este primul în Banat. Anul trecut a avut loc în Maramureș, iar la anul va avea loc în Bucovina, mai apoi va avea loc în Dobrogea, în Delta Dunării. Acolo trăiesc urmașii cazacilor zaporojeni. Acestea sînt, la drept vorbind, primele vlăstare ale renașterii noastre naționale. Noi vrem ca ucrainienii să se unească, să se întîlnească pe toate meridianele, deoarece soarta noastră, a ucrainienilor, este astfel, încît oriunde te-ai duce în lume găsești ucrainieni.

Am făcut schimburi de căldură sufletească, de lumină din ochi și ele vor constitui pietre de încercare ale renașterii noastre naționale. Acest proces va decurge mult timp, în condiții grele, deoarece înțelegeți care e situația în România la ora actuală. Noi sîntem săraci, avem multe necazuri, dar avem destulă voință și această voință compensează totul. De aceea vrem să stabilim legături cu ucrainienii din toată lumea. Deoarece pînă acum fostul regim nu ne permitea așa ceva. Toți oamenii spun că sîntem peste 700 000. Dar la noi toate recensămintele sînt false. Vreau să spun că dacă ei s-au înscris ca ucrainieni, atunci e probabil că sînt mai mulți. Fiindcă ucrainienii în România au apărut sub cinci denumiri: ucrainieni, ruteni, hoholi, huțuli și rusini. Prefectul județului Suceava din Bucovina, unde m-am născut eu, în satul Daniliv (Dănilo — n.t.), mi-a spus că fosta securitate avea două liste: una dreaptă, alta falsificată. Din '79 încoace ei ne informau oficial că în Bucovina trăiesc circa 76 000 de ucrainieni, în timp ce erau 307 000, iar eu sînt convins că sînt mai mulți ucrainieni. Ei trăiesc compact în Bucovina, Maramureș, Dobrogea și în Banat, unde ne aflăm, în clipa de față. Și noi vrem să renaștem, în pofida tragediilor, noi sîntem același popor, aceeași spiritualitate și trebuie să fim, la urma urmelor împreună. Avem același scop, ca ținutul nostru, baștina, să fie liberă, suverană. Ne este greu și în privința finanțelor, fiindcă însăși România este o ruină, dar mai știu că și Ucraina este destul de greu. dacă Ucraina nu ne poate material, noi vrem să ne spiritual. Uneori un cuvînt gînd bun cîntărește mai o tonă de aur. Și noi dorim această susținere morală, vrem să ne întîlnim, să fim împreună. Eu tot timpul năzuiesc spre așa ceva. Și fiind președinte al Uniunii ucrainienilor din România, m-am străduit să fac legături cu ucrainienii din lumea întreagă. Uniunea noastră este o organizație apolitică, și fiecare membru al ei poate să-și facă politica sa, însă o astfel de politică, prin care să nu contravină statului, fiindcă trebuie să știm un lucru: noi sîntem cetățeni ai României și trebuie să ne supunem legilor ei. La noi au început scandaluri în Maramureș, unde am avut mari necazuri.

Coresp.: Lumea întreagă spune că dacă nu ar fi fost Maramureșul, atunci nu ar fi știut că în România trăiesc ucrainieni.

Tcaciuc: Așa este, însă a dat Dumnezeu această tragedie, fiindcă Cernobîlul a scos Ucraina din anonimat, în fața lumii întregi, iar ceea ce s-a întîmplat în Maramureș i-a scos din anonimat pe ucrainienii din România. Care este situația acolo? Din '44, după terminarea războiului, ucrainienii au primit niște pășuni. Poporul nostru ucrainian este foarte sărac în Maramureș. Nu au păduri, fiindcă au fost tăiate. Minele au fost închise. Nu există nici un fel de industrie, nu există pămînt arabil. Toată averea lor este o capră sau o oaie, iar, cine mai poate, ține și cîte o vacă. Și aceste animale păsteau pe pămînturile lor. Vă repet și dv., că șovinismul român este foarte agresiv și este mereu „înspirat". Oficial, guvernul nu-l susține, însă există libertate și fiecare face ce vrea. Și iată că au luat pășunile ucrainienilor, pe care le stăpîneau de cîțiva ani, și le-au dărut românilor. De aici a început conflictul. Poporul nostru moare pur și simplu. Românii au și pămînt arabil și pășuni. Noi am avut o întîlnire cu domnul președinte al României, Iliescu, care a primit delegația noastră. Despre aceasta au informat oficial și Radioul și Televiziunea. Vreau să vă spun un lucru: Deocamdată nu trebuie să transformăm aceasta în conflict etnic. Fiindcă ni se restituie pămînturile și se duce o mare luptă. I-am spus domnului președinte: „Ajutați-ne să rezolvăm această problemă". Lumina electrică, construcția căilor ferate, sînt probleme de perspectivă. Dv. știți că România este foarte săracă, trebuie miliarde de lei, nu ajung banii, noi înțelegem acest lucru. La noi acum are loc reducerea schemelor și primii care zboară de pe state sînt reprezentanții naționalităților mai mici. E un șovinism agresiv. Ei motivează faptul prin aceea că aceștia vin de departe cu mașinile, dar în fond este o atitudine pur șovină. Pînă acum au fost persecutați maghiarii, iar acum au început să-i persecute pe ucrainieni. Eu i-am spus președintelui că dacă nu se pune capăt acestui lucru, mă voi adresa și Președintelui sovietic Mihail Gorbaciov, și Statelor Unite ale Americii, ca să știe toți despre tragedia din România. Fiindcă ucrainienii noștri spun că dacă problema lor nu va fi rezolvată, atunci ei vor porni spre graniță, spre Ucraina, chiar dacă grănicerii voștri (ai sovieticilor, n.t.), nu le vor permite

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR ■

însă acesta va fi al doilea exod al kurzilor, cum s-a întîmplat în Iran. Dacă poporul nostru nu va fi apărat de președinte, atunci vom fi nevoiți să ne adresăm baștinei și grănicerii voștri n-ar trebui să fie „baistruci" (copii din flori). Ei trebuie să fie ucrainieni, fiindcă oamenii nu pleacă în ospeție, ei cu necazurile lor. Iată, nu demult la București, a venit o femeie cu cinci copii. Soțul ei a fost bătut de români și apoi condamnat la trei luni de închisoare. Această femeie și copiii ei mor de foame. M-am încrîncenat. Soțul ei lucra la o uzină din Sighet și întreținea singur familia. Noi dorim ca toți oamenii noștri să aibă din ce trăi. În Maramureș sînt foarte mulți ucrainieni, sînt a doua naționalitate și, conform legii, au dreptul ca prefectul, cum e la dv., președintele Sovietului regional, sau unul din locuitorii lui, să fie ucrainian. În Maramureș nu există așa ceva, românii și aici i-au înșelat pe ucrainieni. Numai în Dobrogea s-a respectat legea. În Bucovina și în Maramureș — nu. Și aici se vede politica românească. De ce? Pentru că noi trăim la granița cu Uniunea Sovietică și ei interpretează lucrurile astfel: ce ne trebuie nouă conducători? Pe noi ne considerăm ca fiind niște spioni, trădători. Eu am ridicat această chestiune în parlament și voi face totul pentru a îmbunătăți situația. De ce? Deoarece există lege, noi sîntem a doua minoritate, a doua populație în România.

Coresp.: La noi, în regiunea noastră, românii au și gazete și școli, și editură și societate. Noi înțelegem că ei sînt mai puțini și trebuie să-i ajutăm. Dar guvernul dv.? Ați fost înțeleși?

Tcaciuc: Am fost înțeleși. Se vor rezolva aceste probleme, deoarece pînă acum am vrut să le rezolvăm pe teren. Dar nu a fost posibil, pentru că românii sînt foarte agresivi, ei îi amenință pe ucrainieni că îi vor tăia. Eu le-am spus oamenilor: nu vă lăsați provocați, fiți deștepți și chibzuiți.

Acum vreau să vă povestesc despre noi, ucrainienii care trăim în Bucovina și în Maramureș. Noi niciodată, din moși-strămoși, nu ne considerăm că sîntem în diaspora, noi trăim pe pămînt ucrainian. Acest pămînt este ucrainian. Istoria a schimbat hotarele într-un fel sau altul. Noi ne-am născut acolo, trăim acolo din moși-strămoși, acolo sînt rădăcinile noastre, mormintele noastre, acolo e istoria noastră. Și eu personal, fiind ucrainean, nu mă consider în diaspora. Noi toți trăim cu o speranță dumnezeiască, că după un timp pămînturile ucrainiene se vor uni. După părerea mea, nu trebuie să existe hotare, lasă ca oamenii să meargă unde doresc, în lumea întreagă, însă un pămînt scump, o patrie scumpă va rămîne în sufletele oamenilor, va rămîne.

Coresp.: Încă o întrebare, care se referă la politica în legătură cu Bucovina de sud și unirea Bucovinei de nord cu România?

Tcaciuc: Ascultați: Bucovina de nord și Bucovina de sud este una, este un pămînt ucrainean și cred că niciodată nu va avea loc această unire cu România. Să luăm din istorie. Bucovina niciodată n-a fost ținut românesc. A fost doar din anul 1918 pînă la 1940 și cînd a căzut în mrejele imperiului austriac. Am să vă mai spun un lucru. În februarie am fost la Cernăuți și m-au invitat la o nuntă în satul românesc Mihalcea. Și să vă spun: toți românii vorbeau în limba ucraineană. Eu le spun: „Ați dori ca Bucovina să treacă la România?" Și îmi răspund: „Nu, noi dorim să trăim în Ucraina suverană și pentru nimic în lume nu dorim să ne unim". Eu vă spun (aceasta e părerea mea personală), că și această Bucovină se va uni cîndva împreună, vor fi unele corectări teritoriale. Această despărțire e o durere a inimii noastre. În Bucovina de sud populația ucraineană este majoritară. Mergeți la Putna, la Voroneț — denumiri ucrainene — acolo e toată istoria noastră, mănăstirile noastre cu care se mîndresc atît de mult românii în prezent, sînt mănăstiri ucrainene, însă ei nu recunosc acest lucru. Noi avem cultura noastră.

Și să vă mai spun ceva: în partea Maramureșului există un sat, Ruscovo, care în 1972 și-a sărbătorit cea de-a 700-a aniversare de la întemeiere. Chiar și Ceaușescu a trimis o telegramă de felicitare. Această sărbătoare a fost primul pas spre renașterea ucraineană, în condițiile de atunci. Și spun așa: „Domnule române, să ne întoarcem în anul 1272, acolo ardea deja vatra ucrainiană, a fost biserică, cimitir. Bine, zic cînd a-ți început să vă formați ca stat? Undeva, după anul 1350. Înseamnă că noi existam deja de 100 de ani. Era Haliciul Mic, orașul Tecuci. Printre altele, știți că osemintele hatmanului Mazepa au fost înmormîntate la Galați. În '44 călugării români și ucrainieni l-au înmormîntat. Patriarhul însuși mi-a povestit că există un testament și cînd Ucraina va fi suverană, osemintele vor fi întoarse în patrie. (...) Vă voi spune că întotdeauna conflictele încep nu în popor, elita începe să caute nod în papură. În mod oficial guvernul nu susține nici șovinismul, nici revanșismul. Eu aș dori ca Ucraina să ne apere mai mult și ea să știe că ucrainienii trăiesc în România, mulți ucrainieni. Dacă Ucraina ar fi fost stat suveran, atunci și destinul nostru ar fi fost altfel. Căci, știți, noi, ucrainenii din România am fost jupuiți, bătuți, arși, tăiați, închiși în închisori și nimeni nu știa nimic despre aceasta.

Corespondent: Liubomira Paraniuc, Interlocutor: Stepan Tcaciuc, președintele Uniunii Ucrainenilor din România, deputat în Parlamentul României.

Criminala și-a ars victima de vie

Pe GINETA ROBESCU, din comuna Moi, județul Gorj, bătrînetile n-o vor găsi la casa ei, bucurîndu-se de copii și nepoți, ci undeva, într-o celulă de închisoare, căci are de făcut o pedeapsă grea. Ea și ai altor doi copii din vecin femeie de 54 de ani a putut săvîrși o crimă. E și mai greu de imaginat că a făcut-o cu premeditare și sub ochii îngroziți ai celor doi nepotei lăsați în să de 17 ani. E greu de imaginat că al căror somn va fi multă vreme bîntuit de imaginea unui om cuprins de flăcări și urlînd ca fiara. Tusa Gineta aruncase pe el un ibric cu benzină și pe urmă un chibrit aprins. Și mos VASILE ȘENDROIU s-a făcut tot o vîlvătaie și nu s-a mai văzut, o vreme, decît vîlvătaia aceea fugind încoace și-ncolo. Tîrziu, a venit un om de pe drum și l-a stins : curgeau de pe el hainele cu tot cu carne.

Împotriva sentinței care o condamna la 17 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de omor, inculpata a făcut recurs. Am văzut-o în boxă : o femeie robustă, cu ochii albaștri, aproape senini și cu o față care n-avea nimic din uzura obișnuită a femeii de la țară. Privea chiondîriș la fiica victimei, în timp ce aceasta declara instanței : „Domnule judecător, eu pe femeia asta n-o iert nici în mormînt. Tatăl meu a murit chinuindu-se ca IISUS PE CRUCE. Nu poate concepe mintea omenească ce-a pătimit în cele 8 ore cît a mai trăit. A avut arsuri de gradul trei și patru. Să arunci benzină peste un biet bătrîn — tata avea 78 de ani — să-i dai foc, să-l vezi cum arde, să-l auzi cum urlă și tu să intri în casă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic ! Nici o pedeapsă nu-i prea mare pentru ce-a făcut această femeie, care a mai încercat și anul trecut să-i dea foc ; atunci a aruncat cu motorină pe el".

Cînd i-a venit rîndul inculpatei, ea și-a susținut cauza printr-o expunere surprinzător de limpede și riguroasă, cu o voce domoală, mîngîietoare chiar...

Totul a început de la pămînt

Un an de zile s-au judecat pentru cei 6 ari de pămînt pe care îl revendicau amîndoi. Legea i-a dat cîștig de cauză lui Vasile Șendroiu. Acesta aștepta executorul să-l pună în posesie. Cu 9 zile înainte, s-a apucat să-și sape grădina. Inculpata pretinde că ea ardea niște mărăcini în curte, de aceea avea cana cu benzină. Cînd vecinul s-a repezit cu sapa asupra ei, simțindu-se în pericol, a aruncat în el cu ce-a avut la îndemînă. Și cum el devenea tot mai agresiv, a luat și un tăciune din foc și l-a aruncat în cap, după care a fugit în casă, de frică să nu vină după ea și s-o omoare. „Dumnezeu să mă bată dacă am știut că a luat foc, declară inculpata. Nici nu l-am auzit strigînd, pentru că nu aud bine, am avut o pareză. L-aș fi stins, cum să-l fi lăsat să ardă ? Nu e adevărat că am mai vrut și anul trecut să-i dau foc, atunci aveam apă într-o cană, voiam să-mi ud un puișor de nuc. Pentru că el, din răzbunare îmi îumulise puișorul de nuc, am aruncat și eu cu apa în capul lui, l-am scăldat, nimic altceva".

N.R. Într-un proces care a urmat acestuia, litigiul dintre părți s-a stins fără intervenția instanței. Reclamantul și-a retras recursul, îngrozit de cele auzite : „Domnule judecător, renunț, nu mai am nici o pretenție, să ia pămîntul, eu vreau să mor de moarte bună !"

VALERIA DORNEANU ■

Fotografie de ADRIAN FRDELI ■

Ipostazele iernii

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Surîsuri migdalate

Bietul Paradis ! A cedat la o simplă lovitură de măr.

Despre unii nu s-a putut spune că au fost cinstiți decît în necrolog.

Din mica arcă a lui Noe a renăscut marea grădină a lui Dumnezeu.

În materie de dragoste, cadourile au și un nechezat troian.

Nu zbori pentru a fi admirat, ci pentru a fi ochit.

VASILE GHICA ■

CURIER JURIDIC

ION BĂLĂȘOIU, Tîrgoviște : Potrivit Decretului-lege nr. 8/1989, în vederea înregistrării la Tribunalul municipiului București, fiecare partid trebuie să-și prezinte statutul de organizare și funcționare, programul politic, să-și declare sediul și mijloacele financiare de care dispune și să facă dovada că are cel puțin 251 de membri.

IONEL BORCEA, Ploiești : Departamentul securității statului a fost desființat prin Decretul nr. 33/30 dec. 1989, iar Decretul nr. 408/1985 privind unele măsuri referitoare la apărarea secretului de stat și la modul de stabilire a relațiilor cu străinii a fost abrogat prin Decretul-lege nr. 4/29 dec. 1989.

TOADER SAVU, Sighetul Marmației : Cauțiunea a fost introdusă prin Legea nr. 32/1990 pentru modificarea și completarea unor dispoziții ale Codului de procedură penală. Cu un cuantum inițial de 10 000—100 000 lei, cauțiunea garantează respectarea de către inculpat a obligațiilor ce-i revin în timpul liberării provizorii (prezentarea la chemarea organelor judiciare și comunicarea oricărei schimbări de domiciliu sau reședință).

NECULAI POPA, București : Ministerul fiind un organ al administrației de stat, angajarea salariaților în cadrul acestuia se face numai prin concurs, potrivit Legii nr. 30/1990 privind angajarea salariaților în funcție de competență.

STELA COATĂ, Drobeta-Turnu Severin : Uzați de Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ, potrivit căreia orice persoană fizică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ, se poate adresa instanței judecătorești competente, pentru anularea actului și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

CORNELIU OLTEANU ■

Nou record matrimonial în România

(Soția-l poate fi și străbunică)

Ochi apoși, urduroși, dinți de tinichea, mîini mari, deformate de gută, mers tîrșit, greoi. O cheamă ANASTASIA și e de părere că e bună și democrația la ceva. Lucru rar să auzi așa ceva despre democrația noastră. Dar coana Anastasia are motivele ei : „Bunăoară-zice ea — pe vremea lui Ceaușescu eu m-am dus la sfat, să mă cunun cu SANDU. Aia ne-au dat afară. Nu, că tu ești escroc, i-au zis lui Șandu. Vrei s-o iei pe femeia asta din interes, ca să-ți faci buletin de București. Acu', uite că ne-am cununat și erau tot ăia acolo și n-a zis unul nimic. Le-a pus democrația pumnul în gură și bine le-a făcut !"

A FOST O CUNUNIE în toată legea : cu schimb de verighete, cu masă festivă, cu invitați. De nimeni nu s-a ferit Anastasia, afară de cumnatul ei, un bătrîn demodat, care a știut că masa-i pentru pomenirea morților. Cum e complet surd, nu și-a dat seama ce se întîmplă. Ce i-a părut ei rău e că n-a cumpărat verighetele de aur la care au dreptul tinerii căsătoriți ! Le-a avut pe cele de argint, de la prima ei cununie. De necrezut ce i s-au îngroșat degetele, abia i-a intrat verigheta pe cel mic. Și doar nici nu-i așa de bătrînă, abia a împlinit 81 de ani. Dacă n-ar fi avut reumatismul ăsta nenorocit, ar fi și dansat. Dar lasă că a dansat Șandu și pentru ea, BIETUL băiat, bine că a ajutat-o Dumnezeu să-l ia cu acte, că tare-i bun și blînd. Cam tinerel, abia a făcut 36 de ani, dar ce-are a face, dacă în 7 ani n-a supărat-o niciodată ?

EPILOG previzibil : De cînd s-a cununat, Anastasia spune că SANDU și-a onorat toate obligațiile de soț, mai puțin una, mai intimă, pentru care a adus soației certificat medical. Aud însă că după un schimb prelungit de alte tandrețuri, junele ar fi intrat într-un „antoraj" de burlaci cu care s-a deprins să tragă la măsea. Prevalîndu-se de ascendentul vîrstei, străbunica i-a aplicat o corecție pe măsura faptei lui antisociale : l-a altoit zdravăn cu un retevei, după care și-a făcut dormitor separat.

VALERIA DORNEANU ■

DREPTUL LA REPLICĂ

Stimată redacție, am citit cu tristețe și revoltă articolul apărut sub titlul „Sărmanele glezne scrintite ale școlii de coregrafie" în nr. 1 din 8—14 ian. a.c. al revistei dumneavoastră. Ca absolventă mai veche a Liceului de Coregrafie și actuală profesoară doresc să-i aduc cîteva adăugiri și rectificări, din punctul de vedere al unui profesionist și nu al unui privitor neavizat.

Mai întîi, instituția incriminată se numește Liceu și nu școală de vreo doi ani, confuzie care pune din start sub semnul îndoielii corectitudinea informațiilor și imparțialitatea atitudinii semnatarei articolului, Oltea Mutulescu.

Într-adevăr dotarea sa materială este dezastruoasă, dar aceasta nu se datorește „mafiei" conducerii, ci binecunoscutei lipse de fonduri pentru construirea unui local adecvat. Ba mai mult, se trăiește de la an la an sub spectrul evacuării în stradă, căci în realitate Liceul de Muzică „Dinu Lipatti", în a cărui clădire continuă să funcționeze, are nevoie și de sălile în care se desfășoară orele de balet. (Este notorie îngroparea temeliei construcției începute în 1976, în urma unor mișcări energice trasate cu mîna de către Odiosul). Sînt convinsă de bunele intenții ale dnei Mutulescu de a sensibiliza opinia publică și M.I.Ș. în privința urgențelor învățămîntului de artă, dar consider că nu denigrarea oamenilor și a instituției, zeflemeaua și împroșcatul cu noroi sînt căile cele mai potrivite unui scop atît de nobil.

Trepte și praguri

Începînd de anul trecut, elevii școlilor de artă susțin la trepte nu numai examene de specialitate ci și de limbă română și matematică. În condițiile în care absolvenții clasei a VIII-a au cel puțin 10 ore de specialitate pe săptămînă, efortul necesar pentru a face față subiectelor unice pe țară este considerabil. Numărul de locuri la trepte fiind limitat, concurența este acerbă, iar cei care se știu a nu fi fost pînă atunci în top se străduiesc totuși să pătrundă pe căi lăturalnice, pe considerentul că „am făcut atîtea sacrificii pînă acum, trebuie să mergem pînă la capăt" sau „unde s-o mai dau acum, că nici la carte nu-i bună ?" etc. Să fie oare întîmplător faptul că dra Mutulescu este sora unei eleve care s-a împiedicat de primul prag în vara lui 1991, după ce ani de zile excelase prin mediocritate ? Etica profesională de ziarist n-o obligă să evite un subiect despre care nu poate scrie decît tendențios și pătimaș ?

Portret al maestrului, pur și simplu

Cel mai bîrfit dintre pămînteni, directorul adjunct Constantin Marinescu, este într-adevăr o persoană contestată și controversată, ca orice personalitate. Om cu o mie de păcate, care vor atîrna probabil în istoria baletului românesc mai puțin decît renumele său de pedagog de excepție.

Să încercăm să privim și fața luminată a lunii : faptul că nu a strălucit pe scenă nu-l împiedică să fie un profesor bun (cîți mari balerini devin și buni dascăli ?) ; ca șef de catedră de peste două decenii prezența sa în comisiile de selecție și examene este nu numai necesară, ci obligatorie ; cîștigînd cu timpul un statut și o statură profesională aparte, apare firesc să aibă cuvîntul decisiv la selecțiile pentru spectacole și concursuri ; este în continuare în relații de bună colaborare cu prof. Ana Vâlcu, a cărei origine socială s-a îmbolnăvit brusc după 1989 ; (în treacăt fie spus, doamna Vâlcu este ea însăși un bun pedagog, are studii superioare, gradul didactic I iar lipsa de experiență scenică este o trăsătură comună marii majorități a profesorilor titulari) ; este unul dintre puținii profesori a căror pasiune pentru balet nu s-a tocit odată cu vechimea în muncă. Deținător al gradului I, profesorul Constantin Marinescu investește o mare cantitate de efort, timp și chiar bani în pregătirea în special a tinerelor speranțe, susținînd ore de repertoriu suplimentare și punînd la bătaie mijloace proprii (casete, cameră video) pentru a suplini dotarea rudimentară a școlii ; dacă și-a început cariera pedagogică predînd la anii mici, acum peste un sfert de veac, perfecționismul său și aspirația spre performanță l-au făcut să devină cu timpul incontestabil cel mai bun profesor de băieți din cîți a avut școala românească de balet pînă în prezent. Absolvenți formați de el, nu întotdeauna prin metode foarte ortodoxe, duc faima țării pe marile scene ale lumii. E suficient să-i menționăm pe Gheorghe Iancu, George Postelnicu, Laurent.u Guinea, Mugur Valsami ș.a., cîștigători a prestigioase premii internaționale, mai cunoscuți peste hotare decît acasă. Cu ce drept deci își permite domnișoara Mutulescu să-i recomande să se limiteze la clasele de gimnaziu, cumva în baza calității dumisale de soră a unei eleve respinse și de persoană fără nici o competență în materie ? ; mă număr printre profesorii din colectivul actual (epurat din fericire de la sine de „anti-clasicieni") care subscriu afirmației profesorului Marinescu „Dacă plec eu, se dărîmă școala". Într-adevăr, într-un colectiv stabil redus numeric, completat cu mulți colaboratori fluctuanți, domnia sa este sufletul și stîlpul liceului.

Giște și lebede

Dra Mutulescu desfășoară cu generozitate date culese la gura sobei, oferite cu larghețe de binevoitori care, firește, „semnează anonim" de teama repercusiunilor, putînd face sub acest paravan orice afirmații neverificabile. Multe sînt vechi, toate sînt unilaterale. „Oamenii de bine" au omis să-i spună că și în ultimii ani, în ciuda înăspririi condițiilor de studiu și de trai, Liceul a dat lumii balerini de mare clasă, dintre care unii au fost angajați imediat după absolvire prin concurs la teatre ca Opera din Viena sau Komische Oper din Berlin.

Liceul de Coregrafie a fost și încă este o școală de elită cu mîză profesională mare, ceea ce explică parțial înverșunarea și frustrarea agresivă a nezburătoarelor rămase să privească scena din anonimatul sălii. O mină de diamante unde se cern tone de nisip pentru a descoperi o pietricică brută care să merite a fi șlefuită de mîna unui maestru bijutier. Iar eroismul cu care copiii înfruntă vitregia frigului, a foamei și a privațiunilor de tot felul merită o prezentare către publicul larg mai binevoitoare decît aceea a unui articol plin de v[illegible] nin.

Vivia Săndulescu
lect. univ.
Academia de Teatru

Redacției săptămînalului „Flacăra"

La data de 22 ianuarie a.c., revista dumneavoastră a publicat, sub semnătura domnului Mihail Gălățanu, articolul intitulat „Procuratura se joacă de-a „baba-oarba", prin care se aduce la cunoștința opiniei publice nepăsarea organelor de procuratură și poliție ce a condus la tergiversarea cercetărilor într-un caz de abuz.

Din verificările efectuate, au rezultat următoarele :

În urma unei constatări tehnice, executată de ing. Drăgan Alexandru, Agenția pentru Supravegherea și Protecția Mediului Galați, a sesizat Procuratura locală Galați cu privire la faptul că numitul Capșa Pavel a construit în mod ilegal un spațiu comercial în perimetrul parcului „Mihai Eminescu" din municipiul Galați.

Procuratura a constatat că, în speță, competența soluționării cauzei aparține Judecătoriei Galați, în litigiu aflîndu-se un act administrativ.

Domnul Drăgan Alexandru a revenit însă cu o sesizare la procuratură, pe care acest organ a înaintat-o Poliției Municipiului Galați, pentru efectuarea verificărilor.

S-a constatat, astfel, că numitul Capșa Pavel, la data de 27 martie 1991, a obținut de la Primăria municipiului Galați autorizația de construcție nr. 2405, care îi dădea dreptul să amenajeze un spațiu comercial într-o zonă limitrofă cu Parcul „Mihai Eminescu".

La baza acordării aprobării de construcție a stat și proiectul de construcție întocmit de Institutul de Proiectări Galați, în final realizîndu-se un spațiu comercial cu o suprafață de 160 m.p., cu un singur nivel.

Din cercetări nu s-au stabilit aspecte penale.

Documentele cu rezultatul verificărilor au fost înaintate de către poliție la Procuratura Locală Galați.

Șeful Biroului de Presă al Inspectoratului General al Poliției

Lt. colonel
Nicolae Bucur

SOTI după primele opt săptămîni de emisie

Postul independent de televiziune SOTI (Societatea pentru Organizarea unei Televiziuni Independente) emite din studioul central București (din Calea Olteniței 35—37, sector 4), din data de 9 decembrie 1991 și poate fi recepționat pe canalul 2 al Televiziunii Române, în zilele de luni pînă joi între orele 23—24.

Pentru prezentarea campaniei electorale în vederea alegerilor locale de la 9 februarie a.c. SOTI a primit spațiul de emisie cuprins între orele 20,30—21,30, în fiecare miercuri, joi și vineri pe canalul 2 al TVR.

Studioul electoral SOTI a găzduit pînă în prezent peste 55 de candidați aparținînd:

— Candidați independenți;
— Convenției Democratice;
— Frontul Salvării Naționale;
— Coaliției Forțelor Democrate;
— Grupării Ecologiste.

În cadrul aceluiași program electoral SOTI a organizat două mese rotunde: la prima au participat lideri ai partidelor din cadrul Convenției Democratice, iar la a doua — cei trei candidați principali la funcția de Primar General al Capitalei.

De asemenea, SOTI prin echipe de teren, a realizat interviuri cu candidați pentru alegerile locale în următoarele localități: com. Călugăreni, jud. Giurgiu, orașul Topoloveni, jud. Argeș, com. Nucșoara, jud. Argeș și com. Corbi, jud. Argeș; Mangalia, jud. Constanța.

Bilanțul activității studioului SOTI pînă în prezent, însumează circa 40 ore de emisie, cuprinzînd: programele destinate campaniei electorale, știri, reportaje, interviuri, documentare, emisiuni distractive etc.

Echipele de realizatori sînt formate, în cea mai mare parte din crainici, reporteri și operatori tineri, sub îndrumarea unei echipe de profesioniști de televiziune.

În finalul acestui scurt bilanț al activității Studioului SOTI, de la înființare și pînă în prezent, Comitetul Director SOTI dorește să aducă mulțumiri pline de recunoștință tuturor celor care și-au adus sprijinul lor în perioada de început a studioului: prietenilor SOTI din rîndurile opiniei publice, membrilor simpatizanți, organizației americane International Media Fund, Fundației SOROS, compartimentului producție-video din cadrul Grupului pentru Dialog Social etc.

Ca un copil care începe să facă primii pași SOTI trebuie să-și găsească singur propriul echilibru, rămînînd în același timp (ca un copil bine educat) receptiv la influențele benefice ale unei colaborări constructive cu alte instituții și cu persoane particulare, care au posibilitatea de a face înregistrări video unor întîmplări și evenimente cotidiene.

În trecutul recent s-au făcut o serie de afirmații la adresa SOTI de către persoane particulare sau unii membri SOTI care nu reflectă fidel nici activitatea și nici principiile după care SOTI se ghidează.

SOTI ia în considerare toate opiniile și criticile și precizează că a fost și va rămîne în slujba societății civile.

COMITETUL
DIRECTOR SOTI

De la Ministerul Apărării Naționale

Domnului redactor-șef Ion D. Goia

În baza dreptului la replică, urmare a apariției în numărul din 8 ianuarie al revistei dumneavoastră a articolului „Regulamentele militare — ca pe vremea lui Ceaușescu", vă rugăm să publicați următoarele :

1. Armata își desfășoară activitatea pe baza a numeroase regulamente, pe domenii de activitate, referitoare la pregătirea generală, de luptă, de specialitate și logistică militară. Acestea au fost elaborate în decursul a mai multor ani, iar schimbarea lor nu este o activitate simplă și de scurtă durată.

Structura, conținutul, forma, volumul și diversitatea prevederilor au cunoscut de la o etapă la alta modificări și îmbunătățiri. Între toate acestea, elementul esențial în conținutul regulamentelor îl constituie integrarea experienței și a necesităților armatei, ca element al sistemului social.

De sute și chiar mii de ani, regulile armatei și armata își păstrează specificul lor. Succesiunea unor activități, în concret algoritmul acestora în raport cu politicul, își menține stabilitatea. Numai evoluția dezvoltării mijloacelor de luptă și noile concepții de instruire au influențat aplicarea unor modificări esențiale.

În vederea îmbunătățirii conținutului regulamentelor și punerii lor de acord cu transformările survenite în armată după decembrie 1989, au fost luate o serie de măsuri, printre care : depolitizarea conținutului acestora în prima parte a anului 1990, iar, ca etapă ulterioară s-a prevăzut, pînă în 1995 apariția unor noi regulamente generale și de luptă, instrucțiuni și norme specifice armatei.

La nivelul Ministerului Apărării Naționale, comandamentelor și inspectoratelor s-au întocmit și aprobat planuri de perspectivă privind elaborarea regulamentelor militare, cu competențe de aprobare într-o concepție nouă, funcție de importanța acestora.

Pe baza unei metodologii bine definite s-au stabilit etapele de elaborare a noilor regulamente și instrucțiuni, prioritate avînd regulamentele generale valabile pentru întreaga armată. Concomitent cu aceasta, s-a început elaborarea regulamentelor de luptă începînd cu eșaloanele cele mai mari. Este de subliniat faptul că unele dintre acestea care se referă la aspecte tehnice, vor avea finalul elaborării în anul 1995.

În etapa actuală, în elaborarea regulamentelor se au în vedere prevederile noii Constituții a României, principiile doctrinei militare naționale aflate încă în curs de definitivare, Legea apărării, statutele cadrelor militare, Legea apărării civile și alte acte normative care urmează a fi prezentate Parlamentului și care vor oferi elemente de bază în întocmirea unei noi generații de regulamente.

2. În ceea ce privește nota intitulată : „Epilog la explozia unui avion" revenim cu următoarele precizări, rezultate din constatările Comisiei de cercetare care a analizat cauzele respectivului accident.

Cauza determinantă a evenimentului de zbor o constituie greșeala săvîrșită de lt. col. Șurcu Cornel care pilota avionul ; eroare gravă ce a constat în darea comenzii de escamotare a trenului de aterizare în momentul desprinderii avionului, contrar prevederilor instrucțiunilor de pilotaj care precizează darea comenzii de escamotare a trenului de aterizare la înălțimea minimă de 10 metri ; cauza favorizantă probabilă a evenimentului o constituie depășirea avionului cochipier, în procesul decolării.

Instructorul de zbor din misiunea respectivă a fost instructorul șef de zbor pentru aviația de vînătoare, care a avut o comportare remarcabilă ca instructor pe timpul evenimentului, cît și ca om după eveniment și lt. col. Șurcu Cornel știe aceasta.

Securitatea zborurilor nu-i dependentă de culoarea politică și nici de orînduirea socială, ea este direct proporțională cu valoarea investițiilor materiale și de inteligență.

Comisia de cercetare a evenimentului de zbor a propus următoarele măsuri : oprirea definitivă de la zbor a lt. col. Șurcu Cornel și numirea pe o funcție de personal nenavigant ; neangajarea răspunderii materiale a lt. col. Șurcu Cornel.

Aceste măsuri au fost aprobate prin dosarul de cercetare a evenimentului de zbor, încheiat înainte de apariția textului din publicația „FLACĂRA" nr. 51. Nu a existat propunerea trecerii în rezervă a pilotului lt. col. Șurcu Cornel, acesta se află în prezent încadrat pe o funcție de personal nenavigant, în aceeași unitate.

Atît cauza cît și măsurile sînt absolut pertinente și adecvate cazului.

Biroul presă al armatei

POȘTA REDACȚIEI

Grigore Dăncuș — com. Birsanu, nr. 62/A, jud. Maramureș : V-am expediat numărul solicitat.

Gavril Boroianu — com. Poiana Teiului, jud. Neamț : Ce se întîmplă că nu primiți Almanahul „Flacăra" ? Pur și simplu n-a apărut încă.

Gheorghe Modan — com. Obîrșia, jud. Olt : De la Pitești sîntem informați că vi s-a eliberat certificatul nr. 47604/24.01.1992.

Dumitru Birău — Cîmpia Turzii, str. Nouă, nr. 12, jud. Cluj : Felicităm și noi personalul medical al spitalului din localitate pentru competența și devotamentul cu care se ocupă de sănătatea pacienților. Sperăm să receptioneze mesajul dumneavoastră de recunoștință și respect toți cei pe care-i citați : Gh. Stăncioiu, Gavril Ludușan, Cristina Roșianu, Zoltan Nogy, Georgeta Moga, Marilena Lațeș, Iosif Puia (medici), Silvia Ghia, Liliana Ghelmeș, Ioana Ilea, Florentina Sibian, Cosmina Trifan, Doina Ludușan, Elena Oltean (asistente medicale).

ELENA GRECESCU

RANK XEROX™

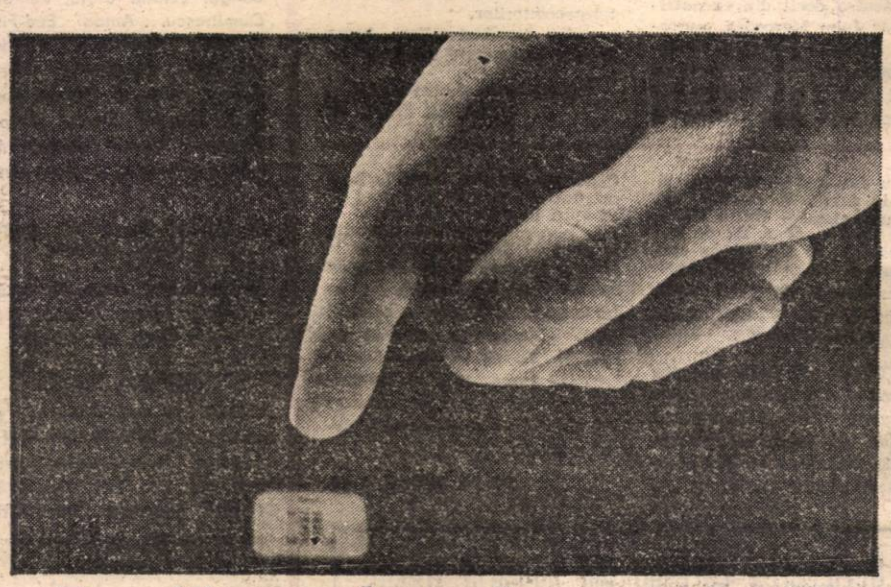

For office equipment
supplies and service

RANK XEROX
Reprezentanța pentru România
Complex Hotelier București — Corp D. Telefon : 12 00 53 ; Fax : 12 00 54.

AREXIM S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr. 64. Telefon : 14 81 25 ; Fax : 14 98 34.

ROMTEAM SOLUTION S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot nr. 35. Telefon : 14 43 73 ; Fax : 15 33 36.

ESTICO S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Brașov, Piața Teatrului nr. 2. Telefon : 921/1 95 63, 921/1 90 52; Fax : 921/5 02 64.

ALFASOFT S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu nr. 34. Telefon : 996/1 58 81. Fax : 996/1 58 81.

GENERAL SERVICE S.A.
Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8, etaj 2. Telefon : 931/4 66 42.

FIBA IMPEX S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Maramureș nr. 12. Telefon : 971/2 47 17 ; Fax : 971/2 68 68.

TOP EDGE Engineering S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brâncuși nr. 5. Telefon : 941/7 65 30 ; Telex : 4 12 84.

COMPIEST ANVICO S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Tîrgu Mureș, Piața Teatrului nr. 12. Telefon : 954/1 66 44 ; Fax : 954/1 66 44.

APEL S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2. Telefon : 966/1 52 31 ; Fax : 966/1 89 28.

COMSER S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr. 5. Telefon : 957/1 25 38 (132), 1 19 19 ; Fax : 957/1 19 19.

UNIVERSAL L.D. S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Iași, Șos. Păcurari nr. 34, bloc 555. Telefon : 981/6 47 69 ; Fax : 981/5 50 43.

FIBA (Nord) S.R.L.
Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10. Telefon : 971/2 47 17 ; Fax : 971/2 68 68.

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (VII)

CHARLENE TILTON – CEA MAI INSUPORTABILĂ „NIMFĂ" A ECRANULUI?

A fost odată o fetiță blondă, fermecătoare, ce locuia într-unul din cartierele vechi și sărace ale orașului. N-a mai apucat să-și cunoască tatăl pentru simplul motiv că acesta le-a părăsit pe amîndouă (soția și fiica) de îndată ce fetița a împlinit două luni. Cu nestiute sacrificii, fetița a început să crească. Așa ar putea începe povestea actriței Charlene Tilton — căci, desigur, despre aceasta este vorba. Timp îndelungat, ea a știut să-și disimuleze solitudinea și să treacă senină peste nesfîrșitele greutăți materiale, visînd în taină la propriul idol al cinematografului : Marilyn Monroe. Aceasta poate și pentru faptul că orașul său natal a fost chiar mirificul Hollywood și mai ales pentru că locuința modestă a mamei sale se afla la doi pași de studiouri. Un lucru însă e limpede : Charlene a fost conștientă de la început că fiecare e responsabil vizavi de propriul noroc ! Drumul său către cariera ulterioară, suficient de accidentat, a început în spatele tejghelei unui magazin ordinar, în care Charlene s-a văzut nevoită să lucreze ca vînzătoare o bună bucată de vreme ; trebuia să-și ajute mama să o scoată împreună la capăt lună de lună. Din puținii bani rămași, a reușit să-și plătească sedințele unui curs de dans, pe care l-a urmat încîntată. Știa că trebuie să răzbească, să recupereze și să-și deschidă treptat noi orizonturi. Nu s-a îndoit niciodată de reușita care avea să o aștepte într-o zi anume. Bineînțeles, nu a putut anticipa că șansa îi va surîde chiar într-una din serile obișnuite de la liceu, unde tocmai susțineuse cîteva probe artistice. Avea doar 17 ani. Un impresar aflat în sală a remarcat-o imediat, găsind-o promițătoare și propunîndu-i primul angajament. Inițial, Charlene a refuzat să creadă că poate fi adevărat. Abia două zile mai tîrziu, cînd a primit spre lecturare scenariul unui serial produs de casa „Walt Disney", a realizat că se află deja în pragul începutului carierei sale. După această nesperată colaborare în telerom anta Disney, după o întrerupere agitată au urmat filme ca „Azi sînt fericită", „Otto și gata !", „Femeia-polițist", producții destinate cu predilecție publicului telespectator de după-amiaza. Nu împlinise 20 de ani și devenise deja un mic star al ecranelor de televizor.

A urmat marele ei examen — rolul binecunoscutei Lucy Ewing din „Dallas". Poreclită cu tandrețe înțepătoare „nimfă" a nesfîrșitului serial de succes, recunoscută pentru capriciile, răzgîndelile, flirturile și aventurile sale indecise, Charlene a construit — grație propriului ei talent — un personaj remarcabil. În perioada imediat următoare, a devenit un adevărat „sex-symbol" pe întreg cuprinsul S.U.A., concurînd cu alt star sexy de talie internațională, Farrah Fawcett, supranumită „frumoasa americană". Mica „nimfă" a acaparat în scurtă vreme copertile marilor reviste, radioul, televiziunea, clip-urile video. Cum să fi rezistat această inocentă senzuală și provocatoare, în fața marilor tentații ? În douăzeci de ani de privațiuni, Charlene învățase multe, dar în mare grabă. De aceea, exemplul Monroe, modelul său de viață, a determinat-o să fie prudentă. „Există multe similitudini între viețile noastre — afirmă Charlene vorbind despre Marilyn. Asta fiindcă aș putea să sfîrșesc și eu ca ea. Am citit și vizionat multe, cunosc absolut totul despre ea. Ar fi absurd să nu învăț și din greșelile ei. Am înțeles cît de simplu e ca cineva să profite de tine, pur și simplu !"

Charlene nu s-a împotrivit să devină „sex-symbol", ci doar că a dorit să controleze fenomenul. De pildă, atunci cînd i s-a propus să pozeze pentru un poster cu sînii goi, refuzul său a fost categoric. Abia a încuviințat să apară în bikini ! Replica sa a fost suficient de tăioasă : „Marilyn n-a avut nevoie să se afișeze goală. Ea pur și simplu emana senzualitate fără a fi nevoită să recurgă la accente obișnuit-vulgare. Chiar dacă a pozat unor fotografi și goală (cu titlu de excepție !), n-a făcut-o decît din excentricitate !" John Mercedes, impresarul micuței Charlene, îi împărtășește pe deplin părerea. El a fost cel care a descoperit-o de fapt, cînd, după terminarea serialul Disney. Charlene urma să se reîntoarcă la munca de jos. John i-a găsit rapid un nevisat angajament : „piatra de încercare" din „Dallas". Producătorul Lorimar a strîmbat din nas a refuz : „Nu are experiența necesară pentru un asemenea rol !" — a conchis acesta. Charlene a avut tăria de a-l contrazice : „Dacă îmi veți da șansa, vă voi uimi !" Se pare că n-a greșit îndrăznind. În momentul în care a primit rolul, a rămas impresionată de distribuția cu care avea să se „confrunte" : „Aveam, în sfîrșit, ocazia de a lucra cu talente recunoscute — își amintește și azi cu plăcere Charlene Tilton. Munca de-a lungul stagiunilor din „Dallas" a fost uneori epuizantă. Pînă și plînsul din timpul filmărilor îmi era autentic. Lacrimile erau lacrimi 100 la sută ! Au fost momente cînd mă confundam aievea cu Lucy, mai ales cînd ea era înconjurată de dragostea și afecțiunea care mie în general mi-au lipsit".

Producătorii au știut să o conducă pe Lucy (adesea insuportabilă tuturor) din perimetrul adolescenței turmentate de entuziasm și aventură, către statutul de femeie tînără, apetisantă, însă cu mult mai echilibrată. „Cariera înseamnă totul pentru mine" — declară Charlene radioasă. Vreau să conving, să devin o celebritate, să torn filme pînă la moarte ! Vreau să scriu, să călătoresc, să cînt, să fac toate nebuniile !" La 20 de ani, Charlene Tilton abia își începea cariera. Un început de bun augur, „savurat" încă săptămînal de majoritatea telespectatorilor.

— În numărul viitor, „Steve Kanaly sub masca tandreții" —

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL ■

PRESTIDIGITAȚIE

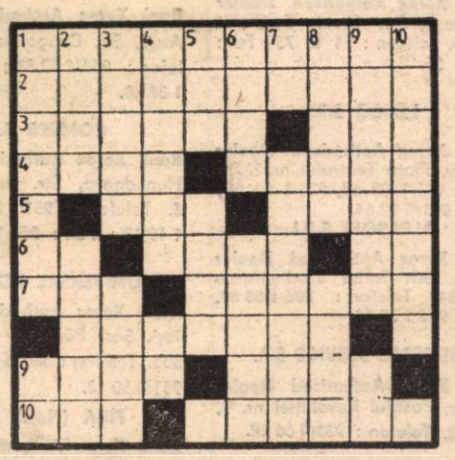

ORIZONTAL : 1) Profesor secundar. 2) Facultate de limbi romanice. 3) Blocat în corzi — Dragoste de țigancă. 4) Birlogul lupilor — Cauza formării izvoarelor termale. 5) Repriză de joc — Vitrina noutăților, cu articole inedite de fiecare dată (ad litteram !). 6) Semnal tip C.F.R., la intrarea în tunel ! — Vii... care nu dau rod — Nimeni și nimic în fond ! 7) Durată cu mai multe etape — Intrat într-o poziție de pat. 8) A da de lucru apărării. 9) Unități de stat comunale — A se pregăti pentru descărcare. 10) Ochii unici care nu se uită — Legătură de chei (așa, în mare !)

VERTICAL : 1) Reflectoare în nocturnă — Cel mai mic multiplu comun (abr.). 2) Panopticul figurilor de ceară — Foarte mult. 3) Constituie un mijloc de tratament pentru sterilitate — Contrazis fățiș. 4) Luați la bani mărunți — Epave la fund ! 5) Picături în oceanul eternității — I se pun pirostriile. 6) Invitație la dans — Tip de tragere dirijată. 7) Trecute în față din spate ! — Casă bătrînească de la țară (pl.). 8) Poartă... aeriană (pl.). — Nu iese cu nimic în relief. 9) Divan ad-hoc (într-o ipostază turcească !) — Începutul și sfîrșitul într-un adaos ! 10) Un fel de a se reuni în familie (fem.).

COLEA HERESCU ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

ANTICIPAȚIE ; CONCOMITENT ; TA ; INIȚIALE ; UPA ; T ; APT ; R ; AT ; PIERI ; ON ; LEI ; NS ; ROBI ; I ; AVUȚIE ; IT ; TT ; RU ; M ; ORA ; ARIE ; A ; LEST ; TERMINAT ; IE ; INCIPIENTE.

PUBLICAȚIILE **Flacăra**

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general :
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :
Ion D. Goia

REDACȚIA : Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 1700 – eveniment, 2600 – drepturile omului, 2559 – cultură, 2528 – fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :
Alexandru Păsărin

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mițu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Radio **BIS**

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX – 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 – 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64–66, sau direct la redacție.

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București

12 pagini — 20 lei

Biblioteca Municipală
CLOPOTIU SECUIESC
Kolozsvár
SZÉKELYUDVARHELY

ANUL LXXXI
Nr. 7
19-25 februarie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Primarii visurilor noastre

pag. 2

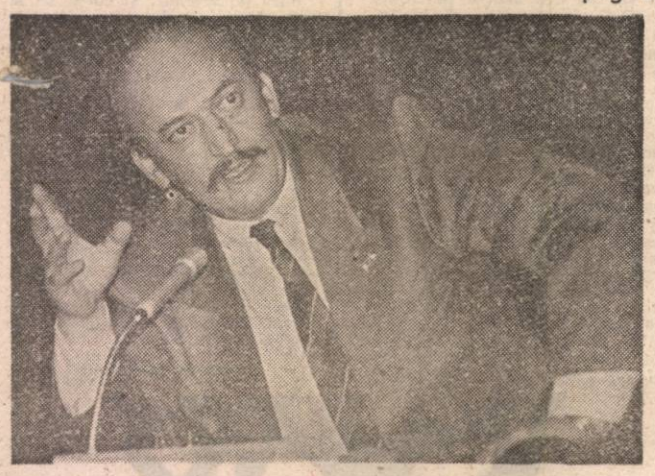

FALSIFICATORII

pag. 6

SCHISMĂ ÎN BISERICA ROMÂNEASCĂ

pag. 9

SISIF, 1992

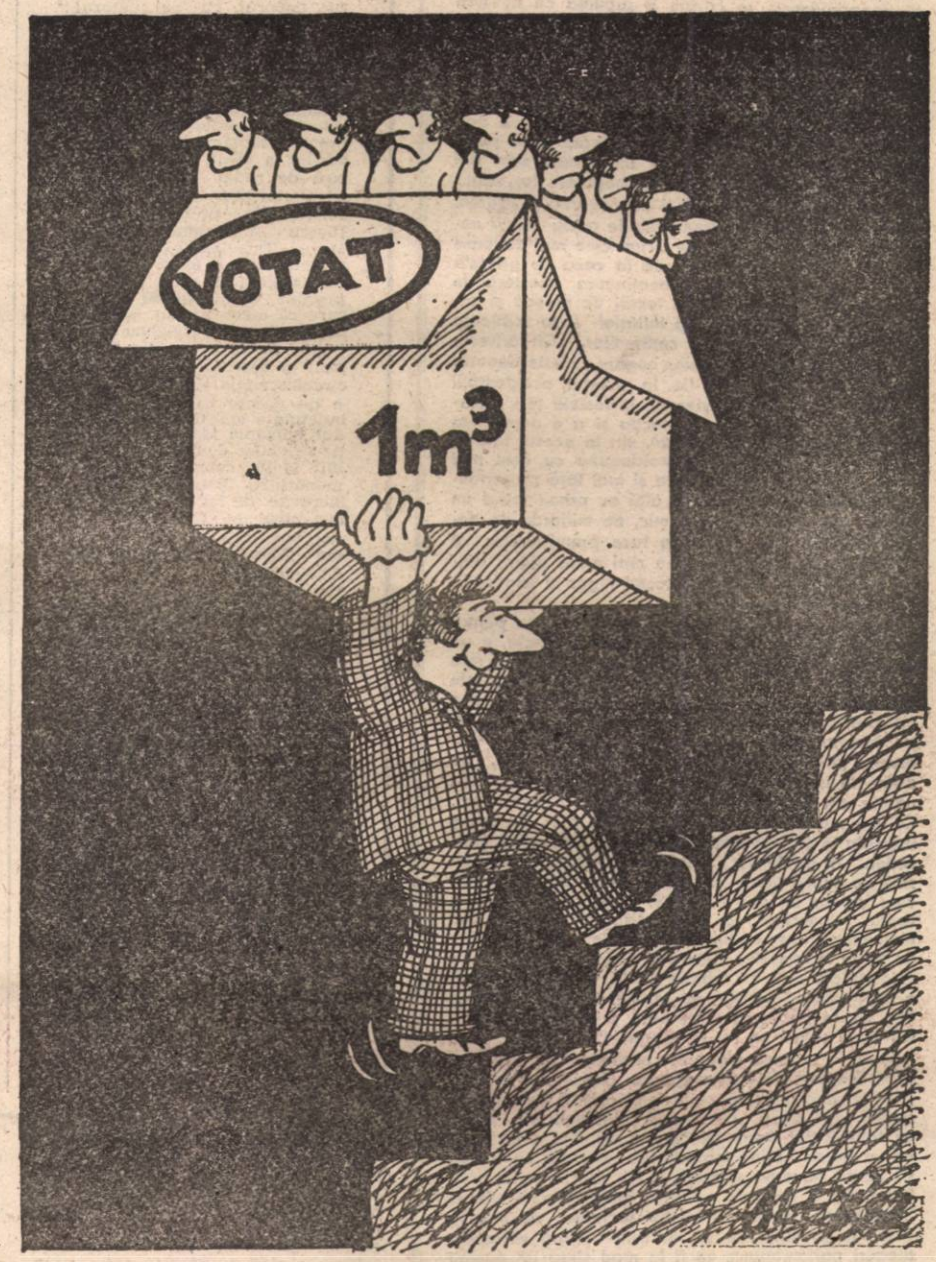

PUȘCĂRIA DE FEMEI

O mărturie tulburătoare despre cum erau tratate femeile ajunse în detenția penitenciarului comunist din Craiova – și despre „fauna" de acolo.

pag. 7

MINCIUNA ARE PICIOARE SCURTE

pag. 9

VOCI DIN ETER

pag. 8

Vreți să cîștigați un televizor color?

pag. 12

DE LA SISIF LA ATLAS

Nu trebuie să faci un efort de imaginație prea mare pentru a-l compara pe român cu Sisif. Fiindcă românul are in prezent de cărat in virful muntelui o mulțime de pietre de moară.

Mai intii, firește, povara economică. Ceea ce stăpinirii ii place să numească reformă a dat pină acum rezultate slabe, fiindcă s-a umblat cu jumătăți de măsură. Deficiențele Legii pămintului și apoi deficiențele aplicării legii, așa cum e, au dus in agricultură la o mulțime de fenomene negative, ale caror efecte le resimt din plin și țăranii, și restul populației. Acum, față cu măsurile luate (in primul rind cu fondurile alocate) in vederea campaniei de primăvară, se cuvine a sublinia că acestea trebuie să constituie doar un inceput. Sper că toată lumea s-a convins, in sfirșit (trăgind concluzii și din cele ce se petreceau pe vremea odiosului, dar și, mai ales, din cele petrecute in cei doi ani care au trecut de la revoluție), că simpla ingropare a semințelor sub brazdă nu va aduce necesarul belșug de produse agricole. Dacă lăsăm la o parte ingrășămintele și lucrările de intreținere, sunt trei factori care trebuie repuși in drepturile lor depline : recoltarea, transportul și depozitarea-păstrarea. Și pentru aceste operațiuni trebuie găsiți banii necesari ,trebuie luate de pe acum cele mai serioase măsuri. In industrie, ezitările in ceea ce privește intreprinderile ineficiente, menținerea acestora in viață numai pentru a oferi locuri de muncă și salarii au dus la accelerarea inflației și la scăderea standardului de viață al cetățenilor. Cit privește asistența din partea statelor bogate,ea este departe de ceea ce ar trebui să fie. In general, occidentalii cu bani, in loc să investească in fostele țări socialiste pentru a revigora producția și a o aduce la nivelul sfirșitului de secol 20, vin in aceste țări cu propriile lor mărfuri, nu intotdeauna cu cele mai bune, punindu-l in dificultate și mai tare pe producătorul autohton. Dar dacă alții au primit totuși un număr, mai mare sau mai mic, de miliarde de dolari, românii n-au trecut de faza promisiunilor și condiționărilor. Și astfel, cea mai mare piatră dintre cele pe care Sisifii din fostul lagăr le imping la deal este cea a românului.

Vine la rind stinca politică. Grijulii foarte pentru ziua de miine – ceea ce, in timpuri normale, e un avantaj, dar in perioade de zguduiri are efecte rele – românii au putut da crezare lozincilor electorale populiste și paternaliste ale F.S.N.-ului, fapt care a intirziat foarte mult și intirzie incă marșul nostru către Europa. Astăzi situația este alta, desigur. Dar drumul pină in virful muntelui este lung. Iată, ne aflăm la inceput de maraton electoral, in cuprinsul căruia am ajuns cam pe la jumătatea „localelor". Ce s-a putut alege in prima manșă știm. Ce se va intimpla in cea de-a doua putem, in linii mari, prevedea. In totului-tot, declinul fesenismului este vizibil cu ochiul liber. Dar asta nu inseamnă nicidecum ieșirea lui din scenă. Și dacă putem sublinia faptul remarcabil că intr-o dispută inegală, cind unul dintre competitori dispunea de toate atuurile, de toate mijloacele, materiale și de altă natură, iar celălalt era cam cu miinile goale, acesta din urmă a avut totuși cițiguri de seamă, trebuie să admitem că in perioada următoare primăriile feseniste vor avea totuși un rol important. Cum se vor face jocurile in vederea alegerilor parlamentare este incă prea devreme să putem preciza. Oricum, și sondajele, și specialiștii, și politicienii avizați, inclusiv feseniști, apreciază că viitorul parlament va arăta cu totul altfel decit cel de azi, că nici o formație nu va putea obține majoritatea absolută pentru ca să poată guverna singură, și că, prin urmare, coalițiile vor fi inevitabile. După părerea dlui Ionel Săndulescu, senator, ministru secretar de stat la externe, guvernul ce se va forma după viitoarele alegeri parlamentare va fi in mod sigur un guvern de uniune națională, in care liberalii vor avea o pondere importantă. In ceea ce privește prezidențialele, părerea cea mai răspindită este că soarta lor va depinde de faptul dacă opoziția va izbuti sau nu să prezinte un candidat unic. Imprejurarea că dl Nicolae Manolescu și-a anunțat deja candidatura nu constituie un impediment, chestiunea se poate lesne rezolva fie prin confirmarea dlui Manolescu drept candidat al opoziției unite, fie prin retragerea Domniei sale in favoarea altui candidat.

Evident, am putea vorbi și de alți bolovani uriași pe care Sisiful român îi are de cărat : reintregirea țării, revigorarea culturii, vieții spirituale in general, sănătății ș.a.m.d. Important mi se pare insă ca acum, in incheiere, să vedem ce șanse are românul de a ajunge cu poverile lui la capătul drumului. In rol de Sisif el n-are, evident, nici o șansă. El ar dori tare mult să scape de aceste poveri, să dea cu ele de pămint și să răsufle ușurat. N-o poate face, intrucit ducerea acestor pietre de moară este insăși viața lui. Și atunci, soluția este să treacă intr-o nouă ipostază : să nu mai fie Sisif, ci Atlas. Pentru că, orice s-ar spune, bolta cerească numită România pe umeri românul trebuie s-o susțină, altcineva nu va veni s-o facă, nici americanul, nici francezul, nici rusul, nici japonezul, nici germanul – nimeni. Cind românul se va transforma din Sisif in Atlas, bolovanul nu se va mai prăvăli la poalele muntelui.

ION D. GOIA ■

CRONICA DE TREI MINUTE

Cea mai nouă cucerire a epocii feseniste a ieșit la iveală imediat după primul tur de scrutin al alegerilor locale : **mințirea poporului cu calculatorul.** Se aude că firmele producătoare de calculatoare vor cere daune FSN-ului. INFAS-ul a înghițit-o mai ușor. Țineți minte cinci cuvinte : „Ați mințit poporul, cu calculatorul !" in cel de-al doilea tur de scrutin se va folosi abacul. Comunitatea Statelor Independente, a cărei capitală e tot la Moscova, deține milioane de exemplare pentru efectuarea de calcule simple și sigure. ● Bomba săptămînii la bursa știrilor a fost, potrivit unui post de radio independent, și nu numai potrivit lui, votul acordat de președintele Ion Iliescu Partidului România Mare. Televiziunea i-a jucat președintelui o festă, prezentindu-l băgind in urnă buletinele, precum dumicații. Și cum se pare că acestea erau singurele nepuse in plic, concluziile s-au impus de la sine. Un participant la deschiderea urnei de la circumscripția electorală nr. 116 e de părere că doar pe două buletine a apărut parafat Partidul România Mare. Ce-o fi fost pe celelalte două ? Gura tîrgului ia in calcul un.... partid monarhist. Uite-așa se-ncurcă lucrurile, de nu le mai dezleagă nici turul doi. Cînd vom fi, din nou, cu ochii pe televizor. FSN sau Convenția Democratică ? Ghici ciupercă ?!... ● Al doilea tun la bursa știrilor l-a oferit municipiul Galați, oraș plasat de strămoși la Dunărea de jos. bravii oțelari rămîn credincioși amicului nostru Verdeț, Frontul fiind făcut K.O. iar Convenția Democratică rămînînd în cursă. Degeaba însă, Frontul rămîne „tovarăș vremelnic de drum" ● România a pierdut piața americană. In loc de chiloți și capoate, vindem acum unchiului Sam dolari sadea, devenind mari exportatori de capital. S-a intors mașina lumii ! Ar fi timpul ca domnii yankei să ne vîndă, la rîndu-le, niscai lei ● Marele vizir Baker l-a uns pe Snegur domn pămintean la Moldova ● Jale mare și dincoace de Prut unde băieții de la Unitatea Specială de Pază și Protocol dau cu sîc știrii potrivit căreia Președinția și-ar fi cumpărat niște mizilicuri de Mercedes-uri blindate și comandă aparatură de ascultare și urmărire in valoare de peste 14 milioane de mărci. Ați citit bine, zîmbiți, vă rog! ● Al 457-lea accident la metrou a fost... o surpriză. Trenurile nu s-au mai aprins, ci s-au ciocnit. ● Emanuel Valeriu a fost dat afară. Cîntecul lui de lebădă : un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mediciș lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de prezidente și de director general. La mai multe ! ● Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață : construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție ! Regretăm, nu ! ● Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscai trotil prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei ● Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedinți tace ● Tace și Miron Cosma-Răcoare. Cine știe ce aduce ceasul ● Apropo, supărare mare în Comisia parlamentară pentru anchetarea evenimentelor violente din septembrie 1991. Presa a reușit să afle cîte ceva. Alarmă de gradul zero. Dl Alexandru Radu Timofte, președintele organismului, bănuie făptașul. Dl Bîrlădeanu Alexandru îl vrea ridicat în furci ● FSN-ul s-a speriat degeaba. Rămîne, totuși, un partid sătesc. Aer curat, praf pe ulițe, țînțari și ici-colo cîte-o babă care-i me-dic comunal ● „Alfa", CNSLR și „Frăția", reunite în Consiliul Național Consultativ, au chemat oamenii în stradă, în ziua de vineri, 14 februarie 1992. Totul a rămas ca mai-nainte ● Dl Dumitru Mazilu are dreptate. I-a apărut cartea „Revoluția furată", două volume, lansarea miercuri, la librăria „M. Sadoveanu" din București. Fragmente din această carte au fost publicate, în exclusivitate, în revista „Flacăra" ● Urmărit de SRI, dl Niculae Spiroiu, ministrul forțelor armate, își anunță colegul vigilent că dacă nu este lăsat în pace „va trage". ● Și domnul general Paul Cheler, cel cu trasul la Alba Iulia în decembrie 1990, cînd dl Roman Petre era șef de galerie la PUNR-iști, trage cu arma albă numită pix. Stimabilul Cheler devine nervos cînd scrie despre Petre Lițiu, candidatul Convenției Democratice la postul de primar al Clujului. Războinicul general nu suportă Cada ● Alt general este văzut în Elveția. Dl. Stănculescu voiajează ● UDMR-ul s-a întîlnit la Brașov, simbătă și duminică, pentru o discuție aprinsă de 24 de ore. Tot atita dura pe vremuri și cursa de la Le Mans. Partidul maghiar cere sprijin pentru a obține posturile de primar în Oradea și Satu Mare. Și-apoi om vedea... E lung drumul pînă la Miercurea Ciuc ! ● Frontul Popular din Moldova și-a ținut cel de-al treilea congres, cerînd unirea acum. Ce ne facem cu grănicerii de pe Prut care, pe malul acestui riu ce trece prin țara noastră, îi scotocesc pe români în bagaje ? ● Cazacov e nevinovat ● Parlamentul a dat legi degeaba ● Gorbaciov a cîștigat un milion de dolari și și-a cumpărat un conac ● Ion Iliescu rămîne tot la Cotroceni ● Procurorii se tem...

EUGEN MIHAESCU ■

Desen de AUREL Șt. ALEXANDRESCU

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

„România liberă", același cotidian vigilent, ne informează prompt (informație preluată de la postul de radio UNI-FUN), în ediția de miercuri, 12 februarie, cu cine a votat președintele Iliescu. Și cu cine credeți ? Cu partidul „România Mare". Nu știm — cel puțin pînă la această oră — ca purtătorul de cuvînt al președinției (sau dl Iliescu în carne și oase) să fi dezmințit această știre. Nici partidul „România Mare" n-a zis pîs. Dimpotrivă, a tăcut mîlc, adoptînd poziția „mortului în popușoi". Au și de ce „politicienii" de acolo : jubilează la axa Iliescu-Bîrlădeanu-Marțian-Văcaru ! ● Tot din aceeași sursă, aflăm că „F.S.N. mizează pe voturile stîngii". Pentru toate partidele-cameleon, comanda la noi : „stîngul pe tobă" ! ● „România liberă" ne mai informează că, în cincinalul în care am intrat (după Revoluție), producția de microfoane pe cap de locuitor a crescut vertiginos. În curînd se preconizează să atingem un standard de viață nemaiîntîlnit (probabil) în Europa : două microfoane pe fiecare gură de hrănit. Să se fi inventat microfoanele cu calorii și noi să nu știm ? ● A apărut un număr nou al unei publicații care denotă un mare curaj în zilele noastre : „România pitorească", periodic ce are curajul să se numească tot „România pitorească" ! Cu șovinism, țigani speculanți la drumul mare, schisme în interiorul bisericii și armatei, cu mirajul oriental al Bosforului, cu prunci bolnavi de SIDA și nuri ieftini ambalați (special) pentru export, cum să nu fim „România pitorească" ? ● Un număr nou al revistei „Zig-zag". Revista reușește să impresioneze prin cîteva „puncte de rezistență" : cronica alegerilor de la Săpința, semnată de Cătălin Apostol. La ele se adaugă articolul incisiv al lui Horia Țurcanu despre aceeași campanie a alegerilor locale, consemnate, de astă dată, în „fieful" sectorului trei al Capitalei. ● Paginile de mijloc, mai numite și „regale", conțin un fotoreportaj : „România în portbagaj, direcția Istanbul" —, văduvit însă de aportul rotativei offset de la „Azi". ● Un articol de „senzație", care merită o mențiune specială pentru frumusețea sa (cît și a fotografiilor aferente) este cel intitulat „Viața deținutelor lesbiene" și semnat de același Cătălin Apostol. Ce păcat că este atît de prost plasat pe o pagină lipsită, în general, de audiență, pagina 15! ● A mai apărut și numărul 27 din revista „Noduri și semne", în condiții grafice bune (cel puțin pentru o tipăriță de provincie), încercînd același demers cultural care, în vremea noastră, pare a fi „vocea proorocului care strigă în deșert". ● Interesant experimentul „Fast business", hebdomadar de informație economică și publicitate, cu difuzare gratuită. O „investiție" inteligentă în ale presei de astăzi, conținînd multă reclamă, de la cea pentru săptămînale ca „Tinerama" pînă la reclama la casetofoane, televizoare color și videocasetofoane din țările calde... ● Băgăm de seamă că de la începutul anului acesta, „Suplimentul literar-artistic al Tineretului liber" apare lunar. ● În numărul din luna februarie, paginile centrale sînt rezervate pentru „ocultism — societăți secrete". Semnează aici (și poate că surpriza care ni se rezervă nu e tocmai mică) nume remarcabile din peisajul literar contemporan : Ovid Silviu Crohmălniceanu („Blaga și cabala"), Nicolae Iliescu („Papus : știință ocultă", traducere), Dan Stanca („Ocultism uzurpator"), Constantin Argetoianu („Opinii despre francmasoneria română"), alături de Mihai D. Popescu („Rit, încantație, ocultism"). ● „Expres-magazin" nu a „obosit" încă! Deși structura sa îl predispune la o „obezitate" vrînd-nevrînd. Deocamdată, unul din săptămînalele destul de destinse, cu mult mai calm decît „Expres", „Zig-zag" și „Flacăra". ● Citim pagina 10. Și ne întrebăm cum s-or fi îndurat (singure?) să se alăture articolele privind „Ordinul Templului sau Miliția lui Cristos" și „Bolile venerice și democrația". Rubrica „Senzațional" a sus-numitului săptămînal se ocupă numai de senzaționalul presei : „Fraudă la «Dimineața»" și „Scandalul de la «Cotidianul»". ● În tot acest timp (cît pierde 98 000 de lei pe zi), ziarul „Dimineața" continuă să apară liniștit, fără ca să-l mai cumpere nimeni aproape. Și se ocupă de diverse măsurători „oculte" : „cît de mare este plapuma sindicatelor". A sindicatelor ca a sindicatelor, ea cît o fi, dar cît de mare o fi plapuma „Dimineții"?

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

„LOCALELE" LA DRUMUL JUMĂTATE

București

Sindicatele dețin asul!

Spectacolul electoral urmărit cu cel mai mare interes de simplii cetățeni din țară se produce la București. Podiumul primului tur este, fără excepție, următorul: **Convenția Democratică, F.S.N., Partidul România Mare.** Urmează Partidul Liberal (Aripa Tînără) și Mișcarea Ecologistă din România. Aproximativ 6 bucureșteni dintr-o sută au pus stampila pe vulturul comunist-ultranaționalist al partidului lui Corneliu Vadim Tudor. Nu e puțin, dar chiar uniți cu Partidul România Mare, feseniștii n-au cum să cîștige în București. Dar dacă ar veni alături și Uniunea Stingii Democratice, ar fi vreo șansă pentru Frontul Salvării Naționale? Răspunsul e nu! Dar dacă ar veni alături de trandafirii din Aleea Modrogan și tinerii liberali și MER-ul? Situația s-ar complica! Dar Convenția Democratică ar putea avea de partea sa tocmai votul tinerilor. Și, în această direcție se și fac apeluri. Este foarte posibil ca tinerii să vină la vot, deși mulți sînt nemulțumiți de structura extrem de eterogenă a Convenției Democratice, unde, în general, liderii foarte în vîrstă din PNȚCD, PNL și PSDR au o priză scăzută în rîndul acestora.

La postul de primar general vor candida duminică, 23 februarie 1992 Crin Halaicu (C.D.) și Cazimir Ionescu (F.S.N.). Liberalul Halaicu are prima șansă, obținînd în primul tur circa 46 la sută din opțiunile electorale. Mai are nevoie de 5 procente. Nu este exclus ca acest aport să-i vină nu din partea unor partide, ci a sindicatelor, centralele ALFA, Frăția și CNSLR fiind foarte puternice în Capitală. Nici la primarii de sectoare nu va fi altfel, cel mai bine plasat fiind Paul Radu Popovăț (Convenția Democratică — sector 2). Este singurul loc unde (cel puțin deocamdată) s-ar putea să nu se mai organizeze al doilea tur de scrutin. Aproape la fel de bine plasat este și candidatul Convenției Democratice la postul de primar din sectorul 1. Cel mai slab plasat, dar tot pe primul loc este candidatul C.D. la primăria sectorului 5, un sector cu mult proletariat. Pe primul loc la postul de primar general și la primarii de sector, Convenția Democratică este pe primul loc și la consilieri. Fără excepție, FSN-ul este pe locul doi și la acest capitol și considerăm că nu va ocupa, în București, posturi mai înalte decît cele de consilieri de primărie. Sindicatele vor face cărțile de data asta. Or sindicatele nu fac politică, ci numai au membri care merg la vot. (E.M.).

Derută în Neamț

Convenția Democrată a obținut la Roman, în primul tur de scrutin, cele mai multe voturi pentru candidatul la postul de primar al municipiului — noutate absolută în județul Neamț — ceea ce a stîrnit panică și nervozitate printre fesenești. După ce l-a înjurat copios prin ziare pe agrarienii pentru furtul de alegători, Frontul Salvării Naționale din Neamț s-a pupat, prin filialele sale, în „Piața Endependenței", cu susținătorii dlui Victor Surdu care, astăzi, iată, înaintează presei locale un comunicat în care mulțumesc electoratului pentru încrederea acordată și recomandă membrilor și simpatizanților P.D.A.R. susținerea candidaturii alesului F.S.N. Altfel, vorba unui personaj din Caragiale, „se duce dracului giudețul". Pînă una, alta, reprezentanții Convenției Democratice au obținut 6 posturi de consilieri la Roman, unde, mai mult decît la Piatra Neamț, feseniștii trebuie să accepte colaborarea cu noii lor colegi. Desigur, am încercat să înregistrez și primele impresii; aflînd că va fi vecin în materialul de față cu reprezentanți ai Convenției Democratice, proaspătul consilier F.S.N. și președintele interimar al F.S.N. Roman, dl. RADU VĂTAVU și-a simțit ultragiată demnitatea și ne-a declarat: „Refuz să fiu pus în aceeași oală cu ceilalți".

Dl. George Stancov, în schimb, a salutat rezultatele alegerilor de la Roman cu aceste cuvinte: „Electoratul, aflat în confuzie, s-a trezit punîndu-și problema că poate alege și altceva". Președintele F.S.N. pe județul Neamț, simpaticul domn senator Sorin Vornicu a făcut o declarație hazlie: „Principala forță politică din Neamț va fi pentru 10 ani Frontul Salvării Naționale". Ce înseamnă cele 1400 de voturi pe care le are în plus Convenția Democrată la Roman, la postul de primar? Noi, aici, la Piatra Neamț avem un avans de 11 mii și tot ne e frică"! În sfîrșit, dl Liviu Bujor, deputat P.N.L. a explicat șansele Convenției Democrate: „Faptul că am cîștigat primul tur de scrutin dovedește continuitatea tradiției liberale din Roman. Colaborarea în consiliile administrației locale dintre Front și Convenție va reprezenta pentru noi un criteriu de apreciere în ponderea celor două aripi ale F.S.N. — județul Neamț".

I-auzi!

AL. MIHAILĂ ■

Bătălia pentru Oradea se amînă

Oradea, după cum știe toată lumea, este cel mai mare și apropiat oraș de frontieră cu Ungaria. Lucru care a căpătat o importanță deosebită în actuala campanie electorală și iată de ce. Se știe că în cunoscutul spot publicitar difuzat de Televiziunea Română, U.D.M.R. figurează în rîndul partidelor partizane ale unei alianțe politice: CONVENȚIA DEMOCRATICĂ. Ceea ce este valabil însă la București ori în alte orașe din Muntenia, ori Moldova nu mai este, în chip ciudat, valabil în Ardeal. Cele două fețe ale lui Janus arată cam așa: ungurii din București ori din alte orașe din afara Transilvaniei votează, conform spotului televizat pentru Convenția Democratică, dar în orașele din Ardeal, cam o bună parte a populației de naționalitate maghiară, votează nu pentru Convenția Democratică, ci pentru... U.D.M.R.! „Dacă-i trădare, atunci s-o știm și noi", vorba lui nenea Iancu. Unul din conducătorii partidelor care face parte din Convenția Democratică de la Oradea mi-a relatat că, inițial, U.D.M.R.-ul din localitate ar fi fost de acord să sprijine candidatura pentru postul de primar a Convenției Democratice. Însă, lovitură de teatru! În extremis, U.D.M.R., filiala Oradea, motivînd presiuni stringente din partea propriului electorat, se scuză în fața Convenției Democratice și susține candidatura directorului liceului maghiar „Ady Endre" și, bineînțeles, propria sa listă de consilieri, alcătuită, în bună parte, din simandicoase fețe bisericești. Convenția Democratică se clatină sub această lovitură. Ce a stat la baza acestei schimbări de strategie electorală? Mîndria? Orgoliul? Conștiința faptului că, în convingerea U.D.M.R., 38—40 la sută din populația Oradiei este de naționalitate maghiară? S-a mizat, credem, și pe faptul că românii din Oradea au prezentat pentru postul de primar nu mai puțin de 11 (Unde ești tu, Țepeș, Doamne?) candidaturi. S-a mai mizat și pe apatia electoratului român, dezamăgit de cei pentru care a votat masiv la 20 mai 1990. Acestea fiind atuurile, U.D.M.R. din Oradea (dar și din alte orașe transilvănene) a jucat pe o singură carte, spunîndu-și *„Aut Caesar, aut nihil"*.

PAȘCU BALACI ■

„România merită o altă conducere!"

Inflexibilitatea măsurilor de guvernare adoptate de cabinetul Stolojan, scăderea accentuată a nivelului de trai pe fondul creșterilor necontrolate a prețurilor au determinat Consiliul Național Consultativ al sindicatelor („Alfa", „Frăția" și CNSLR) să organizeze vineri 14 februarie un amplu miting de protest în Piața Aviatorilor din Capitală. Conform previziunilor generale, zecile de mii de participanți la acest nou miting (organizat în plină cam-

[illegible]ectoratul) au optat prin modul lor direct de manifestare către o adunare cu caracter politic pronunțat. Prin luările de cuvînt ale celor prezenți la tribună s-a făcut apel la solidaritate sindicală și au fost condamnate răspicat demersurile Puterii actuale, acuzată public de „corupție și de bișnită politică". Afișele purtate de manifestanți, precum și luările de cuvînt au subliniat o totală schimbare de opțiune politică: „Cheia, Convenția Democratică, rămîne singura noastră speranță!".

În fața celor aproximativ 30 000 de participanți, s-a dat citire în final Apelului adresat de C.N.C. guvernului României. „România merită o altă conducere!" — s-a afirmat în finalul acestui apel-sinteză adresat de zecile de mii de sindicaliști ajunși la limita răbdării.

Mitingul s-a încheiat fără a fi consemnat vreun incident nedorit.

Fotoreportaj de GIG MOTOIANU ■

Butonul de culoare

Între imaginea de pe ecran și omul din fața televizorului se stabilesc uneori relații stranii. Tot atît de nedeslușite ca și relațiile dintre doi oameni foarte apropiați. E tot mai greu de stabilit ce e dragoste și ce nu e. Unii sparg, la mînie, aparatul sau tale cablul. E ca și cum, după ce te însală nevasta, te răzbuni pe telefon. Mulți oameni nu realizează că, înjurînd personajele politice ale zilei, ei injură, de fapt, curentul electric, legile lui Ohm și Faraday și o grămadă de tranzistori. Ce-a însă de vină tranzistorii la convorbirea tovărășească între, să zicem, Valeriu și Brucan? Putea oare Ohm să prevadă că într-o zi niște oarecare, niște inși vizi care habar n-au de legea rezistenței electrice vor abuza de ea cum, de fapt, au abuzat de toate legile de cînd au venit pe lume sau, mă rog, la cîțiva ani după aceasta?

Pentru toate supărările produ[illegible] televizor, remediul e însuși televizorul. Mai bine zis, butonul pentru reglarea culorii. Manevrat spre stînga culorile devin reci și se sting pînă ce avem imaginea alb-negru. Spre dreapta, culorile se încălzesc spre roșu magmatic. Dacă dorim să-l vedem pe Brucan rece și verzuliu, sucim butonul spre stînga și-l avem la naturelul său interior: cinic, oportunist, limbut, cu privirea înghețată și cele două fire și jumătate de păr, cîte i-au mai rămas după străduința de o viață de a se așeza în calea evenimentelor pe locul care nu-i niciodată primejduit, pieptănate cuviincios, un fir la stînga, fiindcă nu se știe ce va fi poimîine, un fir la dreapta, fiindcă se știe bine ce va fi mîine și jumătatea de fir la centru, unde-i poziția independentului și a democratului cu adeverință de democrat eliberată de partid.

cu nu e nevoie să umblăm la buton. El se vede roșu încins indiferent pe ce buton punem mîna. El se vede vînăt cînd intră minerii în Capitală și rozcomsomol cînd zîmbește. Mai greu e cu Răzvan Theodorescu, deoarece o **anumită parte a** capului său reflectă lumina și amestecă pînă spre gri culoarea. Pur și simplu e greu de știut pe ce culoare e potrivit să-l privim pe acest domn. El una spune și alta reflectă. Cred că trebuie privit exact cum e de pe vremea cînd televizorul arăta lumea numai în alb și negru: alb irizat pentru ai noștri, negru catran pentru ceilalți. Ca istoric de artă, Răzvan Theodorescu avea culoare. Ca om politic neutru, adică angajat ca toți neutrii și independenții momentului cu leafă la putere, domnia sa rămîne alb-negru și e greu de presupus că-și va mai recăpăta cumva culoarea. Cine e gri, devine cel mult un cenușiu mai distins.

Problema se complică la mărunțeii cu ifose de mari, la cei care dau peste cap toate orînduielile curentului electric. Un Ștefan Cazimir, e portocaliu deși are îndemn de verde dreapta pe locul ocupat dintotdeauna de roșu. E foarte greu de pătruns misterul amestecului de culoare la liber schimbiștii din vocație. Pe ecologiști ar urma să-i vedem verde, oricum am răsucj butonul, dar ei nu arată altceva decît un violet murdar ca noroaiele care acoperă Bucureștiul pe străzile unde-și fac firme de dă-mi banii, na banii, numite Universități particulare. Ecologiștii români își pierd, ca televizoarele îmbătrînite în transmisiuni din „Cîntarea României", culoarea dată de principiu și de lumina ierbii. Ei acoperă noroaiele cu lozinci și simpozioane. Sîntem țara cu cei mai mulți teoreticieni ai curățeniei la cea mai mare cantitate de jeg pe kilometru pătrat. Un parlament de ecologiști deghizați în politicieni de toate culorile de sub care răzbate ua gălbui tinoed. Culoarea ciolanului care a stat mult timp la întuneric.

Cît despre Petre Roman, el are culoarea trandafirului obținut prin încrucișări repetate. Solul de hibrid care-și modifică nuanța după pămîntul în care e plantat, după culoarea zilei în care se naște și după cum bate vîntul; dinspre est sau vest. Nu la butoanele televizorului trebuie căutată culoarea sa. Ea e reglată de la distanță, cu raze infraroșii printr-o ușoară apăsare de clapetă.

TUDOR OCTAVIAN ■

ÎN ATENȚIA MINISTRULUI JUSTIȚIEI:

Un dosar pentru procesul comunismului

Interviu cu dl. IOAN ARDELEAN, fost deținut politic

— Cine sunteți dvs., domnule Ioan Ardelean ?

— Sunt unul din zecile de mii de oameni care, fără nici o vină am avut de îndurat prigoana securității străine de Neam și instruite după metode N.K.V.D.-iste care m-a aruncat de tînăr în temniță, nepăsîndu-i de nevinovăția și tinerețea mea. M-am născut în anul 1929, pe 22 aprilie, sunt fiul lui Ioan și Elisabeta din satul Finațe de lîngă Țara Moților, am absolvit Liceul „Samuil Vulcan" din Beiuș, am fost contabil la Direcția sanitară Bihor, actualmente sunt pensionar, domiciliat în Oradea, str. Splaiul Crișanei nr. 3, apart. 36, telefon 39639.

— Datorită cărui fapt s-a ivit „cazierul politic" ?

— În vara anului 1950, la un an după faimoasa decretare a „transformării socialiste" a agriculturii care-i umpluse de obidă pe țărani, mi-a fost prezentat de către o colegă de serviciu pe o stradă din Oradea, ca din „întîmplare", fiindcă, un tînăr care făcea pe misteriosul, dîndu-se drept funcționar la o anume ambasadă occidentală din București.

— La care anume ?

— La Ambasada Franței. Eu, tînăr cu capul înfierbîntat de lecturi și de visurile de alungare a comuniștilor din țară, nu mi-am dat seama de capcana în care căzusem.

Liceul de cultură umanistă din Beiuș era ținta preferată a securiștilor evrei și unguri, școala plătind cu grele jertfe nesupunerea față de comunism. Multă lume mai credea în mitul venirii americanilor. Ce ne-au mai înșelat yancheii, ce ne-au mai înșelat ! Au fost oameni care au crezut pînă în clipa morții că vor veni să-i alunge din frumoasa Românie pe „tavarișcii" care ne furau fără rușine uraniul de lîngă satul meu natal !

— V-ați mai întîlnit cu omul de la Ambasada Franței ?

— Da. Însă cînd l-am văzut, cîteva luni mai tîrziu, mi-a înghețat, pur și simplu, sîngele în vene.

— De ce ?

— „Omul" de la Ambasada Franței era îmbrăcat într-un costum de ofițer de securitate. Avea gradul de locotenent. Va să zică, colega mea de serviciu s-a dovedit a fi o informatoare care m-a virit în gura lupului.

— Ce mai știți despre ea acum ?

— Bine, mersi, o cheamă Botezatu Veronica, stă pe str. Avram Iancu nr. 7, apart. 5 și în anul 1968 mi-a dat următoarea declarație :

„Subsemnata Botezatu Veronica, născută în anul 1927, iunie 26, în comuna Ghimeș — Făget, jud. Bacău, fiica lui Ioan și Maria, în prezent cu domiciliul în Oradea, str. A. Iancu nr. 7, apart. 5, și posesoarea buletinului de identitate seria B.C. nr. 327459 eliberat de Miliția Oradea la 3 septembrie 1960

Prin prezenta declar următoarele:

În vara anului 1950 am cunoscut un tînăr în municipiul Oradea cu numele de Paul Scorei pe care întîmplător l-am prezentat pe stradă în Oradea și colegului meu de serviciu, Ardelean Ioan. Acest tînăr, Paul Scorei, spunea că este omul Ambasadei franceze și pentru că punîndu-i cîteva întrebări în limba franceză, nu mi-a putut răspunde, după aceea nu l-am mai întîlnit. Această declarație o dau și o semnez pe propria mea răspundere și nesilită de nimeni"

Oradea la 26 aprilie 1968

ss Botezatu

Iată, dar, cum am fost eu „botezat" cu un destin tragic de către un „om" al Ambasadei franceze care nu știa o boabă franțuzește !

— După „botez" a urmat „ungerea cu mirul" unui mandat de arestare ?

— Nu imediat. Am fost lăsat să-mi satisfac serviciul militar, să-mi servesc patria, cum se zice, dar am fost arestat în ultima zi de armată.

— Fenomenal. De ce tocmai atunci ?

— Pentru că între timp securitatea arestase un grup masiv de profesori și elevi de la liceul „Samuil Vulcan", plecați într-o excursie la Huta din Finiș, o comună de lîngă Beiuș. Eu cunoșteam pe cîțiva elevi din acest grup dar am fost considerat, fără drept de apel, afiliat acestora ! Așa că, de teamă să nu aflu și să spăl putina în munți, am fost arestat în ultima zi de armată. N-am fost lăsat la vatră, ci la ...arestul securității din Oradea.

— Ați avut legături cu grupul ?

— Nu. În realitate, eu nu știam despre existența acestui grup, ci am vizitat odată pe un coleg de clasă și de internat din Finiș care tocmai ieșise din pușcărie. După absolvirea Liceului în anul 1948 am fost la el acasă să-mi împrumut o pereche de bocanci pe care îi împrumutasem înainte de a fi arestat. La plecare, l-am întîlnit pe un alt coleg de liceu, Liviu Brînzaș, Adrian Mărășcu, colegul căruia îi împrumutasem bocancii, mi-a povestit despre anchetă și despre închisoare. Ne-a mai spus că dacă îl mai caută securitatea pe acasă, el fuge în munți la ciobani să se ascundă. Apoi sabia N.K.V.D.-istă a căzut și peste greabănul meu.

— Cînd ?

— În 8 martie 1952. În timpul anchetei, zbirul evreu Weiss m-a amenințat să nu mă pună dracu să pomenesc în depozițiile mele despre Paul Scorei și Veronica Botezatu. Pe toată durata anchetei care a durat 10 luni nu mi s-a pomenit deloc cuvîntul „legionar" și nici în instanță nu am fost acuzat de activitate legionară sau că aș fi știut despre existența acelui grup curajos de dascăli și elevi de la liceul din Beiuș. Inculpații nici nu au fost întrebați dacă mă cunosc cumva, dacă am activat cu ei, ori dacă au auzit că întreținem „legături" subversive cu o ambasadă capitalistă.

În anul 1953, cazul meu a fost primul caz politic și a stîrnit o oarecare vîlvă. În data de 3 ianuarie 1953, prin sentința nr. 1 am fost condamnat de către Tribunalul Militar Oradea la 10 (zece) ani închisoare corecțională, conform art. 209, partea a patra cod penal, pentru „DELICT DE UNELTIRE CONTRA ORDINII SOCIALE" în baza „probelor" din dosarul penal nr. 40/1952.

— Pot să mă uit peste sentința penală ?

— Da, iată paragraful care m-a miluit cu 10 ani de pușcărie grea și încă 2 ani de domiciliu obligatoriu în satul Fundata, comuna Perieți, raionul Slobozia, regiunea București ; exil expirat abia în martie 1964 :

„Ardelean Ioan, în anul 1946, face legătura cu grupul legionar Frățiile de Cruce din Beiuș și cu această ocazie participă la o excursie făcută de F.D.C. (Frățiile de Cruce, n.n.) și grupul legionar în comuna Finiș în luna mai 1948". Acum vă întreb pe dvs. : cum se face că în timpul anchetei nu apare nici măcar cuvîntul legionar, dar în sentință, hodoronc-tronc, apare ? În realitate, neputînd să mă înfunde, totuși, cu ambasada pentru că desconspiram pe tovarășul Paul Scorei și pe tovarășica Botezatu, instanța a apelat la cunoscutul leit-motiv al acuzării în „lepocă": legionarismul. Un panaceu universal juridic în care-și spălau mîinile și conștiința tovarășii judecători, instrumente docile în mîna regimului. Am aici o seamă de declarații care demonstrează că nu am avut de-a face în viața mea cu mișcarea legionară : declarațiile de la Botezatu Veronica, Brînzaș Liviu, Brînzaș Virgil, Lucaci Carol, Ille Aurora, Neagrău Dorel, Suciu (fostă Popovici) Ileana.

— Și, totuși, de ce vi s-a întîmplat această nenorocire, domnule Ardelean ?

— Nu știu. Uneori, mă îngrozesc cînd descopăr în destinul meu individual tragedia unui neam întreg. Suntem sacrificații mereu de mai marii și puternicii lumii, care se înverșunează împotriva noastră, dar noi nu pierim. Vedeți, dumneavoastră, românii sunt primul popor care a luptat cu arma în mînă împotriva comunismului pe care l-a nimicit în anul 1919 în centrul Europei, la Budapesta. Din acest act de neasemuit curaj, multe ni s-au mai tras ! Moscova nu a uitat niciodată cine i-a retezat brațul întins spre Europa. Budapesta nici atît ! Și-au dat mîna să comploteze peste capetele noastre. Cum ? Trimițînd comuniștii supraviețuitori ai lui Bela Kun și N.K.V.D.-iștii să supună țara românească. Tot poporul român a fost singurul care a luat armele în mîini din lagărul socialist să lupte împotriva trupelor de securitate instruite de sovietici. Nu sînt de acord cu acei care susțin că noi sîntem un neam de lași, de fricoși, că nu ne apărăm țara. Dacă am fi fost așa, n-am mai fi existat deloc. De aceea, nutresc nădejdea că, în scurtă vreme, neocomunismul românesc va dispărea. De ce ? Nu este pe placul poporului român. Afurisita de Ana Pauker voia să alipească România la URSS. Știți ce a împiedicat-o?

— Nu.

— Faptul că foarte mulți ofițeri, soldați, țărani, muncitori, studenți au luat armele în mîini să lupte în munții noștri care încă odată, ne-au salvat ființa națională. Puterile occidentale au văzut că există rezistență armată față de o cuceritor sovietic. Dacă nu ar fi fost așa, poate că astăzi am fi vorbit amîndoi rusește. Rezistența disperată dar hotărîtă a acestor oameni care mai sperau în minunea venirii americanilor, a acestor grupuri de partizani din munții Făgărașului, Banatului, Moldovei și din Apuseni a oprit procesul de alipire la URSS.

— De ce n-ați plecat în munți ?

— Eu sînt o fire mai liniștită. Pe urmă, credeam în valorile democrației, dar democrația aceasta s-a dovedit o mască sub care regimul și-a ascuns pumnalul otrăvit în dictatură și intoleranță. Cei care au luat calea codrului, ca haiducii din vechime, au fost mai cu mult mai deștepți decît noi. Ei au murit ca niște eroi, dar dintre noi mulți s-au prăbușit în mizerie fiziologică. Puținii care am mai scăpat nu putem înlătura povara amintirilor cosmarești care ne chinuie noptile.

— Care sunt aceste amintiri ?

— Multe și grele ca pietrele de moară. De pildă, comandantul lagărului de la capul Midia ne spunea cinic : „Am primit ordin verbal să vă extermin". Și nu străină de această intenție este întîmplarea cu Dumitru Popescu, orbul de la Midia care acum locuiește la demisol în București pe cînd călăul nostru Nikolski locuiește într-un vast apartament cu vreo șapte camere.

În timpul unei pauze, Dumitru Popescu a perforat o piatră mare. Găurile se făceau cu grijă și gardienii aveau mare grijă să nu rămînă trotil neexplodat să ni-l însușim noi și cu ajutorul lui să evadăm. De ce a explodat atunci pietroiul, orbindu-l pe Dumitru Popescu ? Eu eram în apropierea lui, cînd s-a produs explozia, dar aplecîndu-mă întîmplător după o cuvă, această mișcare mi-a salvat viața.

Din cînd în cînd, gardienii aranjau un accident asasinat, ca să bage groaza în noi și să nu evadăm. Aici lucram într-o brigadă la Tăsaul de la Capul Midia, unde scoteam piatra din botul unui deal pentru digul de la Midia. Norma de anrocament (piatră mare) era de-a dreptul ucigașă : 2 metri cubi pe deținut. Unii din noi erau atît de slabi, încît dacă se așezau să se odihnească, nu se mai puteau ridica, trebuia să-i ajutăm noi, cei mai tineri, să se scoale. Am cunoscut un deținut atît de slab din Oradea, că-ți venea să-i plîngi de milă. Era căpitan, și înainte predase la Școala de ofițeri din Oradea. Soția lui era farmacistă. Ei, bine, omul acela, care avea sub 40 kg greutate, muncea pînă la epuizare să-și facă norma, pentru că numai așa putea să primească scrisorile. Asta, de fapt, era o amăgire pentru că nu puteam să aflăm vești despre cei dragi și nici cei de acasă despre noi.

Și, totuși, ofițerul muncea cu speranță și dorul de cei dragi. Atunci am realizat și am fost mișcat pînă în adîncul inimii că de dorul celor de acasă se poate muri muncind !

Dar se poate muri și înecat în lături. Să vă povestesc un caz de mi se rupe inima. În iulie 1953, canalul s-a închis. Înghițise zeci de mii de oameni. Noi ne-am întors la Aiud. Pentru că am vorbit de „omul" Ambasadei franceze, să pomenim despre un fost ambasador român la Paris, de dinainte de 1940, care era și el deținut la Aiud. Lîngă bucătăria pușcăriei se afla un butoi pentru resturi alimentare și gozuri. Visul multor pușcăriași era ca, atunci cînd eram scoși la baie, să fie primul la butoi să caute de mîncare : coji de cartofi, de ceapă ori de varză. Ospăț în toată regula ! Odată a ajuns la butoi și ambasadorul, care, împins de valul de flămînzi din urmă, a căzut în butoi. Era gata să se înece. Au venit gardienii de l-au scos de acolo ! Să fii ambasador și să mori înecat într-un butoi cu resturi mizerabile, asta da întorsătură de destin ! După plecarea colonelului Koller (se vede după nume cam ce nație era !), a venit colonelul Crăciun, care ne-a mai îmbunătățit mîncarea și din cauza asta poate că mai sînt în viață.

— Deci, existau deosebiri între șefii de pușcării ?

— În acest caz, da. Acest Koller era un monstru fără inimă.

— De ce ?

— Un deținut politic, Popa Ioan, din Teiuș, după 15 ani de închisoare și canal, acuză un violent ulcer la stomac, slăbise îngrozitor, nu putea înghiți mizerabila mîncare de pușcăriaș. Atunci a solicitat lui Koller să fie trecut la regim dietetic pînă la însănătoșire. Koller a rînjit și i-a răspuns că dacă nu mai poate suporta regimul alimentar obișnuit, n-are decît să se ducă la „sîrme", adică la gardul de sîrmă, unde am văzut pe urmă o execuție ca la zidul Berlinului.

— Cum s-a întîmplat ?

— A doua zi era o zi de duminică. Deținuții erau scoși la „spațir" în țarc. La intrarea în țarc, Popa Ioan a ocolit țarcul, îndreptîndu-se spre gardul de sîrmă. Pășea încet, greoi, nici gînd de evadare, poate de sinucidere. Cînd s-a apropiat de gardul mîntuitor, santinela a îngenuncheat ca la bilci, ducînd carabina la ochi să tragă într-o jucărie. Bolnavul a început să urce gardul rînd pe rînd (gardul avea mai multe rînduri de sîrmă ghimpată), apoi a coborît tot așa, domol, bolnav. Cînd a pus piciorul pe fîșia de pămînt greblat ca la graniță, s-a întors cu fața la zidul Aiudului-Berlinului de vreo 3,5 metri înălțime. Cum era cu fața spre gardian, glonțul l-a lovit drept în inimă. A murit cu capul îndreptat spre Teiușul natal, de care-l despărțeau cîțiva kilometri. Dar asta n-a fost nimic față de tragedia din iarna anului 1952—1953, la Capul Midia.

— Ce s-a întîmplat atunci ?

— Pe timpul acelei ierni cumplite, care îndeplinea planul exterminator al regimului, au murit aproape 500 de deținuți, care au fost apoi aruncați în cîteva gropi comune, de la Năvodari.

— Cum a fost în penitenciarul de la Oradea ?

— Un țăran a murit, salvînd celorlalți viața.

— Cum așa ?

— În cameră era frig, și stăteam pe ciment pe cîte un capăt de rogojină, am răcit bocnă, pe urmă am avut o temperatură care mirosea a cazma și lopată. Am cerut să fiu dus la medic. Am fost refuzat cu cinism : „crapă, legionarel". Ultimul arestat a fost un țăran. Fiind ultimul arestat, nu a mai avut loc în celula plină, așa că a trebuit să stea între gratii și tinetă. A răcit și el, noi toți am cerut medic, gardianul l-a văzut însă roșu și a crezut că se preface. A treia zi, țăranul a murit. Abia atunci, ne-au mai adus saltele și rogojini. A trebuit să moară un om ca să fim crezuți că ne este frig.

— „Ne credeți numai cînd murim?".

— Exact. Și eu era să dau ortul popii, declarînd greva foamei în pușcărie. În iarna anului 1957, o infecție de la o măsea cariată s-a extins la gingii și la gît. Am dus tineta într-o zi și la întoarcere am refuzat să mai intru în celulă, arătîndu-i gardianului neîncrezător gingiile albe și suprainflamate și declarînd că din acel moment eu sînt în greva foamei. L-am rugat să mă ducă într-o celulă goală, la izolare, pentru că nu mai vreau să-i chinui pe colegii de celulă cu gemetele mele. După trei zile de grevă sinucigașă, și în cumplite dureri, am fost dus, în sfîrșit, la chirurgul spitalului penitenciarului, care nefiind asistat de un cadru sanitar, ci doar de ofițerul politic, mi-a spus : „Cetățene! Cînd îți vine să scuipi, să înghiți!".

Am tot înghițit la puroi, sînge și salivă pînă mi-a scos măselele din acea parte a maxilarului. Văzînd, acum procesul cepeiștilor, m-a apucat invidia.

— Doamne ferește ?! Doar nu vreți să ajungeți iar în boxă ?

— Nu, dar ați văzut ce zeghe frumoase aveau tovarășii ? Complet noi, groase și călduroase. Eu, vreme de zece ani am tot visat să primesc de la administrația pușcăriei zeghe nouă, dar primeam numai uzate, ce rămîneau de la deținuții de drept comun.

PAȘCU BALACI ■

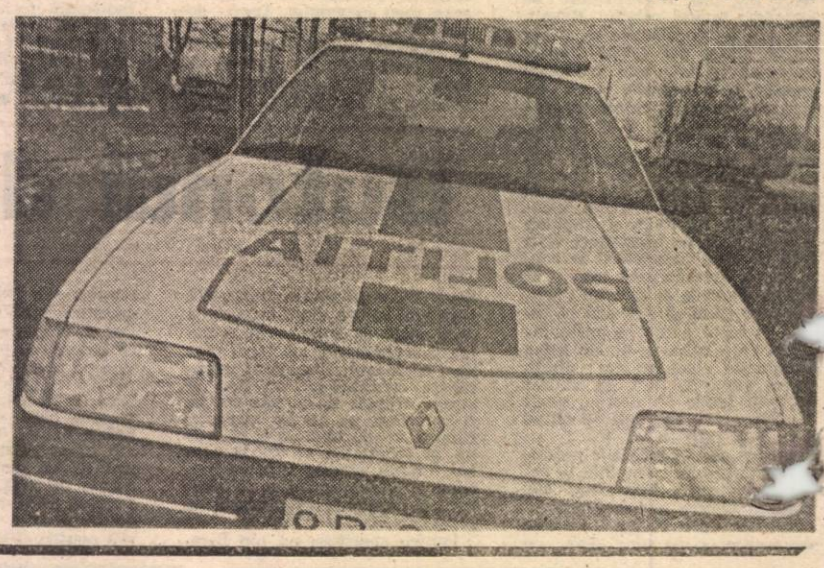

Pentru noi toți, cei **cu picioarele pe pămînt**, tragediile semenilor înseamnă tot mai puțin. Ultimii doi ani ne-au secătuit în egală măsură și răbdarea și putința de înțelegere. Fugim de suferință. Ștergem ușor cu buretele. Uităm grabnic, destrămăm, strîngem pumnii. Viața merge înainte cu pași siguri. Arareori în cîrje, în cărucioare ori cu proteze.

Destinele a doi tineri anume — **Petre Prodan și Zoica Radu** — îngemănate de curînd în chip fericit prin actul de căsătorie, sînt fără îndoială în măsură să stîrnească senzație. **Ambii au vîrsta de 22 de ani, ambii și-au pierdut piciorul stîng (!) în timpul evenimentelor din decembrie 1989, devenind dintr-odată invalizi.** Locuiesc undeva în cartierul Militari al Capitalei, într-un mic ansamblu de blocuri terminate pe jumătate, între macarale înțepenite și străzi desfundate. Sînt fericiți că au scăpat de cîrje grație bunăvoinței unui grup de medici belgieni, care le-au asigurat proteze moderne. Își poartă singuri de grijă. Cînd nu e ghețuș și e însorit afară, ies la cumpărături, se așază tăcuți la cozi și tîrguiesc cele de trebuință. La întoarcere, urcă agale un etaj, gătesc la reșou și se luptă cu frigul. Zîmbesc des, nu privesc la „Actualități", nu mai merg la vot. O dată pe lună, poștașul sosește conștiincios cu pensia.

Căsnicie pe picioare de rezervă

● Petre Prodan a apucat să lucreze ca prospector în cadrul Institutului de Prospecțiuni geologice și geofizice doar 6 luni. Pe 21 decembrie 1989 ar fi trebuit să fie printre participanții la mitingul de „înfierare" a „huliganilor" din Timișoara. Era la curent cu evenimentele din Banat. Ascultase consecvent știrile posturilor străine și se cutremurase de scîrbă vizavi de mascarada pusă la cale în Piața Palatului. S-a hotărît să găsească o variantă de a se rupe de acest coșmar. A intrat către prînz la întîmplare să vadă un film la cinema „București", pe b-dul Gh. Gheorghiu-Dej. „Pe la ora 14—14,30, cînd am ieșit, mi-am dat seama că e groasă. Veneau grupuri masive de tineri, de studenți dinspre căminele de la Drept care strigau lozinci împotriva lui Ceaușescu. M-am trezit alături de ei, instinctiv. Și-acum, cînd mă gîndesc, nu-mi dau seama cum s-a petrecut. **Simțeam ca și ei, aveam dorința irezistibilă de-a fi cu ei.** Am ajuns în Piața Universității, unde se strînseseră mulți demonstranți veniți de la Mitiția. Am stat acolo pînă pe la șase, cînd au dat în noi cu tunuri de apă de pe mașinile de pompieri. Apoi au năpustit scutierii și am încasat o groază de bastoane. Reacția demonstranților a fost exact inversă decît așteptau ei. Ne-au înverșunat și mai rău. Apoi ne-am deplasat spre Inter și am început ridicarea baricadei. Practic, știți ce-a urmat... Au încercat să spargă baricada și s-au folosit de automate, de foc automat. I-am văzut bine pe cei care au tras. Eram la 3 metri de ei. Cu toții erau îmbrăcați în scurte kaki de armată. Mi s-a părut ciudat faptul că erau toți „șablon": înalți, foarte bine făcuți, cam de aceeași înălțime. Purtau un gen de bocanci de vînători de munte. Cînd au început să tragă zdravăn, mulți s-au culcat, alții s-au refugiat pe unde au găsit. **N-am simțit cînd mi-au străpuns genunchiul. De fapt, mi l-au spulberat.** I-am rugat pe niște studenți să mă ajute, dar cînd unuia din ei aproape că i-a rămas gamba mea stîngă în mînă, s-a îngrozit și m-a lăsat. M-a tîrît de umeri celălalt, să încerce să mă adăpostească dar n-a reușit. Se făceau arestări în bloc. **În cei pe care nu puteau să-i prindă, trăgeau în plin. I-am văzut trăgînd și în cei răniți deja, care erau imobilizați.** Arestații erau încărcați în mașini kaki, cu prelată. Cu mare greutate m-am ascuns sub o mașină parcată în zona fîntînii de la Universitate. Sîngele mi se coagulase, înghețînd. Am văzut la un moment dat un grup de vreo 20 de demonstranți puși cu fața la zid, pisați cu paturile pistoalelor mitralieră. Răcneau la ei: «Acu' nu mai ziceți „Jos Ceaușescu", mă?». S-au apucat la un moment anume să spele sîngele de pe caldarîm, pe la ora 1,00. Lăsau ici-colo, foarte puțin, să zică lumea că n-a fost mare lucru. Pe mine m-a scos un milițian de sub mașină pe la ora 2.00. Îmi văzuse piciorul strîmbat, frînt, gamba care-mi atîrna aiurea. Ăla nu s-a purtat urît. M-a scos și a chemat un brancardier, ducîndu-mă la o salvare. Mai era înăuntru un băiat împușcat în omoplat. În salvare era cald și mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit pe 25 decembrie, la reanimare. Pierdusem foarte mult sînge. Mi se amputase piciorul de deasupra genunchiului. Pe moment, cînd am dat prelul deoparte, șocul a fost îngrozitor. Apoi... Am realizat și eu o „performanță": am fost primul rănit al revoluției adus la Spitalul de Urgență!"

● Zoica Prodan lucra ca muncitor la Baza de aprovizionare Chitila. Momentele cu adevărat „fierbinți" ale Revoluției aproape că trecuseră. Pe data de 25 decembrie, în zori, Zoica se îndrepta împreună cu o colegă spre locul de muncă. Armata sporise (din exces de „vigilență") filtrele din localități. Pitiți bine față în față (!) în șanțurile de lîngă drum, soldații au somat o mașină oarecare ce n-a oprit la timp. Au deschis focul haotic, trăgînd, practic, unii în alții. Două din gloanțe i-au străpuns piciorul stîng tinerei Zoica Radu, altele trei i-au „șters" pieptul și pîntecul, iar alt cartuș răzlеț a nimerit, necruțător, capul colegei sale. Zoica își amintește: „M-au dus repede la dispensar și m-au pansat. **Militarii dădeau din umeri.** Imediat apoi m-au transportat la Spitalul de urgență, unde am intrat în operație. După cinci zile mi-au spus că piciorul e cangrenat și că trebuie amputat. Se înregrise de prea bună îngrijire, sau poate că așa mi-a fost scris? Am stat apoi 3 săptămîni la reanimare. Am rămas în spital pînă pe 12 februarie 1990, cînd am plecat pentru 10 săptămîni la Göttingen, într-un spital-sanatoriu din Germania. Veniseră nemții prin Crucea Roșie cu un avion special, cu infirmieri, medici, brancardieri, ospătari, ș.a.m.d. Statul român n-a plătit nimic. La aeroport ne-au mințit că ne schimbă și nouă niște bani, dar nu ne-au mai schimbat nimic. Cînd am ajuns la Göttingen, copiii de la școlile generale de acolo au făcut o cheță și ne-au strîns pentru fiecare din cei 24 de infirmi cîte 150 de mărci. Apoi au venit să ne vadă mulți germani de origine română, care ne-au adus ajutoare consistente. La acel spital am fost îngrijiți extraordinar. Mi-au fixat proteza și am putut umbla din nou! Am revenit în țară și în iunie am plecat două săptămîni la Campionatul Mondial din Italia '90. Știți, Guvernul promisese răniților...".

● Petre Prodan își aprinde o țigară. Un tremur ușor al mîinii face să urce spre tavan un fir subțire-zimțat de fum. Privim hîrtiile, certificatele, bă chiar diplomele. Povestește ușor încurcat despre „ghinioanele" proprii. După multe avataruri, a reușit să scape de cîrje, căpătînd în schimb o proteză perfecționată, de origine belgiană. Cît de greu a fost pînă aici?

„Mi se promisese și mie că voi pleca în străinătate. Doar cei doi „colegi" de suferință din Spitalul de urgență plecaseră în Germania, cu toate că promisiunea era pentru toți trei. M-am dus la dl. director Ciuta să mă lămuresc. Mi-a răspuns că nu dînsul se ocupă de liste (? — n.n.), ci Ministerul Sănătății. După o lună am fost acolo, la dl. Nistorescu, să-l rog să mă ajute să plec și eu undeva, să mă refac cîtuși de puțin. Dînsul mi-a dat un răspuns dărîmător: „Protezele sînt foarte scumpe în Occident. **Dacă te-am trimite, ai mînca (? — n.n.) toți banii salariaților ministerului pe-o lună întreagă!"** A preluat dosarul meu dl. Vantzer, cel care se ocupa de evidență. Mi-a cerut poze pentru pașaport, acte, ș.a.m.d., asigurîndu-mă că voi pleca și că voi fi anunțat telefonic, amănunțit. A mai plecat un lot în Franța și eu tot n-am mai apucat. Cînd m-am dus din nou la dl. Vantzer, acesta m-a repezit: „Să nu mai vii pe capul meu, că, ce, în România nu se fac proteze?" Trebuie să știți că e cumplit să pleci în viață la 22 de ani cu o proteză românească grea, care scîrțîie pe stradă, face răni și nu e retușată cum trebuie. M-am întors în spital și **directorul m-a anunțat că mă ține degeaba, că trebuie să eliberez patul.** Am mai stat 3 zile. Directorul venea zilnic să vadă dacă n-am plecat. Mîncarea devenise proastă, ajutoarele se cam terminaseră, deși spitalul reușise să organizeze și tombole (! — n.n.). Am avut noroc însă de medici de excepție: dl. dr. **Ion Lascăr** și dl. dr. **Alex. Niculescu**, ambii deosebit de competenți și care m-au îngrijit cum se cuvine. Prin intervenția d-lui dr. Niculescu am ajuns la centrul de protezare din București, unde se primiseră niște prototipuri de proteze franțuzești. Mi-au găsit una de mărimea 41, în vreme ce eu purtam 40. Pînă la urmă, cu ajutorul neprețuit al colectivului medical belgian, am primit și eu și Zoica niște proteze adecvate, cu garanție de 5 ani".

● **„N-ați făcut Revoluție pentru drepturi!"**

Petre și Zoica s-au cunoscut în Spitalul de urgență. Foarte tineri amîndoi. Foarte înfirmi. Foarte optimiști. S-au cunoscut și s-au plăcut. După reîntoarcerea Zoicăi din străinătate s-au reîntîlnit. Ultima dată a fost prin octombrie 1991, la sediul Asociației luptătorilor în Revoluția din decembrie 1989, asociație din care fac și ei parte. Atunci au decis să se căsătorească. Pe 30 noiembrie, la Casa Căsătoriilor din sectorul V, după ore de așteptare, au spus amîndoi „da" în fața ofițerului stării civile. N-au găsit, din păcate, nași tradiționali. **Cu ultimul ajutor, de 25 000 de lei pentru fiecare, și-au putut sărbători cununia.** În decembrie au acceptat după șovăieli îndelungate, invitația prezidențială la Cotroceni. Au primit diplome și medalii. S-au întors mai triști, cu certificate de erou. „E cumplit, nici nu vă închipuiți. Ne-au cam uitat prietenii. Familiile au și ele problemele lor. Cînd mergem la rînduri și lumea aude că sîntem răniți ai revoluției, sar pe noi: **„Voi sînteți vinovați. Din cauza voastră s-a scumpit viața atît!"** Nu s-a schimbat aproape nimic. Legea 42/1990 se aplică pe bîjbîitelea, Iliescu ne-a și spus: **„N-ați făcut revoluție pentru prieteni!"** Atunci ne-am dat seama că **sacrificiul nostru n-a meritat".**

Petre se oprește și schițează un surîs timid. Alături de Zoica se declară optimist. În hol, încotoșîndu-ne spre ieșire, amîndoi calcă senini cu dreptul.

CRISTIAN PAVEL

Fotografie de GIG MOTOIANU

Fotografie de ELENA GHERA

TRATAMENTUL COJOCARU

Metoda de bioenergoterapie „cojoterapie", inventată și practicată de inginerul dr. Constantin Cojocaru, a devenit cunoscută în întreaga țară pentru rezultatele dobîndite în vindecarea unor diverse maladii (reumatism, afecțiuni oftalmologice, ulcer, sinusită, parkinson, scleroză în plăci, sindromul Renauld etc.). Tratamentele, bazate pe inducerea și preluarea energiei cosmice, au avut loc la sediul redacției noastre. Viitoarele ședințe de cojoterapie vor reîncepe la o dată pe care o vom anunța din timp. Pînă atunci, solicitanții sînt invitați să completeze talonul alăturat în vederea obținerii unei programări. Lista persoanelor înscrise va fi și ea publicată în revistă.

COJOTERAPIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele — Vîrsta

Afecțiunea de care suferă — Vechimea

Bolii — Localitatea

Telefon

(Talonul va fi expediat pe adresa redacției, menționîndu-se pe plic „Pentru cojoterapie").

FALSIFICATORII

SAU NAIVITATEA IMPOZABILĂ

Cel mai adesea i s-a zis intrarea — sau reintrarea — în Europa. De fapt, este vorba să intrăm — ori să reintrăm — și noi în rînd cu lumea. Cu lumea normală. Cu toate petele ei de culoare. Cu albul și cu negrul ei. Socialismul a fost o lume artificială. Anormală. De la economie pînă la psihologia socială. De la „justiția socialistă" pînă la criminalitate. Așa încît, cel puțin din unghiul polițiștilor, pînă și creșterea în România a numărului falsurilor importante este tot un semn că intrăm în rînd cu lumea. Polițistul nostru recuperează restanțele meseriei nu numai vizitînd Anglia, Germania, Italia, Franța — și învățînd de la hoții visează. Nu s-a inventat încă lacăt pentru vise. Și nici pașaport.

Iar hoții seamănă între ei. Indiferent unde se îndrăgostesc și fac guturai: în California ori în Dămăroaia.

S-a constatat, de pildă, că — nu doar „cîtu-i Maramureșu'" ci chiar cît e lumea toată — moneda cea mai asiduu falsificată este dolarul american.

Visul chilipirgiului merge mînă-n mînă cu visul escrocului. Împotriva tuturor polițiștilor din lume, ei se caută și se găsesc.

Un studiu temeinic, făcut cu precizie, nemțește — făcut chiar de nemți adevărați: sobri, blonzi și cu ochi albaștri — știți ce-a arătat? Că dintre persoanele ce au acces la fotocopiatoarele color, una din trei încearcă — măcar din curiozitate, pentru a testa posibilitățile sculei — să reproducă bancnote. E drept, neîntrecuții fabricanți de șuruburi și înghițitori de bere habar n-au care este cota de fascinație a leului românesc. Drept care i-a pedepsit soarta: a mai apărut și leul moldovinesc.

Interpolul este ținut la curent cu toate noutățile imaginate gratis de hoți și descoperite cu cheltuială de vardiști. Așa s-a aflat că polițiștii polonezi au descoperit, uimiți, că falsificatorii lor sînt atrași mai ales de bancnotele de un milion de zloți. Sau, oricum, de cele cu valori de la 50 000 în sus. Ba chiar că nu i-a prea interesat moneda națională înainte de punerea în circulație a acestor noi bancnote.

Astfel da, internaționaliști! Cine să mai poată spune de cîți zloți sînt patrioți?!

Remarcați virtuțile hîrtiei de un milion pentru psihologia acestor alergători. Predestinați să fugă veșnic în fața vardiștilor.

Dar de ce să ne uităm noi la alții? Amintiți-vă de cînd ați fost pionieri și uteciști: „Să ne cunoaștem frumusețile patriei!".

Mai ales de cînd a cuprins-o mirajul dolarilor. De la cosmetice la electronice, de la limuzine și case la licitații de spații comerciale totul se tranșează pe valută. Țăranii oferă țuică și mîncare pe valută. La orișice colț de stradă, poți să dai peste zoaiele revărsate ale celei mai originale faune cu care a coexistat vreodată mîndra poliție română: „Vînd convenabil dolari și mărci!".

În timp ce noi încă mai discutăm, pe îndelete, dacă pentru intrarea în Europa să alegem o cale mai scurtă sau mai ritam una mai lungă, mafia nu pierde vremea: a și intrat în România. Fără pașaport. Fără să dea bună ziua polițiilor și economiștilor ori să-i raporteze domnului Stolojan nivelul ei de „eficență".

Întregi rețele de traficanți s-au organizat deja. Altele se înființă discret chiar în timp ce citiți aceste rînduri. Totul — pe cele mai verificate principii mafiote. Unele din aceste rețele se ocupă exclusiv cu plasarea de valută falsă.

Cei depistați pînă acum sînt, majoritatea, bișnițari cunoscuți, diverși speculanți, țigani escroci și cu antecedente penale. Din această galerie nu lipsesc escroci străini urmăriți în multe țări.

Însoțit de încă doi compatrioți ai săi ferchezul domn Luigi Bellapadrona, cu naționalitate italian, iar ca faimă mafiot traficant de valută falsă și mașini furate — urmărit în Germania, Austria, Italia — a plătit, de la intrarea în România, prin Stamora Moravița, tot ce a comandat cu aplomb — cazare, masă, benzină și ce le-a mai poftit miocardul — numai cu dolari. Cu dolari falși. Sau cu lei obținuți contra maculaturii sale colorate. Cînd au fost prinși în București, cei trei pungași meridionali mai aveau asupra lor dolari nord-americani. Tot falși. Bancnote de 100. Noi. Exact 115 asemenea foițe. Toate din același tip de contrafacere. N-a fost tocmai o surpriză că se îngrijiseră să nu fie prădați: aveau asupra lor un pistol Mauser calibrul 7,65, cu cîteva zeci de cartușe.

Grație Interpolului, succesul polițiștilor români a fost adus în cel mai scurt timp la cunoștința unei rețele de traficanți români. Adică zburdalnici copii ai Cetății Eterne, dar la ce v-ați gîndit?!

Un hoț — mai ales neprins — este un om inteligent. Altfel, ar fi găbjit iute. Hoții au un remarcabil spirit de observație. Și o inteligență combinativă care-i aseamănă cu marii inventatori. Uneori, ei chiar sînt inventatori. Sînt, de asemenea, buni psihologi. Datorită acestor alese calități, patru bișnițari arestați au focalizat atenția unor distinși domni polițiști.

Cvartetul a procurat — printr-un cetățean român cu domiciliul în Grecia — mai bine de 30 000 de dolari falși. În bancnote de 100. Pentru care au apărut doi amatori. De încredere. Din București. Frați. Unul medic, iar celălalt arhitect.

Remarcați stilul, distincția potlogarilor. Nu se-ncurcă, dom'le, cu oricine! Dacă nu prezinți niscaiva garanții morale, nici nu se uită la tine. Garanții, desigur — în ochii lor!

Frățiorii au înghițit, cu mare discreție — intelectuali, de! — 24 500 de iluzii. Cu convingerea că sînt exact atîția dolari S.U.A. Dar au respirat ușurați: s-au scăpat de vreo cinci milioane de lei, adunați cu migală, ca picăturile arborelui de cauciuc, din amărîta noastră de economie socialistă.

Celor doi frați urși păcăliți de cele patru vulpi probabil că greu le va mai scoate cineva din cap convingerea intimă că poliția are ce are cu întreprinzătorii particulari, e pornită împotriva lor. „Cum să intrăm, dom'le, în economia de piață, dacă nu ne lasă?! Cum, cine? Aștia!!".

Interesantă întrebare. Dacă vreți să găsiți răspunsul, nu-l căutați cu poliția.

Anul trecut, în cele 1 030 de așa-zise **cazuri de plasare descoperite** s-au pus în circulație — ori numai s-a încercat — bancnote echivalînd cu 172 700 de dolari S.U.A.

Nu-i vorbă că mare-i și grădina lui Dumnezeu! Cum n-au lipsit amatorii, au fost negociate pe piață pînă și petice de hîrtie decupate din ziarul „Azi", care a reprodus, la mărime naturală, bancnota de 1 000 de lei.

Din aceeași categorie de stîngători obsedați să spele mai iute leii adunați cu cine știe ce furtișaguri, s-au selectat, pe cale naturală, ca în economia de piață vas' zică — intrăm, intrăm! — cumpărătorii unor dolari americani mai originali chiar decît democrația noastră privată. Este vorba — n-o să vă vină să credeți! — de niște carnete, sau albume, numiți-le cum vă place, care conțin toate biletele americane în circulație, carnete tipărite de POLSIB S.A. din Sibiu și vîndute, la solicitarea firmei RANDEVU din Iași, cu 100 de lei setul de bancnote, de la 1 la 100 de dolari. Evident, reproduceri. Aceste imprimate — în două culori, la mărimea naturală și cu numere de ordine ca și biletele americane aflate în circulație — au ajuns pe mîna unor pungași care le-au vîndut ca valută autentică. Deși — rețineți!!! — au imprimată, deasupra seriei, mențiunea «SPECIMEN».

În „limba americană", nu? Probabil așa și-au închipuit specimenele care le-au vînat.

O altă ramură de falsificatori care înflorește mai nou în România este aceea a „expertilor" în pașapoarte. Grăbitul află discret că poate să scurteze drumul de obținere a unei vize, dă — ba chiar insistă să dea — în taină bani buni, după care află — întotdeauna prea tîrziu — că ștampila „omului providențial" era falsă. Europeni prin efracție? Au fost prinși cîțiva vînzători de vize false. Pînă acum, însă, nici unul din „autorii" de ștampile pentru încasarea acestui impozit pe naivitate.

DORIN GHERGHINESCU
Fotografii de ELENA GHERA

mai hîrșiții săi colegi — ci și reîntors acasă, fiindcă îl obligă „clienții". Ei seamănă tot mai des cu cei din lumea... bună.

Visează poeții, visează savanții, dar și

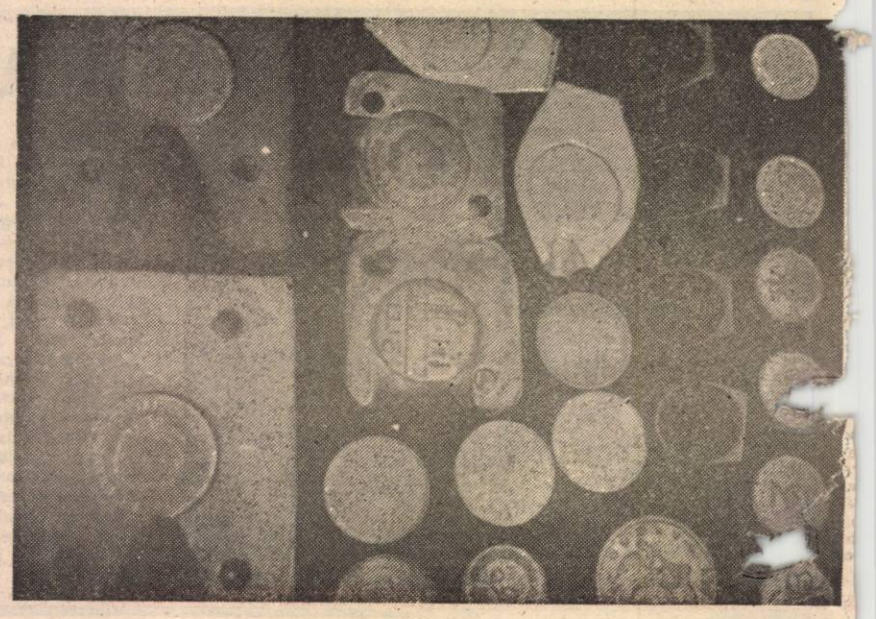

Pușcăria de femei din Craiova

n 1948, Adela Scărlătescu avea două- și patru de ani nu demult împli- ra junǎ, belǎ, rebelǎ și, probabil, lunecoși, inimă zburdalnică". Nici car nu își închipuia ce avea s-o aș- te. Arăta tînără, înaltă, suplă și tre- drept o femeie frumoasă. Tatăl său ese un înalt magistrat la fosta funda- a principelui Carol, botezată mai tîr- cu numele lui Carol al II-lea, deci fi putut fi considerat, cu ușurință, reprezentant al aristocrației vremii ea ce devenea din ce în ce mai ne- rmis în anii „dictaturii proletariatu- "), membru al „elitei intelectuale". mul ei soț, B. Niculescu, reușise să ță din țară (am povestit despre aceas- într-un „episod" anterior), după insta- rea regimului comunist, într-un mod roape spectaculos.

O „evadare din țară" — pregătită în amănunt

Adela Maria Scărlătescu se destăinuie: Am suferit cumplit atunci. Am vrut să ă împușc, după ce au fugit și Barbu ețul, n.a.), și Alexandru Scărlătescu, atele meu". Într-un tîrziu, a luat ho- rîrea să „fugă". Dorise mai demult să ece din țară și, după demersurile ne- sare, a bătut nesfîrșite drumuri la pa- poarte. După ce s-a hotărît, a încer- t să-și pregătească, într-o oarecare mă- ră, „fuga". Barbu Niculescu, soțul ei u care trăise opt ani de zile), aranjase, cît se putea, „evadarea". Adela era teptată în Iugoslavia, peste Dunăre, la aniță. „Programul" prevedea ca tre- rea în Italia să aibă loc pe la Trieste. Niculescu oferise celui care a accep- t să fie „călăuză" prin aceste primej- oase peripeții mai mult decît ar fi st dispus să ofere oricare alt soț : un întreținere în America (gratuită), pe mă obținerea cetățeniei americane, eea ce constituia un deziderat destul greu accesibil, și la acea oră) și o ujbă bine plătită în „țara tuturor posi- lităților". La început, Adela Maria cărlătescu s-a gîndit să încerce trece- a înot a frontierei pe fluviu. Era o ună înotătoare de la 6 ani, atît în sti- l bras cît și în craul. Însă erau des- i curenți, vîrtejuri — și apa era foarte ece. Trecerea se hotărîse să fie făcută e la Turnu Severin pentru a-l putea ntacta pe „omul de legătură". Adela u era singură, venise însoțită de Puiu himuș. Puiu era un prieten din copi- rie al fetei. A fost prinsă în timp ce cerca trecerea peste fluviu. Fusese de- unțată, după cum avea să afle mai rziu. În perioada arestului, un deținut are spăla veceurile i-a mărturisit cu ultă teamă și precauție cine fusese de- ul : un anume Dan Grigorovici.

Doi ani de temniță grea

Dan Grigorovici era o rudă a lui Gh. ătărăscu. Era „omul Securității" din urnu-Severin, fără ca Adela să bănuiască măcar ceva despre aceasta. Cum ajun- ese informatorul Securității ? Încercase ă treacă și el peste graniță — împreună u amanta lui — și fusese prins. Se- uritatea îl cooptase printre colaboratorii ei. Toate astea, A.S. le va afla mai tîrziu. După arestare, A. Maria Scărlătescu a fost transportată la Craiova. Acolo a avut loc interogatoriul și s-a declanșat ancheta. Era un început de toamnă frumoasă, își amintește Adela. Purta un mantou din păr de cămilă. Acuzația a fost formulată categoric : „intenție de trecere frauduloasă a frontierei". Împreună cu ea a fost arestat și Puiu Ghimuș. Era de aceeași vîrstă cu Adela. Amîndoi fuseseră surprinși pe faleză. Dacă ar fi fost surprinși în barca destinată traversării fluviului — precizează dna Scărlătescu — ar fi „primit" cinci ani de temniță.

Așa că pedeapsa a fost mai „blîndă". Sentința le-a prescris „doi ani de temniță grea, fără confiscarea averii". Ministerul de Finanțe — relatează A.S. — ar fi intenționat să o acuze (și ar fi putut) de tentativă de fugă peste graniță cu bijuterii și alte lucruri de valoare. Ambii fugari au avut parte de rejudecarea procesului. La proces, avocatul lui Puiu Ghimuș a pretins că, de fapt, clientul său fusese ademenit de dna A. Scărlătescu, mai versată, ca și cum el nu ar fi venit de bunăvoie în Turnu Severin. Acum, Adela Scărlătescu a împlinit 68 de ani. Perioada de detenție și-a pus amprenta puternic asupra stării sale de sănătate. Este imobilizată în apartamentul în care locuiește și are nervii zdruncinați.

Cum erau tratate deținutele pe motiv politic

Penitenciarul central din Craiova era mixt : acolo erau închiși și bărbați și femei. Șeful lui era un oarecare Vasilescu. El era și șeful Securității din Craiova, după cum a rămas cu impresia A. S. Nu se poate ști precis ce grad avea, de vreme ce apărea, în general, numai în haine civile. „Fetele" aveau și ele o șefă de celulă. O singură celulă cuprindea cam douăzeci și opt de persoane. După estimările Adelei, capacitatea închisorii ajungea cam la 4 500 de oameni. Deși capacitatea pe care ar fi trebuit să o suporte în mod normal ar fi fost de 1 500 de persoane. A. Scărlătescu fusese încadrată cu statutul de „deținut politic". Avea dreptul la vorbitor o dată pe lună. „Deținutele" pe motive politice nu erau scoase afară din celulă decît rar. La ușă erau puse lacăte zdravene. Închisoarea arăta destul de lugubru : pe jos era ciment, iar pe pereți curgea apă încontinuu. Astfel că, atît timp cît a stat în închisoare, reumatismul dnei Scărlătescu s-a agravat tot mai mult. În tavan se găsea o singură fereastră, un oberlicht de dimensiuni nu prea mari. Fiecare deținută primea cîte o păturică roasă, care „nu era bună de nici un fel la învelit". Adela avea la ea (singură avere) o pereche de saboți. Mîncarea — primită în pachet de la rude — era cîntărită de un gardian care se numea Vintilă. Pușcăriașele aveau voie să primească pachete numai în greutate de pînă la trei kilograme pe lună. Li se mai permitea să scrie o singură carte poștală pe lună. Adresată doar familiei. Vederea trebuia scrisă cu un scris mare și vizibil, altfel era ruptă (de către cenzură) și aruncată la coș. A. S. își amintește că în doi ani a mîncat doar patru fursecuri. Exista și o curte mică, unde se putea ieși din curtea „dreptului comun".

De la rezervația de păduchi la colaborarea cu Securitatea

În curte se întîlneau pușcăriașele „politice" cu „hoațele, criminalele, pungașe la drumu' mare". La Craiova era doar o secție preventivă — cum o numeau gardienii cît și cei închiși acolo — în care prizonierii erau ținuți, de regulă, un an de zile (sau pînă-ntr-un an) și apoi trimiși în altă parte. Mușchiul „fertil" și o igrasie verde se întindeau pe pereți. O țigancă (își amintește Adela) a despăduchiat-o de mai multe ori. Penitenciarul era o „rezervație de păduchi". Pe țigăncușă o porecleau „Lămîia". Era o hoață de buzunare. „Prințeso, ești frumoasă, hai să te învăț să furi !" — i-ar fi spus „Lămîia", ademenind-o, „E o meserie nobilă". Adela a isprăvit pedeapsa după ce a ispășit fix doi ani fără două zile. Nici n-ar avea cum să uite acest răboj al suferinței. După ce a „scăpat de la pîrnaie", a întîmpinat mari greutăți în a-și găsi un loc de muncă A reușit, cu mare greutate, să fie angajată „taxatoare" la I.T.B., timp de 8 luni, deși era „bacalaureată" (ceea ce însemna, totuși, o situație privilegiată pentru acele vremuri). Slujba a durat pînă ce s-a inventat compostorul, apoi... A mai lucrat șase luni la „Electrecord". Pe urmă a fost angajată la Fondul plastic. Deși i-a fost foarte greu să își facă rost de un serviciu cu dosarul ei, Adela mărturisește că „n-a făcut niciodată trotuarul". După un timp, a fost chemată la Securitate și i s-a propus colaborarea. Lucrul avea să se repete. Un anume Coman, anchetatorul din acea vreme al Securității, avea grijă să imprime de fiecare dată discuția avută la sediu, pe casetofon. „De ce nu veniți să lucrați cu noi ?" — i-a spus acesta, invitînd-o să afle și să comunice informații despre soțul ei aflat acum în exil. „Ați putea avea — și meritați — bijou-uri pe mîini, să vă-mbrăcați în blană de vizon și să vă vină mașina la scară". Adela își amintește că de amărăciune i-a fumat un pachet întreg de țigări „Snagov" lui Coman în timpul interogatoriului. Nu i-a răspuns nimic. Decît în gînd : „Pentru că îl iubesc și acum pe soțul meu, Barbu Niculescu".

MIHAIL GĂLĂȚANU

P.S. Așteptăm, în virtutea ideii de a începe un adevărat proces al comunismului, noi mărturii la redacția revistei noastre, eventual pe numele semnatarului acestui articol.

Violență în centrul Bucureștiului

Știind că scriu despre oameni și fapte, o femeie a venit zilele trecute la mine și iată ce mi-a povestit :

«Treceam pe una din străzile de pe lîngă Piața Universității. Mergeam îngîndurată, cînd am zărit doi bărbați distinși, foarte bine îmbrăcați, de vîrstă mijlocie. Am rămas neplăcut impresionată de faptul că erau în compania unui individ tuciuriu, cu o înfățișare dubioasă. Ajungînd în dreptul lor, am auzit un scurt schimb de cuvinte care explicau relația dintre cei trei : străini agățați pentru schimb ilicit de valută.

Încerc, pe cînd intram chiar în magazinul de lîngă ei, să le șoptesc străinilor o avertizare, dar ea cade pe un teren deja supus celeilalte influențe : dorința unui schimb avantajos. Totuși, ei simt simpatia mea, se iau după mine și mă întreabă dacă teancul de mii pe care le aveau acum în mîini nu sînt false. Știind că tot vor fi escrocați, fie ele mîile false sau nu, bravez și-i sfătuiesc să nu facă schimbul. În același timp, îmi dau seama c-am mers prea departe. Mă puteam expune la o ieșire din partea celui care le oferea tîrgul. Ies afară din magazin. Nu mică mi-a fost mirarea văzînd apropiindu-se de mine un personaj care mă întreabă, într-un „limbaj internațional", dacă sînt frantuzoaică și dacă sînt împreună cu cei doi francezi. Neg. Mai fac doi pași și apare un tînăr care mă interpelează în română, dar nu mai răspund. În schimb, sînt gratulată din urmă cu cele mai gingașe urări : „Las-o, mă, că nu vrea să vorbească ! Curva dracului ! Vroia să se pricopsească ! Dumnezeii mă-sii de nenorocită !".

Mă îndepărtez în grabă, fără a riposta, dar simțindu-mă umilită de cuvintele pe care nu le merităm și cu care nu eram obișnuită.

Ajunsă la o oarecare distanță, tot mă mai gîndeam la cele două victime. „Or fi făcut schimbul ? Poate nu !" Mă opresc și încerc să mă uit în depărtare, avînd grijă să fiu în preajma unei perechi, sperînd un ajutor în caz de primejdie. Trec cîteva minute, timp în care nu-i zăresc. În schimb, răsare lîngă mine, ca prin farmec, „il capo", negociatorul propriu-zis, bun de a speria și cele mai viteze inimi. Cît despre mine, nici nu mai am timp de evoluții sufletești adecvate momentului, căci acesta mi se adresează : „Ce voiai cu cei doi ?" „Nimic". „Atunci de ce nu i-ai lăsat să schimbe bani ?" Repet : „Nu am nimic cu ei". Păream liniștiți amîndoi, dar ce era în sufletul fiecăruia ? Aș putea spune că am înfruntat pericolul cu seninătate și naivitate, plătindu-le pe amîndouă, de vreme ce nu m-am alinîat proverbului „Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă !".

Brusc, gura interlocutorului meu ia contururi precise, ploaia pornește și o primesc pe toată fața, egal repartizată. Nu reactionez decît cu întoarcerea spatelui. Dar pedepsirea mea nu s-a terminat. În plină Piața Universității, am parte de ce n-am avut în toată viața mea : un sut în spate. Și mai demnă, mă îndepărtez de individ și de cuplul care, lîngă mine, asistase, fără a interveni, la întîmplare. Pașii repezi mă duc spre o altă pereche, căreia mă alătur și suport cea mai dureroasă lovitură : în timp ce femeia încearcă să-mi spună „Lăsați, doamnă, nu vă supărați !", bărbatul o sîleste să tacă, interzicîndu-i să se amestece.

În drum spre casă, m-am gîndit tot timpul că sînt urmărită și mi-a fost frică de ce-as putea păți».

Se întîmplă multe în Bucureștiul nostru iubit, Doamne ferește !

CRISTINA ATANASIU

n alt jaf țigănesc

Pîine și sare, ca să mi te-omoare

Nu prea am luat atunci în seamă tele avertismente ale unui jurist care ocea întinderea acestui cancer al vioei pe trupul societății si pe care nu ai să-l arzi doar cu simpla flacără a chibrit scos din cutia milelor pînă nu am aflat de trimiterea în fata cății a unor minori țigani acuzați că cis în citeva zile patru oameni bă- lipsiți de apărare. Apoi au mărtu- a cincea crimă. Victimele — din Ora- si din apropiere...

alt caz : în seara zilei de 25.01.1991, Stefan Csakvary, din satul Leș uind într-o casă izolată, în ju- aude lătratul ciinelui său. cule usa, iese afară, se îndreaptă apoi poartă, întrebînd cine-i. Făptuitorii ăspund că le e sete si îl roagă să le că o cană cu apă.

ătrînul, milos și ospitalier, se duce ă caine cu apă, timp în care tiganii ează cana. Cînd bătrînul s-a întors cana cu apă, tuciuriii erau deja în curtea casei. Gazda a întins cana cu apă lui Racz Constantin care însă în loc să bea a trintit-o degrabă în capul binefăcătorului său. Pe bătrîn l-au lovit cu ce le-a venit celor 6 musafiri de noapte la mînă, silindu-l să nu iasă afară si să urle după ajutor.

Locuința a fost jefuită, lucrurile puse în căruță, apoi Ionas Aurel, Bojani Marian, Horvat Alexandru, Rostas Mîndrut au revenit să care restul de lucruri si să-l amenințe pe bătrîn că dacă nu le dă banii va fi vai si-amar de el.

În cursul expeditiei de tîlhărie 4 găini si o giscă au murit prin sufocare, o damigeană cu vin (între altele) s-a spart. Dar bine că a curs vinul, nu sîngele...

În curte, cana din care trebuia să bea apă drumetul zace ca un simbol dezumflat. Apa rece, bună de băut, a sărit și s-a împrăștiat peste tot ca o nefericită lacrimă de țăran izbită cu pumnul.

PAȘCU BALACI

CULTURA

Se simte lipsa lui Mircea Iorgulescu

Exasperat de situația din România, Mircea Iorgulescu s-a stabilit în Franța, cu puțin timp înainte de căderea lui Ceaușescu. Venind la putere, așa-numitul „Front al Salvării Naționale" a promis, printre altele, că va repune în drepturi intelectualitatea și că va face eforturi pentru a-i recupera pe intelectualii care au fost nevoiți să se expatrieze de-a lungul timpului din cauza regimului comunist. Nu s-a întîmplat nici pe departe așa. Mircea Iorgulescu, de exemplu, n-a fost invitat să conducă vreo instituție importantă din România postrevoluționară, ca să o facă rentabilă din punct de vedere spiritual. Nu am cum să știu dacă strălucitul critic literar și publicist ar fi dat curs unei asemenea invitații. Este o problemă care îl privește și nu vreau să mă erijez în purtătorul său de cuvînt. Dar știu că propunerea nu i s-a făcut.

Grobianul și cinicul slogan comunist „nici un om nu este de neînlocuit" continuă să funcționeze. Adepții marxism-leninismului nu au un cult al unicității ființei umane. Ei îi judecă pe oameni din punct de vedere statistic. Cantitativ, nu calitativ. După opinia lor, oricine poate fi înlocuit cu oricine : un erudit cu un ignorant, un profesionist cu un amator, un geniu cu un cretin. În ultimii ani ai dictaturii ceaușiste foarte mulți scriitori importanți plecau definitiv din țară sau făceau un fel de grevă a scrisului, dar oficialitatea nu se îngrijora : îi înlocuia cu tot felul de veleitari furnizați de festivalul „Cîntarea României" sau veniți pe cont propriu să-și ofere serviciile. Și iată că acum se întîmplă la fel. Scriitorii de elită refuză să colaboreze cu actualii guvernanți — pentru că majoritatea acestora provine din rîndul oamenilor lui Ceaușescu —, dar acest refuz nu este considerat o dramă de către cei aflați la putere. Ei se mulțumesc cu... voluntarii, chiar și atunci cînd acești voluntari sînt mediocri ca scriitori și execrabili ca oameni. Totodată, conducerea țării nu face o politică activă de aducere în țară a oamenilor de valoare aflați în exil. Dacă vreunul dintre ei vine din proprie inițiativă și, mai ales, dacă trece și pe la Palatul Cotroceni, este bine primit. Dacă nu, nu.

În acest context se înscrie și cazul lui Mircea Iorgulescu. Mircea Iorgulescu este un intelectual competent, curajos și activ, care ar fi de mare folos culturii noastre în momentul de față, dar care, dacă s-ar afla în România, s-ar situa — aproape sigur — pe o poziție critică față de actuala tendință de restaurare a comunismului. De altfel, din publicistica pe care o face în străinătate — la posturi de radio ca „Europa Liberă", BBC sau Radio France International, ca și în presa scrisă, de limba română, din Occident — reiese foarte clar că nu acceptă să mintă pentru a cîștiga bunăvoința vreunei autorități. Ne aducem aminte că și în perioada cînd se afla în România și cînd depindea, ca toți scriitorii și publiciștii, de Consiliul Culturii, de secția de presă a C.C. al P.C.R. etc., toi nu ceda presiunilor și tot lupta împotriva unor impostori care se bucurau de imunitate, de genul lui Corneliu Vadim Tudor. Tocmai de această combativitate și de această intransigență, caracteristice lui Mircea Iorgulescu, ar fi nevoie în momentul de față.

Există, apoi, o mare confuzie în domeniul valorilor literare, iar Mircea Iorgulescu, cu spiritul său critic infailibil, cu temperamentul său de luptător, cu vocația de publicist, care știe să trezească pe cititori din somnolență sau din apatie, ar putea întări în mod considerabil rîndurile criticilor literari — îngrijorător de puțini la număr — care mai fac cu adevărat critică literară.

În peisajul literar actual, se simte acut lipsa lui Mircea Iorgulescu.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

GALAXIA RADIO

VOCI DIN ETER

Acele misterioase voci ce pătrund în microcosmosul nostru, venind din eter și care ne fac martori la întîmplări neobișnuite petrecute chiar în secunda perpetuă aparțin, oare, unor oameni ca noi sau unor arătări ciudate din alte lumi ? Cine sînteți cei care, în zori, ori în miezul zilei, la cumpăna nopții ori de sărbători, vă găsiți mereu în preajma noastră ? Dincolo de semnul de recunoaștere al postului vostru de radio, **România Actualități, Fun Radio, Delta, Europa Liberă, R.F.I., România Tineret, BBC,** vă aflați voi, voci calde și catifelate, cu nume de femei și bărbați, gata oricînd să ne spuneți ce s-a mai întîmplat în cele patru zări, să ne îmbărbătați cînd ne este greu, să ne dați o speranță cînd sîntem în suferință, să ne mîngîiați tristețea cu un zîmbet, să fiți mereu lîngă noi.

Prin această rubrică intenționăm să pătrundem, în săptămînile viitoare, în acest univers invizibil, perfect material și cognoscibil, să încercăm să ni-i apropiem pe acei necunoscuți ai undelor radio, să stabilim un dialog cu ei, să-i asigurăm că sîntem mereu pe recepție, căci iubirea între oameni există dincolo de convingerile politice sau distanțele geografice. Fiți deci, atenți, a început „Matinalul".

Paul Grigoriu:

De la „Radio Vacanța" la „Radio Actualități"

Lucrez la radio de cînd am terminat facultatea, din 1969. Pînă la Revoluție am lucrat la secția franceză, la emisiunile pentru străinătate și singura mea apariție pentru ascultătorii naționali era la Radio Vacanța, la Mamaia. De la Revoluție am fost adus aici, la Actualități unde m-am adaptat extraordinar de repede, pentru că aici există oameni deosebiți, oameni care deși lucrează tot timpul sub presiune, și nu exagerez, cînd spun acest lucru, au disponibilități sufletești extraordinare. Eu aveam oarecare reticențe. Credeam că n-o să pot să mă adaptez și n-o să-i pot înțelege foarte repede. Ei m-au ajutat. Au făcut mai mult de jumătate de drum spre mine și pot să spun foarte sincer că acum, în această redactie de Actualități, care m-a ajutat să devin ceea ce sînt, n-am decît prieteni. Ceea ce este foarte mult. Te stimulează, și ca profesie, și ca om.

Emisiunea pe care o fac durează trei ore, de la cinci la opt dimineața, dar eu încep lucrul la ea din ziua precedentă, de la sase după amiaza și o termin pe la patru dimineața în ziua emisiunii. Asta pentru că am o foarte mare exigență, în primul rînd față de mine și în al doilea rînd față de ceea ce aleg din corespondență, din muzică.

● Noaptea mi-o petrec în Radio

Cred că acesta este unul din secretele succesului emisiunii. Emisiunea pare improvizată, este spumoasă, electrizantă, după cum afirmați dvs. dar este foarte atent pregătită. Nu spun că nu am intervenții care sînt făcute, atunci, în studio, dar, în general, lucrurile mari sînt gîndite în noaptea aceea pe care mi-o petrec în Radio, singur, ascultînd benzile, făcîndu-mi o idee, de multe ori negăsind soluțiile cele mai fericite decît cu cîteva minute înaintea emisiunii. Dacă le găsesc pe toate, emisiunea iese, într-adevăr, foarte bine și oamenii, cei care ascultă, și la care eu țin foarte mult, ei sînt principalii mei senzori din punctul de vedere al impactului emisiunii. Deci, dacă oamenii acestia telefonează sau îmi scriu, este deosebit de important nu numai pentru mine, ci pentru toți cei care fac gazetărie, pentru că simți că tot ceea ce tu vrei să dai anonimului aceluia, care plătește un abonament la radio, răsplătește căldura din tine și buna dispoziție pe care vrei să i-o induci, căci viața asta este păcătoasă și grea, și măcar dimineața s-o începi

ca lumea dacă ziua poate să-ți rezerve tot felul de surprize neplăcute. Sînt fericit cînd pot să dau tot ceea ce este mai bun în mine și de aceea momentul cel mai greu la o emisiune este sfîrșitul, atunci cînd aud semnalul de închidere.

● Nu știu să mă exprim în procente ca dl Stolojan

Lucrez cu o echipă formidabilă. Dacă n-ar exista această echipă probabil n-aș fi ceea ce sînt. Sînt anonimi cărora le pomenești numele o dată și ascultătorul nici nu-l reține. Toți acești tehnicieni de cabină, de la emisie sînt cei care te fabrică. Eu nu știu să mă exprim în procente căci nu sînt domnul Stolojan, dar datorez enorm de mult acestor oameni, profesionalismului lor, și aceeași dragoste pe care eu o am pentru ascultători îi animă și pe ei, poate în măsură și mai mare.

Înainte de Revoluție unul din singurele mele puncte bune din dosar era că m-am născut la 6 Martie 1945. Acum s-a dus punctul ăsta. Sper că s-au dus și dosarele. M-am născut la Bacău. Am absolvit liceul „Bacovia". Am făcut o încercare eșuată de studii politehnice, un an, după care am intrat la Universitatea din București, secția franceză, pe care am terminat-o în anul 1969 cînd am venit la Radio. Cred că aceasta a fost marea șansă a vieții mele pentru că profesor nu mă vedeam. Trebuie să ai un alt fel de echilibru, un anumit tact, ori acestea îmi lipsesc, din punctul de vedere al catedrei, fireste. Aici, la radio, sînt alte cerințe și cred că ucenicind pe lîngă alții și deschizînd foarte bine urechile, am reușit să devin un profesionist sau un meserias, nu mi-e rușine să spun chestia asta. Consider că sînt un meserias.

● În loc de aviator, am ajuns redactor la Radio

În copilărie era la modă, se purta profesia de aviator. Am vrut și eu la un moment dat să fiu aviator după care, auzind prin jur sau văzînd starea mai bună a doctorilor, am vrut să fiu doctor. Nu s-a ales nimic de ele. N-am devenit nici aviator, nici doctor, sînt gazetar de radio, dar nu-mi pare rău.

Am fost căsătorit. Am doi copii. Doi băieți. Unul este student la electronică, altul este elev la Liceul german, în clasa a VIII-a. Acum stau singur. Mă rog, aceasta este viața. Am, sper, destui prieteni și nu-mi doresc să am mulți dușmani. Cred că nici nu provoc inamiciții.

Îmi sînt foarte dragi cei tineri, care intră în radio, și mă văd pe mine cînd am intrat și am avut mentori, oameni de la care am învățat. Meseria asta nu se învață citind o carte sau un tratat de radio, ci făcînd, efectiv, și am luat copii care vin și stau noptile cu mine și cărora le dau cîte un lucru de făcut. La început ascultare de bandă, apoi îi pun să redacteze ceva și cred că sînt citiva în care poți să ai încredere. Firește, cu greșelile începutului. Toată lumea greșește.

Nicolae Mihai:

„Eram copil cînd am venit la radio"

Sînt absolvent al unei facultăți de istorie. Mi-a plăcut foarte mult istoria. Extrem de mult. Citesc multă istorie. La radio lucrez din anul 1959. Eram copil cînd am venit la radio. În felul acesta pot să-mi explic și faptul că am învățat de la mai marii, mai inteligenții oameni de presă pe care i-am cunoscut, pe parcursul existenței mele gazetărești. Am avut ocazia să cunosc oameni de o foarte complexă pregătire gazetărească cum a fost un Leon Sărățeanu, cum a fost și este domnul Eugen Preda, mari gazetari, de mare rigoare științifică în materie de gazetărie. Oameni care au avut și au un condei extraordinar, generoși să ne spună, să ne arate.

● „Matinalul" sau „Siberia Radioului"

Am foarte mulți ani de lucru în radio. Am făcut foarte multe emisiuni. „Matinalul" la care am bucuria să lucrez acum și-a cîștigat, într-un fel, o oarecare notorietate. Datorită, probabil, străduinței noastre de-a fi aproape de ascultători, de-a le spune cîte ceva frumos și bun, cîte un gînd pornit din inimă, spus cu suflet și cu înțelegerea față de starea pe care o trăim.

Ne place ceea ce facem. Gîndul de-a fi așteptați de ascultători ne bucură și ne pune, în permanență, într-o stare de implicare totală, din punct de vedere afectiv aș spune, nu atît din punct de vedere informațional.

Dincolo de toate acestea, judecînd și după scrisorile pe care le primim, se izbutește o comuniune între cei care realizează aceste emisiuni și ascultători.

Este o emisiune trudnică. La noi se obișnuiește chiar să se spună că ea este „Siberia Radioului" gîndindu-ne la Siberia deportărilor de odinioară. De ce ? pentru că este o emisiune care se face greu. Dincolo de faptul că ea implică o participare la niște ore destul de crîncene, adică cinci, opt dimineața, dincolo

de orarul acesta atît de împovărător pentru toți cei care fac o astfel de emisiune, mai trebuie să și pregătești cîte ceva pentru a spune celor care te ascultă.

Deci emisiunea se realizează din ajunul ei cînd se adună benzi, informații, se triază nu în funcție de vreo coordonată politică, sau ceva de genul acesta, ci se triază în funcție de un anumit echilibru pe care trebuie să-l poarte emisiunea. Se muncește.

Orice emisiune se creează pe parcurs, nu te gîndești la o finalitate anume. În fiecare oră ea capătă o turnură nouă, un aspect nou care se integrează în totalul general.

M-am născut în București în anul 1937, în decembrie. Sînt în zodia Săgetătorului. 9 decembrie, la ora două noaptea. Maică-mea spunea că sînt un om norocos și cred că sînt atîta vreme cît am avut șansa să lucrez într-o astfel de meserie care este într-adevăr fermecătoare și care merită să fie făcută de oricine și dacă acel oricine are și har pentru ea, atunci lucrurile sînt și mai reușite din punctul de vedere al celor care așteaptă de la noi, din profesia noastră ceva cît de cît bun.

● „Mie îmi plac «fiarele»"

Mi-ar fi plăcut să fiu inginer. Mie îmi plac mașinile, „fiarele". Am un hobby, la care țin foarte tare și pe care îl practic în continuare, fără nici un fel de oprire. Îmi place să studiez și să fac mașini. Precizez, mașini-unelte. Chiar am avut această preocupare de-a lungul anilor. Să-mi fac un atelier mecanic, pe o masă, miniatural. Orice profesiune, oricît de pasionantă ar fi, trebuie să aibă o parte compensatorie. După părerea mea, nu trebuie să te dedici exclusiv unei profesii.

În timpul meu liber pe lîngă lecturile foarte multe pe care le-am făcut, în istorie în mod special, literatură evident, ca toată lumea, lectura presei care este obligatorie fatalmente, pentru că trebuie să fii la curent cu ceea ce se întîmplă în țară și în lume, am considerat că trebuie să mai fac ceva.

Unii adună monede, alții timbre, alții chibrituri. Ei bine, mie îmi plac „fiarele" și atelierele mecanice, îmi place electricitatea și-mi mai place și pictura. Cînd mă plictisesc întrucîtva de atelierul mecanic mai pictez cîte un tablou.

Sigur, nu sînt un mare specialist în arta plastică, dar îmi place să pictez cîte un tablou și cînd merg la ziua vreunui prieten marea mea bucurie este să-i fac cadou un tablou pictat de mine. Îmi plac peisajele.

● Să te bucuri de viață

Nu există nimic care să-mi displacă pentru că de pe vremea cînd eram tînăr mi-am propus și m-am gîndit că atîta vreme cît Dumnezeu ți-a dat viață, cît există pe această lume, trebuie să te bucuri de ea. S-o prețuiești cum se cuvine, și evident, în virtutea acestor stări vizavi de ceva, sigur, că n-are rost să te superi pe cineva, să dușmănești pe cineva, n-are rost să-ți displacă ceva pentru că tot ceea ce ne înconjoară este viață, și atunci dacă dușmănești înseamnă că nu îți place viața. Viața, dacă nu este iubită nici nu merită s-o ai. Nu sînt căsătorit. Mi-au plăcut și-mi plac foarte mult copiii. Nu am izbutit din punctul acesta de vedere, deși am încercat. N-am nimerit-o chiar foarte bine în încercarea mea de a alcătui o familie, dar asta nu înseamnă că nu sper în continuare. Îmi plac foarte mult copiii și sper ca viața mea să nu se închele fără a lăsa în urmă moștenitori, oameni pe care să-i iubesc, oameni care să mă iubească.

A consemnat
ELENA GRECESCU ■
Fotografii de GIG MOTOIANU ■

SCHISMA ÎN ROMÂNIA!

● adevărul despre „un sobor de preoți" ● activiști atei fac emisiunile religioase ale RTV ● Yoga — o experiență pentru ortodoxie ● Cuza a secularizat, dar a dat salarii preoților ● guvernul dă un ciubuc de 100 mii lei ● un milion de dolari pentru Sfinta Vineri ● biserica din Basarabia e eparhie a Moscovei ● cum s-ar putea isca un război civil ● putem pierde Transilvania ?!

interviu cu părintele IOAN SAUCĂ, purtătorul de cuvînt al Patriarhiei Române

— Părinte, am deja certitudinea că nu puțini sînt cei care s-au săturat să tot vadă soborul de preoți ori de cîte ori e cîte o sărbătoare oficială. Și vreau să vă spun că nu e vorba nici de comuniști, nici de neocomuniști, nici de pesemiști de-ai lui Verdeț. După cum observ, lumea s-a plictisit și de emisiunile religioase de la Televiziunea Română. După opinia mea este un lucru grav ca după doi ani de la căderea unei dictaturi atee biserica să se afle într-o asemenea stare. Cum comentați dumneavoastră această situație ?

— Vă pot spune, din experiența mea — slujesc în București la mai multe biserici — că bisericile noastre sînt pline. Arhipline. Bisericile au devenit neîncăpătoare. E nevoie de noi biserici. Și același lucru se întîmplă în toate eparhiile din țară, cu excepția unor zone din sud. Referitor la participarea tinerilor, sau la implicarea bisericii ortodoxe în viața tineretului, trebuie să spun că după Revoluție au luat ființă mai multe asociații religioase. Amintesc două mai importante : Liga Tineretului Ortodox și Asociația Studenților Creștini din Universitate. La cerere, Patriarhia a atribuit acestor organizații și o biserică, e vorba de biserica Sf. Nicolae, cunoscută și sub numele de Biserica Rusă, care împlinește nevoile spirituale ale studențimii bucureștene. Cît despre maniera în care este prezentată Biserica la Televiziunea Română precizez că e vorba de o serie de metode postrevoluționare de subminare a acestei instituții. Se aleg fapte nesemnificative, pur și simplu, și te bombardează cu tot felul de știri de genul „un sobor de preoți". E o metodă nouă de a scîrbi lumea, de a o face să nu se mai uite la televizor cînd e vorba de așa ceva.

— Deci e vorba de o adevărată desacralizare ?

— Evident, treaba fiind făcută de neprofesioniști. În legătură cu această situație am întocmit un proces verbal în care am afirmat : Pînă cînd biserica nu-și va face emisiunile ei, vom rămîne în această situație de incertitudine. Sîntem la cheremul unor foști activiști atei care ne fac emisiunile religioase. Ce mai puteți spune despre ceea ce am văzut la televizor, de Bobotează, cînd un ins în slip alerga în Dunăre să prindă o cruce ?

— Părinte, vreau să vă spun că tinerii părăsesc ortodoxia...

— Nu-i tocmai așa. Am să vă relatez un lucru interesant. Mulți dintre actualii studenți creștini au participat la ședințe de yoga sau au fost chiar practicanți yoga mai mulți ani. Ei redescoperă creștinismul, tradițiile poporului nostru și spiritualitatea străbună după ce au cunoscut curentele exotice spre care se îndreaptă la un moment dat. Urmarea — devin curioși față de creștinism, de ortodoxie și valorile ei.

— Am trăit s-o auzim și pe asta : Biserica nu mai are bani ! Cum se poate așa ceva ? Mai ales în condițiile în care bisericile sînt pline...

— Să vedem de unde provin veniturile bisericii. Din donațiile credincioșilor. Luminarea a rămas tot 3 lei, nu poți crește prețul unei lumînări, iar calendarul tot 25 de lei. Credinciosul vine la biserică cu pomelnicul tot cu 5 lei sau cu 10 lei. Contribuția statului în salariul unui preot este foarte mică, o șesime din salariul mediu de 12 mii lei de azi din țara noastră. Gîndiți-vă, deci, cîți bani trebuie să adune un preot ca să-și facă și el un salariu mediu.

— Rezolvarea o vedeți, probabil, făcînd apel la bugetul statului.

— Da, s-au și făcut intervenții în acest sens, dar nu pentru că statul ar fi obligat față de biserică, pentru rolul ei în societate, care este foarte mare. Trebuie să se știe că atunci cînd noi cerem bani de la buget pornim de la alte considerente : în decursul timpului de la biserică a fost luat tot ce s-a putut — au fost luate pămînturile, școlile, spitalele, pădurile, încît dacă am avea ce am avut n-ar fi nevoie să ne milogim, să fim la cheremul statului, ca să ne plătească și să ne dicteze el ce să facem, ci am putea să ne întreținem și să-i ajutăm pe cei care au nevoie de noi. Cuza a secularizat, dar a plătit preoții ca funcționari publici. În 1948 au venit comuniștii care au luat ce mai era de luat și au plătit doar o subvenție.

— Ce s-a întîmplat în urma intervențiilor Patriarhiei în această delicată chestiune ?

— S-a vorbit cu primul ministru, s-a vorbit și la președinție. Peste tot ni s-a arătat bunăvoință și întotdeauna ni s-a explicat că bugetul este redus, visteria este goală.

— Fiindcă veni vorba de bani, v-aș ruga să-mi spuneți care este situația bisericilor monumente istorice, multe dintre ele în paragină.

— Într-adevăr, repararea și pictarea monumentelor istorice, care nu sînt numai proprietatea bisericii, este o problemă gravă. Biserica nu poate să le întrețină singură pentru că nu are bani destui. Iată o situație relevantă : în 1991 au fost alocate pentru monumentele istorice (biserici) aproape 46 milioane lei, din care mai mult de jumătate din acești bani provine de la credincioși. Guvernul a dat doar 100 mii lei, Secretariatul de stat pentru culte — 270 mii lei, iar Ministerul Culturii aproape 2 milioane lei. Situația este asemănătoare în construcția de noi biserici unde din suma de 376 milioane lei, alocată în 1991 pentru ridicarea de noi lăcașuri de cult, 332 milioane sînt date de credincioși, secretariatul de stat pentru culte dînd 2,15 milioane lei, iar Ministerul Culturii nimic.

— Ce se întîmplă cu operațiunile de rezidire a bisericilor dărîmate ?

— După revoluție au fost alocate terenuri pentru aceste biserici, terenuri acum contestate de cei care și-au instalat pe ele magazine, talciocuri, gherete. Nu a fost refăcut încă nimic, absolut nimic. Părintele Bogdan de la Sfînta Vineri a reușit să stringă din Statele Unite un milion de dolari pentru refacerea bisericii, dar nu are terenul. Primăria Capitalei nu-i acordă spațiu pentru așa ceva.

— Care este stadiul unirii bisericilor din România și Basarabia, biserica din Basarabia funcționînd pe stil vechi ?

— Fără o unire a celor două state românești nu se poate face încă nimic. Atîta timp cît cei de dincolo de Prut trăiesc într-o republică independentă, ei pot decide dacă să rămînă în continuare cu Moscova sau să fie cu altcineva.

— Deci biserica din Basarabia nu este autocefală !

— Da, nu este autocefală, ci funcționează ca o eparhie a Patriarhiei de Moscova. Din punctul nostru de vedere ar fi foarte grav ca ei să se declare autocefali, pentru că atunci într-adevăr se vor pune bariere foarte serioase în calea unității neamului. Dar avem încredere în înțelepciunea românească.

— Un conflict religios de proporții zguduie Transilvania. Ce se întîmplă cu patrimoniul pe care Biserica Română Unită cu Roma și-l revendică de doi ani încoace ?

— Situația este complicată și nimeni nu poate să o rezolve decît la fața locului. Vă spun ca transilvănean — 80 sau chiar 90 la sută dintre foștii greco-catolici din 1948 nu mai vor să treacă din nou la această biserică. Problema patrimoniului pornește, firește, de la întrebarea : Cui aparține biserica ? În dreptul canonic al catolicilor se spune că biserica aparține cultului, pot să moară toți credincioșii și preotul, biserica rămîne cultului, Sfîntul Părinte avînd jurisdicție asupra bisericii. În dreptul canonic ortodox lucrurile se prezintă altfel : biserica aparține comunității pentru că din banii acesteia a fost făcută, pe cheltuiala acesteia este întreținută. Deci Patriarhia nu se poate implica în retrocedarea bisericilor greco-catolice. Comunitatea în care se află biserica trebuie să hotărască. În aceste condiții, greco-catolicii cer sprijinul guvernului, spunînd că acesta trebuie să dea un decret. În Ucraina așa s-a procedat, iar ortodocșii au acum o soartă grea, sînt calomniați, bătuți, schingiuiți, deși constituie în multe orașe majoritatea.

— Deci se încearcă și la noi obținerea unei hotărîri guvernamentale.

— Așa s-a vrut, dar protestele au fost foarte mari. Imaginați-vă că dacă statul intervine în această problemă de patrimoniu ar putea ieși război civil.

— Bine, dar o ieșire din situație trebuie să existe. Dumneavoastră cum vedeți această rezolvare ? Sintagma „război civil" mi se pare cam apăsată.

— Greco-catolicilor li s-a oferit ospitalitate și o cale de rezolvare, dar ei preferă să-și facă slujbele în aer liber, în piețe publice, pentru a filma pe videocasete care să arate cît sînt ei de persecutați în România. Ceea ce m-a șocat pe mine a fost o scrisoare către Consiliul Europei în care se cerea să se sisteze orice ajutor pentru poporul român pînă la rezolvarea problemelor de patrimoniu ale Bisericii Române Unite cu Roma. Acest fapt mă doare foarte mult și văd o strategie internațională aici. Se problematizează chestiunea Transilvaniei. Așa intrăm în jocul puterilor străine și putem pierde Transilvania. Trebuie să înțelegem că aparținem unei națiuni intacte. Dacă Transilvania va fi catolică, nu va fi românească.

— Bine, dar între Biserica Ortodoxă Română și cea catolică există relații.

— Încă din 1980 noi sîntem în dialog cu biserica romano-catolică. Nu sînt multe diferențele care ne separă. Am ajuns deja la poziții comune. Uniatismul a fost condamnat de ambele părți. Dar verbal și scriptic se condamnă, iar practic se face altceva. Asistăm la o confruntare a lumii pe teme religioase. De aceea îmi e teamă acum de un posibil fundamentalism ortodox.

EUGEN MIHAESCU

Fotografie de GIG MOTOIANU

Dl Grid Modorcea și fair-play-ul

În nr. 96 al revistei „Zig-Zag" s-a tipărit un articol al dlui Grid Modorcea, cu următorul post-scriptum : „Acest text ar fi trebuit să-l public în revista Flacăra, care mi-a solicitat să semnez rubrica de film. Însă lipsa de fair-play a acestei publicații m-a determinat să apelez la revista Zig-Zag". Împrejurarea că acest atac vine la puțină vreme după ce în redacția amintitei reviste au început să lucreze și unii ziariști proveniți de la „Flacăra" ar putea naște ideea că avem de-a face cu clasicul fenomen de plată a polițelor. Precizez că „Flacăra", consecventă cu sine însăși, nu are intenția să polemizeze cu foștii săi redactori, indiferent la ce publicație ar lucra ei. Dimpotrivă, dorim ca ei, oriunde s-ar afla, să aibă succes, să se afirme. Angajînd cîțiva redactori formați în pepiniera revistei noastre, „Zig-Zagul" a intrat și el în „Constelația Flacăra". Deci, cu „Zig-Zagul", s-auzim numai de bine.

Altfel stau însă lucrurile cu dl Grid Modorcea. Acuzîndu-ne de lipsă de fair-play, Domnia sa dovedește că ori nu cunoaște semantismul sintagmei pe care o utilizează, ceea ce ignoranță se numește, ori îl cunoaște și totuși ne aduce acuzația respectivă, ceea ce rea-credință se numește. „Fair-play" vine din engleză și înseamnă „joc cinstit". Expresia s-a folosit mai întîi în sport, apoi s-a extins în toate zonele. Cum stă dl Grid Modorcea cu fair-play-ul în alte prestații ale Domniei sale nu vreau să discut aici, deși, vorba lui Brînzovenescu : „Urlă tîrgul, domnule !". Mă voi limita deci la raporturile dlui Modorcea cu „Flacăra".

La revista noastră a existat și există regula, cu sfințenie păzită, că orice semnatar de articole, angajat sau colaborator, are deplină libertate să facă dezvăluiri senzaționale, să critice, să înfiereze, să pună la punct pe oricine etc., cu o singură mare condiție : tot ceea ce susține să fie adevărat. În caz de inexactități ori neadevăruri, partea lezată capătă automat dreptul de a replica. Dincolo de trimiterile ce s-ar putea face la unele texte de lege, regula amintită funcționează la noi din nevoia ca, pe de o parte, oamenii cu care intră „Flacăra" în contact să nu fie reticenți, să aibă certitudinea că nu vor fi nedreptățiți, că, de va fi cazul, li se va da posibilitatea să-și spună cuvîntul, și, pe de altă parte, cei ce scriu, angajați ai „Flacărei" sau nu, să măsoare de zece ori înainte de a tăia, știind că neadevărurile vor primi ripostă. Pentru o publicație care nu urmărește altceva decît aflarea și spunerea adevărului, procedeul nostru cu privire la acordarea dreptului la replică înseamnă cel mai desăvîrșit fair-play. Să se exprime toți, să se poată despărți grîul de neghină, binele de rău, valoarea de nonvaloare.

Acceptînd să colaboreze la „Flacăra", dl Grid Modorcea n-avea cum să se sustragă regulilor casei. În nici un caz nu puteam să-i dăm doar dlui Modorcea cuvîntul, punîndu-le celor vizați de Domnia sa pumnul în gură.

Iar cu răspunsul apărut în „Zig-Zag" a fost așa : după tipărirea „Ultimului cartuș", dl Modorcea a dat supărat telefon, cerîndu-mi socoteală. I-am explicat care-i practica la noi și i-am spus că, fără îndoială, poate să-i răspundă oricînd în „Flacăra" dlui Sergiu Nicolaescu. „Aha, ca să vă faceți voi reclamă !", a exclamat dl Modorcea. În cele din urmă, am convenit să aducă răspunsul. Locul în pagină a fost păstrat de joi pînă luni la prînz. Textul a nimerit însă la „Zig-Zag", iar noi am fost acuzați de lipsă de fair-play. Pentru toată lumea este însă limpede că lipsa de fair-play se află în altă parte.

ION D. GOIA

Cei care doresc să afle amănunte despre originea, natura și efectele nodurilor geopatogene sînt invitați să citească în numerele viitoare, relatările colaboratorului nostru. În același timp, mijlocind un dialog cu prof. dr. ing. Dan Alexandru, „Flacăra" oferă cititorului posibilitatea de a-și cunoaște zonele neutre sau critice din interiorul apartamentului sau locului său de muncă. Amplasarea patului, biroului sau fotoliilor peste o zonă de încrucișare a razelor nocive poate duce, în timp, la apariția unor maladii grave. Va fi indicat, deopotrivă, și gradul de sănătate de care se bucură cel în cauză la data respectivă.

Prin răspunsurile pe care le publicăm alături, solicitantul poate afla dacă este sau nu sub influența emisiunilor malefice.

Pentru cunoașterea metodelor prin care poate fi biruit acest dușman din umbră, profesorul Dan Alexandru va ține o suită de dizertații la sediul redacției noastre. Prelegerile, însoțite de demonstrații practice, vor fi anunțate din timp, iar programările se vor face telefonic.

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați.

Completați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

ECOSINERGETICA

— pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (I)

Nu vă jucați cu... apa și cu focul !

Tocmai pentru că dorim ca tot ce vă vom prezenta la această rubrică să vă poată ajuta efectiv, începem cu o problemă chele a vieții dumneavoastră. **Cum dormiți ?**

Vă sculați dimineața cu senzație de oboseală, dureri de cap, amețeli, cu irascibilitate sporită ? Aveți senzații de frig la cap în timpul nopții (pe care nu le puteți elimina chiar dormind cu fes pe cap sau cu capul sub plapumă)? Vă sculați dimineața cu nasul înfundat ? Acuzați dureri la coloana vertebrală sau la alte organe din cavitatea abdominală, cu care vă treziți în timpul nopții ? Aveți o respirație grea și vă treziți noaptea cu senzații de sufocare ? Acuzați contracții (circei) în timpul nopții? Aveți picioarele umflate varice rebele ? Sau greutate în menținerea echilibrului, respectiv tulburări de mers ? Cel mai adesea, asemenea afecțiuni sau altele nenumerate, care pot deveni apoi cronice și pot duce la situații ireversibile, nu au altă cauză decît faptul că locul dumneavoastră de odihnă se află sub influența unor radiații terestre. Ele pot fi datorate fie unor mișcări de apă undeva în adîncime (poate chiar o conductă de diametru superior a 200 — 300 mm), fie ca efect al proceselor termice din interiorul pămîntului.

Este bine cunoscut azi că apa în mișcare (și în general lichidele magnetice) creează cîmp magnetic. Mai puțin cunoscut (dar bine știut de antici cu milenii în urmă) este faptul că aceste cîmpuri magnetice (componentele lor verticale) sînt nocive pentru om și că o sedere de mai mulți ani sub influența unui asemenea cîmp poate genera chiar afecțiuni de natură malignă. Chinezii le numeau „Colții dragonului" și în China veche, cînd un om voia să-și facă o casă trebuia chemat un reprezentant al împăratului care să constate eventuala lor prezență pe parcela pe care trebuia ridicată construcția.

Este semnalată pentru om, șederea îndelungată sub influența lor putînd genera anumite afecțiuni.

Din păcate sînt puține studii statistice cu privire la implicațiile RGB și ale radiației magnetice asupra organismului uman. Asupra acestor aspecte vom reveni în cadrul expunerilor viitoare. Aici vom da numai cartarea (după inginerul polonez Averman) a situațiilor tipice RGB și a cazurilor respective de îmbolnăviri.

Ce spune Averman ?

El stabilește 6 poziții caracteristice ale poziției patului în raport cu RGB și care sînt ilustrate în figura 1. Dreptunghiurile din figură reprezintă conturul patului iar cercul din interior, poziția capului. Patul poate fi traversat de benzile RGB în diferite moduri. Astfel, în poz. 1 și 2 patul este traversat de o singură bandă, în pozițiile 3, 4 și 5 existînd și cîte un nod geopatogen. (În cadrul pozițiilor 3 și 4 nodul este situat undeva în dreptul cavității toracice iar în cadrul poziției 5 la partea inferioară a bazinului). Pe studii făcute asupra cca 1300 cazuri, după o ședere de 1—15 ani în aceeași poziție, Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezire din somn dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la git (poz. 3), la plămîni, stomac, vezicula biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, arterită; afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); îmbolnăviri ale sitemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, în care patul se află în zonă neutră, Averman nu semnalează cazuri tipice de îmbolnăviri.

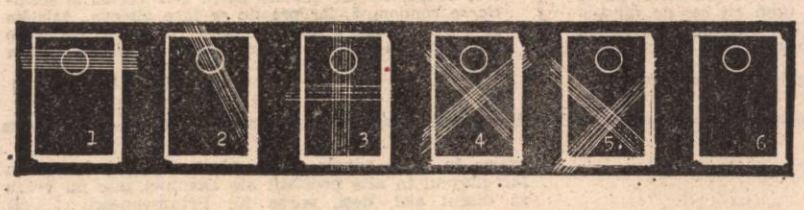

FIG. 1. Cele 6 poziții caracteristice ale patului în raport cu RGB, după Averman

În afară de radiațiile magnetice, cu circa 30 de ani în urmă a fost descoperită și existența unor radiații de natură radioactivă (de natura neutronilor termici, generate de procesele termice din interiorul pămîntului), care străbat scoarța terestră și se aliniază sub forma unor pereți verticali de cca 20 centimetri grosime și care se repetă din 2—3 în 2—3 metri, aproximativ pe direcția nord — sud și est — vest, funcție de structura solului din zonă și de materialele pe care le penetrează. În secțiune, acești pereți apar ca o rețea (Rețeaua geobiologică a Terrei, prescurtat RGB în cele ce urmează). Nodurile rețelei respective se numesc noduri geopatogene. Aceste radiații sînt nocive pentru unele specii de animale și de asemenea pentru om.

Și ce adăugăm noi !

Rezultatele lui Averman trebuie considerate ca relative. Mai întîi pentru că studiul a cuprins situații puține și al doilea (foarte important), în măsurările sale, Averman neglijează complet radiația magnetică (care foarte probabil a existat la multe din cazurile cercetate). Plecînd de la analiza critică a rezultatelor lui Averman, în cercetările făcute am introdus și poziția 7 (fig. 2) — radiație magnetică, care poate fi găsită în combinație cu oricare din cele 6 poziții din figura 1. Cu ocazia măsurărilor făcute am stabilit și indicele global de sănătate al persoanelor respective. Am constatat astfel că acolo unde există și radiație magnetică, starea sănătății persoanelor investigate fiind sensibil mai scăzută, efectele nocive fiind sinergice (adică se amplifică). Măsurările făcute de către noi confirmă însă concluziile lui Averman, în sensul că poziția 3 a locului de odihnă este cea mai defavorabilă din punct de vedere al sănătății. Dar acolo unde apare și radiație magnetică situația devine de-a dreptul gravă.

Cum vă putem ajuta în problema locului de odihnă, reiese din caseta alăturată. Și acum, s-o luăm de la capăt cu...

FIG. 2. Poz. 7, radiație magnetică

ECOSINERGETICA!

Cu o denumire generică derivînd de la cuvintele grecești: **oikos — casă și sinergheia** — colaborare (colaborare în casă), ecosinergetica are ca obiect principal, studiul totalității direcțiilor — în interacțiunea și complexitatea lor — în care trebuie acționat în scopul asigurării optimumului de sănătate al omului, în condiții date ale mediului în care trăiește și își desfășoară activitatea.

Dacă nu chiar o obsesie, problema sănătății, respectiv a refacerii ei este o preocupare din ce în ce mai susținută a oamenilor care, în condițiile stresului vieții moderne, ale elementelor nocive de tot felul care apar, ale apariției consecutive de noi maladii, specifice erei tehnologice, trebuie să se adapteze unor condiții de viață cu totul noi față de cele ale generațiilor precedente. S-au diversificat și modernizat, ca urmare, sistemele de tratament medical, au proliferat tipurile de medicamente, dar au apărut sau s-au extins și procedee ale unei medicini așa zis paralele. În încercarea de a-și rezolva problemele de sănătate, fiecare apelează la o direcție sau la alta. De aici și pînă la tendințe de absolutizare a unor procedee sau a altora nu e decît un pas, scăpîndu-se din vedere că lucrurile trebuie privite în întrepătrundere (sinergetic) și că de fapt trebuie în orice moment să facem corecturi (dar să știm să le facem) modului nostru de viață. Este ca și cum un conducător auto, mergînd la volanul unei mașini pe un drum în aliniament, reușește să ajungă la capătul acestuia numai pilotînd în mod atent vehiculul, introducînd în orice moment acele corecturi (uneori imperceptibile și devenind automatisme), care mențin vehiculul condus pe direcția sa de mers.

Ecosinergetica își propune tocmai să pună la îndemîna celor interesați acea **instrumentație** de control prin care să se poată descurca în numeroase situații și să găsească soluția cea mai corespunzătoare la un moment dat. Pentru aceasta trebuie mai întîi să definim criterii fundamentale, strategii, metode. Este ceea ce ne propunem în expunerile care urmează, pe care vom încerca să le derulăm într-o succesiune logică, luată... AB OVO !

Prof. univ. dr. ing. DAN ALEXANDRU

001. Oprea Doina, 47 ani, București. Starea generală a sănătății dvs. este de abia 58 la sută (adică organismul poate fi considerat sănătos în proporția menționată iar restul de 42 la sută este atribuit unor afecțiuni, fie relativ uniform repartizate, unele, poate majoritatea, încă nepercepute, fie o afecțiune mai pronunțată, de care aveți cunoștință și altele mai mărunte). Pe de altă parte, locul de odihnă (în care poziție declarați că stați de 12 ani) este sub dublă influență : una de natură radioactivă (poz. 2) cu acțiune în special asupra sistemului nervos, și alta de natură magnetică (o mișcare de apă undeva în subteran), efectele celor două fiind sinergice (adică cu acțiune mai puternică decît fiecare acționînd separat). Este de dorit să vă mutați patul în poziție neutră în raport cu radiațiile terestre pentru a nu avea complicații mai tîrziu.

002. Oancea Cornelia, 65 ani, București. Nu pot decît să vă felicit. La vîrsta dumneavoastră, o sănătate de 77 la sută (totalul afecțiunilor, în proporție de numai 23 la sută) este de explicat în cea mai mare parte prin poziția patului, în zonă neutră în raport cu radiațiile terestre (poz. 6). Nu mergeți pe ideea de a-i modifica poziția, pe care o conservați, după cum declarați, de 27 ani. Cu un regim alimentar (mai bine zis, ordinea de îngerare a alimentelor) așa cum v-am recomandat, nu mă îndoiesc că starea sănătății dvs. se va îmbunătăți și mai mult.

003. Coman Andra, 11 ani București. Atenție la fetiță. Spuneți că are dificultăți de mers. Este explicabil. Patul este așezat pe o poziție tipică efectelor nocive asupra sistemului locomotor (poz. 5), putînd duce la paralizie. Peste aceasta acționează și o bandă magnetică ce amplifică efectele negative, lucru reflectat și în starea generală a sănătății. Este inadmisibil (numai 74 la sută la vîrsta ei). Mutați de urgență poziția patului, în zonă neutră în raport cu radiațiile terestre.

004. Hurezan Ilarie, 50 ani, București. 67 la sută la vîrsta dumneavoastră e totuși cam puțin. Cauza trebuie căutată și în poziția locului de muncă. Din măsurările noastre rezultă că pe locul respectiv ar exista o radiație magnetică. Probabil că vă dor picioarele cît timp stați la birou.

005. Gherghel Marcela, 34 de ani, București. Starea sănătății bună (87 la sută) însă atenție, frigul pe care-l acuzați la cap, indiferent cît vă înfofoliți în timpul nopții, este cauzat de o bandă magnetică ce acționează în zona capului. Încercați pentru moment să trageți patul (dacă se poate) cu cca 70—80 cm, în direcția picioarelor și verificați dacă senzația de frig mai persistă.

006. Băncilă Natalia, 35 ani, Craiova. Starea sănătății (63 la sută), nepermis de mică. Deși stați de numai un an în această poziție (poz. 3), cauzele sînt mai vechi. Vă recomandăm un examen medical de rutină ale organelor situate în cavitatea toracică și abdominală.

007. Fotescu Monica, 42 ani, Constanța. Ne pare rău, dar la procentul de sănătate foarte scăzut pe care-l aveți (40 la sută), regimul alimentar nu vă ajută deloc. De vină este în principal patul (poz. 4 + 7), a cărui poziție trebuie s-o schimbați urgent. În ce privește tratamentele, urmăriți cu atenție cele ce vom recomanda la această rubrică pentru cazul dvs.

008. Albulescu Ioan, 25 ani, Brașov. Starea foarte joasă a sănătății dvs. (64 la sută) în raport cu vîrsta se explică în cea mai mare măsură prin poziția foarte nocivă a patului în raport cu radiațiile terestre (poz. 3 + 7), pe care o aveți de 16 ani. Mutați-vă urgent în altă poziție, altfel faceți cancer.

009. Gheorghe Mariana, 43 ani, București. Într-un pat situat pe poziția 2, în care dvs. dormiți de 4 ani și cu o sănătate de 68 la sută, problemele dvs corespund în cea mai mare parte cu cele indicate de Averman la această poziție.

010. Coman Daniela, 28 ani, Rm. Vîlcea. Patul, situat în poziția actuală, corespunde poziției 5. Starea generală a sănătății dvs. este de 75 la sută. Dacă nu mutați poziția într-o zonă neutră veți începe să aveți probleme (dacă acestea nu au fost deja sesizate) în zona inferioară a cavității abdominale.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .
Data nașterii . . . . . .
De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . .
Semnătura . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Important : nu trimiteți talonul completat la mașină ; talonul trebuie scris în mod obligatoriu de către persoana în cauză.

CURIER JURIDIC

GABRIEL OLTEANU, Drobeta-Tr. Severin :

a) Moştenitorul iniţial de care vorbiţi, deşi a deţinut 2 case în proprietate particulară, dacă nici una nu i-a fost trecută în patrimoniul statului, rezultă că a rămas în continuare, proprietarul acestora ;

b) Ca atare, era legal să-i plătiţi chiria acestuia.

Pe de altă parte, acesta trebuia să actualizeze contractul de energie electrică, astfel ca plata acesteia să o faceţi în numele său ;

c) Fiii proprietarului devin la moartea acestuia noii proprietari ai casei, calitate confirmată de atribuirea certificatului de moştenitor.

În prezenţa unei astfel de dovezi, încheiaţi cu aceştia un contract de închiriere. Numai astfel veţi fi protejat de-o eventuală evacuare.

MARIA GUŞOAIA, com. Agapia, jud. Neamţ : Problema dv. are ca obiect existenţa unui drept de servitute. Cu privire la aceasta s-a pronunţat o instanţă judecătorească, de a cărei hotărîre sînteţi nemulţumită. Formulaţi în acest caz, o cerere de recurs extraordinar pentru reformarea hotărîrii. E necesar totuşi să apelaţi la serviciile unui avocat.

PETRE BULEANDRA, Constanţa : Din cauza lipsei de spaţiu tipografic, nu vă putem reda integral normele legale în vigoare privind atribuţiile şi răspunderile medicilor veterinari, precum şi obligaţiile deţinătorilor de animale care prelucrează, depozitează, transportă şi valorifică produse de origine animală. De aceea, vă rugăm să consultaţi capitolele II şi III ale Legii nr. 60/1974 — Legea sanitară veterinară — republicată în Monitorul Oficial nr. 266/30 decembrie 1991.

GHEORGHE MARIAN, Baia Mare : Fiind nemulţumit, aţi făcut plîngere la judecătoria Suceava, care a stabilit termen de judecată. Aţi procedat corect. Urmează ca judecătoria să ceară comisiei judeţene să desemneze un membru al său pentru a se prezenta la termenul fixat pentru judecată, spre a da relaţii. Controlul judecătoresc se limitează exclusiv la aplicarea corectă a dispoziţiilor imperative ale legii. Hotărîrea judecătoriei este definitivă, potrivit Legii nr. 18/1991.

CORNELIU OLTEANU ■

Lupta cu morile de vînt

Prin sentinţa nr. 2/1952, dată de Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, în dosar 3/1952, tatăl meu ILIE BĂRBATU, a fost condamnat la 15 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscarea averii, sub învinuirea de uneltire contra ordinii sociale şi menţiunea că a fost şef de sector PNŢ — Maniu la Constanţa. Tatăl meu a decedat în închisoarea de la Gherla la 14 aprilie 1953, la vîrsta de 55 de ani urmare atrocităţilor la care a fost supus.

Am cerut Procuraturii Generale, declararea recursului extraordinar pentru desfiinţarea sentinţei de condamnare politică şi achitarea post mortem a tatălui meu. Acest for a refuzat cererea mea, scuzîndu-şi impotenţa în materie, într-un limbaj clasic de lemn, absolut de neînţeles după revoluţia anticomunistă din 22 dec. 1989. Am adresat două memorii şi Preşedintelui ţării, dlui. Ion Iliescu, dar s-a reeditat „lupta cu morile de vînt".

La toate nivelurile la care m-am adresat cerînd să mi se înapoieze imobilul din str. Răsuri 19, confiscat, se face o confuzie voit grosolană între casele naţionalizate prin Decretul 524/1955 şi imobilul tatălui meu confiscat prin hotărîre judecătorească (în iulie 1952, în cadrul unei condamnări politice), imobil care poate fi redat, nouă moştenitorilor legali, numai prin desfiinţarea sentinţei devenite anacronice în climatul de azi al unui stat democratic.

La 21 oct. 1991, am adresat un memoriu în aceeaşi problemă, cu încredere sporită, dlui Mircea Ionescu-Quintus ministrul Justiţiei.

Pe 1 XI., am primit adresa 9159, semnată extrem de indescifrabil de un director din Ministerul Justiţiei, care a refuzat să-şi dactilografieze numele, conform uzanţelor unanim acceptate (oare de ce?), din care citez: „Scrisoarea dv. a fost trimisă spre competentă soluţionare la PROCURATURA GENERALĂ, de unde urmează să primiţi şi rezultatul". Au trecut alte trei luni de zadarnice aşteptări.

Asistăm deci la reluarea circuitului „în circuit închis" scurt-circuitat! Pe bună dreptate se poate pune întrebarea: De ce oare la 2 ani de la explozia unei revoluţii antitotalitare, anticomuniste, nu se poate desfiinţa o sentinţă comunistă, totalitară? Oare cine scurtcircuitează evoluţia României către o democraţie autentică proprie unui stat de drept? Rog Parlamentul României să atragă atenţia celor în drept.

Conf. univ. dr. ing. Gh. I. Bărbatu

Nimeni nu ne salvează

Campania electorală s-a încheiat, iar pînă la apariţia acestor rînduri, cîştigătorii îşi vor fi luat în primire fotoliile pentru care s-au luptat.

Scrisoarea pe care o am în mînă face parte dintr-un gen anume de scrisori, care, în ultimul timp, au venit, ca şi apelurile telefonice, dealtfel, în număr foarte mare către redacţie. Şi, deşi nu luăm în consideraţie scrisorile nesemnate, socotesc necesar să ne oprim asupra ei, considerînd-o expresia unei stări de spirit ce riscă să devină definitorie pentru o parte a populaţiei României. Ţifeşti e un sat în Vrancea, unul din zecile de sate în care oamenii sînt neliniştiţi pentru ziua de mîine. Ziua de ieri, spun ei, ca şi ziua de azi, sînt la fel, cu aceleaşi probleme, cu aceeaşi oameni corupţi şi apucători în fruntea satului. Cele şapte pagini de caiet de dictando, avînd drept titlu „Faptele numitului Partenie Nicolaie", pagini acoperite cu o scriitură măruntă şi ordonată, cu numeroase sublinieri pentru a evidenţia faptele de mare gravitate, — însoţite, spre convingere, de copia articolului apărut în gazeta locală, „Alertă la Tifeşti — Legea pămîntului şi obiceiul pămîntului" — sînt un adevărat strigăt disperat, de ajutor. Aflăm astfel că autorul tuturor relelor enumerate are tupeul de a candida pentru funcţia de primar al satului în care, ni se spune, a făcut numai abuzuri, aplicînd dreptul socialist de deposprietărire. Speranţa celor ce ne scriu e ca prin articolul nostru să-l împiedicăm să candideze.

În aproape toate locurile din care ne-au sosit scrisori sau telefoane, situaţia este extrem de încordată, tensiunile existente în cadrul comunităţilor respective ameninţînd să ia forme violente.

E de înţeles disperarea oamenilor care nu mai pot răbda ca istoria să se repete la nesfîrşit, ca truda lor să fie mereu însuşită de alţii, ca pămînturile lor, furate o dată, în urmă cu treizeci de ani, să le fie furate din nou, de aceiaşi oameni. E simptomatic pentru societatea românească de azi că oamenii aceia continuă să se afle în fruntea bucatelor, pregătindu-şi locul pentru încă patru ani. Şi mai grav, însă, e faptul că cei din jurul lor, după ce i-au acceptat, din nou, în fruntea lor, şi atunci cînd puteau să nu o mai facă, atunci cînd trebuiau să găsească în ei puterea de a-i da la o parte, aceşti oameni vin acum către reviste, căci scrisoarea nu ne-a fost adresată numai nouă, cerînd altora să-i împiedice pe cei de care se plîng, să candideze.

Nu ne facem, desigur, nici o iluzie că articolele noastre ar fi putut schimba ceva, presa e liberă să vorbească, de ascultat, parlamentul, guvernul şi preşedinţia nu au timp, nici interes; au chestiuni mult mai arzătoare la ordinea de zi, ale căror referenţi sînt, adesea, chiar emanaţii incriminaţi de sus pomenitele articole.

Nu de asta, însă, nu le-am scris. Ci pentru că ni se pare de-a dreptul absurd gestul unor oameni maturi, greu încercaţi în toţi aceşti ani, să continue să aştepte salvarea de la alţii. Nu ştiu dacă cei incriminaţi în scrisori au cîştigat sau au pierdut. Dacă au pierdut, e bine. Înseamnă că oamenii s-au trezit. Dacă nu... **(Roxana Paicu).**

POŞTA REDACŢIEI

ILIE VESA — Oradea, str. Magheru 38, bl. M 5, sc. A, et. 4, ap. 57 : Generalizaţi prea mult. Sînt lucruri cunoscute de toată lumea. Aţi putea deveni unul dintre corespondenţii noştri. Condiţia pe care o punem este ca materialele pe care le trimiteţi să fie scurte, vioaie şi să prezinte aspecte concrete, cunoscute de dvs. din urbea natală.

GHEORGHE M. MODAN — com. Obîrşia, jud. Olt : Vă facem cunoscut răspunsul pe care l-aţi primit de la U.M. 02405 Piteşti : „La adresa dvs. 633 privind pe numitul Gheorghe Modan vă comunicăm că i s-a eliberat certificatul nr. 47604 din 24.01.1992".

GAVRIL BOROIANU — com. Poiana Teiului, jud. Neamţ : Vă rugăm să mai aveţi puţină răbdare. Peste două săptămîni vă veţi putea procura Almanahul „Flacăra" de la difuzorii din Neamţ.

TIBERIU DUMBRAIAN — com. Războieni, jud. Alba : O puteţi găsi pe doamna Virginia Faur la următoarea adresă : Splaiul 1 Decembrie, bl. 33, ap. 3, telefon 963/8 01 32.

OCTAV IACOBIŢĂ — Botoşani, str. Aprodul Purice, nr. 7, bl. A 9, sc. 5, ap. 20 ; **AURELIA OANA** — Salonta, Str. Mărăşeşti, nr. 3, ap. 10, jud. Bihor : Lipsa hîrtiei a fost motivul nerespectării graficului de apariţie a revistei „Rebus". Pe piaţă au apărut deja numerele din septembrie şi octombrie. Pînă în 20 februarie vor apărea şi cele restante din lunile noiembrie-decembrie. Vă asigurăm că după proiectele noastre, în luna mai vom fi la zi ; Doamnă Oană Aurelia, numerele care vă lipsesc vi le puteţi procura doar de la difuzorii particulari din Oradea.

ELENA GRECESCU ■

Fiecare lucru la locul său

Fotografie de GIG MOTOIANU

S.O.S. pentru o fiinţă umană

În localitatea Valea Mare din judeţul Covasna unde îmi desfăşor activitatea în calitate de profesor există o persoană handicapată cu o situaţie deosebit de grea. Se numeşte Bularca Viorica şi este în vîrstă de 27 de ani. Prezintă malformaţii congenitale foarte grave care o fac cu totul incapabilă de orice activitate. Nu poate umbla şi se poate deplasa numai într-un cărucior rudimentar confecţionat din lemn dacă este tractată de o altă persoană. Nu poate folosi sub nici o formă mîinile din cauza malformaţiilor. Pentru a se hrăni se „foloseşte" de picioare sau este hrănită de o altă persoană.

Pînă în anul 1983 situaţia nu era atît de gravă întrucît trăia mama ei care o îngrijea în permanenţă deşi era şi dînsa suferindă. Acum fraţii şi surorile ei sînt căsătoriţi şi plecaţi din localitate. A rămas singură cu tatăl ei în vîrstă de 63 de ani care suferă la rîndul său de unele afecţiuni ce nu îi permit să o îngrijească. Prezintă o surditate aproape totală.

Vă daţi seama că această persoană handicapată duce o viaţă extrem de chinuită. Este adevărat că unele femei cu mai mult suflet o mai ajută uneori, dar ajutorul lor este sporadic şi insuficient. Pentru a-şi putea continua în condiţii acceptabile viaţa ei chinuită ar fi necesar ca o persoană matură, o femeie, să se afle în permanenţă lîngă ea. În mod gratuit nimeni nu se oferă la aceasta, fiecare are problemele şi necazurile lui. Am apelat la Direcţia Judeţeană de ocrotiri sociale dar problema nu îşi găseşte rezolvare. Cel puţin acesta este răspunsul forurilor la care ne-am adresat.

Noi considerăm că trebuie să existe o soluţie şi la această problemă. O fiinţă umană total neajutorată nu poate fi lăsată în părăsire, ci trebuie ajutată de societate. Am speranţa că intervenţia mea la dvs. va avea urmări pozitive pentru viaţa acestei nefericite. Adresa ei este :

BULARCA VIORICA, localitatea VALEA MARE, str. Lungă, nr. 93, jud. Covasna.

Răspunsul la această intervenţie îl puteţi da pe adresa mea: **prof. COMAN HOREA**, Scoala Generală din Valea Mare, jud. Covasna.

Vă mulţumesc anticipat.

I. C. Frimu contra Aurel Vlaicu

Nu, nu este vorba despre un pugilat inedit care ar putea concura cu sorţi de izbîndă la titlul de „meciul secolului". Este vorba despre felul cum se va numi unul din cartierele mărginaşe ale Galaţiului. Cunoscut ca un cartier cu multe familii de muncitori, cei mai mulţi truditori din greu la Combinatul Siderurgic din Galaţi, o mahala care existînd de peste cinci decenii, a adăpostit aceiaşi „dezmoşteniţi ai soartei". Despre denumirea cartierului s-au purtat interminabile discuţii, el numindu-se, pe rînd, **I.C. Frimu** şi **Aurel Vlaicu.** A cîştigat — cel puţin pînă acum — „eroul revoluţionar al clasei muncitoare", coleg de „marxism" cu celebrul Ştefan Gheorghiu — şi considerat una dintre figurile ilustre ale iniţierii mişcării muncitoreşti şi greviste în oraşul dunărean. Sperăm că măcar noul primar (ales la 8 februarie a.c.) să se preocupe mai îndeaproape de destinul şi numele unui cartier care merită o soartă mai bună şi în care locuiesc mii de familii modeste şi răbdătoare. Să vedem: poate fi făcut knock-down I.C. Frimu ? ! **(Mihail Gălăţanu).**

RANK XEROX™

Authorised Dealers are here....

The worldwide company -on your doorstep

RANK XEROX

Reprezentanţa pentru România
str. Gen. Berthelot nr. 27,
cod: 70749- Bucureşti 1
Tel: 12 00 53, Fax: 12 00 54

RX Authorised Dealer:

AREXIM SRL
Bucureşti.Tel: 14 81 25

ROM TEAM SOLUTIONS SRL
Bucureşti. Tel: 13 43 73

ESTICO SRL
Braşov.Tel:921/19 563, 19 052

ALFASOFT SRL
Zalău, Tel: 996/ 15 861

TOP EDGE ENGINEERING SRL
Craiova, Tel: 941/ 63 193

COMPIEST ANVICO SRL
Tîrgu Mureş, Tel: 954/ 16 644

COMSERVICE COMPANY
Bacău, Tel: 931/ 46 642

APEL SRL
Arad, Tel:. 966/ 15 231

COMSER SRL
Hunedoara, Tel: 957/12 536-132

UNIVERSAL L.D. SRL
Iaşi, Tel: 981/ 64 769

FIBA (NORD) SRL
Suceava, Tel: 987/ 26 996

FIBA IMPEX SRL
Ploieşti, Tel: 971/ 24 717

ADYLUS SRL
Bucureşti, Tel: 12 95 77

METRONOM
Piatra Neamţ, Tel: 936/14 570

METPRIBOR
Chişinău, Tel: 47 15 24

Pentru informaţii suplimentare vă rugăm să sunaţi sau să completaţi acest cupon şi să-l trimiteţi celui mai apropiat centru autorizat al RANK XEROX LTD.
I am interested in

☐ Copiers ☐ Facsimile
☐ Electronic Printer
☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter

Name_____
Address_____
_____
☎ _____ RANK XEROX

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (VIII)

STEVE KANALY – UN ACTOR ÎN UMBRA TANDREȚII

Steve Kanaly, seducătorul cowboy din cele peste 300 de episoade ale serialului-record „Dallas", n-a visat, de fapt, niciodată să devină cowboy. Cu atît mai puțin actor. Nu, singurul lucru la care a aspirat cu intensitate a fost acela de a deveni pictor. El însuși e uimit de siguranța pe care a reușit să o transmită prin intermediul micului ecran. Reușind să încarneze „spiritul" cowboy-ului autentic în toată splendoarea sa, Steve Kanaly — cel care în viața particulară nu a afișat niciodată o asemenea dîrzenie și asprime — a reușit să se impună ca interpret echilibrat, dublat de talent și discernămînt.

Ca majoritatea pictorilor, s-a văzut repede silit să găsească acele căi de a supraviețui material din vînzarea propriilor pînze. Marile dificultăți l-au determinat, la un moment dat, să încerce a se dedica pistelor de schi; apoi a „găsit" o „ocupație" cu totul neașteptată: a fost trimis în Vietnam. Nu avea pe atunci nici douăzeci de ani. O perioadă a fost operator radio, ca, imediat, să fie aruncat în prima linie a frontului. La douăzeci de ani, în Vietnam, trimis la ordin și ne-întrebat de nimeni... În fața morții. Steve s-a văzut, în scurtă vreme, un țintaș desăvîrșit. Mai tîrziu el va fi reușit să deschidă porțile Hollywood-ului tot cu... arma. Întors cu bine în S.U.A., s-a confruntat pe dată cu realitatea crudă a acelei perioade. Dezorientat și fără slujbă, Steve Kanaly a acceptat un post de profesor al unui club privat de vînătoare și tir, apoi, în Las Vegas, ca angajat al unui club profilat pe spectacole. După aceea, avea să-l cunoască pe John Milins, scenaristul care lucra, de un oarecare timp, la finalizarea unui scenariu-forté despre războiul din Vietnam, materializat ulterior în pelicula binecunoscută, intitulată „Apocalypse Now". Milins și Kanaly au trecut la discuții prelungite, soldate cu numirea lui Steve în postul de consilier tehnic al filmului. Poate, atunci, s-a născut în sufletul său dorința de a căpăta el însuși un rol, mai tîrziu. Milins l-a prezentat, curînd, marelui regizor John Houston. Acesta tocmai trecuse la pregătirile filmărilor pentru pelicula „Judge Roy Bean", avîndu-i în distribuție pe Paul Newman și Jacqueline Bisset. I-a fost oferit un rol. Kanaly, care nu mai evoluase în nici o producție cinematografică, și-a făcut curaj, adăugind: „În zece săptămîni voi fi în stare să învăț cît într-un an. Vă veți da seama că am talent cu-adevărat!" Cu ajutorul lui Milins, a căpătat rolul lui Floud din „Dillinger", în care Kanaly a evoluat alături de actori consacrați precum Warren Oates, Michelle Philipps și Richard Dreyfus. Cariera sa era deja hotărîtă.

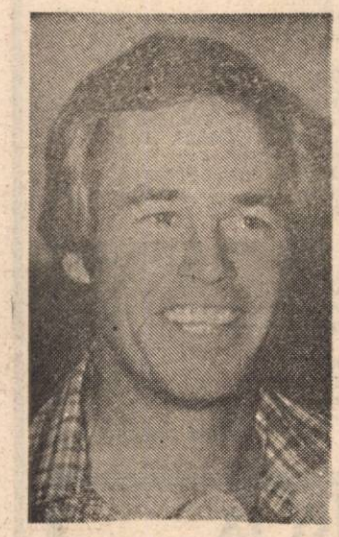

Pînă a fi cooptat la realizarea serialului „Dallas", Steve Kanaly a avut șansa de a o întîlni pe Brent Power, o tînără brunetă grațioasă, ce obișnuia să frecventeze întrecerile de tir. S-au întîlnit la clubul de vînătoare, unde și-au propus să concureze în privința numărului de porumbei doborîți. Brent a reușit să împuște 26, iar Steve doar 25. Un cuplu de maeștri, cum s-ar spune. La scurtă vreme, Kanaly i-a propus să-și împartă viața cu el, devenindu-i soție. Un cuplu desăvîrșit, cum sînt de părere cei mai mulți. „Am avut fericirea să pot iubi două femei — rectifică Steve cu umor. Una e Brent, a doua Quinn, fiica mea!"

Povestea nașterii fetiței sale are un farmec aparte. Brent se afla aproape de momentul nașterii chiar în zilele în care se filma pentru „Dallas" din plin. Producătorul investea circa o sută de mii de dolari pentru ora de filmare, așa încît nu se putea dispensa în nici un chip de nici unul din protagoniști. Steve a presimțit că hazardul îi va refuza șansa de a-și duce el singur soția la maternitate. Zece zile mai tîrziu, la sfîrșitul unei zile istovitoare, în care tocmai se finalizase turnarea unuia din episoade, Steve a fost anunțat telefonic să se prezinte de urgență la spital. Întreaga echipă a fost în delir. Kanaly, sigur pe el că va avea un băiat, se grăbise să-i și boteze. Jake. Nașterea micuței Quinn nu l-a dezamăgit de fel. Dimpotrivă, la această oră, familia sa — soția și fiica — înseamnă pentru el totul. Despre rolul său, Steve își amintește: „Cred că am pus mult suflet în interpretarea lui Ray. A fost un gen de defulare sufletească. După experiența războiului din Vietnam trăită pe viu la vîrsta de 20 de ani, aveam nevoie să-mi consum revolta și energia în așa ceva. Chiar dacă m-am arătat dur, așa cum poate nu sînt, timpul și reminiscențele altor vremuri îți construiesc, fără să vrei, o astfel de mască!".

— În numărul viitor, Leigh McCloskey —

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

CRIMINALUL A FOST DESCOPERIT!

— CINCI PREMII PENTRU TOT ATÎȚIA CÎȘTIGĂTORI —

■ Miezul zilei de vineri, 14 februarie, a marcat o nouă mică sărbătoare derulată la sediul redacției noastre ■ biroul directorial s-a umplut dintr-o dată cu premianți, reprezentanți ai firmelor-sponsor, colegi — invitați și mare parte din gazde ■ și nu doar atît ■ au fost cu noi și reprezentanții Televiziunii și Radioului!

■ blitz-ul colegului Motoianu a clipit cu hărnicie ■ ne-au onorat cu prezența chiar și cei de la agenția „știe-tot", adică ROMPRES ■ concursul „Aflați cine-i criminalul!", inițiat și publicat în cîteva episoade sub girul „specializat" al dlui George Arion, n-a rămas fără ecouri ■ cititorii — detectiv și-au pus capul la contribuție și ochii pe premiile anunțate ■ 11 au răspuns corect ■ s-a tras iute la sorți și-au rămas doar 5 ■ toți cei cinci, sosiți din țară la premierea anunțată, au transpirat de emoție ■ a urmat anunțarea și decernarea propriu-zisă a premiilor ■ strîngeri de mîini și îmbrățișări cordiale „parte în parte" ■ adică dl director cu fiecare din cîștigători, sponsorii cu proaspeții premianți și invers ■ premiile, de-a dreptul „liberalizate" și demne de invidiat ■ per total, un ceas de mînă „Citizen", 85 000 de lei „cash", plus un telecolor „Samsung" de toată frumusețea! ■ preafericitul cvintet cîștigător a fost compus din: dl. **Codreanu Virgil Romul** (Zalău) — un ceas marca „Citizen", oferit de firma **ROMTRUST INC.**; dl **Grădinaru Constantin** (com. Coțușca, jud. Botoșani) — 10 000 lei oferiți de firma **MBL COMPUTERS S.R.L.**; dl **Oancea Liviu Nicolae** (Breaza) — 25 000 de lei oferiți de **DELTA DESIGN S.A.**; dl **Ceuca Mihai Viorel** (Năsăud) — 50 000 lei oferiți de firma **ABTECH S.R.L.** și, în sfîrșit, norocosul „number one", dl **Miclăuș Mircea Dănuț** (Brașov), „improprietărit" grație firmei **ADAGRIROM S.R.L.** cu un televizor color marca „SAMSUNG" ■ de bucurie s-au ciocnit cupe de șampanie ■ ni s-au adresat aprecieri (sic!), urări de bine și promisiunea de a fi citiți pe mai departe cu aceeași consecvență ■ un amănunt surprinzător: între premiați nici o doamnă sau domnișoară ■ și mai interesant: nici un lucrător al poliției! ■ poate la următoarea încercare ■ la urma-urmei, concursuri și descoperitori să fie; criminali sînt din păcate destui ■ mulțumiri participanților la concurs și încrezătorilor noștri sponsori ■ pe curînd, la o nouă linie de start ■ numai alături de „FLACĂRA" veți reuși!

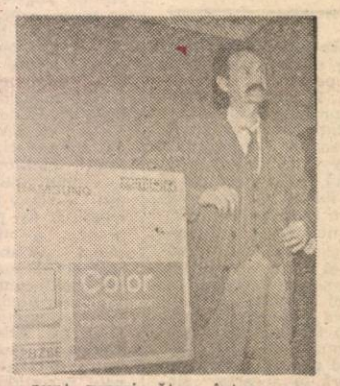

CRISTIAN PAVEL ■

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

PUBLICAȚIILE Flacăra

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane:** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

REDACȚIA: Cristina Atanasiu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 1700 – eveniment, 2600 – drepturile omului, 2559 – cultură, 2528 – fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX – 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 – 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64–66, sau direct la redacție.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

12 pagini — 20 lei

Biblioteca Municipală ODORHEIU SECUIESC Municipiumi Könyvtár SZÉKELYUDVARHELY

ANUL LXXXI
Nr. 8
26 II-3 III
1992
BUCUREŞTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ŞI CULTURAL • ÎNFIINŢAT ÎN 1911

MĂRŢIŞOARE ÎN UMBRA URNELOR

pag. 2

COPIII ÎN LUPTĂ CU ŞOBOLANII

o drama zguduitoare

pag. 6

Desen de AUREL Şt. ALEXANDRESCU

ICOANE FĂCĂTOARE DE MINUNI

pag. 5

• DIN CULISELE IREDENTISMULUI UNGAR pag. 11
• FLACĂRA BASARABIEI pag. 10
• ECOSINERGETICA pag. 4

CE ŞTIŢI DESPRE FANTOME?

pag. 5

O NOAPTE LA MORGĂ

pag. 6–7

„FLACĂRA" Almanahul

Cultural, ştiinţific, amuzant. O bibliotecă intr-o carte. Cea mai agreabilă lectură pentru familia dumneavoastră.

CEL MAI FRUMOS CADOU DE MĂRŢIŞOR!

DIN SUMAR:

– Un tinăr din Iaşi îşi retrăieşte vieţile anterioare.
– Din lumea mafiei.
– Românii în războiul din răsărit.
– Crima lui Rouletabille, roman palpitant de Gaston Leroux.

Umor, cuvinte încrucişate, sfaturi practice, horoscop, gastronomie, modă, film, teatru şi tot ceea ce propune, refuză sau anticipează viaţa contemporană.

Mărțișoare în umbra urnelor

S-a întîmplat ca mărțișorul de anul acesta să fie marcat puternic de desfășurarea alegerilor locale, de disputa, de febra și de atmosfera electorală în general. Avantaj ? Dezavantaj ? Compensație ? Complicație ? Motiv de exacerbare a nemulțumirilor ? Prilej de consolare ? Poate că a fost cîte ceva din toate acestea, însă important este să determinăm rezultanta, direcția principală a mersului evenimentelor. În acest scop, cîteva observații, pe marginea mai ales a celor mai recente întîmplări și luări de poziții referitoare la alegeri, se impun.

Mai întîi, că declinul fesenismului este puternic și de neoprit (fapt dovedit, între altele, și de imprejurarea că frontiștii s-au aliat cu... vadimiștii). S-a răspîndit și s-a întreținut cu asiduitate de către oamenii Frontului, de-a lungul a doi ani de zile, ideea că în România, la începutul lui 1990, F.S.N.-ul era singura soluție, dat fiind că toți oamenii de valoare, apți de a conduce și administra, proveniți în întregime din fostele cadre ale partidului comunist, se raliaseră fesenismului. S-a dovedit însă că stăpînirea frontistă a fost falimentară, așa-numita pricepere a oamenilor din F.S.N. nu s-a vădit nicicum și nicăieri, astăzi fiind clar pentru toată lumea că „profesionalismul" de care s-a făcut atîta caz n-a fost decît o lozincă electorală. Fesenismul a devenit efectiv ridicol în timpul confruntării televizate de joi dintre domnii Crin Halaicu și Cazimir Ionescu. Desenul oferit de candidatul F.S.N.-ului în locul unui program coerent de administrare a municipiului București ține și de Caragiale, dar și de teatrul absurdului. După ce-am văzut asta, nu mai e cazul să ne întrebăm de ce Bucureștiul este unul din cele mai prost aprovizionate orașe din țară, de ce aici prețurile la alimente sunt de aproape două ori mai mari decît în provincie, de ce, în general, capitala arată ca un maidan.

În al doilea rînd, e de observat că experiența dobîndită de Convenția Națională întru organizarea unei opoziții unite este un mare cîștig, care trebuie valorificat în continuare. Desigur, această experiență se cere îmbunătățită, îmbogățită. Este inadmisibil ca formațiuni politice componente ale Convenției, U.D.M.R.-ul de pildă, să participe pe liste comune numai acolo unde nu au singure șanse, și să se prezinte de sine stătător în locurile unde sînt sigure de cîștig. Ce fel de conlucrare este aceasta ? Nu-i așa că dacă ar fi făcut la fel toate celelalte componente ale Convenției, Convenția n-ar mai fi existat ?

O altă chestiune ar fi impactul actualului curs al preferințelor electoratului asupra viitoarelor confruntări electorale, în primul rînd asupra alegerilor parlamentare. Unii comentatori se întreabă dacă o victorie a opoziției în aceste alegeri n-ar veni prea tîrziu, dacă nu cumva Occidentul, cu America în frunte ,nu-i în prezent prea preocupat de ce se întîmplă în fosta U.R.S.S. pentru a mai acorda suficientă atenție configurației politice românești. Nu sunt de această părere. Se înșală amarnic cei care cred că pe eșichierul politic mondial România ocupă un loc de a doua mînă. Repulsia Occidentului față de fesenism e una, iar interesul ei pentru o Românie democratică, stabilă și prosperă e alta. Marea șansă a României va fi ca la viitoarele alegeri parlamentare fesenismul să fie înfrînt. O misiune nemaipomenit de grea pentru opoziție, dar, cu acribia și tenacitatea necesare, pe deplin realizabilă. Și încă ceva. Mulți feseniști de valoare se întreabă îngrijorați ce vor deveni ei într-o Românie democratică, adică într-o Românie unde actuala opoziție va deține puterea. Cred că îngrijorarea aceasta trebuie risipită. Sunt de părere că partea valoroasă din efectivele feseniste este asimilabilă de către viitoarea societate democratică românească, în modul cel mai natural cu putință. Fesenismul nu este nici doctrină, nici direcție, ci o încropire întîmplătoare și interesată de tendințe diferite și de oameni cu totul diferiți. Dintre care unii deosebit de înzestrați. Pentru aceștia din urmă, e natural să se găsească oricînd un loc în Românie democratică pe care vrem s-o făurim.

În sfîrșit, cîteva cuvinte despre „prezidențiale". Bomba a fost lansată de dl Radu Cîmpeanu, cum că aceste alegeri să fie aminate, să fie ținute mai tîrziu, pentru a se da națiunii posibilitatea să se pronunțe asupra formei de guvernămînt, prin referendum. Am susținut și eu în o mulțime de dăți acest lucru : ca să înscrii în constituție forma de guvernămînt, trebuie ca mai întîi să consulți națiunea. Obiecția ce s-a adus dlui Radu Cîmpeanu este că deja avem o constituție, unde scrie că România este republică. O avem, dar prevederea cu pricina a fost introdusă pe ușa din dos. Și apoi, nimic nu-i veșnic sub soare, deci nici legile, cu atît mai puțin cele cu defecte din născare.

Așadar, mărțișorul 1992 se plasează aproape cu totul în umbra urnelor. Cred însă că în sens pozitiv. Fiindcă sămînța pusă de mărțișor 1992 în viața politică a României este, după părerea mea, o sămînță bună, menită să rodească nu numai cu prilejul celorlalte confruntări electorale, ci mereu, astfel încît pe viitor mărțișorul să poată intra în deplinătatea menirii și funcțiilor lui. Un mărțișor pentru el însuși, care să nu fie umbrit de nimic.

ION D. GOIA

● **O VESTE BUNĂ.** La Petrila, deși „sînt încă dificultăți mari", producția zilnică de huilă e în creștere. Există nădejdi ca, în cîteva luni, ea să ajungă la nivelul celei dinainte de revoluție. Aceasta e știrea din „Adevărul", singura care se poate chema bună într-o săptămînă fără știri bune. Ca să nu mai spunem că, de fapt, producția zilnică de dinainte de revoluție la Petrilă cu greu ar fi putut fi socotită în rîndul producțiilor record la huilă. Calculul dătător de optimism e însă altul : între o tonă de cărbune livrat și una rămasă în pămînt diferența e de două tone. Cam aceeași dintre un ban dat și unul luat. ● **O VESTE PROASTĂ.** La Nădlac, vameșii au descoperit în mașina unui libanez, 19 kg. aur și 1 kg. monede rare și bijuterii fine din aur. Marfa venea din Suedia și urma să ajungă în țara de baștină a traficantului. Cu vreo zece astfel de vești proaste ne-am redresat economia ! Iar dacă nu ne va fi dat să devenim placa turnantă a comerțului mondial ilicit cu aur, ne mulțumim și cu rolul de mafie mondială a mălaiului sau a laptelui praf. ● **IN OCCIDENT,** omul care nu are datorii la bancă nu e om respectabil. Numai contul și modul în care-ți plătești ratele spun cine ești. Cu puțin noroc, intrăm în rîndul datornicilor : Piața Comună a aprobat tranșa a doua a creditului acordat României. Rămîne de văzut cum ne vom plăti datoria. Există și datornici pe care nu-i stimează nimeni. ● **AMORURI FATALE.** În „Totuși, iubirea" un dialog între scriitori. Pe ultima pagină a săptămînalului citim : „Îi promitem nemernicului (n.n. Gheorghe Grigurcu) care recidivează, că vom povesti în curînd cine este el, de la perioada cînd se opunea dictaturii proletariatului făcînd pipi în pat la școala de literatură... etc.". Totuși, ciudate mai sînt căile iubirii ! ● **CLASAMENT ABSOLUT.** „Expres magazin" publică topul „aparițiilor nepopulare" la tv în ianuarie (Iliescu, Bîrlădeanu, Răzvan Theodorescu, Emanuel Valeriu, Virgil Măgureanu). Performanța absolută aparține lui Virgil Măgureanu care e în top deși n-a apărut deloc la televizor ! ● **DISTRIBUȚIA IDEALĂ.** Tot în „Expres magazin" cea mai simpatică idee (lovitură de presă) la mijlocul unui februarie mohorît : „O scrisoare pierdută" în interpretarea oamenilor noștri politici. Foarte solicitați sînt Dumitrașcu, Bîrlădeanu, Ion I. Brătianu, Dinu Patriciu (în travesti, pentru rolul Zoe). În rolul popii Pripici, care nu apare dar despre care se vorbește, e indicat Teoctist. ● **SOLUȚIA.** Senatorul informator Dumitrașcu trimite un răvășel prefectului de Constanța, Adrian Rădulescu, unde propune, ca soluție rapidă pentru redresarea economiei naționale, construcția unui crematoriu uman pentru creștini. Mare economie la scîndură, beton, pantofi și pînzică ieftină. În finalul scrisorii, profesorul de istorie Dumitrașcu scrie (conform cu faosimilul din „Strict secret") : „E ora opt seara, nu sînt beat, nu sînt nebun...". Cum pe scrisoarea, care poartă antetul Senatului, stă scris de mînă „pentru analiză și măsuri" ne punem întrebarea : e vorba de clasica analiză cu beșica verde ? Cît despre măsuri e vorba desigur, de măsurile croitorești ale cămășii de forță. ● **POLITEȚE BALCANICĂ.** Radu G. Țeposu e solicitat cu cîteva rînduri la numărul 500 al cotidianului „Azi". Directorul general de la „Cuvîntul" răspunde la invitație cu un text care nu-mai amabil nu e. În ediția aniversară a unui ziar, care de doi ani numără cele mai multe aniversări din toată presa momentului, e citat și numele lui Țeposu printre sălutările pasămite cordiale care, din pricini de spațiu, n-au mai apărut. Iată cum sună în fapt „felicitările" : „De mai multe ori am fost revoltat din pricina mistificărilor grosolane apărute în ziarul „Azi". Alteori am fost iritat de cameleonismul opiniilor. De pildă acum, cînd îi acuzați pe mineri...". Și așa mai departe. Cu încheierea : „Oricum, la 500 de numere se observă o schimbare. Alte condiții grafice !" ● **SERBARE.** Și la „Dimineața" e sezon de aniversări : doi ani de la apariție. „Firește, avem și destui inamici — scrie într-o notă Mircea Ichim. ! Și explică de ce : „poziția noastră echidistantă". Corect. O poziție mult mai echidistantă decît a ziarului „Azi". Dovadă polemica Iliescu — Roman. Cea mai echidistantă dintre toate echidistanțele presei cu patronaj de partid. ● **BRAVO IONUȚ !** Tînărul Ionuț Popescu are francheța să observe, într-un editorial din „Sportul românesc", ceea ce este evident de mai mult timp și anume că Mircea Rădulescu n-are aplomb ca antrenor de națională și nici autoritate profesională. Mircea Rădulescu e autorul celei mai stranii înfrîngeri din toată istoria fotbalului nostru : învins acasă de echipa de amatori a S.U.A. pe care a trebuit s-o și plăim pentru asta. Spun stranie și pentru faptul că rușinea a fost atît de mare încît nimeni nu a avut îndemn s-o comenteze. Ionuț Popescu spune că, de la Lucescu, Mircea Rădulescu a învățat doar cum să

îmbrace trench-coat-ul. ● **CÎT COSTA O CERERE ÎN CĂSĂTORIE ?** În „Tinerțul liber", un articol disperat, cu titlul de mai sus, semnat de Romeo Neacșu. E vorba de totalul cheltuielilor minime la întemeierea unei familii. Ca în povestirea lui Cortazar „Sfaturi pentru cei care vor să urce o scară" — unde e clar că nici o scară nu poate fi urcată, atît de complicate sînt mișcările și, mai ales, coordonarea lor. Nici scara care duce la căsnicie nu poate fi urcată. Să ne consolăm cu faptul că, oricît de grea va fi viața, tinerii găsesc resurse pentru iubire și îngăduință în sărăcie. Iată și un motiv de speranță : Un judecător mi-a povestit că a avut numeroase

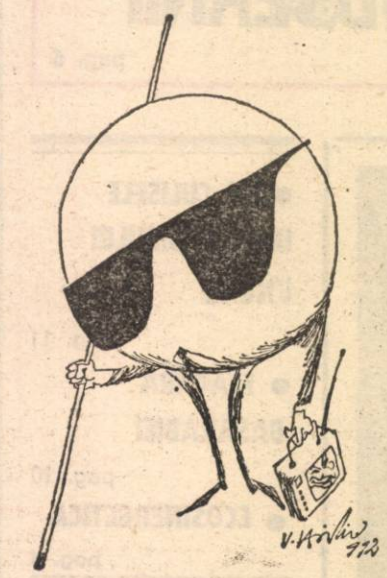

cauze de divorțuri cu mari lupte pentru împărțirea averii dar, în toată cariera sa, nu a auzit ca doi oameni să fi divorțat doar pentru că erau săraci ! ● **ACCIDENT VASCULAR.** Agenția A.M. Press comunică : Domokos Geza a suferit un grav accident vascular. Nașterea unui prunc e o bucurie, indiferent în ce familie vine pe lume ; suferința unui om e o tristețe, indiferent în ce casă suferă oamenii. Mă întreb cine va fi primul dobîtoc care va jubila la aflarea știrii ? Mă gîndesc chiar la un premiu pentru cea mai condamnabilă manifestare de satisfacție la adversarii în politică. ● **ATENȚIE LA SEFARZI !** „România Mare" publică un document din care reiese că Gelu Voican Voiculescu e din neam de evrei sefarzi „tăiat împrejur de blacheul lui Mozes Rozen". „România Mare" poartă război cu toată lumea. În istoria războaielor de tot felul nu se știe unul cîștigat contra tuturor. Războiul pe care Vadim îl va cîștiga cu siguranță va fi cel cu sefarzii. Mai ales că recensămîntul nu înregistrează sefarzi. ● **MICROFOANE SAU TRACTOARE ?** „România liberă" deschide un lanț de anchete teribile referitoare la diligențele pentru dotarea gărzii prezidențiale cu cele mai moderne mijloace de luptă și supraveghere. Domnul Iliescu vrea să fie un președinte mult mai bine păzit decît odiosul Ceaușescu. Domnul Iliescu pare a nu remarca amănuntul că predecesorul său a fost executat, printr-o decizie la care domnul Iliescu a fost coautor șef, chiar cu armele care trebuiau să-l păzească. Glonțul nu are conștiință. Singura soluție ca să te aperi de glonț e să ai cît mai puține gloanțe în preajmă, indiferent că stau în depozit sau pe țeava puștii. În fine, cum aceasta nu e problema noastră, întrucît nu intenționăm să candidăm la președinție, rămîne să discutăm strict chestiunea tranzacției. Dat fiind că banii sînt ai mulțimii de înfrigurați și flămînzi și că, în ciuda reacției presei, aparatura tot va fi cumpărată, reiese că singura variantă mulțumitoare ar fi să se instaleze microfoane și pe tractoare. ● **CE-I LIPSEȘTE CHELER-ULUI ?** Din „Zig Zag" aflăm că belicosul general Cheler amenință — pentru că a mai amenințat și n-a pățit nimic — cu pedeapsa pe gazetarii care-și permit să bage de seamă că meseria sa e pregătirea militară, nu politica. Poate-i pune domnul Spirolu o țichie de mărgăritar Cheler-ului să-și vadă de treaba sa și să țină pușca în rastel. Cehov notează că dacă în actul întîi al unei piese pe perete e atîrnat un pistol, în actul trei el trebuie neapărat să tragă. Numai că la noi, parcă așa era convenția, pereții actului întîi al democrației au pe ei numai afișe electorale. ● **F.S.N.-UL DĂ CHILOȚI.** Știrea e publicată în „Frăierul român". E vorba de un lot de chiloți spanioli pentru copii între 0 și 4 ani, cadou pentru alegătorii încă indecși înaintea turului al doilea. O faptă frumoasă. Cu observația că tinerii între 0 și 4 ani nu au dreptul la vot. ● **CHIRURGIE PE MAT DESCHIS.** La spitalul Fundeni intestinele operate se cos cu ață de macrame. E cea mai recentă contribuție românească la tezaurul medicinei universale. Urmează, în premieră mondială, transplant de esofag cu furtun de pompieri și dezinfecții cu whisky scoțian produs în Turcia și îmbuteliat în Ferentari. Există ceva mai rău decît să fii bolnav ? Da, există. Să fii sănătos !. ● **COMISARUL FOAMETE ACUZĂ.** La Craiova, garda financiară a comisarului șef Ion Foamete a cercetat finanțele ziarului local „Cuvîntul libertății" imediat ce ziarul „Cuvîntul libertății" a început să cerceteze libertățile gărzii financiare locale. Logic ar fi ca un inspector republican cu numele de Timidu să procedeze, însoțit de ajutoarele sale. Unsu și Pătatu, la cercetarea zelului lui Foamete cînd vine cazul să ancheteze financiar pe gazetari. Se știe doar ce case au primit după revoluție gazetarii, ce afaceri fac ei cu hîrtia la preț ameliorat și ce lipsă duce redacția „Penetenciarului liber" de forță de muncă ieftină. ● **ÎNCĂ UN PARIU CU AGRICULTURA.** Într-un interviu acordat „Românului", primul ministru Theodor Stolojan „bănuiește" că mai e nevoie de încă „un an, doi pînă lucrurile se clarifică" în agricultură. Domnia sa crede că poate fi criticat pentru intervențiile guvernului în campania de primăvară. Inexact. Va fi criticat numai dacă guvernul intervine energic și, totuși, n-o să avem pîine. Cu pîinea pe masă și cu niței vin critica degenerează sportiv pînă la pragul stimei.

TUDOR OCTAVIAN

Eroi și victime ale birocrației

Zile „fierbinți" la Primăria Municipiului București. Trecînd pe stradă, văd o coadă formată din sute de persoane. „Ce se dă ?" — îndrăznesc să întreb pe unul din oameni. „Nu dom'ne, depunem bilanțurile contabile". Deci, toți acestia erau agenți economici veniți la primărie să depună bilanțul pe 1991. Încerc să mă lămuresc, dar cum fiecare îmi spune altceva, mă hotărăsc să apuc firul de capăt. Intru în primărie și mă interesez de unde se procură formularele. Mi se răspunde că la camera 59 sau 60, dar nu reușesc nici măcar să ajung în fața ușilor cu aceste numere, din cauza unei mulțimi agitate care abia așteptă să pătrundă. Cei mai îndrăzneți au reușit să intre și ies acum cu nasturi lipsă, dar fericiți posesori ai unor formulare de bilanț dobîndite contra sumei de 200 lei. Odată ajunși acasă, contabilii le vor completa conștiincios și se vor reîntoarce. Nu oricînd și oricum. O vor face la ora 4 dimineața pentru a se înscrie pe liste în vederea intrării cît mai grabnice la inspectorii care să-i verifice. Acestia din urmă sînt în număr insuficient și din cauza asta nervoși, nu întotdeauna competenți. Sigur, nu este la îndemîna oricui să stăpînească contabilitatea industrială, agricolă, comercială, etc. După ce ești bine purtat, trebuie să ieși în stradă și să te așezi resemnat la coada de la registratură, pentru a căpăta număr de intrare. Au trecut și 5 ore în așteptarea norocosului număr. 5 ore petrecute iarna în frig înseamnă orice, numai sănătate nu. Sau poate da, dar cîți mai găsesc resurse de călire psihico-fizică ? Odată înregistrat, dosarul cu bilanțul trebuie să ajungă din nou pe biroul inspectorului care te-a verificat. Deci, altă trecere prin filtrul mulțimii, alt timp pierdut, alte speranțe moarte. Mai puteți domnilor agenți contabili? Mai rezistați, domnilor inspectori ai Direcției Generale de Finanțe-Prețuri din Primăria București ? Poate ajută Dumnezeu și vă dă un primar competent, capabil să înlăture neajunsurile, să organizeze simplu și eficient uciderea birocrației.

RADU POPA

VOTUL CA O PRADĂ

Primar n-a ajuns, a rămas, în schimb, cu maşina zgîriată

La Galaţi, campania electorală a avut proporţiile unui bilci popular. La „carnaval", pe post de candidaţi la funcţia de primar al oraşului, au participat un număr important de personaje, mai mult sau mai puţin pitoreşti. Cei nouăsprezece „aspiranţi" au reprezentat mai multe partide, „mari" sau „mici", de „culori" diferite (Partidul Dreptăţii Sociale, Mişcarea pentru Integrare Europeană, Partidul Reconstrucţiei Naţionale, Partidul Naţional al Producătorilor Liberi din România, Opoziţia Democratică Unită). În „parada vedetelor", la loc de frunte s-a aflat dl Mihai Covaleov, lider sindical al marinarilor din secţia Flotei maritime comerciale, cu reşedinţa în Galaţi. Dînsul nu şi-a publicat fotografia în presă pentru că, pare-se, cel care ar avea dreptul (singurul) să-şi publice poza ar fi Dumnezeu; şi acesta nu candidează (nu ştim din ce motive, din păcate sau din fericire) la funcţia de primar al oraşului dunărean. Mai ştim că dl Covaleov (pravoslavnicul) a fost o vreme în Olanda (unde sălămul cu soia se găseşte foarte greu), într-un schimb de experienţă, pentru a se specializa în lupta cu morile de vînt. Ca şi cum morile de Olanda ar putea semăna mai mult cu morile noastre decît seamănă brînza din Ţările de Jos cu brînza băştinaşă. (Cît despre vînt, ăla din Olanda miroase curat a Occident...). Cu statutul de „independenţi" au fost doar doi pretendenţi: Gheorghe Papatraian şi Mircea Cozmaciuc. Primul, personalitate importantă din firma PRODAS, este pe cît de aclamat pe atît de contestat. Trezindu-se într-o dimineaţă, domnia-sa a constatat că un puternic curent de aer (nesemnalat în Buletinul meteorologic al ediţiei ACTUALITĂŢILOR din ziua precedentă) circulă fără autorizaţie prin cele patru cauciucuri ale autoturismului pe care-l poseda. Cineva a mai avut grijă, în timpul nopţii, să zgîrie, metodic şi destoinic (dovadă că epoca picturilor rupestre nu a apus definitiv), vopseaua autoturismului. În faţă, pe capotă, stătea scris, limpede şi pregnant, cuvîntul „primar", bineînţeles scrijelat cu un corp dur. Ce ţi-e şi cu protocronismul ăsta, cum e făcut omul, vrînd-nevrînd, primar *avant la lettre*! Pînă la urmă, trebuie să menţionăm că dl Papatraian nu a reuşit să ajungă primar, dar a rămas cu maşina zgîriată şi „pe geantă". Într-un asemenea oraş, nici nu ştim dacă i-ar mai fi ars să intre în Primărie... Un vechi proverb malgaş spune că nu toate maimuţele au fundul roz. Dovadă: „platforma" (dacă se poate numi aşa) aparţinînd partidului „România Mare" din localitate. Aceasta se plînge că este „injuriat" mereu. Cine-or fi, ne întrebăm, cei mai mari maeştri în ale înjurăturilor? Se mai plînge că în ziua de 25 ianuarie, cînd organizaseră dumnealor, membrii, o „consfătuire de lucru" în sala Ateneu a Casei de Cultură, „o altă formaţiune politică ce dispune de mari fonduri" şi-a ţinut mitingul electoral în aceeaşi clădire. Acolo au apărut „nişte fetiţe cam goluţe pentru delectarea celor foarte tineri şi a acelora cam senili". Din care categorie dintre cele enumerate mai sus fac parte membrii partidului „România Mare", nu ni se precizează, din păcate. Nu-i nimic, noi ştim din care.

Rezultatele primului tur de scrutin au lăsat în cursă formaţiunile Uniunea Stîngii Democrate (pe primul loc, cu 33 de procente) şi Convenţia Democratică, avînd circa 26% din voturile exprimate. Posturile de consilieri au fost mai generos împărţite: FSN aproximativ 8—9, PNL (care a candidat pe liste separate !!) cam 4, Convenţia Democratică 6, USD 3 şi restul — pentru alte formaţiuni politice. Pentru fotoliul de primar, Convenţia Democratică a prezentat un candidat extrem de serios, dl Octavian Bologa, care nu a fost niciodată membru al defunctului PCR, conferenţiar doctor inginer la Catedra de Organe de Maşini a Universităţii din Galaţi (ales, în 1990, prodecan al Facultăţii de Mecanică) — şi care a reuşit să prezinte un program destul de coerent pe care intenţionează să-l aplice în cazul în care va căpăta investitura. De cealaltă parte a „baricadei", Eugen Durbacă, din partea Uniunii Stîngii Democrate (cît de democrate ?), inculpat în dosarul penal nr. 5 711/91, aflat pe rol la Judecătoria Galaţi. Motivele chemării în justiţie: „delapidare cu consecinţe extrem de grave, fals intelectual, uz de fals, abuz în serviciu, luare de mită, înşelăciune în paguba avutului obştesc". Oare chiar să nu ştie gălăţenii ce primar îşi aleg ?

MIHAIL GĂLĂŢANU

Guvernul n-are nici un sac de bani

• Interviu cu dl. Cătălin Croitoru, preşedintele Confederaţiei „FIDES" •

— Colegii dvs. de la centralele sindicale „Alfa", „Frăţia" şi CNSLR au altă opinie despre modul cum se cîştigă drepturile sindicaliştilor şi, în consecinţă, au chemat oamenii la miting. Confederaţia „Fides" critică această practică. De ce?

— Noi socotim că în condiţiile unei cereri aberante privind salariul minim pe economie — 24 mii lei — nu există nici un fel de argumente economice serioase pentru a o susţine. Considerăm că la aşa-zisele mari confederaţii sindicale — şi care sînt departe de a fi mari — există o fantastică ruptură între lideri şi marea masă de sindicalişti. În încercarea disperată de a-şi păstra poziţiile, aceşti lideri nu reuşesc să se detaşeze de un stil de muncă depăşit — sindicalismul de stradă. Nu vor să accepte că negocierea este singura cale care duce la singurul act valabil — contractul. Nu credem că nu este normal ca undeva în vîrf un anumit număr de persoane să stabilească o ştachetă a salariului, care automat va duce la închiderea a zeci de întreprinderi aflate în situaţia de a nu putea plăti asemenea salarii. Obligate în mod artificial să plece de la un asemenea salariu minim, ele devin nerentabile.

— Condiţiile actuale din România permit depăşirea sindicalismului de stradă?

— Considerăm, la modul cel mai concret, că da. Am reuşit, după opinia unor observatori străini, o performanţă: încheierea contractului colectiv de muncă al sindicaliştilor din unităţile bugetare. Pentru aşa ceva, în Occident s-a muncit ani în şir.

— Există în România o criză mai profundă decît în ţările din jur?

— Nu, nu cred asta. Din contră, am senzaţia că trăim un proces constructiv şi că deja începe să se deschidă nişte perspective. Sînt puţin dezamăgit de modul cum au mers alegerile locale. Sînt încă mulţi dintre noi care nu înţeleg că au în mîna lor viitorul României. Noi ne-am învăţat „să se dea", „să se bage", cineva să hotărască în numele nostru. E ciudat şi neplăcut. Fiecare dintre noi trebuie să participe la schimbarea acestui sistem, dar nu bătînd cu pumnul în masă.

— Nu puţini sînt de părerea că decizia politică este hotărîtoare acum.

— O decizie politică serioasă nu se poate lua cu buzunarul gol. Mai întîi e nevoie de muncă şi apoi de decizie politică. Tocmai de aceea marea privatizare este decisivă. Fără marea privatizare vom continua să ţipăm şi să urlăm unii la alţii fără prea mare spor.

— Ce părere aveţi despre teoriile economice ale domnului Constantin Cojocaru?

— Au un substrat de teorii economice comuniste, chiar dacă îmbracă altă haină. Privatizarea e concepută de dl Cojocaru în stil populist.

— Cîţi membri are confederaţia Fides?

— În jur de 200 000, circa 80 la sută dintre salariaţii bugetari.

— Aveţi nemulţumiri din partea sindicatelor din teritoriu privind poziţia dvs. în probleme de salarizare?

— Nu, poziţia pe care o avem reflectă punctul de vedere al membrilor sindicatelor Fides. Guvernul nu are pitit undeva un sac cu bani pe care-l ţine ascuns şi nu vrea să ne dea din el. **(E. MIHĂESCU)**

Convenţia Democratică a cîştigat în Bucureşti

Conform datelor centralizate de LADO, candidaţii Convenţiei Democratice au cîştigat alegerile în Capitală, atît pentru postul de primar general, cît şi pentru posturile de primari ai sectoarelor. Rezultatele definitive furnizate de LADO sînt următoarele:

— pentru primar general Crin Halaicu — C.D. — 54,5%

Cazimir Ionescu — F.S.N. — 45,5%

Sector 1	C.D. — 57,5% F.S.N. 42,5%
Sector 2	C.D. — 58,6% F.S.N. 41,4%
Sector 3	C.D. — 56,5% F.S.N. 43,6%
Sector 4	C.D. — 55,0% F.S.N. — 45,0%
Sector 5	C.D. — 52,0% F.S.N. — 42,0%
Sector 6	C.D. — 56,8% F.S.N. — 43,2%

În general, atmosfera desfăşurării alegerilor a fost normală, cu înregistrarea totuşi a unor nereguli semnalate de observatorii independenţi. Procentul mare al absenţilor de la urne, mai mare decît la alegerile din primul tur (9 februarie), a fost pus de unii comentatori pe seama transmisiei în direct a Jocurilor Olimpice de iarnă la televizor şi a frigului de afară, „argumente mai ţări decît dorinţa exprimării opţiunilor electorale".

CRONICA DE TREI MINUTE

fondul încheierii alegerilor . Televiziunea Română ne ţă, în cadrul emisiunii tualităţi" (de noapte), că nita albă este pe cale de disriţie. Situaţia este gravă: nu mai cîntă cucuveaua într-un c pe care-l ştim cu toţii. Aţie, tovarăşi! ● Nimic nu e al relevant în ceea ce priveşte unul plac al actualului regim on Iliescu decît ultimul gest rin care este creată Prefectura de Bucureşti. Dl. Doru Pană, omul FSN-ului, ajunge peste noapte prefect într-o iluzorie prefectură, asemenea unui erou dintr-un roman sud-american. El îl va chema la ordine pe primar. De unde se vede că tot Emanatul e al mai tare din arcare şi că FSN-ul, ca orice artid comunist care se respectă, n-are nici pic de umor. ● Dl. Theodor Stolojan mărturiseşte într-un interviu că nu are abar de ceea ce înseamnă cu adevărat contractul naţional de muncă. Impactul declaraţiei într-adevăr de nivel naţiodirectorii întreprinderilor at, botezate acum altfel, mai recunosc drept pa- şi refuză semnarea conul de muncă. E Mărţişor şi la aproape o lună de la înregistrarea contractului naţional de muncă, acesta nu e decît un petec de hîrtie. ● S-a întors şi tov. Snegur de la Vaşington, cu aerul unui preşedinte de C.A.P. care a dat mîna cu locatarul Casei Albe. Dl. Ion Iliescu n-a reuşit nici măcar acest lucru, adică să urce dîmbul pe care se află White House. La noi e încă întovărăşire, aici e buba! ● Şi fiindcă tot veni vorba de întîlniri diplomatice, trebuie să amintim de istoricara deschiderii Centrului Euro-Atlantic, plasat în chiar vila odiosului. Pentru a intra în grăţiile domnului general Manfred Woerner, ministrul nostru Adrian Năstase a vorbit în engleză. Ghidul, militarul din fruntea N.A.T.O. a vorbit la Conferinţa de presă ce a urmat în limba franceză. Ca să înveţe dl. ministru Năstase ce înseamnă uzanţa diplomatică şi demnitatea. Că tot se revendica dumnealui de la Titulescu. ● Prin Senat au fost văzuţi oameni grăbindu-se la caşcavalul locativ al P.C.R.-ului. Grabă de întîrziaţi, tortul a fost tăiat de dl. Pedro Roman care, oricum ai da-o, tot liderul naţional rămîne. Fără să clipească, nici ustu roj n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Venit la Bucureşti, dl Woerner îl-a căutat pe întîiul dintre fesenişti. De ce oare? ● Se aude că prietenul nostru, dl şef de la Unitatea Specială de Pază cu sediul la Cotroceni, unde cîntă cucuveaua (vorba străzii mai an !), va pleca în diplomaţie. Cineva îl pitreşte şi pe dl colonel Iliescu. ● Numai Voican, senatorul, n-a vrut să plece în Senegal, avînd o ceartă anume cu Vadim Tudor Corneliu şi amicul Cazacov ● Tot prieteni de-ai revistei „Flacăra" oricum am întoarce-o! ● Thomas Jansen, secretarul general al Uniunii Europene Creştin Democrate, venit în România la invitaţia PNŢCD, a avut întîlniri nu numai cu demo-creştinii autohtoni, aflaţi în opoziţie, ci şi cu lideri din cele două principale biserici creştine din ţara noastră. Interesant e că dl Jansen a întins o mînă şi Frontului Popular Creştin Democrat din Moldova, în timp ce, prin intermediul poetului Ioan Alexandru, Alianţa Creştin Democrată, singurul partid românesc din Bucovina de Nord, a făcut cereri pentru a fi primit în forul european al democraţiei. ● Ciudat, generalul Woerner se întîlneşte cu cine se-ntîlneşte, în timp ce cuviosul om politic Jansen convorbeşte cu cei credincioşi întru Hristos. Cine să mai dea de capăt misterelor Occidentului! ● Domokos Geza a suferit un accident vascular grav. Abia o ştire a unei agenţii de presă independente a făcut însă ca UDMR-ul să treacă la puţin glasnosti şi să anunţe că dl Geza Domokos a ieşit din spital şi e bine mersi. Din spitalul Elias, se înţelege! ● Conflict de muncă la Televiziune. Sindicatul domnului Dumitru Iuga pune condiţii dure etajului XI unde se află, suspendat între cer şi pămînt, dl Răzvan Theodorescu. Joi va avea loc o conciliere între Sindicatul Liber şi Consiliul de administraţie. Dacă nu va ieşi nimic din această întîlnire, vom avea o grevă la televiziune. Situaţia e albastră. ● Egoismul bisericii ortodoxe basarabene, eparhie a Bisericii Ortodoxe Ruse, mai precis a combinatei Biserica Ortodoxă — KGB, creează probleme serioase unioniştilor, re-

întregirii neamului românesc. Numai că recent s-a descoperit că mitropoliile de Chişinău şi Cernăuţi nu au fost desfiinţate în 1940 şi nici în 1944 decît de ocupantul sovietic şi, deci, ele fac parte din Biserica Ortodoxă Română. Spre ruşinea lor, preoţii de la Chişinău ţin încă de Moscova, aşa cum Snegur Mircea ţine de propriile lui ambiţii de a fi preşedinte peste vreo şase judeţe ale României. Au şi găgăuţii dreptatea lor! ● Surse bine informate vorbesc despre numirea lui Bujor Sion în conducerea Centrului Euro-Atlantic. Dl. Bujor-Trandafir e fecior de suflet al Emanaţiei-Sale. Să dea Dumnezeu să nu fie aşa dar tare ne e teamă de brutalul adevăr. ● Dacă guvernul tergiversează încă vreo două săptămîni chestiunea salariului minim de 24.300 lei, sindicatele vor cere în plus indexările cuvenite. Deci adio 24.300! ● La fel intenţionează şi dl Nica Leon care nu şi-a primit cei peste 500 mii lei pe care statul român i-i datorează pentru că l-a ţinut în puşcărie nevinovat pe cel care a avut tupeul să strige probabil, primul, în 21 decembrie, „Jos Ceauşescu!" Rău de datorie cetăţeanul-stat. Dar şi cînd i-o trimite dl Nica Leon pe cap propriile organe, Garda Financiară, Poliţia, niscai amenzi, ceva sereişti că doar numitul domn îi are în regie proprie, atunci va vedea cetăţeanul-stat ce înseamnă să nu-ţi plăteşti datoriile. Păi dreptate-i asta! ● Acuzăm feseneul de lipsă de imaginaţie. A creat peste noapte o organizaţie, absolut independentă şi nepolitică, pe care a numit-o Liga pentru Adevăr şi Dreptate. Aproape LADO, deci, acreditînd peste 700 de observatori. Rusinea a murit, veţi spune... ● Caracuda ● Impostură ● Mizerie ● Minciună ● Slugărnicie ● Poporul geme, Majestate! Apropo, numai bătrînul rege tace, tace. ● Ungurii se răstesc la noi, iar Woerner, iarăşi Woerner, generalul-călător, ne face cu ochiul. Să trăiţi, dom general, am înţeles!

E. MIHĂESCU

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (II)

ECOSINERGETICA

Dușmanul sosește din interiorul pământului

Vă sculați dimineața cu senzație de oboseală, dureri de cap, amețeli? Vă treziți cu nasul înfundat? Acuzați dureri la coloana vertebrală sau în organe din cavitatea abdominală? Simțiți senzații de sufocare? Aveți contracții (circei) în timpul nopții? Aveți picioarele umflate și varice rebele? Aveți greutăți în menținerea echilibrului, tulburări de mers? Asemenea afecțiuni sau altele mult mai grave pot deveni cronice și conduc la situații ireversibile.

Factorul nociv care poate provoca asemenea stări sosește din interiorul pământului. Ele pot fi datorate fie unor mișcări de apă undeva în adîncime, fie ca efect al proceselor termice din interiorul pământului.

Cu 30 de ani în urmă a fost descoperită existența unor radiații de natură radioactivă care străbat scoarța pământului și se aliniază sub forma unor pereți verticali de circa 20 cm grosime și care se repetă din 2—3 metri. Acești pereți invizibili apar ca o rețea (Rețeaua geobiologică a Terrei, prescurtat RGB). În numărul 7 (19 februarie) profesorul universitar dr. **Dan Alexandru** le-a descris pe larg. El ne oferă în continuare posibilitatea de a ne cunoaște zonele neutre sau nocive din interiorul apartamentului sau al locului de muncă. Amplasarea patului, a fotoliilor peste o zonă de încrucișare a nodurilor geopatogene (punctele de încrucișare a radiațiilor) poate conduce în timp la apariția unor maladii deosebit de grave.

Important

Posedînd o tehnică specială, un laborator de profil și colaboratori în domeniu, prof. dr. Dan Alexandru poate stabili, pe baza datelor completate în talonul de mai jos, poziția bună sau greșită a patului. Se indică, de asemenea, în procente, starea generală de sănătate a solicitantului. Pentru măsurători de extremă fidelitate, vor fi organizate ședințe speciale, anunțate din timp, la care cei prezenți vor putea afla amănunte prețioase direct de la colaboratorul nostru.

Urmăriți în fiecare număr rubrica noastră. Peste cîteva săptămîni vom publica o metodologie de diagnostic de o precizie uluitoare! Suferințe ascunse, cu etiologie obscură, greu de depistat cu mijloacele existente, sînt dezvăluite prin analize simple de bioenergetică. Cunoscîndu-ne dușmanii, îi vom combate cu arme sigure!

STIMAȚI CITITORI!

Despre Ecosinergetică și despre modul în care poate ea veni în sprijinul Dumneavoastră vom vorbi mai multă vreme în paginile revistei. În cadrul expunerii problematicii, care constituie un tot unitar, se vor face adesea referiri la materiale publicate anterior. Dumneavoastră — după cum de asemenea veți vedea — veți avea curent nevoie, pentru uzul propriu, de date deja publicate. De aceea vă sfătuim încă de pe acum să păstrați intactă și fără discontinuități colecția revistei.

Fotografie de ELENA GHERA

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

● 011. **Nicolae Alexandrina** 45 ani. **Alba Iulia.** Patul (poziția) în care stați de 12 ani este foarte bun (poz. 6), iar sănătatea dumneavoastră, pe măsură (83 la sută). Încercați să nu introduceți aranjamente de mobilier care să implice și mutarea patului.

● 012. **Roșu Răzvan** 22 ani. **Bacău.** Deși sănătatea dvs. este foarte bună (88 la sută), la care desigur contribuie și tinerețea, patul, în care stați de 4 ani, este situat în poziția 2, care în principal vă cauzează astenie și dureri de cap, într-un viitor putînd să aveți probleme și cu inima. Încercați să-l deplasați lateral (dacă se poate), cu circa 50—60 cm.

● 013. **Oprea Dan** 29 ani. **București.** Patul dvs. se situează în poziția 4 după Averman, iar indicele de sănătate este de 74 la sută, destul de scăzut ca să apreciem că patul (în care dormiți de numai un an) ar fi singura explicație. Oricum, dvs. știți mai bine. Confruntați eventualele simptome pe care le aveți cu ce este prevăzut la poz. 4 și decideți.

● 014. **Dănciulescu Victoria** 33 ani. **București.** Starea de sănătate 65 la sută. Patul este situat la poziția 3. E de dorit să-l mutați în zonă neutră. (Verificați și bolile posibile la această poziție și confruntați-le cu eventualele simptome pe care le acuzați).

● 015. **Constantin Paraschiva** 58 ani. **Iași.** Starea generală a sănătății dvs. este de numai 43 la sută iar patul în poziție foarte nocivă pentru sănătate (poz. 2+7). Luați măsuri urgente de mutare, altfel veți putea avea probleme grele cu inima sau, pe undeva, afecțiuni acute.

● 016. **Kohn Margareta** 82 ani. **Galați.** 79 la sută starea generală a sănătății, iar patul se află la poz. 4. Trebuie mutat în poziție neutră, altfel puteți contracta vreo afecțiune din cele indicate în dreptul acestei poziții, sau alta, oricum în zona cavității toracice și abdominale.

● 017. **Zaharia Marin** 45 ani. **București.** Patul dvs. se situează într-o poziție foarte nocivă (poz. 2+7), explicată și din starea generală a sănătății. Ați stat destul în această poziție. Mutați-l.

● 018. **Birză Sultana** 59 ani. **București.** Dacă veți schimba poziția patului (care acum se situează pe poziția 4), starea generală a sănătății dvs. se va ameliora simțitor (în prezent este de numai 52 la sută).

● 019. **Hențiu Cornelia** 46 ani. **București.** Vă situați cu patul în cea mai nefavorabilă poziție posibilă (poz. 3+7). Vă veți convinge de aceasta — și după ce, peste cîteva numere, vom publica sintezele noastre ale relației dintre poziția patului și starea sănătății. Ați stat destul 8 ani în această poziție. Dacă o mai... lungiți, veți face cancer.

Prof. dr. DAN ALEXANDRU

POȘTA RUBRICII

1. Mai mulți cititori ne întreabă:

a. Cum se pot rezolva cazurile persoanelor care din diferite motive (preșcolari, suferinzi, handicapați) nu pot completa personal talonele? În acest caz, talonul trebuie completat obligatoriu la mașina de scris iar drept semnătură se va pune amprenta persoanei respective. Pentru a veni în sprijinul rezolvării acestor cazuri, din acest număr s-au introdus modificări atît în forma talonului cît și în explicațiile de completare.

b. Care este semnificația procentului (indicelui) de sănătate? Am dat o explicație mai largă, chiar în primul răspuns, publicat în numărul trecut. Revenim aici. Astfel, dacă starea generală a sănătății unei persoane este de... să zicem 70 la sută, înseamnă că organismul poate fi considerat sănătos în proporția menționată, iar restul de 30 la sută este atribuit unor afecțiuni fie relativ uniform repartizate, unele, poate majoritare dar încă nepercepute, altele datorită unui dezechilibru marcant al elementelor chimice și vitaminelor (aici putînd intra și efecte ale unor stări de oboseală), fie, printre altele mai mărunte, o afecțiune mai pronunțată, de care de regulă aveți deja cunoștință. Menționăm însă că acest criteriu de apreciere este global și nu cel mai semnificativ, pentru că, de exemplu, o persoană cu indicele de sănătate menționat mai sus poate fi convențional sănătoasă, dar poate să aibă și unele afecțiuni care să reflecte în adevăr proporția respectivă. Un criteriu asociat indicelui de sănătate, mult mai semnificativ, va fi descris în cel de-al IV-lea „episod" al serialului nostru.

2. S-au mai primit taloane de la cititorii: Popian Gelu (021); Cumpănașu Florian (022); Mihuță Adela (023); Ciolacu Melania (024); Tudor Vasilica (025); Zamfirescu Georgeta (026); Gomboșanu Magda (027); Popescu Carmencita (028); Iperiu Lidia (029); Lăzăroiu Maria (030). Urmăriți răspunsurile la aceste numere de ordine. Menționăm de altfel că măsurările și răspunsurile se dau în ordinea primirii lor la redacție.

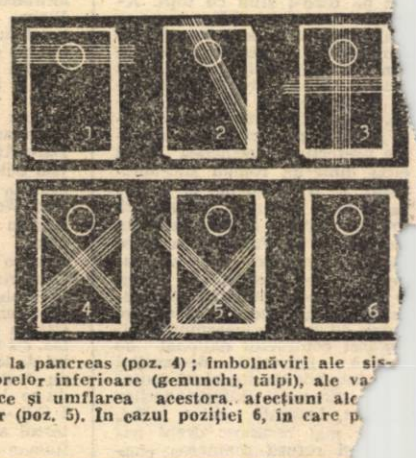

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezire din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3), la plămîni, stomac, vezicula biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, arterită; afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale valor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale cioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, în care p se află în zona neutră.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Important: nu trimiteți talonul completat la mașină; talonul trebuie scris în mod obligatoriu de către persoana în cauză.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei) prin înmuiere prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

„Am pus mîna pe icoană și am simțit de îndată o căldură amețitoare. Nu mult timp după aceea, boala de care suferisem a dispărut ca prin farmec“.

Icoane făcătoare de minuni

În partea de apus a Grădinii Cișmigiu, pe strada Constantin, se află sfîntul lăcaș „Constantin și Elena“, biserică zidită — așa cum glăsuiește pisania de la intrare — la 1785 de către Constantin Cojocaru Beșleagă croitorul, Hagi Panait și alții. Sfînta zidire, ce așteaptă de multă vreme trebuincioase lucrări de restaurare și conservare, este vizitată de un mare număr de credincioși și pentru miraculoasele însușiri tămăduitoare ce sosesc, la rugăciune și smerenie, din cele trei icoane așezate pe tîmplă și în fața catapetesmei.

Chipurile de sfinți fac parte din registrul celor opt icoane împărătești, unele pictate în ulei și îmbrăcate în poleială de argint. Amintitele icoane făcătoare de minuni au următoarele caracteristici și amplasamente: 1. Maica Domnului cu pruncul, tablou îmbrăcat în argint de 80/67 cm, (în stînga tîmplei); 2. Iisus Cristos Învățătorul, de aceeași dimensiune (în dreapta tîmplei); 3. Maica Domnului cu pruncul (așezată în partea stîngă a catapetesmei). Icoana din care răzbat emisiunile energetice (simțite de credincioși și identificate de parapsihologi) este, cu deosebire, cea de pe tîmplă, reprezentîndu-o pe Maica Domnului cu pruncul. Domnul Constantin Voinescu, directorul revistei „Psi“, ne vorbește de capacitatea picturii de a concentra toate gîndurile într-o singură idee. Îngrijitoarea bisericii, Olga Stan, ne încredințează că cel ce îngenunchează în fața icoanei și pune mîna pe marginile ei, simte în corp un val de căldură și furnicături în mîini. Uneori acestea sînt însoțite de vertijuri. Așa s-a întîmplat — ni se relatează — cu enoriașa Maria Ioachim, care a fost gata să se prăbușească dacă persoanele din jur n-ar fi ținut-o de brațe. Tot de la doamna Olga mai aflăm cum, într-o zi, s-a apropiat de altar un bărbat plin de păcate. Icoana l-a trîntit de pămînt. S-au strîns oameni curați la suflet care au cerut Maicii Preciste îndurare și clemență și atunci icoana a îngăduit apropierea păcătosului.

Un grup de cercetători, condus de domnul inginer Constantin Dumitriu, a efectuat măsurători, folosind în acest scop instrumente radiestezice. Rezultatul a fost cel așteptat: din icoană sosește un suflu energetic puternic. Ei bine, ceea ce a constituit vreme de milenii doar o preocupare a teozofiei și misticii religioase începe să intre în atenția scientistului, ce-și leapădă, una cîte una, cămășile filistinismului materialist. Miracolele înfăptuite de icoane și persoane cu frica lui Dumnezeu, dar și alte fenomene stranii, precum bioluminiscența, rețelele Hartmann, biocomunicația, ectoplastia, bioenergoterapia (procedeul Cojocaru), sînt ipostaze ale izvorului de energie cosmică din care ne alimentăm și care ne influențează existența clipă de clipă? Ne găsim față în față cu o stranie lume a inefabilului.

Fantomele la fotograf

Știința le-a ocolit sau pur și simplu, le-a negat existența, atribuind totul fanteziei și misticii populare. Dar odată cu destrămarea conceptelor ontologice materialiste, scientiștii din toată lumea reconsideră cu toată seriozitatea așa-zisele fenomene „exotice“.

Ce este **ectoplasmia?** Cei care s-au ocupat (de milenii!) cu asemenea fenomene, au constatat că anumite persoane, înzestrate cu însușiri de excepție, au capacitatea de a emite, în anumite condiții, o substanță aparent gazoasă, ce se detașează din corpul acestora sub forma unor emisiuni efluvionare cu tentă luminiscentă. Aceste efluvii plasmatice (de la cuvintele grecești **ecto**, în afară și **plassein**, formă), iau uneori forma unor reprezentări umanoide sau a unor părți din organismul omenesc. Adeseori aceste „fantome“ vorbesc. Sînt citate astfel investigațiile întreprinse de Neville Ranfall care, prin mijlocirea lui Leslie Flint, a putut asculta asemenea voci și a făcut peste cinci sute de înregistrări la magnetofon. Flint avea capacitatea de a materializa formațiunea bioplasmatică, a cărei voce sosea cu mărturii și povești din vremuri trecute. Acest gen de manifestări sînt demult cunoscute de parapsihologi. Rechemarea sufletelor de pe celelalte tărîmuri reprezintă de altfel o practică străveche a cercurilor de **spiritiști**.

Cercetările au arătat că astfel de manifestări ciudate pot fi incluse într-o clasă mai mare de fenomene denumite generic „fenomene bioplasmatice“. Ele sînt caracterizate prin eliberarea de către structurile vii a ceea ce s-a denumit în ultima vreme „bioplasmă“. Denumirea aparține savantului sovietic Grișcenko. El a formulat acest concept în 1966, pe baza unor cercetări începute în 1944.

Katie King, fantoma care se materializa în locuința lui William Crookes.

„I-am spus spiritului: arată-te la față! În fața mea apăru atunci o substanță gazoasă, fosforescentă, din care se contură treptat o figură omenească“.

Fotografii de ELENA GHERA

Fenomenul de emisiune bioplasmatică debutează de obicei prin producerea unei puternice odorizări a încăperii unde se desfășoară experimentul. Acest miros amintește pe cel de ozon. S-a lansat astfel ideea prezenței acestui compus al oxigenului. Mirosul dispare, lăsînd loc unei formațiuni cu caracter fosforescent, ca un nor perfect vizibil în semiobscuritatea încăperii. Părînd a fi constituită din vapori, formațiunea descrisă plutește în aer împrejurul „mediumului“, totdeauna în jurul craniului acestuia, constituindu-se sub forma unor condensări cu diferite contururi. Aceste condensări iau aspectul unor mîini, faciesuri sau chiar organisme humanoide întregi. Deosebit de interesant apare însă faptul că în unele cazuri aceste formațiuni pot fi palpate. Cercetarea acestor formațiuni bioplasmatice de către Dr. Osty, unul dintre consacrații investigatori ai parapsihologiei, au demonstrat că emanațiile mediumurilor pot lua chiar aspectul unor „leviere“ capabile de a mișca din loc diferite obiecte fizice. O altă caracteristică a acestor materializări, pe care o anumită literatură caută să le taxeze drept „fantome“, pulsează într-un ritm sincron cu respirația mediumului, fapt care a dus la instituirea unor posibile similitudini ale acestui fenomen cu tehnicile yoghine. Analizele chimice și citologice ale zonelor de emanație a bioplasmei de către medium, n-au putut indica însă nici o prezență străină, înafara mucusului și celulelor epiteliale normale și binecunoscute.

Să amintim aici că în cercetările efectuate asupra cunoscutei Ninel Kulaghina în cadrul unor investigații privind experiențele de telekinezie pe care ea le provoca, clasă de fenomene tangență fenomenului de materializare, pe suprafața palmară a mîinilor sale s-a putut decela prezența unor urme de complecși chimici, ce nu apar în mod normal în secrețiile sudorale.

Între materializările cele mai cunoscute, citate de literatura de specialitate, se numără cele produse de către Florence Cook și studiate de către William Crookes, celebru fizician englez. Florence Cook producea apariția unei formațiuni bioplasmatice humanoide, ce pretindea a se numi Katie King. În epocă au fost făcute un număr de 44 de fotografii. Dar nu numai atît! Crookes a prelevat o meșă din părul „materializat“ al lui Katie King. Mostra se păstrează pînă azi la sediul Societății de Cercetări Parapsihologice din Anglia. Să notăm că această meșă aparține unui păr blond, cîtiontat, în timp ce părul lui al mediumului Florence Cook era negru.

Pagină realizată de LIVIU TIMBUS EUGEN CELAN

• Opt copii și o mamă disperată • un tată „copleșit" de griji • slalom printre pahare și orgii • traiul de coșmar — de azi pe mîine • boli, lipsuri, foame • calvarul șobolaniadei • adesea, Dumnezeu cu mila • copiii — premianți fără copilărie • un S.O.S pe pîrtia speranței •

Zguduitoarea dramă a familiei Grigore

Niște oameni, acolo, și ei...

O adresă comună, ivită ca la întîmplare în partea de sud a Bucureștiului anului de grație 1992 : **șoseaua Olteniței nr. 226, blocul 13, sc. A, parter, ap. 4.** O ușă abia ținută în balamale. Clanța, defectă, deprinsă cu apăsările neatente ale zecilor de mîini. O diră pămîntiu — luminoasă, trecută prin deschizătură. Dincolo, spațiul de coșmar al celor patru camere și al dependințelor în ruină, în care se străduiește să supraviețuiască familia Grigore, cele nouă suflete pirogravate de zădărnicie și disperare. Mama — dna **Elisabeta Grigore,** roasă de boală, uscătivă și încercănată, se scuză cu glas scăzut, răvășind punga de medicamente într-o încercare nereușită de-a face ordine. Ne fixează cu tristețe, pironindu-și apoi privirile-n gol. Cîțiva din copii se țesc speriosi din tocul ușii. **Tatăl lipsește.** Dna Grigore începe să povestească rar și potolit. O „poveste" de departe, amară, aproape neverosimilă : „M-am căsătorit acum 17 ani cu actualul meu soț, **Grigore Octavian Gabriel.** Am 43 de ani din care 20 lucrați efectiv ; primii 3 în cadrul serviciului de contabilitate de la Banca Națională iar apoi, restul, ca operator la centrul de calcul al Centralei Industriei Tricotajelor. Sînt mamă a opt copii : **Mihaela — 17 ani, Magdalena — 15 1/2, Ion — 14, Nicoleta — 12 1/2, Cristian — 11 1/2, Alexandru — 8 1/2, Ecaterina — 7 1/2** și mezina, **Roxana — 6 ani. A fost o căsătorie din dragoste. O iluzie...** Nici eu și nici soțul nu avusesem frați. Eu, una, mi-am dorit de la bun început să am 10 copii. Iubesc enorm copiii. Poate am fost un pic hazardată, idealistă, **dar așa am simțit.** Și soțul meu a fost de acord, în pofida încercărilor părinților lui de a ne mai tăia din „elan". Socrul meu a fost directorul administrativ al spitalului Vitan-Bîrzești, iar soacra mea profesor de lb. franceză la școala sportivă nr. 2. S-au speriat amîndoi. Într-un fel, ne-au avertizat, ne-au prevenit. **Noi însă am vrut să facem ceva extraordinar, să devenim o familie aparte,** să facem sport, să trăim în armonie. Poate că și visele astea tinerești sînt periculoase... Pînă la urmă, au început să vină copiii pe lume. O bună bucată de vreme ne-am descurcat onorabil. Cîștigam amîndoi, mă ajutau și părinții mei (au murit între timp !), ba chiar și soțul. **După ce a terminat facultatea, a făcut studii postuniversitare și acum e cercetător științific gr. II în cadrul I.C.T.C.M. București. Are brevete de invenții, a publicat în cărți de specialitate, știe patru limbi străine.** ...Cu toate astea, trebuie să mărturisesc un lucru : de la bun început a avut patima asta, a băuturii. Poate că și asta m-a îndemnat să las mulți copii. Am crezut că așa n-o să mai aibă vreme să revină în cercul său elevat de „prieteni-sugativă". Prin '80, odată ce-au apărut bețelele curente, cozile nesfîrșite și lipsurile,am început să avem dificultăți. Nu mai puteam să ne facem un program cît de cît ordonat, nu ne mai ajungeam cu timpul, ba chiar și cu banii, chit că grădinița era pe-atunci 22 de lei pe lună ! Apoi, prin 1988, bărbată-meu a avut ghinionul să facă o cădere neașteptată de tensiune. **20 de minute a zăcut în comă.** A trebuit menajat apoi luni de zile. Problemele casei au început, treptat, să mă depășească, fiind singură în gospodărie. A început să fie nemulțumit. **După ce și-a revenit, s-a apucat să bea, să facă distrugeri, să mă lovească fără temei,** în funcție de starea sufletească de fond peste care survenea alcoolul. Încet-încet, relațiile dintre noi s-au degradat și căsnicia a-nceput să scîrțîie".

„Aveți dreptul, dar n-avem fonduri !"

O undă grea de mîhnire se degajă din vocea sacadată care continuă : „Se pare că atunci cînd vine un necaz, nu vine singur. Vedeți, noi dacă stăm la parter, **în perioada de iarnă nu mai apucăm gaze. Debitul e zero și sînt nevoită să mai gătesc pentru atîtea guri — atunci cînd îmi permit ! — pe un reșou de 1 kW. Deschizînd geamul mai mereu, fiind foarte frig și mai primind și pumnii „de rigoare" din partea soțului, am făcut o otită supurantă recidivată avînd ambele timpane perforate.** Cei de la spitalul Panduri mi-au propus să mă internez vreo 3 săptămîni, căci **voi surzi treptat,** însă ce să fac ? Cei 8 copii pot rămîne singuri ? Nu mai spun că din cauza otolitelor am mari probleme cu simțul echilibrului. **De multe ori merge cîte un copil cu mine să trec strada, să nu dea vreo mașină peste mine ! Acum sînt, practic, șomeră, însă nu am nici măcar oficial acest statut.** După ce a murit mama, am lucrat 4 ore pe zi. Avînd mulți copii sub 3 ani, care se îmbolnăveau inopinat, obțineam de multe ori concedii medicale pe perioade scurte, care retroactiv nu mai erau luate în considerație. Îmi înregistrau deseori absențe nemotivate chiar dacă prezentam certificatele ulterior. Nici la serviciu nu puteam renunța. Cu ce să fi trăit ? Cînd s-a trecut acum la noua organizare — TRICOROM S.A. — din fostul colectiv excepțional care era, au rămas 18 persoane. **Mi-au „încheiat" cartea de muncă și... gata ! Să nu mă întrebați cum mă descurc !** Mi-e aproape imposibil să dau un răspuns clar. **Totul a ajuns să fie legat de șansă; efectiv acel trai „de azi pe mîine" ! De cînd soțul meu nu se mai interesează de noi trăim din alocația copiilor** (vreo 5 800 lei)**și din ajutorul de la Primărie, o adevărată... Acest ajutor, oferit înainte mamelor cu mulți copii, era de 500 lei/lună. Acum, după decembrie '89, cu toate că prețurile s-au înzecit, el a rămas la fel.... Ni se spune peste tot : „Aveți dreptul, dar n-avem fonduri !"** „La început am crezut că glumesc. N-a fost așa... **Nu ne-a mai rămas decît să așteptăm mila altora sau să cerșim !"**

Un tată iubit în contumacie

„Pe soțul meu încerc să-l înțeleg. E un om slab, sentimental. După ce i-a murit tatăl, în decembrie '90, s-a văzut între ciocan și nicovală. Pe de o parte noi toți, cei 9, și pe de alta mama sa, foarte bolnavă și aceasta. El zice că **i-au copleșit greutățile. Poate așa o fi, însă o soluție trebuie să găsim. E normal să ajungem în tribunal pentru ca eu să obțin pensia alimentară pentru copii? Nici măcar la judecată nu s-a prezentat!** Cînd trece pe aici, cam la săptămînă, nici nu mai știu ce să-i zic. I-am spus : Cînd treci la serviciu, că e la doi pași de-aici, **vino și spune-le copiilor măcar că tu ești tatăl lor** și că trebuie să mă asculte pe mine!" Promite și uită. Nu înțelege că există anumite priorități. Înțeleg că poate ar dori și el o cameră separată, niște condiții omenești, de minimă bunăstare, proprii unui intelectual. Dar cum ? Cine să i le ofere ? **Ce să facem cu acești copii, care îl iubesc așa cum e, în lipsă ?** Mă și mir că a acceptat cu foarte mare greutate să preia el achitarea chiriei și C.A.R.-ului. A fost un adevărat război al nervilor !"

Cel mai frumos revelion — din pomana vecinilor

Copiii se-așază mai încrezători alături de mama lor. Cînd și cînd, schițează cîte-un zîmbet, dublat de o asprime reținută. Au și ei cearcăne. Sînt trași la față. În schimb mîna le e inteligentă și privesc iscoditor. Poate că le e foame. **Foame mereu.** Dna Grigore a fost inspirată și s-a abonat cu 4 meniuri complete la prînz la cantina I.T.M. de peste stradă. Chiar dacă prețul unui meniu a urcat progresiv de la 9 lei la 14, apoi, la 25, la 38 și acum la 53! „Sînt niște oameni tare de treabă acolo. Avem normal 4 porții, dar ne știu și pun totdeauna mai mult. Mergem și luăm cu sufertașul. **Ciorba aproape că ne-ajunge la toți. Felul doi mai rar. Carne, dacă mai rămîne".** Întrebăm ce mănîncă dimineața și seara. **„Ceai cu pîine !"** — răspunde Nicoleta. **„Uneori n-avem nici pîine. Dacă avem zahăr, facem și ceai îndulcit".** — adaugă stînjenit Cristian. „Știți, acum, în decembrie, am avut **cel mai frumos revelion** — adaugă dna Grigore cu oarecare însuflețire. Am pus pe ușă un afiș : **„Vecini, săriți și aduceți de mîncare la ap. 4, căci nu am decît pîine și ceai pentru copii !" Și-au venit săracii, și-am avut și noi bețișug, de la salată boeuf și cașcaval, pînă la ciorbă și plăcintă ! A fost nemaipomenit !"**

Cei mari, cînd primesc cîte ceva de la școală, păstrează și aduc acasă celor mici. Cîte trei-patru în fața unei farfurii care se golește prea repede. Copilăria înghițită cu noduri, bucată cu bucată.

Terorizați de șobolani

E imposibil de înțeles cum. Și totuși, acești copii învață, iau note mari, merg la olimpiade și aduc chiar premii ! Ziua aleargă, trebăluiesc, ajută. Seara, se ghemuiesc pe tăbliile improvizate ale paturilor și dorm la repezeală. Coșmarul le e însă nesfîrșit.

„Cel mai cumplit lucru sînt în continuare șobolanii. De un an și ceva ne terorizează. Vin dinspre subsol, intră pe conductele degradate și fac ravagii în casă. Au ros două paturi și o noptieră, au zgîriat pereții. Ne luptăm cu ei uneori pînă la două noaptea. Sar prin casă, umblă la bucătărie, alergăm după ei... Ne e o groază nesfîrșită. Detergent nu avem. Spălăm cu sodă peste tot, chiar și vasele, dar șobolanii au atîția microbi..."

Poate că nimic nu e mai înspăimîntător decît așa ceva.

CRISTIAN PAVEL
Fotografii de GIG MOTOIANU

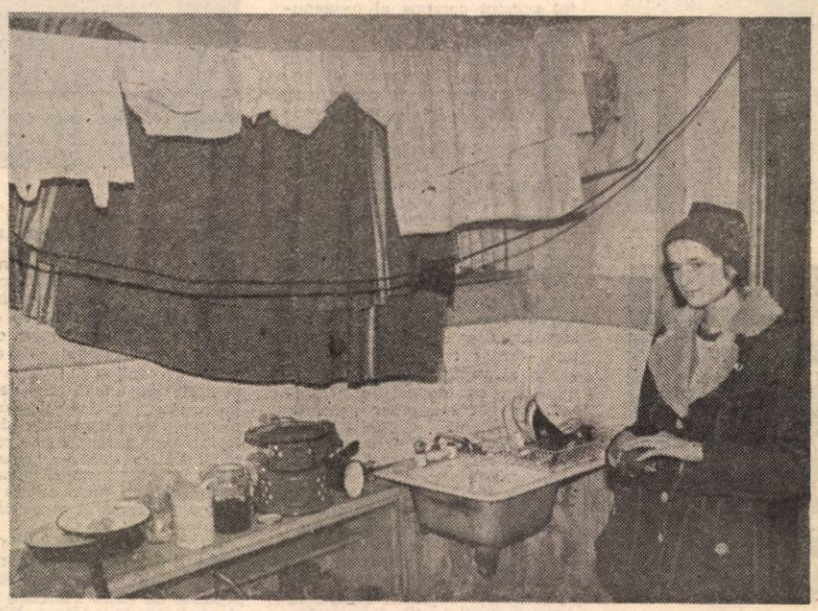

SÎNT

Declarația lui Bujor Ghic cînd reprezentanții atîtor orga în studioul Actualităților pentr democrației românești, e posib

Secretarul de partid l-a despăgubit cu un leu

Povestea lui Bujor Ghica a înc prin 1974 cînd, disperat de autoritari imbecil și abuzurile secretarului de tid din institutul în care lucra, l-a în judecată. În mod surprinzător pe toată lumea, a cîștigat, primind chi daune. 1 leu. Atîta ceruse. 1 leu. Cum de așteptat, victoria morală s-a în împotriva sa. Curînd, directorul avea spună : „Bujor, dragă, nu mai puteți mine împreună. Prea vă ciondăniți veți, cu siguranță, ceva personal". veau nimic „personal", își amintește Ghica, spunîndu-mi că și acum, cîn întîlnesc pe stradă, se salută. puteam accepta pentru că mijloacele erau dure și abuzive, expresia însă sistemului pe care, de fapt, îl repreze în relațiile cu noi".

Povestea leului cîștigat în secretar de partid se va ad... „c rului", în care atîrna greu trecutul lui, fost deținut politic. În 1983, concurs, intră la „Semănătoarea, und cadrul colectivului de proiectare a loturi pentru export, va răspunde de tea de motor. Apare, deci, că rea de a completa tot felul de ...ișe,

O NOAPTE LA MORGA

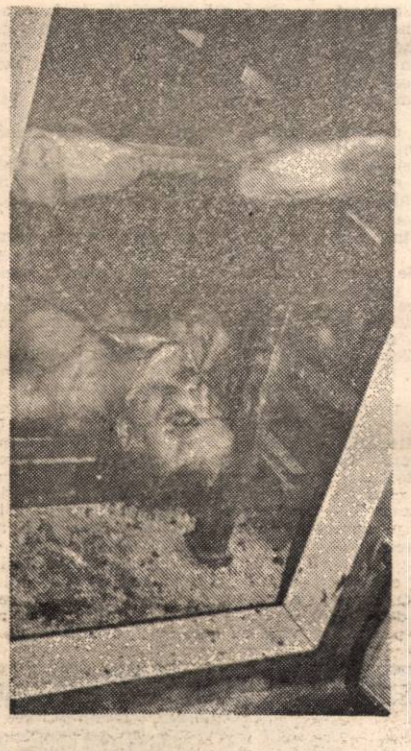

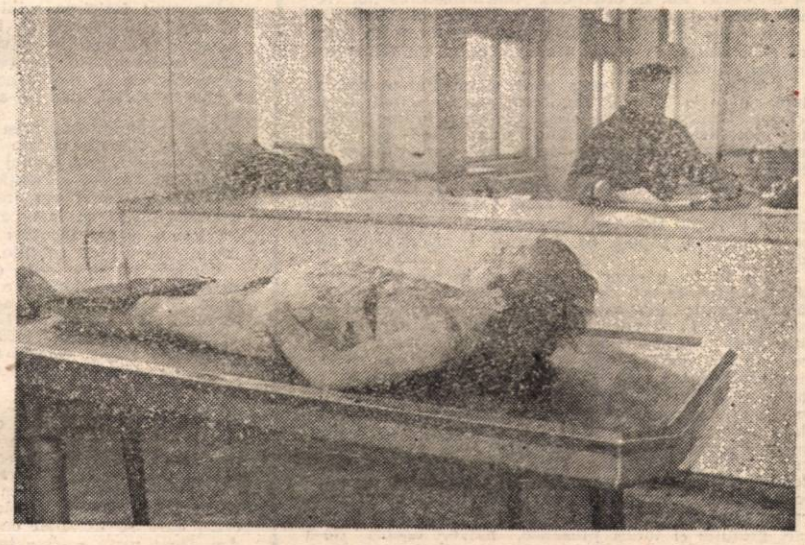

Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici" sau Morga este pentru majoritatea oamenilor o instituție funestă, un hotel în care dorm doar morții. Mulți dintre noi preferă să țină această instituție cît mai departe de preocupările lor și să aibă de-a face cît mai puțin posibil cu ea. Atitudine explicabilă, dar nu justificată. Fiindcă moartea este totuși un aspect al vieții ; că vrem sau nu, mai devreme sau mai tîrziu părăsim această lume.

În capitală, Morga sălășluiește undeva pe șoseaua Vitan-Bîrzești într-o căsoaie monumental comunistă, supradimensionată și aparent funcțională, din familia Casei Poporului.

Însoțiți de domnul profesor doctor Vladimir Belis — directorul Institutului de Medicină Legală — pătrundem în vasta sală de disecții. Pe mese faianțate se odihnesc pentru totdeauna trupuri părăsite într-o inerție parcă studiată. Goliciunea de care n-au să se mai rușineze parcă îndepărtează tragismul pe care pompa funebră îl dă înmormîntărilor. Un bărbat ca de 50 de ani, cu creștetul proptit de netezimea mesei și cu burta suptă, arată ca un monument al părăsirii. Vecina sa pare surprinsă de un somn chinuit, plin de frămîntări, din care se străduiește să se trezească. Ceva mai presus de înțelegerea momentului ne întărește și privim cu interes locuințele părăsite de suflet. Un om al cărui gît cusut este însemnat cu pete vineții, a fost prins de ușa tramvaiului, tîrît și zdrobit. Brancardierii se găsesc cu greu. Ei sînt de cele mai multe ori țigani, cel puțin cu o infracțiune la activ. Aici cîștigă o pîine. Noaptea tîrziu cînd nefericitul accidentat mortal a fost adus, brancardierii ad-hoc i-au fost portarul și un pompier. Dar iată surpriză. Sîntem chemați afară unde au sosit mai multe mașini dintre care una de poliție. Este 10 februarie 1992 ora 20,35. Din mașini coboară civili și polițiști. Nu lipsesc reporterii de la SOTI cu cameramani. Un civil însoțit de mai mulți ostași în uniformă gri. Din discuțiile purtate pe un ton rece dar uneori ridicat, aflăm că între tînărul civil și un subofițer de poliție (combinezonul nu permite identificarea gradului) a avut loc o altercație pe teme de circulație. Furia celor doi este întrucîtva temperată datorită prezenței polițiștilor și a locului în care ne aflăm. Tînărul prezintă leziuni ușoare (mici zgîrieturi), iar polițistul exală un damf de vin. Am aflat mai tîrziu că i s-au făcut analize (sînge+urină) stabilindu-se că într-adevăr era în stare de ebrietate care îi crease și dificultăți în exprimare. Nume și mai multe amănunțe nu reușim să aflăm. Aici informațiile precise transpiră greu, la ...ijloc fiind secretul profesional. Și asta deoarece medicina legală asigură probațiunea cea mai elocventă desfășurării actului de justiție. Ea este major contribuabilă în stabilirea sentinței de vinovăție. Aflăm, de exemplu, că într-unul din frigiderele compartimentate se află un chinez și într-altul un arab. Dezvăluirile însă se opresc aici. Justiția nu și-a spus cuvîntul încă și secretul îi este păstrat.

Dincolo de sălile de disecție și îmbălsămare, există săli în care pe socluri de marmură sînt expuse cadavrele cosmetizate și îmbrăcate. De aici familiile le pot lua în primire. Se fac în prezent demersuri pentru introducerea serviciului religios. Autopsiile, obligatorii cînd moartea este violentă, suspectă sau necunoscută, și conservările de cadavre reprezintă însă doar 30 la sută din lucrările desfășurate în institut. Lupta dată împotriva criminalității juvenile, a delincvenței minorilor, a violenței intrafamiliale sau a accidentelor se desfășoară și la „Mina Minovici". Obiectul expertizelor sînt și persoanele aflate în viață sau actele medico-legale prin care se stabilește valabilitatea testamentelor. Medicina legală este un ajutor al criminalisticii efectuînd lucrări pe produse biologice : sînge, spermă, păr, etc.

În incinta institutului funcționează de două ori pe săptămînă o comisie de psihiatrie avînd drept ocupație expertiza la minori și infractori care prezintă acte medicale ce scuză răspunderea lor pentru fapta comisă. Tot ea stabilește dacă discernămîntul infractorilor este sau nu scăzut și hotărăște, unde și cînd este cazul, internarea în spitale de boli nervoase. Asistarea la activitatea ei ne-a fost refuzată, invocîndu-se intimitatea ce se creează între pacienți și psihiatri.

După o noapte petrecută la morgă, plecăm visînd. La ce visăm ? La lupta cu neregulile, cu inadvertențele științifice, cu viața, la cîte și mai cîte...

RADU TORA
Fotografii de ELENA GHERA

UN ŞOMER POLITIC

...ate surprinde. Cum, mă veți întreba, ...internaționale se calcă pe picioare ...ce declarații măgulitoare la adresa ...nai există șomeri politici ?

...mulare și autobiografii, în vederea „unei plecări în Egipt". „Despre care, de fapt, n-a fost vorba niciodată. Mă cercetau pentru dosarul fratelui meu, care primise o bursă în America. Bineînțeles că n-a plecat. Cu așa tată și așa frate, ce încredere putea să prezinte el ? Numai că viza pentru plecarea la bursă n-a căpătat-o nici după revoluție. Ajunsese persoană indezirabilă în I.M.G.B., intrase pe lista șomerilor tehnici, urmînd să fie disponibilizat printre primii. Ciudat, deși nu primise avizul pentru bursă, primește dreptul de a face o călătorie în Canada, la un prieten care îl invitase. Scîrbit de reacția absurdă de respingere și denigrare a eforturilor lui de a clădi, în sfîrșit, ceva viabil, nu se mai întoarce".

„Conștiința mă obligă să părăsesc partidul"

...988, I.C.P.A.I.U.C. se afla într-o ...ație dificilă neavînd comenzi de proiectare. „Ca de obicei, încep să mă agit. Caut beneficiari, aduc lucrări. Și, pentru a nu știu cîta oară în cariera mea de inginer, mă izbesc de aceeași reacție absurdă de respingere agresivă. N-aveam de lucru, eram amenințați să nu ne luăm sa... dar n-aveam nevoie de co... Mereu același sistem dincolo de care nu puteam trece. M-am dus la secretarul de partid și mi-am depus carnetul. A rămas stupefiat. Nu se poate, domnule, așa ceva. Uite că se poate ! Trei luni au încercat să mă convingă să renunț, să mă pocăiesc, să-i rog să mă ierte. N-au reușit. N-am să uit toată viața ședința de partid în care am repetat în fața tuturor „conștiința nu-mi permite să mai păstrez acest carnet". Veți spune că trebuia să mă aștept la ceea ce avea să se întîmple. Ei bine, greșiți ! Imaginația nu poate atinge josnicia realității. Nici colegi care ar fi putut să tacă — nu spun, doamne ferește, să-mi dea dreptate — nu au tăcut. S-au simțit datori să înfiereze".

Copiii lui aveau atunci 6 și 10 ani. Mamei nu i-a spus nimic, se temea că inima-i bătrînă nu va rezista. Au știut numai fratele și soția, speriată de moarte. „Ce se va întîmpla cu noi ?" Întrebarea o obseda zi și noapte.

Revoluția vine și trece

A fost trimis la Cernavodă. Directorul de acolo i-a spus „n-avem nevoie de ingineri mecanici, du-te înapoi". A primit, însă, un telefon, și s-a răzgîndit. Avea, totuși, nevoie de un inginer mecanic. De Bujor Ghica.

După revoluție, a revenit în București. Înainte, nu se simțise respins decît de cei ce reprezentau puterea. Acum era mai rău ca înainte. Vederea lui zgîndărea amintiri pe care toți le voiau uitate. Dacă cineva i-ar fi spus, cu mulți ani în urmă, ce avea să se întîmple, l-ar fi declarat nebun. „Pentru cei mai mulți, revoluția au făcut-o alții. A fost ceva exterior, de la care au așteptat ca viața să li se schimbe în bine. O revoluție interioară, însă, a fiecăruia cu el însuși, prea puțini sînt dispuși să accepte. E mult mai comod să alungi din viața ta tot ce-ți poate tulbura liniștea călduță".

I.C.P.I.L.A., devenit apoi Ceprocim S.A., avea nevoie de specialiști. Se face rapid remarcat. În septembrie e numit șef de proiect. Comenzile pentru export, însă, cad una cîte una. Și istoria se repetă. El începe să alerge, reușește să convingă diverși directori de întreprinderi, aduce comenzi. Stupoare ! Ca și altădată, ele sînt repartizate altora sau pur și simplu respinse. **„Nu place nimănui să fii pe picioarele tale. Trebuie să te afli mereu în dificultate, altfel nu mai poți fi tras de urechi și pus la colț de către incompetenți. Cunoșteam foarte bine regula jocului, numai că în naivitatea mea, credeam că ține de trecut".**

A auzit din nou „stai, domnule, la locul tău. Aici e o disciplină care trebuie respectată. Avem comenzi și veți primi de lucru. Așteaptă !"

Și a așteptat. Pînă în decembrie 1991, cînd a primit hîrtia din care a aflat că e șomer. **„Puteam să-i dau în judecată că m-au concediat. N-avea rost. De ce să fi rămas ? Să toc, alături de ei, în gol, mai departe, ceva ce nu există ? Să lupt să fiu părtaș și eu la frauda lor ? Pentru că a continua în felul acesta înseamnă a fura."**

Cine ne fură căciula ?

Socotește inadmisibilă situația economică a țării după doi ani de la revoluție, inadmisibilă perpetuarea unui sistem ce și-a dovedit malignitatea demult.

„Ruptura s-a produs cînd s-au scumpit materiile prime peste noapte fără să se întîmple nimic altceva. Cine a avut interesul să se procedeze astfel ? Atunci, în acel moment chiar, trebuia dată legea falimentului nu întreținute artificial întreprinderi și institute moarte de multă vreme. După ruptura în logica economică ce părea să se înfiripe, și mai gravă a fost ruptura dintre oameni, amețirea și dezbinarea lor, demotivarea lor. Noi muncim, nu gîndim, e mai actual ca niciodată. Patrioți sînt considerați cei ce spun, noi trebuie să muncim ca să scoatem economia asta la liman. Sigur că trebuie să muncim, dar mai întîi trebuie să gîndim. Altfel, ducem mai departe prostiile de pînă acum. Totul trebuie schimbat. Ca să fi rămas cu ei, ar fi trebuit să accept să mint alături de ei. Sînt singur față de o grupare de interese care se integrează în interesele puterii. Puterea care a distrus economia și care ar trebui acuzată de sabotarea intereselor naționale.

Nu l-am cunoscut pe Bujor Ghica înainte. Nu știu cum zîmbea. Nu știu dacă zîmbea. Acum poartă în colțul gurii un rictus amar.

ROXANA PAICU MANOLESCU

CULTURA

Bravo!

Cine și-ar fi putut închipui că proza lui Urmuz poate fi pusă în scenă? Eu, în orice caz, mărturisesc că nu. Această proză mi se părea că este exclusiv **text** și că nici un regizor din lume n-ar putea să o transforme în spectacol. Cel mult aș fi admis posibilitatea ca un pictor suprarealist să o ilustreze.

Cătălina Buzoianu ne-a uimit și încîntat pe toți oferindu-ne — la Teatrul Țăndărică din București — un spectacol Urmuz de mare clasă. Cele mai intime și discrete mecanisme ale limbajului lingvistic — pe care straniul scriitor-sinucigaș le dereglează cu grație și cu o plăcere a jocului cu cosmarul inexplicabilă altfel decît printr-un început de nebunie vizionară în epoca sa atît de lipsită de dramatism — sînt traduse expresiv, inspirat în limbajul teatrului. În limbajul unui teatru complex — actori + păpuși. Și, doamne, ce actori și ce păpuși!

Dan Puric, narator și personaj în această reprezentație la care te uiți ca țăranul lui Marin Preda la girafă și exclami: „Așa ceva nu există!", este o adevărată revelație. El știe să povestească, să cînte, să danseze, să imite voci celebre (inclusiv vocea lui Iosif Sava, care era în sală la premieră și se mira că se aude vorbind!), să rîdă, să plîngă, să facă dragoste cu himere, să se înece în propriile sale haine, să viseze în văzul lumii, să-i instige pe spectatori la inteligență. Și ceilalți actori (Liviu Berehoi, Sara Dan, Rodica Dobre, Claudia Duminica, Angela Filipescu, Paul Ionescu, Florentina Tănase, Valentina Tomescu) merită aplaudați îndelung pentru arta coregrafico-actoricească cu care întruchipează — sincronizîndu-se perfect, ca la un concurs mondial de gimnastică ritmică — fanteziile urmuziene, gratuite și totuși profetice, naive, uneori de-a dreptul școlărești și totuși încărcate de gravitatea nămoloasă a subconștientului (ce mult i-ar fi plăcut lui Freud acest spectacol!)

Cît privește păpușile (create de Dinu Carcaleteanu), ele nu sînt păpuși, ci ființe onirice, dintre acelea care ți se par perfect verosimile cînd le „vezi" în vis, dar care nu poți deloc să le descrii după ce te trezești. Evoluînd într-o ambianță de asemenea onirică (scenografia, foarte ingenioasă, aparține lui Nicolae Stanciu), fantasmagoricele creaturi sînt, parcă, fraze urmuziene materializate, la o ședință de spiritism la care participă toți spectatorii.

Aluziile la ceea ce s-a întîmplat în România la multă vreme după moartea lui Urmuz au darul să ne răscolească sufletul și din cînd în cînd să ne și amuze. Complicitatea cu spectatorii — departe de a lua forma acelui „făcut cu ochiul" care impregnează de mahalagism alte spectacole actualizate cu forță — se caracterizează prin reținere și bun-gust. Datorită acestei complicități, Urmuz iese din izolarea enigmatică la care s-a condamnat singur și, ca pacient mai inteligent decît medicii dintr-un spital psihiatric, devine un erou al timpului nostru.

Cătălina Buzoianu s-a întrecut pe sine (pentru că pe alții i-a întrecut demult). La rîndul ei, Mihaela Tonitza, directoarea Teatrului Țăndărică, se dovedește o amfitrioană în prezența căreia toată lumea se înnobilează.

Cititorii sînt rugați să nu-și închipuie că de acum înainte la această rubrică vor fi publicate cronici de teatru. Ne vom ocupa tot de literatură, numai că de data aceasta am făcut o excepție, avînd în vedere performanța unor oameni de teatru de a transforma un spectacol lingvistic în spectacol. A fost foarte frumos. A fost — o spunem chiar și cu riscul de a ne exprima asemenea lui Rică Venturiano, dar cine nu se exprimă asemenea lui cînd este entuziasmat? — ca un vis.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

„Industria" știrilor non-stop

RODICA MADOȘA

O, Doamne! Sînt vreo șaisprezece ani de la prima mea zi la Radio. Nu știam ce sînt toate cele din jurul meu. Ucenicia a fost rapidă.

Am avut fericirea celui aruncat în apă, fără să știe să înoate și constată că se menține la suprafață. Este adevărat că la vreo cinci săptămîni după înotul acesta am ajuns la spital, dar mi-am revenit.

Dacă radioul este ceea ce este acum, nu s-a născut din nimic, ci după o muncă grea de ani și ani de zile și cu acea experiență acumulată, atunci, cînd era, realmente, o performanță să faci ceva util. La Radio s-au făcut și în anii trecuți lucruri de calitate.

Veneam tot din radio de la un serviciu de coordonare a programelor. După facultate acolo am lucrat. Am absolvit Facultatea de filologie în anul 1968, și am avut niște iluștri colegi: Constanța Buzea, Ioan Alexandru, Florin Manolescu.

La știri am lucrat tot timpul. Am realizat emisiuni complexe de alt gen. Am facut un **Reportaj pe glob** ani de zile împreună cu colegii mei Varga și Istrătescu.

La aceasta mă refeream cînd ziceam că-n anii trecuți făceam lucruri care se ascultau cu plăcere. Am făcut niște reviste internaționale radio.

Am fost la Madrid. Sînt curente aceste delegații oficiale. O șansă profesională să vezi de la doi pași distanță oameni care fac politică, să vezi ce înseamnă săli de presă, dar să constați că, așa săraci cum sîntem noi, putem face o treabă competitivă, chiar în condițiile de aici.

Dacă cei apropiați te iau așa cum ești și-ți acceptă toate rigorile și frustrările profesiei noastre, atunci e bine. Și eu am avut norocul să fie așa.

N-avem duminici, n-avem Paște, n-avem Crăciun, dar și în aceasta constă frumusețea muncii noastre.

Am spus-o și tinerilor care vin și care încearcă să învețe și mă întreabă ce este munca aceasta și cum se face.

Noi sîntem niște oameni foarte cunoscuți. Ne știe lumea întreagă, aflăm primii ce se întîmplă și datoria noastră este ca în minutul următor, cel mult în următoarele cîteva momente să spunem mai departe ce am aflat.

Întotdeauna mi s-a părut că tentația cea mai mare și pe care trebuie s-o evităm, mă refer strict la munca noastră de la știri, este să nu devenim prezumțioși. Ce trebuie să știm noi și cei mai mulți știu și încercăm să transmitem și altora este că, de fapt, noi trebuie să îmbinăm profesionalismul la care aspirăm cu toții, și pe care mulți dintre noi îl au, cu o cuminție de meseriaș de modă veche, la care omul vine întotdeauna cu încredere, știind că acolo găsește ce-i trebuie, ce i se cuvine. Pleacă mulțumit și revine cu aceeași siguranță că cineva este în slujba lui, căci noi sîntem un serviciu de utilitate publică, nimic altceva, în ultimă instanță.

Omul deschide radioul și știe că undeva este un alt om care-i va spune dacă este război în Golf, dacă a nins afară și nu merge tramvaiul, dacă a fost eliberat Liviu Radu, dacă a căzut Gorbaciov, ce mai e cu Eltîn.

La serviciul de știri, el poate afla toate acestea. Nimic nu te reconfortează mai mult și nu-ți dă forță decît să știi că ești util unui om. Și cînd, la patru jumătate, cinci fără un sfert, pleci de acasă și vii în tură și vezi că peste tot geamurile sînt întunecate și acolo sînt două luminițe, colegii tăi de noapte care te așteaptă și de la care preiei tura și informațiile pe care trebuie să le prelucrezi și să le transmiți mai departe, asta, cred eu, te ține în formă. Și am impresia că în asta stă forța radioului. Avem și vedete. După mine, o vedetă este Paul Grigoriu. Dar forța radioului este în numărul mare de profesioniști buni, pe care îi are instituția și care își fac cu discreție meseria. Vedetele autentice sînt puține. Etalonul meu este Paul Grigoriu. Nu vreau să lezez pe nimeni, fereastă sfîntul, îmi spun părerea și o spun cu toată răspunderea, dar noi sîntem oameni care țin acest post și sîntem mulți.

Există un regulament, l-am elaborat de curînd, inspirat de la case foarte mari, BBC în principal, care spune foarte clar cine are responsabilitatea introducerii unei știri pe post. Dacă este o știre la care poate decide șeful de tură, ea intră după viza acestuia, dacă este o știre cu implicații politice mai serioase, sînt consultați membrii conducerii instituției.

M-am născut în 8 martie 1946. Sînt în zodia **Peștilor**. Am 46 de ani, acuși, acuși ieșim la pensie și nu ne dăm seama. Acasă, din fericire, am o mamă care mă ajută la treburile casnice.

Din păcate, din foarte mare păcate, copii nu am.

Preferințele mele pentru literatură s-au format odată, în anii studenției și nu prea am mai deviat de la ele. Revin cu mare bucurie, cînd pot, tot la lecturile de atunci. Citeam cu obsesie, pe vremuri Dostoievschi, Caragiale. Acuma toată lumea iubește Caragiale. Este foarte modern să spui că-ți place Caragiale. Caragiale n-a intrat încă în conul de demolare.

Pasiunea noastră pentru meserie trebuie subînțeleasă și presupusă, nu clamată. Nu-i spui cuiva te iubesc cu pasiune, ci pur și simplu îi arăți.

ELENA GRECESCU

LA UN POET DIN MIAZĂNOAPTE

Procesul chiar a avut loc.

A existat un acuzat. Un grefier. Despre acuzatori nici că mai trebuie vorbit. Martori? Niciunul. Cum să-i aduci în instanță și să-i faci să jure (pe cruce?) că vor spune adevărul și numai adevărul pe numiții Hitler, Stalin, Churchill?

Dosarul neobișnuitului proces s-a tipărit (!) la editura Hyperion din Chișinău în chip de volum de versuri (!!) avînd pe copertă chiar numele vinovatului, poetul Vasile Tărîțeanu, domiciliat în orașul Cernăuți (Județul *Doina*, Raionul *Floare albastră*, Gubernia *Eminescu*, Strada *Arune Pumnul*, etc.) Vîrsta? Atîția și atîția ani, nici unul în plus. Avere personală: un perete de cărți românești, o muiere româncă, doi copii, români și ei. Semne particulare: gîndește în litere latine. Situația militară: deși foarte tînăr, soldatul Vasile a făcut campaniile din 1877, 1918, etc. Studii: absolvent la cursuri serale dar mai degrabă nocturne al Universității din Ipotești, Làncrăm, Alba Iulia, Cernăuți. Profesia: poet și atît. Ocupația: ocupație străină (vezi dosarele Yalta, Potsdam, Helsinki, volumele 333 — 999).

Intrăm astfel în chiar obiectul procesului: Vasile Tărîțeanu ignoră tratatele internaționale, hotărîrile congreselor și plenarelor, ignoră chiar industria cinematografică socotindu-se cu încăpățînare poet român, trăitor în România deși în hîrtiile lui sînt înscrise date ce-i infirmă pretențiile. Fiindcă în ultimă instanță avem de-a face și cu o aspirație megalomană: piritul voind să anexeze spre mulțumirea propriei biografii *întregul* teritoriu al României cîndva Mari, cu aerul de deasupra lui, cu mineralele de sub el (hidrocarburi, morminte etc.) cu lunga lui istorie.

Vasile Tărîțeanu se crede el însuși român. Acuzarea a dovedit îndubitabil că *Vasile* devine de la un patronimic chirchiz, *Tărîțeanu* fiind un mare bașchir. Și se crede poet.

Corpus delicti, volumul „Teama de înstrăinare" ne oferă mărturii capabile să justifice acuzarea:

„Sînt purătorul de cuvînt/ al multi prea neinsemnatei mele persoane/ ambasadorul plenipotențiar/ al unei existențe mediocre./ În timpul recepțiilor/ fac exces de bunătate și veselie,/ ca un cavaler de modă veche/ arunc complimente/ la stînga și la dreapta,/ sînt darnic/ ca un principe beat;/ Aș îmbrățișa lumea întreagă/ sau viteaz/ aș lupta cu morile de vînt/ ale vorbăriei goale./ Rămas în singurătate/ plîng de ciudă și necaz/ pre mine însumi. Și numai plînsul/ îmi este/ strict personal."

Instanța a luat act de afirmația privitoare la plîns și o socotește (dar în afara procesului) de o excepțională calitate literară, negîndu-i astfel caracterul probator în actul de justiție pur și simplu. Adică nici pur și nici simplu.

Tot versuri (e drept, spumoase) înlocuiesc dovezile de „nevinovăție":

„Pentru început/ Pun la dispoziția onoratei instanțe/ tocul cu care scriu poemul acesta./ Pe el s-au imprimat cel mai bine/ amprentele/ Marelui,/ Arătătorului și Mijlociului./ Cu ele mama/ mă învăța să-mi fac cruce/ înainte de culcare,/ cu ele îmi duc bucățica de pîine la gură."

De aici, de la aceste considerații metaforice vag defensive, în fond de un cras intimism și pînă la incitări avînd drept țintă tulburarea, ba chiar dărîmarea ordinii sociale, nu e decît un pas:

„Cine-ar putea să spună/ că n-are nici o vină/ că limba ni-i bolnavă,/ că neamul se dezbină?/ Să ne trezim prieteni,/ din somnul cel de moarte,/ ne-a îndemnat poetul/ visînd la altă soartă./ Noi am dormit destul/ ca sclavii, în picioare,/ din teama de Siberii/ și-a fratelui mai mare."

Care poet? Care Siberii? Care frate mai mare? După cum se vede piritul a uitat tot ce s-a făcut pentru... toate realizările... treptele de lumină urcate... loviturile date capitalismului muribund... pe soartă stăpînă... din zeci de popoare... marele stat.

Autorul în persoană sintetizează insidios gravele scuze ce s-au adus:

„N-am probe suficiente/ cu care aș putea să demonstrez/ anume cînd și unde/

am fost condamnat/ și redus la tăcere./ În timpul percheziției/ au găsit în sertarele mele/ mai multe izvoare de inspirație —/ sufletul, lumea, durerea,/ cîteva cărți de Eminescu,/ chipul mamei înnegrit de vreme,/ un buchet de amintiri strict personale,/ un prieten credincios ca un cîine,/ o agrafă din părul iubitei/ și alte nimicuri, care numai „corpuri delicte" nu pot fi,/ chiar dacă aparțin inculpatului./ Ele nu pot fi acuzate/ că sînt așa cum sînt,/ deși judecătorul ar rosti și-n baza lor/ cu aleasă plăcere sentința supremă:/ „Să împăiem privighetoarea!"

Lucrările procesului s-au întrerupt. E vorba doar de o aminare de rutină sau, e de presupus, sărăcia probelor a dezarmat acuzarea?

Vasile Tărîțeanu vine în poezia românească aducînd cu sine reverberările de gong astral ale misterioasei Bucovine, vine cu o nestrămutată patimă pentru adevăr și dreptate. Marcat de suferință și îngrijorări parcă fără sfîrșit el face din versurile sale întruchipări ale Speranței, vibrăm cu el sub încă înzăpezita fereastră a Unirii. Blînd, melopeic, dedat mai mult surîsului defensiv decît jubilației, Tărîțeanu pune adesea în poezia lui grave accente ce-i conferă o aură energică, de un vizionarism activ. Și grația poate fi ofensivă iar el, un eminescian înnăscut pare mirabil convins de misiunea ordonatoare a poeziei într-un timp ce ignoră poezia: el — platoșă fragedă, el — verb nelertător.

Un poet român visînd România, bolnav de România, un poet exprimat în tot mai puternice poeme înțelepțite de lacrimă, scrise cu o atît de mare ingenunitate încît, cu tinerețea lor, par opera unui bătrîn copil al poeziei...

GHEORGHE TOMOZEI

POȘTA REDACȚIEI

OLTEANU R. — Constanța, str. Ștefan cel Mare, nr. 15 : Noi am mai scris despre tratamentul domnului Petre Atanasovici din Tulcea. În momentul de față, cel mai potrivit lucru ar fi ca însuși domnia-sa să ni se adreseze, prezentîndu-ne pe larg, nouă și cititorilor, metoda proprie de vindecare a hepatitei.

MIHAI NĂSTASE — Galați, str. Melodiei, nr. 12, bl. C 10, ap. 53 : Vom putea acționa pentru dvs. doar atunci cînd ne veți trimite și datele legate de participarea la război (regiment, unitate etc.).

ADRIANA COCOȘ — Suceava, bd. George Enescu, nr. 19, bl. T 38, sc. A, et. 1, ap. 24 : Bună ziua, Adriana ! Am primit poeziile tale. În curînd, cînd revista își va relua rubrica destinată celor care bat la porțile consacrării, îți promitem că vei primi un răspuns.

VASILE ADAMUȚĂ — Roșiori, jud. Bacău : Nădăjduim că ultimul apel adresat Întreprinderii de Produse Ortopedice și Protezare va întîlni niște inimi calde, adevărate și, în acest fel, veți primi cărucioru de care aveți nevoie.

JEANETTA MĂRGINEANU — București, bd. Camil Ressu, nr. 2, bl. R 1, sc. 1, et. 6, ap. 23 : Am expediat scrisoarea dvs. Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

PETRU BEJAN — Credem că vă putem ajuta. Comandantul U.M. 02405 Pitești a răspuns, în limita timpului disponibil, solicitărilor noastre.

ELENA GRECESCU ■

CURIER JURIDIC

Concediul de odihnă al salariaților (I)

Răspundem astăzi numeroaselor scrisori ale căror autori ne solicită clarificări în privința noilor reglementări în baza cărora se acordă concediul de odihnă, cerîndu-ne scuze că spațiul nu ne permite să-i enumerăm pe toți. Deci, nu, concediul de odihnă nu a fost stabilit la o durată unică de 30 de zile așa cum „au auzit" cititorii noștri Vasile Andrei, Ionuț Mateescu, Valeria Manole și Dorin Săucă din București, Vlad Anghel și Mioara Avram din Cluj și Anton Maiorescu din Sighișoara.

Concediul de odihnă al salariaților este reglementat de Legea nr. 6/1992, potrivit căreia salariații au dreptul, în fiecare an calendaristic, la un concediu de odihnă plătit, cu o durată minimă de 18 zile lucrătoare, ce este corespunzătoare activității desfășurate timp de un an. Pe durata concediului de odihnă, aceștia au dreptul la o indemnizație care nu poate fi mai mică decît salariul de bază, sporul de vechime și indemnizația pentru funcția de conducere, luate împreună. Atît durata concediului de odihnă, cît și cuantumul indemnizației cuvenite pe durata acestuia pentru fiecare salariat se stabilesc prin contractul individual de muncă, potrivit legii și contractului colectiv de muncă și la stabilirea căreia, în cadrul negocierilor, partenerii sociali pot avea în vedere și vechimea în muncă a salariaților.

CORNELIU OLTEANU ■

Monede cu efigiile lui Carol și Ferdinand

După ce am scris, în una din săptămînile trecute, despre o tranzacție cu monede avînd imprimat pe ele capul Regelui Mihai I, observăm că au ieșit „la licitație" (nu este vorba, totuși, de o licitație propriu-zisă, organizată) și monede cu alte capete încoronate. O persoană din București, posesoare a unei colecții de monede, a anunțat scoaterea acestora la vînzare. Este vorba, de această dată, de monede de aur! Ele au inscripționată, pe una din fețe, fie efigia Regelui Carol I, fie pe cea a Regelui Ferdinand. Prețul anunțat (inițial) odată cu oferta oscilează între 300 și 2 000 de dolari americani pe bucată. Ceea ce ar echivala (calculînd dolarul la prețul pieței de aproximativ 360 de lei la „bursa neagră") o sumă cuprinsă între 108 000 lei și 720 000 de lei (un preț frumos, ce-i drept !) Amintim că, dincolo de aceste informații pe care în mod norocos și întîmplător le-am interceptat, tranzacțiile și raportul cerere-ofertă pot oscila (uneori chiar cu mult) deasupra sau dedesubtul acestor cifre.

Depinde numai după cum se înțeleg „părțile". Cînd achiziționerii sînt cetățeni străini (cu mai multă „dare de mînă") cota de schimb poate urca mai sus. Nu trebuie să se înțeleagă, din cifrele prezentate, că vînzarea/cumpărarea monedelor s-ar face numai la nivelul de care am avut noi cunoștință. Ar fi și absurd : doar trăim într-o piață liberă (era să scriu chiar : într-o țară liberă). Diferențele de prețuri nu trebuie să surprindă pe nimeni, ele fac parte firesc din „așezarea pieței". Mai reamintim că o expertiză a monedei este absolut necesară. Valoarea acesteia poate să difere în funcție de mai mulți parametri : anul emisiunii, volumul emisiunii, greutatea monedei, metalul (aliajul) de bază, incrustațiile de pe cele două fețe, numărul de monede care se mai află în circulație astăzi, etc. Adresați-vă, deci, unui expert ! (Vom încerca, într-unul din numerele viitoare, să vă prezentăm unul — sau mai mulți — dintre acestia, în paginile revistei noastre). (Mihail Gălățanu)

RANK XEROX™

Authorised Dealers are here....

The worldwide company -on your doorstep

RANK XEROX
Reprezentanța pentru România
str. Gen. Berthelot nr. 27,
cod: 70749- București 1
Tel: 12 00 53, Fax: 12 00 54

RX Authorised Dealer:

AREXIM SRL
București,Tel: 14 81 25

ROM TEAM SOLUTIONS SRL
București, Tel: 13 43 73

ESTICO SRL
Brașov,Tel:921/19 563, 19 052

ALFASOFT SRL
Zalău, Tel: 996/ 15 881,

TOP EDGE ENGINEERING SRL
Craiova, Tel: 941/ 63 193

COMPIEST ANVICO SRL
Tîrgu Mureș, Tel: 954/ 16 644

COMSERVICE COMPANY
Bacău, Tel: 931/ 46 642

APEL SRL
Arad, Tel:. 966/ 15 231

COMSER SRL
Hunedoara, Tel: 957/12 538-132

UNIVERSAL L.D. SRL
Iași, Tel: 981/ 64 769

FIBA (NORD) SRL
Suceava, Tel: 987/ 26 996

FIBA IMPEX SRL
Ploiești, Tel: 971/ 24 717

ADYLUS SRL
București, Tel: 12 95 77

METRONOM
Piatra Neamț, Tel: 936/14 570

METPRIBOR
Chișinău, Tel: 47 15 24

Pentru informații suplimentare vă rugăm să sunați sau să completați acest cupon și să-l trimiteți celui mai apropiat centru autorizat al RANK XEROX LTD.
I am interested in
☐ Copiers ☐ Facsimile
☐ Electronic Printer
☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter
Name_____
Address_____
_____
Tf _____ RANK XEROX

DREPTUL LA REPLICĂ

Domnule Director,

În legătură cu articolul „O viață de om terfelită de o țață" din nr. 4/1992 din revista pe care o conduceți apărut sub semnătura domnului Dorin Sălăjan

Vă scriu, așa cum am comunicat telefonic redacției, nu că am obiceiul să răspund minciunilor scrise despre mine, ci din respectul pe care l-am avut pentru această revistă și cei care au redactat-o. Cînd am constatat că și ea, Flacăra, se aliniază prin unele articole (continui să cred că sînt puține) corului general al imprecării cu noroi m-am trezit cu un gust amar și cu gîndul că trebuie să renunț la o revistă din care n-am pierdut nici un număr.

Știu de o suferință personală a domnului Dorin Sălăjan, dar aceasta nu-i dă dreptul la ură și desconsiderare, minciună abil ticluită. Se cuvine să se știe că domnul Dorin Sălăjan este rudă apropiată cu soția domnului Olar Gavril, verișori.

Nu știu cu cine a vorbit, dar știu că era firesc pentru un bun ziarist, dar domnul Dorin Sălăjan nu este așa ceva, să fi stat de vorbă și cu mine. Apoi, precizează apărătorul impostorii, am promis că dacă Olar Gavril va fi pus în drepturi nu voi publica materialul, ori asta miroase a șantaj. Iată cîteva lucruri care trebuie cunoscute

În ziua de 22.10.1965 domnul Olar Gavril primea ADEVERINȚA nr. 10 354 din partea FACULTĂȚII DE AGRONOMIE din Cluj-Napoca ca urmare a finalizării cursurilor fără frecvență, iar în septembrie 1990 — ați citit bine — iar în septembrie 1990 își susține examenul de DIPLOMĂ în cadrul Institutului Agronomic din Cluj. Cum? E ceva ciudat aici. Ministerul Învățămîntului și Științei a dat o aprobare pentru 1991 și nu 1990 pentru susținerea examenului de stat pentru cei care au fost frustrați de acest lucru în regimul aurit. Cît de persecutat a

fost domnul Olar Gavril se poate vedea din cariera lui. De fapt ce conteză cîteva minciuni și găleți de noroi pentru vărul Dorin Sălăjan pentru a apăra un impostor. Deci, vărul persecutat lucrează în învățămînt fără să fi fost în stare să-și susțină în primii trei ani de după absolvire examenul de stat.

Primul contact al tehnicianului agronom cu învățămîntul are loc la 1 noiembrie 1960 cînd devine profesor la Școala de 7 ani și Liceul Popești unde în 1961 e încadrat profesor suplinitor, la fel în 1964, iar în 1965 devine profesor II (anul finalizării cursurilor de la Facultatea de agronomie). În septembrie 1966 este angajat în interes de serviciu la SCOALA PROFESIONALĂ MECANICI AGRICOLI MARGHITA dar nu oricum ci ca director. Acum se poate motiva prin lipsa de cadre. Greu de crezut dar să admitem că este așa. Dacă urmărim încadrarea domnului Olar Gavril vom observa că a beneficiat de o salarizare pentru studii pe care nu le avea. A absolvit fără examen de stat în anul 1965, conform legilor aplicate altora nu domnului Olar Gavril, după trei ani în care nu și-a luat EXAMENUL DE STAT revenea la calificarea pe care o avea înainte de a reuși la facultate.

La 1 decembrie 1980, conform Legii nr. 4/1978 i se majorează retribuția (etapa a II-a) de la 2 520 la 2 780, funcția DIRECTOR — gradația IV, clasa 23. Rețineți că această încadrare corespunde calității profesor I. (studii universitare) gradul didactic II, la care se adaugă indemnizația de director. La această dată domnul OLAR GAVRIL are studii liceale, nici un grad didactic, din moment ce nu are examenul de stat.

Înregistrarea nr. 24 din cartea de muncă, cap. IX, Date privitoare la activitatea în muncă reține că la data de 01.07. 1984 domnul DIRECTOR OLAR GAVRIL primește „gr. 3 (15—20) cls. 23" și un salariu tarifar lunar de 2 920 lei, din nou corespunzător unui profesor cu studii universitare și gradul didactic II — de fapt calități minimale pentru funcția de director — și o indemnizație de conducere de 765 lei.

Dacă ați reținut diferența de încadrare să știți că nu e nici o greșeală. Notația nr. 23 din cartea de muncă reține: Idem gr. IV, clasa 23, iar notația 24 director gr. 3 (15—20) cls. 23.

La 1.07. 1989 domnul director primește o nouă majorare gr. 3 (15—20) clasa 23, respectiv 3 290 lei deci profesor cu studii universitare și gradul didactic II. Urmează revoluția și impostura cade fiindcă acum cad și susținătorii — partidul, inspectorii, directorii diferitelor direcții locale și din Ministerul Agriculturii. Cum credeți că este încadrat la 01.04. 1990 domnul OLAR GAVRIL: profesor gr. 3 (15—20) clasa 23 cu 3 290 lei salariu tarifar adică corespunzător profesor I. gradul didactic II.

Ceea ce urmează constituie din nou o încălcare a legii. Un om care nu-și poate dovedi cu acte, nu cu calitatea muncii prestate, ar fi pentru el prea mult, e numit PROFESOR SUPLINITOR gr. 7 clasa 28/26 cu 4 562 lei salariu tarifar lunar.

Domnul OLAR GAVRIL face un ultim efort, o ultimă zvicnire a ceea ce a însemnat Pile, Cunoștințe, Relații — P.C.R. — și reușește după 25 de ani să obțină DIPLOMA rîvnită. Lucrarea este notată cu 10 (—zece) „specializarea AGRICULTURA, direcția de aprofundare (de specializare) —", cam tîrziu fiindcă omul a făcut în lupta pentru directorat ca totul să se clatine în jurul său.

Oare aceste lucruri n-au fost cunoscute? Au fost, dar atunci cînd despre această școală se spunea că e Ferma nr. 2 lucrurile sînt clare. Ce s-a întîmplat aici de fapt. O școală ce era socotită de ultimă clasă devine liceu. Oamenii au început să-i schimbe înfățișarea. Nu a putut afla aceste lucruri domnul Dorin Sălăjan? Dacă voia, da, însă n-a vrut. Dinsul de fapt a recidivat în orașul Marghita, cu ceva timp în urmă a scris despre I.A.S. Marghita și tot la modul acesta al dezinformării. Atunci am crezut că este un accident, dar se pare că face parte din stilul domnului Dorin Sălăjan.

Domnul Dorin Sălăjan, bine informat de „gurile rele", zice dumnealui, vorbește de telegrame trimise în chiar momentele prăbușirii clanului Ceaușescu. Eu am o propunere pentru amîndoi, să ne adunăm cele scrise și să vedem care este scorul laudativo - telegramistic. Știu nume de oameni care l-au trecut pe Ceaușescu în bibliografia lucrărilor de grad didactic I și de doctorat, chiar dacă lucrarea era de matematică, fizică, să nu vorbim de cele de chimie, personal nu am făcut așa ceva.

Cum poate fi apreciată calificarea profesională a unui ziarist, care asemenea unor lăutari, scrie după ureche, sau în cazul lui, poate e o deformație urechismul acesta. Un ziarist care să nu știe că proprietarii unei firme îi poți afla la Camera de comerț în cîteva minute e o minune azi. Va trebui să-i cer d-lui Dorin Sălăjan dividendele ce mi se cuvin de la firma ce cu atîta generozitate mi-a făcut-o cadou.

Dl. Sălăjan scrie despre două apartamente ce care le-aș avea pe lîngă cel din Marghita : unul în Oradea, altul în București. O, de-aș avea adresele lor ca să mă pot muta în ele, chiar că mi-ar prinde bine așa chiliplr.

Prin efort comun cu primăria și colegii mei parlamentari, am obținut aprobarea pentru introducerea gazului în oraș. E rău asta? E rea minciuna ziaristului Dorin Sălăjan că am luat bani. De la cine?

Domnule Dorin Sălăjan, nu știu ce ai făcut dumneata în revoluție, nu sînt curios, știu ce am făcut eu, și știu ce aș fi pățit dacă nu reușeam. Cît despre umblatul lăturalnic nu știu ce înseamnă fiindcă nu l-am practicat, nu-l practic și nu-l voi practica.

Cred și sînt convins că în redacția revistei se va discuta despre acest caz și că se vor trage concluziile necesare pentru ca revista să-și păstreze ținuta de înaltă profesionalitate, fiindcă a scrie cum s-a scris în acest articol nu aduce prejudicii autorului, ci revistei.

Cu mulțumiri,

GHEORGHIȚĂ LUPĂU

Să sporim harul dumnezeiesc cu lumină frățească

Interviu cu dl DUMITRU OLĂRESCU, director artistic al studiourilor MOLDOVAFILM din Chișinău

— Ce înseamnă, dle Dumitru Olărescu, „MOLDOVAFILM" și ce reprezintă studiourile „VIAȚA" în acest concern?

— Nu trebuie să folosim cuvinte prea mari față de studiourile MOLDOVAFILM din Chișinău. „MOLDOVAFILM" reunește cîteva întreprinderi de producere a filmului, de difuzare și proiectare. Avem abia 2 ani de existență liberă; iar termenii de trust și concern de film îi găsesc deocamdată exagerați.

— Cred că publicul român trebuie să se familiarizeze rapid cu personalitățile de marcă de dincolo de Prut. Valabil este și reversul. Basarabenii și bucovinenii trebuie să cunoască intelectualii români din țară. Care sînt meritele dvs. profesionale în acest carusel al filmului?...

— Meritele mele profesionale nu cred că trebuie arborate în mod expres. Sînt laureat al Premiului de Stat pe anul 1990. Premiu al Republicii noastre Moldova. Distincția am primit-o pentru toată activitatea mea; dar, în special, pentrû filmul **SÎNT ACUZAȚI MARTORII**. Un filmuleț doar aparent cu tentă ecologistă. Tot în anul 1990 am primit premiul GRAND PRIX la Festivalul internațional de film ecologic din Cehoslovacia. Sînt autor a peste 30 de filme de lung și de scurt metraj, cu deosebire documentare.

— Ce șanse au filmele documentare, dle Olărescu?

— Intelectualii și oamenii de știință iubesc mult filmele documentare. Parte din rolul acestor filmulețe l-au preluat documentarele TV, și serialele științifice enciclopedice. În concurență cu filmele de ficțiune cu actori, cu violență și sex, noi sîntem în relativă pierdere.

— Am înțeles că luni întregi au fost necesare pentru organizarea și reorganizarea studiourilor. Îmi vine să vă întreb, ce ați făcut în ultimii 5 ani?

— În întreaga cinematografie sovietică, de care noi nu putem face abstracție, în ultimii 5 ani nu s-a vorbit despre estetica și limbajul filmului, de conduita personajelor și de impactul la public. În special despre politică, militari și K.G.B., dar despre artă în general și cinematografie în special, mai rar.

— Ce proiecte de viitor aveți? Nu este o întrebare retorică, vă asigur.

— Problemele noastre se leagă nemijlocit și de derularea evenimentelor politice. Bugetul militar înghite încă mulți bani. Bugetul alocat culturii este infim. Producătorii și regizorii sînt obligați, pentru a scoate bani și din piatră seacă, să abordeze subiecte altădată privite cu dioptrii (narcomania, prostituția, crima, alcoolul, sexul, debandada socio-economică și politică, relațiile între marile puteri etc.).

— În România, ca și în Basarabia, s-a lucrat mult pe orizontală. Tare mi-ar plăcea să ne întoarcem niței pe verticala spiritului...

— E frumos și înțelept ce spuneți. Această harponare în adîncurile ființei noastre naționale nu e chiar atît de simplă, precum se invocă. A apărut concurența. În prima fază mulți dintre colegi au plecat, minați fiind să facă o rublă... mai lungă, să spun așa. Cooperativele de profil și unitățile private plătesc mult mai bine. Din nefericire, acest proces de emigrare către sferele mai bănoase continuă și azi. Studiourile noastre au pierdut oameni de prima mînă.

— Cred că este un proces firesc. Americanii schimbă 20—25 de locuri de muncă într-o viață. Pe noi ne apucă disperarea cînd ne gîndim la un alt loc de muncă, tocmai pentru că ni s-au infiltrat teama, nesiguranța, insecuritatea socială și afectivă...

— Oamenii noștri au plecat nu numai din cauza banilor, ci și pentru această lambadă organizatorică prelungită. Să nu uităm, totuși, că noi sîntem întreprindere de stat și nu avem nici pe departe posibilitatea remunerării, pe care o are o cooperativă de profil.

— De ce nu vă privatizați? De ce nu căutați sponsori bănoși?

— Tocmai de aia s-a constituit acest trust de filme „MOLDOVAFILM", cu gînd concret de a da unele drepturi, de a facilita unele înlesniri, de a scurta drumul de la filmare la ajungerea filmului pe micul ori pe marele ecran.

— Domnule director Dumitru Olărescu, regizorii și scenariștii români ne-au amenințat cu filme nemuritoare, imediat după Revoluția din decembrie '89. Nici filmele cu șobolanți roșii și nici dulcea harababură românească nu sînt de natură să ne încinte și să ne trezalte spiritul dornic de nou.

— N-aș putea spune că noi avem filme mari, care să rupă gura tîrgului, cum se spune îndeobște. N-au fost stocate, pe role de film, unele filme cenzurate. Cele cîteva filme care au fost pe timpul lui Vlad Ioviță, s-au dat pe ecran. **FÎNTÎNA** sau **PIATRA, PIATRĂ** ale lui Pavel Bălan, s-au dat de asemenea pe micul și marele ecran. Nu pot să numesc nici filme documentare, abordînd, de pildă, problema Cernobîlului, lăsate deoparte. Trebuie să ne trezim din această perioadă de tranziție și să lucrăm la rădăcina spiritului, la temelia sa.

— Ce fel de cooperare există între producătorii, scenariștii și regizorii de film din Basarabia și cei din România?

— O palidă urnire din loc a lucrurilor se observă. Să vă dau un exemplu de colaborare... îndărătnică. S-a făcut o **EDIȚIE SPECIALĂ** a mult trîmbițatului **POD**

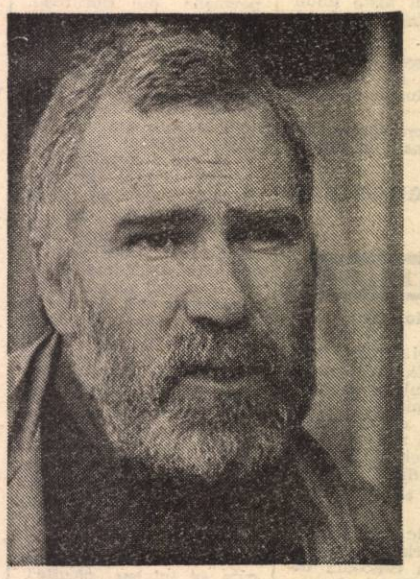

DE FLORI. Pe românii de-o parte și de alta a Prutului n-ar trebui să-i lege nici poduri de flori, nici granițe aproximative. Pe noi ne leagă același pămînt românesc! Chiar și în acel moment emblematic, al unui pod sufletesc simbolic, am filmat, în paralel, românii și basarabenii. Orgoliile nu e bine să-și încuibeze sămînța cînd e vorba de o cauză sfîntă națională.

— Există un protocol cultural realizat la nivel de miniștri. Astfel de acțiuni trebuie mai bine concertate.

— **UNIREA** noastră definitivă cred că este o chestiune de timp, chiar dacă mulți politicieni, conservatori, agrarieni și rusofoni se opun categoric. Mersul istoriei este ireversibil! Pe mine mă doare destinul românilor aflați în afara hotarelor Basarabiei. Concret vorbind, este vorba de teritoriile deținute momentan de Ucraina, Guvernele, parlamentele și cei doi președinți trebuie să facă acum ceva mai mult pentru frații noștri din Bucovina de Nord și din Basarabia de Sud. Deci, e momentul ca timpul istoric să lucreze și în favoarea noastră!

— Sărmanii, basarabenii și bucovinenii au fost deportați în masă. Au fost umiliți, batjocoriți și maltratați preț de 73 de ani și mai bine. Avem o obligație morală și confraternă să ne preocupăm sistematic de soarta lor.

— Sînt părinții și frații noștri. Sînt rudele noastre de sînge. Am văzut Transilvania și am văzut și Maramureșul și Țara Oașului. Trebuie să vă spun că bucovinenii și basarabenii noștri au păstrat nealterate limba, portul, obiceiurile și tradiția neamului, neîntinate. Chiar dacă la Chișinău și Cernăuți nu e atît de vizibilă această lumină spirituală nealterată, din satele noastre răzbate această lumină curată, frățească.

— Dumneavoastră, basarabenii, care sînteți aici, mai aproape de frații noștri, ce faceți pentru ei?

— La modul ideal ar trebui să le întindem mai des mîna fraților noștri. Nu cred că am făcut ceva nici noi și nici românii de dincolo pentru frații noștri. O recunoaștere parlamentară este doar o recunoaștere parlamentară. Demersurile pe lîngă Ucraina și O.N.U. trebuie mai bine concertate.

— Avem însă de clarificat unele probleme istorice, atît cu C.S.I., cît și cu Ucraina. Sînt răni sîngerînde ale ființei noastre naționale. Mă tem că politicienii noștri lucrează cu încetinitorul, iar istoria trece pe lîngă noi...

— Între tradiție și istorie sînt multe puncte de legătură. Noi ne exprimăm prin mijloacele specifice. Așadar, realizăm un film de lung metraj despre românii din Bucovina, Odessa, Ismail s.a. Despre românii de la sud cu ieșire la mare. Documentariștii Vlad Druc și Ioan Florea și-au suflecat și ei mînecile. Timpul ne presează. Evenimentele sînt grave. La Vulcănești și Dubăsari nu e o simplă diversiune. Nu vor să cedeze cu una, cu două structurile puterii comuniste. Însă, în ciuda tuturor vicisitudinilor, ne-a dat Dumnezeu nouă, românilor, această fereastră de libertate și democrație. Tot ce ne rămîne nouă de făcut este să sporim harul dumnezeiesc cu lumină frățească.

— Excelent spus, domnule Olărescu. Dar n-or să ne ierte românii din generațiile viitoare, dacă nu facem ceva acum, iar nu altă dată pentru unirea românilor între granițele firești ale țării. După atîta discordie planificată, dirijată, trebuie să strîngem rîndurile. Și mă gîndesc la toți românii din Bucovina, Ungaria, SUA, Canada, Australia etc.

— Poporul nostru a fost atît de încercat de aspra și nemiloasa istorie, de emisarii marilor puteri încît trebuie să se regăsească pe sine. Acești emisari ai marilor puteri care ne-au vîndut rușilor, trebuie să facă acel gest reparator... pentru România unită, pentru România Mare! Actul în sine trebuie să pornească însă de la noi înșine. Să fim noi înșine convinși că numai prin unire teritorială, economică, spirituală sîntem mai puternici, realizăm acea deschidere, acea breșă spre lumea contemporană, democratică și civilizată. Poporul nostru merită să facă acest pas de reintrare în istorie. Iar oamenii politici sînt obligați să înțeleagă că aceasta este menirea lor de căpătîi, fundamentală. Nu pot să închei fără acest îndemn adresat românilor de pretutindeni: să sporim harul dumnezeiesc cu lumină curată, frățească!

Interviu realizat de
DORIN SĂLĂJAN
CORNEL SPERIATU

Un neam cu biserici furate

Din relatările martorilor oculari la dărîmarea și masacrarea trupului bisericii, în 1960, am reținut cîteva detalii elocvente: „Au venit cu tractoare, mașini grele, de care au legat cîteva odgoane de oțel pe care le-au ancorat la celelalte capete de turlă și de mai multe părți ale clopotniței și au tras cu toată puterea. Biserica a pîrîit, s-a crăpat și s-a prăbușit cu zgomot mare, așa ca la un mare cutremur de pămînt, cu vaier. Au pus mîna și-apoi au nimicit-o pînă n-a mai stat piatră pe piatră. N-a mai rămas nici o cărămidă întreagă". A urmat, mai apoi, deportarea în Siberia a preoților.

Un țăran localnic ne mai spunea că: „Nu în toate comunele au fost bisericile dărîmate. Doar unde-au fost mai zeloși, mai dornici să-și arate supunerea, învățătorul, primarul, șeful de post — bisericile, locașurile de închinăciune și reculegere au fost nimicite și îngropate sub moloz". Toți cei care din ordinul organizațiilor raionale, locale, de partid (sau din ordinul mai-marilor satului) au participat la demolarea locașurilor sfinte au murit, susțin sătenii, în chinuri.

Au fost și sate în care, prin obîrduirea și înțelegerea tacită a obștii sătești, bisericile au rămas în picioare, fiind transformate, pentru cîteva zeci de ani, în grajduri, depozite, etc. Este cazul bisericii din Brînza, care a fost vreme de trei decenii... hambar de porumb și alte cereale. Localnicii din Slobozia Mare nu au nici preot. Au cerut ajutorul fraților de peste Prut, respectiv al Episcopiei Tomisului și Dunării de Jos. De aici a sosit, în ziua de 29 martie 1991, Prea-Sfinția Sa, vicarul Cassian Gălățeanul, care a oficiat, vreme de trei zile, însoțit de episcopul Vladimir al Moldovei, în fața capetelor pleșuve dezgolite, ale țăranilor cu căciulile-n mîini, slujba de sfințire a locului ales mai demult de sătenii (în prezența președintelui Mircea Snegur). Biserica, a cărei zidire a început pe 29 aprilie 1991, va purta hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril și se va construi pe locul vechii biserici — ca un semn al perenității creștine a românilor.

Ca să se facă aici din nou biserică, au fost strămutate, după cîte am înțeles, casele și gospodăriile familiilor care se așezaseră (sau fuseseră așezate) aici. Opintire față de care asociația VALEOLOGIA nu ar fi rămas cu totul indiferentă și nepăsătoare, încercînd să-i ajute după cum a putut pe acești oameni care au acceptat să-și schimbe gospodăria cu o alta, pentru ca să se facă pe locul ei vechi „casa lui Dumnezeu".

Am asistat la o slujbă de pomenire a tuturor morților, de atîta vreme îngropați fără preot. În jurul soborului de preoți s-a strîns aproape toată suflarea așezării. Un grup de operatori de la Chișinău au filmat neobosiți întreaga desfășurare a slujbelor care-au putut fi urmărite în aceeași seară la MESAGERUL chișinăian. Femei legate cu broboade negre sub bărbie au adus colaci „cît roata carului", vin, colive cu fructe, bucate care au fost sfințite și împărțite la copii și la cei adunați, de sufletul și întru pomenirea morților neîmpărtășiți, fără preot și luminarea credinței.

Cimitirul din Slobozia Mare, raionul Vulcănești, este un adevărat ràboj al martiriului Basarabiei. Crucile cele mai vechi poartă pe ele numele înscrise în românește. „Crucile" de acum două, trei și chiar patru decenii au bizara înfățișare a unui dulap ropsit în roșu și implîntat în pămînt, retezat strîmb, deasupra căruia planează sinistra stea roșie în cinci colțuri. Pe ele poți citi nume românești șlefuite de grafia slavonă. Crucile noi, de-acum un an-doi, și-au reluat înfățișarea adevărată (ca aceea pe care a fost răstignit Iisus), iar pe lemnul lor dulce-gălbui sînt scrise în românește nume din cele mai neaoș-românești cu putință.

Locul bisericii a fost însemnat și trasat de topografi români de la Institutul Județean de Proiectări Galați care au venit cu tradiționalele lor unelte cărate cu spinarea. După ce locul a fost însemnat (mai întîi, bineînțeles, altarul cu fața spre răsărit), în jurul conturului, sătenii au săpat, simbolic, un șanț lat de vreo doi metri și adînc de un metru, pentru a delimita așezămîntul bisericesc. Cel care a avut cinstea de a răsturna prima brazdă de pămînt a fost domnul **VITALIE USTUROI**, deputat raional al poporului, om de prin partea locului, cu mare dragoste de aceste pămînturi, directorul general al societății **VALEOLOGIA** însoțit de adjunctul său, dnul Vasile Plăcintă, unul din fruntașii satului. După ce șanțul a fost săpat, lucrătorii s-au apucat de lucru și preoții au intonat slujba religioasă „de spor la lucrul construcției". Oamenii, intrați în perimetrul fictiv, au îngenuncheat în fața „altarului" trasat numai cu o linie dreaptă pe pămînt. Atunci m-a încercat ciudatul sentiment al unei credințe cu totul abstractă și purificată de vitregiile vremurilor, într-o biserică inchipuită.

În biserica de aer oamenii au intrat cu smerenie, descoperindu-se, pe două rînduri, închinîndu-se și îngenunchind, după cîți, femeile în stînga și bărbații în dreapta „intrării". Copiii care nu se astîmpărau și, uneori, zbenguindu-se, holbîndu-se, călcau din neatenție ori neștiință pe locul numai trasat pe pămînt și închipuit al „altarului" au primit cîte o scatoalcă zdravănă, ca să se astîmpere și să nu mai calce pe „locul sfînt" al altarului. „Biserica de aer" a continuat să se ridice încet, pe nevăzute, sub ochii noștri nedeprinși încă să primească ininuea. Biserica unui neam cuprinzător și curînd în limba strămoșească. Catedrală, în care se va oficia în limba română. O biserică pentru întreg neamul nostru atît de chinuit în care încăpem cu toții douăzeci și ceva de milioane, să ne rugăm pentru sufletul nostru pătimit.

MIHAIL GALAȚANU

După cum remarca Nicolae Iorga, la nivelul omului mijlociu, al omului obișnuit, simplu, de rînd, românii s-au înțeles întotdeauna bine cu ungurii din Transilvania. Se înțeleg bine și acum. Învrăjbirile, ațițarea unora împotriva altora s-au făcut de diferiți politicieni, ca mijloc pentru atingerea unor scopuri murdare. Așa se face și acum. Studiul dlui Dumitru Sultan, pe care începem să-l publicăm în numărul de față, se referă la anii imediat următori primului război mondial. Atunci, ungurii și secuii transilvăneni, scăpați de asuprirea sălbatică a marilor latifundiari și trăind într-o Românie democratică, unde se efectuase o reformă agrară radicală, nu aveau absolut nici o dorință să se întoarcă la vechea lor situație. Populația maghiară și secuiască din Transilvania se simțea mult mai bine în România Mare decît în Ungaria. Dar cei ce-și pierduseră privilegiile, în marea lor majoritate indivizi care trăiau în afara granițelor României, nu-i lăsau în pace. Prin amenințări, prin șantaj, voiau să-i silească să se înhame la carul acțiunilor antiromânești. Se întîmplă, din păcate, și acum la fel. Publicarea materialului de față se vrea o pledoarie pentru triumful atitudinii rezonabile și al bunului-simț. Fiindcă și în prezent ungurii și secuii de la noi se simt mai bine ca cetățeni români și nu ar dori să țină de alt stat. Rămîne ca instigatorii de orice fel și de oriunde să-i lase în pace.

ION D. GOIA

Din culisele iredentismului ungar

După marele act istoric al consacrării unirii politice și juridice a tuturor provinciilor românești cu Vechiul Regat, din decembrie 1918 de la Alba Iulia, procesul de definitivare și consolidare a întregirii naționale va traversa o frămîntată și dificilă perioadă. Cercul vicios și cursa principală a tuturor încercărilor îl constituia, pe de o parte, lipsa de conștiință și loialitate a Puterilor Aliate, manifestată la Conferința păcii de la Paris din 1919—1920, care nu numai că nu-și făceau respectau angajamentele asumate prin tratatul secret de alianță încheiat cu guvernul Brătianu la 17 VIII 1916, care recunoștea și garanta României, în eventualitatea victoriei comune în război asupra blocului Puterilor Centrale, frontierele vestice pînă la Tisa și integritatea Banatului, dar o tratau ca pe o țară cu „interese limitate", dictîndu-i-se de sus hotărîrile, fără să i se asculte vointa și să i se cîntărească drepturile cu obiectivitate, în raport cu marile sacrificii și devotamentul dovedite pe frontiurile de luptă.

Pe de altă parte, un nou și extrem de periculos dușman apărea la orizont: revizionismul teritorial și politic de sorginte fascistă. Țările învinse — în primul rînd Germania și Italia, urmate de Ungaria — scoteau iarăși colții, încurajate și de tratamentul oneros care ni se aplica de către marii judecători la Versailles. La adăpostul unor linii de granită provizorii și artificiale, care sfidau proclamația reîntregirii de la Alba Iulia, ungurii refuzau să execute obligațiile fixate de Aliații noștri prin armistițiul de la Belgrad, din 13 noiembrie 1918 — care prevedea demobilizarea tuturor forțelor Ungariei, cu excepția a 8 divizii pentru menținerea ordinii interne — bandele lor înarmate săvîrșind, în teritoriul încă neeliberat de armata română, atrocități, pentru care, în mod obișnuit, nu exista pedeapsă în textele de lege și care nu vor mai fi reluate niciodată. Organizațiile naționaliste și revizioniste, turbate de furie datorită pozițiilor privilegiate pierdute de către membrii și statele lor, intrau în scenă ca ciupercile otrăvitoare și loveau pe la spate. Sub oblăduirea belicoasă, directă sau cameleonică a oficialităților guvernamentale din Budapesta, oligarhia deposedată de puterea politică și latifundii, cercurile militariste și clericale, aventuroasa dictatură comunistă a lui Béla Kun, servite de elementele șovine, coruptibile, reacționare din rîndul minorităților maghiare din România, pactizau în mod ocult și fără nici o legitimizare istorică cu adunăturile extremiste și anexioniste din Germania, Italia și Bulgaria, cu politica imperialistă a Rusiei staliniste, care unelteau în mod ilegal și irresponsabil împotriva ordinii postbelice consfințită în tratatele de pace, pentru întronarea opresiunii totalitare.

Pe ruinele Coroanei Sf. Ștefan se sabota orice inițiativă de îmbunătățire a relațiilor româno-maghiare, de democratizare a vieții social-politice a ungurilor care trăiau în țara noastră. Amestecul în problemele minorităților depășea orice normă de drept internațional și bun simț. Se formulau revendicări stupide, irationale, tocmai pentru a nu putea fi satisfăcute și a supralicita la infinit răbdarea și suveranitatea statelor adoptive. Constructivistii democrați și filoromani erau trecuți pe „liste negre" și reprimați samavolnic, alianțele antirevizioniste subminate, opinia și organizațiile internaționale mințite sistematic. Propaganda diversionistă, înarmările clandestine, comploturile teroriste și informative se întindeau ca o pecingine criminală pe trupurile statelor naționale făurite după războiul mondial. Relațiile politice și economice internaționale, eforturile pentru o înțelegere și colaborare justițiară și durabilă erau torpilate prin intrigi, aliante piratерești și amenințarea cu forța. Statul român era nevoit să dea dovadă de mult singe rece și echilibru moral și politic pentru a respinge o agresiune atît de diversă și coalizată, cu caracter conspirativ.

Ca și în cazul Germaniei, pentru Ungaria nu a existat pauză între pierderea războiului și reluarea uneltirilor revizioniste. Adus la putere de către împăratul Carol pe 31 octombrie 1918, guvernul condus de contele Károly Mihályi, președintele provizoriu al Ungariei, un aristocrat cu vederi liberale, a căutat, cramponîndu-se de rămășițele defunctului „drept istoric" și relațiile sale cu Antanta, să mențină integritatea regatului ungar. Dar tot el fusese nevoit să semneze capitularea Ungariei prin Convenția de armistițiu de la Belgrad din 13 noiembrie 1918, obligîndu-se să înceteze toate relațiile cu Germania, să interzică în mod sever trecerea trupelor germane spre România. Guvernul ungar se obliga să nu permită nici o comunicație telegrafică militară cu Germania, iar cele poștale și telegrafice erau admise numai sub controlul militar al Aliaților.

Ungurii din Transilvania erau îndemnați, de la Budapesta să nu se supună autorității statului român, îndatoririlor civile și militare. Obstrucționiștilor li se promitea că vor fi plătiți — și erau — din fonduri secrete de către Budapesta. Conform informațiilor Direcției Siguranței, pe lîngă Statul major al armatei ungare se înființase o secție care urmărea „să propage prin orice mijloace puse la îndemîna agenților ideile bolsevice", în rîndurile armatei române pentru demoralizarea, slăbirea coeziunii și a capacității sale de luptă. Organizația ebredistă a „ungurilor deșteptați", care avea legături cu asociații naționaliste și revanșarde din Germania, Italia și alte state revizioniste, își crease o „secție transilvăneană", condusă de preotul romano-catolic dr. Robert Szentivanyi, refugiat și fost om de încredere al episcopului romano-catolic Gustav Carol Majlath din Alba Iulia.

Ministerul Honvezilor, din Budapesta a cerut oficinelor iredentiste din Transilvania să facă propagandă pentru recrutarea de tineri în armata ungară.

Instigatorii, ale căror rădăcini se vor usca mereu în Ardeal, semănau vînt și culegeau furtună. Colonelul Anton Léhár, comandantul Comitetului militar al Centrului contrarevoluționar din Viena, unul din principalii consilieri și susținători ai lui Horthy în luarea puterii, se confesează (Erinnerungen, Wien, 1973), că, în toamna anului 1918, în Transilvania lipseau, totuși, „puncte sigure de sprijin" pentru revizionisti, aici existînd „multi buni unguri" care afirmau că ar dori mai bine „să se facă independenți" de Budapesta, ca pe vremea lui Gábor Bethlen.

Cu toată subversiunea și atrocitățile provocate dinspre Vest, rațiunea și cumpătul oamenilor politici, ale autorităților civile și militare din România nu au fost întunecate de spectrul retorsiunii. Transilvania n-a conceput să se transforme într-o redută a represaliilor cum procedase vechea Ungarie și cum se înverșuna cea nouă, unde se săvîrșise o revoluție și se proclamase republica. Dimpotrivă, în România, la ordinea zilei au fost puse democratizarea întregii vieți sociale și politice, crearea de condiții care să asigure renașterea și osmoza structurilor noastre naționale, dar și respectarea identității etnice a celorlalți locuitori. Chiar prin Decretul nr. 1 al Consiliului Dirigent din Transilvania s-au pus în aplicare prevederile Legii naționalităților din 1868, care rămăsese literă moartă sub regimul austro-ungar. Într-un moment extrem de încordat și primejdios pentru țară, Consiliul Dirigent din Sibiu, prezidat de Iuliu Maniu, conducătorul Partidului Național Român, a întreprins măsuri, în ianuarie 1919, în înțelegere cu Comandamentul trupelor române din Transilvania, ca „orice control, precum și cenzura față de ziare și corespondența particulară, să fie cît se poate de prevăzătoare, pentru a nu stînjeni pe nimeni din orice partid ar face parte". Guvernul român era dispus la reconciliere și ajutorarea economică a Ungariei, aflată într-o profundă criză social-ecoonmică și izolare politică, pe care și-o agrava singură prin rigiditatea și continuarea funestului program revizionist. Tache Ionescu, unul dintre făuritorii României Mari, șeful Partidului Conservator-Naționalist (Democrat) și viitor ministru de externe, declara că Ungaria, ca și toate țările învinse în război, are dreptul la „caritatea învingătorilor" și Puterile Aliate trebuie să o ajute, „dar nu cu prețul jertfirei aliaților care i-au rămas credincioși".

Infiltrația propagandistică și informativă în România s-a intensificat. Profesorul și ziaristul german Lutz Korodi, secretar general la resortul de culte și instrucție publică în Consiliul Dirigent din Sibiu, scria în „Preussicher Jahrbücher" nr. 2/mai 1934 că, în 1919, contele István Bethlen, conducătorul Centrului Conservator și contrarevoluționar de la Viena, membru al delegației maghiare la Conferința de pace de la Paris, mare moșier originar din Transilvania, a lansat, în secret, prin emisarii săi de acolo, ideea unui „stat ardelean autonom" care, „abstracție făcînd de ungurii ardeleni", n-a găsit „nicăieri răsunet", nici măcar printre sași.

În scopul restaurării habsburgilor pe tronul Ungariei — ceea ce echivala, în mod automat, cu pretinderea vechilor stăpîniri — atît în interior cît și în străinătate și îndeosebi în țările vecine, în România unii dintre principalii susținători fiind baronii Sámuel, Gavril și Ioan Jósika, Sigismund Szentkeresty și groful Francisc Teleky din Cluj, au fost începute pregătiri publice și secrete. Aceasta cu toate că dinastia de Habsburg, prin tratatele de pace și acte legislative adoptate chiar de către Ungaria și Austria, fusese decăzută definitiv din drepturile sale.

La Budapesta se fabricau milioane de coroane false pentru a fi introduse clandestin în Ardeal și a susține propaganda iredentistă. În februarie 1919, Marele Cartier General al României informa Consiliul Dirigent că deține „toate probele" atestînd că guvernul ungar este autorul grevelor de la Petroșani, de la căile ferate și de la Cluj și că a aruncat în Cluj milioane de bani falsificați care depreciază din ce în ce cursul coroanei.

(Va urma)

DUMITRU SULTAN

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (IX)

LEIGH MCCLOSKEY — NOUL PAUL NEWMAN AL AMERICII

„Lucy, te iubesc!" — pare să sugereze adesea mina tînărului McCloskey, parodiind într-un fel anume un alt serial gustat acum cîţiva ani în urmă de telespectatorii americani. Studentul la medicină, absolventul şi practicantul de mai tîrziu al profesiei de medic, nu arată să aibă prea mult noroc în căsnicia sa alături de zburdalnica „nimfă" a clanului Ewing. Retras şi onest, Mitch Cooper, personajul mereu afabil şi riguros cu sine, nu s-a putut detaşa nici o clipă de marele său handicap: sărăcia. Ceea ce pentru Ewingi reprezintă un păcat capital. Leigh Mc Closkey s-a arătat foarte mulţumit de rolul său din „Dallas": „Mitch a plăcut şi va plăcea întotdeauna publicului. Provenind din sînul unei familii sărace din Mississippi, el contrastează puternic cu toţi cei din familia Ewing, care nu cunosc altceva afară de gustul puterii, al dolarului. Sînt în joc două mentalităţi de neschimbat. Cred că el însuşi a simbolizat clar o antrenantă dispută ideologică între cei avuţi şi cei neavuţi".

Leigh McCloskey — cel care pentru ochii săi azurii şi părul său blond a fost supranumit „noul Paul Newman" — a reuşit să interpreteze cu succes rolul delicat al tînărului idealist în formare. Drumul pînă aici însă a fost sinuos. Contrar principiilor personajului său Mitch Cooper, Leigh n-a avut de la început o linie precisă pe care să o urmeze cu consecvenţă. După terminarea liceului şi după încă un an petrecut la una din universităţile californiene, a-decis să abandoneze totul pentru a se putea consacra în întregime vieţii de actor. „M-am apucat să o fac pe prezentatorul la majoritatea concursurilor din şcoli şi colegii — îşi aminteşte Leigh. Trebuia astfel să-mi dau seama dacă am sau nu prizã la public, dacă talentul meu e autentic". Curînd a început să frecventeze cursurile de artă dramatică de la „Julliard" sub îndrumarea unuia dintre cei mai reputaţi profesori de specialitate, John Houseman. După terminarea cursurilor, Leigh a trecut la a se perfecţiona în continuare, de această dată la New York. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că norocul îi va surîde într-una din zile tocmai în... ascensor! În timp ce se întorcea acasă, Leigh a întîlnit în lift pe unul din cei mai prestigioşi impresari artistici, care i-a oferit şansa de a evolua în două seriale de succes pentru televiziune. Rolurile n-au însemnat foarte mult pentru Leigh. Curînd după aceea a urmat cu mare interes cursurile de producţie cinematografică ale Carlei Reinke. A devenit rapid asistent de producţie, dar şi soţ al drei Reinke! „Am fost fascinat de Carla şi de seminariile acesteia, deopotrivă" — declară Leigh în pofida faptului că în general refuză să vorbească despre viaţa sa particulară. „Mai degrabă despre viaţa de actor — adaugă el, chiar dacă şi aceasta se vădeşte a fi tare complicată. Mulţi actori şi-au distrus armonia căsniciei pentru a se consacra în totalitate carierei. Pentru mine nu e o problemă. Voi putea fi fericit împreună cu Carla bună vreme. Nu sîntem, cum s-ar zice, superstar-uri. Trebuie să accept faţă de mine însumi o judecată realistă, dincolo de aparenţe".

Un idol pentru adolescentele de acum şi — de ce nu? — pentru adolescentele mileniului III...

Întrebat dacă ar fi tentat să devină un sex-symbol masculin al cinematografiei americane, Leigh suride: „Pentru ce-ar mai fi nevoie de-o astfel de monstruozitate? În orice caz, eu nu pot să mă pronunţ în favoarea unei astfel de idei!".

Leigh a acceptat rolul din „Dallas" fiindcă e convins de faptul că un serial „popular" are nevoie şi de un personaj tînăr şi romantic, detaşat de „eticheta" clasică, cu prea puţine prejudecăţi sociale. Din acest punct de vedere, a fost şi este de părere că teleromanţa „Dallas" este într-o totul ideală.

În numărul viitor, „Audrey Landers — sau polivalenţa succesului".

Documentare şi prezentare
CRISTIAN PAVEL

Sănătatea sosește din cosmos

Totul despre bioenergoterapia inginerului dr. Constantin Cojocaru. Pentru întîia oară, inventatorul cunoscutei metode de tratament se destăinuie. Cititorii îşi pot construi singuri un captator de energie cosmică, asigurîndu-şi tratamentul la domiciliu. Despre toate acestea în:

SUPLIMENTUL REVISTEI Flacăra

Patru pagini bogat ilustrate. Citiţi-le cu atenţie. S-ar putea să aveţi revelaţia unui nou drum în viaţa dumneavoastră.

MIRAJUL AURULUI

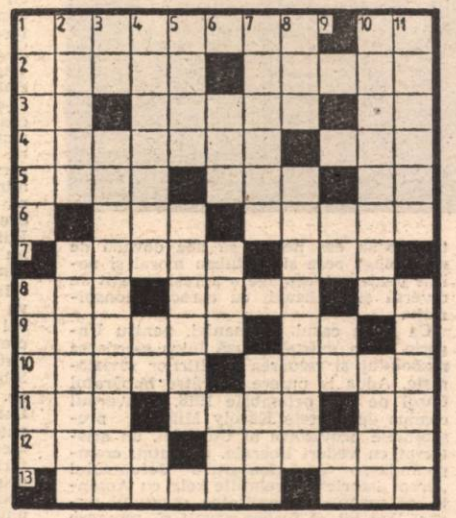

ORIZONTAL: 1) Liric contemporan, autor al poemului „Surîsul de aur al omului tragic" (Cezar) — 2,3 pepite! 2) Cufăr mic în care sînt păstrate diverse obiecte din aur, pietre preţioase etc. — La oamenii buni, se zice c-ar fi de aur... 3) Aurit pe margini! — Cînd sînt falşi... pot fi şi de aur — — Cap de idol! 4) Femei cu verighete de aur pe deget — Locul „de aur" pe podium... 5) Atol în Micronezia — Fir de aur — La cercei şi la verighete! 6) În acest loc — A risipi. 7) Preţuit ca aurul — Ambarcaţie de pescuit. 8) Puţin afumat! — Galbenii niponilor... — În mijlocul preţuitorilor! 9) Autorul volumului „Aur cenuşiu" (Mircea) — Urmă de bronz! 10) Zeiţa înţelepciunii la vechii greci, una dintre pretendentele la „mărul de aur" oferit de Paris (mit.) — Locuri suplimentare la motociclete. 11) Purtat — A scoate sunete ascuţite — Pe marginea unui inel! 12) Mamifer cetaceu — „Pămîntul... de aur", roman al scriitorului brazilian Jorge Amado (nom. sg.). 13) „Aur şi...", cunoscut roman semnat de Jack London (pl.) — „Făt-Frumos cu... de aur", basm românesc cules şi prelucrat de Petre Ispirescu (neart.).

VERTICAL: 1) Sensibila autoare a poeziei „Dimineaţa-n baltă", poezie care se deschide prin versurile: „Pierzînd conduri de aur pe-o alee / albastră trece-n cercuri dimineaţa" (Magda) — Cunoscut scriitor brazilian, autor al romanului „Pămîntul fructelor de aur" (Jorge). 2) „...de aur", roman satiric de Ilf şi Petrov (neart.) — Poveţe de valoarea aurului, atunci cînd vin de la un prieten adevărat. 3) Aurelia Petrescu — Poet român, semnatar al poemelor „Cununa de aur" şi „Piatra auriferă" (Vasile). 4) Scriitor român care ne-a dăruit „Salba de aur" (Şerban) — Într-o mină! — Anton Bacalbaşa. 5) Oraş din vechea Eladă — Copiat întocmai. 6) Ieşirea din Constanţa! — Fluviu în S.U.A. — Fir încurcat! 7) Lizibili — A polei un obiect cu aur. 8) A realiza un aliaj — De culoarea metalului plasat după aur ca valoare. 9) „Găina cu... de aur", fabulă de La Fontaine (sg.) — Verigă de aur la lănţişor — Cap sec! 10) Genialul autor al basmului „Fata din grădina de aur" (Mihai) — Unealtă nelipsită din echipamentul căutătorilor de aur. 11) Aurul verde al Terrei (pl.) — Degetul pe care se poartă verigheta de aur.

Dicţionar: OLOL, GUC, ETIS, PEA, IFR.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului anterior

PREPARATOR; LATINITATE; AMUŢIT; ROM; NAVĂ; MAGMĂ; E; ACT; ZIAR; TU; IUŢI; NI; ERĂ; CULCAT; ÎNVINUI; Ă; SATE; ARMĂ; AŞI; PRIPON.

PUBLICAŢIILE Flacăra

SAR Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.06.1991

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti
Cont (dolari) — 47 03.326 350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Flacăra

Redactor şef: Ion D. Goia

Redacţia: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălăţanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupaşcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor şef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor şef: Alexandru Păsărin

REDACŢIA: Aurel Ştefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor şef), 1457 (redacţie).

Flacăra BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic: Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Creţu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroşanu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ştefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurenţiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64–66, sau direct la redacţie.

■ Tiparul: Imprimeria [illegible] Bucureşti

12 pagini — 20 lei

Biblioteca Județeană ODORHEIU SECUIESC Megyei Könyvtár SZÉKELYUDVARHELY

CUM A FOST ÎMPINSĂ LA SINUCIDERE INGINERA DEDIU

Tragedia de la Alba Iulia pag. 7

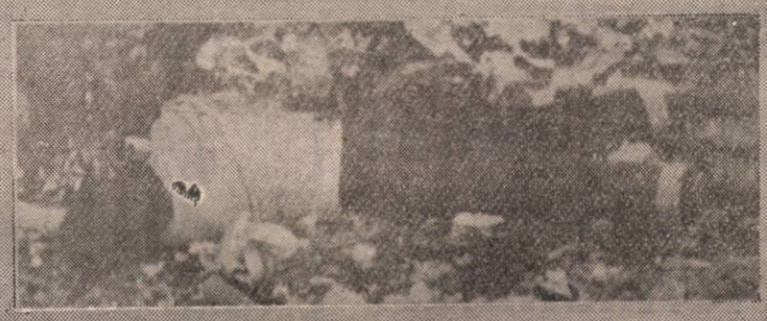

ANUL LXXXI
Nr. 9
4 III-10 III
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Și ne iartă nouă greșalele noastre...

LASZLO TÖKES ÎN FAȚA IERIHONULUI

pag. 2

Abuzurile psihiatrice în România

pag. 10

● Sănătatea sosește din Cosmos pag. 3
● Ecosinergetica pag. 4
● S.I.D.A la români pag. 5
● Galaxia Radio pag. 8

Din culisele iredentismului ungar

pag. 11

Avorturile sau cum se iese din Europa

pag. 6

Au devenit minerii din Maramureș francofoni?

pag. 3

László Tökés în fața Ierihonului

Protestele din parlament în contra celor declarate de László Tökés la Anvers au determinat U.D.M.R.-ul să organizeze o conferință de presă în cadrul căreia ziariștilor li s-a pus la dispoziție textul în franțuzește al cuvîntului rostit de episcop. „Apropontul" era următorul: să vadă toți cu propriii lor ochi ce bine le zice László al nost'. Să vedem deci și noi cum le zice.

„În România, suntem foarte departe de a ne simți în Europa. În ultimii doi ani nici măcar n-am reușit să înlăturăm ruinele Cortinei de fier. Mai mult chiar, în unele privințe, regimul venit la putere după dictatura lui Ceaușescu a purces la repararea și întărirea sistemului de fortăreață (subl. în original — n.n.) al vechii societăți sau, mai degrabă, regimul din România de după Ceaușescu nu și-a arătat intenția și hotărirea de-a demola aceste ziduri. Vechile structuri care subzistă constituie veritabile ziduri în fața dezvoltării democratice a țării. Totodată, reprezentanții vechiului regim care dețin funcții importante — și a căror demisie necondiționată a fost cerută de Proclamația de la Timișoara din 1990 — sunt tot atîtea obstacole în calea reinnoirii sociale și politice. Însă din punct de vedere uman și moral avem de învins obstacole și mai grele. Dacă în 1989 am avut, pentru a intra în Europa, de dărîmat «Zidul tăcerii», în România de astăzi vedem ridicîndu-se în fața noastră zidurile de nepătruns ale unei moșteniri sociale durabile: al Neîncrederii generale, al Fricii și al Intimidării paralizante, al Minciunii susținute oficial. Cu ajutorul Celui Atotputernic, cu rezervele de forță morală pe care încă le avem, cu ajutorul și încurajarea Europei democratice, vom putea să dărîmăm aceste ziduri". În cuprinsul cuvîntului său, László Tökés se autocitează, introducînd un fragment dintr-o scrisoare a sa („care, din păcate, nu și-a pierdut actualitatea" — e de părere episcopul) datînd din august 1989: **„Astăzi, ungurii mei din Transilvania, pierzîndu-și orice speranță, părăsesc țara cu miile și se îndreaptă spre Ungaria și spre Occident, alături de mii de români. Și totuși, cu cei care rămîn, din constrîngere sau din convingere, doresc să facem să se prăbușească toate zidurile care separă pe unguri de români, care separă țara noastră de Europa, care ne separă de frații noștri din Ungaria și de noi înșine uneori; doresc să dispară divizarea care otrăvește prezentul Europei și care amenință cu un pericol extrem poporul meu maghiar din România".**

Ziduri, ziduri, ziduri, ziduri... Atita vede episcopul reformat din Oradea. Și în afara unor vorbe bisericești de circumstanță, nici o rază de lumină politică. Este, desigur, de discutat dacă zidurile acelea, toate sau doar o parte din ele, există de-adevăratelea ori sunt doar în mintea lui László Tökés. O voi face, poate, cu alt prilej. Acum mult mai important mi se pare să mă refer la hiba de căpetenie a întregii prestații lászló-tökéșiste: antiromânismul ei. În România, după decembrie 1989, la putere au venit forțe politice de orientare conservatoare, favorabile temporizării procesului de modificare a vechilor structuri, de înlocuire a lor cu altele noi: stăpînirea fesenistă. Evident, forțele politice democratice au luat atitudine contra fesenismului, de pe poziția combaterii unei anumite tendințe politice în favoarea unei tendințe mai bune, țelul fiind de a găsi pentru România soluția cea mai favorabilă. László Tökés a mutat chestiunea din domeniul politicii interne peste graniță, transformînd-o într-o confruntare pe plan internațional, cu scopul de a culpabiliza cît mai tare țara noastră și a o marginaliza pe această cale, alăturîndu-se celor care urmăresc discreditarea României și a românilor în ochii străinătății, atragerea asupra noastră a oprobriului general. În totului-tot, László Tökés s-a străduit să facă României cît mai mult rău, punîndu-se în chip deliberat în slujba dușmanilor și a detractorilor nu ai unui guvern sau ai altuia, ai unei orientări politice sau ai alteia, ci ai României și românilor.

Se-nțelege de la sine că pe mine, care m-am străduit tot timpul să insuflu și altora convingerea mea profundă că ungurii sunt, în imensa lor majoritate, oameni de treabă, pricepuți, muncitori, inteligenți, cu care poți să convietuiești și să conlucrezi în cele mai bune condiții, acțiuni și atitudini ca acelea ale lui László Tökés mă întristează. Dar nu mă descurajează deloc. Dimpotrivă.

După cum a rezultat din fragmentele citate, László Tökés își propune să dărîme zidurile Ierihonului românesc. Dacă ar fi să luăm de bună viziunea sa și să acceptăm existența acelor ziduri, trebuie să spunem că László Tökés n-ar avea nici o șansă de reușită. Și aceasta pentru că îi lipsește elementul esențial: trîmbița de argint. Cu o concepție primitivă asupra societății românești, concepție pietrificată la momentul Ceaușescu, incapabil de-a pricepe ce-a dat României revoluția din decembrie 1989 și ce s-a petrecut în țara noastră în ultimii doi ani, episcopul de Oradea nu trece dincolo de limba de lemn și de toaca de lemn. Cu care însă nu se poate dărîma nici un zid.

ION D. GOIA ■

● **CUGETAREA SĂPTĂMÎNII.** „Concluziile — scrie Constantin Dulcă în «Dimineața», după al doilea tur de scrutin — nu pot fi decît simple : în sfîrșit, mult rîvnita de către F.S.N. opoziție s-a constituit și există, confirmată de alegeri. Cei doi termeni ai democrației devin, astfel, funcționali". Cu alte cuvinte, opoziția în România e rodul politicii înțelepte a F.S.N.-ului. Dar așa a fost ea, opoziția, îndărătnică, n-a ascultat de sarcină. Poate ar fi fost mai simplu să fim numărați din doi în doi și numerele fără soț să se cheme opoziție. Iar șeful ei să fie un cadru organizatoric de nădejde numit de președinte și verificat de S.R.I. Și adulat de Dulcă. ● **CONCLUZIILE SÎNT DIN CE ÎN CE MAI SIMPLE !** Ele au fost trase nu de analistul Dulcă, ci de Garda financiară : unor membri ai conducerii ziarului **„Dimineața"** li s-au aplicat amenzi : de 45 000 lei și de 75 000 lei. Consilierul prezidențial Al. Mironov a figurat în statele de plată ale cotidianului cu jumătate de normă. E știrea **A.M. Press**-ului și nu avem nici un motiv să ne îndoim de adevărul ei. Singura chestie neclară : dacă 75 000 lei se cheamă amendă, de la ce sumă în sus trebuie să vorbim de fraudă ? ● **DEFINIȚIA TERMENULUI „MINORITATE"** e dată de ziarul **„Libertatea"**. Într-un titlu de prima pagină, a doua zi după alegeri se conchide : „Certitudinea turului doi : Primarii din Capitală — aleși minorității". La „Libertatea", cînd Octavian Andronic lipsește din țară, minoritatea își face de cap. Poate că titlul corect trebuia să fie : „Candidații F.S.N. — căzuții majorității". ● **CHILOȚII LUI CEAUȘESCU.** O anchetă de Geo Ciolcan în **„Românul"** are, în ciuda tonului grav, apăsat de mari răspunderi civice, umorul de situații din Ilf și Petrov. Garderoba împușcaților de la vila „Nufărul" din Neptun s-a deteriorat după ce, vreme de un an, a stat depozitată conform unor H.C.M.-uri elaborate sub privirea înțeleaptă a secretarului general. Chiloții tovarășului și chiloțeii tovarășei nu mai pot fi valorificați pe piață, așa cum sugerează autorul că s-ar fi cuvenit. ● **PUȚINI AU FOST, MULȚI AU RĂMAS.** E vorba, firește, de ilegaliști. **„Politica"**, săptămînal al fundației „România Mare", publică file dintr-un registru al luptătorilor pentru victoria definitivă a leninismului în patria noastră. Familia Roman, cu 8 ilegaliști, întrece la un scor concludent familia Ceaușescu (numai 3). Tot aici găsim și un Celac. În tot registrul, cu putină perspicacitate, aflăm nu numai lista guvernelor actuale, dar și ale celor viitoare. ● **PRIMARUL IDEAL** e, conform sondajului de opinie publicat de revista „22", un bărbat între 30 și 50 de ani, inginer, căsătorit, cu copii. „Antiportretul, cel al unui candidat cu șanse minime, înfățișează o femeie care nu a împlinit încă 30 de ani, necăsătorită, casnică, de profesie scriitoare sau ziaristă". După opinia noastră, șanse la fel de mici le-ar avea și o candidată de 13 ani, căsătorită, cu șapte copii, de profesie guru, cu studii la fără frecvență. ● **MECIUL VINICIUS — ȘTIREANU.** Paul Vinicius în **„Zig-Zag"** afirmă că tatăl lui Octavian Știreanu, directorul de la „Azi" și unul din campionii războiului purtat de cotidianul F.S.N.-ului contra legionarilor de ieri, de azi și de mîine, a fost șef de cuib în comuna Izvorul. Înseamnă că știa el ceva domnul Iliescu, dar nu știa cine și unde. Problema e dacă Octavian Știreanu va reuși să dezvăluie ce a fost tatăl lui Vinicius : ilegalist, trotkist sau dac liber. ● **OLIMP AND COMP.** Un dialog Grid Modorcea — Andrei Șerban în **„Luceafărul"**. **G.M.** (adînc, adînc de tot). Însă spectacolul din Piața Universității n-ar putea fi concurat nici de tragicii greci dacă ar reînvia ! **A.Ș.** (încercînd să fie și mai adînc). Greșiți. Piața lui Socrate era mai universal golănească și mai eficientă. ● **PREȘEDINTE SAU INFRACTOR ?** Acesta e titlul cu care periodicul **„Nemuritorii"** își încheie primul număr demascînd isprăvile lui Ștefan Cucu, fost, pînă nu de mult, președinte al Ligii veteranilor de război. Poate ar trebui să ne reamintim cugetarea unui președinte de C.A.P. după ce a fost împușcat Kennedy : „Asta-i soarta noastră, a președinților !". ● **TOTUL DESPRE PROFIT** în săptămînalul **„Profitul românesc"**. Legea profitului e exemplificată cu maxima economistului Grigore Vavlinski : „Dacă iei nouă femei gravide și le pui într-o singură cameră, copilul nu se va naște într-o lună". Miezoase cuvinte, numai că le zice un rus. Iar dacă ruși știu atîtea despre gheșeft, ciubuc și cîștig, de ce dracu' merg ei numai în pierdere ? Părerea mea e că, deși povestea cu cele nouă gravide nu promite mare lucru, merită totuși încercat. ● **ÎNVESTITORUL FERICIT.** Se cheamă Nicolaus Peitler, e neamț și a băgat 500 000 mărci într-o afacere la noi. Din interviul publicat de **„Economistul"** rezultă că fericirea domnului Peitler i se trage de la faptul că a fost verificat de organele noastre dacă nu cumva e escroc și s-a vădit că nu e. Să-i urăm investitorului să fie fericit și la bilanțul afacerii. Ca să nu mai vorbim de faptul că am dori să vedem și un român fericit, ca urmare a întîlnirii cu un investitor străin. ● **URECHILE DOMNULUI MĂGUREANU.** Afacere Watergate în sectorul 1 al Capitalei ! Candidatul F.S.N., Purnichescu, ascultă — vezi și reportajul din **„România liberă"** — dezbaterile din Comisia electorală pe obicei yankeu. Mare yankeu, Purnichescu ! Gilda Lazăr crede că ar fi vorba de o uneltire a lui Virgil Măgureanu. Eu cred că noii noștri stăpîni nu trebuia să fie învățați să se poarte precum cei vechi, de vreme ce ei sînt chiar cei vechi. ● **GESTIONAREA DEZECHILIBRELOR.** Un foarte temeinic interviu cu domnul Theodor Stolojan în **„România liberă"** intitulat „Dezechilibrele nu pot fi gestionate". Cîteva fraze neliniștesc — dacă mai e încă loc de neliniște în viața noastră : „Am reușit să salvăm încă 1 milion de hectare de însămînțări după dezbateri de aproape o lună, cînd am fost efectiv la un pas de a desființa guvernul... Există miniștri care nu sesizează că înseamnă a lăsa pămîntul nelucrat, jucîndu-se cu prezența lor în guvern". Ca să vezi cum se joacă la noi miniștrii ! ? ● **UN ZIAR DEȘEPT.** Se numește „Bursa", e al oamenilor de afaceri și e citit de oameni care înțeleg mersul vremii. Un sondaj privind necesitatea înființării Bursei în România a demonstrat, la un număr neașteptat de mare de răspunsuri, că întreprinzătorul, ca și omul doar preocupat de starea afacerilor, are idee de legile economiei de piață. Se pare că în multe privințe legile acestea sînt cunoscute și înțelese mai bine de cei care le așteaptă decît de cei care le elaborează. România e prin tradiție țara „formelor fără fond". Punem bazele unei noi tradiții : fondul fără forme. ● **DEVASTAREA LUI NOVACEANU.** **„Tineretul liber"** relatează despre un furt săvîrșit în apartamentul de la Madrid al ambasadorului Darie Novăceanu (cel dat afară din slujbă de redacția „Adevărul"-ui). Nu a fost furat și ambasadorul, amănunt care ar fi schimbat radical fondul problemei. Poliția spaniolă e de părere că hoții sînt și ei tot oameni ai Ambasadei. Vezi, Darie, dacă te duci între profesioniști ! Întrebarea care se pune e însă alta : ce ar fi avut de furat niște hoți din apartamentul unui ambasador român sărac ? ● **ROCKER CAUTĂ ROCKERIȚĂ.** În **„Pop, Rock and show"** un fan înrăit al trupei Monowar caută o fană înrăită a aceleiași trupe. Rockeri din toată lumea, uniți-vă ! ● **INVERS ÎN NICI UN CAZ !** Poetul israelian Shaul Carmel declară, în **„Adevărul literar și artistic"**, că „Revoluția română a fost și revoluția Israelului". Afirmația e măgulitoare, dar cunoscînd situația politică din zonă parcă am ezita să afirmăm, fie și din politețe numai, că revoluția de prin părțile acelea va fi și revoluția română. E bine să aibă fiecare revoluția lui, altfel lese o harababură așa de mare că n-o mai descurcă decît un război. ● **ÎN CURTEA LUI URMUZ.** Cu excepția revistei clujene „Apostrof", care are pînă acum un beneficiu de un milion de lei, toate revistele literare și de cultură merg în pierdere. Totuși — conform declarațiilor din **„Contemporanul"** ale redactorului șef Marta Petreu, „nu ne vrea nimeni. Nu ne vrea Uniunea Scriitorilor, nu ne dorește Ministerul Culturii. O subordonare de acest fel ne-ar feri de riscul provincializării forțate. De pildă, prefectura din Craiova a cerut revistei „Ramuri" să reflecte cultura din județ". „Cultură județeană" — nobil concept. El e întrecut doar de un altul și mai nobil : „cultură locală" pe care l-am descoperit, nu de mult, într-o publicație a poliției din Brăila. ● **RĂSPUNS ACADEMIC.** La Poșta redacției din **„Academia Cațavencu"** răspunsul lui Ioan T. Morar la o ofertă a societății Sitra S.A. : „Am reținut, din pliantul dvs. strecurat în căsuța noastră poștală, că puteți executa «orice alte servicii» pe bază de comandă la tarife convenabile. Am avea noi de executat cu mîna dumneavoastră cîte ceva, dar ne este teamă că ne prind. Și, în plus, nu iese niciodată singur". La care aș completa : și noi vrem ! Cît despre tarife, sînt ele convenabile, totuși cam cît ? Cînd n-ai o rețea de magazine mai amîni plăcerile.

TUDOR OCTAVIAN ■

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

IMPORTANT. Rugăm redacțiile care vor să beneficieze de publicitate gratuit prin intermediul acestei rubrici, îmbinînd în chip decent utilul, injurătura colegială și plăcutul, să ne expedieze prin poștă, curier sau serviciile lor secrete publicațiile pe care le editează. Dacă nu, nu.

În timpul conferinței de presă a U.D.M.R., domnii Demény Lajos și Csapó I. József

CRONICA DE TREI MINUTE

● Figură falsă în jilțul Brătienilor, dl. Radu Câmpeanu face gafa săptămînii, împins de lăcomie politică : deși colegii din Convenția Democratică îl așteptau în după-amiaza zilei de miercuri, cu șampania pregătită, pentru a-și sărbători împreună victoria, dl Radu C. face pe cont propriu o mobilizare a celor aleși, lăsîndu-i pe liderii Convenției cu ochii în soare. Gestul a fost atît de urît încît nici Televiziunea n-a îndrăznit să pomenească despre el. Și totuși lumea trebuie să știe. Oricum, Convenția va exista cu sau fără dl Radu C. — dar cu P.N.L. — liderul liberal care vorbește atît de frumos (care minte atît de frumos) aflîndu-se pe tobogan în propriul partid. ● De altfel, un indiciu în acest sens este și realegerea sa cu mare greutate în biroul permanent al Senatului, operațiune desfășurată recent și în care locul domnului Parizianu Radu era să fie luat, prin vot, fireste, de necunoscutul senator Căluianu de la Galați. Greu la deal ! ● Presiuni interne și externe pentru păstrarea Convenției Democratice. Sufletul ei este dl Corneliu Coposu, aflat în aceste zile în Elveția unde se bucură de un respect deosebit, din partea presei în primul rînd ● Pe acest fond, dl Lucian Cornescu, om de afaceri, nepotul lui Brunea-Fox și șef al unui partid nostalgic — P.S.D.T. — acuză P.N.T.C. D-ul că a primit 2 milioane de dolari de la italieni — frații noștri de gintă. P.N.T.C.D.-ul reacționează și-l denunță penal pe dl Cornescu. Astfel disputa-i gata. Politicale cu iluzii, ca pretutindenea. Slabă nădejde ca nepotul lui Brunea-Fox să cotizeze la țărăniști ● Dl Gheorghe Dincă, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe român, afirmă despre spusele ministrului apărării ungar Lajos Für că nu e vorba decît despre „gloanțe oarbe". Să dea Dumnezeu ! ● Între timp dl. L. Für s-a îmbolnăvit și n-a putut face deplasarea la București pentru a cimenta prietenia cu tovarășii de arme români. „Cerul deschis" să-l fi pedepsit pe tulburătorul de ape ? ● Gorbaciov nu se ajunge cu pensia. La cei 61 de ani ai săi i se urează la mulți ani din toate punctele cardinale, mai puțin din propria sa patrie unde nevastă-sa Raisa are 340 ruble pensie pe lună, bani cu care la Moscova se poate cu greu cumpăra un kilogram de smîntînă ● Rupere de nori la casele de schimb valutar. Guvernul și guvernatorul Băncii Naționale vor să-și bage din nou mîinile în buzunarele cetățenilor. Atît de grosolane sînt măsurile încît nici odiosul n-ar fi îndrăznit. Ghiciți cine a tocat cei peste 4 miliarde de dolari moșteniți de la împușcat (unii vorbesc de șapte miliarde) ? ● Petre Roman se clatină în scaunul F.S.N.-ului. Va spune don Pedro la Convenția F.S.N.-ului, care va avea loc în această lună, Adios muchachos ? Cucuveaua zice că da ! ● Aflăm că dl Miron Cosma, băiat iute la mînie, a fost propus șef de colonie muncitorească în Africa de Sud. Ce mai asalturi asupra Pretoriei ar organiza viforosul Lider, ce mai pantustane ar crea el ! Unii spun că ar fi o legătură între domnii Mihu Miron Biji de la guvern, Miron Mitrea de la misterioasa „Frăție" și Miron Cosma de la Petroșani, via Johannesburg-Capetown. Așa-i cînd „În grădina lui Ioň / toate păsările dorm / Una strigă pe un pai : / Hai Mihai, Mihai, Mihai !" ● Toți ne cer bani, chiar și bogații de la Corporația Financiară Internațională și cei de la Fondul Monetar Internațional. E cît se poate de limpede că zvonul cu 250 lei dolarul la oficial nu e chiar zvon, ci un fixing „sugerat" de F.M.I. Dintr-o simplă manevră de condei contabilicesc F.M.I. ne mai ieftinește cu 20 la sută ● Întrebat dacă-și va indexa cererea privind salariul minim pe economie — de 24 mii lei lunar — ținînd cont că au trecut mai bine de două luni de la avansarea ei către domnul prim-ministru finanțist Theodor Stolojan, dl Constantin Cojocaru ezită să răspundă ● Uluitor — vecinii noștri în clasamentul amărăștenilor din Europa, albanezii, vin la București să ia pilde de cum se face justiție. Nouă ar trebui să ne crape obrazul de rușine : după mai bine de doi ani nu știm cine a masacrat peste o mie de oameni, iar cei prinși i-au trecut justiției române printre degete. ● Biserica Ortodoxă Română anunță o anchetă în România, făcută de Consiliul Mondial al Bisericilor privind persecutarea ortodocșilor de către uniții cu Roma (foști ortodocși). Prea-Fericitul Teoctist tace și așteaptă. Ce ? ● E posibilă o unire a sindicatelor de pe cele două maluri ale Prutului. Consiliul Național Consultativ își deschide reprezentanță la Chișinău. Dacă altfel nu se poate... ● Primarul P.S.M.-ului de la Galați, dl Eugen Durbacă, se află la ananghie. Omul are niște proteze pe rol și e foarte posibil să fie suspendat din funcție. Așa are Tiraspolul toate șansele de a rămîne singurul oraș din Europa de Est care a ales de bună voie comunismul. ● Dl. George Bush o duce greu în campania electorală, atacat fiind de răul de Buchannan. Am mai văzut noi dintr-astea. În orice caz avem ce învăța. Observatorii din partea Institutului Național Republican, care au urmărit cu atîta gomă alegerile noastre locale, ar fi trebuit să ne avizeze pe noi, repetenții la geografie, că Balcanul și Carpatul se întind pînă hăt-colea în Munții Stînoși. Pe lîngă ce i se întîmplă învingătorului lui Saddam, Iliescu, Rațiu și Câmpeanu, cu toț natu' și tot neamu', sînt niște dulci copii. ● Saddam dă cu tifla Consiliului de Securitate, organism manevrat de americani, spunînd că el nu ascultă de această instanță deoarece vrea să nu-l supere pe Dumnezeu, zilnic Păunul de la Bagdad fiind în contact direct cu mai-marele Firii. ● Rănitii în Revoluție se pregătesc pentru o nouă grevă a foamei. Cui îi pasă ? ● Poliția face o razie într-una din zile și adună copiii vagabonzi ai Bucureștilor. Nimeni nu vrea să-i găzduiască, dar vede întreg spectacolul sensibilul domn Alois Mock, ministru de externe la Viena care, fire simțitoare, dă semnalul de zidire a unor așezăminte pentru Gavroche-ii din Capitala României. Asta și vroiam, herr Mock ! ● Scad pînă și salariile minerilor. Păzea că vin !

EUGEN MIHAESCU

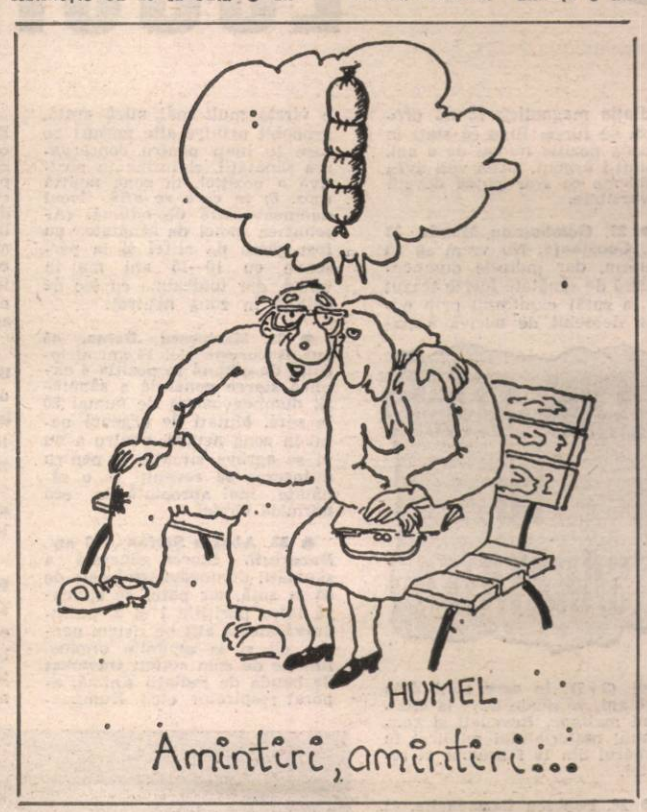

Sănătatea sosește din cosmos

Totul despre bioenergoterapia inginerului dr. Constantin Cojocaru. Pentru întîia oară, inventatorul cunoscutei metode de tratament se destăinuie. Cititorii își pot construi singuri un captator de energie cosmică, asigurîndu-și tratamentul la domiciliu. Despre toate acestea în :

SUPLIMENTUL REVISTEI Flacăra

Patru pagini bogat ilustrate. Citiți-le cu atenție. S-ar putea să aveți revelația unui nou drum în viața dumneavoastră.

Cum au devenit minerii din Maramureș francofoni

În ziua de 22 septembrie 1991, o delegație ministerială română se deplasează în Franța pentru a încheia un protocol de colaborare cu un grup de societăți franceze specializate în management și prospecțiuni miniere. Lucrurile se petreceau cu două zile înainte de declanșarea la București a celei de-a patra mineriade în care guvernul Roman avea să cadă, demis de președintele Ion Iliescu și forțele care-l susțin. Prevăzător, generalul Victor Stănculescu, ministrul industriei, lăsase impresia, atunci, că e retras de la conducerea ministerului de mai bine de două săptămîni. Adevărata situație nu a fost nici confirmată, nici infirmată după aceea de nimeni, pentru simplul motiv că n-a interesat pe nimeni.

În București începe asaltul asupra sediului guvernului, dar delegația română care îi reprezenta pe mineri în Franța încheie protocolul ce prevedea condiții dezastruoase pentru exploatarea de minereuri din țara noastră. În prealabil fusese făcută „pregătirea de artilerie" : timp de un an de zile minerii din minele de neferoase au fost amenințați în permanență cu închiderea minelor și, deci, cu șomajul.

Datele scandalosului protocol româno-francez : în schimbul unor studii de specialitate asupra rentabilizării minelor de neferoase și a resurselor (fapt de neadmis în condițiile în care multe dintre neferoase au deja rol strategic !), partea română urma să dea francezilor bunuri în valoare de peste 16 milioane de franci francezi. Și nu oricum, ci în minereuri concentrate al căror preț era sub cel al pieței !

Bomba explodează însă abia în ianuarie 1992, în urma unui reportaj al Televiziunii Române. Deci după patru luni de la încheierea protocolului. De ce atît de tîrziu ? Pentru că, afirmă surse din domeniu, problema vînzării concentratelor merge pînă foarte, foarte sus. Cît de sus ?! Pînă la conducerea guvernului Petre Roman. Adică pînă la dl Petre Roman, cel care a cumpărat și vestitele „Airbus"-uri.

Constituirea unei comisii de cercetare a demarat greu, abia acum anchetatorii aflîndu-se la fața locului. Deși au fost înștiințați, de federația sindicatelor miniere, atît președintele Ion Iliescu și primul-ministru Theodor Stolojan, cît și noul ministru al industriei care nu e fesenist, ci liberal. Cel puțin așa se spune.

Dl Eugen Tămaș, președintele Federației sindicatelor miniere (135 mii de sindicaliști, deci de circa trei ori mai mulți decît cei ai lui Miron Cosma), relatează : „Semnatarii români spun că nu e vorba de un contract, ci doar de un protocol, dar există documente care atestă că s-a dorit continuarea acestui protocol și intrarea în plin a contractului. Motivația că e vorba doar de un protocol nu stă în picioare. Concentratele de nemetale trebuiau să fie livrate de toate cele trei regii din domeniul minereurilor care ființează în țara noastră — Regia plumbului și zincului Baia Mare, Regia autonomă a cuprului, Regia nemetaliferelor Cluj. E vorba de întreaga lor producție, timp de un trimestru (!). Întrebați dacă ei, liderii sindicali, au știut de semnarea unui protocol în asemenea condiții, dl Tamaș răspunde afirmativ, adăugînd însă că sindicatele au cunoscut doar faptul că se va semna o colaborare cu francezii, fără a ști ceva despre condiții. Abia tîrziu, prin noiembrie, au aflat sindicatele adevărata stare de lucruri, intervenind pentru ultima oară în momentul cînd s-au făcut restructurări în Ministerul Industriei. În acel moment lucrurile luaseră o întorsătură cu totul ciudată, dar în obiceiurile casei. Subsecretarul de stat Nicolae Dicu, cel care semnalase existența protocolului cu pricina, fusese eliberat din funcție, în timp ce principalul autor al tranzacției, Constantin Soare, rămînea pe mai departe în minister, pe funcție de director adjunct. Patronii săi îl piteau, prin urmare. Întrebat asupra existenței unui comision în această afacere, dl Eugen Tămaș este de părere că în toate afacerile de acest gen se acordă și un comision. Cine urma să ia comisionul ? Întrebare al cărei răspuns, sîntem siguri, nu va fi aflat la Baia Mare. Și, după cum se pare, nici la București.

Ancheta bate pasul pe loc, vor veni alegerile generale, va fi un nou guvern și totul se va petrece ca în tragica poveste a zilelor de 16—22 decembrie 1989. Adică minerii au hotărît să dea concentratele francezilor de pomană. Asta pentru că ei, minerii, sînt francofoni get-beget, cît și pentru faptul că dl F. Mitterrand i-a făcut o vizită domnului Ion Iliescu, iar dl Petre Roman, școlit la Toulouse, vorbește frănțuzește ca pe apă...

EUGEN MIHAESCU

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (III)

ECOSINERGETICA

● **20. Munteanu Luiza, 38 ani, București.** Starea generală a sănătății 66 la sută iar patul este în poziția 5. Stați de 13 ani în această poziție și probabil aveți deja probleme în partea inferioară a bazinului și la membrele inferioare (varice, tulburări de mers etc.).

● **21. Popian Gelu, 38 ani, Timișoara.** Sănătatea dumneavoastră, foarte bună (81 la sută) este explicată de poziția patului, în zonă neutră (poziția 6). Încercați să nu faceți amenajări în casă care să implice schimbarea amplasamentului locului de odihnă. Ar fi păcat.

● **22. Mihuță Adela, 29 ani, București.** Indicele de sănătate 75 la sută, iar poziția patului 2+7. Bine că stați numai de 2 ani în această poziție, foarte nocivă (datorită efectelor sinergice pe care le induce radiația magnetică). Dacă nu faceți urgent operații de mutare a lui în zonă neutră, veți avea în curînd probleme grele, nu numai la inimă.

● **23. Cumpănașu Florian, 16 ani, București.** Indicele de sănătate al dumneavoastră (86 la sută), bun încă, poate fi în continuare îmbunătățit sau se poate înrăutăți. Depinde de atenția pe care o veți acorda problemei poziției patului, care corespunde în prezent cazului 3. Bine că această poziție are numai 2 ani... vechime.

● **24. Ciolacu Melania, 19 ani, Rîmnicu-Vîlcea.** Indicele de sănătate (92 la sută) reflectă o situație normală pentru vîrsta dumneavoastră. Patul se situează în poziția 1, adică aveți probleme dimineața la trezirea din somn (amețeli, dureri de cap, stări de oboseală). Încercați, dacă se poate, să-l trageți cu circa 50 cm, în direcția picioarelor. Există și soluția să dormiți cu capul la extrema cealaltă a patului; veți constata însă că în timpul nopții vă veți trezi adesea cu genunchii strînși către bărbie. Ce să-i facem. Adesea picioarele sînt mai... inteligente decît capul.

● **25. Tudor Vasilica, 35 ani, Iași.** Indicele general al sănătății dumneavoastră este de 76 la sută. Ar fi și mai bun (ceea ce la vîrsta aceasta ar fi chiar de dorit) dacă n-ați dormi în poziția 5. Luați măsuri.

● **26. Zamfirescu Georgeta, 47 ani, Bacău.** Indicele dumneavoastră de sănătate este de 67 la sută iar poziția patului 2+7. Radiația magnetică vă dă probabil de furcă. Bine că stați în această poziție numai de 6 ani. Mutați-l urgent, altfel veți avea probleme ce s-ar putea dovedi ireversibile.

● **27. Gomboșanu Magda, 37 ani, Constanța.** Nu vrem să vă speriem, dar indicele dumneavoastră de sănătate foarte scăzut (53 la sută) explicabil prin poziția deosebit de nocivă a patului (3+7), în care stați deja de 8 ani, vă poate duce la afecțiuni maligne. Revedeți și conținutul materialului publicat în numărul din 19 februarie al revistei.

● **28. Popescu Carmencita, 41 ani, București.** Indicele de sănătate 60 la sută, poziția patului 3. Explicabil. Posibile probleme cu inima și cu alte organe din cavitatea toracică și abdominală. Luați măsuri în consecință.

● **29. Piperiu Lidia, 42 ani, București.** Indicele sănătății dumneavoastră, de 83 la sută, se acordă perfect cu poziția locului de odihnă, în zonă neutră (poz. 6). Încercați să nu vă plictisiți de acest aranjament interior, pe care-l aveți (cel puțin în ceea ce privește poziția patului) deja de 7 ani.

● **30. Lăzăroiu Maria, 44 ani, Pitești.** Indicele de sănătate 74 la sută, poziția patului 4. Dormiți, după cum declarați, de numai 4 luni în această poziție. Nu este semnificativă nici o relație între cei doi parametri, tocmai datorită duratei scurte de odihnă în poziția actuală. Oricum, soluția de aranjament în cameră nu este fericită. Căutați o altă soluție.

● **31. Georgescu Elena, 54 ani, București.** Excelent! 84 la sută la vîrsta dumneavoastră, mai bună decît a multora situați la o vîrstă mult mai mică arată, probabil printre alte măsuri pe care le luați pentru conservarea sănătății, și influența pozitivă a poziției, în zona neutră (poz. 6) în care se află locul dumneavoastră de odihnă. (Asemenea indici de sănătate au fost găsiți de altfel și la persoane cu 10—15 ani mai în vîrstă, dar totdeauna cu loc de odihnă în zonă neutră).

● **32. Marinescu Doina, 45 ani, București.** Cei 14 ani ai locului de odihnă în poziția 4 explică starea generală a sănătății dumneavoastră de numai 50 la sută. Mutați de urgență patul în zonă neutră, pentru a nu vi se agrava situația și pentru a încerca să reveniți la o sănătate mai apropiată de cea normală vîrstei.

● **33. Abagiu Ștefan, 60 ani, București.** Starea generală a sănătății dumneavoastră este de 66 la sută, iar patul se situează între pozițiile 1 și 2, putîndu-vă afecta atît pe sistem nervos cît și la anumite organe, funcție de cum sînteți traversat de banda de radiații (inimă, aparat respirator etc.). Dumneavoastră știți cel mai bine. Rețineți deci că nu numai nodurile geopatogene (de neutralizarea cărora vă interesați) sînt nocive. În ceea ce privește mijloacele de localizare a zonelor de radiații, vă sugerăm să participați la demonstrațiile practice ce le vom face în cadrul conferințelor pe această temă și care vor fi comunicate din timp în cadrul rubricii.

● **34. Oțelea Salomeia, 49 ani, Focșani.** Dormiți de 19 ani într-un pat situat în poziția 3 și aveți 53 la sută indicele de sănătate. Riscați contractarea unor afecțiuni maligne sau/și probleme de altă natură în zona toracică — abdominală. Vă sfătuim să vă schimbați de urgență locul de odihnă.

● **35. Corbeanu Elena, 37 ani, Zimnicea.** Indicele de sănătate (73 la sută), încă acceptabil se poate înrăutăți în timp, întrucît locul dumneavoastră de odihnă este în poziția 2+7, banda magnetică (poz. 7) fiind aici cea mai periculoasă. Trei ani este prea de ajuns în această poziție.

● **36. Belu Maria, 48 ani, Valea Calului — Argeș.** Indicele dumneavoastră de sănătate este foarte scăzut (48 la sută) iar poziția locului de odihnă foarte nocivă (4+7). Mai sînt și alte cauze care au intervenit în starea sănătății, întrucît, după cum declarați, în această poziție dormiți relativ de curînd. Oricum, patul trebuie mutat.

● **37. Cornelia G., 62 ani Brașov.** Probabil n-ați înțeles că răspunsurile se publică în cadrul rubricii și nu se trimit prin poștă. V-am scris numele cu inițială în ideea că dorința de anonimat a fost cauza solicitării în acest sens și vă rămînem datori un timbru. Indicele dumneavoastră de sănătate este de 52 la sută iar patul este amplasat undeva între pozițiile 2 și 3.

● **38. Rotaru Lucreția, 57 ani Birlad.** Indicele dumneavoastră de sănătate este de 58 la sută iar patul este în pozbitia 4, putîndu-vă afecta funcțiunile unor organe din cavitatea toracică. Bine că stați numai de doi ani în această poziție. Mutați-vă locul de odihnă.

● **39. Stavăr Edith, 60 ani Baia Mare.** Starea generală a sănătății 64 la sută iar patul este situat în poziția 5, cu probleme posibile la organe situate în partea inferioară a bazinului și la sistemul locomotor.

● **40. Stavăr Gheorghe, 71 ani Baia Mare.** Nu are atîta importanță poziția patului în raport cu punctele cardinale. Important este ca el să nu fie traversat de radiații. Poziția patului (în cazul de față, 5) și indicele de sănătate (al dumneavoastră este de 54 la sută) sînt cele corespunzătoare momentului în care se face analiza și nu momentului în care ați completat formularul. Probabil că e vorba de patul din Baia Mare și nu de cel din Moldova, unde spuneți că stați 6 luni pe an.

Dușmanul soseste din interiorul pămîntului

Vă sculați dimineața cu senzație de oboseală, dureri de cap, ameteli? Vă treziți cu nasul înfundat? Acuzați dureri la coloana vertebrală sau în organe din cavitatea abdominală? Simțiți senzații de sufocare? Aveți contracții (circei) în timpul nopții? Aveți picioarele umflate? și varice rebele? Aveți greutăți în menținerea echilibrului, tulburări de mers? Asemenea afecțiuni sau altele mult mai grave pot deveni cronice și conduc la situații ireversibile.

Factorul nociv care poate provoca asemenea stări sosește din interiorul pămîntului. Ele pot fi datorate fie unor mișcări de apă undeva în adîncime, fie ca efect al proceselor termice din interiorul pămîntului.

Cu 30 de ani în urmă a fost descoperită existența unor radiații de natură radioactivă care străbat scoarța pămîntului și se aliniază sub forma unor pereți verticali de circa 20 cm grosime și care se repetă din 2—3 metri. Acești pereți invizibili apar ca o rețea (Rețeaua geobiologică a Terrei, prescurtat RGB). În numărul 7 (19 februarie) profesorul universitar dr. Dan Alexandru le-a descris pe larg. El ne oferă în continuare posibilitatea de a ne cunoaște zonele neutre sau nocive din interiorul apartamentului sau al locului de muncă. Amplasarea patului, a fotoliilor peste o zonă de încrucișare a nodurilor geopatogene (punctele de încrucișare a radiațiilor) poate conduce în timp la apariția unor maladii deosebit de grave.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Important: nu trimiteți talonul completat la mașină; talonul trebuie scris în mod obligatoriu de către persoana în cauză.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm, scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei), prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

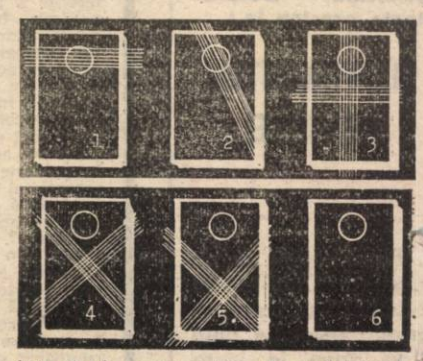

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseala la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (imbolnăviri lente) la git (poz. 3); la plămîni, stomac, vezica biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); imbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zona neutră.

DOI MEDICI ÎN DIALOG PRIN MIJLOCIREA „FLĂCĂRII"

Stimate domnule doctor Elthes,

Vă cunosc din perioada cînd vă luptați cu greutățile, cu ignoranța și invidia colegilor de breaslă ca să răzbateți pentru a vă breveta medicamentele salutare în tratarea unor boli hepatice. În acea vreme, eu conduceam la Brăila un cabinet experimental al Ministerului Sănătății, destinat bolilor incurabile de piele și colagenozelor și mă luptam să brevetez cel mai eficace medicament ulceros „Gelul antiulceros T.A.". În acea perioadă, revista „Flacăra" ne-a făcut destulă popularizare pentru ca invențiile noastre să izbîndească, fiind și eu, ca și dumneavoastră, foarte cunoscut în România și peste hotare.

Din păcate, medicamentele noastre — „Elcohepul" și ceaiurile, ca și medicamentul meu antiulceros — deși au fost brevetate și sînt cunoscute pentru eficacitatea lor — nu se găsesc în farmacii, iar bolnavii nu au de unde să le cumpere. Preocupările mele științifice au destulă tangență cu bolile de ficat și în puținele cazuri cînd mi-a parvenit „Elcohepul", am fost mulțumit de rezultatele și eficacitatea lui. Este prea puțin însă !

Medicamentul dvs. nu se găsește, ca să nu mai vorbim de combinația ceaiurilor pe care le administrați. Vă scriu în speranța unei colaborări fructuoase. Vă propun deschiderea, la Oradea, la Băile Felix, sau la Beiuș, a unui centru medical privat „Elcohep S.R.L. — Elthes-Torjescu" pentru boli incurabile de piele și colagenoze, ca și pentru bolile hepatice, colaborare posibilă, avînd în vedere că în luna februarie se va constitui în România „Fundația Alexandru Torjescu", fundație mondială de care își pot lega speranțele mulți bolnavi ce au nevoie de medicamentele noastre.

Vă rog să răspundeți acestei propuneri prin intermediul revistei „Flacăra".

Cu deosebită considerație,

Alexandru Torjescu

Stimate domnule dr. Torjescu,

În știință, colaborarea nu poate fi decît binevenită. După cum știți, eu mă ocup cu tratamentul bolilor hepatice și biliare, folosind preparatul „Elcohep". Dumneavoastră ați abordat, între altele, tratamentul bolnavilor de SIDA, preocupare remarcabilă, mai ales dacă ea se recomandă și prin unele rezultate. Medicii și farmaciștii sînt datori să vă ajute, dacă acest lucru este posibil. Bolile cronice grave determină adesea ori și leziuni hepatice, deci sprijinul meu ar putea veni pe această bază. Problema colaborării sau a înființării unei societăți mixte stă însă sub semnul unor întrebări legitime. Eu nu cunosc în nici un fel rezultatele dumneavoastră, apreciind în același timp că cele mai mici semne favorabile trebuie să fie luate în considerație. De aceea, am nevoie de o documentare cît mai completă și posibilitatea de a examina 4—5 bolnavi de SIDA, aflați în prezent în tratamentul dumneavoastră. Sper că veți înțelege

aceste „pretenții", deoarece miza este mult prea mare.

Cu deosebit respect,

Ladislau Elthes

Din secretele artelor marțiale

Artele marțiale cîștigă teren. Pe străzi sau în parcuri vezi copii care imită onomatopeic și prin gesturi tehnica lui Bruce-Lee vizionată la video. Va fi omul viitorului imbatabil și aproape de noțiunea super ? În orice caz, dorința de perfecționare nu l-a părăsit.

Profesorul de arte marțiale Dan Rizescu nu este neapărat un „stăpîn", în sensul spiritual al termenului. Mai degrabă modest umanist care încearcă cu răbdare să indice elevilor săi drumul progresului. La antrenamentele inițiate de Domnia sa, sînt primiți cei care vin cu gînduri bune. Predomină tinerii recomandați de chiar părinții lor, de cunoștințe comune sau persoane de încredere.

— De ce această denumire de arte marțiale, domnule Rizescu ? De ce nu sporturi marțiale ?

— Denumirea s-a dat în urma concluziei la care s-a ajuns după mai multe dezbateri. Nu este vorba de sport. În sport, la categorii egale (box, lupte) cîștigă cel mai bine pregătit. În artele marțiale categoriile de greutate (masă) nu există. Nivelul, rezultatele la care ajung unii depășesc orice record sportiv, chiar orice închipuire. Prin forță nu se pot sparge cărămizi ; prin artă, da. Pregătirea psihică la care ajung cei avansați este artă.

Asist la antrenament. Dacă cineva se prezintă aici cu deprinderi urîte (înjură sau bea), profesorul încearcă să i le îndepărteze, să-l cizeleze și să scoată la suprafață ce e bun în el. Elevii se selectează singuri pe parcurs. Ei contribuie unul la educarea celuilalt și la crearea unei atmosfere propice prin exemplul personal, maniera de lucru, competență. Aici respectul este un zeu căruia i se închină toți. Fiecare este respectat pentru ce știe să facă. Chiar și un bătăuș de stradă sau un bețiv se consideră că trebuie respectați pentru ceea ce știu. Astfel de elemente comit greșeala de a nu avea răbdare și se grăbesc să învețe totul rapid. În general însă, vagabonzii sînt excepții rare. Cel mai des vin oameni interiorizați, complexați dintr-un motiv sau altul, care vor să depășească neplăcerile acestor stări. Ei sînt structural adevărați viitori luptători care nu se resemnează în fața vieții. Meritul le este mai mare decît al celor înzestrați nativ. Aici se și ascunde miracolul artelor marțiale. Practica lor nu înseamnă să ajungi superman într-un an. Dacă în trecut din o sută de trecători te băteau 99, după 5 — 10 ani nu te vor mai bate decît 50 și aceasta înseamnă mare lucru.

Antrenamentul de karate începe cu salutul Rei — practică obișnuită cînd se intră în DOJO (sală de antrenament). Este un salut al sălii vizînd pe toți cei care au lucrat aici : „salut pe cine a transpirat și muncit aici, pe strămoșii mei antrenorii". După salut urmează MOKSO — meditația — elevul fiind pus să stea într-o poziție specifică și în gînd să-și răspundă de ce practică artele marțiale, să se relaxeze, să împiedice vagabondajul minții, să-și suprime gîndurile nefolositoare. Începe transformarea indivizilor complexați sau leneși în oameni de acțiune. Ei se deprind cu transpirația și efortul. Etapa următoare, încălzirea tuturor segmentelor corpului (mușchi, încheieturi) se realizează prin exerciții ușoare de gimnastică : flexiuni, genuflexiuni, flotări, rotirea membrelor sau a capului, încălzirea pumnilor, sărituri etc. Aceste mișcări nu sînt neapărat proprii karatelor ; este o simplă gimnastică pregătitoare, utilizată în fiecare sport pentru a evita întinderile musculare. Se trece la tehnici propriu-zise de apărare și eschivă. Progresul real în tehnici de apărare nu se poate realiza decît dacă sînt posedate cel puțin la un nivel egal sensul și tehnica atacului. Mișcările sînt rapide, uneori fulgerătoare. Loviturile de atac sînt înfruntate cu cele de eschivă. Eschivele realizează contacte mai lejere conducînd brațul sau piciorul adversarului într-o direcție, cel care eschivează punîndu-se la adăpost prin îndreptarea spre altă direcție. Elevii constată că membrele au căpătat o anumită îndemînare care se poate extinde de la arte marțiale la alte domenii artistice sau strict funcționale. Se deprinde capacitatea de a face efort, inexistentă pînă atunci la copii sau adolescenți. Educația voinței, canalizarea ei spre direcția voită și, lucru mai important, munca cu psihicul, tonifierea sa sînt alte obișnuințe benefice. Sînt predate treptat noțiuni de apărare și atac alternînd tehnicile de brațe cu cele de picioare. Implicit se trece prin faze de întărire a corpului, de dobîndire a condiției fizice și în paralel a relaxării. Intuiția și simțul pericolului se dobîndesc tot prin arte marțiale. Odată pregătit pentru lupta cu durerile fizice, poți să te consideri și călit psihic.

Antrenamentul se apropie de sfîrșit. Sînt martor la un joc de mișcare pentru relaxarea psihică și fizică. Cineva desemnat a fi „Comoara" stă la mijloc și în funcție de vîrsta elevilor este încercuit de persoane care fi apără de ceilalți colegi pe post de atacatori.

Un om care a practicat cît de puțin artele marțiale se mîră mereu cum a putut trăi pînă acum în ignoranță, cît de handicapat a fost cu multe resurse psiho-fizice, dar efectiv un handicapat care nu știa că are potențe nebănuite, miraculoase.

Artele marțiale sînt o investiție ieftină pentru declanșarea unor energii adormite. Poate de aceea cu o săptămînă înaintea celui de-al doilea scrutin electoral, domnișoara Forje Mărgărita, cercetător științific în biochimie, s-a adresat domnului Rizescu. Dorea să învețe secretele artelor marțiale în mai puțin de o săptămînă. La alegeri fusese desemnată observatoare. Profesorul a zîmbit...

RADU POPA

SIDA LA ROMANI

Un bărbat și o femeie, amîndoi singuri și cu cîte un copil, se întîlnesc, se iubesc și pornesc în viață împreună. Fructul dragostei lor este un copil care moare la șase luni de la naștere. Spitalul cheamă părinții pentru efectuarea analizelor și aceștia se dovedesc a fi amîndoi bolnavi. De unde au luat boala ? Incursiunea dureroasă în biografia celor doi o indică clar pe prima soție a bărbatului, surprinsă în flagrant delict de mai multe ori, respectivii bărbați fiind și autohtoni, și din alte continente. Și, pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, psihicul cedează și un ulcer perforat pune capăt vieții celui care a vrut să-și elibereze cerul de nori. Lasă în urmă, în întîmpinarea soției, un al doilea copil. Și, pentru că legile sufletului nu sînt aceleași cu cele ale rațiunii, tînăra soție înfruntă riscul și copilul se naște, însemnat de boală. În acea casă obișnuită, care poate fi a ta sau a mea, se află o femeie și un copil sugar condamnați și alți doi copii mici, neștiutori și neajutorați.

Unul dintre organismele care își dedică activitatea cercetării acestei boli este „Asociația SIDA", asociație neguvernamentală, non-profit, înființată în octombrie 1990. Ea își desfășoară activitatea de la 1 ianuarie 1991 în laboratoarele de cercetare virusologică din Calea Victoriei nr. 135. Asociația are ca scop depistarea cazurilor cu infecție HIV, urmărirea clinică a celor depistați, ajutor umanitar și educație sanitară.

Doamna directoare, medic primar Alexandrina Diamandi, îmi dă date grăitoare : „În cursul anului 1991, «Asociația SIDA» a efectuat 13 960 teste serologice : 9 033 pentru adulți și restul pentru copii. Au fost depistați 34 adulți și 273 copii seropozitivi pentru HIV. Reiese că infectarea adulților este de 0,3 la sută și, ca fenomen particular pentru România, se constată frecvența mare a infecției în rîndul copiilor. 50 la sută dintre copiii seropozitivi pentru HIV din Europa sînt în țara noastră, grupa de vîrstă cea mai afectată fiind cea între 1—3 ani. S-au depistat foarte multe cazuri de infecție în leagăne, orfelinate și la copiii pluri-spitalizați. Un număr de testări făcute pentru mame arată un procent mic de pozitivitate, fiind în evidența «Asociației SIDA» numai 5 mame infectate".

Președintele „Asociației SIDA" este dr. Ion Pătrașcu, cercetător pentru retrovirusuri. În cursul anului 1991, dr. Pătrașcu a sprijinit și a dotat încă două laboratoare de virusologie cu scopul depistării infecției cu virusul imunodeficienței umane: unul la Craiova, condus de prof. dr. Constantin Voiculescu și altul la Arad, condus de dr. Ileana Dragomir. Tot în cursul, aceluiași an, cu sprijinul Centrului de medicină preventivă din Capitală, s-a înființat un Cabinet de consultații atît pentru adulții, cît și pentru copiii seropozitivi pentru HIV, în strada Precupeții Vechi nr. 1, unde consultațiile sînt asigurate de către medicul specialist Ecaterina Mateescu. În cadrul acestui cabinet, seropozitivii sînt luați în evidență și consultați gratuit, medicamentația este gratuită și tot gratuit sînt testați membrii familiilor și persoanele cu care aceștia vin în contact frecvent.

În decembrie 1991, firma „Panasonic" a oferit „Asociației SIDA" o donație de 1 000 000 lei, un televizor color și un video cu 60 casete, dintre care 10 casete cu desene animate. Și, cum dar din dar se face, televizorul și aparatul video cu casetele lui au luat drumul Secției de copii bolnavi SIDA din Spitalul clinic dr. Victor Babeș, bucurîndu-le Crăciunul. Tot de Crăciun, s-au cumpărat și pachete cu îmbrăcăminte, încălțăminte, dulciuri, fructe, precum și medicamente pentru cei amăriți în nenorocirea lor.

Dar noi, noi ceilalți, cu ce contribuim la lupta împotriva cumplitei boli ?

În primul rînd, solidarizîndu-ne cu cei bolnavi. Legați, prin mii de fire, și la bine și la rău. Afecțiunea, încrederea și speranța trebuie să ne călăuzească pașii pe drumul greu către victoria științei asupra întunericului.

În al doilea rînd, prin folosirea singurei arme de care dispunem : prevenirea. Este necesară o foarte bună informare. Și pentru aceasta, să ne documentăm.

CRISTINA ATANASIU

În doi ani, s-au umplut sute, poate, mii de pagini de revistă cu strigăte S.O.S. lansate de doctori disperați de situația fără precedent în care ne găsim.

Numărul avorturilor în România, după o lungă perioadă de interdicție, dublată de obligarea femeilor — sub amenințarea cu închisoarea — de a da naștere unui număr minim de patru copii, a atins cifre astronomice.

Da, s-a scris foarte mult pe această temă. Nu destul, însă. Ori, poate nu cum trebuia. După atîția ani în care zeci de mii de femei au simțit în ceafă răsuflarea morții, inspăimîntate nu atît de pieirea lor, cît mai ales de pustiul și jalea în care ar fi rămas copiii lor deja născuți, după atîția ani în care, zeci de mii de femei, privindu-și copiii, au avut totuși puterea să hotărască, mai bine mor decît să aduc încă un nenorocit în lumea asta nenorocită, după atîți asemenea ani de groază, mai poți impresiona o femeie prin dramatismul unui articol de ziar, fie el și cutremurător ? Nu știu.

Ceea ce știu, ceea ce știe acum o țară întreagă, o lume întreagă este că în 1990 România a intrat în Cartea recordurilor cu aproape un milion de avorturi. Mai exact, 973.973 avorturi la cerere.

Avorturile sau cum se iese din Europa

N-am adunat cele 77 111 avorturi spontane și 1181 avorturi provocate, la ultimul capitol intrînd pacientele ajunse la spital în stare foarte gravă pentru care fiecare minut putea fi fatal și care, spre a ușura o intervenție rapidă și la obiect, au fost nevoite să declare cum și-au provocat avortul. Cît despre „spontaneitatea" unui procent important din cele 77 111, ce să mai vorbim ! Medicii socotesc că cel puțin jumătate din ele sînt, de fapt, provocate. Doamna doctor Mihaela Badea numește asta remanență comportamentală.

Am dorit să vă oferim un tablou comparativ al avorturilor în lume și la noi. Ne-a fost imposibil. Și știți de ce ? **Pentru simplul motiv că diferența între situația cea mai alarmantă în lumea civilizată și situația din România este de aproape... un milion.** Da, ați citit corect. În lumea civilizată, avorturile la cerere

într-un an abia ating cîteva mii. Cînd se ajunge la zeci de mii, situația e socotită foarte gravă. Iar cînd se trece de suta de mii e dezastru.

Vă rog să rețineți. E vorba de avorturi la cerere ! Nicăieri în lume — cu excepția țărilor subdezvoltate, în care prea puțini sînt cei care știu să scrie și să citească — femeile nu mai apelează astăzi la babe.

La noi, în 1990, au murit 181 de femei, iar anul trecut, în 1991, 113. Au murit lăsînd în urmă familii îndurerate, copii orfani.

Într-unul din numerele noastre viitoare, vă vom prezenta S.E.C.S., Societatea de educație sexuală și contraceptivă, ce își desfășoară, prin cei aproape 500 de voluntari, activități în 15 județe din țară și un experiment unic în România — ore de sexologie, realizate de două socioloage de la Institutul de igienă din București.

Pînă atunci, vă propunem să ne scrieți exprimîndu-vă părerea asupra problemelor ridicate, cu toată gama lor de implicații sociale, culturale, morale. Întrebărilor dumneavoastră, vor răspunde, prin intermediul revistei, reputați specialiști.

POLIZU — un spital din România

Poate nu chiar ca oricare altul. Cine n-a auzit de maternitatea Polizu ? **În 70 ani de existență, aici s-au născut peste 400 000 copii.**

Din 1 ianuarie 1990 pînă în 15 februarie 1992, tot aici au fost avortați — la cerere — 37 753 copii. S-au născut numai 8 490.

Multe ne-a mai fost dat să vedem și să trăim în socialism. Am răbdat de frig, de foame, de frică, am stat la cozi. De tot felul. Numai coadă la avorturi n-am văzut. Asta a apărut după revoluție. Este unul din puținele drepturi cîștigate și păstrate, de care se face uz în neștire.

C.V. beneficiază de el pentru a cincea oară. Îmi spune „e dreptu' meu, că acum e democrație și liberalizare, și ce-ai mata cu mine, că doar plătesc !". Plătește, sigur că plătește, 500 de lei, să fie la îndemîna oricui. Cele care s-au dus la „babe" sînt de două ori cîștigate — întîi că le costă mult mai mult, apoi, că au infinit mai multe șanse să rămînă fără uter sau să moară

„Înaintea chiuretajului — îmi spune dr. primar **Luminița Dima**, — le explicăm femeilor care sînt riscurile și le propunem căi de contracepție pentru viitor. Cele mai multe refuză, „mai bine mă feresc eu", ne spun. Și se feresc așa de bine, că în trei-patru luni sînt înapoi. Cele care, totuși, după multe insistențe au acceptat pilulele oferite gratuit de spital, fac un scandal îngrozitor cînd revin... însărcinate. „Te-am ascultat, doamnă doctor, și uite ce mi-ai făcut !". Apoi ne povestesc cum au luat ele o vreme pi'ula, după care au uitat, e drept, cîteva zile, dar cînd și-au adus aminte, au înghițit cîteva deodată, și pentru zilele uitate. **Și cînd te gîndești că e vorba de o ordonare elementară a vieții personale; efortul de a lua, zilnic, cîte o pilulă, timp de 21 de zile pe lună !"**

Ce e de făcut?

Soluția e una singură — EDUCAȚIA. „O educație diferențiată — îmi spune doctorița Dima. Pentru femei și pentru educatori. Femeile trebuie să înțeleagă **că folosirea mijloacelor de contracepție nu e numai o chestiune de civilizație elementară, ci și una de sănătate. Orele de educație sexuală în școli trebuie să înceapă de la o vîrstă cît mai mică.** Singurii, însă, care după părerea doamnei doctor pot face corect și eficient această educație, sînt profesorii, diriginții, oameni pe care elevii îi ascultă, îi respectă și în care au încredere.

Întrebarea „ce putem face" revine obsedant și în discuția cu **dr. Mihaela Badea**, cea care, din partea Ministerului Sănătății, coordonează problema asistenței medicale pentru obstetrică-ginecologie. Aflu că în țară a intrat o cantitate impresionantă de produse anticoncepționale, refuzate, inițial, cu îndîrjire de către populație. Dacă mai bine de un an acestea au stagnat în depozitele oficiilor farmaceutice, acum depozitele sînt goale (cum se explică atunci numărul halucinant al avorturilor ?), așteptîndu-se onorarea contractelor încheiate, conform cărora gama **produselor contraceptive importate se mărește simțitor, inclusiv cu produse vest, creîndu-se, astfel, posibilitatea prescrierii în funcție de patologia femeii.**

Prin eforturile experților Băncii mondiale care a acordat Ministerului Sănătății un important împrumut, experților OMS, Ministerului Sănătății și direcțiilor sanitare sînt în curs de creare **11 centre de planificare familială (ce vor funcționa în municipiile unde există facultăți de medicină), foarte modern gîndite, care vor coordona, pe lîngă activitatea medicală în domeniu, și pe cea de educație sanitară, pentru 4—5 județe limitrofe. Li se vor adăuga 230 de centre mici, cîte 3—5 pentru fiecare județ.**

Că aceste centre vor exista, e un lucru formidabil. Eficiența lor, însă, depinde numai de noi. Nu le mai ignorați !

ROXANA PAICU MANOLESCU
Fotografie de GIG MOTOIANU

RISCURILE AVORTULUI PROVOCAT

- Inflamațiile infecțioase. **De reținut că și banala anexită — pe care cele mai multe femei o poartă cu acutizări în sezoanele reci — toată viața după un asemenea avort — poate duce la sterilitate.**
- Imposibilitatea de a păstra o sarcină ulterioară, dorită (avortul spontan).
- Histerectomia totală (scoaterea uterului, de cele mai multe ori și a anexelor).
- **În numeroase cazuri sînt afectate și alte organe (printre cele mai redutabile maladii, numărîndu-se insuficiența renală cronicizată).**
- Decesul.

RISCURILE AVORTULUI LA CERERE

- Infecția, *provocată nu neapărat de sterilizarea incorectă a instrumentarului — deși, și acesta este un risc în condițiile vitrege în care se lucrează — ci și de flora vaginală, care, prin avort, se exacerbează. În funcție de stadiul său, endometrită, pelviperitonită sau peritonită, inflamația necesită un tratament îndelungat și costisitor, putînd provoca, în unele cazuri, chiar decesul.*
- *Eventualele resturi rămase în vagin, ce pot declanșa grave infecții și necesită, un nou chiuretaj.*
- *Un uter de proastă calitate — după inflamații sau chiuretaje repetate, sau cu probleme congenitale — se poate perfora chiar în condițiile în care intervenția a fost făcută corect și cu foarte multă atenție.*
- Decesul.

CIFRE, PUR ȘI SIMPLU ?

	1991	1992
Avorturi la cerere	973.973	789.096
Avorturi spontane	77.111	76.976
Avorturi provocate	1.181	862
Decese prin avort	181	113

ÎNTREBARE DE 100 DE PUNCTE

Știați că unele agenții de presă au transmis informația după care îndepărtarea României de clauza națiunii celei mai favorizate e direct proporțională cu mărimea numărului avorturilor ?

DI IN

Aparent, lucrurile sînt clare dna ing. Dediu Lucica Antoaneta I.J.C.C.P. Alba se hotărăște să-și de la etajul 10 al blocului de dom obișnuiau să arunce resturile men și l-a dat pe grămada de gunoi afla

În urma acestei dispariții a se întreține și un întreg șir de într noastră anchetă își propune ca tabloul moral al victimei, să gă asemenea act disperat. Ce a

Ardealul cu ghinion?

Dacă ar fi să spicuim în grabă d cheie din fișa personală a victimei, de amintit următoarele : dna Dediu cica Antoaneta a fost absolventă a c rilor de zi ale facultății de chimie mentară din Galați a lucrat o oadă în cadrul I.I.L. Alba ca ingin specialitate devenind soția medi Alexandru Craiovan, a dat naștere doi copii, Maria-Luiza și Iuliu-Hor azi în vîrstă de 19, respectiv 17 ar imediat după pronunțarea divorțului transferat în cadrul Inspectoratului detean pentru Controlul Calității duselor (I.J.C.C.P.), ca inspector agr mentar

Ce își amintesc persoanele care au noscut-o mai îndeaproape ? „Era o veselă, optimistă, plină de elan, colege de grupă în facultate, o cu team bine. Era și ambițioasă, și stă pe sine. Între timp se transformas norm, era de nerecunoscut. Se pare necazurile au doborît-o. Nu știu da făcut bine plecînd în Ardeal, tocmai Alba Iulia... Acasă, la Brăila, l mamă și lîngă soră, poate i-ar fi mai bine..." conchide una din fostele lege, aflată încă sub puternica im sie a înhumării de la Brăila.

„Eu am cunoscut-o prin 1986. Era fire neașteptat de singuratică și neî zătoare. Mă mutasem de curînd și e apropiere și întîmplător ne-am cu cut. Devenisem un soi de duho Cred că am fost singura persoană care s-a apropiat cît de cît. Dup mi-am dat seama, de la mai avea nici un alt sprijin moral" povestește doamna care, dintr-o subl leasă dorință de a se ști la adăpo preferat să rămînă anonimă. „Am țeles în timp că inspectorul-șef, dl. O vian Borza, începuse prin a se războiască psihologic cele 3 mei din subordine : cu secretara, cu

CE S-A SINUCIS GINERA DEDIU?

de 31 ianuarie 1992, orele 6.00–6.30, ă de 45 de ani, inspector în cadrul zilelor, aruncîndu-se de pe platforma tformă neasigurată, de unde locatarii tescul sfîrşit – fulgerător, de altfel – e blocului.

ăi copii fără nici o posibilitate de a încă şi mai aşteaptă răspunsul. Scurta ncercarea de a reconstitui faptele şi in parte explicaţia logică a unui spectiva tragedie?

ga dinsei, dna Crişan, şi cu dinsa. Asta sa, tacit, sistematic. Îmi spunea că treuie să ai nervii foarte tari să faci faţă nui asemenea şef. Ori să ai nervii tari, ri să pleci în altă parte. Acu', săraca, a chiar c-a plecat !...".

Comisia s-a scuzat că pierde avionul

Indubitabil, amănuntele se leagă. Cim din declaraţia fiului Iuliu-Horaţiu, lată în faţa organelor de poliţie sosite n data de 31 ianuarie la locul faptei: „Revin şi mai arăt faptul că mama mea, din cauza problemelor pe care le are la

serviciu, ne-a spus mie şi surorii mele că ori va lua mai multe diazepame, ori se va arunca de la toboganul de gunoi de la etajul 10". Aşadar, presupunerile încep să se îndrepte spre o direcţie anumită. Practic, care să fi fost aceste spinoase „probleme de la serviciu"? Este limpede că totul a-nceput cu multă vreme mai înainte, odată cu micile sau marile reproşuri, cu sancţiunile sau aprecierile mai mult sau mai puţin tendenţioase pe care dl inspector-şef le-a formulat la vremea lor. După decembrie 1989, speranţele au renăscut pentru toţi. Inclusiv pentru dl inspector-şef Octavian Borza, care printr-o impetuoasă ascensiune, s-a văzut mai întîi membru al C.P.U.N. iar apoi prefect al judeţului Alba! Imediat ce a fost emis ordinul privind necesitatea reatestărilor pe posturi la nivel naţional, a fost constituită o comisie de specialitate, alcătuită din doi inspectori din cadrul Inspecţiei Maşini (dnii Toma Corneliu şi Vlădău Ioan), care s-au deplasat la Alba Iulia pentru a examina nivelul cunoştinţelor în probleme de calitologie al tuturor inspectorilor locali. Ordinul respectiv preciza clar: în momentul intrării la examen, candidatului trebuia să i se comunice nota dată de comisie pentru activitatea anterioară, pe ultimii doi ani. Apoi, după proba orală, urma să se anunţe şi nota respectivă, astfel ca după calcularea mediei să se obţină rezultatul final. Ei bine, nici una din aceste prevederi nu a fost respectată.

Tragedia de la Alba-Iulia

Cine să fi dat notele anterioare, dl Borza, aflat atunci în prefectură, sau dl. Corpade, cel care i-a ţinut vremelnic locul? De ce nu a fost informat nici unul din candidaţi aşa cum s-ar fi cuvenit? Nici măcar rezultatul după proba orală nu a fost anunţat. Comisia s-a scuzat că e grăbită, că pierde avionul(?) şi că rezultatele vor fi transmise prin telex. Nota minimă legală pentru atestare ar fi fost 7. După 2 (două) luni au sosit şi rezultatele, într-adevăr: toată lumea atestată, cu excepţia inspectorilor Dediu şi Crişan, care au primit nota 6,5! Ce însemna, practic, un asemenea rezultat? Evident, desfacerea contractului de muncă pentru incompetenţă profesională. Imediat după „şoc", ambele au depus contestaţii argumentate prin care solicitau o reexaminare a întregului colectiv, dat fiind faptul că examinarea anterioară se făcuse fără respectarea normelor mai sus-amintite. Între timp, revenise în postul iniţial şi dl Borza, ce-i drept, cu reputaţia uşor şifonată în urma scandalului legat de firma „Alba plus". Contestaţiile nu şi-au găsit soluţionarea decît prin invitaţiile repetate, făcute nominal celor două, de a se deplasa la Bucureşti pentru o reexaminare. Dacă evaluarea şi notarea din 15 martie 1991 a fost eronată pentru cele două doamne, să fi fost atît de obiectivă în privinţa celorlalţi 13 colegi? N-ar fi fost nimerit ca în virtutea oricărei logici reexaminarea să aibă loc în bloc?

O consolare: şefu-i şef pin' la mormînt!

În urma refuzurilor sistematice ale doamnelor Dediu şi Crişan de a da curs deplasării la Bucureşti în vederea reexaminării, dl inspector-şef a trecut urgent la „represalii": **10% din salariu** (luna noiembrie '91), **decizii de desfacere a contractelor de muncă** (în două rînduri, trimise la Bucureşti, însă neavizate) şi peste toate acestea, **calificativul anual** lesne de imaginat: **slab!** Graţie unei perfecte „informări", compartimentele C.T.C. din judeţ supuse controalelor au fost rapid „înştiinţate" de situaţia profesională a dnei Dediu, astfel că dînsa s-a văzut în repetate rînduri tratată cu obrăznicie şi desconsideraţie. Drama inginerei Dediu începuse să capete consistenţă. După aflarea veştii-şoc privind neatestarea pe post, a avut o depresiune psihică pronunţată şi a trebuit să intre sub observaţia secţiei „neuro" a spitalului din Alba Iulia, respectiv a dlui dr. Nanu. După 76 de zile de concediu medical şi-a reluat activitatea în acea atmosferă de ambiguitate şi nesiguranţă. Avea doi copii de crescut pe mai departe şi nici o perspectivă de a scăpa de acest coşmar. În ultimă instanţă, terorizată de ideea şomajului, a renunţat la dorinţa de a-şi face dreptate în modul corect pe care-l invoca şi a acceptat să fie reexaminată la Bucureşti împreună cu colega sa, dna Crişan Delia. Pe data de 21 ianuarie, comisia prezidată de dl director general **Veronel Antonescu**, dna director **Marioara Buhancă** şi dl director **Gheorghe Ţiru**, a deliberat în urma unei reexaminări riguroase, notînd nivelul cunoştinţelor cu nota 8,5. Aşadar, se confirma justeţea contestaţiilor anterioare şi era autentificată atestarea pe posturi pentru ambele cazuri. Lucrurile păreau a se fi limpezit. Numai că... dna director Mariana Buhancă adaugă: „A plecat fericită spre casă. Avea retestarea în mînă, scrisoarea semnată de directorul economic, tot ce era necesar. Peste cîteva zile m-a sunat să-mi spună că «nu e suficientă hîrtia, că şeful nu vrea să ţină seama de hîrtie. Nici nu se gîndeşte să-mi schimbe calificativul!». N-am mai ştiut ce să zic. Dacă nici documentul semnat de directorul general nu e respectat cum se cuvine... „Într-adevăr, după întoarcerea de la Bucureşti, a depus o contestaţie adresată inspectoru'ui-şef în legătură cu calificativul pe anul 1991, contestaţie la care n-a primit nici un răspuns. A intrat într-o panică extraordinară, dîndu-şi seama că, deşi şi-a demonstrat competenţa, abuzurile pot continua la nesfîrşit. Cu o zi sau două înainte de tragicul deznodămînt, a ajuns să-l roage pe inginerul-şef de la fostul I.I.L. Alba să o angajeze, indiferent de locul de muncă, ba chiar şi ca muncitor necalificat! Ar fi făcut orice să iasă din acest spaţiu asfixiant. Din păcate, şi aici s-a lovit de un refuz categoric. Cu nervii zdruncinaţi peste măsură, a găsit salvarea în gestul necugetat, „eliberator", al crudei sinuciderei!

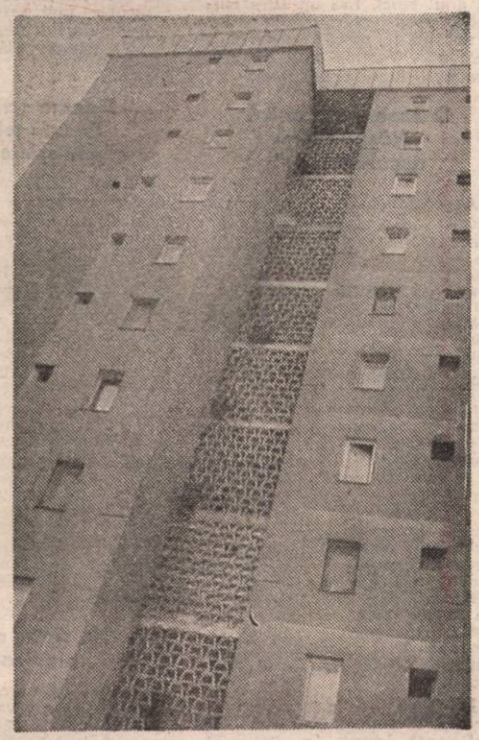

Cuvinte încrucişate

Dl inspector-şef Octavian Borza nu pare afectat de tragicul sfîrşit al fostei subalterne. Are o privire rece, fixă, susţinută de doi ochi albaştri, sfredelitori. Refuză dialogul între patru ochi. Preferă discuţiile „deschise", în mijlocul celorlalţi subalterni, mereu la unison cu vederile şefului. Îşi drămuieşte fiecare cuvînt. Răsfoieşte scrupulos în jurnalul inspectoratului — „cutia neagră" a activităţilor curente de aici. Ne prezintă domnia-sa zeci de paragrafe adresate dnei Dediu în care mesajele apar construite numai din rugăminţi şi chemări colegiale. Nu-şi poate explica gestul acesta „neaşteptat". Îl irită orice presupuneri incomode. Ba chiar, întreabă domnia-sa, să fi fost, oare, sinucidere într-adevăr? Nu cumva un simplu **accident?** La urma urmei, şi chestiunea cu boala de nervi ar fi fost doar aşa, **un pretext de a se sustrage reexaminării** la care era adesea invitată. Cinism curat. În fond, alţii trec prin pase mai grele, mai dificile şi nu se mai sinucid! — este părerea colegilor cu picioarele pe pămînt. Judecata e corectă pentru oamenii normali. Pentru cei traumatizaţi psihic, lucrurile se schimbă. Fiindcă în acest caz responsabilitatea morală este transferată celui care — voit sau nu — a creat respectiva dramă. Din păcate, faptele sînt irevocabile. Important e ca acei doi copii să fie conştienţi de faptul că au avut o mamă adevărată. Important e ca acel răspunzător să înţeleagă cum că acest zbor frînt — între acoperiş şi gunoaie — i-a dimensionat într-o clipă nimicnicia, lungul sau latul conştiinţei!

CRISTIAN PAVEL

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

GALAXIA RADIO

Ioana Cristea:
Îi iubesc foarte mult pe ascultători

„Aș fi vrut să fiu doctoriță, dar pe parcurs mi-am dat seama că, deși iubesc oamenii, nu pot suporta să văd sînge. La radio lucrez de cînd am terminat Facultatea de filozofie, din 1966, în cadrul căreia am urmat un curs special de presă. De altfel, m-am îndreptat spre această facultate cu gîndul bine fixat spre acest curs, care se făcea din anul trei, în urma unei selecții și îl continuai pînă în anul cinci. Era un curs teoretic, cu încercări de integrare a noastră în presă. Eu am ales radioul. Verile, în așa-zisa practică, lucram la radio.

O experiență unică „Răspundem ascultătorilor"

Angajîndu-mă la radio, am început prin a fi culegător de știri, la „Secția informații". Cei de acolo se uitau cu foarte multă duioșie la mine. Eram foarte tînără și colegii de atunci au considerat că voi învăța cel mai bine meserie adunînd știri. După aceea au urmat „Emisiunile pentru străinătate". Am luat un magnetofon și am început să alerg pe teren. N-am zis niciodată nu. Oriunde eram trimisă, acolo mă duceam. Mă fascina. Îmi plăcea să cunosc oameni. Fiecare înregistrare era o experiență nouă. Cu mulți ani în urmă, în 1978, am trecut în „Redacția de actualități", care reprezenta pentru mine culmea profesionalismului și am preluat împreună cu colegul meu Emil Burlacu emisiunea „Răspundem ascultătorilor", așa se numea pe atunci, și care a fost o experiență cu totul unică. Dovadă că și astăzi sînt legată într-un fel tot de această emisiune.

În momentul în care s-a apreciat că o singură oră nu este suficientă, fiind gîndită mai amplu, mai aproape de profilul „Actualității", s-a hotărît și schimbarea numelui ei în „Studio deschis". În alegerea denumirii mărturisesc că ne-am in-

spirat după alții. Foarte mulți ascultători ne-au felicitat pentru idee, dar a mai existat o categorie, mai restrînsă, care și-a manifestat regretul după fosta emisiune „Răspundem ascultătorilor".

Fiecare scrisoare fiecare telefon are în spate un om

Fiecare scrisoare, fiecare telefon, primite la redacție, au în spate un om, care are probleme, care are necazuri, dar și bucurii. Oamenii simt nevoia citeodată să ne împărtășească și bucuriile. Au zeci de întrebări, fiecare e frămîntat în felul său, iar noi, venind în întîmpinarea acestor probleme, avem deseori satisfacția unor reușite. În clipa în care primești o scrisoare cu o mică mulțumire că ai rezolvat un caz este o bucurie imensă. Dacă ar fi să facem o medie, primim aproximativ cincizeci de scrisori pe zi, iar telefoane cam o sută. La recepționarea mesajelor telefonice sîntem ajutați de o echipă de colaboratori externi, oameni care acum sînt pensionari, dar au marele har de-a ști să stea de vorbă, care știu să asculte.

Nu sînt o mamă pisăloagă

În ceea ce privește răsplata muncii noastre, n-aș putea spune că sîntem răsfățați din acest punct de vedere. Încercăm, însă, ca orice om, să ne croim viața în așa fel încît să rezistăm. Munca de la radio se împacă destul de greu cu viața de familie, dar trebuie să cedăm și de-o parte, și de alta, și să încercăm acel mic compromis. Am o fetiță care are aproape cincisprezece ani. Este la vîrsta întrebărilor. Mi se pun deci și acasă o mie de întrebări, zilnic. Fetița mea este fericită, se bucură, pe de-o parte, de tot ceea ce fac eu la radio, dar, pe de altă parte, regretă că nu sîntem mai mult împreună. Seara, după ce „am terminat lecțiile", urmează o verificare generală. N-aș putea spune că sînt o mamă pisăloagă, dar un control este necesar. Tîrziu, în noapte, mai găsesc timp să citesc o carte. Ceea ce aș vrea să se mai știe este că îi iubesc foarte mult pe ascultători."

Dorina Zdroba:
Consider că m-am realizat profesional

„Mă numesc Dorina Zdroba. Lucrez la radio de la sfîrșitul lunii ianuarie 1990, deci după revoluție. După ce am absolvit Facultatea de relații economice internaționale am lucrat ca economist, într-o fabrică, vreo cîțiva ani. Apoi, am intrat în specialitatea mea, comerț exterior, în Întreprinderea de comerț exterior a Centrocoop-ului. De acolo, am venit la radio, colaborînd înainte vreo șase ani. Am renunțat la meseria pentru care m-am pregătit deoarece munca la radio mi s-a părut mai potrivită firii mele, structurii mele.

„Studio deschis" răspunde cerințelor ascultătorilor

Sînt una dintre cele trei realizatoare ale emisiunii „Studio deschis" la care am ajuns parcurgînd alte etape în această meserie. Am început cu emisiuni economice, apoi am intrat alături de alți realizatori la alcătuirea unor programe complexe, cum erau „Orele serii". „Studio deschis" este gîndită ca o emisiune care să răspundă cerințelor ascultătorilor, venind în întîmpinarea întrebărilor care ni se adresează. Ne place în același timp să aducem multă informație de actualitate. Căutăm să asigurăm un echilibru al informațiilor. Să avem și răspunsuri la întrebări, și un program muzical adecvat.

Nu regret că nu mi s-au realizat visele din copilărie

Cea mai mare parte a timpului meu mi-o petrec la radio. Aș adăuga și faptul că după mulți ani am reușit să fac ceea ce-mi place și, de multe ori, chiar dacă aș putea să plec mai devreme, n-o fac. Sînt zile întregi cînd stau de dimineața pînă seara. Mai găsesc o bandă, un subiect interesant, o muzică bună. N-am alte obligații care să mă împiedice să fac meseria aceasta. Nu sînt căsătorită. Pentru spectacole, cărți, din nefericire nu mai este timp. În copilărie mi-aș fi dorit să mă afirm în artă, în muzică, dar n-au fost vremurile și ocaziile potrivite.

Nu regret că nu mi s-au realizat visurile din copilărie.

Ceea ce fac îmi place foarte mult și consider că m-am realizat profesional. Poate că dacă aș fi făcut numai muzică, n-ar fi fost suficient. Nu cred că ar fi fost bine să ajung mai devreme la radio. N-aș fi avut acumulările necesare. Eu cred că totul este determinat: să trec prin mai multe etape, să string acest bagaj și să ajung aici, acum. La radio am venit, de fapt, în ziua de 22 decembrie 1989. Aici era euforie. Pentru mine ziua a însemnat speranța că voi reuși să ajung în această instituție.

Înregistrez căderi în munca mea. Este multă oboseală de foarte multe ori, dar găsesc resurse să mă redresez".

ELENA GRECESCU
Fotografii de ELENA GHERA

CRONICA EVENIMENTULUI

Talent!

Termenul e întrebuințat excesiv de o mulțime de oameni care nu știu să-l definească. Pentru că — de aici pornește abuzul — are definiri atît de diferite de la individ la individ, încît e mai firesc să considerăm că exprimă totul și nimic precis. În breasla pictorilor, treburile sînt mai limpezi. Cuvîntul e folosit rar, chiar foarte rar, cu un soi de respectuoasă resemnare: da, cutare confrate are talent. De unde rezultă că poți ajunge artist și notorietate fără talent. Adevărul îl dețin artiștii, pentru că au îndeobște conștiința limitelor. Poate să pară temerar, dar în chestiunea talentului nu prea încap nuanțe: e sau nu e. Ce nu-i talent, e pricepere, prestidigitație, imitație, intuiția unei formule de succes. Și acestea sînt daruri. Talentul însă presupune o înnobilare genetică, o potriveală a naturii înăuntru, acolo unde nu ajunge educația. Nenumărați oameni reușesc să se facă simpatici; puțini sînt, pur și simplu, fermecători fără să depună nici o străduință.

În orice expoziție de debut, prima problemă e talentul. Expozițiile interesante curg unele după altele și citeva par să conțină miraculosul. Confuzia se produce pentru că, în sine, tinerețea e un talent. Ea generează farmec, clamează un tip de vigoare, promite. La „Căminul artei" prezintă desene și picturi MIRCEA DOINARU. Biografia sa e o aventură. A urmat artele plastice, după studii la Politehnică. Cine schimbă o carieră sigură cu una plină de necunoscute trebuie bănuit de o motivație intimă densă și matură. Arta sa arată că e vorba de talent. E încă retorică în imaginile semnate de el, mult gest gratuit dar și un soi de precizie a trăirii care angajează, la cel ce privește, întrebări importante. În citeva pînze — în cele înfățișînd nuduri, mai ales — sugestia e a unei măiestrii care poate deveni excepțională în scurt timp. Proba talentului, Mircea Doinaru o dă în desen. Un desen, cum se spune, de cea mai bună școală, exact și intens evocator, original prin intensitatea observației, nu prin factură. Nu doar prin factură. A face altfel nu-i neapărat cauza și efectul lui a face conform cu tine însuți. În catalog, Grigore Vasile, profesorul său, scrie despre „extraordinara pasiune și putere de muncă" a pictorului. Condiții propriu desfășurării talentului.

TUDOR OCTAVIAN

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECA DUMNEAVOASTRĂ

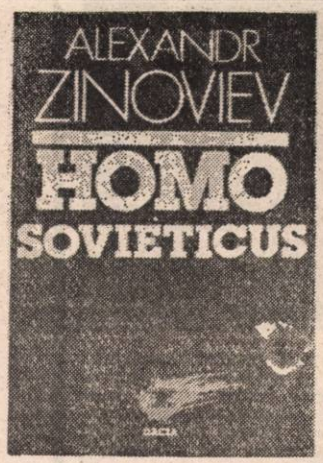

● La Editura „DACIA" din Cluj-Napoca a apărut cartea de publicistică și micro-eseuri „HOMO SOVIETICUS" aparținînd cunoscutului scriitor sovietic disident **Alexandr Zinoviev.** Interesanta carte apare în traducerea lui Andrei Ștefănescu. Cartea poate fi citită dintr-o respirație. Iată cîteva fraze memorabile: „— Ce aveți cu Europa Occidentală? m-a întrebat un localnic. Și așa aveți prea mult pămînt. Defrișați-vă Siberia și lăsați-ne în pace!

— Am vrea s-o facem, am spus, însă pune-te în locul nostru. În Siberia e frig și mocirlă, pustietatea e nesfîrșită și roiesc țînțarii și musculițele. Pe cînd la voi e confort și bogăție, iar peisajele sînt minunate. Unde-i mai bine? Nu ne mai tot trimiteți în Siberia, ne-am săturat pînă-n gît de ea. Noi aici venim, în Europa. Și apoi, cu timpul, o să vă trimitem noi pe voi în Siberia".

Alături de cartea lui Ribakov, **„Copiii din Arbat"**, eseurile lui Zinoviev constituie o apariție editorială de excepție.

● Cartea **„MILAREPA, marele yoghin tibetan"**, de **Rechung Dorje Tagpa,** a apărut ca un veritabil „supliment" al revistei „Impact". Editorul explică, într-un mod convingător, această încercare de inițiere, de introducere în Yoga Maha-Mudra: „Lucrarea prezintă viața și învățăturile marelui yoghin tibetan Milarepa, unul dintre cei mai vestiți yoghini din lume, model exemplar urmat și astăzi în ashramurile și sihăstriile din nordul Indiei, Bhutan, Sikkim, Nepal ori Tibet". Cartea aduce pacea minții și echilibrul spiritului; nu însă și echilibrul economic al cititorului (costul ei este de 292 lei). Prin învățăturile lui MILAREPA, apropierea de Mircea Eliade este ca și făcută.

● **„MEMORIILE"** lui **Mircea Eliade** au apărut la Editura „HUMANITAS", reunite în două volume. Ediția este îngrijită de Mircea Handoca. Tot el semnează și un cuvînt înainte lămuritor. „Memoriile lui Mircea Eliade, deși scrise în românește — limba în care, departe de țară, Eliade gîndea, visa, își așternea pe hîrtie opera beletristică — sînt publicate pentru prima dată integral în patria sa".

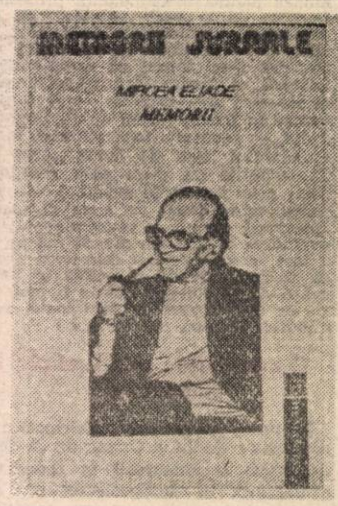

Cele două volume de memorii (inclusiv însemnările de jurnal) cuprind perioadele 1907—1937, 1937—1960. Trudnicul cărturar Mircea Handoca vede publicarea memoriilor lui Eliade în România ca o „deschidere spre adevăr", atît spre cel trecut, cît și spre cel ce cu siguranță va veni"... Respectînd, așadar, ediția franceză și americană, îngrijitorul ediției actuale dă intelectualilor români o felie de timp, de literatură și istorie, care, în fapt, le aparținuse.

● A doua carte de versuri a poetului transilvănean **George Vulturescu** se intitulează **„POEME DIN EV-MEDIUL ODAII"** și apare la Editura „Litera", avînd ca lector de carte pe Ioana Pârvulescu. Poemele se înscriu pe aceeași linie fecundă pe care Ștefan Aug. Doinaș a detectat-o la timpul potrivit. În multe privințe, discursul poetic se conservă, în același registru, ca în volumul de debut. Excursul filozofic este decantat, limpede, ca apa de izvor. Accentele moderne nu lipsesc: „Și femeea asta / care face plajă-ntre cuvinte, e trăznet, nu? / Jos laba, / aici nu ești în delegație". George Vulturescu girează și una dintre cele mai bune reviste de literatură din spațiul transilvan, „POESIS".

DORIN SĂLĂJAN

CURIER JURIDIC

Concediul de odihnă al salariaţilor

Continuăm să răspundem astăzi cititorilor care ne-au scris şi pe care i-am nominalizat în numărul trecut al revistei, în legătură cu noua reglementare a concediilor de odihnă.

— Astfel, potrivit Legii nr. 6/1992, compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă doar în cazul încetării contractului de muncă al salariatului sau cînd acesta este chemat pentru îndeplinirea serviciului militar.

— Regulile privind concediul de odihnă se stabilesc prin contracte colective de muncă. Pentru salariaţii din administraţia publică, regiile autonome cu specific deosebit şi din unităţile bugetare, acestea se stabilesc prin hotărîre a Guvernului, iar pentru salariaţii din justiţie, procuratură şi alte organe de stat, prin regulamente proprii.

— Personalul didactic beneficiază de un concediu de odihnă cu o durată egală cu vacanţa de la sfîrşitul anului şcolar, dar nu mai puţin de 62 zile calendaristice, iar personalul din activitatea de cercetare ştiinţifică, atestat, beneficiază de minimum 24 zile lucrătoare.

— Nu se poate renunţa total sau în parte la dreptul la concediul de odihnă, orice astfel de convenţie fiind interzisă.

— În afara concediului de odihnă, salariaţii au dreptul la zile libere, plătite, în cazul unor evenimente familiale deosebite.

— Pentru rezolvarea unor situaţii personale, salariaţii au dreptul la concediu fără plată.

— Toate unităţile trebuie să asigure, pînă la 31 dec. a.c., efectuarea concediilor de odihnă pe anul 1992 şi pe anii anteriori, de către toţi salariaţii acestora.

CORNELIU OLTEANU

Pe adresa Ministerului Muncii şi Protecţiei Sociale

Handicapaţi a doua oară

Valentin Teodoru are 24 de ani şi, din scaunul cu rotile în care-şi petrece întreaga viaţă, te fixează cu ochii săi albaştri plini de o lumină difuză, o privire pe care n-o poţi uita nici în somn. Este handicapat neuro-motor de gradul I. Un diagnostic destul de sec la care se mai adaugă încă unul : sechele de encefalopatie infantilă-tetrapareză spastică. O boală cu un spectru straniu şi înfiorător. Are în permanenţă nevoie de un însoţitor lîngă cărucior sau de invalid — — persoană plătită tot din banii amăriţi ai părinţilor. Tatăl, Alex. Teodoru (domiciliat în Galaţi, str. Cpt. Cristea Nicolae 158), are un venit mai mult decît modest — 4.241 lei pe lună. Valentin Teodoru urmează tratamente de recuperare la Craiova, şedinţele succedîndu-se la intervale regulate de aproximativ 40 de zile. Adică în fiecare lună, la noile preţuri, familia Teodoru trebuie să cheltuiască cel puţin 4.000 de lei numai pentru deplasarea (cu însoţitor) la Craiova, la tratament. Totuşi, prin relativ noile reglementări adoptate în ceea ce priveşte protecţia handicapaţilor, Valentin Teodoru şi familia sa ar trebui să beneficieze de toate prerogativele legale : scutire de impozit, transport gratuit pe autobuze, precum şi o cotă suplimentară de benzină. Valentin T. nu poate beneficia însă nici măcar de o singură facilitare din acestea. De scutire de impozit nu poate fi vorba deoarece el este bolnav din naştere şi nu are nici o sursă de venit. Nici în autobuz sau tren nu se poate urca deoarece nu poate face nici măcar un pas pe propriile picioare. Culmea este că V.T. nu poate beneficia nici de acel banal şi modest supliment de benzină care i-ar fi de cel mai mare folos în vederea deplasărilor lunare la Craiova. Pentru absurdul motiv că nu are montată pe maşină instalaţia Hycomat şi el nu poate conduce personal (nici nu ar putea, cu toată bunăvoinţa, să o facă). Considerăm acest amănunt nesemnificativ în raport cu starea sănătăţii sale. Şi **sîntem sesizaţi că nu e singurul caz de acest fel, printre handicapaţi !** Această prevedere aberantă ar trebui să dispară cît mai repede, fiind lipsită de fundament şi handicapul bălatului fiind vizibil. Punînd asemenea bariere, nu facem decît să handicapăm a doua oară, social, un om handicapat deja o dată, prin naştere. (Mihail Gălăţanu)

CAP-ul a murit, trăiască CAP-ul!

În ziarul „Răsunetul", cotidian independent al judeţului Bistriţa Năsăud, (fost „Ecoul", organ al cj B-N al p.c.r.), nr. 526, din 22 ian. a.c., apare pe prima pagină articolul intitulat : „Milionarii din Lechinţa". În prima parte a articolului menţionat se aduc elogii gospodarului Ion Ripan şi soţiei acestuia, Nastasia, oameni care se culcă la ore tîrzii şi se scoală devreme şi care, drept urmare, au aproape 1 000 oi şi 28 porci. Întrebat cîte ha de teren are, omul răspunde că nu are pămînt deloc dar că a fost ajutat de primărie cu păşunea necesară. Autorul susnumitului articol conchide că se pot ţine multe animale şi poţi deveni milionar şi fără să ai pămînt, cu o singură condiţie : să-ţi placă munca. Gospodarul face precizarea că întreg surplusul obţinut de la animale îl livrează la stat, nu vinde nimic la piaţa ţărănească.

Mă consider, ca mai toţi locuitorii comunei Lechinţa, om de bun-simţ, cu dragoste faţă de muncă şi animale. Muncesc cu întreaga familie foarte mult. Mă culc tîrziu, mă scol cu noaptea-n cap dar realizez un cîştig cu care trăiesc modest de azi pe mîine. Am uitat să precizez : nu beau, nu fumez, nu am alte vicii. Mă văd, deci, obligat să fac cîteva precizări pe marginea articolului, precizări omise de dl ziarist Titus Zăgreanu, probabil din lipsă de spaţiu. Gospodarul Ion Ripan a avut animale multe şi în vremea falimentarului C.A.P., atunci cînd ceilalţi cetăţeni nu puteam ţine strictul necesar pe lîngă casă din pricina cotelor obligatorii (contractelor) şi a celor doi „giganţi" C.a.p-ul şi I.A.S.-ul care ne alungau de peste tot cu animalele şi cu furajarea. Situaţia nu s-a schimbat prea mult. Putem ţine un minimum din strictul necesar de animale în timp ce „gospodari" de genul celui menţionat au turme întregi dar pămînt ioc, nici măcar la Cartea Funciară. Aşa că CAP-ul a murit, trăiască CAP-ul! Oricine se poate întreba unde-şi păşunează gospodarii noştri turmele dacă pămînt nu au şi nu practică nici transhumanţa. Cu ce-şi furajează atîtea animale? Dl ziarist este dator cu astfel de întrebări faţă de intervievat şi cu răspuns pentru cititor. Ar mai putea să ne spună de ce înainte de Revoluţie livra la stat, cu ceartă, abia 1 — sau chiar 1/2 porc, cîţiva miei, un pic de lapte, ca şi noi ceilalţi(cît şi funcţionarul public de la bloc), vînzînd la piaţă restul, cu cele mai piperate preţuri. Cum se face că era singurul pe care nu-l făcea atent nici o notabilitate că încalcă prea de tot mercurialul ? Şi, în fine, ar mai putea spune gospodarul nostru cîte capete ovine şi porcine sînt ale lui şi cîte ale celor generoşi care-i dau păşune, ogrinji, concentrate etc. de la unităţile agricole socializate din comună.

Deie Dumnezeu să avem cît mai multe turme în ţara asta şi cît mai mulţi milionari. Cu o singură condiţie însă : pe proprietatea lor şi cu impozit corect plătit la stat.

Cu stimă,
Rus Traian
Cîmpia Ardeleană
07.02.1992

POŞTA REDACŢIEI

VIORICA NEACŞU — Petroşani, str. Aradului, nr. 36, jud. Hunedoara : Înmoasei eleve îi puteţi scrie chiar pe adresa liceului la care învaţă : Liceul „C.A. Rosetti", str. Giuseppe Garibaldi nr. 11, sector 2, Bucureşti.

GHEORGHE D. DINEL — com. Cocu, jud. Argeş : Aţi apelat la sprijinul nostru, iar noi ne-am adresat Ministerului Muncii şi Protecţiei Sociale din partea căruia am primit acest răspuns : „Urmare adresei dvs. privind pe dl Dinel D. Gheorghe vă facem cunoscut că întrucît nu ne-a răspuns la datele pe care i le-am solicitat la data de 14.12.1991, cererea sus-numitului a fost clasată".

ANDREI CIOBOTARU — Roman, Aleea T. Vladimirescu, bl. 1, sc. B, ap. 26 : Dle Ciobotaru, ni se întîmplă şi nouă să greşim şi în astfel de situaţii nu întîrziem să ne prezentăm scuzele. În ceea ce vă priveşte singura noastră vină este că am expediat scrisoarea dvs. U.M. 02405 Piteşti de la care aşteptăm veşti.

ELENA GRECESCU

RANK XEROX™
Authorised Dealers are here....

The worldwide company on your doorstep

RANK XEROX
Reprezentanţa pentru România
str. Gen. Berthelot nr. 27,
cod: 70749- Bucureşti 1
Tel: 12 00 53, Fax: 12 00 54

RX Authorised Dealer:

AREXIM SRL
Bucureşti,Tel: 14 81 25

ROM TEAM SOLUTIONS SRL
Bucureşti, Tel: 13 43 73

ESTICO SRL
Braşov,Tel:921/19 563, 19 052

ALFASOFT SRL
Zalău, Tel: 996/ 15 681

TOP EDGE ENGINEERING SRL
Craiova, Tel: 941/ 63 193

COMPIEST ANVICO SRL
Tîrgu Mureş, Tel: 954/ 16 644

COMSERVICE COMPANY
Bacău, Tel: 931/ 46 642

APEL SRL
Arad, Tel:. 966/ 15 231

COMSER SRL
Hunedoara, Tel: 957/12 536-132

UNIVERSAL L.D. SRL
Iaşi, Tel: 981/ 64 769

FIBA (NORD) SRL
Suceava, Tel: 987/ 26 996

FIBA IMPEX SRL
Ploieşti, Tel: 971/ 24 717

ADYLUS SRL
Bucureşti, Tel: 12 95 77

METRONOM
Piatra Neamţ, Tel: 936/14 570

METPRIBOR
Chişinău, Tel: 47 15 24

Pentru informaţii suplimentare vă rugăm să sunaţi sau să completaţi acest cupon şi să-l trimiteţi celui mai apropiat centru autorizat al RANK XEROX LTD.
I am interested in
☐ Copiers ☐ Facsimile
☐ Electronic Printer
☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter
Name
Address
RANK XEROX

De ce intrăm în cîrciumă?

Răspunsul este de la sine înţeles doar în aparenţă. În realitate însă, situaţia e mult mai complicată, mobilurile celui care frecventează des cîrciumile pot să nu fie chiar atît de clare, de bine delimitate. Am crezut că cel mai bine ar fi să-i întrebăm chiar pe „practicieni", să vedem cum explică ei înşişi impulsul de a se prezenta cu mare frecvenţă în teritoriul lui Bachus.

Iosif P., lucrător comercial, 35 ani : „Sînt satisfăcut că pot bea încă cu corpul fizic. Băutura îmi stîrneşte intelectul. Sper să-mi devină deprindere conotaţiile alcooliste, adică scrisul sub stare de ebrietate. Cîrciuma îmi pare o vrajă ce alintă un biet trecător. Senzaţia „deja-vu" se întrepătrunde cu vraja. Uneori mă încearcă şi teama. Teama de a nu avea ţigări la băutură".

I.S., lăcătuş : „Cîrciuma înseamnă bucuria de a fi cu prietenii. Schimb de impresii despre serviciu, despre viaţă. Prilej de comparaţie. Comparaţi cît puteai bea înainte cu o sută de lei, cu cît poţi acum. Suta nu mai are valoare. Nu că-l regretăm pe Ceauşescu, dar berea e de 10 ori mai scumpă şi salariile nu au crescut de 10 ori. Ca muncitor, mai mult de 3 beri nu îmi permit".

Marcel C. : „De astăzi am fost trimis acasă şi voi primi doar 60% din salariu. Beau fiindcă sînt necăjit".

V.P. — electrician : „Mai uit de necazuri. Fac multe planuri de viitor. Mă încearcă o nostalgie după vechile preţuri corelate cu venitul. Există multe, foarte multe vorbe şi puţine fapte. Dacă beau cu vreun prieten nu discut politică. Divergenţele indispun".

Ghiţă Mihai — cartograf, 47 ani : „Servesc în fiecare zi o bere înainte de masă ; dacă se poate numi masă. O fac de 30 de ani".

La o masă, 2 oameni în şalopetă : „Mergeţi în altă parte ! Avem ceva de discutat".

Marian R. : „Nu-i vorba de băutură, ci de a fi sau a nu fi dur. În faţa mizeriilor vieţii trebuie să fiu aşa. Alcoolul este un ajutor".

Tavi G., 31 ani : „Beau fiindcă îmi place şampania. Sînt în trecere prin România, m-am stabilit în Italia, dar lucrez în Belgia. Un român migrator. Acolo sînt ospătar. Cînd arunc gunoiul îmi ascund cîte o sticlă de whisky pe care o iau la plecare. Merge. Ştiaţi că şampania e bună cu apă minerală ? Ca să-i dispară acidul mesteci, uite aşa, cu lingurita...".

Viorel B. — poliţist : „Nu intru în cîrciumă decît rar şi niciodată singur. Prefer să beau acasă ocrotit de căminul conjugal. Sînt un familist convins".

George A. — student : „Aici mă aflu din întîmplare. Mai bine beau palincă la cîte un bairam".

Aurel P., 60 ani : „Acuma s-au răcit treburile. Pe vremea lui Ceauşescu era bine. Cu 500 de lei te lipeai la o nuntă şi chefuiai cu tot dichisul. Lăutarii făceau toţi banii. Dar s-a zis !".

Georgeta S. — muncitoare în construcţii : „Mai vin cu cîte un prieten, doi, da dacă mă uit frumos la el nu înseamnă că era să-i cad în p...".

Tanţa V., în vîrstă, fără ocupaţie : „N-aş mai că 5 lei ?. În halbe mai rămîne beutură de la alţii. Am găsit şi un pateu. Doamne-ajută !".

Un bătrîn: „Lasă întrebările, nepoate ! E vieţile... noastre... la mijloc. Iaca aici în pahar e vieţile noastre".

Serghei R. bea în parcul Facultăţii de Drept : „Îmi place natura şi aerul curat. String sticle goale şi iau o tărie. Se găsesc tot mai greu. Cutii de bere nu-mi trebuie".

Aceste opinii (cu excepţia ultimei) au fost consemnate în localurile : Blanduziei, Majestic, Gambrinus, Trocadero şi Central.

RADU POPA

Abuzurile psihiatrice în România

A rămas memorabilă apariția, pe postul național de televiziune, la începutul lunii februarie, a domnului Emanuel Valeriu, care, vreme de cîteva ore, a făcut „investigații" în lumea clinicilor de psihiatrie, pe urma unor cazuri apărute în publicația „The European", cazuri care au stîrnit atenția opiniei publice europene. Admirabilă strădania fostului director general al Televiziunii Române de a demonstra că afirmațiile publicate în presa britanică ar fi neîntemeiate, că mai sînt unele „forțe oculte" care vor să arunce cu praf în ochii Europei, că în România clinicile de psihiatrie sînt curate ca lacrima etc. ! Admirabile, dar suspecte, mirosind a „directivă de la centru". În acest context, al abuzurilor psihiatrice din anii dictaturii cît și din perioada ce a urmat, înfățișăm opiniei publice un caz elocvent.

Muritori de foame în vremea dictaturii

Enache Viorica Mihaela s-a născut la 3 decembrie 1964 în comuna Gherghița, satul Olarii-Vechi din județul Prahova. În același loc domiciliază și astăzi. Necazurile ei cu autoritățile au început încă de acum cinci ani, din anul 1987. Lucra la Antrepriza Construcții Montaj Petrolier Teleajen, devenită ulterior societatea comercială INSPET S.A., la Brigada 2 Vest, în meseria de lăcătuș. Fusese angajată cu marca 502, la 1 martie 1983, după ce absolvise o școală profesională. A împrumutat, în 1986—1987, niște bani de la Casa de Ajutor Reciproc și, ulterior, cînd a trebuit să-i înapoieze, a constatat că este „încărcată" suplimentar la plată cu niște sume pe care, de fapt, nu le datora. I-au cedat, probabil, nervii și în urma „scenelor" și litigiilor de la locul de muncă, i s-a desfăcut, la 6 septembrie 1988, contractul de muncă. Deși acesta îi garanta modesta retribuție (și singurul venit) de 1965 lei, după 6 ani de muncă în confecții metalice și după cei aproape doi ani petrecuți în cadrul Liceului Industrial de Petrochimie. Urmărind cartea de muncă a lui V.E. (pe care o posedăm în copie xerox) se poate observa că motivul desfacerii contractului de muncă este „lipsă nemotivată de la serviciu 19 zile". Prevederile legale invocate în acest sens țin de art. 64, litera „t" din Legea nr. 5/1978: abateri de la disciplina muncii constînd în refuzul de a se prezenta la locul de muncă unde a fost repartizată, plecarea în concediu de odihnă fără aprobarea conducerii, comportarea necorespunzătoare față de șefii ierarhici, ș.a.m.d.

„Șomer fără dreptul de a munci"

Hotărîrea, după cum era obiceiul, a fost stabilită în „adunarea generală a oamenilor muncii din secții", fiind definitiv luată cu majoritatea de voturi. Semnat : director ing. Iulian Voinea. În cartea de muncă, hotărîrea este supervizată de inspectorul de personal Șarpe Maria. I se consemnează acolo, în continuare, și următoarea adnotare : „șomer fără dreptul de a munci". Timp în care Ceaușescu și Constituția (comunistă) clamau în gura mare „dreptul la muncă asigurat pentru fiecare cetățean". Ca să vedem cît de cusută cu ață albă e decizia, verificăm cartea de muncă și ne convingem : în peste 6 ani vechime în serviciu, Mihaela V. E. a lipsit doar 5 (cinci) zile nemotivat, pînă la diferendele premergătoare desfacerii contractului de muncă, toate realizate în 1986 și 1987. Dna Enache pretinde că și după ce a fost declarată șomeră și cu contractul de muncă desfăcut, ea a mers, în continuare, la serviciu. Declară ritos și în vremurile de astăzi că „este și a fost în deplinătatea facultăților sale mintale". Asta va fi, totuși, altă poveste. Mai declară că „dreptatea și adevărul pentru mine au fost și sînt mai presus decît umila mea viață". Viorica Enache susține că „adunarea generală a oamenilor muncii" care a „concediat-o" a fost „regizată și dirijată" de tov. Luscan Eraclie, șeful biroului de partid al întreprinderii. E drept, Viorica Enache mai declarase, înainte, că șefii ei (de atunci) sînt niște hoți ; ce resentimente și-a atras de aici, e lesne de înțeles. Drept răspuns, afirmă dînsa, i s-a blocat salariul pe un an întreg. În ce privește hotărîrea de desfacere a contractului de muncă, V.E. o consideră samavolnică.

Un deținut politic expediat în spitalul de psihiatrie

Abia acum urmează partea cea mai interesantă. Considerîndu-se grav nedreptățită, V.E. a „ieșit în stradă să manifesteze". Asta se întîmpla în 8 martie 1989, în Piața Amzei. Pe 16 martie a ieșit cu aceeași intenție în București, în fața statuii lui Mihai Viteazul. A dat cu spray penetrant (pentru detectarea defectelor de structură în piese) pe fața unui înalt funcționar din minister. Pe „jalba" ei scria astfel : „Vă rog să mă ajutați să-mi schimb meniul, deoarece mănînc : — dimineața, gem de foame ; — la 12, crap de foame ; — seara, casc de foame. Dacă supără pe cineva cum cer să mi se facă dreptate, rog să fiu omorîtă conform indicațiilor prețioase date de domnul Nicolae Ceaușescu". Atunci, pretinde V. E., s-a întîlnit prima dată cu un anume Marinescu, ofițer superior în Miliție. Drept răsplată, a fost internată în spitalul de psihiatrie din Săpoca, județul Buzău, de către Ministerul de Interne din acea vreme. Motivul internării este scris clar, negru pe alb : „a manifestat împotriva P.C.R. și a lui Ceaușescu". Perioada de detenție în clinica de psihiatrie represivă a fost 14 noiembrie — 16 decembrie 1989. De acolo e greu de crezut că a putut ieși fără ca structura sa psihică să nu fie alterată, „clintită" din loc. Torționarii comuniști nu prea aveau, în general, bunul obicei de a ierta și nici de a umbla cu mănuși. După Revoluție, o comisie pentru aplicarea D.L. 118/1990, constituită la nivelul județului Prahova și formată din 8 persoane avea să constate toate aceste lucruri înșirate mai sus și să le autentifice.

„A îmbrăcat cămașa morții" ?!...

Hotărîrea Comisiei respective poartă nr. 740 din 28 mai 1991, este semnată de membrii comisiei și se află (în copie xerox) în posesia mea. I s-a recunoscut sus-numitei Enache V. perioada de detenție ca vechime în muncă. I s-a recunoscut calitatea de fost „deținut politic". Diagnosticul cu care a fost internată la Săpoca a fost : „Decompensare subpsihică la o personalitate dezarmonică". În foaia de observație, la „rezultate", stau scrise următoarele : „Bolnava internată, trimisă de Spitalul Județean Teritorial pentru preocupări revendicative, conflictualitate. În spital a urmat tratament neuroleptic, sedativ, tranchilizant. În cursul dimineții de 22 octombrie, ora 9,00, părăsește neautorizat spitalul. Se procedează la externarea bolnavei. Au fost anunțați Miliția Ploiești, adjunctul Ghiță și tov. colonel...". Urmează punctele de suspensie. Care colonel ? La semnătura și parafa medicului, loc gol. Pe ștampila triunghiulară a spitalului din Săpoca (aplicată pe prima pagină, sus) se recunoaște numele medicului neuropsihiatru Mihai Ovidiu. Foaia de observație poartă numărul 6 160/1.067. Vă (și ne) întrebăm, stimați cititori : după tratamentul neuroleptic, sedativ și tranchilizant, a mai avut vreo șansă Viorica Enache să iasă din spitalul Săpoca fără ca integritatea persoanei sale să fie afectată ?

„Bolnava suferă de idei de reformă socială"

O altă foaie de observație care vizează același caz poartă numărul 7110/1333. Pe ea scrie despre eroina noastră cum că a fost internată la secția „psihiatrie", cu diagnosticul : „Decompensare depresivă cu elemente interpretative la o personalitate dizarmonică de tip iritabil-impulsiv. Se menționează că ieșirea din spital se face în stare „ameliorată". Rezultatul foii de observație este următorul : „Pacientă internată de urgență, readusă de organele Ministerului de Interne pentru neliniște psihomotorie, idei interpretative de relație, idei de reformă socială, iritabilitate, impulsivitate. A urmat tratament sedativ, tranchilizant. Externată ameliorat. Recomandări : 1) Control prin dispensarul teritorial și cabinet psihiatrie, policlinica județeană. 2) Tratament : Levomepromazin, 1+1, capsule/zi, Haloperidol 25 de picături de cîte două ori pe zi, Romparkin 2 capsule pe zi". Dar V.E.M. nu a fost internată numai la Săpoca, ci și la Spitalul Județean Ploiești, secția de psihiatrie. Aici, cea care i-a prescris „tratamentul" a fost dna doctor Popescu Zefira, medic specialist psihiatru. Diagnosticul (foaie de observație 1864/443, copie aflată în posesia noastră) este „psihoză afectivă ciclică, acces maniacal, ulcer duodenal și hepatită". Durata internării : de la 17 martie la 21 martie 1989. „Bolnava" iese în starea „1, 2, 3, staționar". Rezultatul foii de observație : „Bolnava a fost internată de urgență, pentru tulburări de comportament, idei delirante de relație și de (indescifrabil, n.n.), insomnii. În urma tratamentului efectuat cu neuroleptice, simptomatologia nu se modifică. Se transferă la spital Voila, pentru continuarea tratamentului".

Spital, cimitir al tinereții mele...

Și „tratamentul", adică inimaginabilul calvar, a continuat. La spitalul de psihiatrie din Voila, Viorica a fost internată la data de 22 aprilie 1989. Avea, pe atunci, 24 de ani și o cumplită experiență la activ. A fost înregistrată cu foaia de observație 1909 la secția a doua de psihiatrie. Diagnostic : „stare psihopatoidă post procesuală cu note revendicative". Perioada internării : de la 22 martie la 18 aprilie 1989. A ieșit tot în stare „ameliorată". Rezultatul foii de observație : „Bolnava se internează pentru o stare de neliniște, anxietate, comportament hipomaniacal, tulburări ale somnului, tulburări de atenție, cefalee, amețeli care se resimt la tratament. Evoluția bună la tratament. **Plan terapeutic și recuperator :** 1. Tratament medicamentos conform prescripțiilor. 2. Interzis tutunul, alcoolul, cafeaua. 3. Dispensarizare. 4. Reluarea activității profesionale — **încadrare în muncă**". De aceastădată, semnătura doctorului este foarte ștearsă, aproape indescifrabilă. Putem presupune că se cheamă Moruzzi și că era medic primar psihiatru la Spitalul de psihiatrie Voila. Însă chinurile tinerei V.E. nu se opresc aici. Dînsa susține că și în prezent este împiedicată să muncească. Mai declară (în scris) că unul din doctorii care au expertizat-o, medic psihiatru C. Botez, lucrînd pentru Laboratorul Județean Prahova de Medicină Legală, ar fi unul dintre cei care au adus-o la starea actuală de disperare. Afirmă că „acest tov. Botez C. a contribuit la torturarea sa în cursul anului 1989, cînd a manifestat împotriva dictaturii P.C.R. și a lui Ceaușescu".

Calvarul continuă și după revoluție

Cu adresa nr. 265 din 30 ianuarie 1991, către Poliția municipală Ploiești, Biroul Pază și Ordine, doctorii Grigore Mircea, medic legist șef la Laboratorul Medico-Legal Prahova, dr. C. Botez și dr. P. Bălțărețu, medici primari psihiatri, răspund solicitării Poliției (adresa nr. 213484/9.01.1991) de a expertiza psihic starea Vioricăi Enache. Ea este acuzată că „ar fi spart geamurile la sediile P.N.L., F.S.N. Prahova și la Prefectură în zilele de 18—22 decembrie (să fie luna decembrie întîmplătoare ?) 1990. Doctorii găsesc că „fapta a fost comisă cu discernămînt". V. Enache susține că acuzațiile care i se aduc sînt „fabricate". Mai pretinde că două dintre declarații „i-au fost luate cu forța". Rezultatul examenului psihic este următorul : „Orientată auto și allopsihic. Percepții clare. Cooperează cu dificultate. Se realizează cu dificultate un dialog — la întrebările puse. Expune obișnuit teme revendicative. Deficientă prosexică mixtă. Hipoamnezie de evocare cu aspect tematic. Gîndire cu ideație precipitată, incoerentă. Idei sistematizate de revendicare, pornite de la un conflict de muncă aparent în urmă cu 4 ani. Exaltare afectivă de aspect catatonic. Comportament impulsiv, congruent cu sistemul său ideativ-interpretativ. Hiperbulie bizară cu tendință la luptă pentru pretinsele sale drepturi, dusă cu mijloace ilegale (clasicitate agresionată verbal). Personalitate dizarmonică de aspect polimorf **cu mare periculozitate socială** (tendințe agresive de punere în pericol a integrității corporale și amenințări cu moartea). **CONCLUZII :** Numita Enache Viorica are o personalitate dizarmonică cu reacție interpretativă paranoică prelungită apărută în contextul unor conflicte de muncă cu manifestări comportamentale ce intră în incidența penală".

Tiriță prin tribunale

Dna Enache Viorica a mai fost acuzată de distrugerea unui monument (al eroilor) din Ploiești. Aceste acuzări dinsa le etichetează ca fiind niște „mașinațiuni" menite să o inculpe. În unele din zilele în care a fost distrus monumentul, declară că a fost la țară, în comuna natală, Gherghița. Procesul în care a fost inculpată a avut loc la 3 aprilie 1991. „Condamnata" a lipsit. Trimiterea în judecată s-a făcut „pentru săvîrșirea infracțiunii de distrugere și tentativă de distrugere". La acea dată, inculpata se afla internată în spitalul-penitenciar. I se aprobă cererea de punere în libertate, deoarece „din referatele medicale depuse la dosarul cauzei, rezultă că în adevăr starea sănătății inculpatei este gravă. Pe fondul unui refuz de hrană total, ceea ce îi pune viața în pericol". Îi anunțăm pe domnii de la tribunal că „refuzul de hrană total" se mai numește și „greva foamei" (dar comuniștilor acest lucru le-a fost întotdeauna străin) și este o formă publică de protest. Enache V. a fost eliberată din Jilava cu buletinul de liberare nr. 11 799/1991, la 12 aprilie 1991, după ce fusese internată în localul respectiv la 31.01.1991. În urma judecății (înfățișarea din 19 iunie 1991) tînăra a fost condamnată la 1 an închisoare și 1 000 de lei cheltuieli de judecată. Însă părțile se rejudecă și acum. După cum se pronunță ea însăși, V.E.M. crede că „a îmbrăcat de trei ori cămașa morții" pentru nedreptățile care i s-au făcut.

Epilog însolit la un caz insolit

Cînd am vizitat Poliția din Ploiești, aceasta o învinuia de distrugerea unor bunuri publice. Numita Enache stăruie asupra faptului că ar fi „inscenări". Consideră că sînt făcute unele abuzuri (și asupra ei) psihiatrice, chiar și după Revoluție. Se consideră pe sine ca fiind, pînă în aprilie 1991, o deținută pe motive politice. Se prea poate, opinăm, ca Enache Viorica să nu fie în toate facultățile mintale. Admitem ipoteza. Sau să nu mai fie acum, după ce, timp de mai multe luni în șir, a fost internată în vremea lui Ceaușescu și după aceea, în clinici de psihiatrie represivă. După ce oarece medici au „turnat" cu nemiluita în trupul ei tînăr (abia a împlinit 28 de ani), sedative, neuroleptice, tranchilizante. Cei care au făcut toate acestea pot fi considerați sănătoși mintal ? Și o ultimă concluzie fermă : toate acțiunile în urma cărora Viorica Enache a fost „taxată" drept dereglată mintal, „nebună", au un pronunțat caracter revendicativ, de reformă socială, anticeaușist, antidiscreționar. Mai crede cineva că e o simplă întîmplare ?

MIHAIL GĂLĂȚANU
Fotografie de ELENA GHERA

Ai noştri sunt aceşti munţi...

Ai noştri sunt aceşti munţi
pietroşi, mănoşi, cărunţi,
căci noi ne-am căţărat pe ei spre cer,
noi le-am deschis adîncurile de-aur şi de fier
şi-am suferit prin ei pe ploi şi ger...
Noi le-am spintecat uriaşele pintece,
noi le-am proslăvit frumuseţile-n cîntece
şi le-am cunoscut sufletul şi furtunile mai bine
ca orişicine...
În haiducie grea ori doinind domol după oi,
nimenea pe lume nu i-a cunoscut şi îndrăgit
ca noi...

De-acest mănos pămînt daco-român,
cine-ar putea, mai mult ca noi, să spuie c-al
lui e ?!...

Cine l-a arat
din începutul vremilor, neîncetat ?
cin' l-a sămănat ?
cine l-a fost slugă şi stăpîn ?
care dintre neamurile vechi şi noi
are îngropaţi în sînul lui atîţi eroi ?
a cui doină de veacuri pe-aicea plînge ?
cin' l-a apărat mai dîrz de-al năvălirilor puhoi
şi l-a adăpat de-atîtea mii şi milioane de ori,
cu sînge
şi sudori,
ca noi ?!...

ARON COTRUŞ

Din culisele iredentismului ungar (II)

Organizaţiile şi comploturile puse la cale în Transilvania, îndeosebi prin mijlocirea foştilor ofiţeri din armata austro-ungară, serviciile secrete şi poliţieneşti, aveau scopul ca, în eventualitatea unei scontate intervenţii a trupelor horthyste, să declanşeze tulburări şi dezordini care să submineze funcţionarea instituţiilor statului şi siguranţa publică, să dea un concurs efectiv forţelor venite din afară.

Revizionismul ungar se ascundea, deseori, sub masca la modă şi insidioasă a bolşevismului. Ziarul cernăuţean „Glasul Bucovinei", din 2 I 1919, relata că „organizaţiile bolşevice ruse, bulgare, ungureşti şi germane şi-au trimis agenţii lor şi în ţările române înzestrîndu-i cu mari sume de bani, manifeste şi broşuri incendiare". Respingînd o asemenea molimă subversivă, profesorii şi studenţii de la Universitatea din Iaşi „s-au declarat gata să muncească din răsputeri spre a lămuri pe toate căile prin adunări şi conferinţe muncitorimea de la oraşe şi ţărănimea de pe la sate asupra primejdiei bolşevice atît de dezastruoase pentru neamul românesc din toate clasele sociale". Ziarul apela şi la studenţimea bucovineană să-şi onoreze această „mare datorie".

Sesizînd dedesubturile politicii lui Károlyi, aliaţii se decid să nu-i mai caute în coarne şi, la 20 III 1919, locotenent-colonelul francez Vyx, şeful Misiunii Militare Franceze la Budapesta, însoţit de membrii celorlalte misiuni militare aliate, îi înmînează din partea Antantei o notă cu privire la noua linie demarcaţională, declarîndu-i că Puterile Aliate o consideră pe aceasta nu ca pe o linie de armistiţiu, militară, ci ca o „graniţă politică". Ca urmare, i se punea în vedere să înceapă — pe 23 III 1919 — să-şi retragă trupele la vest de linia hotărîtă. Acest deznodămînt punea capăt, în mod practic, integrităţii teritoriale a Ungariei. Guvernul Károlyi îşi declină voinţa şi competenţa de a primi o asemenea soluţie, se autodemite şi, a doua zi, predă puterea forţelor extremiste, de stînga, care atîta aşteptau. Se formează un guvern de coaliţie din social-democraţi şi comunişti, condus de Béla Kun, care deţinea şi Comisariatul externelor. Cu consimţămîntul Comitetului Executiv al Cominternului, Partidul Comunist Ungar, format în mare majoritate, în noiembrie 1918, din prizonieri de război repatriaţi din Rusia, semnează, la 21 III 1919, un acord pentru o „contopire completă" cu P.S.D. ungar. Noul guvern — care echivala cu introducerea dictaturii comuniste a crahului social-economic în Ungaria — se declară gata să încheie o „alianţă militară şi morală completă" cu Rusia Sovietică, pentru o politică de rezistenţă faţă de Puterile Antantei şi de înfruntare deschisă a ţărilor vecine, cum de altfel va şi săvîrşi în cursul efemerei şi sinistrei sale existenţe.

Cerîndu-i-se de către Consiliul celor 4, la 5 VII 1919, să-i expună vederile sale asupra situaţiei confuze din Ungaria, directorul „Ajutorului American pentru Europa", Herbert Hoover, preşedintele Secţiei corespondenţe din Consiliul Economic Suprem, viitor preşedinte al Statelor Unite, îi recomandă să ducă o astfel de politică acolo „încît să determine o împotrivire internă faţă de Kun".

La Conferinţa comandanţilor forţelor franceze şi române, din 5 VII 1919, prezidată de mareşalul Henri Philippe Pétain şi destinată examinării operaţiilor împotriva dictaturii comuniste ungare, a participat şi Horthy.

Dezmăţul revizionist şi tulburarea păcii îngrijorau serios puterile Antantei, care se temeau ca de iad de o eventuală pactizare germano-ungaro-rusă. După ce la 10 VII 1919, Consiliul celor 4 mari puteri ceruse mareşalului Foch, generalisimul armatei franceze şi aliate, să avizeze dacă armata română trebuia să ocupe Ungaria, pe 10 iulie 1919 s-a ţinut, la Paris, o şedinţă a Consiliului Suprem al Puterilor Aliate şi asociate prezidată de primul ministru francez Georges Clemenceau, preşedintele Consiliului Suprem, la care au participat : ministrul de externe francez, Stephen Pichon, şeful Comisiei pentru crearea Ligii Naţiunilor, Foch, generalii francezi Maxime Weygand şi Belin, membru al Consiliului Militar Interaliat, secretarul Departamentului de stat al S.U.A., Robert Lansing, generalul american Tasker Howard Bliss, membru al delegaţiei S.U.A. la Conferinţa păcii şi reprezentantul lor în Consiliul Militar interaliat, reprezentanţii Angliei (ministrul de externe Balfour), Italiei (Crespi), Japoniei (ambasador la Paris, K. Matsui), României (Alexandru Vaida Voevod şi Nicolae Mişu), Cehoslovaciei (premierul Karel Kramář şi ministrul de externe Beneş), Iugoslaviei, (fostul premier Nikola Pasici şi Milenko Vesnič, ministru la Paris). Potrivit notei întocmite de către delegaţia română la Conferinţa Păcii — din 11 VII 1919 — Foch a informat personalităţile prezente că — după încheierea armistiţiului şi împotriva prevederilor acestuia — guvernul ungar, în loc să dezarmeze, a ridicat numărul diviziilor armatei sale de la 6 la 9. Comandantul francez a preconizat că — în consecinţă — trebuie stabilită, în primul rînd, o înţelegere politică între guvernele ţărilor vecine cu Ungaria şi fixate condiţiile pentru constituirea Comandamentului unic, în cadrul căruia România era destinată să reprezinte „principala forţă", capabilă să combată reînarmarea Ungariei. Ministrul nostru de externe, Nicolae Mişu, luînd act de această învestire a României de către marile puteri cu stăvilirea militarizării revizioniste a Ungariei, şi-a exprimat convingerea că „guvernul român va lua cu foarte serioasă consideraţie propunerea care a fost făcută", precum şi acordul

cu rezoluţia lui Foch că trebuie perfectată o înţelegere între ţările ameninţate de revanşa ungară — România, Cehoslovacia şi Iugoslavia — angajîndu-se să raporteze această recomandare guvernului său. Declarîndu-se de acord cu propunerea lui Foch, Vesnič — susţinut de Kramář, care a pledat nu pentru o înţelegere politică între guvernele ţărilor succesoare, ci pentru o protejare numai de ordin militar — a cerut ca Aliaţii să asigure Iugoslavia şi faţă de tendinţele revanşarde ale Bulgariei. Clemenceau a declarat că nu este însărcinat să protejeze Iugoslavia contra Bulgariei.

Foch a adăugat că tocmai atunci primise o telegramă de la comandantul armatei cehoslovace, generalul Pellé, din 8 VII 1919, confirmînd informaţiile generale şi anume : „Acest armistiţiu e momentan. Toţi ofiţerii francezi şi aliaţi care au vorbit cu unguri spun că ungurii sînt decişi să-şi restabilească ţara în vechile ei limite. Poporul ungar are încredere în viitor, căci Antanta va demobiliza".

Foch a exprimat părerea că singurul mijloc preventiv era „de a dezarma efectiv Ungaria, cum s-a făcut pentru Germania, printr-o intervenţie militară". Întrebat de Foch asupra intenţiilor Angliei cu privire la această situaţie, ministrul de externe Balfour a declarat că telegrafiase la Londra în problema remilitarizării Ungariei, dar nu primise încă răspuns. Crespi a arătat că sesizase guvernul italian în acelaşi sens şi a menţionat că reînarmarea Ungariei reprezenta o „problemă europeană".

Faţă de consensul rezultat la consfătuire, mareşalul Foch a rezumat că „Ungaria renaşte şi repune în discuţie deciziile" adoptate de marile puteri la Conferinţa păcii ; drept urmare, „trebuie să ne coordonăm şi să acţionăm rapid".

Iată, deci, cum nu cu de la sine putere, nu din ambiţii expansioniste, ci la chemarea marilor Puteri Aliate, din necesităţi de stabilizare europeană, România a trebuit să-şi îndeplinească misiunea de proteguitoare a păcii şi echilibrului în sud-estul continentului.

La 16 VII 1919, generalul Wilhelm Vilmos Böhm, comandantul Armatei bolşevice ungare, iar înainte al Armatei comuniste din Bavaria, a demisionat şi a fugit la Viena, unde a intrat în contact cu căpitanul Gregory, şeful misiunii militare americane din Austria şi Ungaria, oferindu-se să organizeze o lovitură contra lui Béla Kun, cu condiţia ca, în caz de reuşită, el să fie „uns" şef al statului ungar. Hoover a raportat Consiliului celor 4 oferta lui Böhm şi — cu toate că americanii nu agreau deloc regimul lui Béla Kuhn — l-a deconsiliat pe Gregory de a-l sprijini pe Böhm să-l răstoarne pe dictatorul roşu. În acelaşi timp, Hoover i-a recomandat Consiliului de 4 să facă o declaraţie politică prin care — potrivit mărturiilor sale (The Memoirs of Herbert Hoover, I — New York 1953) — „să stimuleze forţele împotriva lui Kun în Ungaria". La cererea Consiliului de 4, Hoover a redactat, la 26 VII 1919, un proiect declarînd că marile puteri şi guvernele aliate sînt dispuse să încheie pace cu Ungaria, dar numai dacă, aici, va fi adus un guvern care să reprezinte poporul şi „să execute şi în literă şi în spirit angajamentele pe care le-a contractat cu guvernele asociate" ; or, „administraţia lui Béla Kun n-a îndeplinit nici una din aceste condiţii, rupînd nu numai armistiţiul la care s-a angajat, dar atacînd în acest moment o putere prietenă şi aliată". Această ţară era România.

În dorinţa de a stinge focarul revizuirii şi a-şi putea concentra forţele asupra gravelor fenomene de criză economică şi socială prin care trecea ţara, guvernul condus de I.I.C. Brătianu era serios şi sincer preocupat de normalizarea relaţiilor şi înţelegerea cu Ungaria, fiind dispus să-i acorde — deoarece nici ea nu sătea pe roze — „concesiunile economice cele mai largi", cerîndu-i — în schimb — respectarea „strictă şi loială a tratatului de pace" şi abţinerea de la orice propagandă subversivă — consemna, în aprilie 1921, Înaltul comisar al guvernului român la Budapesta, Constantin D. Iamandi. Dar propunerile făcute de acesta s-au lovit de refuzul oficialităţilor ungare, care le condiţionau de satisfacerea pretenţiilor lor teritoriale, cît şi al forţelor de stînga.

La 8 IX 1919, conducătorii bisericilor maghiare din România, instituţie cu un rol atît de nociv în acţiunea de deznaţionalizare — episcopii Gustav Carol Majlath, reformat şi unitarian din Cluj, au adresat un memoriu Consiliului celor 5, format din reprezentanţii S.U.A., Franţei, Angliei, Italiei şi Japoniei, al Conferinţei de pace de la Paris, protestînd împotriva unirii Transilvaniei cu România.

Ungurii improvizau tot felul de combinaţii agresive, oportuniste, numai de imperativul raţiunii nu ţineau seama. Lehár, consilierul militar al regentului şi amiralului Miklos Horthy, comandantul armatei ungare, vînturat prin toate culisele „terorii albe" şi ale legitimismului habsburgic, afirmă că ei doreau să stabilească o colaborare cu un guvern austriac burghez şi de dreapta, îndreptată împotriva statelor vecine şi o rezolvare favorabilă a litigiului pentru teritoriul Burgenlandului, pe care îl ţineau în spasme cu detaşamentele lor teroriste. Dar înţelegerea secretă austro-cehoslovacă — din 12 I 1920 — pe de o parte şi tentativele Italiei de a cîştiga clientelă atît în Austria cît şi în Ungaria pe de alta, le-au încurcat socotelile, complicînd situaţia în Bazinul dunărean.

Erau scoase de la naftalină clişee de o rară perversitate, care nu mai puteau lua însă minţile nimănui. La sfîrşitul anului 1919, Ministerul Propagandei al Ungariei a căutat să stabilească — raporta Direcţia Poliţiei şi Siguranţei Generale la 13 XII 1919 — un contact „cît mai intim" cu o misiune ucraineană venită la Budapesta „pentru a o determina să facă propagandă printre rutenii din Maramureş ca aceştia să ceară să rămînă sub dominaţia ungară", promiţîndu-le — în schimb — că „li se va da concurs să se unească cu fraţii lor spre a putea face mai pe urmă un stat autonom în corpul statului ungar".

În cursul unei audienţe, la începutul lunii februarie 1920, generalul G. Grazziani, şeful misiunii militare franceze la Budapesta, l-a sfătuit pe primul ministru Károlyi Huszár, calificat de presa franceză ca un fost „propagandist german", fost consilier aulic, care nu-şi ascundea nici el intenţiile revizioniste — să ordone, chiar în interesul Ungariei, încetarea oricărei propagande împotriva României, Cehoslovaciei şi Iugoslaviei.

(Va urma)

DUMITRU SULTAN

TOTUL DESPRE CLANUL EWING ∞

AUDREY LANDERS — SAU POLIVALENŢA SUCCESULUI

Puţini sînt acei care în momentul crucial al primei serii din „Dallas" (celebrul atentat din piscina ranch-ului Southfork) au intuit exact motivul care i-a determinat pe producători să recurgă la o asemenea „voluptă" de scenariu. Ce se întîmplase de fapt? Realitatea a fost că irezistibila Kristin (interpretată cu uimitoare dezinvoltură de actriţa Mary Crosby) trebuia să părăsească distribuţia cu discreţie. Se petrecuse o ruptură între interpretă şi producători. Lîngă diabolicul J.R. (Larry Hagman) se crease aşadar un „loc vacant", propice intrigilor şi bineştiutelor aventuri amoroase. Rolul a fost acordat renumitei actriţe Audrey Landers, introdusă în scenariu cu aceeaşi discreţie, ca soră de singe a tînărului student medicinist Mitch Cooper. În ciuda vîrstei sale tinere, noua cucerire a „rechinului" Ewing şi-a dovedit din plin calităţile. Distanţa de la adevărata Audrey Landers (actriţă şi cîntăreaţă consacrată) la Afton Cooper (năstruşnica metresă, dornică de a parveni chiar şi cu preţul micilor ticăloşii) pare a fi de nemăsurat.

Audrey Landers s-a născut în Philadelphia. Povestea carierei sale a început din timp, mulţi ani în urmă, cînd, întîmplător, un impresar muzical a ascultat-o cum cînta de la fereastră. Avea pe atunci numai 13 ani. O săptămînă mai tîrziu a fost invitată în cadrul unei emisiuni de varietăţi transmise în direct de posturile de televiziune. Imediat au început să „curgă" solicitările pentru alte şi alte emisiuni. Şansa i-a surîs continuu, astfel că între 1974 — 1977 a primit o sumedenie de roluri în mici comedii cinematografice, evoluţii ce au culminat cu rolul principal într-unul din cele mai apreciate seriale TV din S.U.A., intitulat „Sfîrşitul verii". Audrey nu s-a arătat marcată de succesele repurtate. În perioada celor 3 apariţii săptămînale din „Sfîrşitul verii", a avut inspiraţia de a urma cursurile universi-

tare de artă dramatică. Activitatea sa nu s-a rezumat doar la actorie: a continuat să scrie poezie, texte de cîntece precum şi majoritatea pieselor muzicale pe care le interpretează. Calităţile sale componistice şi interpretative au condus-o rapid şi către alte satisfacţii. În scurtă vreme a obţinut un contract la casa de discuri „Epic", casă ce i-a editat primul disc-single.

„Muzica este foarte importantă pentru echilibrul meu interior — declară Audrey, zîmbind cuceritor. În schimb, cariera mea nu se va reduce niciodată numai la aşa ceva. Dacă n-aş face mai multe lucruri pe plan artistic, m-aş simţi infirmă, fără unul din cele şase simţuri!" Spectatorii americani au avut ocazia de a se convinge de calităţile sale. De la evoluţiile din „Tatăl sărac" şi „Iubita captivă", pînă la rolurile din multgustatele seriale TV „Urgenţa", „Ziua fericită", „Ţara minunilor" sau „Femeia poliţist", Audrey a „punctat" fără greş. E drept, probabil nu visase pentru „Dallas" o asemenea audienţă internaţională. Alături de seducătoarea Sue Ellen (Linda Gray), veşnica sa rivală, a reuşit să crească în ochii publicului. Epic, casă ce i-a editat primul disc-single. Muzica este foarte importantă pentru echilibrul meu interior — declară Audrey, zîmbind cuceritor. În schimb, cariera mea nu se va reduce niciodată numai la aşa ceva. Dacă n-aş face mai multe lucruri pe plan artistic, m-aş simţi infirmă, fără unul din cele şase simţuri!" Spectatorii americani au avut ocazia de a se convinge de calităţile sale. De la evoluţiile din „Tatăl sărac" şi „Iubita captivă", pînă la rolurile din multgustatele seriale TV „Urgenţa", „Ziua fericită", „Ţara minunilor" sau „Femeia poliţist", Audrey a „punctat" fără greş. E drept, probabil nu visase pentru „Dallas" o asemenea audienţă internaţională. Alături de seducătoarea Sue Ellen (Linda Gray), veşnica sa rivală, a reuşit să crească în ochii publicului. În scurtă vreme, nelipsita Afton şi-a găsit locul ei aparte în peisajul „multicolor" al verosilor texani.

Audrey nu crede în minuni. Singurul „garant" al avîntului său este încrederea pe care o are în ea însăşi, în propria vocaţie. A putut renunţa la a profesa medicina (întîmplător este absolventă a acestei facultăţi!) şi a ştiut să penduleze cu discernămînt între muzică şi scenă. Chiar şi în condiţiile acerbei concurenţe de la Hollywood, e convinsă că talentul şi puternicul său sex-appeal o vor ajuta să răzbească. În timpul liber, revine acasă, în tihna celor 175 de acri de pămînt cumpăraţi în statul New Jersey. Nici în clipele de relaxare nu-şi îngăduie să admită că într-o zi poate pierde. E şi gloria un soi de drog!

Documentare şi prezentare
CRISTIAN PAVEL

VESTIMENTARĂ

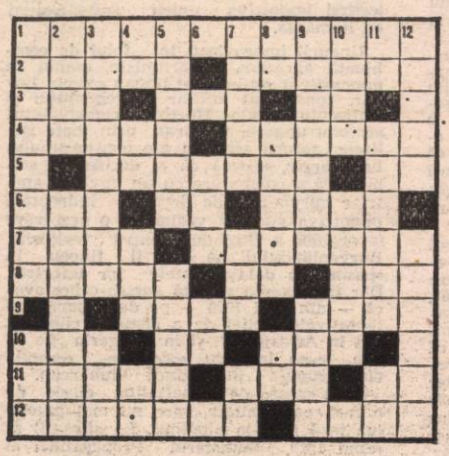

ORIZONTAL: 1) Îmbrăcat prea gros. 2) Articol de lenjerie care se poartă pe sub cămaşă — Îmbrăcăminte. 3) Prefixul vieţii — Aspectul atrăgător al unei femei — Diana Zamfirescu. 4) Materiale (masc.) — Cusută cu fir de aur. 5) Creaţii vestimentare pentru fetiţe — În trening şi-n tenişi! 6) Siglă pentru „Cupa Campionilor Europeni" — Bluze ţărăneşti — Hazliu. 7) Porţiuni dintr-o circumferinţă — Veste. 8) Costum de damă — În spatele fustei! — Personaj. 9) Trîndăvie — A se îmbrăca frumos. 10) Model de rochie largă — Primele veste! — Căciuliţă croşetată care se poartă pe vîrful capului. 11) Vocale neaccentuate — Ţesătură de bumbac pentru haine de vară — Cusute pe margini! 12) Haină lungă şi îmblănită — Divinitate păgînă.

VERTICAL: 1) Învesmîntat — Leagănul portului popular. 2) Diminutiv de la Nicolae — Accesoriu al îmbrăcămintei bărbăteşti. 3) Pantaloni ţărăneşti împodobiţi cu găitane — Parte a mînecii unei haine. 4) Oana Enăchescu — Partea din faţă a unui loden! — Zeul vînturilor la vechii greci — Nasturele de sus... la haină! 5) Haine încheiate pînă la gît — Parte răsfrîntă a unei haine, în prelungirea gulerului, de o parte şi de alta a pieptului. 6) Cocioabă (reg.) — Ultimele paltoane! 7) Îmbrăcăminte — Dispozitive la războiul de ţesut — Puţină dantelă! 8) Partea de sus a mînecii! — Folositoare — Florin Odeanu. 9) Ace lungi cu care se împletesc obiecte vestimentare din lînă — Haine scurte. 10) Fără nici un veşmînt (pl.) — Ademenit. 11) Îmbrăcat, în sfîrşit! — Material textil din fibre sintetice şi naturale — Costum neterminat! 12) Căptuşeală a tălpii la încălţăminte — Pleptar ţărănesc fără mîneci (dim.).

Dicţionar: BIO. EOL. HIJ.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului anterior

IVĂNESCU; EP; SIPET; INIMĂ; AT; DINŢI; ID; NEVESTE; UNU; OLOL; AŢĂ; ER; S; ICI; IROSI; SCUMP; GUC; AFU; IENI; UI; MALIŢA; NZ; N; ATENA; ATAŞE; DUS; ŢIUI; IL; ORCĂ; FRUCTĂ; IUBIRI; PAR.

Bun venit, SHELL ROMANIA SRL!

Miine, 5 martie, ora 11, la etajul 21 al Hotelului Intercontinental din Bucureşti, va avea loc o importantă conferinţă de presă organizată de Grupul SHELL/ROYAL DUTCH, cu activitate în peste 100 de ţări din întreaga lume, conferinţă prilejuită de ridicarea rangului operaţiunilor SHELL în ROMÂNIA, de la nivelul unei reprezentanţe, la o societate cu răspundere limitată, SHELL ROMANIA SRL, înregistrată oficial la data de 6 februarie 1992.

Sîntem bucuroşi să publicăm această ştire de extindere a activităţii Grupului de Companii Shell/Royal Dutch în România. Compania Shell avea în 1991 o cifră de afaceri de peste 50 de miliarde de dolari, cifră care o situa pe primul loc în Europa, iar relaţiile de afaceri cu România datează încă din 1903, cînd ea achiziţiona petrol de la companiile româneşti. Cu siguranţă că prezenţa lui SHELL ROMANIA SRL este un punct cîştigat de firava noastră economie de piaţă. Aşteptăm cu mare interes apariţia într-un an, doi a primelor benzinării SHELL!

La conferinţa de presă vor participa, printre alţii, dl A.E. Vicars-Miles director pentru Europa de Est şi C.S.I. al Grupului de Companii SHELL/ROYAL DUTCH şi, bineînţeles, dl Guy Burrow, directorul fostei reprezentanţe SHELL în România şi directorul desemnat al companiei SHELL ROMANIA SRL.

MIHAI SĂNDOIU

PUBLICAŢIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. **Telefoane:** 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor şef:
Ion D. Goia

Redacţia: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălăţanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupaşcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor şef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor şef:
Alexandru Păsărin

REDACŢIA: Aurel Ştefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor şef), 1457 (redacţie).

BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ **FINANCIAR, JURIDIC (2143):** Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ **TEHNIC (2123, 1453, 2072):** Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Creţu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ştefănescu.

■ **PUBLIC RELATION (2634):** Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Laurenţiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ **FAX** — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64–66, sau direct la redacţie.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI Bucureşti

12 pagini — 20 lei

Biblioteca ...

Ce se va întîmpla cu arhivele securității și ale P.C.R.?

pag. 9

ANUL LXXXI
Nr. 11
18-24 martie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

ASTROLOGIE:

ULTIMELE PREZICERI DE LA MOSCOVA

pag. 12

Din nou SPORT
în Flacăra
În acest număr :

- SCANDALUL CORNEL PUMNEA

Fotografie de ELENA GHERA

- SALVAȚI SPORTUL — o rubrică de Cristian Gațu

pag. 15

Scandal la teatrul din Todi

pag. 10

Fotografie de ELENA GHERA

Omul care ia durerea cu mîna

pag. 7

Perle de la Convenția F.S.N. Neamț

„Dacă nu cunoaștem ce-i jos nu putem face bine sus !"
„Ca patriot nu fug; nu mai fug că sînt bătrîn ! ";
„Maghiarii sînt foarte ortodocși, ca să spunem catolici".

pag. 2

Da, e-adevărat : ALMANAHUL FLACĂRA 1992 a apărut.

Cel mai iubit dintre almanahuri vă stă în aceste zile la dispoziție.

DIN SUMAR :

- Un tînăr din Iași își retrăiește viețile anterioare
- Din lumea mafiei
- Românii în războiul din răsărit
- Crima lui Rouletabille, roman palpitant de Gaston Leroux.

Umor, cuvinte încrucișate, sfaturi practice, horoscop, gastronomice, modă, film, teatru și tot ceea ce propune, refuză sau anticipează viața contemporană.

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

„Am un angajat american"

pag. 14

Cine se teme de studenți?

pag. 8–9

UNDE SÎNT DEMASCĂRILE DE ALTĂDATĂ?

Deși ideea n-a fost niciodată formulată ca atare, ea se ghicea în ultima vreme din toate spusele președintelui Iliescu : ce vii acum și mă dușmănești și mă sapi și mă acoperi cu noroi, Petrică ? După ce că eu te-am creat, eu te-am inventat, eu te-am adus de la situația de ilustru necunoscut la aceea de șef al guvernului, te-nfigi acuma să mă treci pe linia moartă ? Frumos îți șade, Petrică ?

Firește, contează mai puțin cum îi șade d-lui Petre Roman în postura de critic acerb al comunismului și al dlui Iliescu, după ce a tras toate foloasele și de la unul, și de la altul. Recunoștința nu este punctul forte al politicienilor. Important este că în F.S.N. lupta dintre cei doi lideri a intrat într-a fază acută, care poate fi decisivă. Și aceasta întrucît timpul presează, alegerile, ca să zic așa, bat la ușă. Dl Iliescu mai vrea un mandat la Cotroceni, dar știe că n-are nici o șansă de a-l dobîndi dacă nu e desemnat candidat unic al Frontului. La rîndul său, dl Petre Roman, „liderul național" al F.S.N.-ului, se vrea pe sine numărul unu în partid și, dacă totul va merge bine, și în stat. Miza este deci foarte mare, iar încrîncenarea confruntării este pe măsură. Cît despre scrupule, ce să mai vorbim, ele lipsesc cu desăvîrșire în ambele tabere.

Dl Iliescu s-ar fi vrut proclamat candidat de către Colegiul Director, în timp ce dl Petre Roman susține că doar Convenția Națională a F.S.N., convocată pentru perioada 27–29 martie, are competența de a hotărî cine să fie candidatul. Neavînd siguranța că finalmente Domnia sa va fi cel preferat, președintele Iliescu nici nu și-a anunțat intenția de a candida. Întrebat direct la conferința de presă de vineri, dl Iliescu a răspuns că vrea să se mai gîndească. De altfel, cele întîmplate în mult agitata – pentru Front – zi de vineri s-au lăsat cu trei apariții pe micul ecran, ale celor doi protagoniști și a unui „purtător de cuvînt". Dacă ar fi să admitem și să realizăm și în cazul domnilor Iliescu și Roman ceea ce în justiție se cheamă „proba veridității", am constata cu uimire că cea mai mare parte din acuzele reciproce se susțin, sunt întemeiate. Mai mult chiar, ele ar putea fi caracterizate drept normale, în firea lucrurilor, știut fiind că și candidații americani la președinție nu se menajează deloc unii pe alții. Ar putea, dacă n-ar fi două impedimente fundamentale.

Primul : că toate acestea se întîmplă într-un organism bolnav – F.S.N.-ul. Compromis în ochii țării și din ce în ce mai mult în ai electoratului – cît despre străinătate, ce să mai vorbim ! –, Frontul caută mijloace de a se salva. Dl Petre Roman crede a fi găsit butonul pe care să apese : anticomunismul exacerbat. Puțin credibil, din astă pricină. Efectul, în sens contrar celui dorit, poate fi comparat cu rezultatul produs de ceea ce în lingvistică se cheamă hipercorectitudine. Dl Iliescu vrea să utilizeze în același scop, al salvării Frontului Salvării, poziția și pîrghiile sale de președinte. Nici unul, nici altul nu înțeleg că vremea Frontului a trecut, că el este depășit istoricește și nu se poate transforma peste noapte în altceva (în partid social-democrat sau în partid democrat-creștin). Tot timpul, dar mai ales în momentul de față, Frontul s-a menținut datorită exclusiv pîrghiilor administrației de stat și a instrumentelor coercitive ale statului pe care și le-a anexat în decembrie 1989. Altminteri, F.S.N.-ul este mort politiceste și nu-l ajută nici un fel de cosmetizare. În acest cadru, lupta pentru ciolan dintre domnii Iliescu și Roman amintește de spectacolul dezagreabil al lupilor care se sfîșie între ei.

A doua piedică în calea normalității disputei din F.S.N. este maniera bolșevică de a face critică : execuție, punere la zid. Documentul anti-Roman dat la televizor face să-ți înghețe sîngele în vine fiindcă amintește de faimoasele „demascări" pe care le cunoaștem cu toții așa de bine. Credeam că astfel de inventare ale „lipsurilor deosebit de grave" au devenit piese de muzeu. M-am înșelat. După cît se pare, iubitorii de demascări au mult mai mult noroc decît iubitorii de zăpezi. Aceștia din urmă rămîn cel mai adesea doar cu nostalgia zăpezilor de odinioară, pe cînd ceilalți sunt răsplătiți pentru credința lor. Căci la întrebarea „Unde sunt demascările de altădată ?" se poate răspunde în chipul cel mai fericit cu putință : demascările de altădată sunt din nou în ființă și F.S.N.-ul este promotorul lor.

ION D. GOIA

PORTRETUL ROBOT AL DOMNULUI UGLEAN

Alegerile de la 9 și 23 februarie 1992 au impus un nou nume în „constelația" oficialităților compromise — domnul Gheorghe Uglean, președintele Comisiei Electorale Centrale. Domnia sa a reținut atenția opiniei publice prin incompetență și rea credință în exercitarea funcției ce i s-a încredințat. Iată pe ce ne bazăm afirmația :

Intervențiile sale televizate au dovedit clar necunoașterea Legii privind alegerile locale. A se vedea în acest sens poziția confuză a dlui Uglean în legătură cu „voturile valabil exprimate" și dreptul S.A.I. de a participa la alegerea primarului general al Capitalei.

Același domn a facilitat acreditarea „observatorilor" naționali propuși de Liga pentru Linistea Țării, Dreptate și Adevăr la cel de al doilea tur de scrutin prin eliberarea în alb a ecusoanelor necesare. Domnul Uglean a încălcat astfel dispozițiile art. 51 alin. 4 și 5 din sus amintitul act normativ. Așa cum s-a dovedit ulterior, observatorii acestei ligi aveau și calitate de membri ai F.S.N., fuseseră chiar „instruiți" de partidul de guvernămînt. De altfel, dl. Gheorghe Uglean a recunoscut președintelui L.A.D.O. că a recurs la acest „compromis" date fiind presiunile care s-au exercitat asupra sa. Noi credem, dimpotrivă, că demisia ar fi constituit un gest cu adevărat salvator. Și, mai ales, moral.

Dar, pentru a contura și mai bine portretul robot al dlui Gheorghe Uglean se impune o scurtă incursiune în biografia sa ante-revoluționară. Vom descoperi astfel că vajnicul campion de azi al obiectivității electorale a fost înainte de 22 decembrie 1989, perioadă în care probabil și-a însușit principiile reformiste pe care astăzi le aplică cu succes la nivelul Curții Supreme de Justiție, secretar u.t.c. al Judecătoriei Craiova. Soția sa, Maria Uglean a deținut următoarele funcții în județul Dolj : șef al sectiei agrare a comitetului județean de partid, președintă a comisiei de femei și membru în biroul comitetului județean Dolj al p.c.r. În această ultimă calitate a participat, alături de fostul prim-secretar, Ion Traian Stefănescu, la ședința mai marilor comuniști ai județului unde s-au stabilit măsuri de „combatere a evenimentelor de la Timișoara" din decembrie 1989. Maria Uglean a votat atunci pentru trimiterea spre orașul martir a unei garnituri de tren cu muncitori înarmați cu bîte și alte „unelte de lucru". Trenul a ajuns la destinație, dar craiovenii, realizînd ce se întîmplă în orașul de pe Bega, nu au dat curs ordinului de a-i molesta pe revoluționarii timișoreni.

După revoluție dl Gheorghe Uglean este promovat vicepreședinte al Tribunalului Județean Dolj, iar de aici, chemat la București în funcția de șef al Secției de Contencios Administrativ a Curții Supreme de Justiție. Cei care au propus această numire au fost: dl Victor Babiuc (pe atunci ministru al justiției) și... senatorul „independent" Antonie Iorgovan. Dl senator și-a arătat în acest mod recunoștința pentru publicarea în anul 1987, la Editura „Scrisul românesc" din Craiova, a cărții „Forme organizatorice ale conducerii și autogestiunii unităților administrativ-teritoriale". Contribuția dnei Maria Uglean a fost atunci decisivă pentru tipărirea lucrării. Dar și dl Uglean și-a adus partea sa de contribuție „științifică", numele apărîndu-i pe coperta cărții alături de Antonie Iorgovan și Ioan Muraru. Serviciu contra serviciu, nu ?

LUCIAN TUDORANCEA

Ceasornicul îndreptat

ROMÂNUL VESEL

Între puținele lucruri care merg mai bine în România decît în America sau Marea Britanie se află fără îndoială programul național de aniversări și comemorări. E de ajuns să deschizi televizorul și din micul ecran începe să adie mirosul de tămîie. Oricum, nu e o zi să nu prindem o cifră rotundă. Dacă nu i-am bătut pe turci, pe muscali, pe tătari, dacă nu am inventat sau n-am descoperit ceva, atunci neapărat s-a născut sau a murit cîndva cineva. România și-a format, în premieră, mondială, chiar un corp de elită, specializat în discursuri omagiale. De altfel, orice parlamentar sau ins care se respectă are o jumătate de normă la instituția națională pentru cinstirea sau deplîngerea trecutului.

De abia încep să se vînture cădelnițele și publicul recunoaște între cei prezenți : rotunjimile mioape ale lui Iosif Sava, papionul lui Ion Rațiu, freza de arțici a lui Ion Mânzatu, faciesul de piramidă răsturnată al lui Petre Roman, barba transcendentală a lui Gelu Voican. Filozofi cu studii la Moscova, generali burdușiți de marxism-leninism, miniștri și politicieni incapabili de a spune trei cuvinte din „Tatăl nostru" se închină cu smerenie. Oratorii de serviciu își fac și ei apariția. După ce a fost prezentă la aniversarea Fabricii de triciclete și la jubileul societății „Prietenii papagalului", doamna academician Julieta Bairam sosește să inaugureze „Casa pompierilor voluntari"., „Cuvintele sînt de prisos", murmură dumneaei, pornind totuși un discurs de 20 minute .Următorul vorbitor e și mai categoric : „Doamna academician a spus tot ce era de spus". Dar miracol ! În vidul lăsat de distinsa antevorbitoare tot se mai găsesc niște resturi de idei, numai bune pentru o dizertație de un sfert de oră.

Credem totuși că patrimoniul memorialistic nu e încă suficient valorificat. Televiziunea ar trebui să participe și la evenimentele sărbătorești din sectoare și cartiere. Sugerăm :

1. Pe sectoare : 150 ani de la înființarea primei frizerii ; Un veac de cînd femeile locului poartă chiloți ; Un an de cînd primarul sectorului, chemat la o conducță spartă, a rostit celebrele cuvinte : „Am venit, am văzut, n-am ce face".

2. Pe cartiere : Doi ani de la prima recoltă de fasole inter-blocuri ; Trecerea unui deceniu de la ultima arătare a unui șvaițer în „Alimentara" (simpozion de mistică românească).

Și multe altele ! Cînd românul bate un cui, se gîndește că peste un an va sărbători evenimentul.

LIVIU TIMBUS

„Frontul este în clocot"!

Relatare de la Convenția F.S.N. — Neamț

Duminică, 8 martie, sala de festivități a Casei de Cultură Piatra Neamț. Atmosfera este sumbră, suspiciunile capătă culori diferite de la un grup la altul ; în fond, ce se va întîmpla cu Frontul, acest copil răsfățat al alegerilor de la 20 mai? Știu cu toții că aceasta este problema, dar refuză să înțeleagă subtilitățile ideologice în urma cărora Frontul va suferi o scizione. Se citesc două materiale — în care critica și autocritica acționează de jos în sus și de sus în jos — din care rezultă că F.S.N. Neamț a pierdut teren în ultimele alegeri și că organizația județeană este atît de săracă, încît, în curînd nu-i vor mai ajunge banii pentru plata telefonului și întreținerea sediului. Frontul n-a mai fost victorios, datorită „lipsei propagandei vizuale", „slăbirii legăturii cu masele", „implicării parlamentarilor nemțeni în comisii și subcomisii" și, de aici, absența lor din teritoriu. De la tribună, dl senator Sorin Vornicu, președintele F.S.N. Neamț avansează o drăgălașă și trandafirie minciună: „F.S.N. a rămas un partid puternic și unit". Dl deputat Ion Bivolaru — care venise cu mai multe xerox-uri după „Moțiunea grupului pentru unitatea Frontului Salvării Naționale" — îl critică vehement pe Petre Roman (fără a-l numi) datorită „unui partizanat de persoane" practicat cu intransigență. Altfel, **„trebuie să ne clarificăm foarte clar** cine este cu Frontul și cine nu". Dl deputat nu se miră de ce oamenii din echipa Roman au ajuns în conflict cu Parlamentul ; „după ce s-au văzut în guvern au început să facă declarații belicoase că nu au nimic comun cu Frontul". Ideile social-democrației nu trebuie aplicate artificial, și, la urma urmei „i-a întrebat cineva pe cei de jos?". Dl deputat Emilian Mancaș promite entuziast că „Frontul nu se va rupe, Frontul este în clocot", dezamorsînd astfel „anumite speculații ale presei". Ochiul avizat poate înregistra că pe la tribună au trecut pe rînd reprezentanții „aripei Roman" și „aripei Iliescu". În sală se simte tensiunea, așa că se înmulțesc dovezile de dragoste de o parte și de alta. O voce îndurerată din mijlocul asistenței : „Convenția nu-l poate obliga pe dl. Iliescu să candideze la președinție?". Un alt fesenist izbucnește strălucinat de adevărul din el : „Vă spun eu: fără Iliescu la cîrma statului ne vor călca alții care spun minciuni și sloganuri". Aplauze prelungite. Apoi a fost o beție de cuvinte, exprimînd cu patimă, dragostea fierbinte, credința, ura și speranța, din care cu multă plăcere spicuim :

„Comisiile dacă nu-și **face** datoria, jos cu ele! La alegerile locale s-au băgat partidele istorice și-au **ecorrupt** frontiștii noștri" (Dl. Dorofte). „Petre Roman l-am văzut la Revoluție la televizor și care cu atîta seninătate și atîta sinceritate se **observă** în ochii lui și-n **fezonomia** lui, încît se vede cît dragoste are față de poporul român. Avînd în vedere grupurile extremiste, Petre Roman nu că s-a retras de bună voie, dar s-a retras datorită forțării care a avut loc" (Preș. F.S.N. Costișa).

„Dacă nu cunoaștem ce-i jos, nu putem face bine sus!" (aplauze, primarul de la Tașca).

„Ca patriot nu fug ; nu-mi fug că sînt bătrîn!". „Maghiarii sînt foarte ortodocși, ca să spunem catolici" (Dl Constantin Ploscaru — pensionar).

„Voi fi membru al F.S.N. pînă am să pun mîinile pe piept! Voi lupta pentru o unitate de monolit a partidului" (Dl. Amariei Gheorghe).

Cuvîntările sînt electrizante, asistența lăcrimează. În pauză, dl vicepreședinte din Pipiriș, dl Neculai Ungureanu, l-a prins într-un colț pe dl deputat Cristian Rădulescu și-și răcorește sufletul : „Îi iubesc pe frontiștii mei, așa cum îmi iubesc cele două fetițe! De aceea, înaintea alegerilor, cînd au venit la mine acasă reprezentanții Convenției Democratice și mi-au spus : Ține 20 de dolari și 100 de mii de lei și dă-te cu noi, i-am tratat cu un NU hotărît!". Dl viceprimar scoate din geanta diplomat căpușită cu portretul lui Petre Roman actele doveditoare ale membrilor frontiști ; din patru sute au rămas doar jumătate, restul a fost înghițit de „așa-zisele partide istorice"! Spre sfîrșit, au priceput cu toții că lupta se va duce mai sus, mai ales că dl deputat Ion Bivolaru împarte cu „Moțiunea" delegaților la Convenția Națională. Iar în acea „Moțiune", la un punct al ei scria așa : „În consecință, este necesar să se elimine prevederile din actualul statut privind liderul național".

AL. MIHĂILĂ

EVENIMENTE MARI, EVENIMENTE MICI

● **NEVASTA PREŞEDINTELUI** — Preşedintele ţării are soţie. Logic, femeia preşedintelui Senatului e cu un rang matrimonial mai jos şi se cheamă nevastă. Ziarul de orientare regalistă **„Cuget“** povesteşte, în primul său număr, cum doamna Bîrlădeanu a luat, la instalarea sa la parterul clădirii din Bd. Kiseleff colţ cu Brînduţei, grădina unei vecine. Că e vorba de o vecină tot din Kiseleff, asta-i altă problemă. Fapt e că a luat, fără să întrebe de stăpîn. Ce ţi-e şi cu premiile pentru revoluţionari. A luptat familia Bîrlădeanu cît a luptat şi uite că a luat. ● **BALZACIANISM** — Radu Cosaşu, maestrul povestirilor în patru rînduri (or fi existînd şi haiku-uri în proză ?), semnează în **„România Literară“** următorul roman: „Bate un vînt puternic de balzacianism: mai toţi îşi restaurează arborele genealogic, din rădăcină pînă la coroană. Unul îi explică celuilalt, la Romană: „Tu ştii că tatăl meu a fost fiu de chiabur?“ ● **GENERALUL LUNII** — De la revoluţie încoace, am avut vesnicii de o oră, de o zi, de o săptămînă şi chiar mai lungi. De exemplu, veşnicia premieratului lui Petre Roman. Generalul colonel Paul Cheler devine, tot mai frecvent, omul momentului, iar cînd nu ajunge singur în faţă, printr-una din acele intervenţii naţionalist-războinice care-ţi amintesc că pe cîmpul de luptă mor numai soldaţi, nu şi generali, îl scot alţii la raport. În două pagini, săptămînalul **„Zig-Zag“** îi dedică militarului avansat (sub două dictaturi şi o libertate) pînă în pragul gradului de mareşal un portret de caracter. Cruzimea reporterului Ioan Matei merge pînă acolo încît îl lasă pe militar ca, vorbind şi făcînd, să-şi facă singur deservicii. Nu există numai limbaj de lemn ci şi limbaj de caporal. ● **DEPUTATA VINDE CADOURILE** — În singurul său text lipsit de umor, fiindcă nimeni nu mai are chef de ironii cînd ajunge în preajma abjecţiei, **„Academia Caţavencu“** dezvăluie, în ancheta lui Alexandru H. Ion, lunga listă de matrapazlicuri ale deputatei feseniste Smaranda Ionescu, mama Ligii Naţionale a Femeilor şi membră a Comisiei de politică externă a guvernului. Doamna Ionescu vindea la bufetul Ligii dulciurile destinate orfanilor. Senatorul Dan Iosif recomandă ridicarea imunităţii parlamentare şi intervenţia procuraturii. Bravo, Smarando! Te făcuşi, fă, deputată! ● **GUŞĂ E CU NOI?** — Intervenţiile participanţilor la şedinţa Consiliului Militar Superior cu preşedintele şi primul ministru, despre care televiziunea ne-a spus că au avut un „caracter constructiv“, sînt publicate în **„Armata României“**. Iată ce l-a sfătuit generalul Ştefan Guşă pe domnul Iliescu: „Ar trebui să li se spună clar ungurilor că nu ne e frică de ei, să-şi bage minţile în cap. S-o termine odată cu provocările şi ameninţările“. Sigur că lui Ştefan Guşă nu-i e frică. I-a fost nitel teamă doar după masacrul de la Timişoara. Acum e iarăşi foarte curajos. Mai ales că de la Buzău provocările ungurilor se percep mai bine decît cele de la faţa locului, din 16—22 decembrie '89. ● **TOTUŞI, CINE I-A MOBILIZAT?** — Într-o telegramă adresată redactorului şef al cotidianului **„Libertatea“**, liderul uneia din numeroasele moţiuni ale Frontului precizează, apropo de interviul din „Il Giornale“ din Milano reluat în multe publicaţii româneşti, că „nu am utilizat expresia «Iliescu a mobilizat minerii» (citată de două ori în text) care nu corespunde de altfel cu ceea ce am afirmat întotdeauna“. Dacă-i aşa, atunci, totuşi şi de altfel, cine i-a mobilizat? Fiindcă, totuşi şi de altfel, domnul Roman era prim-ministru. Care, de altfel, dacă nu ştie asta, însemnă că n-a ştiut niciodată nimic. Şi dacă de altfel n-a ştiut nimic, cum a guvernat ? ● **RĂZBOI TURCO-KURD PRIN PROCURĂ** — Nişte kurzi i-au bătut pe nişte turci (vezi reportajele de-a-ntîia“ din **„Tineretul liber“** de duminică, de Ziua femeii). Războiul turco-kurd sau (ca să evităm eurofonoia) kurdoturc a avut un fel de etapă, de faza de masă, la restaurantul bucureştean „Ovidiu“ patronat de Burhan, osmanliul care, din dragoste pentru poetul Pontului Euxin, a trecut marea. Cum mama dracului, bre, o fi ajuns ăsta proprietar de local la noi? Pe de o parte. Pe de altă parte se aude că s-a scos la mezat bufetul parlamentului şi că o să-l ia turcul de bine Gingis Han foarte supărat că a pierdut licitaţia pentru bufetul preşedinţiei cîştigată de rivalul său Özgür Sictir. ● **POPA TATU ŞI ISTORIA** — Contemporanul nostru, senatorul popă şi artist, îi oferă lui Paul Agarici, în **„Baricada“**, răspunsuri complete pînă şi la întrebările nepuse ale unui interviu: „Noi, în primul rînd trebuie să fim români. După aceea, pe lîngă calitatea de român, eu mai am şi harul preoţiei. Mi-aţi spus că l-am sculptat pe Ceauşescu; nu numai un tablou... Am sculptat multe, pentru că am primit comenzi. Ca şi alţii. Toată ţara. Noi nu putem să excludem din istoria poporului român pe acest om ce s-a numit Ceauşescu... Eu am reprezentat pe strămoşii mei şi i-am adus pînă la Ceauşescu“. Lăsînd la o parte că popa sculptează tablouri — caz unic într-o istorie a artei în care tablourile sînt numai pictate — că le expune la Senat şi că pare a deţine secretul românismului, senatorul fesenist nu se sfieşte să repete că „românii sînt cuprinşi de dracu“. Eu cred că numai strămoşii popii, indiferent de unde urcă ei, de la daci sau vizigoţi. Popo, ţinem de istorii diferite şi chiar de draci diferiţi! ● **ADEVĂRUL E ÎNTOTDEAUNA ALTUL** — Dan Mihăescu publică în **„Expres“** un comentariu la discuţia cu Theodor Ionescu, muzeograful devenit victimă după furtul celor 8 piese de muzeu de la Bruckenthal. Titlul conţine o întrebare socantă: furtul a fost oare aprobat de Ceauşescu? Reporterul pare să concludă că da. În cazul celebrului rapt, adevărul adevărat e mult mai interesant decît cel care ne-ar plăcea din raţiuni, să le zicem, gazetăreşti. A fost, se zice, o chestiune de moştenire rezolvată original. Tablourile s-au întors, pe o cale absolut neobişnuită, la proprietarul lor din testamentul baronului. Ceauşescu, dacă a părut să aprobe ieşirea din ţară a tablourilor, a făcut-o fiindcă a fost strîns cu uşa. Vom avea multe, multe necazuri cu proprietarii de fapt ai unor bunuri culturale rechiziţionate după război. ● **HORIA DAMIAN** — Suplimentul cultural de luni al **„Cotidianului“** — care e o revistă în revistă — ar putea fi detaşat şi colecţionat ca singura noastră publicaţie cu dublă adresă spirituală: pentru un public larg dar şi pentru unul foarte cultivat. E ceva ce ar fi putut fi „Contemporanul“ dacă nu ar fi muncă la dialog. O idee ar fi să-i avem, într-un panoramic de imagini, pe toţi parlamentarii noştri de văzută într-un scărpinat ritual. Neamţul Heinrich Ernst Felchmeyer, într-un studiu asupra gesticii, automatismelor şi a reacţiilor care trădează spune că „în Borneo, scărpinatul în creştetul capului indică un moment de respect faţă de interlocutor. Cu cît acesta e mai preţuit, cu atît membrii de vază ai tribului se scarpină mai făţiş“. ● **FOTBAL DE BUCUREŞTI ŞI DE PROVINCIE** — Porcărioarele aduc, de regulă, a treabă ştiinţifică. În cronicile etapei din **„Gazeta sporturilor“**, media notelor acordate jucătorilor brăileni, care au învins în deplasare la Craiova, e egală cu a fotbaliştilor de la „Sportul studenţesc“, care au bătut acasă chinuit în faţa unui stadion plin cu... 250 de plătitori. Cronicarii bucureşteni se scarpină ritual în cap în faţa echipelor din Capitală cu speranţa că, poate, se întorc totuşi vremurile de odinioară. Nu se mai întorc. ● **ŢINTA CARE URMEAZĂ** — În **„România liberă“**, într-un articol perfect documentat, Petre Mihai Băcanu demonstrează că victimele celei de-a patra mineriade, Andrei Frumuşanu şi Aurica Crăiniceanu, au fost selectate de ucigaşi astfel ca efectul emoţional să fie maxim. ● **AM PRIMIT CLAUZA !** — **„Jurnalul afacerilor“** ne anunţă că România şi Albania şi-au acordat reciproc clauza naţiunii celei mai favorizate. Gazetarii „Jurnalului...“ nu citesc, probabil, presa. De mai multe zile în Albania lumea înfometată devastează magazinele. Vom intra pe picior de egalitate cu albanezii, abia cînd se va întîmpla asta şi la noi. Ziua aceea nu pare a fi prea departe, dat fiind că un kilogram de caşcaval a ajuns să coste peste 700 lei. La acest preţ nici nu mai are importanţă faptul că, în luna ianuarie — conform aceleiaşi publicaţii — comerţul cu amănuntul, în comparaţie cu decembrie '91, a înregistrat o scădere pe piaţa caşcavalului la 88%. ● **UMOR NEGRU 100%** — O creştere semnificativă se înregistrează însă pe piaţa umorului. Într-o formă excepţională se găseşte periodicul **„Foamea“**. Cu versul : „Căci eu sînt vie şi tu eşti mort / Hai şi-om porni în lume“ se deschid două pagini de haz absolut ţicnit în forma unor reportaje la graniţa dintre lumi. Titlul paginilor : „Mortul nu merge de multe ori la apă“. Iată şi un exemplu de declinare pentru cuvîntul „răzeş“ cules dintr-un extemporal la o şcoală elementară : Nominativ — Răzeşul este un cavaler / Genitiv — Haina răzeşului este elegantă / Dativ — Răzeşului îi mor copiii de foame/ Acuzativ — Am întîlnit pe răzeşul la film / Vocativ — Răzeşule, luptă pentru pace ! ● **OMAGIU** — Tot în „Foamea“, sub titlul „Am fost contemporan cu el“, sînt publicate texte omagiale ale unor mari oameni de stat la aniversarea domnului Iliescu. Bush : „Singura întîlnire pe care am avut-o pînă acum cu preşedintele Iliescu a fost în lift, ne pregăteam să coborîm către o importantă reuniune internaţională. L-am întrebat simplu : «Jos, Iliescu ?» N-o să înţeleg niciodată de ce a apăsat pe alarmă, s-a dat jos şi a preferat să continue drumul pe scări“. Gorbaciov : „Cînd l-am văzut pe Ianaev apărînd la televizor am avut o cădere psihică. Pe urmă am mai avut cîteva. Atunci Raisa mi-a spus : «Şi pe el l-au închis la un moment dat într-o editură, Mihail Sergheevici...» Mi-am revenit imediat, am avut impresia că soţia mea parcă îmi citise un fragment din Vieţile lui Plutarh“. Eugen Ionescu : „Nu“. Madam Thatcher : „Are acea putere de pătrundere proprie marilor personaje. Odată a pătruns în biroul meu deşi rugasem insistent să nu fiu deranjată...“ Hirohito : „Sîntem profund impresionaţi de felul în care Excelenţa Sa, preşedintele Iliescu-san, şi-a prezentat naţiunea la înmormîntarea Noastră. Preşedintele s-a dovedit a fi la înălţimea japonezilor“. ● **NELU CU NELU** — Un foarte ingenios comentariu ironic publică în **„Academia Caţavencu“** Neculai Constantin Munteanu : „Iubirile şi trăirile lui Nelu cu Nelu“. Balamucul e complet, întrucît la un moment dat nu mai ştii de care Nelu e vorba : de cel cărula i se mai spune şi Emanuelle XI sau de domnul cu paserea. La intervenţia lui Nelu, Nelu a rămas prin preajmă, cu care ocazie a realizat prompt un interviu amical cu Nelu la aniversarea lui Nelu. ● **SCRIITORII ROMÂNI DIN STRĂINĂTATE** — Există un „Dicţionar al artiştilor de origine română“ din lumea largă dar nu şi unul al literaţilor. **„Adevărul literar şi artistic“** publică o pagină dintr-un posibil manual de literatură română apărută în edituri de pe aiurea sub titlul „Românii Belgiei“. E vorba de trei poete — Viorica Onose, Constantina Maria-Catalano şi Georgeta Crişan — care au scos plachete de versuri la editura „L'Etoile d'Argent“ (Floare de colţ) ● **CACIALMALE CU ECOLOGIŞTI** — După ce tot poporul a avut ceva de zis despre Kozlodui-ul bulgăresc, hop şi unul din nenumăratele partide ecologiste. Sîntem ţara unde, în loc să facă politică verde, şmecherii ar pune mai bine mîna pe o măturâ. Ei, nu, ei pac, dă-i cu un comunicat la gazetă. **„Curierul Naţional“** tipăreşte un astfel de comunicat post factum prin care e anunţat... un miting de protest. Ai naibii, ecologiştii ăştia, nene Iancule ! Se apropie alegerile, se mai dau ceva bani de la buget. Famelie mare, renumeraţie mică. ● **ÎN NEŞTIRE** — Apar, unul după altul, interviuri ale lui Petre Roman, cîteva chiar în aceeaşi publicaţie — **Tineretul liber** — pe parcursul unei săptămîni şi sub semnături diferite. Ex-premierul înnoadă cu distincţie coada cîinelui cînd se ştie că a avut toporul în mînă şi coada cîinelui pe butuc. Personal — şi nu sînt singurul care gîndeşte astfel — nu-l cred nici cînd face daruri. Cine cunoaşte adevărul şi nu-l rosteşte se cheamă că minte.

TUDOR OCTAVIAN

Fotografie de GIG MOTOIANU

Înainte de a se întîlni numai cu Flacăra — mai ţineţi minte promisiunea, domnule primar general ? — domnul Crin Halaicu s-a întîlnit cu doamna sa la o recepţie.

CRONICA DE TREI MINUTE

● Poate că trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu : ne bucurăm încă de pace, cel puţin aici, între hotarele de azi ale ţării, deşi existenţa societăţii româneşti este peste măsură de grea. În Răsărit în schimb, pămînturi trup din trupul ţării — furate cîndva şi aflate şi acum sub ocupaţie străină — sînt pîrjolite de război. Bate Katiuşa pe Nistru ! ● Mai înţeleaptă cuvîntarea de duminică, de la Budapesta, a primarului acestui mare oraş european. Ungurii au sărbătorit 144 de ani de la revoluţia din 1848 Nu aceeaşi limpezime de gînd au avut-o unii din secuime care s-au pavoazat cu drapelul maghiar. Treaba lor ! ● Proiectul Legii privind organizarea şi funcţionarea partidelor politice aparţine Adunării Deputaţilor. Observatorii politici susţin că dezbaterea acestui proiect ne va aminti de vremurile de glume ale Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională (C.P.U.N.) cînd domnul Ion Iliescu era preşedinte ● Din aproape în aproape, punînd mînă de la mînă, Guvernul şi Senatul României intenţionează să reducă nunărul parlamentarilor cu 78. Cică parlamentarii ar consuma prea mult de la buget. Dacă Parlamentul consumă (şi consumă, nimic de zis, 100 mii lei lunar pentru fiecare domn parlamentar), atunci de Ministerul Agriculturii şi Alimentaţiei ce să mai zicem (întregul său aparat papă fonduri cu care s-ar putea cumpăra circa 200 mii tone cereale).

E. MIHĂESCU

Cum a fost ajutat domnul Cumpănici să falimenteze în anul-Caragiale

Pentru că tot ne aflăm în anul Caragiale putem afirma că în România post-ceaușistă privatizarea este sublimă, dar lipsește (aproape) cu desăvîrșire. Spunem „aproape". întrucît unii, puțini la număr, au reușit să străbată pînă la capăt drumul atît de sinuos al privatizării. Alții s-au împotmolit la jumătate, renunțînd sau falimentînd.

Dl Dumitru Cumpănici, locotenent-colonel (r) si-a înregistrat un S.R.L. avînd ca obiect de activitate transportul de mărfuri si persoane. Societatea începuse să aducă profit cînd, în luna mai 1991, datorită unui conflict personal cu dl Vasile Tănase, funcționar la Administrația Financiară a sectorului 6, si-a încetat activitatea. Motivul : asa-zise ilegalități financiar-contabile „descoperite" în urma unui control de specialitate. Patronului i s-a aplicat o amendă de 100.000 lei. Măsura îi pare dlui Dumitru Cumpănici abuzivă pentru că nu au fost respectate dispozițiile Legii nr. 12/1991 privind profitul impozabil.

Din acest moment au început tergiversările, aminările, drumurile făcute fără nici un rost. Dl Cumpănici s-a adresat Ministerului Economiei si Finanțelor : de aici, a fost trimis la Administrația Financiară a Municipiului București unde, în mod suspect, scrisoarea sa, expediată inițial ministerului sus pomenit, n-a mai ajuns. Cei de la Administrația Financiară si-au declinat astfel competența, motivînd că nu au ce anume analiza.

Au urmat numeroase contestații adresate M.E.F., Administrației Financiare municipale si de sector. Toate au fost însă respinse. Desi M.E.F. a recunoscut justetea unor puncte de vedere formulate de petent, situația a rămas, practic, neschimbată. În semn de protest dl Dumitru Cumpănici a intrat în greva foamei pe data de 7 februarie a.c. în holul M.E.F. A doua zi, 8 februarie, dl ministru Danielescu, zărindu-l pe dl Cumpănici i-a solicitat acte doveditoare în sprijinul afirmațiilor si cererilor sale, însărcinînd cu rezolvarea pe doi dintre consilierii ministeriali. După cîteva ore, cei doi au revenit cerîndu-i pe un ton nepoliticos dlui Cumpănici să evacueze holul ministerului. Pentru convingere, a fost folosit un polițist din garda afectată M.E.F. Ca argument suprem consilierii au invocat Ordinul nr. 21 al ministrului economiei si finanțelor privind impozitarea profitului obținut în activități de transport. Trecînd peste faptul că acest ordin dezavantajează inițiativa particulară, domnii consilieri ar fi trebuit să știe că el este neconstitutional, încălcînd următoarele articole din Constituție : 1. art. 53, alin. 2 („Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure o **așezare justă a sarcinilor fiscale**") ; 2. art. 138, alin. 1 („**Impozitele, taxele** si orice alte venituri ale bugetului de stat si ale bugetului asigurărilor sociale de stat **se stabilesc numai prin lege**") ; 3. art. 150 alin. 1 („Legile si toate celelalte acte normative rămîn în vigoare în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții"). Ultimele două articole citate scot în afara legii Ordinul nr. 21 al ministrului economiei si finanțelor, asa încît invocarea și aplicarea sa dovedesc incompetență si rea credință.

Mai tragic este însă faptul că datorită acestui abuz avînd ca autori reprezentanți ai administrației dl Dumitru Cumpănici a pierdut suma de 3.700.000 lei. Societatea sa a ajuns în pragul falimentului. „M-am convins pe propria-mi piele — ne-a declarat dl Cumpănici — că în România nu există încă democrație economică. Nu este un secret pentru nimeni că au reușit în afaceri în special fostii securiști si activiști P.C.R., în timp ce întreprinzătorii cinstiți, curajoși au fost si sînt obstrucționați de structurile comuniste. Mă întreb cine îmi plătește mie pagubele ?". Chiar asa, cine plătește ?

LUCIAN TUDORANCEA ■

Prima fabrică particulară de medicamente

PLANTE DE BINE PENTRU OAMENI DE BINE

„De pornit, am pornit la drum cu 180 000 lei. Bineînțeles, numai cu ei n-am fi realizat nimic. Situația actuală o datorăm unui brevet personal pentru a cărui punere în practică m-am luptat ani în șir fără nici un rezultat".

După părerea multora, a te încumeta să creezi o firmă bazată pe activitate de producție este un act de mare curaj. Dar dacă această producție se situează în domeniul farmaceutic, asta seamănă mai degrabă a nebunie. De ce ?

„Pentru că, îmi spune dl. Ștefan Manea, patronul firmei HOFIGAL, **nu numai la noi, ci în întreaga lume, domeniul este dominat de o adevărată mafie, reprezentată, pe de o parte, de dificultățile obiective de a te încadra într-o asemenea activitate, iar pe de alta, de concurența acerbă. Dacă adăugăm și „facilitățile" oferite întreprinzătorului român dornic să demareze o activitate productivă și neîncrederea generală, aveți imaginea rozului perfect ce m-a înconjurat din prima clipă".**

— Și totuși, pentru HOFIGAL — ale cărei preocupări sînt prezentate din chiar numele firmei, deci produse homeopatice, fitoterapice și galenice — rozul începe să prindă, cu adevărat, contur. Mai exact, vreau să spun că primele rezultate sînt mai mult decît încurajatoare pentru temerarul patron. Demarată în niște barăci părăsite de cîteva zeci de ani, dintr-o fostă organizare de șantier, activitatea Hofigal-ului se desfășoară astăzi în două hale de producție (fostele barăci, curățate și amenajate) în care, una după alta, și-au făcut apariția o instalație de extracție, concentrare și uscare, un uscător de mare capacitate, mori pentru plante, pergolatoare (pentru extracția principiilor active din plante), mașini de tabletat, drajoare.

Este vorba de o tehnologie nouă de fabricare a anghirolului. Acest medicament se produce de peste 25 de ani. Planta, anghinarea, este un adevărat laborator conținînd numeroase principii active, fapt pentru care sînt țări în lume — ca Franța, Italia, America — ce subvenționează cultura anghinarei pentru a putea asigura astfel necesarul de medicamente, solicitate de peste 80% din populație. Numai că toți, fără excepție, prepară anghirolul din planta uscată. **Noutatea pe care am adus-o este prepararea anghirolului din planta verde, lucru benefic atît pentru consumator cît și pentru producător.**

Pentru consumator, voi spune numai că **în clasicele picături preparate însă din planta verde, principiul activ este dublu față de picăturile preparate din planta uscată.** De asemenea, prin prezentarea produsului și sub formă tabletată, în care noi am reușit să fixăm

săruri de magneziu organice, **gama de utilizare a acestuia s-a lărgit foarte mult, putînd fi utilizat cu mult succes în spasmofiliile datorate lipsei de magneziu,** afecțiuni foarte frecvente. În sfîrșit, deloc de neglijat, **stabilitatea produsului** este deosebit de mare, testele de pînă acum — timp de doi ani — asigurîndu-ne că vom putea prelungi termenul de valabilitate peste această durată.

În ceea ce ne privește, ca producători, această nouă tehnologie ne-a asigurat un profit substanțial, care ne-a permis dezvoltarea de care vorbeam. Cum e posibil acest lucru ? Simplu. Prin uscarea plantei rezultă o serie de produse balast pentru a căror eliminare trebuie folosită o cantitate apreciabilă de reactivi, care devin inutili în cazul prelucrării plantei verzi. Economia realizată astfel e remarcabilă, nemaivorbind de calitatea produsului.

Domnul Manea spune că dacă ar fi nevoit să o ia de la capăt nu știe dacă s-ar mai încumeta. Pentru că nu e sigur că ar avea încă o dată norocul de a întîlni oameni minunați cu care a colaborat și colaborează. Iar fără ei... Hățișul birocratic la care este supus un om dornic să realizeze ceva pe cont propriu este foarte greu de trecut, chiar și atunci cînd, ca acest inginer chimist, specialist în produse farmaceutice, pleci la drum cu o idee de milioane. Și nu una teoretică, ci una brevetată.

„Ceea ce m-a salvat, ceea ce cred că ne va salva pe toți, este tocmai existența acelor oameni care au înțeles că privatizarea este singura cale și că a nu putea realiza tu acest lucru, acum, nu implică, obligatoriu, și blocarea celui de alături. Multe din lucrările noastre le realizăm în colaborare cu colective din Institutul de cercetări chimico-farmaceutice, cu Institutul pentru controlul medicamentului cu care lucrăm în condiții excelente.

HOFIGAL-ul e pe cale de a deveni un nume. În curînd, anghirolul va fi produs, pentru prima oară în țară, și sub formă de supozitoare, în circa o lună, bolnavii cu neuropatii diabetice vor găsi în farmacii noul produs NEUROMION, al colectivului secției diabet de la Spitalul Cantacuzino, iar o dată cu obținerea autorizației de fabricare, Adenostop-ul va fi fabricat aici și nu vîndut ca semifabricat Biofarm-ului. Despre preocupările în domeniul cosmetic, altă dată, cînd sperăm să vă prezentăm pe larg cîteva din produsele firmei, printre care, de mare interes, este loțiunea împotriva căderii părului și pentru regenerarea acestuia, aflată încă în testări clinice.

O știre, numai, de ultimă oră. Anul viitor, Hofigal va produce primele o sută cincizeci de tone de zahăr din nap. În ce constă „bomba" acestei știri, veți afla în unul din numerele noastre viitoare.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

RANK XEROX — REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA: Bucuresti 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27, Tel.: 12 00 53, Fax: 12 00 54

— In aceasta vesnica lupta care este lumea afacerilor, avem cu totii nevoie de un partener puternic.

— Iata de ce trebuie ca RANK XEROX sa fie alaturi de dumneavoastra !

— Masina de scris, copiatorul, fax-ul, totul trebuie sa poarte marca RANK XEROX, pentru ca aceasta-marca nu inseamna doar calitate, eficienta si productivitate ci si o excelenta retea de servicii ce va face ca aparatura dumneavoastra sa fie mentinuta permanent intr-o stare exceptionala si sa beneficieze de accesorii de calitate.

Ora intilnirii cu RANK XEROX

RANK XEROX, o organizatie mondiala ce acopera astazi si Romania:

Distribuitorii autorizati RANK XEROX :

ALFASOFT srl Zalau Tel.: 996 / 15 881
APEL srl Arad Tel.: 996 / 15 231
AREXIM srl Bucuresti Tel.: 14 98 34
ADYLUS srl Bucuresti Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tirgu Mures Tel.: 954 / 16 644
COMSER srl Hunedoara Tel.: 957 / 12 538 - 132
COMSERVICE Co. Bacau Tel.: 931 / 46 642
ESTICO srl Brasov Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl Ploiesti Tel.: 971 / 24 717
FIBA (NORD) srl Succava Tel.: 987 / 26 996
METRONOM Piatra Neamt Tel.: 936 / 14 570
METPRIBOR Chisinau Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl Bucuresti Tel.: 13 43 73
TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941 / 63 193
UNIVERSAL L.D. srl Iasi Tel.: 981 / 42 110 - 1209

Publicitate

Biroul de audiențe

Avantajul de a fi hoț

În orașul Roșiori de Vede, str. Măidanului, nr. 2, domiciliază Busuioc Petre. Pînă în luna martie 1990, cînd a fost arestat, primea un ajutor social mai mic de 1 000 de lei. După arestare a fost condamnat la un an închisoare. La eliberare a primit prin poștă trimiși de Asigurările Sociale Alexandria, suma de peste 17 000 lei.

Văzînd cum stau lucrurile mă întreb cum o fi calculat funcționarul de la Asigurări Sociale? Mă gîndeam la un calcul simplu. O mie de lei pe lună ori douăsprezece luni ar cam face douăsprezece mii lei. Că dînsul nu cunoaște adunarea sau înmulțirea este clar, dar nu cunoaște nici prevederile Legii 3/1977 potrivit căreia, pe timpul detenției, pensiile se suspendă. Busuioc Petre este iar la închisoare pentru doi ani. Ce sumă de bani îi va trimite funcționarul de la Asigurările Sociale, de data aceasta, la eliberare?

Cu stimă,

IOAN VICTOR,
Str. Înfrățirii 24, Roșiori de Vede

Ecouri la concursul nostru „Aflați cine este criminalul"

Domnule Marcu Romulus,

Am primit cele două scrisori ale dv., care ne-au făcut plăcere, deoarece vă numărați printre cei care citesc revista noastră și chiar participă la concursurile noastre. Vă răspundem însă cu mult regret că răspunsul dv. a fost incomplet. Într-adevăr, Michele este criminalul, dar dv. nu ați argumentat acest lucru, fapt pentru care nu vă numărați printre premianți. Poate altădată.

Stimate domn VLĂDUȚESCU FLORIN, în primul rînd FLACĂRA nu este ziar, ci revistă. Dar acest aspect nu contează în cazul de față. Noi am primit toate scrisorile dumneavoastră, inclusiv cea care conținea talonele pentru concursul nostru. Dvs. ați indicat bine criminalul dar vi se cereau și argumentele care îl indicau pe acesta. Aici ați avut punctul slab, motiv pentru care nu ați intrat în urna tragerii la sorți.

Pentru a vă mai îndulci amarul, vă spunem că în situația dvs. mai sînt încă 65 de participanți. Poate la următorul concurs o să aveți o intuiție mai bună și noroc mai mult. În rest, să auzim numai de bine.

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Gospodari ai Cîmpinei spuneți mulțumesc!

Domnul Gheorghe Popescu din București, str. Compozitorilor, nr. 41, bl. C 16, sc. A, ap. 38, călător prin orașul Cîmpina s-a gîndit că trebuie să vină în ajutorul gospodarilor orașului care se pare că nu observă multe lucruri, semnalîndu-le, prin revista noastră, următoarele:

— în centrul urbei există un frumos postament cu patru ceasuri care de foarte mult timp nu mai funcționează, arătînd fiecare ora la care i-a sunat sfîrșitul.

— graficul autobuzelor ce deservesc stația C.F.R. să fie corelat cu cel al sosirii și plecării trenurilor.

— funcționarea a două case de bilete în gara Cîmpina deoarece, în repetate rînduri, un număr mare de călători n-au reușit să-și cumpere bilete.

— înființarea unei cutii-poștale și-a unui stand de difuzare a presei în autogara din localitate. **(Elena Grecescu)**

ANUNȚ

Consiliul de administrație al societății PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A., înmatriculată la Oficiul Registrul Comerțului al Municipiului București, sub nr. J40/5888/04.07.1991, cu un capital social subscris și vărsat de 1 250 000 lei, convoacă adunarea generală a acționarilor, în ziua de 31 martie 1992, ora 9, la sediul său din București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, avînd următoarea ordine de zi:

1. Discutarea și aprobarea bilanțului pe anul 1991, după ascultarea raportului administratorilor și cenzorilor;

2. Aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 1992;

3. Aprobarea majorării capitalului social;

4. Aprobarea numărului total de posturi și a limitelor de salarizare în cadrul societății;

5. Stabilirea indemnizațiilor administratorilor și cenzorilor pentru exercițiul financiar 1992;

6. Aprobarea modificării unor prevederi statutare.

În cazul că, la data de mai sus, adunarea generală nu va putea fi legal constituită, aceasta va avea loc în ziua de 2 aprilie 1992, ora 9.

Președintele Consiliului de administrație,
G. ARION

Ajutor umanitar

Mă numesc **June Florin**, am 18 ani și locuiesc în comuna RAPOLTU-MARE, nr. 100, jud. Hunedoara, cod 2627.

În urma unei boli incurabile am rămas handicapat și nu pot umbla. Trăiesc dintr-o pensie de urmaș foarte mică și mă zbat cu multe **necazuri**, lipsuri și greutăți. Un om de suflet mi-a predat lecții de dactilografie și visez să-mi deschid acasă un mic birou de copiat acte ca să-mi pot cîștiga existența, dar nu dispun de banii necesari cu care să-mi cumpăr o mașină de scris portabilă.

Vă rog respectuos să-mi publicați această scrisoare în paginile revistei „Flacăra" prin care fac un apel disperat la oamenii cu inimă bună care îmi vor înțelege situația și pe care îi rog să mă ajute. Fac un apel de suflet și la patronii unor firme particulare care au inimă bună și au posibilitatea să-mi doneze o mașină de scris. Mulțumesc anticipat tuturor celor ce îmi vor înțelege necazul și vor putea să mă ajute cu ceva.

Cu stimă,

JUNE FLORIN

CURIER JURIDIC

MIHAI DRAGU, com. Cilieni, jud. Olt:

a) Semnînd o chitanță, dv. nu ați încheiat un contract de vînzare-cumpărare, care să vă acorde dreptul de proprietate al casei.

b) Chitanța constituie un antecontract de vînzare-cumpărare pe baza căreia trebuia întocmit, la notariat, contractul propriu-zis, care să vă acorde dreptul de proprietate.

c) Întrucît, între timp, instanța a dispus rezoluțiunea antecontractului, încheiat pentru o parte din imobil, rezultă că dv. veți putea încheia un contract de vînzare-cumpărare, numai pentru restul imobilului neafectat de această decizie judecătorească.

d) Pînă la data încheierii la notariat a acestui contract, dv. nu puteți locui în imobil, decît cu acceptul proprietarului.

IONEL MOCANU, com. Boldu, jud. Buzău: a) Dv. v-ați grăbit puțin, asumîndu-vă riscul de-a plăti prețul grajdului, înainte de întocmirea actelor pentru dobîndirea dreptului de proprietate asupra acestuia.

b) Comisia de lichidare ar fi trebuit să vă remită procesul verbal al licitației, contractul de vînzare-cumpărare și factura corespunzătoare.

c) Potrivit art. 27, alin. 1 al Legii nr. 18/1991, comisia de lichidare avea obligația să sesizeze organele de urmărire penală cu privire la daunele produse grajdului, luînd măsuri de recuperare a pagubei.

d) Conform art. 28 al aceleiași legi, grajdul, terenul de sub acesta, cît și cel necesar utilizării sale normale, devine proprietatea membrilor asociațiilor de tip privat.

e) Dacă nu s-au constituit asemenea asociații, acestea se vînd prin licitație publică persoanelor fizice sau juridice interesate.

VICTOR COZMA, Roman, jud. Neamț: a) Demolarea casei dv. s-a făcut în baza unui proces verbal constatator. La semnarea sa, trebuia să cereți înscrierea tuturor bunurilor demolate pentru o corectă evaluare a acestora.

b) Deși v-a fost evaluată la 41 642 lei, ați primit pentru casă numai 29 662 lei, diferența urmînd a o solicita de la fosta IGCL-Roman.

c) Întrucît aceasta nu plătește de bunăvoie, acționați-o în judecată și cu hotărîrea judecătorească, solicitați executarea silită.

d) Atenție însă ca, între data demolării și cea a acționării în justiție, să nu fie un interval mai mare de 3 ani, în afara căruia pretențiile dv. bănești se prescriu.

CORNELIU OLTEANU

Fotografie de GIG MOTOIANU

La parterul Ministerului Finanțelor, o expoziție culinară organizată de VENUS SRL ne lasă amintirea unui paradis pe care l-am dori accesibil fiecăruia.

Participați la rubrica

Idei în licitație

Capitala așteaptă statuia lui Iuliu Maniu!

După revoluție, am coborît de pe soclu statuia lui Lenin și pe cea a lui Petru Groza. S-au mai efectuat asemenea expurgări necesare și cu alte simboluri ale bolșevismului. Comuniștii s-au dovedit și mai categorici. Ei au demolat și au dat la topit zeci de monumente închinate unor personalități ale istoriei naționale. Nu cred că există, în Europa, o capitală mai săracă în simboluri de piatră și bronz decît este la ora actuală Bucureștiul. Ce înaintași de seamă vor fi urcați pe soclurile de marmură? Ei bine, dacă trebuie să ne exprimăm opțiunile, atunci primul nostru gînd se îndreaptă spre Iuliu Maniu.

Acest bărbat între bărbați, om de o desăvîrșită puritate morală, adversar al minciunii și corupției și singurul care a înfruntat cu un curaj legendar toate formele de dictatură, sfîrșindu-și zilele în bezna temniței comuniste — acest om simbolizează în cel mai înalt grad idealurile de libertate, adevăr, civilizație ale României acestui veac.

Eu locuiesc în comuna Pericei, peste deal de satul lui Iuliu Maniu. Acolo, la Bădăcin, în fața casei părintești, a fost instalat un mic bust închinat marelui patriot. Doar atît merită memoria acestui luptător? E rușinos, e trist. Iuliu Maniu ar trebui să aibă o uriașă statuie într-una din piețele centrale ale Capitalei. Poate chiar în Piața Romană sau în Piața Revoluției. Să lăsăm la o parte ambițiile și vanitățile de partid și să privim istoria așa cum a fost ea cu adevărat.

MARIA MAIOR
Com. Pericei, jud. Sălaj

POȘTA REDACȚIEI

GHEORGHE BOASA — Bistreț, com. Devesel, jud. Mehedinți: În incidența legii privind drepturile veteranilor de război nu intră cazul prezentat de dumneavoastră. Încă nu există o reglementare în acest sens.

IOAN BALAȘAN — Simeria, str. Fabricii, nr. 4, jud. Hunedoara: Așteptăm pentru dvs. răspuns din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

TEODORU CRISTI — Galați, str. Cpt. Cristea Nicolae, nr. 158: În situația dvs. ajutorul poate veni doar din partea Secretariatului de Stat pentru handicapați căruia i-am expediat scrisoarea pe care ne-ați trimis-o.

VIORICA BOIANGIU — Vînju Mare, jud. Mehedinți: Ne bucură sincer interesul dvs. cu privire la protagoniștii serialului „Dallas". Amănuntele de care am dispus au fost epuizate și pînă la proximul serial aflat în pregătire, trebuie să vă consolați așteptînd. Nu deținem adresele respectivilor actori.

ALICE DIACONU — Vaslui: Vom încerca să răspundem rugăminții întregii clase în numele căreia ni te-ai adresat. Cît privește subiectele viitoarelor seriale din revistă, ne rezervăm plăcerea de a face surprize cît mai plăcute tuturor cititorilor consecvenți. Așadar, rămîneți „pe recepție"!

ELENA GRECESCU

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (V)

ECOSINERGETICA

AB OVO!

Apărarea de efectele nocive ale radiațiilor terestre asupra organismului uman constituie prima dintre strategiile ecosinergeticii. Despre ele (despre... cum le-a influențat marele Brâncuși sau despre „isprăvile" **Cavalerului de Pohl**) vom relua convorbirea mai pe larg la această rubrică. (Cele cîteva elemente pe care le-am prezentat în devans în numărul trecut au fost necesare tocmai pentru a putea începe un dialog practic cu dumneavoastră.) Vom discuta apoi despre problema alimentației, a medicamentațiilor, a tratamentelor de tot felul, inclusiv despre **biotratamente** (așa zisele tratamente **bioenergetice**), în ce condiții isi fac efectul si, în sfîrșit, despre esența **biometodelor** proprii ecosinergeticii. Pentru a înțelege însă bine că **toate sînt legate de toate**, că nimic nu trebuie absolutizat în activitățile noastre legate de grija pentru păstrarea sănă ății sau pentru refacerea ei și, plecînd de aici, să găsim întotdeauna căi din cele mai adecvate, nu avem de ales. Trebuie să începem cu... începutul („ab ovo" — de la ou). Oricît de succint (pentru a nu abuza de răbdarea dumneavoastră), va trebui să amintim despre **mecanismul** vieții pentru a putea înțelege acel **criteriu fundamental** al ecosinergeticii, denumit **sarcină energetică** fără de care urmărirea în continuare a problematicii ar fi practic exclusă.

Pămîntul, apa și aerul, alături de **foc**, erau considerate de către antici ca fiind la baza vieții. De fapt ele nu sînt altceva decît componentele terestre ale mediului în care se desfășoară viața, sub multiplele ei forme, alături de cea cosmică, **soarele** (focul originar). Deasupra **solului** (partea superioară a învelișului imobil, exterior, al Pămîntului, denumit **litosferă**, în cadrul căreia se desfășoară fenomenele biologice), sînt prezente straturile mobile lichide (apa mărilor, oceanelor, lacurilor, riurilor) și atmosfera (cu stratul ei superior de **ozon** protector al vieții ca urmare a capacității de reținere a radiațiilor solare ultraviolete, nocive). Fără a mai face un istoric al evoluției lor, le **fotografiem** așa cum sînt ele azi, cu compoziția chimică și cu aspectul fizic specifice, favorabile dezvoltării și întreținerii vieții.

Dar soarele ?

Singura componentă extraterestră a mediului înconjurător, soarele, reprezintă principalul **motor** energetic al Terrei. Fără soare, nu numai că n-ar exista viață dar n-ar exista în general mișcare. Ciclul apei în natură (evaporații, nori, ploi, apoi formarea riurilor, cu întregul proces de eroziune și transport, acționînd asupra reliefului dar și asupra calității apelor ca urmare a unor substanțe minerale dizolvate sau antrenate în procesul curgerii), n-ar fi posibil fără efectele căldurii solare. Căldură pe care apoi omul o folosește fie direct, fie prin intermediul căderilor de apă, fie ca energie eoliană (cauzată de mișcarea ascensională a aerului ca urmare a încălzirii inegale a suprafeței globului pămîntesc), fie ca energie a valurilor (la rîndul lor create de vînt) etc. Fără să cunoastem nici azi exact istoria formării globului terestru, fără îndoială că și în domeniul energiilor de natură telurică (cutremure, vulcani activi, energia geotermală, etc.), cîndva, soarele a avut un rol determinant.

Am lăsat la urmă energiile de natură fosilă (cărbunele, petrolul), în formarea cărora soarele a avut un rol uriaș. Dar existența acestor surse de energie presupune apariția și dezvoltarea anterioară, cu miliarde de ani înainte, a vieții, în care soarele și-a exercitat acest rol, în uimitorul proces denumit...

Bioconversia energiei solare !

Zăcămintele de cărbune și de hidrocarburi, această uriașă sursă de energie, cea mai importantă (încă) folosită de omenire, acumulată sub scoarța terestră, sînt rezultatul unui proces constînd în fosilizarea organismelor vegetale și animale după moartea lor, proces ce presupune apariția **anterioară** a **vieții**, a acelui domeniu al materiei, aflat în continuă mișcare, caracterizat prin capacitatea de **autoconservare** și **reproducere**. În acest proces, singurele viețuitoare producătoare de materie organică, de hrană pentru celelalte viețuitoare, sînt **plantele**, în nu mai puțin uimitorul proces de fotosinteză, de **bioconversie** a energiei (solare), prin care ele realizează adevărate transmutații de elemente chimice.

Oxigenul nostru cel de toate zilele !

Prin activitatea lor, utilizînd energia luminii solare, plantele introduc carbonul din bioxidul de carbon (CO_2) în circuitul materiei vii și eliberează oxigen, asigurînd atmosferei proporția naturală de gaze respirabile, așa cum se găsește ea azi. Trei stejari, de exemplu, asigură **producția** de oxigen necesară unui om în decursul vieții. Pe de altă parte, se zice că o cantitate de cărbune sau de lemn, folosite în procesele de ardere, consumă tot atît oxigen cît a fabricat planta din care provine în timpul vieții sale active. Arzînd combustibilii fosili nu facem deci altceva decît să consumăm din rezervele de oxigen pe care plantele din care provin s-au străduit miliarde de ani să le agonisească. Iar dacă omenirea va continua tot așa (avînd în vedere că principalii furnizori de oxigen sînt azi pădurile cu verde continuu din zonele calde și planctonul marin, intens supuse unor procese de defrișare, respectiv de poluare), vom începe în scurtă vreme să... respirăm mai puțin.

Și acum, cîteva cuvinte despre...

Consumatorii... veseli !

Plantele stau la baza întregii vieți. Nu numai că-și fabrică singure hrana (viețuitoare autotrofe) dar sînt singurele **producătoare** de hrană pentru heterotrofe (organisme care nu-și pot fabrica singure hrana și o iau de-a gata din natură). Plantele, care, ca orice viețuitoare, simt primejdia (s-a dovedit asta), nu strigă desigur... **ura !** atunci cînd ierbivorele se apropie de ele pentru a le mînca, dar n-au încotro. Existența ierbivorelor presupune deci asigurarea hranei de natură vegetală, a carnivorelor, existența ierbivorelor, omul se hrănește atît cu vegetale cît și cu... **derivatele** lor animale. Nici o specie de animal nu se hrănește cu substanțe minerale, nu mănîncă, pentru a subzista, pămînt sau pietre. Derulînd invers, fără plante n-ar exista ierbivore, fără ierbivore n-ar exista carnivore, omul... ce să mai vorbim, într-un cuvînt, n-ar exista viață.

După aceste noțiuni, cu totul sumare, despre viață și formele ei, avem indeplinite un minimum de condiții pentru a înțelege criteriul fundamental al ecosinergeticii, definit prin noțiunea de **SARCINĂ ENERGETICĂ !**

Prof. univ. dr. ing
DAN ALEXANDRU

Poziția patului după Averman

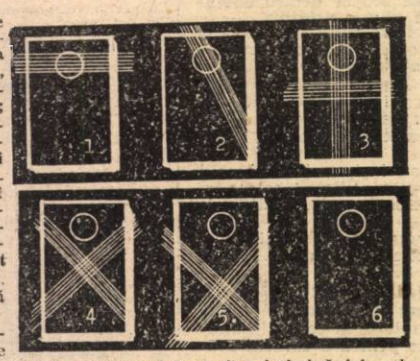

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli : oboseala la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1) ; anumite tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2) ; tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2) ; infarct (poz. 2 și 3) ; afecțiuni maligne (imbolnăviri lente) la gît (poz. 3) ; la pămînt stomac, vezica biliară (poz. 3 și 4) ; îmbolnăviri la rinichi, arteriță, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3) ; la pancreas (poz. 4) ; îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, talpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zona neutră.

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

● 68. **Moga Gizella**, 46 ani, **Tîrgu Mureș**. Poziția 2 în care se află patul dumneavoastră v-a stimulat tulburări funcționale nervoase, cardiovasculare și temporar ale auzului. Indicele de sănătate este de 67 la sută. Încercați mutarea lui cu circa 50 cm lateral într-o parte sau alta și observați cum vă simțiți.

● 69. **Dumitrescu Mihail**, 71 ani, **București**, 45 la sută sănătate si 3 poziția patului. Evident că trebuie să-l mutați întrucît aveți deja probleme la organele din cavitatea toracică și abdominală, la sistemul endocrin (tiroidă) si la sistemul osos.

● 70. **Petrescu Alexandru Dan**, 84 ani, **București**. Starea generală a sănătății 64 la sută și poziția patului 5, prezentînd la deficiențe în zona inferioară a cavității abdominale (afecțiuni renale) si la circulația periferică la nivelul membrelor inferioare. Operați mutarea.

● 71. **Popa Nicolae**, 27 ani, **Lădești Vîlcea**. După 10 ani de dormit cu patul așezat în poziția 3, starea sănătății dumneavoastră (de numai 65 la sută) este explicabilă. Probabil aveți în principal afecțiuni respiratorii și disfuncții ale pancreasului.

● 72. **Tudoran Aurelia**, 43 ani, **Fieni, Dîmbovița**. Starea generală a sănătății 66 la sută și poziția patului 4. Probleme posibile în special pe sistem digestiv și genital.

● 73. **Bălulescu Liviu**, 37 ani, **Drobeta Turnu-Severin**. Indicele de sănătate 73 la sută și poziția patului 4. Aveți deja din această cauză probleme în cavitatea abdominală, cu precădere la aparatul digestiv. Căutați un amplasament mai bun pentru patul dumneavoastră.

● 74. **Vartic Virginia**, 57 ani, **Pitești**. 15 ani în poziția 3 +7 (v. numărul din 19 februarie al revistei) v-au afectat desigur unele organe. Examinați atent aparatul respirator și sistemul limfatic. Indicele de sănătate, 52 la sută.

● 75. **Bran Horea**, 27 ani, **Alba-Iulia**. 90 la sută indicele de sănătate si poziția 6 de amplasare a patului atrag după sine fericitări și sfatul de a nu face aranjamente interioare care să strice această poziție favorabilă sănătății dumneavoastră.

● 76. **Niculache Gheorghe**, 60 ani, **București**. O poziție a locului de odihnă (poz. 1—2) **specializată** în dereglări nervoase, în principal sesizate la mineata la sculare din somn (oboseală, amețeli, dureri de cap sau irascibilitate sporită). Încercați deplasarea patului, dacă se poate, puțin oblic (cca 50 cm în directia picioarelor si cca 50 cm. lateral) si observați diferența. Există și v[illegible] provizorie de a vă [illegible] în timp cu capul la celălalt capăt al patului. Indicele de sănătate 65 la sută.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul in care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

● 77. **Chiriluț Ioan,** 40 ani, **Alba-Iulia.** Indicele de sănătate, 78 la sută, bun, dar poate fi și mai bun în condițiile în care patul dumneavoastră este situat în poziția 6. Pot interveni aici și stări de oboseală rezultate din activitățile curente. Oricum, patul lăsați-l acolo unde este acum, chiar dacă de 15 ani v-ați plictisit cumva de acest aranjament.

● 78. **Ambrus Ecaterina,** 61 ani, **Brașov.** Simptomele pe care le acuzați, vin parțial de la poziția patului (1 + 7). Aveți probleme cu sistemul nervos și cu circulația sangvină craniană, la care probabil se adaugă și un foarte accentuat deficit de magneziu în organism. În special radiația magnetică reclamă schimbarea poziției patului. Bine că dormiți în această poziție de numai 4 ani. Urmăriți cu atenție numerele viitoare ale rubricii. Indicele de sănătate este de 57 la sută.

● 79. **Ranf Maria,** 35 ani, **Sibiu.** Poziția 4 a locului de odihnă și durata petrecută în această poziție (poz. 4), v-au creat probabil deja probleme la aparatul digestiv, colon, zona lombară a coloanei vertebrale și la alte organe din cavitatea ale rubricii. Indicele de sănătate 68 la sută. Vă recomandăm să mutați poziția patului.

ÎN ATENȚIA CORESPONDENȚILOR NOȘTRI

1. Cititorii care doresc să li se trimită rezultatele prin poștă sînt rugați să expedieze, odată cu talonul, un plic timbrat completat cu adresa exactă pentru răspuns. (Simpla includere a unui timbru în plic nu este suficientă). În asemenea cazuri expedierea materialului va fi anunțată în coloanele rubricii, la numărul de înregistrare corespunzător.

2. Repetăm că semnificația indicelui de sănătate am explicat-o la poșta rubricii, în numărul 8 (din 25 februarie) al revistei și că acest sistem de evaluare este orientativ, numai medicul, în baza unor investigații corespunzătoare, putînd decide asupra stării reale a sănătății dumneavoastră.

● 80. **Culache Boris,** 83 ani, **Urziceni.** Sistemul nervos și circulația craniană sînt efecte probabile ale poziției patului dumneavoastră (poz. 1—2). (v. și cele spuse la nr. 76). Indicele de sănătate 65 la sută.

● 81. **Tălmaciu Silvia,** 34 ani, **Codlea-Brașov.** Patul dumneavoastră este amplasat într-adevăr într-o poziție nefavorabilă (poz. 3) dar cauza sănătății dumneavoastră scăzute (numai 55 la sută) nu provine în principal de aici (unde dormiți de numai 10 luni). Probabil că aveți afecțiuni la aparatul digestiv (vezicula biliară și ficat) și la aparatul genital, dar ați „venit" cu ele din altă parte. Oricum, mutați-vă poziția locului de odihnă.

● 82. **Barac Marioara,** 31 ani, **Mizil.** 65 la sută indicele de sănătate poate fi explicat prin poziția foarte nefavorabilă a patului (poz. 4 + 7) în care dormiți deja de 7 ani ; deficiențe pe circuitul digestiv și renal sînt posibile. Probabil aveți și carență de vitamina B_1. Luați măsuri, inclusiv de mutare a patului în care dormiți, apoi verificați dacă mai persistă senzația de frig.

● 83. **Vâlsan Marcel,** 46 ani, **Buzău.** Vă felicităm. 86 la sută sănătate și poziția 6 a patului în care dormiți de 9 ani sînt argumente în favoarea păstrării actualului amplasament al locului de odihnă.

● 84. **Drăghici Zaharia Cristina,** 40 ani, **Cujmir-Mehedinți.** Nu ne-am ocupat încă în cadrul rubricii de problema determinării poziției celei mai favorabile. Urmăriți în continuare cele ce se vor scrie în numerele următoare. Poziția patului 3 iar indicele de sănătate 65 la sută. În afară de tiroidă (și paratiroide), aveți probleme de asemenea la esofag și trahee. Vă recomandăm schimbarea poziției patului.

● 85. **Matcovschi Lucreția,** [illegible]i. Vi s-au trimis datele prin poștă. Pentru orice revenire vă rugăm menționați numărul de înregistrare (85), pentru asigurarea continuității.

OMUL CARE-ȚI IA DUREREA CU MÎNA

Mă gîndesc la toți bolnavii planetei Pămînt acum, cînd pașii mă poartă spre adresa pe care am primi-o, știind că ne înregimentăm mulți în această numeroasă oaste. Mă rog, dar asta-i o altă poveste. Am aflat, printr-un lanț de cunoștințe și telefoane, că a mai apărut un terapeut minune în București și am considerat că e cazul, spre binele tuturor să lămurim lucrurile. Poate o fi adevărat ? Te pomenești că pleacă din România salvarea universală ! Ce bogați am fi cu toții ! Ajung în Cringași, unde n-am mai fost din zilele Revoluției cînd foloseam acest drum pentru a ajunge la serviciu.

Pe B-dul Constructorilor, la parterul blocului cu pricina, sun la primul apartament și întreb de cabinetul domnului Hristenco. Mi se spune că doctorul poate fi găsit la etajul I.

Sînt introdusă în apartament. Sufrageria, transformată în sală de așteptare, este goală. Să spun drept, mă așteptam să fie plină de lume. După cîteva momente apare domnul Hristenco, însoțind o pacientă. Îmi vine deci rîndul și explic motivul prezenței mele.

— Sînteți doctor, domnule Hristenco ?

— Nu, nu sînt.

— Atunci ce sînteți ?

— Am terminat în anul 1974 Facultatea de electrotehnică la zi. Actualmente, în afară de meseria mea, practic **tehnica radiantă**, mai precis tratamente pe bază metodei americane de tratament cu bioenergie. Nu este nimic empiric, este o știință care a fost redescoperită la jumătatea secolului trecut de către doctorul Usui, din Japonia, care a creat acolo o școală. Această tehnică a ajuns să fie cunoscută de dr. Barbara Ray, din S.U.A., dr. în filozofie, profesoară de latină. În 1980 ea a înființat un institut care se ocupă cu dezvoltarea și studiul tehnicii radiante cuprinzînd șapte nivele de pregătire. Cei care au nivelul trei B sînt profesori sau masters. Ei au capacitatea de-a iniția alte persoane ca să transmită această energie transcendentală. Noi avem acces la sursa de energie care susține tot ceea ce există pe Pămînt.

— Toată lumea deține această energie ?

— Doar cei radianți. Noi ne chemăm radianți.

— De unde știți că sînteți un radiant ? Cum ați descoperit că sînteți dotat pentru a practica o astfel de tehnică ?

— Am fost inițiat. Orice pacient pe care îl tratez simte energia pe care o primește de la mine.

— Eu aș putea fi inițiată ?

— Ați putea fi inițiată. Asociația Internațională de Tehnică Radiantă are un instructor pentru România, domnul Brian Ward din Canada și care urmează să vină la noi în țară anul acesta pentru cursuri de gradul întîi și doi. Numărul cursanților este strict limitat și deja locurile sînt ocupate.

— Deci n-am nici o șansă să devin radianță. Revin, totuși, cu o întrebare. Oricine își poate însuși această tehnică ?

— Prin acest seminar de gradul unu, orice om poate căpăta deprinderea de a se trata pe el însuși. Condiția pentru această treabă este să aibă o minte deschisă și să accepte lucruri pe care nu le înțelege.

— Vorbiți-mi și despre treapta a doua.

— Treapta a doua se referă

la transmiterea energiei la distanță. Eu am experimentat acest lucru, cu rezultate foarte bune, deși nu am ajuns la treapta a doua... Oficial.

— Cine stabilește dacă sînteți în măsură să treceți într-o altă treaptă ?

— Profesorul autorizat.

— Cînd a început inițierea dumneavoastră ?

— În anul 1990 de către doctorul Alexander din Viena, care a făcut un seminar în București cînd a inițiat destul de multă lume. Cei care vor să practice trebuie să facă anumite exerciții în fiecare zi. Eu am reușit să stăpînesc această tehnică după șase luni, experimentînd-o pe membrii familiei, prietenii apropiați. Nu reușește oricine. În străinătate, pentru aceste inițieri se percep niște taxe destul de mari. La noi în țară ele se fac sub formă de ajutor umanitar. Nici un cursant nu are gradul de profesor. Cam douăzeci dintre ei au, însă, gradul doi. Nu toți practică. În București, practicanți sînt vreo șase-șapte.

— Ați putea să-mi spuneți numele celorlalți ?

— Ceea ce pot să vă spun este că există un grup al celor care practică tehnica radiantă, grup condus de doamna Magda Bălănescu.

— Ce fel de pacienți aveți și după ce criterii îi primiți ?

— În primul rînd, refuz de la bun început anumite boli : boli ereditare, paralizii, cu excepția copiilor, și cancer.

— Deci energia pe care o aveți nu reușește să învingă cancerul, să redreseze organismul.

— În filozofia noastră moartea nu este o boală, nu se tratează. În cancer, noi avem realizări, însă lumea nu le înțelege. De exemplu durerea dispare, boala avansează...

Cum puteți fi vindecat de : glaucom, cataractă, cardiopatie ischemică, boli ale sistemului nervos, anxietate, dureri de cap.

— Deci nu reușiți s-o stopați ?

— Nu, pentru că noi nu lucrăm împotriva morții. Moartea, așa cum este ea definită, este cel mai important eveniment al vieții omului după naștere. Omul moare fără dureri, împăcat cu această tranziție. Am tratat boli grave, de pildă, **schizofrenia,** cu rezultate foarte bune, **epilepsia,** la fel, cu rezultate foarte bune, **leucemia,** cu rezultate bune.

— Diagnosticele le puneți dumneavoastră ?

— Bolnavii vin cu diagnosticul pus de medic. Eu nu pun diagnostice.

— Urmăriți bolnavul după tratament, îl înregistrați, îi faceți o fișă ?

— Nu, nu le iau nici măcar adresa. Poate un număr de telefon. Tratamentul pe care-l fac eu se desfășoară pe parcursul a opt ședințe. În anul 1990 am făcut o testare la Spitalul Militar și medicul cu care am colaborat acolo (nu sînt autorizat să-i comunic numele) mi-a spus că în opt ședințe pot să vindec orice boală funcțională. Am hotărît ca prime'e trei să se desfășoare la interval de două zile, într-o săptămînă, iar restul, o dată pe săptămînă.

— Deci după cele opt ședințe se termină tratamentul, și bolnavii nu mai revin, fiind deja vindecați ?

— Opt ședințe este o medie. Foarte mulți se vindecă mai repede. Am avut vindecări și după patru ședințe.

— Ați omis vreo boală din cele pe care le abordați ?

— Am abordat foarte multe. Rezultatele cele mai bune le-am obținut în bolile de ochi recente, glaucom și cataracte, în cardiopatie ischemică și în bolile sistemului nervos (anxietate, dureri de cap care nu cedează la alte tratamente).

— Cum procedați, atingeți pacientul ?

— Desigur. Nu este nimic spectaculos în tehnica noastră. Ne deosebim total de adepții școlii sovietice, care fac tot felul de mișcări în jurul omului. Noi atingem pacientul. Ceea ce facem noi este știință. Există 12 poziții-standard cu derivațiile lor, corespunzătoare tuturor bolilor. Cunoscîndu-le obținem rezultate foarte bune.

— Domnule Dumitru Hristenco, percepeți o taxă pentru ceea ce faceți ?

— Absolut. Taxa depinde de la caz la caz. Am și pacienți pe care-i tratez gratuit.

— Încasarea acestor sume nu contravine preceptelor școlii dv. ?

— Atîta timp cît un cizmar sau un croitor iau bani pentru munca lor, putem s-o facem și noi. În străinătate taxa este de 50 de dolari pentru o ședință.

— Cam cîți pacienți au trecut prin acest cabinet ?

— Cîteva sute. De la prima prezentare a pacientului îmi dau seama, punînd mîna pe el, cît de receptiv este la tratament și îi spun de la început dacă se va face bine sau nu. Îi resping pe cei care consider că nu sînt receptivi la tratament.

— Uitîndu-vă doar la un pacient ați putea preciza care este starea sănătății sale ?

— Dacă aș exersa acest lucru aș putea, dar... nu mă interesează. Tehnica noastră este așa de vastă și oferă posibilități atît de mari încît fiecare își alege ceea ce crede că i se potrivește. Sînt unii care cu această tehnică și-au propus să iasă din timp și spațiu. Să realizeze călătorii în viitor sau în trecut. Alții vor să facă levitație.

— De ce ați aderat așa tîrziu la această școală ?

— La noi, înainte de Revoluție doar o singură persoană era inițiată în tehnica radiantă. Apoi a mai fost povestea cu trancendentalii...

— Credeți cu toată convingerea în ceea ce ați afirmat, în bineîe pe care îl puteți face ?

— Desigur. Părerile expuse însă îmi aparțin și nu implică școala din care fac parte.

ELENA GRECESCU

În 1980, într-o zonă mlăștinoasă din județul Bihor, doi tineri medici descoperă o familie de plante cu virtuți terapeutice surprinzătoare în tratamentul bolilor de fiere și ficat. Încep de îndată cercetări sistematice ce angajează laboratoare de profil, clinici universitare și chiar Institutul pentru controlul de stat al medicamentului. Invenția este brevetată în opt țări și extractul vegetal, este aprobat de Ministerul Sănătății. Așa s-a născut preparatul

Elcohep

medicament fără egal în combaterea afecțiunilor hepato-biliare, cunoscut în întreaga țară dar și de bolnavi din Ungaria, Austria, Germania și Statele Unite ale Americii. El a fost administrat la peste 6 000 persoane, dovedindu-și eficacitatea în proporție de 90% în dischinezii biliare, de 70% în hepatite cronice și de 40% în ciroze hepatice. Medicamentul nu are contraindicații, nu declanșează efecte secundare, este perfect tolerabil.

O veste bună

Prin înființarea Societății comerciale „Elcohep" S.R.L., persoanele care doresc o programare o pot obține la telefoanele 991,30031 (între orele 9—21) și 991 36298 (între orele 16—21) sau în scris la următoarea adresă : Oradea, str. Ady Endre 72 cod. 3700.

CINE SE TEME

În învățămînt, între tineri și prăfuiți se duce un război surd.

Tinerii sînt studenți sau dascăli. Atributul lor e mai mult de spirit decît de vîrstă.

Prăfuiții sînt funcționarii, mici și mari, obedienți și ieri și azi, cei care au atins culmea prestanței în ziua în care au intrat la șef cu opinia lor. Că, de ieșit, tot cu părerea șefului ies de acolo, de cînd se știu. Asta îi pune la adăpost, le lasă o viață mai comodă, le ascunde beteșugurile de suflet și de intelect sub haina unei false demnități. Care este luată ca bună de oamenii grăbiți, delicați sau, mă rog, purtători și ei pe aleile vieții ai unui interes personal pe care îl țin ascuns.

În războiul acesta surd — n-auzi tunuri și petarde, sînt doar șoapte și stampile, prefăcătorie zîmbitoare, poltronerie cu glazură — în acest război, ziceam, nu-i loc de neutralitate. Cel ce își inchipuie că poate ascunde de ce parte se plasează se-nchide-ntr-o iluzie. Ca într-o ratată gogoașă de vierme de mătase. Al cărei locatar, în schimb, nu va fi niciodată fluture.

În general, la alegeri, studenții supără. La alegerile locale, au fost trimiși acasă, numai să nu voteze în marile orașe.

Acum se țin alegerile de rectori. Drepturi acordate studenților după revoluție pentru asemenea ocazii sînt ajustate.

Mai pe ocolite, mai pe față, cineva se arată bosumflat. Nu vă spun cine. Persoană importantă.

Nu toți sînt nemulțumiți, spune domnul inspector Cutărică. Și are dreptate. Întotdeauna, cei supărători vor fi doar „o anumită parte". Ceea ce uită domnia sa este că, fără acea parte a studențimii care a oprit gloanțele cu pieptul, România ar puți și azi, pînă la Atlantic, a comunism și a Ceaușescu. Nu vedeți, domnilor inspectori, o Europă întreagă cu batista la nas numai pentru cît duhnește cadavrul neîngropat al securității ?

Studenții pot să fiarbă în suc propriu, după vorba de maidan a unui maidanez celebru. La Ministerul Învățămîntului și Științei — MIȘ, un fel de diminutivare a șobolănimii, dar pe rusește ! — înalți funcționari, cu dl. Golu în cap, își văd de jocul lor. Cu care, au mai popit și pre alții. Jocul unor porunci, numite cînd ordin, cînd scrisoare, cînd notă telefonică, tocmai pentru a-i fi mai greu unui om normal — și cu atît mai mult studenților — să se descurce. Fiindcă studenții au fost, mai ales din decembrie 1989 incoace, supărători, în special, prin această însușire pe care funcționarii prăfuiți ai ministerului n-o înghit : au atributul normalității. Ei sînt, ei încă mai sînt niște oameni normali. În timp ce noi ceilalți, toți, avem clipe, mai multe sau mai puține, în care uităm să fim.

Să trecem pragul Ministerului Învățămîntului și Științei (MIȘ). În cadrul Direcției Generale a Învățămîntului Universitar — director general dl. Ovidiu Ianculescu — a apărut Direcția Sinteze și Perfecționare, condusă de dl. Bucur Ionescu. Simplu director. Una din cele mai proaspete sinteze cu care domnia sa a îndatorat învățămîntul este aceea a doleanțelor reținute în ianuarie din Conferința Națională a Rectorilor.

Ocazie cu care — așa cum formulează limpede dl. Alexandru Roșu, secretar de stat pentru Departamentul Învățămîntului Universitar — Rectorii au pus problema că niciunde în lume acest drept de veto nu există.

„Dar — continuă dl. Roșu — opinia studenților trebuie să joace un rol, de aceea am trecut în articolul 42 din metodologia-cadru de alcătuire a metodologiilor fiecărei universități că, dacă două treimi din studenți nu-s de acord cu o hotărîre a profesorilor, problema se reanalizează și, în final, se supune din nou la vot".

Trec peste orice comentariu posibil la această formulare. Însă, în textul trimis de minister fiecărui rectorat din țară și care mi se arată, scrie altfel : „42. La alegerile pentru funcția de decan și cea de rector — **deci nu la luarea oricărei decizii n.n.** —, dacă mai mult de două treimi — **mai mult n.n.** — din numărul reprezentanților studenților votează împotrivă, atunci se repune la vot propunerea respectivă". Nici vorbă de vreo „reanalizare a problemei", așa cum, în discuția cu mine dl. Alexandru Roșu a repetat de trei ori și a insistat să notez în fraza domniei sale. Deosebirile dintre cele două formulări cred că se văd clar.

Această categorie de diferențe între ce și cum se afirmă o dată și ce altă dată face parte din arsenalul cacialmiștilor marca MIȘ. Probabil că înălțimile lor cenușii acum și-au zis : „Studenții nu vor fi greu de păcălit, pînă la urmă. Aaa, mai vine vreun gazetar ? Ne descurcăm noi ! Că nu mințim prima oară. Și parcă am început s-o facem cu măiestrie". Au o dezinvoltură, aș zice, concludentă.

„Peste prima filă, cu titlul dat inițial și cu viza dlui Roșu, am aplicat jumătatea aceasta de foaie pe care scrie : **În atenția domnului rector : Vă înaintăm cadrul principial metodologic pe baza căruia veți elabora și aproba propria metodologie de organizare și desfășurare a alegerilor organelor de conducere din instituția dvs. de învățămînt superior. Ministru Mihai Golu.** N-am observat că s-a sărit de la VII la IX în numerotarea capitolelor. Am lucrat metodologia aceasta pornind de la propunerea Universității din București, dar vă dați seama că am muncit destul. De aceea am și semnat-o — iată ! — la sfîrșit... Solidaritatea Universitară ? Nu știu ce-i asta. Parcă am auzit, dar nu știu. Nu cunosc pe nimeni care să facă parte din așa ceva, nu știu nici măcar un nume". **(Director Bucur Ionescu)**

„Metodologia pe care le-am trimis-o le lasă toată libertatea. Fiecare să-și elaboreze propria metodologie. Însă ce e scris aici este obligatoriu ! Păi cum altfel ? Primele opt capitole. Ah, n-am observat că lipsește capitolul VIII. Mă rog, pînă la IX. De aici încolo, adică ultimele două articole — 42 și 43 — sînt opționale, de astea pot să nu țină seama. Uitați-vă că așa spune și titlul capitolului IX: **Opțiuni finale.** E clar, nu ? Articolele 1—41 sînt obligatorii ; celelalte două, nu". **(Director general Ovidiu Ianculescu)**

Să ne prefacem că uităm un amănunt: cuiul lui Pepelea se află în articolul 42. Dar „teoria" domnului director general arată doar atît : că omul scrie una, citește tare ce a scris și înțelege alta. Orice contrazicere, oricît de politicoasă, îl contrariază și îl congestionează. Norocul meu că observ la vreme, ca să-mi păstrez deferența față de gazdă și compasiunea față de suferind. Mă gîndesc doar, cu groază, că reacția domniei sale este imprevizibilă, dacă i s-ar cere să gîndească, să vorbească și să scrie românește. Ar putea demisiona. Doamne ferește !

Vi se pare poate, că sînt excesiv de aspru. Să mai vedem, atunci, o frază a domnului Ovidiu Ianculescu. O frază pe care a construit-o special pentru a lămuri ceva neclar într-un alt text. Dar, mai

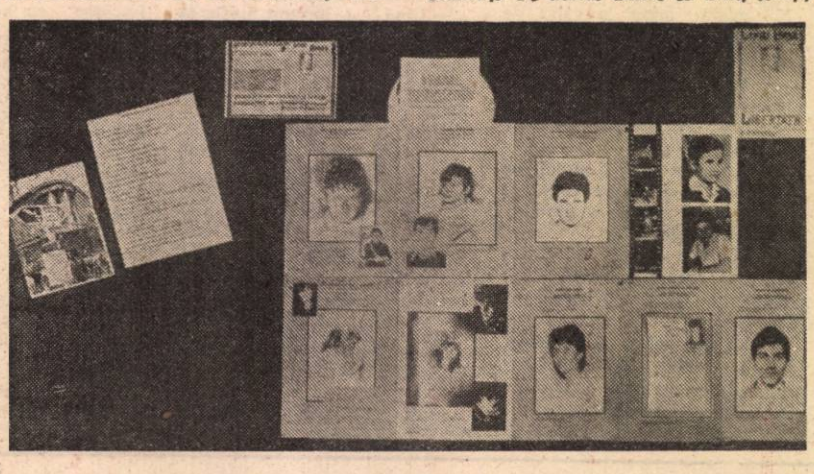

Prin grija Confederației Naționale „Liga Studenților", în universitatea bucureșteană, amintirea martirilor tineri este cultivată într-un fel negălăgios, cu dragoste și, poate de aceea, potrivit să te ajute să simți, nevăzută, aura de sacralitate de pe fruntea faptei lor.

întîi, cîteva precizări folositoare. Mult discutatul drept de veto al studenților s-a obținut după revoluție, nu în această formulare, dar, în fapt, prin introducerea unei reguli, valabile în toată țara, de blocare a oricărei propuneri într-un for de decizie universitar — de pildă, în senat, la alegerea rectorului — dacă studenții din acel for se opuneau, prin vot secret, în număr de jumătate plus unu. Ei bine, pentru a se putea înțelege în universități hotărîrea aceasta gîndită la sediul MIȘ, a fost nevoie de o așa-zisă scrisoare a ministerului, apoi de o notă telefonică și, în fine, de inspectori care să împînzească țara pentru a traduce totul pe românește. Nota telefonică, semnată de dl. Ovidiu Ianculescu, la 1 noiembrie 1990, avea o singură frază. Iat-o: **În completare la adresa noastră nr. 40 550/1990 privind organizarea alegerilor pentru organele de conducere, precizăm că în cazul rectorilor și decanilor, se declară alese, în ordine descrescîndă a numărului de voturi favorabile, persoanele care au obținut majoritatea simplă de voturi raportată atît la numărul total al numărului colectivului respectiv, cît și separat, la numărul cadrelor didactice și, separat la numărul studenților din colectivul respectiv, potrivit punctului 6 din adresa menționată.**

Dacă mai adăugăm și telefoanele prin care s-au cerut și s-au obținut deslușirile necesare, se va înțelege, cred, că ministerul dlui Golu are un mare deficit. De traducători. Din română în română.

„Nu de mult, au fost la mine niște studenți. Nu contează de unde. Nu m-au întrebat, însă, nimic în legătură cu dreptul acesta de veto". **(Secretar de Stat Alexandru Roșu)**

De ce să nu caut și eu niște studenți ? Ca să nu-l copiez pe dl. profesor, eu voi zice, dimpotrivă : contează de unde. Și mă decid pentru Liga Studenților. Îi și găsesc. Vicepreședintele Ligii, dl. Virgil Popescu : „De acest așa-zis drept de veto studenții n-au uzat nici o dată. Numai că, la noi alegeri, unii din actualii rectori se așteaptă să fie recuzați. De către studenți. Vă închipuiți că nu orice rector Și nu din orice motive. În orice caz, nu din pricini cărora le-ar putea contrapune argumente logice, onorabile, în mod direct. Și, atunci, au căutat o cale ocolită de a evita pericolul. Prin acele două treimi, sau mai mult de două treimi, din voturile studențești contra unei propuneri pentru ca ea să poată fi blocată. Eu am aflat cînd mi-au cerut lămuriri studenții de la Cluj. Apoi, pe la începutul lui februarie, am avut ocazia să-l întîlnesc pe dl. ministru Mihai Golu. Nu știa nimic. A întrebat pe cineva care i-a spus, de față cu mine : **«Da, dom' ministru ! Dreptul ăsta de veto al studenților a fost luat la ultima conferință a rectorilor. Acolo s-a hotărît.»** Or, cum respectiva conferință, în mod normal, nu poate dicta ministerului, dl. ministru mi-a zis că se mai interesează. Dar cu zisul am rămas... Și aș mai vrea să spun ceva. Nu se acceptă ușor participarea studenților la luarea deciziilor. Sau acceptarea, și cînd există, e ca o pelicură de vopsea frumoasă, sub care simți că lucrează rugina. Eu, de pildă, știu bine cum se întîmplă la Institutul de Construcții din București. Nu o dată, studenții au fost evitați. Ca să nu participe, cel mai simplu lucru este să fie anunțați tîrziu. Invitațiile sînt aduse la Ligă. Dar sînt lăsate azi, să zicem, pentru ședința de mîine. În 1991, de mai multe ori, s-au luat decizii fără noi. În senat și în consiliile profesorale. Apoi, se găsește cine să-i intimideze pe studenți. Pe destui dintre ei. Sînt, totuși, studenți ! Cei din anii mici sînt fricoși. Nu-i de mirare, nu-i anormal, nu-i decît omenește. Și nu-i tocmai greu să fie timorați".

În curînd, ceea ce au vrut interesații în Conferința Națională a Rectorilor — pentru că nu toți se tem de recuzare și n-au „cîntat" la unison — va trece în contul senatelor. Care, se va spune cu aplomb, au hotărît cum au vrut. Într-o splendidă autonomie. Oferită cu generozitate, la țanc. Spre care au fost conduse din ambiguitate în ambiguitate cu mare dibăcie. Dar nimeni nu le-a influențat, Doamne păzește ! Iar ministeriabilii care au dres cu multe mirodenii fiertura aceasta vor pretinde că nimeni n-are mîinile mai curate ca domniile lor, Șmecheria și-a făcut cărți de vizită cu numele schimbat, se recomandă senin drept abilitate, are cabinet cu secretară și ne ride-n nas.

Nimeni nu mi-a vorbit pe șleau, nici la minister, nici la Ligă, de suspiciunea surdă cu care sînt priviți, prea adesea, studenții și pe care — chiar și-așa, nespusă — nu te poți împiedica să o simți.

La o lună după revoluție, s-ținut alegeri pentru organele conducere în instituțiile învățămînt superior. La 13 nuarie 1990, dl Paul Cornea, junct al ministrului, sem documentul nr. 24484, care p ciza: „în consiliul profesoral facultății și în biroul acestu precum și în senat și în bir acestuia, reprezentan studenților de la toate form de învățămînt trebuie să con tuie cel puțin 30 la sută din mărul total al membrilor aces organe".

La alegerile din martie 19 reprezentații studenților mai voie să constituie CEL MULT la sută.

În holul de la Drept al Unive pe un panou de afișaj drapat în albastră, stă scris, cu litere mari :

ȘI NICI NU VĂ PASĂ
DE CEI CE NU MAI SÎNT
DE CEI CE VĂ ACUZĂ
DE-ACOLO DIN MORMÎNT

LA DOI ANI DUPĂ DISPA
LOR, MEMORIA LE-A FOST ÎN

Ce se

Am pătruns, în ziua de 3 m
într-un loc unde altădată nu
o șansă ca să pătrunzi, decît n
erai „înstelat pe umeri": depo
diului Arhivelor de Stat din
hail Kogălniceanu. În Capitală
tele erau disciplinat denumite
bine închise și asigurate, pre
instalații de climatizare specia
păstrarea în condiții optime a
telor. La intrare, imediat dea
lor, niște cuști cu grile
separă, în fiecare încăpere, ce
vele de rafturi unite printr-o
balustrade metalice. Rafturile a
de la documentele vechilor
domnești ale țărilor românești
manuscrisele de împroprietărire
năstirilor. În original, se află
de o inestimabilă valoare pen
stituirea a diferite perioade d
României : alături de cele car
teritoriul de astăzi al țării sîn
care „acoperă" evenimente d
vechii Basarabii și din celelalte
cuite de români.

UN MONOPOL AL MINISTERULUI DE IN

Actualmente, Arhivele Statu
conduse de profesorul Ioan S
la Universitatea din Bucureș
catedrei de Istorie a Românilo
**rea sa în acest post, în noiem
a fost un reviriment, prin fap
bia după 35 de ani, a fost ins
fruntea acestei instituții, u
„civil".** Arhivele Statului au
anul acesta, 160 de ani de la
(atestată din 1831, prin înființa
vei cancelariei domnești din
mânească și un an mai tîrzi
din Moldova). Perioada așa-zis
rie" a respectivei instituții o
cum era de așteptat, cea din
terbelică, atunci cînd numele

DE STUDENȚI?

...DE MINCIUNI, NUMELE LE-A FOST FOLOSIT ȘI LUAT ÎN DERIDERE, IAR CEI CARE AU AJUNS ÎN FRUNTEA ȚĂRII NE SFIDEAZĂ ZÎMBIND.

Pe laterale sînt afișe cu chipul lui Liviu Babeș. Din șapte medalioane cu texte și fotografii, ard și strigă privirile a șapte tineri. Pentru noi toți, pedepsitor de tineri. În dreptul fiecăruia scrie : **EROU-MARTIR AL NEAMULUI**. Ei au fost, și sînt și astăzi, și așa vor fi mereu, unul lîngă altul : **Dragoș Mladinovici, Sandu Roberto, George-Cristian Stanciu, Ruxandra Mihaela Marcu, Mariana Mirea, Mihai Lucrețiu Gîlan, Nicolae Mateescu.**

Doar viața celui dintîi a durat pînă la 23 decembrie 1989. Toți ceilalți au fost uciși în 21.

Fără curajul lor, nimeni în această țară nu mai avea șansa să fie normal. Prin efectele faptei lor, la care nu i-au îndemnat diriginții și rectorii, au ajuns rectori și aceia care, acum, fac pe dracu-n patru să înlăture glasul studențimii care i-ar putea deranja.

Frumos vă șade, domniile voastre ?

Însă știți una și bună : interesul personal înainte de toate. Asta i-ați învățat și pe intelectualii de mîine. Numai că, în felul acesta, ați sfida în loc să cinstiți jertfele lui Decembrie. Și rectorii din România, toți rectorii din România, cuvine-se să cinstească acele jertfe.

Azi, tinerii, studenții foarte adesea, supără prin normalitatea și prin tinerețea lor. Nu toți, va zice domnul viitor ministru Pazvante. Sigur că nu toți ! Dar nici profesorii nu se mînie toți.

Fotografii de ELENA GHERA ■

Normalitatea îi apropie pe oameni, chiar la vîrste diferite. Și ceea ce se opune unei lumi democratice se-mpotrivește normalității. Formulat ori nu, sentimentul acesta cred că-i apropie pe dascălii Solidarității Universitare de studențimea care deranjează tot ce este fixism, scleroză, suficiență, pehlivănie, falsă prestanță sub firma MIȘ.

Unde funcționarii care pretind că-i inițiază pe alții în materie de autonomie universitară n-au ei înșiși autonomie de doi bani. Sau atîta cîtă au nu le ajunge să închege o opinie personală. Dumnealor trebuie mai întîi să vadă dacă se ridică ori se încruntă sprîncenele șefului. Cînd am ieșit din cabinetul dlui Alexandru Roșu, am găsit afară un tînăr redactor de la UNI FAN RADIO. Încercase să stea de vorbă cu un domn inspector. Care i-a explicat : „Numai cu acordul dlui director general Ovidiu Iancu-lescu !".

După care, dl. director general i-a zis părintește : „Asta numai dacă-și dă avizul dl. Roșu. Acum e într-o ședință. Cînd termină iar nu-i liber. Altă dată !"

De la domniile lor să așteptăm să emane autonomia altora ? Tot mimată ?

Nu mai lipsește decît ca actualul parlament, în graba plecării spre gară, înainte de a lăsa locul altuia, să aprobe — cum se pregătește — o lege a învățămîntului pentru taxe școlare începînd cu clasa a X-a, și pentru camuflarea șomajului absolvenților de nouă clase pînă la vîrsta majoratului.

Ne-au rămas, și-așa, din comunism, destule legi bune de aruncat la coș. Nu le-am aruncat pe toate. Balastul încă e greu . O lege a învățămîntului fabricată de funcționarii de azi ai MIȘ și parafată de parlamentul fesenist ar îngroșa acest balast.

Formal, învățămîntul este guvernat în prezent de Legea nr. 28/1978, semnată de președintele Nicolae Ceaușescu, cu cîteva articole abrogate, și de Statutul cadrelor didactice, din 1972, integral valabil. Dacă nu vom fi în stare de altceva decît să înlocuim reglementările „democrației socialiste" cu unele tipic feseniste, putem să-l înjurăm oricît pe domnul Silviu Brucan, fiindcă va dura chiar mai mult decît ne-a prezis pînă la trezirea noastră din coșmar și intrarea în rînd cu lumea normală.

Studenții care nu rabdă hamul mîncîunii, oricît de dibaci alcătuit, tinerii viitori intelectuali sînt, tocmai de aceea, o mare șansă pentru România. Prin normalitatea lor.

Ei sînt, ei încă mai sînt niște oameni normali.

Toate averile lumii sînt ale celorlalți. Și ceilalți sîntem noi.

Nu-i supără că toată înțelepciunea — adevărată ori numai de poleială — e a noastră.

Ei au doar tinerețea. Și au foarte mult de luptat.

În înfruntarea, nu tocmai egală, cu noi, arma lor este normalitatea. Armă de apărare.

Tot nu sîntem mulțumiți. Îi vrem umili, divizați, pentru orice eventualitate, și privind în sus spre sforile din mîinile noastre.

Ce-ar fi să acceptăm adevărul?

Să nu le sechestrăm normalitatea. Să nu le strepezim tinerețea.

Și — ca un exercițiu de purificare — să-i respectăm, împreună cu ei, pe martiri.

Ne este atît de greu? Sîntem chiar incapabili de așa ceva?

DORIN GHERGHINESCU ■

întîmpla cu arhivele securității și ale PCR

personalități ale culturii românești s-au legat, într-un fel sau în altul, de școala de arhivistică. Evenimentele celui de-al doilea război mondial au dat peste cap această perioadă de acumulări și prosperitate. Între 1953 și 1956, s-a scurs o „etapă de trecere". **Din 1956, arhivele ajung, în cel mai crîncen proletcultism, să fie conduse de către militari.** Ultimul director civil a fost conferențiarul Vasile Baciu. Întîmplarea face ca tocmai actualul director, I. Scurtu, să se fi înmerit chiar elev al lui Baciu (acesta supraveghind lucrarea de doctorat a tînărului, pe atunci, arhivist). **Militarii care i-au urmat lui Baciu erau aproape cu totul lipsiți de pregătirea de specialitate necesară unui domeniu atît de „delicat". Deși Arhivele Statului sînt de-a dreptul, o „comoară" : numără, actualmente, peste 237 de kilometri de dosare puse cap la cap, sau, altfel spus, 1,2 miliarde documente intrate în patrimoniu.** În instituție lucrează 650 de oameni, dintre care 250 cu studii superioare. Există filiale în fiecare județ.

Cu ce se ocupă aceștia ? Acordă asistență pentru creatorii de arhive, apoi, la intervale stabilite de lege, se obligă la preluarea arhivelor de la creatori, ordonarea, conservarea, restaurarea și microfilmarea acestora. Documentele sînt și valorificate ulterior, prin punerea la dispoziția cercetătorilor. Alte activități : realizarea de publicații, lucrări de interpretare, redactarea unei reviste proprii : „Arhiva". La ele se mai adaugă organizarea de expoziții, sesiuni științifice, colaborarea cu presa, elaborarea unor documente solicitate de Parlament, Guvern, ministere. **Una din ocupațiunile cele mai „secrete" : crearea fondului național de asigurare, prin punerea la punct a unor microfilme (cu documentele de importanță capitală pentru istorie) care să poată rezista tuturor vicisitudinilor : războaie, cutremure, cataclisme. După noiembrie '91 s-a trecut la o acțiune curajoasă a noii conduceri, extrem de criticată de fostii securiști : demilitarizarea instituției. Au fost voci care au atacat vehement decizia de înlăturare a pazei militare. O pază există totuși : arhivele sînt supravegheate de jandarmi. Măsura a fost luată mai întîi pentru sediile A.S. din Transilvania (de ce oare numai acolo ?), generalizîndu-se apoi la nivelul întregii țări. De la 1 martie a.c. în instituție se mai află doar patru persoane în uniformă : un ofițer și trei subofițeri care au grijă de depozitele de asigurare.** Totodată s-a purces la reorganizarea direcțiilor și serviciilor componente, cît și la promovarea prin concurs a cadrelor. **A fost desființat fondul special al A.S., la care muritorii de rînd nu aveau acces, astfel încît acum nu mai există documente cu mențiunea „interzis" decît conform uzanțelor internaționale.** O altă primă urgență : crearea băncilor de date și informatizarea lor în cadrul arhivelor.

Fotografii de ELENA GHERA ■

ARHIVE RĂMASE „FĂRĂ STĂPÎN"

O altă ocupație dificilă și îngrată a fost preluarea arhivelor rămase „fără stăpîn" în decembrie 1989. Așa s-a întîmplat și cu arhiva Comitetului Central al PCR. Directorul Scurtu a purtat discuții personal cu ministrul M.Ap.N., generalul Nicolae Spiroiu. Au perfectat amîndoi un acord în privința respectivei arhive, din care parte a fost luată (a „dispărut") în timpul evenimentelor din decembrie 1989. **După reordonarea absolut necesară, sîntem informați că arhiva istorică a PCR va putea fi pusă în studiul publicului larg. Arhivele Statului au solicitat Arhivelor Federației Ruse unele documente ale Cominternului. Li s-a promis (cu multă și suspectă bunăvoință) drept „cadou" suplimentar și niște documente din arhiva KGB-**ului. O delegație specială va face, în acest scop, drumul spre Moscova. În luna viitoare a acestul an. Ni s-a mai spus, de altfel, că toate documentele care fuseseră, pe vremuri, „scoase" din circuitul la sală pentru public, au fost reintroduse. Deși, după cum se știe, nici la noi în țară nu se dau „la sală" documente originale, ci microfilme cu acestea... S-a înființat și o secție „liliputană" de 25 de studenți pentru facultatea de ziaristică, începîndu-se cursurile din septembrie 1992.

Arhivele Statului au, actualmente, peste 120 de kilometri de arhivă pentru preluarea în ordine. Arhiva istorică a PCR va rămîne în continuare în același vechi spațiu al Ministerului Apărării Naționale. Cel puțin pînă cînd se va „găsi" un spațiu corespunzător. Directorul Scurtu a declarat că și achiziționarea unor noi documente merge greu. De exemplu, pentru un anume document (neprecizat), A.S. au oferit 20.000 de lei, în timp ce ofertantul solicita 200.000 de lei ! **Cele mai multe cereri care se rezolvă la Arhive țin de rezolvarea litigiilor despre dreptul de posesiune al pămînturilor și caselor.** În acest scop s-au eliberat pînă acum, pe baza cercetărilor, peste 200.000 de adeverințe. **Au existat și acuzații care lăsau să se înțeleagă că, în punctele de frontieră ale țării, au fost confiscate documente importante despre istoria românilor, ajunse cumva (din neglijență) în posesia unor persoane rău-intenționate.** Un important fond de documente a fost preluat de la Biblioteca Academiei. Pentru evidențierea operației, s-a convenit la semnarea unui protocol. Fondul a primit deja titulatura de „colecția Bibliotecii Academiei", căreia îi vor fi oferite înapoi microfilmele.

Informatizarea arhivelor este aproape o utopie acum, devreme ce A.S. posedă abia un singur calculator ! ! Și colaborarea cu arhiviștii din Basarabia e încă slabă (abia cinci studenți au fost admiși pentru studiu la București). Totuși, Arhivele încearcă să se alinieze la standardele internaționale, prin adoptarea Legii Fondului Arhivistic Internațional, aflată pe masa Parlamentului. Arhiviștii se plîng de „acțiunile abuzive ale vechiului regim" asupra arhivelor ; în special, de descompletarea fondurilor. **S-au scos dosare și chiar file separate din Arhivele Statului, cu care s-a burdușit o nouă arhivă, cea „de partid".** Se fac trimiteri la Arhivele Statului (multe în legătură cu Garda de Fier) dar, de fapt, documentele respective nu se găsesc aici, ci în fosta arhivă a Securității. Însemnările zilnice ale regelui Carol al II-lea au fost recepționate în Arhivele Statului, în schimbul angajamentului că pînă în 1994 să nu se pună în studiu. Totuși, au apărut din belșug referințe, în special în „Magazinul istoric", la aceste adnotări zilnice. Să fi fost fondul respectiv „violat" ? Asta ar fi singura explicație. **Vor fi preluate Arhivele Statului și arhivele Securității care conțin bogate dosare despre partidele istorice, lideri, etc. Materialele de acolo vor trece la regim normal — mai puțin cele care au atingere cu securitatea statului(?), ele rămînînd sub interdicție timp de 30 de ani.** (Aici s-a făcut referire — întemeiată ? — la perioada de 60 de ani care trebuie să se scurgă, în Franța, pentru ca publicul să aibă acces la dosarele Min. de Interne). **S-au cerut deja colaborări pentru Procesul Comunismului.** Dar documentele sînt, se pare, oarecum insuficiente. **Procuratura României a emis o adresă către Arhivele Statului solicitînd informații privind activitatea a doi „protagoniști" ai represiunii din perioada comunismului dur : Drăghici și Nicolski. Restricția de 30 de ani nu este respectată întotdeauna : la intervenția organelor judiciare, documentele se pot elibera și mai repede.** Actele preluate din arhivele „istorice" sînt

din păcate, dintr-o perioadă mai veche, de început, avînd un pronunțat caracter administrativ. Din întîmplare, se mai strecoară, din cînd în cînd, și cîte un dosar personal. Dosarele de stare civilă sînt rare. De la Canal se află multe dosare, mai ales privind planurile acestuia — și organizarea economică. **Există, însă, informații care fac din fond o „mină de aur" : cele despre luptele intestine din cadrul Partidului, asasinatele politice (cazul Iosif Ranghеț), procesul Pătrășcanu ; un fel de memorie istorică a Partidului, ca o „bandă de magnetofon".** Există chiar și cazuri mai excentrice ca, de exemplu, cel al dnului Bunaciu, care, fire mai zurbagie, cînd a ieșit la pensie, și-a luat o parte din arhive cu el ! ! **Informații prețioase sînt și în legătură cu luarea Insulei Șerpilor, precum și privind arhi-glosata cerere de grațiere a mareșalului Antonescu.** O „mină de aur" care trebuie, în sfîrșit, scoasă de sub obroc, fără rezerve.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Cehov — Comedii : Premieră la Teatrul Odeon în regia lui Mihai Mănuțiu. Spectacolul coupé după trei schițe de Cehov : **Tragedian fără voie, Ursul** și **Cîntecul lebedei.** Piesă repetată la Cluj, în aceeași distribuție chiar pînă în ajunul premierei ce trebuia să aibă loc la 21 decembrie 1989. Reluat după doi ani la București, spectacolul trăiește prin forța dramatică a textului cehovian valorificat de interpreți de valoarea lui Victor Rebengiuc și Mariana Mihuț, alături de mai tinerii Șerban Ionescu, Radu Amzulescu, Carmen Tănase, Angela Ioan, în decorurile funcționale ale Andreei Haznaș. Comicul amar, tragic, specific marelui creator al universului micilor oameni, ființelor mărunte, neinsemnate, ca funcționarul în vilegiatură din **Tragedianul...**, sufocat la propriu și la figurat de obligațiile pe care familia i le pune mereu în circă, sau cu văduva copleșită de tristețe după pierderea unui bărbat infidel, e susținut de talentul, personalitatea inimitabilei Mariana Mihuț în **Ursul** — acrită ce găsește echilibrul firesc între dramă și parodie; și de expresivitatea mimică a lui Șerban Ionescu, de retorica gestului său îndreptat cîteodată spre farsă groasă. Un crescendo excepțional realizează Victor Rebengiuc traversînd cu naturalețea marilor interpreți de la mahmureala post-festum a personajului și teama lui de singurătate și moarte, la energia renăscută a actorului, la forța extraordinară cu care dă viață grandioaselor partituri shakespeariene. Un rol pe măsura talentului deosebit al lui Victor Rebengiuc.

Arsenic și dantelă veche la Teatrul Bulandra ; comedie polițistă parodiind umorul negru tip folleton, cu o acțiune plină de haz și de personaje spiritual-caricaturizate. Se remarcă verva actriței Vali Voiculescu-Pepino și Ileana Predescu în rolurile surorilor Brewster ; personaje susținute cu brio pe scena aceluiași teatru, în 1945, de către Lucia Sturdza Bulandra și Marietta Rareș în regia lui Sică Alexandrescu. Jucată de 1 444 de ori, la New York, de 1 337 ori la Londra și de peste 1 000 de ori la Paris, inspirînd și un succes cinematografic regizorului Frank Capra, piesa de mare succes a lui Joseph Kesselring e pusă astăzi în scenă de tînărul Grigore Gonța. În distribuție evoluează cu succes Florian Pittiș, Emilia Popescu, George Oprina, Ștefan Bănică, Aurel Cioranu și alții.

Cine n-a văzut încă **Elisabeta, din întîmplare o femeie** la Teatrul Mic, să se grăbească. Portretul deloc conformist al reginei-fecioare e realizat de dramaturgul italian Dario Fo (care are la activul său 50 de piese jucate în întreaga lume) cu mijloacele moderne ale multiplicității de unghiuri, ale demitizării spirituale dar și ale subtilelor justificări psihologice. Partitura prilejuiește marii doamne a teatrului românesc, Leopoldina Bălănuță, rolul vieții sale. „As dori, spunea cu modestie interpreta — ca personalitatea Elisabetei să poată fi oaspetele de onoare al vieții mele artistice. Inima mea să merite tulburătoarele ei sentimente, mintea mea să merite ascuțimea minții sale". Rezultatul artistic merită cu prisosință efortul interpretei. În rolul confidentei evoluează cu inteligență scenică Coca Bloos. La realizarea inspiratei scenografii au contribuit: Irina Solomon, Dragoș Buhagiar, Niculae Ularu. Regia: Mihai Lungeanu.

Cînd benzile desenate devin spectacol de teatru

La festivalul teatral de la Todi (Italia), piesa „Marele joc" a provocat un veritabil scandal, dată fiind îndrăzneala regizorului și scenaristului Francesco Capitano de a pune în scenă comicsurile lui Milo Manara. Acesta din urmă, autor de benzi desenate pornografice, a devenit cunoscut mai cu seamă prin serialul „Il gioco". Surpriza constituie și faptul că rolul principal a fost distribuit Margeritei Parrilla, prima balerină a Operei din Roma, care, la 40 de ani declarați, a hotărît să devină actriță de dramă. Spectacolele au loc între zidurile mănăstirii San Fortunato, unde, potrivit scenariului, în anul 2043, un grup de artiști se refugiază, goniți de o catastrofă ecologică. Un personaj malefic, doctorul Fiz (Francesco Capitano) inventează un aparat pentru anihilarea voinței prin care izbutește să intre în grațiile frumoasei Claudia Christiani (Margerita Parrilla). „Cei care văd în spectacolul meu o exhibiție pornografică se înșală. Eu am creat o farsă a echivocurilor" se apără realizatorul..

CINEMA

VĂ RECOMANDĂM

Premii acordate cineaștilor români

Evenimentul săptămînii cinematografice trecute a fost atribuirea premiilor ACIN pentru filmele realizate în ultimii doi ani. Cu o „promptitudine" specifică Marele Premiu al anului 1990 a fost atribuit ex-aequo lui Dan Pița pentru **Faleze de nisip** și lui Lucian Pintilie pentru **De ce trag clopotele, Mitică ?** Premiul de regie a fost atribuit pe anul 1990 unui regizor relativ tînăr, Nicolae Oprițescu, pentru **Sezonul pescărușilor** (premieră raportată de dinainte de Revoluție) iar pentru 1991 premiul de regie a revenit mai tînărului Laurențiu Damian cu **Opera prima : Rămînerea.** Anul 1991 a fost considerat — din punct de vedere al juriului — anul lui Mircea Daneliuc care a primit singur Marele Premiu pentru **A unsprezecea poruncă.** Premiul pentru scenariu n-a fost atribuit în 1990, iar anul următor a fost încredințat scriitorului-scenarist Augustin Buzura și colaboratorului său Nicolae Mărgineanu pentru filmul **Undeva în Est.**

Premii de interpretare în anii 1990—1991 au obținut actorii Mariana Mihuț și Mircea Diaconu pentru rolurile realizate în filmul lui Pintilie **De ce trag clopotele, Mitică ?**, Tora Vasilescu pentru personajul din **Sobolanii roșii** de Florin Codre, Constantin Dinulescu pentru rolul din **A unsprezecea poruncă** și debutanta Oana Ștefănescu pentru rolul din **Înnebunesc și-mi pare rău,** în regia lui Ion Gostin (premiul 1990 pentru „opera prima"). Despre celelalte distincții, într-un număr viitor.

Anul dragonului

Un polițist cu nume predestinat, White (Albul) — fost combatant pe frontul din Vietnam — e angajat într-o luptă pe viață și pe moarte cu o rețea întinsă de traficanți bine ascunși în Chinatown. La capătul ghemului complicat de asasinate, șantaje, trădări și violuri, e descoperit un om al poliției, corupt. În acțiunea temerară a disperatului Kamikadze, White, se alătură o frumoasă reporteră de televiziune. În rolul „albului", Michael Rourke, cu farmecul puțin obosit al personajului, dar și cu explozia lui de ură într-o secvență finală antologică regizată de Michael Cimino (autorul celebrului **Vînător de cerbi**) și scrisă de un alt nume de referință al Hollywoodului de astăzi, Oliver Stone (autorul altui film cu multe Oscar-uri, **Platon**). Un film foarte bine făcut, cu profesionalismul marii serii B.

Vanessa

Același erotism — minus rafinamentul filmului francez

Emmanuelle ne așteaptă și la **Vanessa.** Două tinere europence descoperă „ars amandi" în timpul unor călătorii exotice. Doar că Marele Inițiator al inocenței franțuzoaice repede dată pe brazdă e un sumbru apostol al teoriei Eros = Tanathos (moarte) ; cel al pupilei nemțoaice e un budist, practician-jouiseur pentru care amorul e viață. Frumusețea rafinată a Silviei Kristel și a peisajului exotic mai lăsau ceva loc poeziei în **Emmanuelle** : filmată mai brutal-realist inițierea Vanessei (Olivia Pascal) e lipsită de aură. Regizorul german Hubert Frank are calități mai mult de cineast-reporter — vezi ancheta sa despre **Femeile însingurate** — decît de sexy-autor. Oricum, erosul se modernizează, în sensul că își pierde misterul.

Spionul pe gheață

Iarna, pe o șosea din Ungaria — șosea înghețată, de unde și titlul — e somată o mașină, conducătorul ei e sfîrtecat oribil, iar ucigașul dispare. Victima e un agent CIA care acționase cîndva în Vietnam (ce repede devin clișee de film tragicele realități !) mai recent în și în alte puncte fierbinți ale Globului. În spatele crimei regizate se ascunde de fapt... Opresc relatarea pentru ca spectatorul să descopere singur misterul intrigii conduse cu suspens à l'americaine.

P. S. Îl regretați pe bădul comisar Cattani din serialul tv **Caracatița ?** Nu fiți triști, s-ar putea să-l revedeți curînd pe ecranul normal intr-un film de acțiune, coproducție italiano-rusă, avînd în centru criza de conștiință a unui ofițer din armata roșie care învadase Afganistanul. În interpretarea nelinișt ului Michele Placido, majorul Bandura din **Afghan break down** își recapătă trăsăturile unui bulversant umanist.

A. M.

„Rămînerea la Berlinală"

A fi invitat la „Berlinala" '92, un adevărat festin cinematografic, este un lucru foarte important, mai ales cînd te afli la debut în filmul de lung metraj. Nu fac greșeala să atribui **Rămînerii** această onoare, ci întregii noastre cinematografii. Cu mai multă chibzuință din partea breslei, cu mai multă solidaritate a delegației noastre și a ziariștilor poate că filmul ar fi intrat în competiție. Și nu numai el. Premiile și în general privirea se îndreaptă de regulă asupra unei cinematografii, nu neapărat asupra unui film. „Berlinala" nu a fost un festival-școală, ci mai degrabă un test pentru noi și pentru toți participanții — de ce și cum trebuie făcut în viitor. Este necesar, poate chiar vital să pornim la lungul drum al îndreptării greșelilor noastre făcute din rîndul breslei și mai ales din afara ei. Cînd un film bun va fi considerat o operă a unei întregi cinematografii și ea va fi lansată în consecință, poate vom avea alt statut la marile festivaluri cinematografice. Cîte o voce singulară în fiecare an nu ajunge !

LAURENȚIU DAMIAN

Posta literară

Reluăm rubrica publicînd în acest număr o pagină semnată de Dora Constantinescu din Constanța.

Paradoxul transparenței sufletești

Una dintre marile probleme ale existenței pe pămînt este trasparența sufletească și aceasta este zidită — mai mult sau mai puțin — în învelișul carnal. Cei ce și-au desfăcut pieptul pentru a îmbrățișa cu sufletul lor pe semeni devin vulnerabili prin faptul că odată desfăcut pieptul, nu poți face selecția justă în dăruirea bogăției sufletești, și atunci, ca la pomană vin și nechemați, vin și nedemni de frumusețea sufletului dăruit. Această provoacă retragerea sufletului din nou, în carcasă, iar la cei care nu mai pot să și-l retragă provoacă răni. Da, așa sînt făcuți oamenii, unii cu sufletul mai mult iar alții de loc. Și cum dar din dar se face rai, cei ce sînt bogați pentru că dăruiesc, devin și mai bogați : aceasta este răzbunarea asupra celor mici, care tot timpul se minunează de unde au alții atîta să dea. E răzbunarea asupra celor mici și bogați nu pentru că dăruiesc ci pentru că adună.

Vedem și acum oameni care, datorită convingerilor lor politice au făcut ani grei de pușcării grele și foarte grele și ce mai vedem este că aceștia dăruiesc și acum. Ei sînt acei care nu-i condamnă pe torționari. Astfel de oameni sînt niște minuni ! Ar trebui să ne plecăm în fața lor dar se întîmplă tocmai invers : tot în aceștia se lovește. Tot ei sînt atacați. Acesta este paradoxul bunătății la care ajung cei care-și deschid sufletul !

Dacă n-ar fi aceștia, soarele
n-ar mai fi așa cald.
Dacă n-ar fi aceștia, marea n-ar
mai fi albastră.
Dacă n-ar fi aceștia, cîmpul nu
ar rodi.
Să le mulțumim zilnic, la fie-
care răsărit de soare
Să le mulțumim că sînt cu noi !
Și să-i rugăm să ne ierte !

DORA CONSTANTINESCU

Un autor, o carte

— Domnule Dumitru Mazilu, v-a apărut de curînd o carte : REVOLUȚIA FURATĂ.

— Să fac mai întîi o precizare : mi-a fost greu să o public. Am avut contracte la nouă edituri, contracte care au fost suspendate. La 5 martie 1991 am fost agresat și mi s-a sustras manuscrisul. Cartea care mi-a apărut acum este doar o reconstituire. Originalul se află probabil pe mesele unor reprezentanți ai Puterii.

— Se scrie de rău ?

— Eu am înfățișat faptele pe care le-am trăit nemijlocit. Am beneficiat de avantajul, dacă se poate numi așa, de-a mă afla în miezul evenimentelor, de a prezenta faptele din interior. De aceea, sper să fi fost în măsură să prezint o carte-document. În analiza efectuată nu mi-am propus să acuz pe cineva ori să subliniez virtuțile cuiva.

— Dar cum mai poate continua ceva care, potrivit afirmației dv., a fost furat?

— Încă din momentul în care Europa liberă a prezentat pasaje din cartea mea, s-a făcut afirmația că revoluția nu se poate fura, ea nu poate fi sustrasă și băgată în buzunar, așa cum se întîmplă cu un obiect oarecare. O asemenea prezentare e vulgară. Sensul titlului cărții este altul, vizînd sublinierea faptului că obiectivele și idealurile po-

porului răsculat în decembrie au fost deturnate. În decembrie '89 ne-am ridicat pentru o viață mai bună, mai demnă. Atunci am sperat că nu ne vom mai chinui de frig, că nu vom mai alerga ca disperații după hrană, că nu ne va mai fi frică, că vom beneficia de dreptul de a ne exprima liber opiniile. Dar și acum, la 2 ani de la Revoluție, tremurăm de frig, continuăm să alergăm după hrană. Conduita guvernanților e similară cu cea a predecesorilor lor. Dovadă elocventă — întîlnirea de la „Vox Maris" a ciocoilor vechi și noi. O echipă formal înlăturată de la putere și-a dat treptat mîna cu cea care a preluat puterea. În fine, nu s-a întreprins nimic pentru promovarea adevăratelor valori și eliminarea zgurii adunate peste noi atîta amar de vreme.

— Există totuși o șansă de regenerare morală ?

— Am fost odată întrebat: pe cînd „revoluția recuperată ?" N-am putut face o precizare în timp. Am totuși convingerea că poporul român este hotărît să realizeze obiectivele pentru care a plătit cu sînge în decembrie '89. Lupta pentru împlinirea acestor obiective nu are sensul de revoluție permanentă, de confruntare violentă, ci acela de schimbare reală, de construcție efectivă a unui sistem care să garanteze o viață omenească și demnă pentru fiecare. În '89, poporul s-a ridicat împotriva stăpînilor de atunci, care ne asupreau cu mijloacele represive politice, nu pentru ca peste noi să vină alți stăpîni care ne asupresc acum prin mijloace economice. După convingerea mea, procesul restituirii revoluției se poate realiza prin mijloace nonviolente, pașnice, democratice. Calea cea mai sigură a succesului o constituie unirea tuturor forțelor democratice și respingerea hotărîtă a oricăror formule de manipulare, la care a recurs și recurge constant Puterea după Decembrie '89. Acesta este **mesajul major** al cărții **Revoluția furată.**

GEORGE ARION

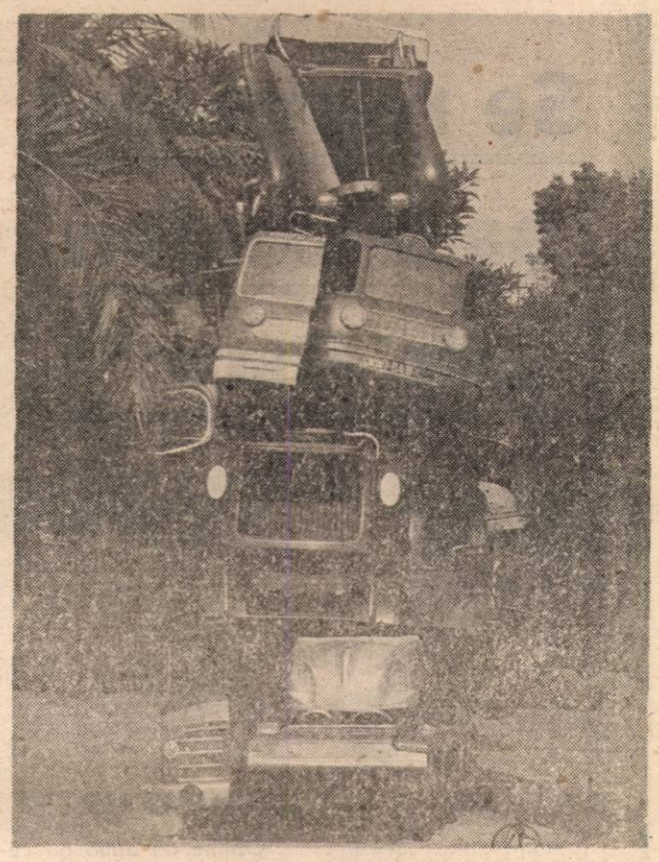

Cine gustă asemenea „operă de artă"?

Această imagine nu a fost luată într-un cimitir de mașini. Ea este o „operă de artă" semnată de sculptorul francez Arman și se află instalată într-un parc de pe Coasta de Azur. Detestat și repudiat în anii 60, Arman cîștigă în prezent teren la Paris și New-York. Ce emoție estetică poate declanșa asemenea îngrămădeală de fiare vechi? Nu e prima dată cînd moda și convenționalul aduc apă la morile șarlatanilor.

Fotografii de ELENA GHERA

Galaxia Radio

„Sînt o maniacă a radioului"

ANCA FLOREA

Sînt într-o situație paradoxală. Am terminat de zece ani o facultate în al cărei an patru mă aflu acum. Am dat la Stomatologie. Cu ajutorul Suzanei Gâdea m-am trezit deversată de la o secție de cinci ani la una de trei ani. A fost o traumă extraordinară pe care n-am s-o uit niciodată .

Cînd rățuștele devin lebede

Am ieșit dentist, ca șef de promoție pe țară, și se chema că sînt tot cadru medical cu pregătire superioară. Făceam munca medicului, dar aveam în plus bobîrnacele și ceva mai puțini bani. Țara asta a avut la un moment dat rățuștele ei urîtedentiștii. Din această perioadă datează contactul meu cu revista „Flacăra" care a încercat să mă ajute. O spun indiferent de ce cred unii despre fostul colectiv sau despre A. Păunescu. Au scris despre mine atunci și nu pot să uit. Acum sînt studentă în anul IV. Am luat patru de zece și un nouă într-o sesiune de cinci examene, timp în care mi-am făcut și serviciul. Sînt foarte mîndră de lucrul acesta.

Fac ceea ce mi-am dorit de multă vreme

Am simțit nevoia să părăsesc stomatologia, acum doi ani, și să fac ceea ce mi-am dorit de foarte multă vreme — să muncesc efectiv la radio cu care am avut o colaborare anterioară ce a durat vreo 14 ani, cînd participam la realizarea emisiunii „Răspundem ascultătorilor" sau făceam interviuri pe teme medicale. Atunci am lucrat cel mai bine cu Viorica Ghiță Teodorescu. Alcătuiam împreună reportaje culturale și fantezia nu-și mai găsea de multe ori căpătîi. În momentul de față există un matineu de sîmbătă cu titlu cam lung și incomod „120 de minute împreună cu Anca Florea și Gheorghe Verman". Lumea iubește această emisiune, dovada fiind scrisorile pe care le primesc. Cînd și cînd, atunci cînd maestrul meu, Paul Grigoriu, decide că se poate, mai fac și cîte un „Matinal". Întocmesc și „Revista presei". Îmi place foarte tare joaca aceasta. Am avut ideea de-a face „Revista săptămînalelor" sîmbăta. S-a născut un copil gigant. Cred că simt presa.

Petrec mult timp în instituția care se numește Radio. Am perioade cînd mă duc acasă și dorm cîteva ore și o iau de la capăt în zorii zilei următoare. Pentru viața personală, slavă Domnului, nu mai am timp. A doua căsnicie a mea am ratat-o din cauza meseriei. Prea intrasem cu tot sufletul în radio. Sînt o maniacă, de fapt, a acestei profesii. Îi iubesc foarte tare pe cei cărora mă adresez. Nu știu dacă ei își dau seama. Unii ascultători mi-au scris că simt acea relație afectivă pe care încerc s-o creez între mine și ei. Mi-ar plăcea să imprim întotdeauna vocii acea căldură care le este destinată, dar se pare că mai am niște asperități, niște dușmănii care se datorează faptului că sînt foarte emotivă, uneori pînă la spaimă.

Singura mea calitate este Sabina

Am devenit bucureșteancă pe la zece ani. Sînt ardeleancă de la Tîrnăveni, un orășel de care îmi este foarte dor căci acolo mi-a rămas închisă toată copilăria. M-am născut în 1955. Singura mea calitate este Sabina, fetița mea, care o să împlinească 11 ani în aprilie. Este un berbecuț foarte încăpățînat. Ea este foarte ocupată. Face karate, engleză, mai face și informatică. Ce-i place, însă, cel mai tare este joaca. Are o ambiție devastatoare și sper să-i țină Dumnezeu năravul. Este mîndră de mine. Eu la rîndu-mi sînt mîndră de părinții mei cărora le datorez foarte mult. Consider că ar fi necinstit să vorbesc despre mine fără să-i amintesc. Ei au făcut să fiu ceea ce sînt și-i iubesc foarte tare.

A consemnat
ELENA GRECESCU

MEGAMIX

● **În SUA, „războiul Cola" continuă să facă ravagii în lumea artiștilor. După MC Hammer, o altă victimă cade în plasa banilor: MICHAEL JACKSON. În februarie 1992, acesta a semnat un contract cu firma „PEPSI", în valoare de 15 milioane dolari. Este considerată cea mai mare afacere de sponsorizare de pînă acum, încheiată între o corporație și un artist. Folosit ca alu-surpriză, el va apărea în noile reclame TV, în schimb „Pepsi" îi va sponsoriza marele turneu mondial „Dangerous". Între timp, Michael a lansat pe piața discului un nou Chart breaker : „Remember the Time".**

● **După ce a bătut recordul de încasări la Earls Court, PRINCE adaugă încă două spectacole la viitorul turneu în Marea Britanie. Cele șase reprezentații contractate inițial au avut o cerere fenomenală de bilete și s-au vîndut mult mai rapid decît alte concerte ca de exemplu : Rolling Stones, Bob Dylan, Dire Straits, Led Zeppelin.**

● **BILLY IDOL nu contestă acuzația că ar fi agresat o femeie într-un taxi. Pentru fapta comisă anul trecut în luna octombrie, el va plăti o amendă de 2 000 dolari, dar nu va fi închis.**

● **După o cădere spectaculoasă în clasamente a cîntecului „Can't Let Go", MARIAH CAREY are acum necazuri și în familie. Ea a fost reclamată la Curtea Federală din Manhattan de către tatăl vitreg, pentru că nu a respectat înțelegerea de a împărți veniturile cu acesta. Reclamantul, numitul Joseph Vian, menționează că el a condus-o pe Mariah de fiecare dată la spectacole cu mașina personală, că i-a permis acesteia să folosească iahtul său ancorat în docurile din New York City, că i-a găsit un apartament luxos în Manhattan, în schimb fiica nerecunoscătoare și-a încurajat mama să aibă o aventură, ceea ce a dus la separarea cuplului. Avocatul lui Carey declară că reclamațiile sînt neîntemeiate.**

● **BIG MOUTH : „Toți rapperii ar trebui să mulțumească stelelor norocoase fiindcă iau banii degeaba". Declarația aparține lui MC Hammer, și are într-adevăr efectul unei lovituri de... ciocan. În showbusiness nimeni nu iartă pe nimeni.**

MIRCEA ZANE

Se relansează șase coafuri „tip Oscar"

VIVIEN LEIGH

Nemuritoarea Scarlett O'Hara din „Pe aripile vîntului" (premiul Oscar 1939). **Părul lung, negru, purtat în unde pe umeri este foarte potrivit pentru o serată romantică.**

KATHARINE HEPBURN

Obține de două ori celebra statuetă (1933 și 1968). A avut faima de a nu fi frumoasă. Coafura sa, în afara oricărei mode, revine în actualitate ca foarte la modă.

INGRID BERGMAN

Premiul Oscar pentru rolul interpretat în filmul „Crima din Orient Express" (1974). Părul scurt, ondulat (imitat și de fiica sa Isabella, celebrul fotomodel) compune o coafură simplă, sobră.

ELIZABETH TAYLOR

Frumusețe frapantă, dar în linii dulci, delicate. Premiul Oscar pentru filmul „Cui îi e frică de Virginia Woolf" (1966). Părul scurt, adolescentin, are darul de a conferi un plus de tinerețe și prospețime.

GRACE KELLY

Viitoarea principesă de Monaco. Obține rîvnitul trofeu cu „Fata de la țară" (1954). Coafura liniară, esențială, este apreciată ca fiind modernă.

SOPHIA LOREN

Actrița-simbol a cinematografului italian. În 1960, premiul Oscar pentru „La Ciociara". Coafura tip „paj întors", la modă în anii '60, este din nou actuală.

Ce ne mai prezice Moscova?

Conform, se pare, unui vechi proverb („Nimeni nu-i profet în satul lui !"), astrologul Pavel Pavlovici Globa venise în țara noastră anume parcă pentru a-și întări renumele de prezicător. Și dacă tot e să stăm strîmb și să judecăm drept, ar trebui să amintim, totuși, că renumele îi este întemeiat pe unele preziceri anterioare, legate de accidentul de la Cernobîl, destrămarea imperiului sovietic, puciul de la Moscova (deși, pentru ultimele două, nu ar fi fost nevoie de ochiul lui Argus pentru a scruta viitorul...). Globa mai era, după cum am fost informați, și președintele Academiei de științe oculte de pe lîngă Academia de științe din Moscova. A ținut să ne asigure, încă de la început, că răspunde la toate întrebările, chiar și la cele mai dificile.

● Basarabia va fi o „zonă de instabilitate" ?

O întrebare cu adevărat dificilă a fost cea privitoare la viitorul Basarabiei. Se aștepta, desigur, la o asemenea interpelare, și ne-a „parat-o" cu abilitate. Iată și răspunsul, reprodus exact : „În Basarabia are loc acum o perioadă de instabilitate. Prezicerile lui Nostradamus se confirmă de fiecare dată — și deci și în acest caz. Locul ei în conștiința lumii se va schimba. În anul 1996, Uranus va intra în constelația Vărsătorului. Anul viitor va fi un an de reconstrucție. Consider că românii (și România) pot avea o influență importantă în desfășurarea evenimentelor actuale, pe plan internațional, sub aspect constructiv". Cît privește una din profețiile sale mai vechi, anume că Moldova se va uni cu Moldova, Transilvania va deveni în viitor independentă, iar sudul Carpaților va rămîne sub influența unor forțe neocomuniste. Globa a menționat că acelea au fost emise cu doi ani în urmă, după informațiile curente de atunci din România. În doi ani, mai afirmă sus-numitul referent de specialitate pe probleme de astrologie, datele „problemei" s-au schimbat. Pavel Globa a mai avertizat că „toate prognozele pe care le face nu sînt întotdeauna bine primite de popor, mai ales cînd nu sînt cum acesta ar vrea". Despre „secretul" profețiilor sale, P. Globa nu a riscat prea multe dezvăluiri. A spus doar că-la baza „viziunilor" sale stă o bună cunoaștere a izvoarelor istorice care intră în calculul privind domeniul profeției, lăsîndu-ne să întrezărim un fel de activitate mental-„computerizată". De care putem să ne îndoim sau nu. Mai ales atunci cînd previziunea pare a se da după cum bate vîntul. Ni s-a lăsat să credem că este vorba despre un fel de „citit în stele", condimentat cu oarecare savanterie secretă.

● Astrologia medicală — o terapeutică de viitor?

Dînsul ne-a mai vorbit despre Universitatea de Astrologie din Moscova, care nu are mai mult de doi ani vechime. Ea se sprijină logistic pe fosta bază materială a asociației unionale — acum speră să devină mondială — aparținînd de școala astrologică Odessa. Astfel, actualmente există numai două centre (dintre care unul se găsește la Moscova) și multe filiale în statele suverane. Peste 15 000 de studenți sînt ocupați cu studiul în domeniu

Fotografie de GIG MOTOIANU

(astrologia dezvoltîndu-se pe mai multe ramuri). Se delimitează, în mod special, astrologia medicală, socială, planetară (mondială), astrogeografia. Sînt organizate și cursuri de două-trei luni, pentru recepționarea cunoștințelor primare. Într-un an de studiu, cursantul primește îndeajuns de multă informație pentru a-și schimba cu totul optica în ce privește înriurirea școlii astrologice asupra destinului uman. Astrologia medicală se ocupă cu tratarea pacienților, în special a celor aflați într-o stare mai dificilă. Pentru formarea unui specialist în domeniu, sînt necesari aproximativ cinci ani. „Vraciul"-astrolog are darul și menirea de a preveni și prezice, pentru medici, în cazul unor operații serioase — situații de viață și moarte — cînd trebuie făcută operația, dacă ziua și ora sînt faste pentru demersul medicilor. Mai are capacitatea de a prevedea rezultatul intervenției chirurgicale. P. Pavlovici Globa pretinde că experiența sa a dat rezultate extraordinare în conlucrarea sa cu Academia Medicală din Sankt-Petersburg și Moscova.

● Horoscopul pentru țara noastră

P. Pavlovici Globa și-a continuat afirmațiile, din sfera politicului, cu care ne obișnuise. Deși cu mult mai rezervat decît s-ar fi așteptat oricine. (N-ar fi exclus ca să fi fost „prelucrat" în acest sens „la nivel diplomatic" : ca să anticipăm măcar atît lucru nu avem neapărat nevoie de darul prezicerii). Cutremurul pe care ni-l anunțase în România la sfîrșitul acestei primăveri a fost aminat pentru primele două luni ale toamnei care ne așteaptă — și, de fapt, s-au prezis două cutremure, din fericire de intensitate slabă, care s-ar putea, totuși, să „întîrzie" pînă în iarnă. Am mai aflat cu surprindere că România s-a născut, ca entitate statală, după estimarea profetului sovietic, în zodia *Gemenilor*, deși sînt și alte păreri care apreciază drept constelație natală Racul. „Ora de naștere" a statului — pretinde Globa — necesită informații corecte despre acele perioade mai îndepărtate. Anul viitor se anunță un an de stabilizare pentru situația din România : odată cu intrarea planetei Jupiter în Constelația Balanței. Va urma o perioadă de „restructurare" cu începere din toamnă. De la 20 octombrie la 10 noiembrie se prevăd schimbări mari pentru destinul altui stat românesc : Republica Moldova. După cum arată „tranzitele planetare" — și desfacerea cuplului celest Saturn-Uranus, destrămarea imperiului sovietic va continua. Pînă în 1994, nu trebuie „visat" la convertibilitatea rublei. Despre cea a leului nu s-a suflat nici un cuvînt. Mai întîi, în Rusia vor deveni convertibile cupoanele de îmbrăcăminte și alimente. Tot despre Rusia, în următorii ani, P. P. Globa prevede un proces de stabilizare și așezare a lucrurilor. „Un salt peste prăpastie și nu în prăpastie !". În perioada 1991—1994 va avea loc o stare de criză acută (după cum prevedeau și astrologii antici). Cît poate dura cel mai scurt timp de previziune în cazul său ? — Globa a afirmat că el este de ordinul minutelor. A mai anunțat, de asemeni, că un grup de specialiști de la Universitatea moscovită au început să dea remedii pentru afecțiuni homeopatice în baza horoscopului. „Sursa puterii mele este Dumnezeu" — a mai declarat astrologul răsăritean. Despre dnul Iliescu, Pavel Globa nu ne-a prezis nimic (și ne-a părut atît de rău !). Nu-i nimic, aici credem că l-am fi putut secunda... Nici un cuvîntel despre Elțin sau Gorbaciov. Întrebat dacă i s-a solicitat, de către oamenii politici, un horoscop anume, astrologul ne-a răspuns că a refuzat astfel de aprecieri politice. Nu a dorit nici măcar să ne arate care dintre noi, aflați de față, este S.R.I.-stul însărcinat cu notițe și rapoarte, ori kaghebistul de serviciu. Într-un fel, am fost trași pe o sfoară subțire, bună de pus drept mărtișor de sezon. Translatorul, cu noi de față, ne-a sabotat metodic, punînd mereu dinamită (involuntar?) sub puțina noastră știință de rusă. Celebrul Pavel Globa a fost mai prudent ca echilibristul la trapez ținîndu-și, mai mult, profețiile pentru sine. În ce ne privește, ne menținem la ideea că anume cineva i-a suflat o vorbuliță ca să fie cît mai cuminte. Ca să nu mai punem cazul cînd cîmpul său energetic a presupus, pur și simplu, asta...

MIHAIL GĂLĂȚANU

Grafologia, astăzi

Grafologia, adică știința aptă să definească caracterul unui om prin observarea și analizarea scrisului, a fost mult timp asimilată științelor oculte.

Acest stadiu este actualmente depășit, grafologia trecînd din faza diletantismului „de salon" într-o nouă etapă bazată pe solide cunoștințe de fiziologie și psihologie, găsindu-se astfel într-un domeniu ce ține în mod categoric de știință.

Toți oamenii se servesc de gesturi ca mijloc de expresie, însă felul în care o fac variază după temperamentul și caracterul fiecăruia. Integrînd așadar scrierea în dinamica somatică generală a organismului, dăm analizei grafologice un fundament științific precis : rezultatele obținute devin garanții de mare exactitate în limitele datelor urmărite. Aspectul scrisului va defini astfel atît dispozițiile permanente ale unui om, cît și stările lui sufletești trecătoare.

Ca metodă de investigare a personalității, de determinare a caracterului prin scris, grafologia poate aduce servicii într-o serie de domenii :

— caracterologia, practicată de toți cei care se ocupă de relații și contacte interumane și de cei care contribuie la educarea indivizilor, beneficiază din plin de diagnosticul caracterial pus prin intermediul grafologiei. Aici este cazul să arătăm că acest diagnostic se poate pune în lipsa persoanei în cauză nefiind necesare teste și investigații laborioase și îndelungate pentru a se ajunge la scopul urmărit.

— educarea copiilor. Scrisul poate fi considerat, în evoluția sa, ca un martor al dezvoltării mintale a copilului, precum și al valorii morale a acestuia. Din acest punct de vedere nu este lipsită de utilitate reeducarea tulburărilor de scris la copil și adolescent. Activitatea este, pînă la un punct, psihoterapie prin modificările pe care le antrenează, respectiv prin satisfacția depășirii dificultăților, fapt care se transferă în mod satisfăcător și către alte domenii ale vieții.

— orientare profesională. Pentru dezvăluirea unor aptitudini intelectuale și caracteriale în vederea îndrumării către o activitate specifică, se face apel la grafologi pentru a confirma, prin metodele de care dispun, concluziile trase în cadrul probelor clasice ale analizei psihotehnice. În acest sens, în unele țări sectoarele de angajare ale firmelor au creat servicii speciale care trebuie să dea cît mai multe informații despre viitorul angajat. În final, trebuie arătat că pentru precizarea unor trăsături de personalitate, grafologul trebuie să dispună în general pe lîngă proba scrisă și de vîrsta respectiv sexul persoanei supuse analizei grafice.

GRAPHOS

ISTORIA ROMÂNIEI VĂZUTĂ DE 70 DE LICEENI

Au participat la anchetă elevi ai liceelor „Sfîntul Sava" (cl. XI-a), „Nicolae Bălcescu" (cl. XI-a), „Ion Neculce" (cl. XII-a) din București și de la Liceul economic din Alba Iulia (cl. XII-a).

Rezultate

Răspunsuri exacte : 475
Răspunsuri greșite : 66
Răspunsuri catastrofale : 66
Întrebări la care nu s-a răspuns : 233.

Gradul mediu de instrucție poate fi apreciat de 56%. 10 exemplare nu au fost semnate. Din multe altele n-au lipsit ironia și fronda juvenilă. Vă prezentăm cîteva mostre din cea de a treia categorie de răspunsuri. Vom nota cu 1 Liceul „Sfîntul Sava", cu 2 Liceul „Ion Neculce", cu 3 Liceul „Nicolae Bălcescu" și cu 4 Liceul din Alba Iulia.

Chestionar :

1. În ce an a intrat Napoleon cu trupele în București ?

Răspunsuri : „În 1816" (Felicia Beca — 4) ; „În 1807" (Laura Mariș — 4) ; „4000 î.e.n." (Iosif Vissarionovici — 2) ; „Cînd ne-au ajutat americanii" (Gal Andrei — 1) ; „Nu prea l-a încîntat ideea" (V. A. Anescu — 3) ; „În 1807" (Simona Sîrb — 4).

2. Cu ce domnitor a fost contemporan Ștefan cel Mare ?

Răspunsuri : „I don't know" (Iosif Vissarionovici — 2) ; „Mircea cel Bătrîn" (Gal Andrei — 2) ; „Cu el însuși" (Ion Iliescu — Gigă. Tot el mai notează : „Asta-i cea mai mare timpenie pe care am văzut-o vreodată") ; „Cu Mircea cel Bătrîn" (Popescu Răzvan — 1).

3. Cine a fost regele Ferdinand ?

Răspunsuri : „Băiat bun dar cu lipsuri" (chestionar nesemnat) ; „Fiul lui Carol I" (Rotaru Nicolae — 4) ; „Rege al Austriei, de fapt Franz Ferdinant...." (Mărîuța Sebastian — 1).

4. Cine și cu ce prilej a rostit cuvintele : „Asta-i muzica ce-mi place" ?

Răspunsuri : „Barbu Lăutaru" (Tănase Bogdan — 1) ; „Eu cînd sună de recreație" (Musa Dan — 3. Alți cinci elevi au dat același răspuns) ; „Beethoven" (Irimie Cornel — 4) ; „Napoleon Bonaparte" (Trif Claudia — 4) ; „Tom Araya" (Iosif Vissarionovici — 2).

5. Ce știți despre „ciuma lui Caragea" ?

Răspuns : „Nimic" (Musă Dan — 3).

6. În ce an al veacului nostru a fost răpită Basarabia de către imperiul sovietic ?

Răspunsuri : „În 1917" (Simona Sîrb — 4) ; „În 1945" (Rotaru Nicolae — 4) ; „În 1918" (chestionar nesemnat) ; „În 1944 după tratatul Molotov — Ribbentrop" (Tănase Bogdan — 1) ; „În 1941" (Cornel Irimie — 4).

7. Cine a fost Nicolae Titulescu ?

Răspunsuri : „Revoluționar din 1848" (Felicia Beca — 4) ; „Acționar la firma Crescent" (V. W. Stan — probabil nume de împrumut).

8. În ce an a fost obligat să abdice Mihai de Hohenzollern ?

Răspunsuri : „În 1940" (Laura Mariș — 4) ; „În 1945" (Dora Florentina — 4) ; „În 1944" (Popa Iuliana — 4) ; „În 1974" (Mocanu Cristina — 3).

9. Un personaj de legendă a urmărit și a răpus un bour : a. Vasile Lupu ? b. Mihail Kogălniceanu ? c. Aurel Vlaicu ? d. Dragoș Vodă ?

Răspuns : „Nu știu ce înseamnă bour. Probabil e vorba de un avion pe care l-a doborît Aurel Vlaicu în război" (chestionar nesemnat).

10. Cînd a fost bombardată Capitala de aviația japoneză ? a. În războiul balcanic ? b. Imediat după 23 august 1944 ? c. În timpul primului război mondial ?

Răspunsuri : „La revoluția din decembrie" (Ion V. — 2) ; „Imediat după 23 august 1944" (Popa Alina Lorena — 3) ; „În timpul primului război mondial" (Felicia Beca — 4) ; „În timpul războiului balcanic" (Simona Sîrb — 4) ; „După revoluția din 1989" (Al. Teodoru — 1).

11. Ce domnitor și cu ce prilej a rostit cuvintele „Dau un regat pentru un cal ? a. Ștefan cel Mare ? b. Mihai Viteazul ? c. Avram Iancu ? d. Alexandru I. Cuza ?

Răspunsuri : „Regele Lear" (I. V. — 3) ; „Bush cu ocazia războiului din Golf" (Gal Andrei — 1) ; „Calul lui Ștefan cel Mare" (Ion Iliescu — Gigă) ; „Ștefan cel Mare" (Minodora Olteanu — 4) ; „Mihai Viteazul" (Nicoleta Sicveșan) ; „Alexandru I. Cuza" (Felicia Beca — 4) ; „Iuliu Cezar" (Elena Ristei — 4) ; „Napoleon" (Cornel Irimie — 4).

12. Cine a luptat la Rovine ?

Răspuns : „Iliescu împotriva lui Petre Roman" (chestionar nesemnat).

Cîteva concluzii

Cea mai bună pregătire au demonstrat-o elevii de la Liceul „Nicolae Bălcescu". Cea mai slabă, colegii lor din Alba Iulia. Erori frecvente : regele Ferdinand este considerat fiul și nu nepotul lui Carol I ; răpirea Basarabiei este plasată adeseori în 1941, sau 1944 ; se cunoaște mai degrabă trecutul îndepărtat decît cel mai aproape de zilele noastre. Numărul redus de răspunsuri la întrebările 1, 10, 11 arată cunoștințe modeste de istorie universală. În general se poate aprecia că instrucția comunistă, care a prezentat o istorie trunchiată, denaturată, mincinoasă se mai face simțită în bagajul intelectual al tineretului studios.

LIVIU TIMBUS
ELENA GHERA
CRISTIAN PAVEL

Pentru doamne și duduci

...Gata coniților. Nu vă mai văitați. Sînteți cel mai grozav seismograf. Simțiți cu fiecare fibră din care v-a compus natura economia de piață. Ați rupt din banii de coșniță și vă îmbrăcați frumos. Constat cu plăcere că ați început să renunțați la „turcisme", sclipiciuri și altele de felul acesta și s-ar părea că vreți să arătați că știți ce înseamnă bunul-gust. Nu e rău ! Nu e rău ! V-am urmărit toată iarna și mai că mă așteptam să aud un cor de proteste din partea vreunei ligi de apărare a animalelor. Ce îmblînite erați ! Ce cizmulițe aveați ! Și ce bine vă stătea.

Și pentru că sînteți așa și vine primăvara vă propun să dați o raită pe la magazinul „Eva" unde precis mai lăsați ceva bănuți. Acolo, la etaj, vi se oferă o gamă largă de jachete, pardesie, fuste, compleuri, produse de întreprinderile „Arta modei" și „MODCOMF". Ele sînt de serie scurtă și au prețuri moderate. În același raion veți putea cumpăra și unicatele unor firme particulare sau case de modă. Dacă zăboviți la marochinărie veți afla că mai există poșete din piele ale Fabricii „Dîmbovița" ce costă între 2 000—4 000 lei. Firme renumite în lume s-au strîns la raionul ciorapi. Pentru ocazii deosebite vă puteți oferi un ciorap de mătase naturală Carima la 525 lei, dar veți găsi și pe cei de Sibiu pînă în 100 de lei.

Prețul cizmulițelor de primăvară și al pantofilor nu depășește 10 000 lei. Aflați că unele dintre cizmele expuse sînt confecționate de un cizmar particular din Craiova, care, inspirat, a cumpărat atîta piele, mai pe la început, încît doi ani de-acum încolo poate lucra fără grijă.

O noutate absolută este raionul de lenjerie. O firmă care importă materie primă din Thailanda vă oferă lenjerie de corp din mătase naturală, brodată manual. Este un vis !

Fiind în magazin, opriți-vă la raionul de cosmetică clasică unde, vă puteți lăsa seduse de cremurile, deodorantele, loțiunile din gama „Floritène" de proveniență elvețiană. Alcătuite pe bază de extracte de plante, sînt de foarte bună calitate și, mai ales, sînt ieftine.

Elena

Manualul ghinionistului

Păstrează-ți calmul ,dar fii sigur că:

– la unitatea CEC, unde intri grăbit, vei avea neapărat în față un țigan gros ce va număra la ghișeu 4 milioane de lei;

– de îndată ce te așezi în avion, afli că pe linia respectivă a avut loc chiar ieri o cumplită catastrofă aeriană;

– nevasta va simți nevoia – într-unul din momentele de maximă armonie conjugală – să-ți destăinuie cum te-a înșelat cu instructorul școlii de șoferi;

– la prima abatere de la regimul alimentar, pe care îl respecți cu strictețe de 10 ani, te vei simți în sfîrșit bine;

– la sosirea din concediu ți se va șopti că, între timp, colegul M. te-a făcut zob într-o ședință, colegul G. ți-a luat rîndul la CAR, proiectul tău s-a întors cu aviz negativ, iar biroul tău a fost mutat într-o cameră cu 20 de salariați;

– Femeia pe care o alegi de amantă, după 20 de ani de fidelitate conjugală, e ori frigidă, ori bolnavă de SIDA;

– dacă te încumeți să-ți povestești viața petrecută în închisorile comuniste, colegii te vor socoti lăudăros, tinerii plicticos, foștii securiști mincinos, iar femeile păgubos ;

– dacă șeful te întreabă de sănătate, e semn că vrea să te retrogradeze;

– dușmanul tău de moarte va fi în ochii nevestei tale o persoană distinsă, cultivată, agreabilă;

– pașaportul, biletul de tren, permisul auto, pe care le cauți înfrigurat în buzunare, vor apărea abia după al treilea val de nădușeală fierbinte și, bineînțeles, tot acolo unde ai scotocit prima dată.

– prestidigitatorul te va alege tocmai pe tine, dintr-o sală plină, pentru a-ți scoate din revere un șobolan și o pereche de chiloți de damă;

– la seratele mondene nu vei cunoaște nici femei frumoase, nici așteptatul partener de afaceri, dar se va lipi de tine un musafir surizător, foarte pregătit pentru a-ți vorbi ore în șir despre boala sa de prostată și despre funcționarea compresiei la motoarele Wankel.

CALISTRAT

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane – aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avîntat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care păseau pe acel pămînt. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

În exclusivitate de la Los Angeles pentru revista „FLACĂRA"

„Am un angajat american"

— De unde veniți, domnule John Roman ?

— Din România.

— Mai exact ?

— Din Timișoara.

— Sînteți demult aici ?

— Din ziua de 2 mai a anului 1970.

— Și cum ați dus-o pînă atunci ?

— Sînt copil de miner. sînt născut în Aninoasa — Petroșani. Tata a murit într-o mină de cărbuni și noi am rămas 6 copii... si doi dintre noi am fost dusi la Păclisa. la un orfelinat.

— Am auzit de Păclisa...

— Lîngă Hateg.. Și după ce am terminat școala primară ne-o dus la Timisoara la cămînul de ucenici. Acolo am învățat meseria de tapiter si în 1950 maistrul meu o închis atelierul si am deschis eu atelier de tapiterie.

— Particular ?

— Particular.

— Autoritățile cum au văzut acest lucru ?

— Nu m-or văzut bine. nu le-o plăcut. am avut neplăceri... foarte mari neplăceri... m-or pus si-n ziar. Un prieten de-al meu si-o făcut o casă pe Bd. Tineretii... un apartament... si mi l-o dat mie... Era un apartament distrus complet... era ca un graid. Si-am băgat 25 000 de lei în apartamentul ăla : în plus. am plătit chiria. Si sfatul popular m-or băgat în ziar... m-or întrebat cum am intrat în apartament... eu am zis că mi l-o dat prietenul meu... că arăta ca un graid... am plătit 25 000 de lei si totusi ei au vrut să mă dea afară. Si nu m-or dat afară că eram în curs de judecată si am primit pasaport și am venit în America.

— V-ați mai ocupat și cu altceva ?

— Am fost mandatar. dar tot în tapiterie. doi ani de zile. După ce am araniat atelierul. după doi ani de zile mi l-or luat si am rămas tot în atelier ca sef de unitate.

— Ce v-a determinat să plecați ?

— Păi am plecat din casă fiindcă părintii la... fosta mea nevastă erau în America. or venit înaintea mea cu 8 ani de zile. Visam noaptea... spuneam la fosta mea nevastă... „Uite ce-am visat. nu m-or închide ?" Numai cu frică am trăit. Desi am muncit cinstit. însă am muncit mai mult ca altii... Am muncit. mi-am cumpărat casă. am avut niste oi. lîngă Timisoara. si a trebuit să dau ca să rezist... a trebuit să dau la anumiti procurori. la militieni... să le dau miei. să le dau una-alta... ca să pot să-mi mentin atelierul si ce-am avut.

— Și, din '70, direct în Los Angeles sau...

John Roman în familie.

Fotografii de EMANUEL TÂNJALĂ

— Da. Direct aici am venit.

— Ei, cum a fost începutul ?

— Foarte greu. Am venit aici în America si fostii mei socri erau despărtiti. n-aveau casă. n-aveau nimica. Mi-o dat 100 de dolari cînd am venit aicea ca să-mi cumpăr un televizor. Si eu nu mi-am cumpărat televizor cu 100 de dolari. mi-am cumpărat o masină de cusut ca să-mi lucru meseria mea. Si am avut discutii cu ei că de ce nu mi-am cumpărat masină. de ce nu mi-am luat televizor. Am zis că televizor nu mi-am luat că m-am dus pe stradă si nu departe de unde-am stat am găsit un televizor la poartă aruncat si ceva mobilă acolo... si am luat televizorul. l-am adus acasă. l-am băgat în priză si o mers. Așa că de ce să dau bani pe televizor. mi-am cumpărat masină de cusut. Si-atunci am adunat canapelele aruncate pe străzi si am cumpărat stofă nouă si le-am îmbrăcat si am găsit si un pian pe care l-am vîndut la piață. Si făceam în '71. făceam simbăta. duminica cîte 200—300 de dolari... destul de bine. Si după o juma' de an mi-am deschis atelier.

— Ați reușit foarte repede...

— Foarte repede. pentru că am muncit foarte mult. Am avut o statie de benzină cu un român... Eu veneam la statia de benzină la 5 dimineata... trebuia să mă scol la 4 si stăteam la statia de benzină pînă la ora 9. De la ora 9 veneam la atelier la tapiterie si stăteam pînă la ora 5 ; după amiaza. De la ora 5 iar veneam la statia de benzină si lucram pînă la ora 11. După cîteva luni de zile am deschis pe lîngă statia de benzină acolo... si un magazin de cauciucuri... vîndeam... le puneam la masini... si s-a făcut o treabă destul de bună.

— Cîți ani aveați cînd ați venit în America ?

— 40 de ani am împlinit în America. exact cînd am venit. în 2 mai în '70.

— Asta ar semăna cu o a doua naștere.

— Cînd am împlinit 40 de ani am ajuns la New York.

— Ce ziceți ? N-ați venit la o vîrstă la care lucrurile ar fi trebuit să fie în zona calmului, a echilibrului... nu să umblați... să căutați de lucru... să încercați să vă faceți un rost... ?

— Domnule, eu cînd am venit. am căzut. totusi. destul de bine... Si aici. era mai bine decît acuma... acuma e putin mai greu... dar e bine să vii cît se poate de tînăr în America... pînă la 40 de ani. Dacă cineva vine peste 40 de ani e greu... în primul rînd cu limba... că n-o să stii englezeste niciodată cum trebuie... cum casti gura. cum știu oamenii că nu ești american...

— Devenind patronul unei întreprinderi n-ați încetat să munciți ?

— Nu. Am muncit mai greu ca orîsicînd. Am muncit si în România. am muncit si aici mai mult. Fiindcă aici îți dă niste drepturi să cumperi casă si omul îsi zice : cumpăr. cumpăr și nu-ți dai seama la-nceput că dacă ai cumpărat trebuie să si plătesti... si-atunci te obligi singur.. să muncesti ca să poti să plătesti.. Dacă nu poți să plătești rata îți ia casa. Dacă n-ai plătit 3 luni de zile rata îți pune casa în vînzare si banca o vinde cu banii cu care esti dator la ea...

— Deci băncile sînt interesate să-l prindă pe om la ananghie...

— Nu le convine nici lor să se bage... Sînt unii care se îmbolnăvesc. ori se despart... si nu mai pot să plătească... Nu le convine. de-aia nu vor să dea împrumut. Dacă nu sînt siguri că poti să plătesti... Dacă esti tînăr si ai un serviciu bun, si trebuie să aduci o adeverință de la întreprindere că într-adevăr esti un muncitor bun si esti serios, că plătesti... Altfel, nu se-ncurcă.

— Aveți și angajați ?

— Da. Am un angajat. American.

— Numai unul ? Si vă descurcați ?

— Da. Mă descurc. Am avut înainte mai multi. doi. trei. însă acuma merge foarte prost... din cauza cu Golful si nu stiu mai ce si totul a început să dea pe-afară în jos... Să sperăm că o să fie mai bine. încet-încet.

— Cît am stat la dv., aproape o oră, am văzut destul de mulți clienți.

— Da. Într-adevăr. eu lucrez mult. am cel mai mare atelier din împrejurimi. pe cea mai importantă stradă si sînt cel mai vechi : am atelier aicea de 19 ani. în acelasi loc. E mare lucru.

— Trebuia neapărat să reușiți aici sau, mă rog, nu mai puteați pleca de aicea deoarece v-ar fi fost rușine să vă întoarceți în țară dacă nu erați cineva.

— Nu mi-o fost tăt una. am plecat de-acolo dar mi-o fost rusine să mă mai întorc înapoi că tot ce-am avut am dat la frati. am dat la prietini si lumea o stiut că în România m-am descurcat si am avut atelier si am muncit foarte mult. ca să mă-ntorc înapoi... mi-era rusine. (ride).

— La masă ați servit mîncăruri românești, în jur văd scoarțe românești, uneori cred că vă e dor de casă.

— Da. sigur că da. mi-e dor de casă. am frati acolo. am patru frati în România... Am fost în '81. după 11 ani... si vreau să mă duc anu ăsta sau anul viitor iar acolo. Am foarte multi prietini în Timisoara. la Petrosani... mă trag de fapt din Maramures. din comuna Desesti. între Sighet si Baia Mare. acolo am doi frati...

— Domnule Roman, există un secret al reușitei dv. si al reușitei multora dintre românii care au venit aici ?

— Un secret ? Nu-i nici un secret. Cine munceste. aici. în America. face treabă : cine nu. se-ntoarce -napoi... America-i numai pentru oamenii muncitori... Multi vin aicea si cred că America...

— Îți oferă..

— Da... îti oferă nu stiu ce... Nu-ți oferă nimica.., oferă munca.

— De cîte ori ați fost în concediu ?

— N-am fost niciodată în concediu : Doar cînd am fost în țară în '81.

— Vă simțiți obosit ?

— Nu. Nu mă simt obosit. fiindcă muncesc pentru mine : obosesc cînd nu am de lucru. Cînd am de lucru sînt cel mai fericit. fiindcă am mai multe proprietăți : mai sînt si plătite. dar am multe care nu sînt plătite si trebuie să plătesc ratele.

— Deci e obligatoriu atunci cînd ai un ban să investești în ceva ?

— E bine. În California e bine să investesti în pămînt.

— Am înțeles că și în cadrul comunității românești aveți o activitate.

— Da, lumea mă stie... am un nume destul de cunoscut aicea, mă respectă oamenii si m-or ales la cea mai mare biserică din Los Angeles unde sînt prim vicepresedinte de doi ani de zile.

— Asta înseamnă...

— Ajut biserica si eu si facem cîte o petrecere. cîte un picnic. contribui la masă. o venit un prietin de-al meu. cel mai bun prietin al meu. Gheorghe Turda. din Timisoara care dă spectacole aicea. o fost de vreo 5—6 ori aicea. o stat la mine două luni de zile. o fost si Fărcasu. Dumitru Fărcasu aicea la mine-n casă si sînt foarte bun prietin cu el... o fost la mine dintre cîntăreti Maria Ciobanu. vreo două săptămîni o fost pe la mine. sînt foarte bun prietin cu Constantin Drăghici si cu Olimpia si cînd vin aicea si dau spectacole la biserică... acuma o să deschidă o nouă biserică mare si trebuie bani si noi. credincioșii. ajutăm biserica să poată să facă niste bani.

— De ce credeți că sistemul care a fost în România se opunea cu atîta îndîrjire ca oamenii să iasă în evidență, să se îmbogățească ?

— Eu cred că la Ceausescu i-o fost frică de oameni care fac bani. el n-o vrut... Cînd o fost cu mandatarii.. s-o făcut bani frumosi... n-o vrut ca lumea să aibă bani. fiindcă lumea dacă are bani. îi are teamă că plăteste. se organizează cumva. plăteste pe unul. pe altul. ca să-i dea în cap... si el de aia o căutat ca lumea să nu aibă bani. Toti care o făcut bani. le-o băgat bete-n roate. i-o închis ; I-o plăcut lumea să muncească. să facă niste bani si să-i dea : cum o făcut .să-i dea ; să n-aibă bani... si să stea lumea ba la una. ba la alta. ca să n-aibă timp lumea să se organizeze. să pună ceva la cale. De aia o făcut de nu se găsea una, nu se găsea alta. ca lumea să fie tot ocupată. iesea de la lucru pe la 4—5. trebuia să stea la coadă... nu ca aici în America... dacă te duci într-un magazin. acolo este carne, salam.. de toate sînt în magazinul ăla... pe cînd în România te duci la aprozar să cumperi carne. dacă s-o găsi. în altă parte să cumperi lapte. în altă parte să cumperi cartofi si omul să fie tot ocupat... Se ducea acasă. dormea si. la lucru. dimineată... să n-aibă timp să se organizeze. asta cred că o fost o tactică a lui Ceausescu.

— Vă iubiți meseria, dar nu vă displace să vă-ntîlniți cu cîțiva amici aici, în grădina asta mare si să beți un pahar de vin...

— Am 5 acri de vie si în fiecare an fac must si duc la biserică. fac picnic. dau la lume. fac picnicul bisericii cu struguri. must si pe urmă fac tuică — o fierb de două ori ca în Maramures si unii prieteni zic : „Hai să mergem la Roman să bem o tuică". Si vin la mine, bem o tuică. tai cîte-un miel. cîte-un purcel si d-aia am atîtia prietini.

— Probabil tot așa petreceați și la Timișoara.

— Tot asa. În Timisoara am avut foarte multi prietini. am avut si foarte multi dușmani. Uneori mă mai gîndesc si la unii si la altii.

GEORGE ARION

Cel mai mare pachebot din lume

În sudul peninsulei Bretagne (Franța) se află orașul Saint-Nazaire, cunoscut pentru vasele de pasageri ce sînt construite la „Șantierele Atlanticului". De aici au ieșit vestitele pachebuturi „Normandie" și „France". Cu cîtva timp în urmă șantierul a bătut recordul, lansînd la apă cea mai mare navă de pasageri din lume, pe „Suveranul mărilor".

Vasul are lungimea de 27 de metri, suprafața utilă de 300 de metri pătrați, greutatea de 78 000 de tone și dispune de aproximativ 1 200 de cabine, din care, numai în cele de lux pot fi transportați 2 700 de pasageri. Călătorii au la dispoziție 19 lifturi de sticlă, deoarece vasul este mai înalt decît „Statuia Libertății", trei cinematografe, fiecare avînd pereții ornamentați în altă culoare, o sală de teatru cu o capacitate de o mie de locuri, discotecă, un miniclub pentru copii și o bibliotecă cu peste 15 000 de volume.

Pereții, pardoseala și plafoanele sînt, în general, ornamentate cu oglinzi, în care imaginile se multiplică de sute de ori, iar mii de becuri și reflectoare ascunse peste tot, chiar și în ghivece de flori, dau în timpul nopții o lumină feerică.

„Suveranul mărilor" dispune, pentru cele patru motoare de 290 000 cai putere, de o suspensie specială, asemănătoare cu a navelor militare, pentru ca zgomotul și vibrațiile să nu fie depistate de submarine.

La ceremonia de lansare, care a avut loc la Miami Beach (S.U.A.), a participat, pe lîngă proprietarii americani și norvegieni din consorțiul „Royal Carribean Cruise Line", și Rosalyn Carter, soția fostului președinte al Statelor Unite.

AUREL DIANU

Ultimele exemplare

Vreți să aflați cum a divorțat Corina Chiriac de Corina Chiriac și ce planuri de viitor are marea noastră cîntăreață ? Ați dori să faceți cunoștință și cu a'ți reprezentanți de seamă ai comunității românești din Los Angeles ? V-ar interesa să știți cum au reușit ei în viață pornind de la zero ? Vreți să cunoașteți diferențele dintre o găină capitalistă și alta comunistă ?

Dacă toate acestea vă stîrnesc curiozitatea, adresați-vă redacției noastre care vă poate încă oferi ultimele exemplare din suplimentul America. America **(16 pagini, 10 lei).**

Dați cărțile pe față, domnilor!

Cornel Dinu și-a urcat sacii în căruța fotbalului pe ușa din spate ● Șantajul se întoarce împotriva celui care l-a declanșat ● Pisica moartă e în curtea F.R.F. ● Pe cînd deschiderea sezonului la demisii ?

A început returul, Cupa și-a consumat și optimile, fotbalul își vede de-ale sale, merge înainte, dar atenția celor ce iubesc această lume nebună, nebună, nebună este captată de o întîmplare pe care presa scrisă o întoarce pe toate fețele. Este vorba de povestea casetei lui Cornel Pumnea, un redactor adeseori luat peste picior (pe nedrept, zicem noi), de o anumită parte a ziariștilor ultraspecialiști într-ale fotbalului. În realitate, Cornel Pumnea, devenit peste noapte vedeta numărul unu a fotbalului nostru, este un redactor la locul său, muncitor și ascultător, nebăgăreț, neuns cu toate alifiile posibile și imposibile. Poate că datorită tocmai acestor calități, de om maleabil, l-a solicitat Cornel Dinu, acum aproximativ o lună și jumătate, pe cînd nu era antrenor al Naționalei, să facă o anchetă despre neregulile, mai exact spus, matrapazîcurile, unora dintre cei mai înalți diriguitori din fotbalul nostru. În fapt, Cornel Dinu și nimeni altul a condus ancheta, el a confecționat scenariul, întrebările, argumentele. Ancheta a fost gata cam pe la sfîrșitul lunii februarie, și a fost înaintată domnului Răzvan Theodorescu, cu care Cornel Dinu vorbise în prealabil și obținuse toate aprobările de rigoare. Gurile rele spun că Răzvan Theodorescu ar fi primit un telefon ajutător chiar de la Cotroceni. Numai că, dl Cornel Dinu, care a declanșat toată această tevatură, a fost numit între timp selecționer al Naționalei, iar ancheta, care se dorea a fi un obiect de șantaj asupra conducerii F.R.F., și-a pierdut din, hai să-i zicem, actualitate. Străin sau nu de toate aceste frămîntări, conștient sau nu că este o simplă unealtă într-un război atît de mare, între Cornel Dinu și Federație, Cornel Pumnea s-a trezit că i se permite să dea ancheta pe post. Îl amendează puțin pe domnul Răzvan Theodorescu că s-a decis atît de greu să aprobe difuzarea, și, din cele 40 de minute cît cuprinde caseta, ne-a oferit, joi, 5 martie, doar 10. Declarațiile celor doi interlocutori, Mircea Pascu și Marcel Pușcaș, sînt incendiare. Dacă și celelalte 30 de minute au aceeași încărcătură — și sînt mulți care, după ce au văzut caseta în întregime, afirmă că da — atunci nu mai miră pe nimeni faptul că a doua zi Cornel Pumnea a fost oprit să mai intre în sediul Televiziunii. Culmea e că exact în clipa în care ofițerul îl anunța că nu-i poate permite accesul, pe lîngă Cornel Pumnea a trecut, val-vîrtej, Cornel Dinu, care i-ar fi spus, declară domnul Pumnea, că a auzit că s-ar fi dat pe post o casetă cu niște chestii extraordinare. Stupoarea lui Cornel Pumnea a fost fără margini. Dar și mai fără de margini e stupoarea noastră. Noroc că există martori și dovezi îndubitabile potrivit cărora contribuția lui Cornel Dinu la realizarea acestei casete este esențială. Fără ele, Cornel Dinu ar fi negat totul. Dar tare ne e teamă că, dincolo de toate probele existente, Cornel Dinu va afirma că habar nu are despre ce e vorba.

Numai că problema acestei casete nu este cea a domnului Cornel Dinu, ci a F.R.F., a conducerii acestei instituții, despre care s-a tot spus și scris că este specializată în dedesubturi de tot felul. Despre ultranomenclaturistul Mircea Angelescu, eminența cenușie a federației, aproape că nu mai e cazul să vorbim. Despre afacerea Attigram, în care este implicat Mircea Sandu, prin soția sa, iarăși nu mai trebuie să scriem. Despre scandalul cu I.M.A.M., cu care tocmai se încearcă rezilierea unui contract, vom reveni la timpul potrivit. Despre uriașele sume de bani vehiculate pe față — cu acte în regulă, zice-se — de domnul Marian Albu, s-a cheltuit o cantitate însemnată de cerneală tipografică. Despre Mac Popescu, o altă figură proeminentă a fotbalului nostru, s-au spus atît de multe lucruri, încît orice om de bun simț ar fi părăsit scaunul pe care se află. Despre nulitatea în fotbal a lui Cristian Bivolaru, oploșit pe lîngă federație într-o funcție extrem de importantă numai și numai pentru că era vecin de bloc cu ex-ministrul Mircea Angelescu, de asemenea, s-a scris. Și lista este departe de-a fi închisă. Numai oameni unul și unul la F.R.F., iar caseta tocmai despre „calitatea" acestor oameni vorbea. Aceasta este adevărata dinamită a casetei și nu cazul sau poziția lui Cornel Dinu, care s-a comportat și de această dată așa cum îl știm, gata să facă orice pentru a-și atinge propriile sale interese. Interese care par să aibă o anume legătură cu interesele fotbalului nostru, dar, în realitate, nu au. Ca să-și atingă scopul, acela de a fi piesa principală în fotbalul românesc, mașinațiunile domnului Cornel Dinu au început prin confecționarea casetei, dar, concomitent, au declanșat și atacul pentru demiterea lui Mircea Rădulescu. Sigur că toate aceste manevre n-ar fi avut nici o șansă de izbîndă dacă domnul Cornel Dinu nu știa atîtea și atîtea lucruri despre „oamenii" de la conducerea Federației. Șansa sa, dacă o putem numi astfel, a fost că avea date dintre cele mai certe. Dar nesansa sa este că și alții mai dețin aceste date. Și ar mai fi necesar, zicem noi, ca Departamentul Sportului să declanșeze de urgență o anchetă exhaustivă privind afacerile de la conducerea F.R.F. Altfel, într-un climat de suspiciune, precum cel instalat în clipa de față, calificarea echipei naționale la turneul final al C.M. din S.U.A. ar putea fi total compromisă. Să facem curățenie acum, cît nu e prea tîrziu.

RADU NEGRU

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gațu

Sportivii, cei mai cunoscuți români!

Sînt încă vii impresiile provocate miliardelor de spectatori și telespectatori de mesajul transmis, prin eleganță și fast, prin mișcare și ritm, de către autorii spectacolului de deschidere a Jocurilor Olimpice de la Albertville. Efortul conjugat al organizatorilor și realizatorilor acestui joc de lumini și culori a simbolizat noua concepție a lumii moderne, de colaborare, de participare fără violență, la o întrecere a talentului, a dîrzeniei și voinței, în limitele fair-play-ului, atît de prețuit pe toate meridianele lumii.

Alături de cultură și artă, sportul este un instrument competitional al fiecărei națiuni ce se vrea civilizată, puternică, sănătoasă și talentată.

Consumator de energie umană și investiții materiale, sportul produce noi generații de tineri sănătoși și rezistenți, antrenează pe cele actuale în lupta cu viața, dîndu-le competitivitate, voință și dîrzenie și dirijează buchetul de calități al fiecărei națiuni către marile întreceri olimpice și mondiale, unde, din lupta cu secundele, gramele și centimetrii, se nasc mari campioni ce vor rămîne veșnic printre personalitățile lumii sportive.

România a fost și este o mare producătoare de asemenea personalități : Iolanda Söter și Lia Manoliu, Ilie Năstase și Ion Țiriac, Nadia Comăneci și Cristina Bontaș, Ivan Patzaichin și Gheorghe Berceanu, Gheorghe Gruia și Cornel Penu, personalități care nu mai aparțin demult numai țării, ci întregii lumi. Pentru a afla românii cei mai cunoscuți peste hotare, aproape sigur că îi vom găsi printre marii sportivi ai acestei țări.

În procesul de reală democratizare a țării, în condițiile unei instabilități logice și nu prea, în drumul sinuos și greu de trecere la o economie de piață, sportul nu putea să facă notă discordantă, să nu suporte șocuri puternice. Pierderea unor sportivi de valoare, care și-au ales alte coordonate geografice de viață sau alte modalități extrasportive de subzistență, lipsa unui buget corespunzător, sărăcia bazei materiale, sînt realități triste și obiective cu care ne confruntăm astăzi.

Din păcate, la greutățile obiective menționate, se adaugă altele izvorîte fie din ignorarea de către unii a rolului social pe care sportul îl poate avea, fie din supralicitarea puterii de decizie a altora în domenii necunoscute lor, dar pe care le consideră (ca pe vremuri) subordonate, fie, pur și simplu, din comoditatea de a spune mai ușor „nu", decît de a încerca să faci efortul de a ajuta. Dar despre greutăți subiective, mai multe amănunte în numărul viitor.

CRISTIAN GAȚU

„Jucați fotbal!"

Reluarea sezonului competițional intern a produs oarecare contrarietate în rîndurile iubitorilor de fotbal prin rezultatele neașteptate obținute de echipele considerate favorite, dacă ne-am referi doar la înfrîngerea actualei campioane, pe propriul teren (în prima etapă a returului), la eșecul de proporții al F.C. Ploieștiului (de asemenea, în fieful său), ori la eliminarea din Cupa României a unor specialiste ale respectivei întreceri, ca Dinamo și Rapid, sau la accesul în sferturile de finală ale competiției K.O. a unei divizionare C, Dunărea Călărași, în dauna unor reprezentante ale primului eșalon. Desigur, ca peste tot în lumea jocului cu balonul bucluc, bucuria este amestecată cu tristețea, în funcție de simpatiile fiecăruia. Dar, dincolo de delicii cu care sînt gustate toate neprevăzutele sportului-rege, comentatorii lucizi ai fenomenului fotbalistic ca atare nu-și pot reprima îngrijorarea de a nu fi cumva martori la un recul în evoluția unor echipe sau în prestațiile componenților acestora, ceea ce nu ar conduce decît la o nedorită nivelare în jos a valorii fotbalului nostru. Spre exemplificare, să nu ne grăbim să deschidem o paranteză asupra unei „dube" în Cupă și campionat, dintre Fotbal Club Dinamo și Sportul Studențesc. Purtătoare a lanternei roșii în pauza dintre tur și retur, echipa din Regie nu s-a speriat de renumele adversarei sale, Dinamo fiind l[illegible] clasată în campionat și cu aură de invincibilitate pe parcursul a vreo zece luni. Mai mult, s-au făcut destule speculații pe seama coincidenței programării respectivelor partide în intervalul a numai cinci zile. Totuși, clarvăzătorii s-au înșelat, cele două echipe n-au căzut „la pace", aranjamentele (cu care fotbalul nostru ne cam obișnuise) n-au funcționat de genul : Dinamo cîștigă în Cupă și oferă o remiză în campionat. În timp ce Sportul Studențesc și-a depășit condiția de moment față de locul din clasament, Dinamo nu a reușit probabil să-și conecteze motoarele la turația maximă. Șansele au fost disputate cu ardoare în ambele întîlniri, ele soldîndu-se cu același scor : 1—0, dar victoriile fiind împărțite și dezavantajîndu-le pe rînd, pe cele două combatante. Astfel se face că formația din Șoseaua Ștefan cel Mare nu mai poate realiza eventual, iar studenții nu obțin un punct care le-ar fi fost atît de prețios. Similitudinea între cele două confruntări merge pînă acolo încît golurile învingătorilor au fost contestate de partea adversă : în Cupă, Antonio Popa a înscris dintr-o poziție suspectată de ofsaid, iar în revanșa „pe puncte" Gerstenmajer a transformat un penalty acordat de arbitrul O. Streng la căderea lui D. Munteanu în lupta pentru balon cu M. Marian, „centralul" anulîndu-le în schimb „alb-roșiilor", pe motiv de ofsaid (semnalizat cu întîrziere de la margine), go'ul înscris de Moga. Deci, după ce administrase un 4—0 ocupantei locului 3 în ierarhia primei divizii, aceeași echipă nu s-a putut impune decît o singură dată unei formații față de care a acumulat cu 19 puncte mai mult ! Urmărind disputele respective, gîndul ni se îndreptă, firesc, spre meciurile reprezentativei naționale din preliminariile C.M., de care ne mai despărțeau foarte puțin timp, și încercam să intuim care ar fi eventualii selecționabili. Răspunsul nu era ușor de dat, prin prestațiile neconcludente ale majorității celor care evoluau pe gazon, iar amintirea cupelor europene intercluburi nu ne oferă mai mult optimism. Și aceasta, cu atît mai mult cu cît, pe calea undelor, aflam că în restul etapei se înregistrau patru „remize albe", iar eficacitatea era de numai zece goluri. Este drept, se vorbește despre introducerea profesionismului, se întreprind și unele măsuri, numai că mediocritatea parcă începe să devină tot mai prezentă și un duh rău bîntuie prin fotbalul nostru. Nu este nimic mai concludent decît îndemnul galeriilor, care devine același, pe aproape toate stadioanele : „Jucați fotbal !"

POMPILIU L. DUMITRESCU

Chiar dacă e rău, e bine!

Doar 10 goluri de-a lungul a 810 minute ! Cam puțin, domnilor ! S-ar părea că ne aflăm în fața unui nedorit record, mai ales dacă ne referim la faptul că în prima repriză s-au înscris pe cele 9 stadioane doar 3 goluri, din care unul cel de pe „Național", din penalty. Și încă o precizare : 6 din cele 10 goluri s-au înscris în două partide, la Craiova și la Brașov. Dar, dacă ne gîndim și la alte campionate, cum ar fi cel italian, față de care sîntem la o distanță de ani lumină, scorul alb, la urma-urmelor, se poartă. Principale sînt, de bună seamă, punctele, drept pentru care vom sublinia că etapa și-a ayut și șarmul ei, oaspeții cucerind nu mai puțin de 7 puncte. Puține au fost pînă acum etapele atît de benefice pentru oaspeți. Dacă bine ne aducem aminte, doar în etapa a 6-a am mai înregistrat o astfel de îngenunchiere a gazdelor. Dar a fost oare, cu adevărat, o îngenunchiere ? Cît ce excepția neașteptatei victorii a timișorenilor la Galați, celelalte rezultate ni se par aproape normale. Adică meciurile de la Hunedoara, Bacău și Tg. Mureș, încheiate la egalitate, n-au surprins prin scorul egal cu care s-au încheiat. S-a constituit astfel, apreciem noi, trio-ul echipelor care vor lupta din greu să evite zona nisipurilor mișcătoare. Ar mai fi de vorbit, desigur, despre egalul de pe malul Dunării, unde Dacia Unirea a făcut față cu brio atacului stelist. Se confirmă revirimentul brăilenilor care, sub comanda noului antrenor, Titi Dumitriu, au semnat surpriza-surprizelor acestui început de retur, cu victoria de la Craiova și cu calificarea în dauna Rapidului, în sferturile de finală ale Cupei României. Cît despre cea mai iubită echipă a Bucureștiului și a întregii țări, Rapid, giuleștenii și-au cam dat cu stîngul în dreptul în partida cu F.C. Argeș, un meci care n-a avut nici o culoare. Un derby al diviziei C, sau o întîlnire între două echipe de mijloc din cele trei serii de B ar fi etalat tot atîta fotbal cît au arătat cele două divizionare A în meciul de sîmbătă, din uvertura etapei. Oricum, astfel de etape, chiar și lipsite de sarea și piperul pe care-l dau golurile, ar putea înviora returul acestui campionat care a fost dominat pînă acum, în cea mai mare parte a sa, de formula victorie acasă și, dacă s-o putea, o înfrîngere onorabilă în deplasare. Ar fi prea frumos să fie adevărat, ar zice scepticul, în timp ce optimistul i-ar putea răspunde că nu-i nimic, tot rău înspre bine. Un alt fapt pe care ținem neapărat să-l subliniem este acela că atunci cînd meciurile au mizat, cînd în sufletul spectatorilor începe să mijească speranța, tribunele încep să se umple. Două argumente : pe „Național" au fost înregistrați aproximativ 25.000—30.000 de spectatori, în timp ce la Brăila tribunele au fost arhiplin. Cu alte cuvinte nu doar calitatea fotbalului din campionatul nostru, care calitate nu poate să apară peste noapte, a cîntărit în mult discutata îndepărtare a spectatorilor, cît apa călduță și rezultatele previzibile, ca să nu le spunem aproape aranjate, i-au îndepărtat pe suporteri din tribune.

În fine, ar mai fi de semnalat o ciudățenie : înspre finalul emisiunii „Fotbal, minut cu minut", cînd radioascultătorii urmăreau cu sufletul la gură ultimele clipe ale unor meciuri în care rezultatele erau nedecise, a întrat pe post, de la Brăila, cu un comentariu anapoda, lipsit de orice noimă și eficiență, domnul Cornel Dinu, selecționerul deocamdată, care a ținut să le spună fotbaliștilor că va face și va drege. Vorbea de-a surda, pentru că în acele clipe fotbaliștii se îndreptau spre vestiare, unde numai de sfaturile radiofonice ale lui Cornel Dinu nu le ardea lor. Sau te pomenești că domnul Dinu vorbea cu fotbaliștii români aflați în străinătate ! Dar tare ne e teamă că nici aceștia nu aveau cum să fie pe recepție. Și atunci, îl întrebăm pe Octavian Vintilă, coordonatorul emisiunii, la ce bun poliloghia lui Cornel Dinu în finalul unei emisiunii la ce bun poliloghia meciurilor ?!

RADU NEGRU

și coșmarul sida (II)

Pe data de 25 octombrie 1991, celebrul star al baschetului american profesionist — Earvin „Magic" Johnson — a fost înștiințat de medicul său curant despre faptul că este seropozitiv, mai precis purtător al virusului HIV care declanșează în timp cumplita maladie, denumită SIDA. Magic își continuă emoționanta sa mărturisire din punctul în care totul i se părea deja pierdut...

„Și totuși, m-am înșelat. Douăsprezece zile mai tîrziu, după ce am fost supus unei noi serii de investigații legate de diagnosticul stabilit anterior de compania de asigurări, am primit vizita celor doi medici personali, David Ho din New York și Michael Mellman din Los Angeles. Era miercuri, 6 noiembrie. Poate avînd-o pe Cookie alături mi-a fost mai simplu să primesc confirmarea primelor rezultate, adică să aud din nou, cu propriile urechi, că sînt într-adevăr purtătorul virusului SIDA.

Cu toate acestea, mi-a fost dat să înțeleg în sfîrșit că viața mea e încă departe de-a fi sfîrșită. Mai mult, Cookie și cu mine începusem deja să fim oarecum mai liniștiți de vreme ce testele sale dovedeseră că nici ea și nici copilul nu sînt afectați. În fond, mai aveam încă pentru ce lupta...

Curînd am înțeles amîndoi diferența dintre stadiul de purtător al virusului și cel de bolnav propriu-zis. În orice caz, nu avea nici un sens să ne-mitraliem cu apă rece: era limpede că în proximii 10 ani, probabilitatea de declanșare efectivă a maladiei urma să crească rapid. Oricum, eram conștienți că printr-un tratament medical riguros și o dietă adecvată, aș putea duce o viață normală, pînă în momentul în care propriul sistem de imunitate n-ar mai fi capabil să mă mai protejeze.

Doctorii au fost de părere că datorită travaliului fizic și emoțional pe care l-ar presupune sezonul celor 82 de meciuri ale echipei „Lakers", sistemul meu imunitar ar putea fi suprasolicitat. Așa că mi-au recomandat să mă retrag imediat din arena baschetului profesionist. Nu-mi trecuse prin cap așa ceva și nici nu realizam pe moment gravitatea unei asemenea cerințe. Am reacționat în același mod în care reacționasem de fiecare dată în momentele cruciale ale vieții mele personale și sportive — atunci cînd am avut genunchiul lezat în 1990 și n-am putut juca 45 de meciuri sau cînd s-a stins din viață sora mea, Mary, în 1987, în vîrstă de 33 de ani, după o luptă îndelungată și nedreaptă cu leucemia. „O.K. — asta e!" am spus. „Voi vedea cum o scot la capăt!".

Am ales o cale proprie de a mă confrunta cu necruțătorul virus SIDA. M-am gîndit de la bun început la sensul unei campanii publice. Nu mai departe eu însumi, cu doar o săptămînă în urmă, eram exact ca majoritatea ignoranților din această țară: neglijasem cu o inconștiență de neiertat evidența, această realitate cutremurătoare cu nume fatidic: SIDA. Nu luasem în seamă statisticile alarmante, conform cărora **aproape 1 milion de americani sînt deja seropozitivi, 200 000 sînt bolnavi în toată regula și peste 125 000 au decedat deja în ultimii 10 ani!** În același timp, nu dădusem nici cea mai mică atenție amănuntului care preciza că SIDA reprezintă o problemă de maximă gravitate mai ales pentru comunitatea negrilor. Nu știam că **jumătate din americanii de rînd suferinzi de această boală sînt fie negri, fie hispanici.** Ca majoritatea celor de culoare, eu însumi negasem faptul că SIDA se răspîndește în rîndurile comunității noastre cu viteza fulgerului. Pentru mine, SIDA reprezenta **boala altora.** O credeam proprie exclusiv grupurilor homo, drogaților și tîrfelor. În nici un caz nu mă putusem gîndi fie și o fracțiune de secundă la faptul că ea, boala, m-ar putea acapara într-o zi chiar și pe mine! Propria mea ignoranță mă va costa probabil viața. M-am gîndit că trebuie să acționez cumva pentru ca nimeni altcineva să nu mai cadă victimă aceleiași cauze.

Ziua următoare am urcat pe podiumul de la Great Western Forum, locul unde am trăit cele mai grozave momente ca purtător al tricoului celor de la „Lakers". Am urcat și am vorbit asistenței din inimă. Am anunțat fără ocolișuri că sînt într-un fel irevocabil condamnat, că în urma testelor care mi s-au făcut am fost declarat seropozitiv, fiind silit să mă retrag din Asociația Națională de Baschet. Am spus, totodată, că sînt pe cale de a deveni un „virf de lance" împotriva virusului imunodeficitar și un avocat fervent al relațiilor sexuale sub protecția condoamelor. Le-am mai spus că începînd din acel moment sînt gata să mă lupt cu această boală. Să mă lupt și poate chiar s-o învinș!

Va urma

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

Ruud Gullit revine în forță

După o pericadă de grave depresiuni psihice, ca urmare a unor neînțelegeri conjugale, celebrul fotbalist Ruud Gullit și-a redobîndit, iată, stea, întemeind o nouă familie. „Cristina Pensa și dragul meu Quincy Mattia George (mai are doi băieți din prima căsătorie — n.r.), declară celebrul as al balonului rotund, m-au ajutat să revin în arenă în excelentă formă".

CU TIMPUL

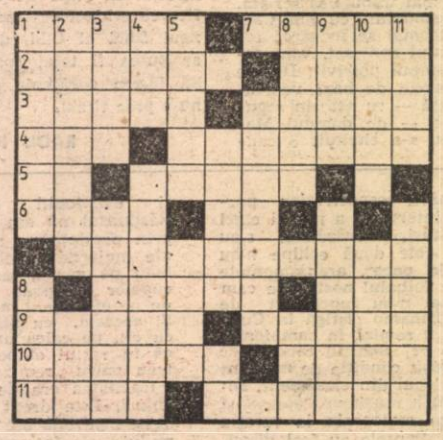

ORIZONTAL: 1) Zi(!) — Veac 2) Lună — Acolo unde o zi și o noapte fac cît un an. 3) Privitoare la un ceas... — ...care nu pare a merge înainte. 4) Trup trecut în veșnicie (fig.) — Scurgerea timpului. 5) Măsură la calendar! — Porecla ceasului rău. 6) Ca o zi de iarnă — 12 martie, în primăvară! 7) Două-trei pe ceas. 8) Slabi — Monarh din alte veacuri. 9) Scurt timp după o oră — Grăunțe din clepsidra timpului. 10) Gemenele vizitate în lunile calde — „Textila" după un an! 11) Din clipă-n clipă (masc.; pl.) — Zilele numărate... pe degete.

VERTICAL: 1) Anul format din... ore — Timp noros, timp ploios, timp cețos. 2) Etern — Stat african de demult. 3) „La mulți ani!" — Stăpînul timpului, din Olimp. 4) Numele străvechi al Nerei — Oglinda timpului (pl.). 5) Anii trecuți pentru fiecare — Frecvența optimă la ore. 6) Merge în urmă — 21 decembrie! 7) Legat de... mai. 8) Vreme bună — Născut după potop. 9) Clipe grele, prolog la veșnicie (pl.) — Obicei înrădăcinat cu timpul. 10) Reduc la o secundă rotația pămîntului — În cîteva clipe. 11) Instrumente din antichitate sau monede din contemporaneitate — Durabilă în timp.

Dicționar: IFE, NAR.

IOAN CARAIMAN

Premiul anual Sigmund Freud în psihanaliză

Se aduce la cunoștința publicului și a tuturor celor interesați că începînd cu anul 1992 se decernează Premiul Anual Sigmund Freud în Psihanaliză.

Premiul se va acorda unei lucrări originale — articol, teză, monografie, carte — cu subiect psihanalitic, selectată de un comitet format din experți în psihanaliză și discipline înrudite.

Valoarea inițială a premiului este de 200 de dolari, sumă donată de familia Vlădescu din Binghamton, New York.

Anunțarea lucrării selectate și festivitatea decernării premiului se vor face în luna mai 1993 în București, România.

Toate persoanele interesate sînt invitate să trimită o lucrare originală, în două exemplare, dactilografiată citeț la două rînduri, însoțită de o scurtă scrisoare de introducere, pînă la data de 20 decembrie 1992, la următoarea adresă:
The Sigmund Freud Annual Prize
c/o The S. Freud Romanian Center, Inc.
1 Marine Midland Plaza
East Tower — Fourth Floor
Binghamton, New York 13903, USA

PUBLICAȚIILE
Flacăra

SAR

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Călățanu, Elena Gherâ, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupașcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 – secretariat director, 2558 – redactor șef, 1700 – eveniment, 2600 – drepturile omului, 2559 – cultură, 2528 – fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX – 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. – P.O. Box 33–57, telex 11 995, 11034, Fax – 18 56 73 – București – Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

De la 21 martie leafa scade, ziua creste !

ANUL LXXXI
Nr. 12
25-31 martie
1992
BUCUREȘTI

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Ministrul culturii încolțit de ziariști

Cum a ieșit din incurcătură aflați in pagina 16

Propunere fantastică :

„Intrați în legătură cu extratereștrii !"

La Petroșani ființează o societate pentru contactarea civilizațiilor intergalactice in scopul obținerii nemuririi. Amănunte in pagina 7

O posibilă soluție pentru liniștea țării ?

Domnul Theodor Stolojan — lider sindical ; Domnul Miron Cosma — prim-ministru

MADONNA și bărbații ei de o oră

— pag. 13 —

ABTECH™
ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.
Str. Pitar Moș Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51
COMPUTERS FOR PROFESSIONALS
• computere compatibile IBM
• 286 AT, 386 AT, 486 AT
• periferice
• cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Un pachet de țigări îl fumați într-o singură zi și e doar o plăcere trecătoare.

La același preț ALMANAHUL FLACĂRA 1992 rămîne pentru totdeauna în biblioteca dumneavoastră și îi va bucura și pe toți cei care vă sînt dragi.

ALMANAHUL FLACĂRA

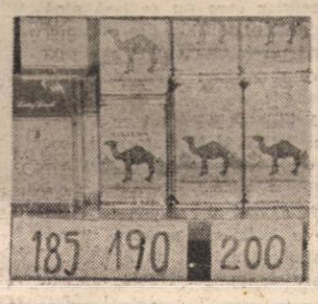

Odorhei

Miron şi Moses

Cred că nu greşesc dacă afirm – că, lăsînd la o parte vizitele de lucru în judeţe ale celui mai iubit fiu – care marchează şi inaugurarea, de facto, a campaniei electorale a dlui Iliescu pentru un nou mandat prezidenţial – săptămîna care a trecut a fost dominată, pe plan intern, de două evenimente : venirea minerilor la Bucureşti şi conferinţa de presă a dlui şef rabin Moses Rosen.

Numită de confraţii gazetari în fel şi chip – mineriadă ratată, mineriadă de catifea, mini-mineriadă, mineriada a patra şi jumătate, mineriadă deghizată, mineriadă pe uşa din spate – descinderea în Capitală, la jumătatea lui martie, a unui contingent de „lideri sindicali" din ţară, cu deosebire din sectorul minier, l-a avut ca erou tot pe faimosul Miron Cosma. La fel de arogant, de grosolan, de demagog şi de iresponsabil. Şi de periculos pentru ţară. Intrucit, încurajat de ce i s-a permis pînă acum, Miron Cosma crede că lui îi este dat să facă ordine în România, punînd pe toată lumea la colţ. Firesţe, Miron Cosma se dă în continuare drept reprezentantul, apărătorul drepturilor şi purtătorul de cuvînt al minerilor, dar în realitate el nu mai este de mult aşa ceva (dacă a fost vreodată). El numai se foloseşte de problematica minerească pentru a-şi realiza ambiţiile şi obiectivele proprii, pentru a-şi face propriul lui joc. Joc inspirat de cine ? Convenit cu cine ? Este dl Miron Cosma executorul unor înţelegeri cu forţe oculte antiromâneşti, din ţară şi din străinătate, ori este doar manipulat de ele, marioneta inconştientă a lor ? Pentru că întreaga lucrare a dlui Miron Cosma şi a grupului său de ciraci a dăunat şi dăunează enorm României. In interior, întreţine confuzia, sentimentul de nesiguranţă, teama. In exterior, creează românilor o imagine de troglodiţi, iar României un regim de paria. Cui prodest ? Fără îndoială, în primul rînd, celor mai reacţionare forţe politice, extremei stîngi, celor care tînjesc după vechile rînduieli şi vor să le reinstaureze. Dar mai foloseşte şi altora, de aici ori de peste hotare. O Românie instabilă politic şi slabă din punct de vedere economic este o pradă cu mult mai uşoară decît una aşezată şi prosperă. Fără îndoială că, din toate aceste motive, haiducia dlui Miron Cosma trebuie curmată (sunt şi eu de părere că „exprimarea poziţiei" Comisiei Parlamentare de Anchetă a Evenimentelor din Septembrie 1991 în chiar zilele cînd Miron Cosma se afla la Bucureşti este o gafă).

Ce-ar putea fi comun între Miron Cosma şi rabinul-şef dr. Moses Rosen ? Mai întîi, pretenţia de reprezentativitate. Dl Cosma susţine că activează ca mandatar al minerilor din Valea Jiului (mai recent, după ce s-a uns singur, urmînd un binecunoscut exemplu, „lider naţional", ca mandatar al minerilor din întreaga ţară) şi nu e deloc aşa. Dr. Rosen se prezintă ca purtătorul de cuvînt al tuturor evreilor din România şi nu e deloc sigur că e aşa. In al doilea rînd, prejudiciul imens adus României peste hotare de acţiunile amîndurora.

Că dl Moses Rosen are de vreo doi ani încoace o idee fixă, antisemitismul în România, se ştie. Exact asta a fost şi tema conferinţei de presă de săptămîna trecută : „Agravarea antisemitismului din România". Unii, mai răi, şi-ar aduce aminte că sub Ceauşescu, atunci cînd exista într-adevăr antisemitism în România, din care cauză evreii şi-au luat lumea-n cap, rabinul-şef înalţa osanale dictatorului că ce bine o duc evreii în spaţiul carpato-dunărean, iar după revoluţie, cînd nimeni nu-i mai discriminează pe evrei (chiar dacă unii gazetari spurcaţi la gură îi mai apostrofează), Eminenţa sa vede peste tot antisemitism. Eu voi observa doar că dr. Moses Rosen a fost atins foarte tare de morbul intangibilităţii, care se manifestă prin aplicarea oarbă a unei formule : orice observaţie critică ori remarcă nefavorabilă la adresa unui evreu = antisemitism. Evident, sunt de condamnat remarcile ireverenţioase, calomnioase din presa extremistă la adresa evreilor, concomitent cu astfel de remarci la adresa neevreilor, a românilor îndeosebi (acestea sunt cele mai multe). Dacă dl Moses Rosen s-ar fi limitat la atît, n-ar fi fost nimic de zis. Dar Eminenţa sa prezintă simple atacuri de presă drept „agravarea antisemitismului în România", dînd prin aceasta apă la moară antiromânismului din străinătate şi prejudiciind grav interesele ţării noastre.

Sunt convins că de-adevăratelea nici un evreu din România nu va avea, nici în această perioadă grea de tranziţie, nici mai tîrziu, de suferit fiindcă este evreu. Şi asta pentru bunul motiv că românii, indiferent de ce partid este la putere în ţara lor la un moment dat, indiferent de greutăţile economico-sociale cu care se confruntă ţara, indiferent de certurile politice – oricît de violente şi de caragialeşti ar fi ele –, sunt europeni prin naştere şi au un perfect simţ al secularizării atitudinii şi comportamentului lor. Evreii din România, aflaţi încă la noi sau plecaţi pe alte meleaguri, ştiu foarte bine acest lucru. Mai rămîne să-l afle şi dr. Moses Rosen.

ION D. GOIA ■

Se poate muri şi de bine

Orice prostie, dacă e mare, seamănă cu un mare adevăr. Marile prostii — dar mai ales cele late — au ceva din maiestatea proverbelor şi devin populare. Ori de cîte ori procedează la bilanţuri, F.S.N.-ul ne atrage atenţia că uităm ce ne-a dat în doi ani : libertatea cuvîntului, libera asociere, liberalizarea afacerilor şi o mulţime de neîngrădiri. Un ciocoi, cînd poftеşte să-şi supună slujbaşii, le aminteşte că în loc să fie rău e bun. C-ar putea, la o adică, dintr-o nevoie ori un capriciu, fi odios. Că îi stă în drepturi să fie şi crud, dar că înţelepciunea îl face să se poarte cu blîndeţe. F.S.N.-ul ne povesteşte cît de tolerant a fost el cu opoziţia, ca şi cum se cădea să nu fie, fiindcă opoziţia a fost rea. Un scrib cu convingeri stîrnditoare de partid merge pînă acolo cu ideea încît afirmă că, în sfîrşit, prin voinţa şi grija caldă a diriguitorilor opoziţia a reuşit şi ea, în alegerile locale, un moment mai convingător. Iată, dară, ce misiune istorică a avut F.S.N.-ul : să ne înveţe să gîndim şi să ne manifestăm deşănţat, să ne opunem cînd ceva doare, să ridicăm glasul, la o ocazie.

Rezultă din asta că a existat şi o secţie de profil la guvern sau preşedinţie pentru înviorarea opoziţiei. Cu un plan de sarcini şi un decont de cheltuieli, cu lucrători copleşiţi de înalta responsabilitate a muncii lor. Noi n-am fost liberi, deoarece nu ne lăsa împuşcatul, dar acum, că nu mai avem dictatori, ci lideri cumsecade iată că băgară pe piaţă şi oarece libertate. Partea proastă e că poporul e cam tîmpit şi nu ştie ce să facă din ea : răzmeriţe sau privatizare ? Petre Roman, cînd cuvîntă despre reformă, are detaşarea elegantă a profetului cu discipoli grei de cap. În rostirile sale răzbate ceva din tenacitatea unui conferenţiar care nu se lasă pînă ce ascultătorul din ultimul rînd nu începe să arate o privire dumirită : „Da, domnule, aşa e !"

Realitatea e că tot ce a produs F.S.N.-ul în materie de cadru şi legi a produs fiindcă n-a avut încotro. Realitatea e că una a vrut şi a ieşit alta. Iar ce a ieşit, sub presiune internaţională a ieşit, nu din iluminare de partid. Numai un om de tot mărginit nu vede că lumea se schimbă într-un fel şi că nici măcar populaţiile insulare nu mai pot să se schimbe într-altul. E obligatoriu să mergi în rînd cu toată lumea, cu ungurii şi lituanienii, cu cehii şi turcii, dacă vrei să nu te ia dracu' şi să te ridice poporul în frînghie. Un şef de stat şi de partid trebuie să aibă doar curajul de a nu face altceva decît ce vede în jur. Cine se laudă că putea sta contra curentului, dar nu a stat, întrucît a decis să-şi servească patria şi norodul cu o porţie de libertate, e vorba cîntecului, ori idiot ori comunist.

Sigur că nimeni nu zice de-a dreptul : puteam pune armata pe voi, dar vă iertăm şi vă integrăm în Europa ! Firesţe că nu o zice, cît timp e mai eficient să dai de înţeles. România e încă sub un discret embargou politic internaţional dintr-o pricină clară : şefii României o ţin şi o tot ţin cu neatîrnarea. Ca şi cum poţi fi ochi de plasă de pescuit şi, în acelaşi timp, o realitate de sine stătătoare, o gaură cu politică proprie şi legi originale. Bătălia pe continent e pentru desfacerea graniţelor, pentru o Europă Mare, nu pentru sporirea producţiei de sîrmă ghimpată, iar noi tot ne aghesmuim cu specificul naţional în economie şi parlament, cu „independenţi F.S.N." şi cu puzderie de partide liber schimbiste cu aprobare de la S.R.I.

Punctul slab al prostului e acolo unde îi crede pe ceilalţi mai proşti decît el. F.S.N.-ul a străduit să creeze o democraţie cu o conducere unică şi a reuşit să-şi devoreze ideologii. Victoria Convenţiei Democratice în marile oraşe, acolo unde contează, de fapt, atît izbînda cît şi eşecul, nu e atît victoria oraşenilor cît a Europei, prin reprezentanţii ei de frunte, burghezii, oamenii de la oraş. Nici un parlamentar autentic nu poate să pariez cu un activist. Crin Halaicu primeşte un „bună ziua" mai clar decît toate declaraţiile de simpatie oficiale de la Jacques Chirac, tocmai spre a ne fi limpede de ce Doru Pană n-o să fie salutat în veci de prefectul Parisului. La alegerile locale din sate au fost votaţi nişte oameni, dar la oraşe votul s-a dat pentru o regulă a jocului în termeni limpezi. Cum pot liderii F.S.N.-ului să se laude că ei au creat legile democraţiei cînd le-am cumpărat cu dolari, ca pe blugi ,de la organismele şi instituţiile internaţionale de creat şi tranzactat legi ?

Libertatea nu e favoarea pe care majoritatea de 84% a făcut-o minorităţii neemanate. Libertatea nu e o născocire a F.S.N.-ului. Partidul majorităţii uşor manevrabile nu putea decît s-o filtreze, s-o cenzureze ori s-o întoarcă din albie.

F.S.N.-ul socoate că a ajuns în punctul în care alunecarea poate fi oprită. De fapt, e doar începutul procesului. Cine nu-i în stare să definească binele decît în termenii banali ai mai răului moare de bine şi nu ştie de ce moare.

TUDOR OCTAVIAN ■

Laszlo Tökes se explică la conferinţa de presă a U.D.M.R.

CRONICA DE TREI MINUTE

● Vineri 27, sîmbătă 28 şi duminică 29 martie 1992 va avea loc la Bucureşti Convenţia Naţională a Frontului Salvării Naţionale. Lipsit de ideologie şi purtînd în spate păcatele pecereului, precum şi oamenii acestuia, Frontul moare în convulsii. Duminică, la Convenţia FSN din Bucureşti, a cîştigat, ca la şah, Ion Iliescu, devansîndu-l pe mai tînărul Petre Roman cu o jumătate de punct, după cum apreciază observatorii aflaţi la faţa locului. ● Revoluţionarii timişoreni, membri ai Alianţei Naţionale Anticomuniste pentru Dreptate şi Adevăr (ANADA), propun amenajarea în fosta vilă a lui N.C. din Timiş a unui muzeu al simbolurilor comunismului. Să nu uiţi, Darie ! ● Zece orbi sînt gata să facă greva foamei, salariile lor, subvenţionate din beneficiile obţinute prin muncă proprie, fiind pe cale de dispariţie. ● Ion Iliescu nu exclude posibilitatea înscrierii ca independent în cursa pentru o nouă şedere de 4 ani în Palatul Cotroceni. ● Dl Ion Raţiu, deputat, fost candidat la preşedinţia României, se îndoieşte că dl Ion Iliescu „s-ar putea desprinde de convingerile şi obiceiurile comuniste, chiar dacă ar vrea cu adevărat". ● Donaţii sub formă de încălţăminte pentru tinerii misionari unionişti participanţi la „Drumul Crucii". Donatorii ţin să rămînă anonimi ● Veteranii, într-un apel adresat poporului român, propun desfiinţarea partidelor fundamentate pe criterii etnice, considerînd că „partidele trebuie să aibă culoare politică" ● Actualii parlamentari FSN se vor întoarce la casele lor. Potrivit unor calcule de la C.C.-ul acestui partid, doar 10 la sută dintre ei vor mai putea fi întîlniţi în viitorul parlament. ● Continuă bătălia pentru admiterea de observatori internaţionali la alegeri. Democraţii originali de la Bucureşti nu vor, deşi au semnat şi un document Helsinki în care se fac precizări clare în acest sens. ● Studenţii sînt supuşi unor noi presiuni. După frig, întuneric, foame, acum li se umblă, retroactiv, la burse. Luîndu-li-se şi din acest puţin. ● Dl Aurel Dragoş Munteanu, fost director al Televiziunii Române în perioada cînd televiziunea filma doar cînd răsărea dl Ion Iliescu, a fost numit ambasador al României la Washington. Patria recunoscătoare ! Mai ţineţi minte ce groasă era ceaţa în Piaţa Victoriei în ziua de 28 ianuarie 1990?! ● Arhiva fostului CC al PCR continuă să fie o necunoscută, în ciuda tuturor transparenţelor declarate. ● Mitinguri în secuime pentru susţinerea introducerii învăţămîntului în limba maghiară, de la grădiniţă şi pînă la universitate. Participarea e, chiar şi la Miercurea Ciuc, redusă. ● Ar fi trebuit să se întoarcă în ţară două trenuri cu ţigani expulzaţi din Germania. N-au apărut, sau au venit pe neştiute. ● UNESCO îşi propune lansarea unui proiect de amenajare a Centrului Civic din Bucureşti şi a Casei Poporului. ● Ministrul industriei este foarte clar : „Propaganda pentru atragerea investitorilor străini trebuie făcută în România şi nu în altă parte. Ei vor să investească, noi trebuie să îi lăsăm s-o facă". Nimic mai simplu ! ● Citroenul oltenesc a ajuns lîngă Miron Cosma. Această alianţă sindicală a produs mari nemulţumiri în federaţia sindicală din construcţiile de maşini, divizînd-o ● AFDPR anunţă că se va retrage din grupul de lucru constituit pentru declanşarea procesului comunismului. „Nu e decît o mascaradă", declară dl. Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele AFDPR ● O nouă împărţire administrativ-teritorială pare a fi o chestiune pentru un viitor îndepărtat. Pentru a se ajunge la o asemenea situaţie s-a folosit o tehnică bine cunoscută : tergiversarea şi promisiunea nepromisiunea ● onorată ●

E. MIHAESCU ■

EVENIMENTE MARI...

● Claudiu Diamandescu, fiul lui Corneliu Diamandescu, fostul şef al poliţiei stabilizatoare în timpul „golaniadei" — actualmente, se spune, ambasador la Phenian — a condus „gangul" specializat în furtul de maşini scumpe din Germania. „Caracatiţa" noastră e şi ea originală : pleacă de sus şi se termină tot acolo. ● Au început demascările de primăvară în Front. ● Scade cursul dolarului la casele de schimb. Cu excepţia faptului că nimeni nu mai schimbă dolari la aceste case, totul e în cea mai bună regulă. ● E un dor nebun de şedinţe în ţară. Se cheamă simpozioane. Aniversăm în neştire — spre exemplu : 144 de ani de la revoluţia lui Kossuth — tot felul de evenimente a căror desfăşurare reală urmează încă a fi stabilită. De ce nu şi 2067 de ani de la întemeierea statului dac? În loc de activişti, avem popi şi în loc de aplauze prelungite, o şprituială de consens. Numai copiii sînt scoşi din clase la fel ca înainte să umple sălile unde vin rataţii din capitală ca să citească unor rataţi de provincie referate vechi „aduse la zi". ● Canadienii apreciază că apa grea fabricată la noi e de o calitate excepţională. E şi normal, cît timp aceasta se vinde numai pe dolari. Există o tradiţie în producţia de export. Probleme mari avem numai cu apa uşoară, numită de savanţi şi apă de băut. În Bucureşti, 300 000 de persoane trăiesc zilnic mai uscat decît restul cetăţenilor. Rezervele de apă ale Capitalei asigură doar 3 ore, în cazuri de calamitate. La Londra, rezervele sînt pentru două zile. Ei au şi ceaţa, care devine apă. La noi, praful devine mai praf. ● 95% din instalaţiile frigorifice în unităţile de alimentaţie publică inspectate de Oficiul de stat au fost găsite defecte. Speranţa ne rămîne nu în cele 5% în stare de funcţionare, ci în cele neinspectate. ● Un domn din Vaslui, caută un fraier cu care să schimbe un apartament de două camere contra unul de patru, central, în Capitală. Domnul din Vaslui e dispus să plătească diferenţă în lei. Respectiv 14 kg de sute. ● Gari Kasparov a cîştigat un „Suzuki". Îi lipsea. ● Şi o veste bună : în Piaţa Rahova, „cea mai ieftină din Capitală", scade semnificativ preţul la urzici. „O minuţă", cum tandru se exprimă un confrate costă doar 25 lei. Cine vrea să cumpere „cu laba", scoate suta. Pe valută, preţul se negociază. ● La Slobozia, există un om care contează pe minuni. Un tînăr „complet lipsit de cunoştinţe medicale", dar „plin de forţe paranormale", pune diagnostice confirmate de medicii locali. Dintr-o relatare de la faţa locului aflăm că „energia transmisă a penetrat bocancul". Fireşte, efectul sporeşte în cazul pacienţilor cu sandale şi rămîne discutabil la bolnavii cu cizme. ● Elemente interesante în cazul asasinatului din Precupeţii Vechi. Cel ucis filmase cu o cameră video, în decembrie '89, la Dalles, în Piaţa Română, la televiziune. Dar cel mai interesant rămîne amănuntul că l-a filmat pe toţi cei care au ieşit din casa lui Ceauşescu avînd braţele pline cu de toate. S-ar putea să aflăm lucruri interesante despre unii deputaţi şi senatori. Poliţia caută un asasin care „a făcut totul" ca să se ştie cum este, ce are şi cum trage. ● Ies la iveală tot mai multe fapte care dovedesc că revoluţia română a fost nu transmisă în direct, ci retransmisă .Cel puţin pe ici, pe colo, prin punctele esenţiale. Unii se făceau că scriau proclamaţii, alţii se făceau că luptă cu teroriştii, numai cei care se făceau că sînt morţi erau într-adevăr morţi. Mulţi din eroii care se făceau că transmit în direct se mai fac şi azi. ● Virgil Andrei Viţă, fostul preşedinte al Partidului Democrat din Cluj s-a întors la meseria care-i stătea bine, aceea de regizor de teatru. Cînd regizorii din Parlamentul nostru se vor reintoarce la meseriile lor de bază numărul celor care nu ştiu să producă nimic va creşte cu încă o sută, două de neisprăviţi de vază. ● Procuratura Generală a României pregăteşte momentul schimbării încadrării juridice în cazul lui Nicu Ceauşescu. În funcţie de rezultatele alegerilor generale vom şti dacă „instigarea la omor deosebit de grav" înseamnă o spitalizare în Elveţia sau „paşol na turbincă". ● Pe una din uşile Primăriei Capitalei stă scris : „Nu avem şi nu vindem formulare de bilanţ", iar pe alta : „Vindem formulare de bilanţ — 70 lei". Corect era ca anunţul să spună : „Nu avem şi nu vindem formulare de bilanţ decît cu 70 lei". ● În fiecare secundă, în lume cad o sută de fulgere. Dacă nu cad unde trebuie, tot degeaba. ● Preţul cărnii de porc la livrare e de 115 lei kg., mai puţin decît preţul unei mături. Aşa se explică de ce ciorba de purcel are gust de supă de mătură în toate restaurantele „de stat" care au mai rămas în Capitală. ● Un record care nu poate decît să ne bucure : turismul înregistrează firma particulară cu numărul 2 000. Consecinţa directă a acestui frumos succes al turismului naţional e că supa de mătură în staţiuni va costa în sezon cît ciorba de porc. ● Un dolar este cotat la 160 lei, în varianta preţului vechi al aurului, şi la 210—212 lei în varianta preţului nou al aurului. Acoperirea în mărfuri a leului e de 10 bani la leu faţă de 67 bani în 1989. Gramul de aur a fost evaluat oficial la 1 800 lei vara trecută, reevaluarea mergînd la 2 500 lei/gram. Singurul lucru pe care încă nu-l ştim din relaţia aur-leu e dacă e vorba de aur turcesc, ţigănesc sau, pur şi simplu, de aur. ● A fost dată ţăranilor doar o parte (40%) din pămîntul de dat. S-au eliberat numai 30 212 titluri de proprietate. A fost încheiat semănatul la radio, mai e încă de semănat la televiziune. ● Semnalăm o publicaţie de maximă importanţă — deşi revista cea mai vîndută e „Prostituţia". E vorba de „Adevărul economic". Nu e nevoie de mai mult ca să se trezească românul din somn. ● Semn bun : reînvie anecdota. Postelectoral, circulă următoarea glumă, veche, e drept, dar în straie noi : Un ascultător întreabă cînd se trezeşte din somnul său politic şi Moldova fesenistă ? Radio Erevan răspunde : s-a trezit, dar nu s-a dat jos din pat. ● Un articol din „Contemporanul" semnat de Ioan Buduca încearcă să deschidă în termenii adevărului discuţia privind relaţia Mircea Eliade — Garda de Fier, discuţie pusă pe un făgaş greşit de Norman Manea în „22". Întrebarea cheie ar fi : „Ce a fost ideologia Gărzii de Fier în raport cu pericolul bolşevismului moscovit ?". Cît timp nu se coboară la cauza cauzelor (invazia bolşevică) procesul comunismului trebuie să apeleze tot la manualele de istorie elaborate de secţia de presă a C.C. al P.C.R. şi la părerile despre Mişcarea legionară ale domnului Iliescu. ● La Galaţi,

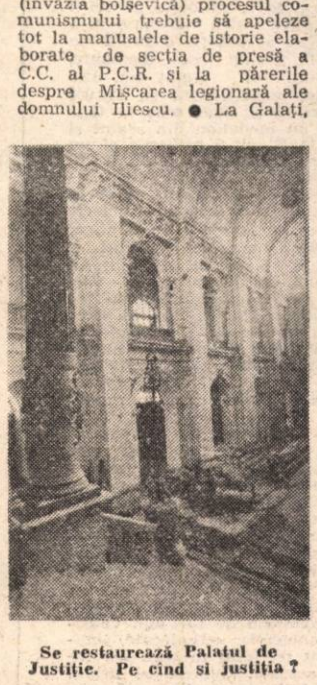

Se restaurează Palatul de Justiţie. Pe cînd şi justiţia ?

cu mari zbateri şi presiuni, s-a găsit spaţiul pentru înfiinţarea unei grădiniţe cu program de limbă engleză. Pentru cine vrea să mai deschidă o circiumă cu predare în lei, se găseşte repede şi spaţiul şi omul care eliberează actele. ● Elena Budău din Oneşti candidează la preşedinţia României, dacă reuşeşte să găsească sprijin din partea P.M.R.-ului (se citeşte aşa cum se scrie). Doamna Elena Budău din oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej (se scrie aşa cum se citeşte) e convinsă că în comunism nu se practică exploatarea omului de către om. Şi are dreptate : în comunism e invers. Budău e femininul de la Budă (se pronunţă aşa cum miroase). ● În perspectivă, apariţia unei cărţi cu cele mai odioase crime din România : Matei Gheorghe, din Romăneşti-Bărcăneşti, judeţul Prahova şi-a decapitat sora deoarece, zice criminalul, aceasta îi decapita pensia. ● Singurul produs care are acelaşi preţ odios ca înainte de revoluţie e prezervativul. Şi e tot atît de puţin căutat ca înainte. O bere costă cît 15 prezervative. Berea postrevoluţionară însă e la fel de eficientă în ce priveşte sexualitatea ca berea prerevoluţionară : nu mai e nevoie de prezervative. După o beţie cu bere, bărbatul e steril o jumătate de an, fapt care explică scăderea relativă a preţului la condoame. ● În comuna Oinacu doi tembeli au tăiat cu toporul 10 juninci gestante. Sîntem ţara al cărei Cod penal trebuie să prevadă şi pedepse pentru tembelism. ● Ion Coman povesteşte, într-un interviu acordat unei publicaţii de profil, că „militarii au salvat, cu preţul propriei vieţi oraşul Timişoara". Dacă mai ţinea un timp salvarea asta, am fi avut şi mai mulţi militari dar n-am mai fi avut Timişoara. ● Stan Costel, primar F.S.N. din Brezoaiele, şi Florea Nicolae, idem la Gura Foii, şi-au prezentat, imediat după victoria în alegeri, demisiile descoperind că leafa de primar e mai mică decît aceea de învăţător. Acum nu că ne întrebăm ce fel de primari ar fi fost ei, dat fiind că trebuie să ne întrebăm ce fel de învăţători sînt dacă n-au putut să facă operaţiunea simplă a scăderii înainte de alegeri. Ca să nu mai spunem că un primar poate să fure oricum mai mult decît un dascăl. ● Marţi, 17 februarie, dimineaţa pe la orele 10, ex-generalul Victor Stănculescu, adeghizat în om al muncii, căuta din priviri intrarea magazinului „Coleus" din Obor aparţinînd domnului Coleus. A găsit-o ● Casa lui Mateuţ de la Zaragoza a fost prădată de bunuri în valoare de cîteva zeci de mii de dolari. Să fi stat Mateuţ cuminte la „Dinamo", ar fi avut măcar satisfacţia că, prin eforturile şefilor clubului, hoţul ar fi fost prins rapid. În plus, o pagubă în lei doare mai puţin ca una în dolari. Doare de 380 ori mai puţin. ● Un titlu într-o gazetă : „Alo, America ?... Sîntem aici !". La care America răspunde : „Te văd ! Te văd !". ● Volumul exportului a fost, în februarie, de 285 milioane dolari (61% creştere faţă de februarie anul trecut) în vreme ce importul a crescut, faţă de aceeaşi perioadă, cu numai 3,85 procente. Dacă exportam pe lei şi importam pe dolari era invers. Invers de tot. ● Petre Ninosu face dezvăluiri suprasenzaţionale : „În septembrie, Severin, alături de Roman, a cerut permisiunea să se tragă în oameni". Gura Ninosului adevăr grăieşte : cui or fi cerut Severin şi Roman permisiunea să se tragă ? Cine era mai prim decît prim-ministrul ? Iar dacă a fost aşa, Petre Ninosu trebuie inculpat pentru că a deţinut secrete de natură a interesa naţiunea şi le întrebuinţează . În scop de şantaj politic. ● La Moscova, puciurile se anunţă cu cîteva zile înainte, ca nu cumva, fereastă sfîntul, să reuşească. N-o să fie război ! Va fi doar o luptă pentru pace între neobolşevici, oldbolşevici şi menşevici din toate ţările uniţi-vă că o să ne ia dracu pe toţi. ● Jumătate din Cofetăria „Scala" aparţine de-acum lui Mircea Marinescu, fost şef al Comisiei de privatizare a sectorului I, membru în Colegiul director (aripa cu osu') a sectorului I. ● O ştire liniştitoare : în judeţul Ialomiţa continuă cu elan recoltatul sfeclei de zahăr şi al porumbului. Se recoltează producţia din toamnă în vederea grăbirii însămînţărilor de primăvară. Din primăvara lui 1993, cînd se va încheia şi recoltatul sfeclei din toamna lui 1991 (anul cu pariul). ● Herbert Joszef, primar ales al oraşului Marghita a fost arestat preventiv pentru conducere auto sub influenţa băuturilor alcoolice, sustragere de la recoltarea de probe biologice şi ultraj simplu. (Simplu de tot). A fost eliberat pe cauţiune, contra sumei de 100 000 lei (250 dolari la bursa neagră, amenda pentru un sfert de intenţie de ultraj simplu în S.U.A.). Apărarea a dovedit, cu acte, că primarul suferă de cefalee, amnezie şi tulburări de comportament, boli recomandabile pentru obţinerea postului de primar, dar neindicate pentru obţinerea unui permis de conducere auto.

TUDOR OCTAVIAN ■

Procesul foştilor

...EVENIMENTE MICI

Ceasornicul îndreptat

„Mi-am pus pătrunjel în păr, măi!"

Odată cu primăvara îşi face cu drag apariţia un personaj pitoresc al Capitalei : fermierul de bloc. Inovaţia datează din anii 80 cînd Vodă Pătrunjel a descoperit, în premieră mondială, cum în faţa clădirilor, instituţiilor şi chiar prin parcuri, locul florilor şi arbuştilor decorativi poate fi luat de straturile cu fasole tucără, telină, cartofi, morcovi, ceapă şi usturoi. Mînă de lucru, căcălău ! Prin mijloacele sale tainice, partidul a adus la oraş sute de mii de plugari şi a făcut din ei colonei, generali, directori, miniştri şi cîte un politai la zece negradaţi. Ca să fie. Dar miracol ! Cu toţii s-au încăpăţînat să rămînă ţărani. Scoliile de 6 luni, universităţile-fulger, examenele date la telefon, diplomele cumpărate la kilogram nu le-au alterat fondul sănătos, teluric. Ciobani am fost, ciobani sînt încă". Tocmai bine ca, în prag de bătrînete, omul să se întoarcă la amintiri agresate. Noii fabricanţi de vitamină naturală şi-au împărţit pămîntul ca în vremea cuceririi vestului sălbatic. A funcţionat pe alocuri şi lupta contrariilor, rezolvată cu o vorbă din popor şi o sapă în cap. Dar în general, conchistadorii păstrînacului au lucrat în spiritul indicaţiilor de partid.

Aşa au apărut tarcurile cochete din sîrmă ghimpată, străjuite de chalet-uri din rogojini şi carton asfaltat. Unele chiar cu denumiri inspirate : „Ranchul 4B". „Paradis-Dămăroaia", „Popescu M.A.I.". Oaze de verdeaţă în care prăseşte de zor intelectualul în pijama şi omul nou în sort făcut din nădragi de militian, din uniformele gărzilor patriotice şi al altor organe. Alături de aceştia, cucoane cu permanent şi varice îşi etalează cea de a treia tinereţe în toalete de sezon. Se poartă minijupa din halat matlasat, iar pe timp de ploaie şosonii bărbăteşti. La vreme călduroasă sînt folosite cu succes sutienele din pînză de atlas şi furourile tip strudel. Mai sînt la modă pecheurii din pantaloni MAI. Cu şi fără vipuscă.

Seara se întind şezătorile şi adie mirosul de carne friptă. Se cîntă romanţe de demult (leat 1980), se deapănă amintiri militare (cu sau fără pistol), se nasc mineci de pulovăr şi speranţe în misiunea domnului Iliescu. Atmosfera bucolică e întregită de sezători literare şi melodii country. Poetul de cartier, domnul Ieronim Altoitu recită din poemul său „Gulia liniştită", iar domnişoara Stamina Popescu-Plafar vrăjeşte asistenţa cîntînd „Mi-am pus pătrunjel în păr, măi".

Atît doar că, în această primăvară, au început să bată veşti alarmante. Se zvoneşte că noii primari au de gînd să spulbere loturile agrare interblocuri pentru a replanta flori şi copaci. Mare eroare !

Stimaţi zarzavagii, stimate zarzavagioaice. Drag tineret legumicol !

Să facem totul pentru a opri aceste manevre murdare. Nu e vorba că ni se va lua telina de la gură. Dar gestul periclitează chiar imaginea României în lume. Capitala ţării abia şi-a conturat personalitatea. După Oraşul-etern, Oraşul-lumină, Oraşul de aur românii sînt pe punctul de a dărui Europei **Oraşul-Zarzavat !**

LIVIU TIMBUS ■

Cine dă mai mult, cîştigă

Nu ştiu de ce una din primele (poate chiar prima) casă de licitaţii din România se numeşte : „Alis". Oricum, nu e sigur nici măcar că România e ţara minunilor. Totuşi, într-un anume fel (şi vom vedea mai departe care), „Alis" ne introduce în „ţara minunilor". Minuni care, ale etapei de tranziţie fiind, se dovedesc a fi foarte costisitoare şi, practic, inaccesibile. Astfel încît „ţara minunilor" o putem privi la fel ca prin geamul vitrinei unui magazin care, în noaptea de Crăciun, pentru noi a închis definitiv.

De la bijuterii la artă populară

Licitaţiile au loc duminica, din două în două săptămîni. (Organizatorii au ajuns deja la licitaţia cu nr. 23). Fiecare licitaţie este precedată de o expoziţie cu obiecte care vor fi ulterior licitate, în vinerea şi sîmbăta imediat anterioară licitaţiei. Firma „Alis" are şapte membri (G. Damian, N. Ghiniş, V. Grigorovici, C. Nicolcea, F. Nicolcea, M. Papagheorghiu, I. Rizea), la care se adaugă un consilier artistic (Lica Rosei) şi şapte (cifră fatidică, avînd conotaţii ocult !) experţi autorizaţi în obiecte de artă, bijuterii, ceasuri şi artă populară (Y. Fulicea, P. Oprea, L. Rosei, M. Zambaccian, M. Dorojan, E. Andrei şi M. Anania). Licitaţia este condusă de M. Ghiniş şi prezentarea obiectelor făcută de P. Oprea şi Yvette Fulicea. Obiectul activităţii firmei îl fac, printre altele, expertizele, evaluările, consultările gratuite, livrările obiectelor adjudecate, încasări, plăţi deponenţi, etc.

Începe licitaţia. Există cîteva poziţii (acum anunţate) din catalog care nu mai fac astăzi obiectul licitaţiei. Toată lumea poate fi de acord că a participa la licitaţie este un bun mod de a investi în ceva banii, mai ales în vremurile acestea în care ei se devalorizează atît de repede. Un obiect de artă constituie o investiţie cît se poate de inspirată. Licitaţia debutează cu obiecte din Secţiunea I : „Diverse". Primul obiect : o pafta din alamă argintată, din Franţa secolului XX, fără pietre, evaluată la 3 000 de lei. Îi urmează o halbă de bere în formă de cap de femeie, Jungenstile, un aparat foto Voiglander cu burduf (fabricaţie germană) şi un set pentru desert, metal şi semicristal (3 piese, şcoala austro-ungară). Ciocănelul pocneşte în mîna conducătorului licitaţiei cînd este atins, sec, de masă : adjudecat !

O ramă de fotografie : 60.000 lei, un set de birou : 400.000 lei !

O neobişnuită „carieră" ca valoare de licitaţie face o ramă de fotografie din bronz aurit, aparţinînd şcolii franceze de la sfîrşitul secolului trecut, care, pornind de la preţul de început de 10 000 de lei, a fost adjudecată cu 60 000 de lei. Pentru multe din obiecte (de exemplu, „binoclu de spectacol", şcoala franceză, început de secol XX) nu există oferte şi ele sînt retrase din licitaţie. Există şi obiecte al căror preţ de început este la oferta licitatorului, precum în cazul unui set de birou (lampă, coupe-papier, scrumieră, călimară, suport sugativă) din marmură şi bronz, Austro-Ungaria, Napoleon III, cu sculptura semnată Muller, secolul XIX, vîndut foarte bine unui domn englez cu 475 000 lei (adjudecat şi confirmat) — sau precum în cazul unui candelabru din bronz pentru 12 becuri tip luminare (sfîrşit de secol XIX), adjudecat şi confirmat pentru suma de 150 000 de lei. La secţiunea a doua a licitaţiei : „Ceramică — sticlă — porţelan", licitaţia a mers mai repede. S-au distins, ca interes de licitaţie, o cană din porţelan austriac, pictată manual, achiziţionată la 16 000 de lei, un picior de lampă „Galle" (pentru care nu a existat nici o ofertă a licitatorului) şi un vas englezesc neînscris în catalog. Palpitante (cel puţin pentru dame) au fost şi întrecerile de la secţiunea III: „Bijuterii", debutînd cu licitarea unui colier de chihlimbar cu 43 de pietre faţetate, lung de 50 de cm., care a pornit cu preţul de început de 10 000 de lei.

Un inel de două milioane

Senzaţie a făcut şi achiziţionarea unui inel de aur 18 K cu 31 de briliante montate în platină, 12,7 grame, începutul secolului XX. Acesta a pornit de la O.L. (oferta licitatorului) de 100 000 lei, în timp ce preţul de adjudecare şi confirmare era de 2 milioane de lei !! Un „duel" între doamne s-a petrecut şi pentru o broşă de aur 14 karate cu diamante, montura în argint fin, 12,5 grame, achiziţionată cu 600 000 de lei. S-au mai scos la licitaţie un medalion din argint şi aur 14 K, cu 5 briliante şi un colier din perle de cultură (62 de bucăţi) cu 2 briliante. Licitaţia a mai cuprins şi secţii de orologerie, icoane — obiecte de cult pictură — grafică, sculptură, mobilier, ţesături — covoare şi obiecte de argint. Au apărut uneori şi unele voci care au sfidat regulamentul de participare la licitaţie şi ridicarea ordonată a cartonaşelor de licitaţie, făcînd, în timpul licitaţiei, observaţii asupra preţului sau calităţii obiectelor în vînzare. Există, însă, o prevedere specială în acest sens, care îi dă dreptul cumpărătorului (şi numai lui, nu şi „chibiţilor") de a contesta autenticitatea obiectului licitat în maxim 30 de zile de la adjudecare, pe baza unei contra-expertize semnate de un istoric sau critic de artă, specialist în domeniul respectiv. Şi încă un amănunt : la suma de adjudecare se percepe în plus un comision de 10% din valoarea obiectelor adjudecate, indiferent de felul în care s-a făcut aceasta. Sumele se achită 10% (cel puţin) din valoarea achiziţiilor imediat după licitaţie, iar diferenţa de 90% plus comisionul se achită în timp de 3 zile. Cumpărătorul poate pierde dreptul de adjudecare şi avansul depus dacă nu achită suma în totalitate timp de 5 zile. În cazul achitării integrale, noii şi fericiţii posesori ai obiectelor rîvnite îşi pot lua acasă „odoarele" imediat.

MIHAIL GĂLĂŢANU ■

„În Germania am făcut avere. Dar vreau să ajut România"

Domnul Dumitru Popescu a părăsit România în anul 1970 cînd împreună cu soţia, a cerut azil politic în Germania. Şi-a luat viaţa de la început, dar cu mîinile sale de aur a făcut avere, devenind unul din cei mai cunoscuţi meşteri blănari din Frankfurt. Cu toate acestea, anul trecut, a revenit în România pentru a-şi deschide un magazin de confecţii pe Calea Moşilor 192.

— M-a întors dorul de ţară, dar şi dorinţa de a contribui la renaşterea ei. Pînă acum, am creat 6 locuri de muncă. Doresc să angajez cît mai mulţi tineri pe care să-i învăţ această meserie frumoasă şi bănoasă.

Ce bine ar fi dacă toţi românii ar gîndi la fel. (L.T.).

„Afacerile se fac cu bani în buzunar"!

Producătoare de instalaţii galvanice dar şi de instalaţii pentru protecţia mediului, firma Manz Galvano-technik GMBH din Wuppertal (Germania) a pătruns pe piaţa românească de de doi ani. A livrat echipamente întreprinderilor „Faur S.A." şi „Menarom S.A." (Galaţi), cu aceasta din urmă încheind şi un contract de colaborare pentru producerea în comun de subansamble.

— Filozofia noastră este — ne declară domnul ing. Karl Manz — de a preveni înainte de a trata. Respectul pentru mediul ambiant e suveran.

— Ce reproşaţi partenerilor români ?

— Nu reproşez nimic românilor. Ei au fost victima unui sistem totalitar din care nu pot ieşi decît printr-o schimbare de mentalitate. Cînd te adresezi unui ofertant, trebuie să ai banii în buzunar. Sînt de cîteva zile în Bucureşti, am avut convorbiri cu peste 80 de clienţi virtuali. Toţi vor să cumpere dar... fără bani. Unii spun : am 50 000 mărci, dar trebuie să mă aşteptaţi cu restul pînă la un milion. Discutăm mereu afaceri cu oameni fără bani. Dar oricum, noi sîntem mulţumiţi.

— Ce avantaje au clienţii români cumpărînd produsele dumneavoastră ?

— În România, mîna de lucru e mai ieftină decît în ... De aceea, cu instalaţiile noastre, se pot produce mărfuri la un preţ de cost mai scăzut decît pe piaţa din apus. De aici, cîştiguri însemnate. (L.T.).

TOP „COATE-GOALE"

*CHEEP*BILLING*BON ... BILLING*BON MARCHE*IEFTIN*CHEEP

Săptămîna 9 — 16 martie

Nr. crt.	Denumirea produsului	Firma	Adresa	Programul	Preţul en-detaille
1	Conserve carne vită	„DUMCRIS"-PRODSERIMPEX SRL	str. Ghiocei 31 sectorul 2	zilnic 7-19 sîmbătă 7-15 duminică 7-12	73 lei/cutie
2	Crenvurşti subţiri	„	„	„	472 lei/kg
3	Parizer	„	„	„	140 lei/kg
4	Cafea boabe (pachet a 250g)	„ORIENT-TRADING" SRL	Expomarket Pţa Presei Libere	luni-sîmbătă 10-18	290 lei/pachet
5	Cafea boabe vrac	„DELFINCOM" SA (alimentara)	şos. Ştefan cel Mare nr. 226	zilnic 9-19 sîmbătă 9-14	847 lei/kg
6	Măsline negre (pungi a 6 kg)	„MARMARA IMPEX"	Expomarket Pţa Presei Libere	luni-sîmbătă 10-18	330 lei/kg
7	Bere olandeză „LAGER" (cutii de 440 ml)	„SHERIN IMPEX" SRL	„	„	160 lei/cutia
8	Ciocolată (40 g/buc.)	„HOMSI JASMIN" SRL	„	„	29 lei/buc.
9	Ness „AMIGO" (100 g/cutie)	„ASIA ORIENT IMPEX" SRL	„	„	405 lei/cutie
10	Ţigări „ASSOS"	„GIDA IMPEX" SRL	„	„	117 lei/pachet
11	Halva (500 g/pachet)	„BITOLIA" SRL	Pţa Dorobanţi sectorul 1	luni-vineri 10-18 sîmbătă 8-16	78 lei/pachet
12	Ţigări „CARPAŢI" fără filtru	„SAROMCO" SRL	str. Ghiocei 27 sectorul 2	zilnic 9-19	14 lei/pachet
13	Vodcă „SĂNIUŢA" (500 ml)	„	„	„	165 lei/sticlă
14	Vin de regiune superior	„	„	„	145 lei/sticlă

Ne îndreptăm implacabil spre lunile aprilie-mai. Ciclonul „liberalizărilor" preconizate se anunţă devastator. Preţurile scontate pentru perioada următoare ameninţă cu pulverizarea întregul buget familial, bruma economiilor, banii „de cosniţă".

Începînd cu această săptămînă, revista „FLACĂRA" îşi propune să vă ofere un top insolit, care să cuprindă informaţii utile şi complete despre preţurile minime ale produselor (ne)alimentare de primă necesitate pe care sînteţi siliţi să le achiziţionaţi în mod curent. A fi un „coate-goale" a devenit un privilegiu ! Cu un dram de optimism şi umor, topul nostru vă va ajuta să supravieţuiţi. Nu garantăm că — avînd în vedere ritmicitatea apariţiilor noastre — respectivele produse nu se vor epuiza între timp, însă graţie eforturilor noastre de prospectare a pieţei Capitalei, veţi putea descoperi cu operativitate firmele care îşi permit (din fericire !), un „dumping" pe potriva concurenţei tot mai aprige.

Contăm în acelaşi timp pe colaborarea eficientă a firmelor dornice de a se afirma şi de a-şi face reclamă gratuită. Putem fi contactaţi telefonic (tel. 17.47.63, orele 10—15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacţiei. Rugăm pe cît posibil ca informaţiile să fie cît mai cuprinzătoare şi comunicările de rigoare să se facă la timp (pentru apariţiile de miercuri, cel tîrziu vinerea, pînă la ora 12.00).

CREZÎND ÎN NOI, CREDEŢI ÎN DUMNEAVOASTRĂ !

CRISTIAN PAVEL ■

Biroul de audiențe

CURIER JURIDIC

ALEXANDRU ȘTEFĂNESCU, Suceava :

a) Terenul de care vorbiți, revine, în condițiile art. 8, alin. 2, al Legii nr. 18/1991, nu numai beneficiarului testamentului, ci tuturor moștenitorilor membrului cooperator care a adus pământ în cooperativă.

b) Ca atare, după reconstituirea dreptului de proprietate al cooperatorului decedat, terenul acestuia poate fi revendicat, în condițiile legii civile, de toți moștenitorii săi.

c) Orice persoană nu poate dispune, prin testament, decît asupra bunurilor ce-i aparțin. Este exclusă posibilitatea dispunerii, prin acest act, cu privire la bunuri ce-au fost înstrăinate.

d) De altfel, organul notarial nu permite autentificarea testamentului, în condițiile în care nu se face dovada, cu acte, a dreptului de proprietate asupra bunurilor ce fac obiectul acestuia.

GHEORGHE TĂTARU, com. Dobislău, jud. Covasna:

a) Terenul pe care l-ați cumpărat nu face obiectul Legii nr. 18/1991, privind fondul funciar. În consecință, nu poate fi revendicat folosindu-vă de prevederile acestei legi.

b) Soarta acestui teren face obiectul unui litigiu între cele două persoane fizice, vînzătorul și dv., cumpărătorul, asupra căruia se poate pronunța numai instanța de judecată, căreia va trebui să vă adresați.

c) Dacă susțineți că terenul cumpărat ar fi moștenire de la tatăl dv. adoptiv, atunci revendicarea sa, se face după legea fondului funciar. Dovediți mai întîi ce teren a fost adus de acesta în cooperativă, pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate, apoi, calitatea dv. de moștenitor. În aceste condiții, puteți obține terenul.

d) Cum aceste clarificări trebuiau făcute la comisia comunală sau județeană, dar nu s-au făcut, rezultă că, dreptul de proprietate nu vă poate fi stabilit, decît de instanța de judecată.

CORNELIU OLTEANU ■

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

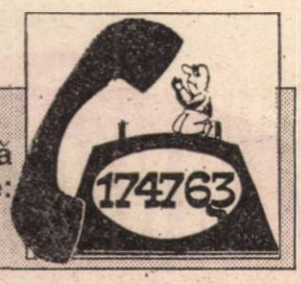

Savant de renume mondial dat afară din serviciu

Unui om i se retrage dreptul de a munci. Dar el este printre cele „5 000 personalități ale lumii", după cum îl nominalizează A.B.I. — American Biographical Institute din S.U.A. în 1991 : expert tehnic al O.N.U. în domeniul cercetării operaționale ; membru al „Societății de matematică, economie și cercetare operațională" din Germania (1988) ; participant pe cont propriu, dar reprezentînd România la invitațiile universităților din Germania și Austria, la congrese de cercetare operațională din aceste țări. (Algoritmul GEO B., prezentat la Congresul european de cercetare operațională Euro XI din Aachen, iulie 1991, este solicitat, în prezent, de 4 universități din Europa). Este autorul cărților „Programarea matematică în industria petrolieră", Editura Academiei, București, 1970, și „Cercetarea operațională în întreprinderile industriale", Editura Tehnică București 1981, ultima lucrare fiind premiată de Academia Română în 1982.

Unde se petrece acest fapt ? La Universitatea „Ovidius" din Constanța. Cel căruia i s-a făcut nedreptatea este **prof. dr. ing. Gheorghe Bărbatu.** În 1982, a mai fost lăsat fără serviciu, fiind îndepărtat din funcția de Șef oficiu de calcul electronic la Chimpex Constanța. Evenimentul s-a întîmplat în urma publicării articolului „Cum se calculează eficiența... calculatorului" („Scînteia", 25 mai 1982) în care releva pericolul neutilizării cercetării operaționale pentru motivarea științifică a deciziilor de conducere în industria chimică și petrolieră. După revoluție, a scris peste 60 de articole contestatare în „România liberă", „Dreptatea", „Contrast", „Flacăra", „Expres", „Telegraf", „Liberalul constănțean" ș.a. Domnia-sa consideră că dl. prorector al Universității „Ovidiu" din Constanța, ing. Gheorghe Mihăieși, candidat FSN în alegerile locale din februarie 1992, supărat de afirmațiile sale din articolul publicat în ziarul „Telegraf" din 28 ianuarie a.c. („Aștept alegerile locale din 9 februarie 1992 ca pe unica șansă de a scăpa de teroarea impostorilor, ignoranților și timocraților !") a participat activ la îndepărtarea sa din funcție. Drept pentru care solicită Universității „Ovidius" din Constanța să facă publice criteriile legale în baza cărora i s-a interzis să mai predea cercetarea operațională și pe semestrul II 1992, la Colegiul de informatică.

Dl. prof. dr. ing. Gheorghe Bărbatu a elaborat, în anul 1979, la Columbia, lucrarea de cercetare operațională „Prognoza automată a dezvoltării industriei columbiene de petrol în deceniul 1980—1990", lucrare pentru care Institutul român de consulting. Romconsult București, a încasat de la Ecopetrol Bogota, suma de 100 000 dolari S.U.A. Astăzi nu se găsesc 3 000 lei pentru remunerarea sa pentru două ore de curs și două ore de seminar. Unde se va ajunge ? La părăsirea țării de către toate „creierele" ?

DIALOG CU CITITORII

Domnule inginer Ioan Trif

Prin nici un articol, revista noastră nu a incitat la război civil în Transilvania. Dacă aveți altă părere, vă rugăm să ne precizați articolul la care vă referiți și vă vom răspunde în consecință.

Cît privește disputa dintre ierarhii ortodocși și cei greco-catolici, o regretăm sincer, mai ales că este vorba despre români. Cazul bisericilor care au aparținut, cîndva ritului greco-catolic, trebuie rezolvat la nivelul guvernului sau parlamentului. În orișice caz, pentru a vă liniști, domnule inginer Ioan Trif, vă încunoștiințăm că iubim „Școala ardeleană", fondul latin al limbii noastre și credem că, într-o bună zi, mai multe drumuri vor duce la Roma.

Nou abuz

În anul 1987, domnul Nicolae Dascălu, contabil șef la Liceul Agroindustrial Calafat, a refuzat o viză de control financiar preventiv, pe unele documente care îl vizau și-l afectau, în mod deosebit, pe secretarul de partid din liceu, din acea vreme. Ulterior, situația contabilă a fost verificată de către Ministerul Finanțelor care a considerat întemeiat refuzul de viză, dar domnul contabil Nicolae Dascălu a fost transferat, chipurile în interesul serviciului dar, în realitate, fără a i se cere consimțămîntul pentru acest transfer ! Astfel, a fost transferat de la liceul unde lucra de 18 ani, la I.A.S. Moțăței, ferma nr. 4, în postul de responsabil economic. Acest transfer abuziv i-a modificat efectiv contractul de muncă, prin schimbarea felului muncii, salariului și programului de lucru. A fost obligat să se deplaseze zilnic circa 60 km., deși era bolnav.

Considerînd acest transfer abuziv și nelegal, domnul Nicolae Dascălu s-a adresat, în scris, în mai multe rînduri, trustului, departamentului și direcției agricole județene de care aparținea unitatea unde era, dar demersurile sale au rămas fără rezultat.

Adresîndu-se revistei „Flacăra", în prima fază, în 8.12.1989, i s-a comunicat răspunsul Ministerului Agriculturii, plus măsurile dispuse împotriva directorului și a secretarului de partid din liceu. Totuși, aceste măsuri nu au putut fi aduse la îndeplinire datorită atît mașinațiunilor de culise, cît și evenimentelor care s-au succedat la sfîrșitul anului 1989.

Încercînd să-și rezolve situația legală, după 4 ani de judecată, a obținut Decizia civilă nr. 3228 / 17.12.1991, a Tribunalului Județean Dolj, prin care se dispune **reintegrarea sa în postul de contabil șef și plata drepturilor bănești de care a fost lipsit.** Însă directorul Liceului Agroindustrial Calafat refuză categoric să execute hotărîrea judecătorească, invocînd motivul atribuirii competenței de execuție Ministerului Agriculturii. În realitate, „pe postul respectiv a fost încadrată fina directorului", ne scrie din nou revistei noastre, domnul Nicolae Dascălu.

Cu alte cuvinte, la vremuri noi, tot ei !

CRISTINA ATANASIU ■

RANK XEROX — REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA
București 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27, Tel.: 12 00 53, Fax: 12 00 54

— In aceasta vesnica lupta care este lumea afacerilor, avem cu totii nevoie de un partener puternic.

— Iata de ce trebuie ca **RANK XEROX** sa fie alaturi de dumneavoastra !

— Masina de scris, copiatorul, fax-ul, totul trebuie sa poarte marca **RANK XEROX**, pentru ca aceasta marca nu inseamna doar calitate, eficienta si productivitate ci si o excelenta retea de servicii ce va face ca aparatura dumneavoastra sa fie mentinuta permanent intr-o stare exceptionala si sa beneficieze de accesorii de calitate.

Ora intîlnirii cu RANK XEROX

RANK XEROX, o organizatie mondiala ce acopera astazi si Romania:

Distribuitorii autorizati **RANK XEROX :**

ALFASOFT srl, Zalau, Tel.: 996 / 15 881	APEL srl, Arad, Tel.: 996 / 15 231	AREXIM srl, Bucuresti, Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl, Bucuresti, Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl, Targu Mures, Tel.: 954 / 16 644	COMSER srl, Hunedoara, Tel.: 957 / 12 538 - 132	COMSERVICE Co., Bacau, Tel.: 931 / 46 642	ESTICO srl, Brasov, Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl, Ploiesti, Tel.: 971 / 24 717	FIBA (NORD) srl, Suceava, Tel.: 987 / 26 996	METRONOM, Piatra Neamt, Tel.: 936 / 14 570	METPRIBOR, Chisinau, Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl, Bucuresti, Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl, Craiova, Tel.: 941 / 63 193	UNIVERSAL I.D. srl, Iasi, Tel.: 981 / 42 110 - 1209	

Publicitate

Participați la rubrica

Idei în licitație

Casa presei să devină așezămînt spitalicesc

Pe locul unde se găsește astăzi Teatrul Național din București, s-a aflat cu ani în urmă Circul de Stat. Cam tot în acea vreme, în apropiere de Băneasa, a fost ridicată Casa Scînteii. Un turist străin, trecînd prin România, a făcut următoarea remarcă : „Este singura capitală din lume în care circul se găsește în centrul orașului, iar presa la periferie".

Vremurile s-au schimbat, dar presa românească a rămas masată într-o clădire-gigant, amplasată la granița de nord a Capitalei. Eu sînt ziarist vechi și creator de ziare și reviste în perioada anilor 30—40. Pe vremea aceea, cum e și normal, cotidienele și periodicele își aveau sediile în buricul Bucureștiului, deci în inima vieții politice, comerciale, financiare. „Dimineața", „Adevărul", „Universul", „Timpul", „Curentul", „Ordinea", „Cuvîntul", „Lupta" erau vecine. Comunismul a transformat presa într-o instituție birocratică, greoaie. Goana după știri și evenimente nu făcea parte din practica ziaristului. De aceea el a fost surghiunit la periferie, obligat să bată de pomană zeci de kilometri. E absurd ! De aceea propun ca redacțiile să revină în centrul urbei (ca în întreaga lume !), iar Casei Scînteii să i se găsească altă menire. Cel mai potrivit lucru ar fi ca această hardughie să fie transformată în complex spitalicesc (clinici, sanatorii, preventorii". Cadrul natural susține ideea. Nordul Capitalei, zonă nepoluată, liniștită, plină de verdeață, e foarte potrivită pentru o instituție sanitară.

Ion Vulpescu
ziarist pensionar,
București

POȘTA REDACȚIEI

VASILE ADAMUȚĂ — Pentru a vă veni în ajutor ne-am adresat Întreprinderii de Produse Ortopedice și Protezare care, cu promptitudine, ne-a dat următorul răspuns : „Cărucioru pliant tip B pentru Vasile Adamuță a fost expediat la data de 17.02.1992 cu B.M. 710272 pe adresa solicitantului".

SAMUEL GHERGHICEANU — Alexandria, str. Alexandru Ghica, bl. 108, sc. B, et. 4, ap. 39 : Vă informăm că Australia nu are deocamdată la noi în țară, nici ambasadă, nici consulat. Datele de care aveți nevoie le puteți însă obține telefonînd la 071/ 624655 Belgrad unde există un consulat ce se ocupă și de problemele românilor.

PETRU PANTEA — Arad : Fiind un cititor consecvent al revistei noastre sîntem siguri că ați observat faptul că am ținut cont de sugestiile dvs. Vă mulțumim și așteptăm să ne mai scrieți.

ELENA GRECESCU ■

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (VI)

ECOSINERGETICA

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Sarcina energetică

În paralel cu răspunsurile oferite cititorilor, profesorul dr. ing. Dan Alexandru își continuă expunerea dedicată conținutului ecosinergeticii, a cărei prezentare generală se încheie azi. Începînd cu numărul viitor, vor fi expuse strategia și metodele specifice : depistarea zonelor critice, alimentația corectă, medicația, biotratamentele, terapia cu argilă, riscul folosirii necontrolate a piramidelor „curative".

Prin completarea și expedierea talonului din josul paginii, colaboratorul nostru poate preciza poziția bună sau critică a patului, precum și gradul de sănătate a celui în cauză.

Sintetizînd cele arătate în numărul din 18 martie al revistei, cu privire la acțiunea energiei solare asupra plantelor, sub al cărei efect planta transformă materia minerală (anorganică) terestră în materie organică, rezultă că într-o plantă este în același timp inclusă o energie de natură cosmică (solară), pe care o vom nota cu **ES**, vitală prin însăși contribuția ei la formarea materiei organice, și una de natură terestră **ET**, conținutul energetic al unui organism vegetal fiind, deci, într-un fel, o sumă a celor două, așa cum se arată în figură. Tot aici se poate vedea cum acest **ansamblu** energetic conținut în materia vegetală se transmite sub formă de alimente celorlalte verigi ale lanțului trofic: ierbivorelor, carnivorelor, omului.

Definim prin noțiunea de **sarcină energetică SE**, raportul dintre energia **ES** și greutatea **G** a corpului organic respectiv.

Nu confundați...

noțiunea de **sarcină energetică** cu noțiunea de **energie** (în cazul nostru, de proveniență solară, ES). Sarcina energetică, așa cum am definit-o, reprezintă un indicator specific, un raport care arată cîte unități de energie solară revin la unitatea de greutate a unui corp. Și dacă avem în vedere că energia este produsul dintre o forță și o deplasare în spațiu (respectiv o lungime) iar greutatea reprezintă de asemenea o forță (forța datorită atracției gravitaționale), atunci putem observa ușor că acest raport are semnificația unei lungimi și se măsoară deci în unități de lungime (forță × lungime / forță = lungime).

Ce spun plantele ?

Din multiplele măsurări făcute asupra plantelor, s-a constatat că cele crescute în terenuri sănătoase, cu aport corespunzător de umiditate și bine însolate, au sarcina energetică egală cu **opt metri** (adică 19,1 calorii/kilogram forță). Pe măsură ce (după ce sînt culese) gradul de prospețime scade, sarcina lor energetică se diminuează. Putem constata deci cît de proaspătă este o legumă sau o fructă, prin simpla măsurare a sarcinii ei energetice, cu concluzia mai extinsă că **sarcina energetică** este un parametru care exprimă și starea de **sănătate** a unui corp organic.

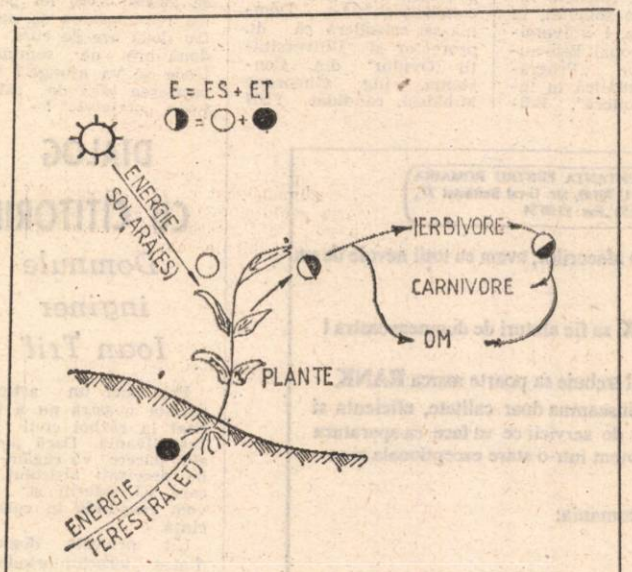

Circulația energiei de la plante la animale, prin ciclul alimentar.

Animalele nu mănîncă... soare !

Desigur că soarele, lumina, acționează benefic asupra animalelor (dar nu asupra tuturor speciilor), le imprimă într-un fel în mod indirect o anumită **doză** de sarcină energetică. Dar, spre deosebire de plante, animalele pot trăi ani de zile la întuneric dacă au o hrană corespunzătoare, confirmînd astfel că ele primesc sarcina energetică odată cu alimentele, pe care apoi o **prelucrează** în organism, începînd cu procesele de digestie.

Măsurări făcute asupra stării energetice a animalelor arată că au sarcina energetică la parametri maximi (8 metri) dacă sînt sănătoase și corespunzător mai scăzută în cazul diferitelor stări de boală, oboseală, etc. Ca și la om, de altfel.

Și acum să plecăm... DE LA OPT METRI ÎN JOS.

Prof. dr. ing.
ALEXANDRU DAN ■

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule) . . . . . .

Data nașterii . . . . . Sexul . . . . .

Localitatea unde domiciliază . . . . . .

Boala de care suferă . . . . . .

De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc . . . . . .

Semnătura sau amprenta . . . . . .

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA".

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și sting, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

● **86. Matcovschi Victor, Rădăuți.** Vi s-au trimis datele prin poștă. Pentru orice revenire vă rugăm menționați numărul de înregistrare (86).

● **87. Matcovschi Denisa, Rădăuți.** Idem.

● **88. Moja Mihaela Cristina, 30 ani, Brașov.** Excelent ! 90 la sută sănătate într-un pat amplasat în poziția 6, în care dormiți de 20 ani. Nu umblați la aranjamente interioare care să implice schimbarea amplasamentului locului de odihnă.

● **89. Patraulea Elena, 60 ani, București, 74** la sută indicele de sănătate iar poziția locului de odihnă, 4. Posibile probleme mai accentuate la sistemul osos (coloană și gambe) și la aparatul digestiv (colon). Mutarea poziției patului este de dorit.

● **90. Bălășescu Hortensia, 52 ani, București.** Poziția 5 a locului de odihnă și 65 la sută indicele de sănătate. Probleme posibile în zona inferioară a cavității abdominale (digestive, renale), ale sistemului locomotor și circulației sanguine periferice ale membrelor inferioare.

● **91. Călina Octavian, 34 ani, Drobeta Turnu-Severin.** O poziție 3 foarte activă a locului de odihnă (probabil în dreptul unei falii) a contribuit, în decursul a 8 ani, la o stare foarte coborîtă a indicelui de sănătate în raport cu vîrsta (55 la sută), cu predispoziție la afecțiuni renale și endocrine. Vă propunem să vă mutați de urgență patul pe un amplasament neutru.

● **92. Zamoșteanu Vasile, 67 ani, București.** Poziția 5 a locului dumneavoastră de odihnă explică practic toate simptomele pe care le acuzați (poziția 5). Indicele de sănătate 65 la sută. Luați măsuri pentru găsirea unui amplasament în zonă neutră.

● **93. Bărbulescu Lavinia, București.** Este neclară completarea talonului. Ori scrieți și semnați dumneavoastră, ori, dacă este vorba de o persoană în imposibilitate să scrie, talonul se completează la mașina de scris și se pune, drept semnătură, amprenta. Vă sfătuim să reveniți cu un talon completat conform celor arătate mai sus, atrăgînd atenția că aveți numărul de înregistrare 93.

● **94. Stan S. Cristina, 18 ani, București.** La vîrsta dumneavoastră, o sănătate superioară celei actuale (84 la sută) ar fi de dorit. Patul este amplasat în poziția 3, puțind să vă dea probleme la aparatul respirator și digestiv (vezicula biliară). Mutați-l.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Reamintim celor care doresc să primească răspunsuri prin poștă, să atașeze talonului un plic timbrat pe care să fie trecută adresa expeditorului. În legătură cu modul de depistare a zonelor geopatogene și reamplasarea patului, profesorul Dan Alexandru vă oferă explicații, însoțite de demonstrații practice, în cadrul unor conferințe ce vor fi anunțate din timp în paginile revistei noastre.

● **95. Ardeu Truică Simona Mihaela, 18 ani, București.** 78 la la sută indicele de sănătate și poziția patului 2. În afară de mutarea patului în poziție neutră, vă sfătuim să faceți un control parazitar intestinal (cu localizare în duoden și pe căile biliare). De asemenea atenție la tiroidă.

● **96. Irimia Adrian, 27 ani. Ploiești.** Starea sănătății dumneavoastră, relativ bună (dar care se mai poate îmbunătăți) nu este influențată în prezent de poziția (4) a locului de odihnă (de numai 30 zile). Este totuși de dorit să-l mutați, pentru a evita complicații (afecțiuni) renale și digestive.

Desenele alăturate vă prezintă diferitele situații în care patul se poate afla sub incidența emisiunilor energetice dăunătoare. Cercetătorul Averman distinge șase poziții.

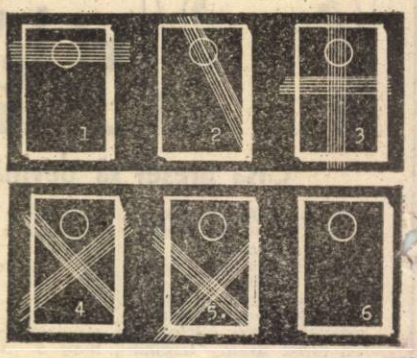

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1) ; amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2) ; tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2) ; infarct (poz. 2 și 3) ; afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3) ; la plămîni, stomac, vezica biliară (poz. 3 și 4) ; îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3) ; la pancreas (poz. 4) ; îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zonă neutră.

O PROPUNERE FANTASTICĂ:

„Intrați în legătură cu extratereștrii“!

Ne-a scris din Petroșani domnul inginer REMUS GABRIEL PÎRLEA. Domnia sa face parte dintr-un colectiv de cercetători ce studiază metodic aventura inițiată de „Grupul de joncțiune cosmică GALATEUS“, condus de I. J. P. Appel-Guery. Acest organism, înființat la Paris și care, la ora actuală, își desfășoară investigațiile într-o insulă din Pacific, a izbutit să intre în legătură cu nivelele superioare ale inteligenței cosmice.

Dar iată explicațiile corespondentului nostru...

De origine europeană și asiatică, I.J.P. Appel Guery este un contactat ce a dobîndit o conștiință telepatică de amploare care îi permite accesul la o comunicare directă cu alte conștiințe. În jurul vîrstei de 12 ani, acest copămîntean de excepție a fost atins de o prezență cosmică și de atunci el este ghidat într-un continuu proces inițiatic. Iluminarea s-a produs la 18 ani. Din acel moment el realizează o activitate de contact și de joncțiune interdimensională în cadrul unui demers transcendent.

Psihofiziolog, licențiat în științe și litere, I.J.P. Appel Guery a dobîndit, în cadrul unei educații științifice și a unei sinteze a tradițiilor, elementele de bază ale înțelegerii existenței umane și supraumane. Pe parcursul numeroaselor conferințe prezentate, el a întîlnit numeroase persoane, de origini diferite, aflate la nivele diferite. Abia în jurul vîrstei de 30 ani teoria devine realitate odată cu stabilirea unei comunicări, mai întîi telepatice și interioare, apoi formale și vizibile, cu dimensiuni extraterestre, manifestate prin apariții de nave pe cer, nave observate de mai multe sute de persoane în timpul operațiunilor de contact, vehiculele extraterestre apărînd adeseori pentru a confirma contactele telepatice stabilite. Experiența dobîndită a devenit apoi inspirată și operativă, odată cu recepția limbajelor, a sistemelor de cod specifice, imaginilor, a informațiilor necesare în vederea contactării planurilor superioare ale inteligenței cosmice.

Ultimii 20 de ani au fost consacrați punerii la punct a unui sistem specific și original, bazat pe această transmisie telepatică directă. Cîteva ființe au beneficiat deja de această transmisie și și-au stabilit astfel propria lor dimensiune de contact, de experiență și transformare. În prezent, I.J.P. Appel Guery se află la conducerea unei mișcări de contact O.Z.N., capabilă de o înțelegere și o transformare a individului spre comunicări interstelare.

În continuare, oferim cîteva fragmente din scrierile lui I.J.P. Appel Guery :

„Principala noastră muncă este aceea de a încerca să ne punem în acord cu armonia universală și cu Confederația Galactică, pînă acolo încît să atingem condițiile de conștiință și energie ce ar putea conduce entitatea umană la nemurire“.

Totul a început la Paris cu o transmisie mentală, prin meditații de comuniune și elevație spirituală în locuri purificate și sacre. Am trăit apoi experiențe reușite ale unei vieți comunitare în spații mai naturale, la țară. Datorită rezultatelor înconjurătoare ce s-au ivit, un anumit număr de ființe au vrut să ducă mai departe această experiență și au hotărît împreună să-și ia zborul spre locuri mai însorite, mai aproape de origini. Trăind cu toată ființa lor o experiență de contact mai completă, ele și-au regrupat posibilitățile pentru a crea o flotilă de veliere — viața pe apă, în mici echipaje coordonate, permițînd realizarea unor condiții energetice favorabile unui contact transdimensional. Epurate și unificate, aceste ființe și-au unit forțele pentru a obține o insulă în Pacificul de Sud, și a stabiliza rezultatul diverselor lor experiențe anterioare.

Ajungînd să ne eliberăm punctele esențiale ce permit armonizarea unei vieți pămîntești (cu responsabilitățile specifice ei), cu o situație de contact zilnic a altor dimensiuni de conștiință și energie, sîntem acum în măsură să le propunem ființelor aflate în rezonanță cu acest tip de experiență o serie de îndrumări și de mijloace pentru a-și reorganiza existența, în ciuda constrîngerilor vieții moderne. Astfel, în prezent aducem o serie de soluții celor care își caută identitatea spirituală. Această căutare pune atît de multe probleme anumitor ființe încît acestea ajung să nu mai găsească alte soluții în afara sinuciderii, care a devenit una din cele mai mari nenorociri mondiale, specifică civilizației moderne. Pentru a înlătura această stare de lucruri negativă, trebuie ca ființelor să li se redea noțiunea corectă asupra sensului propriei existențe.

Persoanele care se simt în rezonanță cu acest program și doresc informații suplimentare se pot adresa la GALACTELLUS, Petroșani, 2 675, str. V. Milea 28B/34.

Multe persoane sînt vizate, fie pentru că au trăit ele însele un contact, fie pentru că se simt chemate de acest fenomen. Mii de copii, numiți în Statele Unite „starkids“, se nasc — în toate țările — cu capacități paranormale care îi fac capabili să intre în contact interdimensional și să accelereze evoluția omenirii spre era cosmică a Vărsătorului. Aceste persoane sînt de cele mai multe ori singure, și au dificultăți în înțelegerea corectă a misiunii lor.

La ora actuală are loc un efort de reunire în jurul grupurilor de contact existente, pentru a exprima mai precis această trezire. Am constatat extraordinara complementaritate a programelor acordate fiecărei ființe contactate.

Experiența noastră comunitară ne-a determinat să avem, pe o insulă din Pacific, prototipul unei baze cu o echipă de cercetare care, de 18 ani, trăiește în contact cu prezențe cosmice.

Molecula sațietății

Colecistochinina a fost descoperită la începutul secolului, iar în 1970 suedezul Viktor Mutt i-a stabilit structura chimică. Dar rolul ei în mecanismul fiziologic a fost identificat abia de curînd. Fabricată de pereții intestinali și eliberată în organism după ingestie, ea contribuie la golirea stomacului de alimente. Cercetări recente au stabilit însă că acestei proteine îi revine și rolul de a tăia pofta de mîncare, deci de a crea senzația fizică de sațietate. Ea a fost injectată la diferite animale și la om deopotrivă, diminuînd imediat apetitul. Se înțelege, desigur, ce rol capital vor avea medicamentele realizate din colecistochinină în cura de slăbire, în combaterea bulimiei, hiperorexiei (stări patologice ce provoacă foame excesivă).

Dar în același timp se anticipează și situația inversă : blocarea semnalului de sațietate și prin aceasta dublarea poftei de mîncare și vindecarea anorexiei, maladie gravă caracterizată prin inapetență. În S.U.A., experimentele efectuate pe un lot de porcine au demonstrat că exemplarele au consumat în medie cu 10 kilograme mai mult mălai și soia, dînd 5 kg carne în plus. Se preconizează de asemenea folosirea colecistochininei în combaterea unor boli psihice. Ea acționează asupra sistemului nervos central, dar conexiunile fiziologice sînt încă nelămurite. Oricum, savanții sînt de acord că vom fi beneficiarii unei descoperiri epocale.

Redescoperirea Anghirolului

Dacă ați citit numărul 11 al revistei noastre, cu siguranță v-ați reamintit de Anghirol. Spunem reamintit, pentru că, de ani de zile, produsul e o „rara avis“ în farmaciile noastre. Pînă și cei mai insistenți bolnavi au renunțat demult să-l mai caute. În această situație, bineînțeles, și medicii au încetat să-l mai prescrie.

Afirmația că o digestie corectă e vitală pentru buna funcționare a întregului organism este arhicunoscută. Simplificînd, desigur, putem afirma, fără riscul de a greși, că Anghirolul folosit constant prin intervenția principiilor sale active în asigurarea unei digestii corecte, este medicamentul care nu trebuie să lipsească din nici o casă.

SPECTRU LARG DE ACȚIUNE

Tolerat deopotrivă de copii, maturi și bătrîni, Anghirolul, prin **acțiunea sa coleretică**, determină o creștere a secreției biliare și o modificare calitativă a compoziției ei ; la icterici se observă o depigmentare, cu scăderea bilirubinei și revenirea la normal a probelor hepatice.

● **Acțiunea diuretică** se manifestă prin creșterea volumului de urină eliminată în 24 de ore, în același timp crescînd și cantitatea de uree și substanțe toxice eliminate.

● În sfîrșit, **acțiunea metabolică** are ca formă principală de manifestare creșterea poftei de mîncare ; în același timp, se produce o stimulare a metabolismului glucidic, cu efecte excelente în anumite forme de diabet și în metabolismul colesterolului ; rezultatele foarte bune obținute în tratarea urticariilor și diferitelor forme de prurit se datorează acțiunii de stimulare a funcției antitoxice a ficatului.

SPASMOFILIILE ÎN DEFENSIVĂ

Medicament de întreținere și intervenție în stările cronice ale diverselor afecțiuni, Anghirolul și-a demonstrat, în cei 25 de ani de existență, calitățile și eficiența în **bolile de ficat, în bolile hepato-biliare, în cele ale tubului digestiv, ale aparatului renal, în bolile alergice**, iar ca noutate de ultimă oră, **în spasmofilii**, fapt datorat noului procedeu de obținere a lui de către firma HOFIGAL din planta crudă.

Prin noua tehnologie, se obține trecerea acizilor componenți (cynaric, clorogenic, cafeocafeic etc.) **în săruri organice de magneziu, foarte ușor asimilabile, cu rezultate excelente în spasmofilii, în toate tipurile de crampe musculare, precum și în angiopatiile din cadrul aterosclerozei, diabetului și obezității.**

Începînd de azi, HOFIGAL oferă tuturor bolnavilor de spasmofilie în locul medicamentelor străine, foarte scumpe și care se procură cu mare greutate, comprimatele sale de Anghirol. E cunoscut că lipsa din organism a magneziului conduce la scăderea capacității sale de efort fizic și intelectual. Testările în desfășurare pe un număr mare de sportivi, au demonstrat eficacitatea Anghirolului în înlăturarea crampelor musculare și în creșterea capacității de efort.

CEL MAI IEFTIN MEDICAMENT

Atenție ! Prețurile medicamentelor indigene și din import continuă să crească. Indiferent că se numește CHOPHITOL ROSA (Franța), HEPAR SL 50 (Germania), CINAROCOL SPR —RUSSI (Italia), sau Anghirol produs în țară, **toate, fără excepție, sînt mult mai scumpe decît ANGHIROLUL produs de firma HOFIGAL**, dealtfel, singurul producător de materie primă din România pentru acest medicament.

Rețineți, deci ! **Anghirolul firmei Hofigal va continua să coste, în farmacii, 98 de lei flaconul.**

Comandat direct la reprezentanța firmei din STRADA SEVASTOPOL nr. 14 — TELEFON 50.40.80, — în cantități de la 10 flacoane în sus, vă costă numai 75 de lei flaconul.

Și încă un amănunt. Termenul de garanție este de doi ani.

NU uitați, însă, ca înainte de a forma 50.40.80, să vă adresați medicului dumneavoastră curant. Numai el poate hotărî asupra oportunității folosirii medicamentului.

R. MANOLESCU ■

Morminte jefuite pentru statuia soldatului sovietic

În „Parcul Libertății", din centrul municipiului Satu Mare, s-a ridicat un obelisc de pomină. În cinstea soldatului sovietic „eliberator". Oare ce a făcut, în mod concret, soldatul sovetic în Transilvania ?! Acum bătrînii satelor o spun clar, desluşit, fără ocolişuri, fără ipocrizie reală. S-au dedat la jafuri, violuri, vandalisme, furturi organizate, bătăi, acte criminale. Au băut pînă şi spirtul şi parfumul din case. Oare cine le-a ridicat, acestor neiertători, fastuosul monument?! Tot cozile de topor aservite puterii în acea vreme. În zelul lor fariseic, noii ucenici ai bolşevismului mediu dezvoltat, au comis acte de cruzimă impietate, pentru a-şi dovedi servilismul şi supuşenia. Au furat, pur şi simplu, pietrele funerare din cimitirele oraşului şi au înălţat acest monument al ruşinii şi decrepitudinii morale, în chiar centrul oraşului de pe Someş. Dacă au trebuit doi ani de la revoluţia tinerilor din decembrie '89, pentru ca el să fie, în sfîrşit, demolat, e semn că lucrurile se petrec realmente mai încet decît ne închipuim.

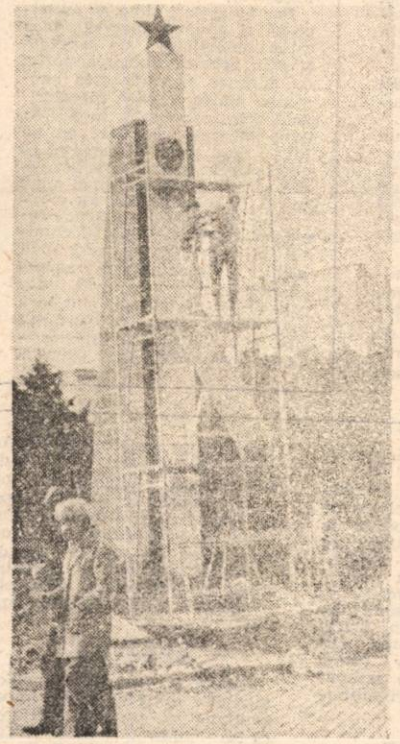

Aşadar, obeliscul purtînd însemnele crucii roşii de la răsărit, a fost recent demontat, bucată cu bucată, din „Parcul Libertăţii", din oraşul ardelean de pe frontieră. Ce s-a descoperit ? Că la baza monumentului au fost azvîrlite, în chiar timpul construcţiei, drept fundaţie — pietre funerare din cimitirele oraşului ! ! Aşadar, într-un mod cît se poate de abject şi de profanator, la temelia acestui obelisc al măscăriciilor s-au aşezat cruci şi pietre din marmură luate de la căpătîiul morţilor ! ! ! (?). O dată cu dezmembrarea obeliscului s-a putut observa că plăcile de marmură, care îmbinau obeliscul, aveau gravate pe partea dinspre interior, diferite nume de persoane. Acesta e faptul cutremurător, ce denotă că pietrele de mormînt au fost ciupite din cimitirele oraşului, pentru a construi un obelisc nu tocmai de promenadă. Aşadar, un obelisc construit pe fraudă şi pe minciună, ca însuşi sistemul care se înfiripa. Un sistem care, e adevărat, nu a avut mulţi ani de trai pe vătrai, dar suficienţi pentru a marca destinul debusolat al cîtorva generaţii de sacrificiu.

DORIN SĂLĂJAN ■

O crimă care a zgu

„Cum a... pe Ali...

Joi, 10 ianuarie 1992. La această dată în oraşul Galaţi în imobilul cu numărul 105 din strada Dr. Alexandru Carnabel se săvîrşea una din crimele ce aveau să uluiască prin grozăvie şi oroare. Scena nr. unu : în care Elefteriadis Anesti o invită pe Mircea Alina Carmen la o cafea : „Acasă la mine am ajuns în jurul orei 10,15. Am pregătit şi băut cîte o cafea, am ascultat muzică. Pe la ora 11,00 M.C.A. şi-a manifestat intenţia de a pleca la serviciu. Aceasta s-a ridicat de pe canapea, a făcut cîţiva paşi lîngă uşă spre ieşirea din cameră, moment în care, fără nici un motiv mi-a venit s-o lovesc. Lîngă sobă exista un fier de formă cilindrică şi lung de circa 15—20 cm. Cu acel fier am lovit-o în tîmplă (în partea stîngă), ea aflîndu-se lateral cu spatele spre mine. A rămas în picioare şi a încercat să iasă din cameră. I-am barat calea şi am continuat s-o lovesc tot cu acel fier. În cele din urmă colega a căzut pe duşumea. Mai respira încă. I-am ridicat geaca pe care o purta şi i-am acoperit capul. Am luat cadavrul şi l-am dus în baie. Victima nu mai dădea semne că ar mai fi în viaţă. Pînă la orele 13,00 am şters urmele de sînge. M-am înarmat cu un cuţit s... satir şi am intenţionat, pentr... să-i tai doar sinii. Am tăiat ... nul drept, după care am renu... rece nu mi-a plăcut cum ară... sînge. Sinii vroiam să-i mă... spune mama victimei :

„Pe Alina am născut-o într... că, dimineaţa, la ora 8,30, ... atunci că viaţa Alinei va fi o ... o continuă duminică. Îmi ami... mama mea cînd am venit ac... maternitate a desfăcut scutece... era înfăşată fetiţa şi se uita ... e întreagă. Acum cînd fata n... sicriu, bunica ei vroia să o ia ... nu ştia că fetiţa mea era jum... carton.".

Portret al ucigaşului la ... Judeţean Galaţi : Elefteriadis

Un individ fără personalitate... cca. 1,70 m 64 kg, sărăcăcios i... Poartă pe cap o căciulă de bl... pure, în picioare pantofi alb... noi, îmbrăcat într-un pantalon... joare gri, de trening. Deasu... pulovăr o canadiană de fiş. La... căluşe. Îl întreb dacă este am... răspundă la o întrebare. De ...

— Anesti, acum cîteva săptă... întrebat foştii tăi elevi, de la ... tătoare nr. 2, ce înseamnă dra... birea. Le-ai spus că iubirea ... înseamnă autosugestie. Ce ştii, ... explici tu autosugestia ?

— Eu cred că autosugestia a... înţelesuri : Cazi în transă sa... cazi în transă, adică ţi-o prov...

— Vrei să spui că tu, datori... în transă, ai făcut ce ai făcut

— Da. Sînt o victimă, mă con... tima căderii în transă. Am do... explicaţii. Nu sînt sigur.

— Eşti iniţiat în yoga, în ...

— Am încercat să mă iniţiez... **mistic.**

— Logodnicul Alinei, al co...

„Pe Alina am născut-o duminică, dimineaţa, la ora 8,30. Gîndeam atunci că viaţa Alinei va fi o duminică, o continuă duminică. Îmi amintesc cum mama mea cînd am venit acasă de la maternitate a desfăcut scutecele cu care era înfăşată fetiţa şi se uita la ea dacă e întreagă. Acum cînd fata mea era în sicriu, bunica ei vroia să o ia în braţe, nu ştia că fetiţa mea era jumătate din carton".

ANCHETĂ PE CONT PROPR...

- pașnică și fără pistoale -

Nick Carter, Father Brown, Philip Marlow, Spade Mike Hammer – iată numai cîteva nume de cavaleri ai dreptăţii propuşi de cărţi care au circulat şi circulă în milioane de exemplare. Ei nu sînt încadraţi în poliţie, în alte servicii ale statului ; ei sînt detectivi pe cont propriu şi urmăresc criminali, hoţi, traficanţi de droguri sau arme, de multe ori fiind prost remuneraţi sau neprimind nimic de la clienţi, dar mereu dornici de aventură sau de descoperirea adevărului pentru binele societăţii.

Cine ştie dacă Asociaţia detectivilor particulari din România nu-şi va avea în curînd eroii săi reali, ale căror fapte să inspire pe scriitorii de romane poliţiste ? Cine ştie ?

Pe Splaiul Unirii nr. 58, sector 4, se află sediul Societăţii Detectivilor Particulari din România, organizaţie de o factură aparte în cadrul feluritelor idei şi iniţiative private a căror naştere a fost posibilă după Revoluţia din Decembrie '89. Iată de ce m-am gîndit că, poate, unii cititori, ar fi interesaţi să afle noi amănunte despre activitatea acestei instituţii. Pentru informaţii m-am adresat Directorului general al Societăţii, dl. Alexandru Aurel Restivan, care, împreună cu domnii Mircea Voicu, Director adjunct şi Constantin Drăgan, Director al Societăţii mixte româno-olandeze DACOLAND a avut amabilitatea să-mi răspundă la cîteva întrebări.

Înfiinţată încă din luna martie 1990, Societatea numără în prezent circa 1 000 de angajaţi fiind probabil una dintre cele mai „generoase" iniţiative particulare în ceea ce priveşte oferta de locuri de muncă.

Un amănunt foarte interesant, legat de recunoaşterea internaţională a S.D.P.R. este faptul că, începînd cu 4 noiembrie 1990, Asociaţia a fost afiliată la I.K.D. (Internationale Kommission der Detektivverbande) cu sediul la Viena, un fel de asociaţie europeană a detectivilor particulari.

În ceea ce priveşte dotarea tehnică, societatea dispune deocamdată de cîteva camere de luat vederi, reportofoane, aparate de emisie-recepţie, dispozitive anti-furt, 4 autoturisme, iar în scurt timp există speranţa, ca prin intermediul asociaţiilor olandezi să se obţină cîteva maşini blindate necesare transportului de valori.

Să vedem însă care sînt în fond, activităţile prestate. Din capul locului trebuie precizat că, cel puţin deocamdată, cele mai multe servicii sînt oferite marilor societăţi sau întreprinderi şi mai puţin persoanelor particulare. Aceasta datorită în principal costurilor deosebit de ridicate. Deşi firma nu încasează decît un procent de 3% din suma rulată, situaţiile ivite pe parcursul desfăşurării acţiunilor fac de multe ori „tariful" să se ridice la 15—16 mii de lei pe zi, evident variind în funcţie de foarte mulţi factori ; pentru o supraveghere de persoană, spre exemplu, contează durata de timp pe parcursul căreia se execută această, gradul de expunere al persoanei în funcţie de poziţia sa socială, aria deplasărilor subiectului, etc. Evident că întreaga activitate a detectivilor trebuie să se încadreze în prevederile constituţionale. Astfel, pentru a nu fi încălcat dreptul la libertatea în mişcare a cetăţeanului, în cazul „filării" unei persoane, cel care angajează detectivul, o face pretextînd necesitatea unei gărzi de corp pentru cel urmărit. Totuşi, de multe ori, tocmai pentru a se evita situaţiile neplăcute, cazurile „clasice" de soţi înşelaţi sau soţii „traduse" sînt refuzate. Cele mai frecvente acţiuni sînt legate de paza şi apărarea unor instituţii sau a unor locuinţe particulare. Se organi...

Robert Mitchu...

...zează de exemplu pînde sau patrulă... noapte pentru apărarea patrimon... clientului. De asemenea, au fost ca... de angajare pentru căutarea unor ... soane pierdute, pentru găsirea unor ... doveditoare ale originii unor pers... sau necesare demonstrării legali... unor moşteniri, acţiuni de verifica... bonităţii unor oameni de afaceri. ... Nu au lipsit nici situaţiile în care ... tectivii au fost solicitaţi să caute ... pierduţi. Totul în slujba clientului !

Condiţiile minime pentru cei ce ... să devină angajaţi ai Societăţii ... lipsa antecedentelor penale, studii ... puţin medii, o bună pregătire ... teligenţă, curaj şi pasiune. Înarmaţi ... nu au fost admişi foşti miliţieni ... securişti, deşi au existat şi excepţii ... atunci cînd s-a dovedit buna credinţă ... acestora.

Din punct de vedere al relaţiilor ... S.D.P.R. cu organele oficiale ale poli... S.R.I., armată, lucrurile au... şi părţi rele. Pe de-o parte, avînd ... vedere ţelurile comune există, inevitabil situaţii în care instituţiile conlucrează. În plus, un mare număr de po...

...sorul ucigaș se destăinuie

...S-O ...“

„M-am înarmat cu un cuțit și cu un satîr și am intenționat, pentru început, să-i tai doar sînii. Am tăiat un sîn, sînul drept, după care am renunțat deoarece nu mi-a plăcut cum arăta plin de sînge. Sînii vroiam să-i mănînc“.

care ai omorît-o, spunea că prin luna octombrie 1991 aceasta i-ar fi zis că pari un suflet bun, și îi părea rău pentru tine, că nu ai putut ocupa catedra de fizică. Te consideri un suflet bun, un suflet nobil ?

— Nu știu dacă am un suflet bun, nu știu.

— Anești, dacă s-ar reintroduce, dacă s-ar reveni la legea pedepsei cu moartea, ai fi de acord, tu, un om care a ucis alt om, cu această lege ?

— Da, sînt de acord. Sînt pentru revenirea la pedeapsa cu moartea.

— Și cu tine, cu tine cum rămîne ?

— Nu îmi doresc o așa pedeapsă.

— A existat vreun motiv, pentru care ai invitat-o acasă la tine ? Un motiv sentimental care a degenerat în altceva?

— Am invitat-o fără vreo motivație.

— Cu cine ai fost la tine acasă, pe data de 10 ianuarie a.c., în jurul orelor 15,00 ? Vecinii afirmă că au mai văzut pe cineva intrînd în casă odată cu tine.

— Mi-ați spus că îmi puneți o singură întrebare. Nu mai răspund !

— Și elevii tăi susțin că pe 10 ianuarie, joi, în jurul orelor 20,00 ai fost la școală și ai vizionat împreună cu ei, la video, filmul „VAMPIRII“ ? ! ! !

— Nu am fost la școală în data de 10 ianuarie seara.

— Cîte femei ai mai invitat la tine acasă ? Afirmă o colegă de cancelarie că și pe ea ai încercat s-o ademenești. Era în preajma revelionului ?

— De cînd m-am căsătorit nu am mai invitat nici o femeie la mine acasă, niciodată.

— Vrei să transmiți ceva copilului tău, soției tale sau... logodnicului Alinei ?

— Da. Le cer copilului meu și logodnicului Alinei să mă ierte. Atît. Regret totul.

D. IACOB

E oare posibil ?

După arestarea lui Ceaușescu, vocea lui a fost auzită la Brăila

In noaptea de 24 spre 25 decembrie 1989, primul-secretar al fostului comitet județean pcr — Brăila a fost readus la casa albă — sediul administrativ. La reacția noastră de uluire, a celor care eram în Biroul executiv de Coordonare Civilă a Revoluției la Brăila, reprezentanții armatei ne-au răspuns că așa sînt ordinele de la București. Se comenta că vechea gardă ceaușistă pusese mîna pe un fir telefonic guvernamental și începuse să dea dispoziții în provincie. Nu pot să nu recunosc că Anton Lungu a prezentat un plan de urgență a apărării marilor obiective industriale. Sigur că ne-am putea întreba, de ce asemenea măsuri de forță ? Ca să ne apărăm de „fantomele“ care provocau diversiune ? Noi l-am asigurat foarte politicos, că, dacă tot urmează să fim împușcați după neașteptata schimbare de situație privind reintoarcerea tovărășească, cerem permisiunea să ne luăm rămas bun de la cei dragi, printr-un apel telefonic. „Vă rugăm frumos, nu vă gîndiți la așa ceva, colaborăm împreună pentru a salva țara“. Sînt cu aproximație spusele lui Anton Lungu. La aproximativ două ore cît a durat restaurația Biroul Executiv de Coordonare Civilă primește un telefon de la centrul puterii de la București — CFSN — de unde ni s-a comunicat să obturăm orice legătură cu fostul prim-secretar. De asemenea ni s-a explicat că replantarea în funcție a primilor-secretari, era o diversiune a unor forțe obscure din clădirea CC, care puseseră mîna pe un fir guvernamental. Președintele Biroului Executiv, avocatul Constantin Nicolae, i s-a adresat lui Anton Lungu: „Pînă acum ați condus dumneavoastră, acum este rîndul nostru, al poporului să conducem“. Anton Lungu s-a retras în momentul cînd a reînceput să se tragă cu înverșunare asupra sediului. Era ora zero. Intrăm în prima zi de Crăciun. Cei care îl uriseră mereu pe Dumnezeu făceau noi victime și la Brăila. Pauza de foc de pînă la miezul nopții era se pare năduful de așteptare pentru cei care reveniseră în fotolii. Intr-o clipă de acalmie, am auzit semnalul telefonului guvernamental de la etajul doi, unde acționam ca membru al Biroului Executiv Civil. Am ridicat receptorul și am auzit ceea ce nu-mi imaginam că mai era posibil: vocea lui Nicolae Ceaușescu pe un ton înalt și agitat : „Brăila, nu vii odată Brăila“. Ceaușescu se afla arestat la Tîrgoviște. Oare cei ce se ocupau cu diversiunea, puteau fi coordonați de un presupus guvern fantomă din clădirea CC ? Ar fi recomandabil să se cerceteze atent coincidența dintre reechiparea în putere a primilor-secretari (situația a fost similară și în alte județe unde s-a tras) din noaptea de 24 spre 25 decembrie 1989 și „nestiuții“ autori ai incitării la teroare și moarte. Cine era ventrilocul cu vocea robotizată a lui Ceaușescu ?

GHEORGHE LUPAȘCU

...terpretat pe Philip Marlow

(militari în special) lucrează în timpul lor liber ca detectivi particulari. Pe de altă parte însă, încă de anul trecut dl. Restivan a înaintat o cerere către conducerea Academiei de Poliție, prin care solicita ca unii dintre detectivii dinsului să poată asista — contra cost — la cursurile de specialitate predate acolo. Anul școlar a început dar nici un răspuns nu a sosit. De asemenea ideea mai veche a domnului Restivan de a crea o Poliție Particulară Română, care să preia unele dintre sarcinile actualei Poliții — birotica în primul rînd — a fost întîmpinată cu răceală.

...ncheierea dialogului nostru, ca răs...sa o întrebare legată de necesitatea obținerii unor permise de port-armă. amabilul amfitrion mi-a declarat : „Societatea noastră este una eminamente pașnică, noi sîntem împotriva armelor de orice fel. Detectivii noștri nu vor fi înarmați decît cu inteligență, pasiune, ...se și multă diplomație“. Să sperăm că ...ici nu vor avea nevoie de altceva.

CLAUDIU-LUCIAN IONESCU

Un polițist salvează Oradea

Că barajele noastre sînt construite prost și că sabia de Damocles a apelor ne poate reteza gîtul s-a văzut anul trecut, la începutul lunii august, în Moldova. O catastrofă aproape identică s-ar fi putut petrece și pe Crișul Repede, cu consecințe greu de estimat, în 17 februarie a.c.

Barajul de la Tileagd, în amonte de Oradea, are o capacitate totală de vreo 57 milioane mc. de apă. La ora producerii nenorocirii avea cam 37 - 40 milioane de mc. de apă. Parcă presimțind ceva, plt. GRIGORE DĂBÎCAN a pornit spre baraj și cînd a ajuns sus, pe creastă, în jurul orelor 9,30 a înlemnit de spaimă. Pe o lungime de vreo 250 m din dig a observat crăpături de pînă la 10 cm.

Dar ceea ce era și mai grav rămînea faptul că uriașul dig era deplasat sub puterea apei care-i pătrunsese în vintre pe o distanță de 200—250 de metri. Un adevărat munte care s-a clătinat și a luat-o din loc ! Plutonierul a simțit că amețește ! Jos în vale se întindea comuna Tileagd, iar pe firul apei urmau Săbolciu, Fughiu, Ineu de Criș, Oșorhei și... Oradea !

Beneficiarii acestui obiectiv știau încă de simbătă ce se petrece, dar au preferat să stea ca mortu-n păpușoi. Plt. Dăbican Grigore s-a gîndit o clipă că oamenii aceștia sînt la fel de șariți de pe fix ca și barajul care pîriia de zor, amenințînd dintr-o clipă în alta să „pușteˮ, și a anunțat la telefon pe șeful poliției bihorene, col. Lazăr Cârjan, care, la rîndu-i a alertat Prefectura Bihor. La Fughiu se află instalații pentru viitoarea hidrocentrală în valoare de miliarde de lei. În plus, există riscul cedării barajului și distrugerea localităților din aval. De ce n-au raportat imediat „mărimile“ de pe dig despre fisurarea (blînd spus) barajului ?

„Cînd am fost pe dig, un om cu funcție de acolo m-a admonestat de ce mă bag și că să-mi văd de treabă. Cum să nu mă bag cu pentru oamenii din comuna unde sînt polițist ? Să-i omor, mai bine zis, să-i înec eu cu mîna mea, că unii stab nu-i convine că am venit și eu acolo ? Dacă nu se intervenea în acea zi de luni, 17 februarie a.c., barajul ar fi plesnit ca o coajă de ou și ar fi fost mulți morți, răniți și distrugeri. Așa că eu am judecat după capul meu ce să fac“.

Prefectul sesizat de șeful poliției convoacă în maximă urgență comandamentul județean de apărare împotriva inundațiilor și fenomenelor meteorologice periculoase care s-a deplasat la locul sinistrului, unde s-a constatat că pe o porțiune de aproximativ 130 de metri pe coronamentul superior al digului se aflau crăpături de circa 10—12 cm. Închipuiți-vă că la acea oră se aflau în acumulare nu mai puțin de 35 milioane de mc de apă pe o coloană de oprire de 16 m înălțime !

Apoi s-a obținut acordul Bucureștilor pentru golirea barajului, așa că orădenii s-au minunat o zi și o noapte cît de mare este Crișul, nebănuind ce li s-ar fi putut întîmpla !

De asemenea, dl prefect Vasile Blaga a informat Guvernul României despre acest eveniment care putea să fie dezastruos !

De neînțeles și acum atitudinea beneficiarilor lucrării — RENEL — filiala Cluj ! Dacă firul apei ar fi fost spre locuințele lor, tot așa ar fi reacționat ?

După acest eveniment care a făcut vîlvă, orădenii își pot trage nițel sufletul să se ducă să voteze. Că pe cei 11 „candidați“ români i-a luat vîltura primului tur de scrutin și nu s-a mai auzit nimic de ei. Au rămas candidatii FSN și UDMR. Iar pentru fapta lui demnă de admirat, plt. Dăbican Grigore, de fel din comuna Bontida, jud. Cluj, a fost înaintat la gradul de sublocotenent de către dl. ministru Babiuc.

Cei din Tileagd, însă, i-ar fi dat galoane de general !

PAȘCU BALACI

Operatorul Călin Ghibu și regizorul Dan Pița, în timpul unei filmări

Din culisele unui „Hotel de lux"

Încă de la începutul dialogului pe care l-am purtat cu DAN PIȚA — aflat în dubla ipostază de cineast-realizator — am stabilit să nu facem referire, să nu „deconspirăm" subiectul filmului „HOTEL DE LUX".

Întrebare : S-a plecat, parem-se, de la o idee mai veche, este corect ?

Răspuns : Filmul ăsta mă preocupă de aproape zece ani. L-am purtat cu mine, în suflet, timp de zece ani, bine construit : abia i-a venit însă rîndul... cred că îl pot realiza !

I : Are totuși o poveste, un „story" ?

R : Firește, deși „povestea" confează mai puțin... (iată : este povestea unei familii ai cărei membri își caută originea, identitatea, rostul în lume, în viață — și cam atît !). Eu am conceput însă „HOTELUL" ca pe un film-parabolă : o radiografie a unei **societăți totalitare**, în care FRICA, MINCIUNA, CORUPȚIA, DURITATEA și INCOMPETENȚA sînt, de fapt, principalele atuuri ale povestirii... ! Frica, violența, corupția, toate astea există de cînd lumea ; ca și DICTATURA, de altfel... ! Este, va fi, un film despre opresiune și violență mai ales.

I : A circulat un zvon cum că „Hotelul" ar fi un film despre ceaușiști, că el, hotelul ăsta, ar fi prototipul celor atîtea „de lux", din lume, prin care a poposit perechea de tristă amintire, la invitația atîtor guverne... ! ?

R : Este o simplă speculație... Sigur că se pot face asocieri evidente cu ceea ce s-a întîmplat la noi în țară, eu încerc însă o analiză — cinematografică, desigur ! — a dictaturii, a PUTERII **în genere**. Hotelul meu reprezintă „lumea" : este de ajuns ca această putere să-și constituie un aparat represiv bine pus la punct, pentru ca lumea să i se supună, să i se conformeze — chiar și dacă numai pentru o vreme ! Rezultatele sînt însă tragice, o știm astăzi cu toții... ! Intenționez să fac un film „de stare" — subiectul, în sine, contează prea puțin ! — un film care să solicite meditația, gîndul spectatorului... pînă la încrîncenare : mai ales **după ieșirea acestuia** din sala de spectacol !

La rugămintea regizorului, facem cunoscute numele interpreților, precum și ale principalilor săi colaboratori : Ștefan Iordache, Irina Petrescu, Valentin Popescu, Ion Colan, Irina Movilă, Lamia Beligan, Ileana Popescu, Valer Delacheza — dintre interpreți ; cărora, li se adaugă : Călin Ghibu (imagine), Nicolae Ularu (decoruri), Cătălina Ghibu (costume), Adrian Enescu (muzică), Cristina Ionescu (montaj), Șotir Garagață (sunet) și Jana Dochița (secund regie).

HORIA PĂTRAȘCU ■

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

● O carte despre o celebră dansatoare, care a iubit un celebru poet. Așa s-ar putea chema romanul biografic : **„VIAȚA MEA"** de Isadora Duncan. Poetul este Serghei Alexandrovici Esenin (1895—1925) ; poet rus și sovietic, care a revoluționat, pur și simplu, lirica rusă și europeană, printr-o puternică forță imaginativă, printr-un imagism și o forță vizionară rar întîlnite. Asta și iubea la el Isadora Duncan, nu doar „ochii spălăciți, ca cicoarea".

„Din păcate, cei doi celebri îndrăgostiți aveau să aibă o soartă la fel de tragică, ingrată. Isadora Duncan avea să-și găsească sfîrșitul la Nisa, în 14 septembrie 1927, cînd eșarfa prelungă, ce o purta în jurul gîtului, avea să se înfășoare în jurul roților mașinii pe care o pilota. Serghei Esenin și-a pus capăt zilelor într-un hotel sordid, de mînă a treia, spînzurîndu-se de burlanul unei sobe. („Întors acasă vremea mi-o voi pierde / Cu vechi nimicuri, ca oricare om ; / Și sub fereastra casei, într-o seară verde, / M-oi spînzura cu mîneca de-un pom !".

Traducerea acestui roman autobiografic aparține lui Geo Dumitrescu și Ben Corlaciu.

● La Editura „Scrisul românesc" din Craiova a apărut cartea de eseuri **SIC COGITO**, de Bogdan Petricelcu Hașdeu. (Ediție îngrijită, prefață, note și tabel cronologic semnate de Tudor Nedelcea).

Moartea prematură a fiicei sale, Iulia, avea să-și lase amprenta, ca pecetea unui destin tragic nepereche, pe întreaga viață a savantului.

Eseurile : „Știința sufletului", „Dumnezeu, nemurirea, destăinuirea", „Somnul și sufletul", „Telegrafia iubirii", „Hipnotism și spiritism" ș.a. vor găsi ecoul cuvenit în sufletul cititorilor români, puțin pregătiți pentru o atare temă. Așadar, vorba lui Hașdeu : **„SIC COGITO :** cine poate să se convingă, cu atît mai bine pentru el, cine nu — cu atît mai rău". În morala creștină se spune : crede și nu cerceta ! Hașdeu a dus cercetarea pînă la limita cunoașterii umane.

● Paradoxal și incredibil, un lingvist, un semiotician, autorul **operei deschise**, devine cel mai citit și tradus prozator al secolului nostru. Este vorba despre Umberto Eco și despre cele două romane celebre ale sale : **Il nome dela rosa** (Numele trandafirului, 1980) și **Il pendolo di Foucault** (Pendulul lui Foucault 1988). „Produs al unui postmodernism ambiguu, romanul lui Eco nu poate fi decriptat decît prin lectura avizată la mai multe nivele", scrie Marin Mincu în postfața lămuritoare (criticul semnează altminteri și traducerea celor două volume, alături de Ștefania Mincu).

DORIN SĂLĂJAN ■

Pentru cei care mi-au citit amintirile și le-au ghicit mesajul... cu gînd bun

Ion Ioanid

Munchen, 19

Alte drumuri, alte pușcării

Stimate domnule Ion Ioanid,

Citesc și recitesc cu atîta emoție cartea dumneavoastră „Închisoarea noastră cea de toate zilele". Sînt frate cu Marin Tucă, mai mic cu cinci ani. Sînt născut în 1926. Am fost arestați împreună la 2 iulie 1948. Am fost eliberat numai după șase luni de cercetări, după procesul din 22 decembrie 1948 de la Craiova. Nu știu cum aș putea să vă mulțumesc și eu pentru această carte. (...) Ani de zile după ce fusese executat (...) ne legam de cea mai mică speranță. Ne epuizam în cercetări fără nici o șansă. (...) Primele vești despre fratele meu, și singurele din perioada de după evadare, le-am aflat din cartea dumneavoastră.

Andrei Tucă
31 octombrie 1991
Craiova

— Mă tem, domnule Ioanid, că mesajul de dragoste pe care am dorit să vi-l aduc din țară, nu mai constituie o noutate pentru dumneavoastră. E suficient să răsfoiesc acest vraf de scrisori, ca să-mi dau seama.

— Da ... După apariția cărții, am primit nenumărate mesaje. De la cunoscuți, dar și de la necunoscuți. Fie că mi-au aflat adresa de aici, din München, fie că au scris, pur și simplu : „Radio Europa Liberă". Se pare că a avut ecou...

— Este, fără îndoială, ceea ce se numește un best seller. Gîndindu-ne, însă, la subiect — tinerețea dumneavoastră petrecută în pușcăriile comuniste din România, ar fi fost mai bine să nu aveți ocazia s-o scrieți.

— Sigur, acum cînd știu cum este — mă refer la anii de pușcărie — parcă n-aș mai lua-o de la capăt. Dar, este totuși o experiență nemaipomenită care, mă conving pe zi ce trece din ce în ce mai mult, le lipsește multora.

— Ați afirmat că, inițial, în gîndul dumneavoastră n-a fost să scoateți o carte.

— Nu. Prima mea intenție a fost să reconstitui numele diverșilor oameni cu care am stat prin închisori și am făcut treaba asta pe îndelete. Sigur, de unii mi-am adus aminte imediat. Cu alții a fost mai greu: aveam figurile și nu reușeam să le stabilesc numele. În cele din urmă am luat-o metodic. I-am făcut chiar să rîdă pe colegii de la radio. În timpii morți dintre emisiuni — mai ales noaptea — am început să studiez cartea de telefon a Bucureștiului. Unele nume erau tocmai cele pe care le căutam. Altele mi le-au sugerat pe cele uitate. Așa am reconstituit acele sute de nume cuprinse în volumele apărute. Întîmplările ar fi fost mai greu de uitat. După ce am întocmit lista asta, mi-am zis : „Ce-ar fi să-i împart pe oamenii ăștia pe pușcării, așa cum i-am întîlnit?". „Am făcut și asta, după care m-am gîndit s-o iau încet și să povestesc tot ceea ce știu despre fiecare. Jumătatea asta de revoluție din România — cum îi zic eu — m-a surprins cu continutul definitivat al celor două volume care au apărut deja și cu jumătate din al treilea. Le dădusem la legat și mă pregăteam să le trimit la Biblioteca din Freiburg, să rămînă în chip de arhivă, cu speranța că, poate, cineva le va cerceta odată și se vor mai găsi și alții să scrie cîte ceva. Nu m-am gîndit nici o clipă să le public, deși cei care știau cu ce mă ocup mă tot îndemnau s-o fac. După Revoluție, m-au convins că trebuie s-o trimit în România. Am expediat-o așa cum era și a ieșit ceea ce a ieșit. Îmi pare bine c-a produs un efect și trag nădejdea că va încuraja și pe alții dintre foștii mei colegi să astearnă pe hîrtie ceea ce au trăit.

— Pentru că ați adus vorba de colegi : despre unii vorbiți cu respect și căldură, altora le faceți un portret nu tocmai vrednic de admirație. Ați primit semne de la cei la care vă referiți în carte ?

— Am primit. De unii nu mai știam nimic. Sigur, nu mi-au scris cei pe care i-am ... „încondeiat". De altfel, nici nu văd ce ar fi putut să facă. Să

SĂPTĂMÎNA TEATRALĂ

COMEDII — COMEDII

E sezonul lor — cel puțin la teatru. Premiere ori reluări, lumea intră din nou cu plăcere la spectacole. Și nu numai în week-end, ceea ce e îmbucurător. **Fazanul** și **Colivia de nebune** se situează în topul succeselor recente. **Burghezul gentilom**, mai bătrîn cu doi ani, nu se dă nici el bătut. Ține afișul cu brio, fără semne de oboseală.

FAZANUL
la Teatrul Mic

... are savoarea comediei bulevardiere franceze scrisă de un Feydeau mai puțin inspirat ca la ingeniosul său **Purice în ureche**, dar spiritual ca replică, ofertant ca situații, încurcături spectaculoase. Foarte amuzant ca farsă jucată unui Cassanova profesionist (Dan Condurache) și altora amatori (Mihai Dinvale și Eusebiu Ștefănescu) de către femei inteligente întrate și ele — pînă la un punct — în jocul răzbunării pe infidelitățile bărbaților. Diana Lupescu revine pe scenă cu vervă și aplomb, fermecătoare în rolul defensiv-agresiv al credincioasei Luciennei; Maria Ploaie îmbină cu grație și feminitate ironia și patima față de trădător iar Dana Dembinski compune un strălucit melanj anglo — franco — autohton (ca temperament) întru recucerirea amantului pierdut. Regia lui Emil Mandric, atentă mai ales la ritmul galopant al scenelor burlești, l-a lăsat pe interpretul „fazanului", Dan Condurache, să-și etaleze o mimică excesivă, șarjîndu-și vulgar personajul.

COLIVIA CU NEBUNE
la Teatrul de comedie

Foarte îndrăzneț în alegerea unei comedii de cabaret cu pederaști în travesti — comedie care a făcut multă vîlvă la Paris, scrisă de Jean Poiret și preluată într-un film de succes — regizorul Valeriu Moisescu conduce cu măsură și eleganță,

Monștri sacri. Leopoldina Bălănuță și Mitică Popescu

„Fazanul", cu Mihai din Vale și Dan Condurache

printre atîtea tentații ale vulgarității, acest spectacol „incendiar" pentru gusturile conservatoare. Oscilînd între un lejer spectacol comercial și unul de valoare și subtilitate analitică, acest exemplu e grăitor pentru felul în care nu există tabu-uri în a aduce pe scenă orice are legătură cu omenescul (chiar anormal) — cu condiția ca bunul gust, talentul și autocenzura să funcționeze. O hazlie dar și amară răsturnare de principii ale moralei curente (cuplul de homosexuali consideră anormală cealaltă lume, dinafara coliviei lor rozbonbon) nu-ți mai lasă timp, datorită vervei neobosite a interpreților, să reflectezi și asupra demersului psihologic întreprins de autor. Cu talent și ingeniozitate, cu o tehnică a comicului remarcabilă, arareori depășind măsura de aur, își compune Cornel Vulpe partitura dificilă a travesti-ului. Mai discret — parcă ușor jenat de situație și ca interpret nu doar ca personaj — Iurie Darie își păstrează în orice împrejurare, oricît de licențioasă cerută de rol, o distincție a umorului și o rigoare de mare domn. Cu multă culoare în travesti-ul său, Marian Rîlea. Se înscriu cu brio pe linia comediei burlești Iarina Demian, Petrică Nicolae, Gheorghe Dănilă, Victor Yila și alții. Superba risipă de fantezie scenografică e semnată de Doina Levința.

ALICE MĂNOIU ■

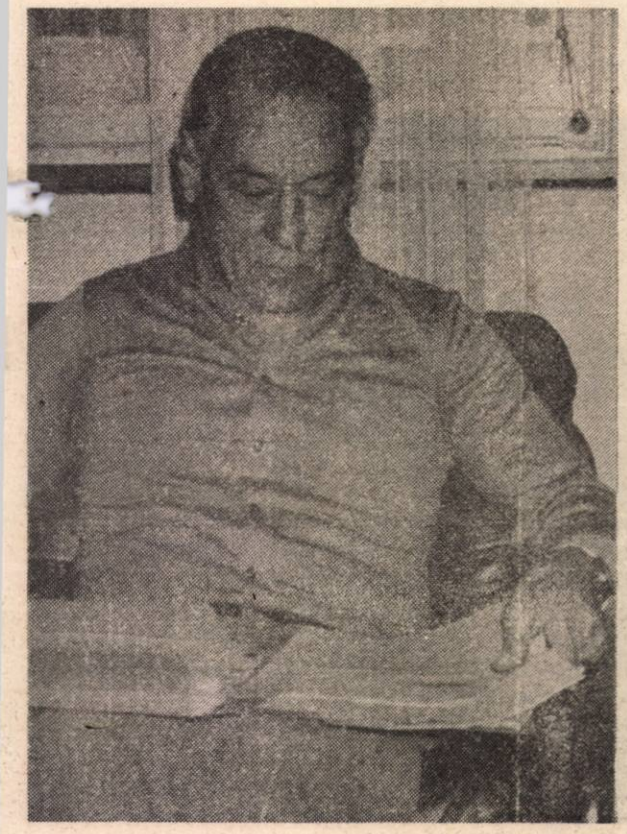

• Nu m-am gîndit niciodată să tipăresc o carte
• Avem de-a face cu o lume de nebuni
• Memoriile acestea au fost o obsesie pentru mine

— Cum vi se pare că evoluează, din acest punct de vedere, lucrurile în România ?

— E ceva care a început dar nu s-a terminat. Convieţuirea în aceeaşi lume a două categorii de oameni cum au fost cele din România, este de neînţeles. Ideea că un fost deţinut politic poate trăi şi se poate întîlni pe acelaşi trotuar cu un Nicolski, are ceva anormal. Atîta timp cît sînt liberi şi unul şi altul, că fostul deţinut poate sta faţă-n faţă cu cel care l-a schingiuit, iar acesta din urmă e la fel de arogant şi sigur pe el, înseamnă că avem de-a face cu o lume de nebuni. Si în Germania este o întreagă istorie legată de Stasi, cu toate dosarele care apar. Dar aici se ţine seama de ele, ceea ce în România nu se întîmplă.

— Un motiv în plus ca toţi cei care au cunoscut adevărul legat de vechiul sistem să-l dezvăluie pînă la ultimul amănunt. Un motiv pentru care continuarea cărţii dumneavoastră este atît de aşteptată în România.

— Am trimis Editurii **„Albatros“** ultimele pagini ale celui de-al treilea volum care cuprinde cei cinci ani petrecuţi în închisoarea de la Piteşti. Sper să apară într-o lună sau două. Dar, de pe acum sînt îngrozit de ideea că vor începe să mă întrebe cu toţii despre volumul IV.

— De ce ?

— Eu avansez greu. N-am obiceiul scrisului. Nu pot să sufăr să scriu şi n-am scris în viaţa mea, nici măcar scrisori. Memoriile astea, însă, au fost un fel de obsesie pentru mine. Simţeam că trebuie să le aştern pe hîrtie, simt că trebuie să le termin.

LIANA TATOS

intre într-o polemică în care, oricum, ar pierde ? Ştiu bine că nu sînt singurul martor al ticăloşiei lor. De altfel, eu nici nu-i consider foarte vinovaţi. Majoritatea au fost doar prea slabi ca să reziste. Sistemul care i-a împins la degradare a fost anormal. Asta am încercat să arăt în carte. „Memorialul durerii“ realizat de doamna Lucia Hossu-Longin — pe care l-am văzut pe videocasete — sugerează acelaşi lucru. Iar motivul pentru care au produs o atît de vie impresie este dorinţa de a se afla, de a se spune adevărul şi de a se face ceva.

DOCUMENT

Cum s-a ridicat Casa Poporului ?

Primele mărturii halucinante despre cea mai importantă „ctitorie“ ceauşistă

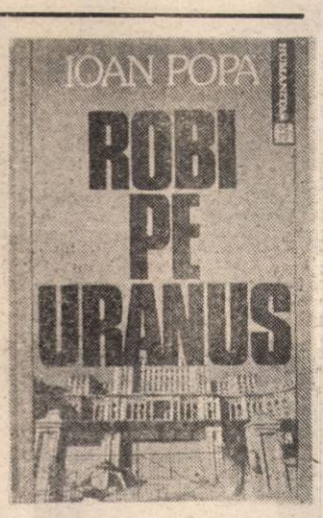

Prin recenta apariţie a volumului-document ce poartă semnătura ofiţerului M.Ap.N. Ioan Popa, Editura „HUMANITAS“ reuşeşte să întredeschidă copertele celui mai întunecat „dosar“ al ultimului deceniu de coşmar comunist în România : „epopeea“ Casei Republicii.

Marcată de fluenţă şi dinamism, aplecată cu evidenţă spre stilul jurnalistic, mărturia fostului locotenent, cooptat la ordin în universul concentraţionar de pe „platforma Uranus“, constituie primul gest direct şi concret în direcţia restabilirii adevărului, a reabilitării morale a armatei, terfelite la nesfîrşit de ambiţiile megalomanice şi pornirile discreţionare ale fostului „staff“ comunist.

Tulburătoarea depoziţie cuprinsă în volumul „Robi pe Uranus“ atinge — pe lîngă valenţele unei scrieri bine conduse — consistenţa unui rechizitoriu îndelung aşteptat. Recursul la memorie propus celor ce au supravieţuit infernului din aşa-zisul „şantier“ se sprijină pe argumente clare. Sînt prezentate date concrete, nume, grade (despre care trebuie să acceptăm umilinţa de a le descoperi mai mari după decembrie 1989 !), episoade cutremurătoare, consumate la limita subumanului şi iraţionalului. „Istoria“ celui mai mare edificiu monobloc de pe Pămînt (despre care se ştie că întrece ca grandoare pînă şi Pentagonul !) „transpiră“, iată, în sfîrşit. Ceea ce cu toţii intuiam poate de o bună bucată de vreme, s-a dovedit doar o simplă subevaluare a întregii tragedii, trecute în spaţiul ororii şi neverosimilului. Secvenţele incriminatorii derulate pe parcursul lecturii, dezvăluirile marcate pe alocuri poate de un plus de patetism, refac laolaltă parte din fizionomia schimonosită a dictaturii.

Zecile de miliarde de lei ai vremii au fost îngropate la temeliile Casei Republicii odată cu nenumăratele trupuri ale soldaţilor sau „concentraţilor“ trecuţi neştiuţi în nefiinţă. Lagărul celor cîtorva zeci de mii de „robi“, promiscuitatea morală a politrucilor şi ofiţerilor superiori din comandamentul „şantierului“, bolile, nesomnul, bulimia ajunsă în pragul demenţei, suprimarea violentă a ori ărui semn de personalitate, delaţiunea şi bestialitatea — iată reperele „fierbinţi“ ale acestei confesiuni halucinante.

Prin noua sa prezenţă în sfera editorială, Ioan Popa conturează răspicat în paginile sale un nou cap de acuzare deschisă pentru iminentul proces al comunismului. Pe lîngă faptul de a fi un preţios atu documentar, „Robi pe Uranus“ promite — ce paradox ! — să devină un best-seller.

CRISTIAN PAVEL

*) IOAN POPA — „ROBI PE URANUS“, Editura „HUMANITAS“, Bucureşti 1992, 175 lei/exemplar.

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

Slavă domnului, numai de filmul poliţist nu ducem lipsă! Unde te-ntorci, ba o răzbunare în stil „Steele“, nu e un joc gratuit de cuvinte, ba femei periculoase ce-şi pun pielea (şi ce piele !) la bătaie ca să asigure celor interesaţi rezerva pentru transplanturi, ba un joker pe urmele unei misterioase suite de crime... Sîntem în plină invazie de Kung-Fu, karate, comploturi mafiote şi răpiri stranii. Dar s-o luăm pe rînd.

Răzbunarea lui Steele (S.U.A., 1987)

Premieră ce ţine de două săptămîni afişul la „Patria“. Schema subiectului e simplă, complicate sînt doar trecerile de la amiciţie la ură, dispreţ sau interese deloc curate între americani — foşti combatanţi în Vietnam — şi vietnamezi deveniţi, din foşti adversari, complici pe frontul traficului cu droguri, femei şi alte rele. Există chiar şi un general (Soong), al cărui fiu, în loc să-şi răzbune tatăl ucis, o apucă pe căi lăturalnice, dar bănoase. În schimb, un american de nădejde, John Steele, al cărui bun prieten vietnamez fusese ucis chiar de compatrioţii lui corupţi, jură să se răzbune pe Tigrul negru şi a lui ceată asasină. O răzbunare solitară amintind de cea a comisarului Cattani. Să fie chiar atît de contagioasă reţeta incoruptibilului făcător de dreptate ?

Femei periculoase (S.U.A., nu se specifică anul)

Acolo unde nu reuşesc bărbaţii intră în acţiune farmecele preafrumoaselor amazoane moderne. „Film de aventuri“, ni-l anunţă reclama şi într-adevăr sirenele îşi fac apariţia pe o insulă, toate bine antrenate în tehnica infailibilă a karatelor, dar mai ales a ademenirii tinerilor viguroşi către un scop mai rentabil decît amorul. O doctoriţă specialistă în transplanturi asigură bătrînilor miliardari recuperări spectaculoase. Şi totul într-o ambianţă exotică, pe o insulă izolată, cu atrăgătoare Circe (care o fi pluralul acestui nume ?). Mai abil decît Ulisse, detectivul american va şti să atragă el în cursă (sentimentală) una din sirenele periculoase. Love story simpatic, în Malvine, pe fundal de mare şi bancă de organe. Original, în fine.

Jocker (Germania, 1987)

Ei, da, cînd intră în scenă şi doi actori de marcă, precum Michael York (interpret al unor mari filme, printre care rolul

lui Tybalt în **Romeo şi Julieta** lui Zefirelli, în **Accidentul** lui Losey sau **Cabaret** de Bob Fosse) şi Elliot Gould (mai productiv în comedie, dar bun şi el pe schema poliţistă), filmul se urmăreşte cu mai mult interes. O povestire (tot cu detectivi — cum altfel ?), dar realizată cu oarece acuitate a observaţiei psihologice şi un suspens ce derivă nu atît din spectaculoase urmăriri cît (şi) din atente descifrări lăuntrice. Film german lucrat meticulos, inspirat dintr-o povestire de Martiner Fills, care asigură adaptatorului Peter Patzak o construcţie epică mai consistentă. Un medic misterios şi foarte abil jucat cu discreţie şi subtilitate de fostul d'Artagnan Michael York. De astă dată, fundalul e cenuşiu şi trist, portul Hamburg deschis traficurilor de tot soiul. Ce s-ar face inventatorii de intrigi cinematografice fără ele ?

A. M.

Premiile „COSTACHE NEGRI“

Intr-o vreme în care puţine persoane (şi cu atît mai puţine instituţii) se îngrijesc de stimularea creaţiei artistice actuale, să acorzi premii pentru poezie şi, mai ales, pentru debut în literatură, pare, dacă nu un lux, o întreprindere de-a dreptul temerară. Cei care au avut curajul s-o facă sînt membrii Societăţii Scriitorilor „Costache Negri“ din Galaţi. Începînd cu această ediţie se vor instaura patru categorii distincte de premii literare. Cei propuşi, de această dată, să intre în competiţia pe care o va arbitra un juriu echilibrat şi competent, sînt următorii scriitori : — la premiile pentru poezie : Simon Ajarescu (volumul său se intitulează „Metaintîmplări“), Ion Chiric (cu „Meditaţii pe o sferă“), Sterian Vicol (cu „Vindecare în păcat“), Maria Petra (cu „Leac pentru iluzii“), Petre Manolache (cu „Descrierea sufletului“), V. Sterom (cu „Umbre pe faleză“) ; — la premiile pentru proză : Constantin Vremuleţ (cu un volum care deja a polarizat atenţia opiniei publice, intitulat „Castelul de papură“), Mircea Vasiliu (cu „Între două lumi“), I. Brandabur (cu „Cîndva“, demult“), Octavian Enicescu („Hariaşa şi satul“), D. Starcu (titlul : „Întemeierea“), M. Ionescu (titlul : „A patra punte“) ; premii pentru debut în poezie : Ion Potolea („Domn cu joben“), Marin Mârza („Ieşirea din încercuire“), Ilie Z. Pleşcan („Aparenta linişte“), Virgil Ţigănuş („Semn de cimp“), C. Ghiniţă („Chemarea scorpionului“), C. Gherghina („Toamna patimilor după Matei“) ; — premii pentru debut în proză : V. Datcu („Singurătate în tranzit“), Violeta Ionescu („Vulnerabila uitare“). Sperăm că Premiul Societăţii Scriitorilor „Costache Negri“ se va constitui, în viitor, într-o instituţie solidă cu gir de valoare, acordarea sa devenind un inconfundabil semn al notorietăţii. (Mihail Gălăţanu).

Ce ochelari ne vin bine...

Ei trebuie să fie stabili, eleganți dar adaptați geometriei faciale

Fața triunghiulară, osoasă, având pomeții vizibili, cere ochelari-fluture cu rama de sus

ilată și cea inferioară subțire. Se recomandă culorile închise: castaniu, beige, teracot.

Fața rotundă se potrivește cu ochelari mari, excentrici, de preferință cu rama subțire. Pentru blonde se recomandă culo-

rile vii, deschise. Lentilele în colțuri ajută la corectarea rotunjimilor supărătoare.

Fața pătrată: ochelari mari cu ramă subțire. Culorile pastel vor îngusta chipul. Femeile cu această fizionomie sînt sfătuite

să utilizeze roșul aprins pentru buze și obraji, mai ales dacă aleg rame cu dimensiuni reduse.

Fața ovală se potrivește cu orice tip de ochelari, indiferent modelul sau dimensiunile. O indicație totuși pentru doamne și

domnișoare. Dacă aleg rame subțiri, vor folosi cu economie fardul de pleoape și creionul de buze.

Cunoscutul slogan "Drang nach Osten" ("Mișcarea spre est") e pe cale de a deveni "Drang nach Westen". Fotografia prezintă un grup de emigranți de etnie germană, așteptînd pe aeroportul din Moscova avionul care îi va duce la Frankfurt. Ei fac parte din cei peste trei milioane de etnici germani, surghiuniți de Stalin în ținuturile Volgăi și care speră să se stabilească în țara de unde au fost colonizați cu sute de ani în urmă. La aceștia se adaugă un milion de iugoslavi, 500 000 polonezi, 100 000 baltici, 100 000 bulgari. În așteptare sînt și țiganii din est: două milioane, aflați în România, ar fi gata să năvălească în Austria și în Germania dacă ambasadele respective le-ar acorda vize de intrare.

...și iată unde îi găsim

OPTINOVA

Faptul că trăim în plină civilizație a privirii și a imaginilor este deja o axiomă. Privim, și sîntem priviți, cu ochiul liber sau ajutat de ochelari. Sau mai nou, de lentile de contact. Ochiul uman, acest miracol anatomic prin complexitate și rafinament este supus, din păcate, ca orice alt organ, uzurii, deteriorării și îmbolnăvirii. În slujba ochilor noștri acționează și firma OPTINOVA, cu sediul la New York, condusă de dl. SAMUEL SHLOMOVITZ, cetățean american de origine română. OPTINOVA se află în rîndul celor mai mari firme de profil din lume (pe primul loc situîndu-se firma BAUSCH LOMB din S.U.A.) și funcționează în mai multe țări, printre care recent și în România. Societatea româno-americană OPTICA SRL este o filială a firmei OPTINOVA și a debutat la București la sfîrșitul anului 1991 prin deschiderea a două magazine specializate (alte magazine urmînd a fi deschise anul acesta în țară), unul pe Splaiul Unirii nr. 3 (telefon 31.35.22) și altul pe Splaiul Independenței nr. 17 (telefon 12.07.28), avînd fiecare cabinete medicale, laboratoare pentru montaj ochelari și o linie de fabricat lentile. Domnii SAMUEL SHLOMOVITZ și ADI MILSTEIN ne informează că serviciile oferite implică o înaltă specializare medicală. Cabinetele și laboratoarele sînt dotate cu tehnologie ultramodernă necesară diagnozei optice și confecționării rapide și eficiente a oricărui tip de lentile la comandă individuală.

Noutate absolută: în cursul lunii aprilie OPTINOVA va pune la dispoziția românilor faimoasele lentile de contact, cunoscute de noi doar din filme. Evident, ne-am concentrat tirul întrebărilor asupra acestui din urmă subiect.

— Domnule doctor Ion Bănacu, vă rugăm să faceți cunoscut cititorilor noștri avantajul lentilelor de contact față de ochelari. Ce categorie de pacienți, medical vorbind, este cea mai indicată să recurgă la lentile de contact?

— Avantajul este enorm. Lentilele de contact cu efect optic dau o vedere incomparabil mai bună decît ochelarii. Nu toți pacienții au indicația de a purta lentile de contact. Sînt afecțiuni care nu permit purtarea lor, cum ar fi glaucoame, conjunctivite, blefarite etc. Nu se recomandă pentru viciile mici de refracție ca hipermetropia de 2—3 dioptrii, astigmatismul, presbiția. Cei mai avantajați sînt miopii. Sînt indicate, de asemeni, pentru cei care au fost operați de cataractă și nu li s-a făcut implant cu cristalin artifi ial pentru recăpătarea vederii binoculare, pentru cei cu anizometropii (la un ochi au 6—7 dioptrii iar la celălalt ochi vederea este normală). La aceștia din urmă s-a constatat că nu se pot prescrie ochelari la care diferența de valoare dioptrică să fie mai mare de 2,5—3 dioptrii, pentru evitarea fenomenului de anizoiconie (diferență de imagini recepționate de ambii ochi la nivelul reierului).

— Lentilele de contact sînt transparente? Din ce fel de material sînt confecționate? Se poate plînge cu lentile de contact?

— Da, se poate plînge cu lentile de contact. Toate lentilele de contact sînt transparente și sînt făcute din material plastic, avînd aspe tul unei pelicule gelatinoase. Viața unei lentile de contact este limitată, ea nu poate depăși 1—2 ani. Pe parcursul folosirii lentilelor de contact (durata de folosire permanentă nu poate depăși o lună), trebuie păstrate anumite condiții de igienă prin respectarea normelor de sterilizare și întrebuințare a acestora. Fiecare pacient va primi odată cu lentilele și soluția de sterilizare cu indicațiile de rigoare. Trebuie spus că toți cei care urmează să poarte lentile de contact trebuie să aibă abilitatea de a și le pune și a și le scoate, ținînd cont de cele arătate mai înainte. Există subiecți care nu tolerează lentilele de contact. De aceea, înainte de a le prescrie se face o testare a individului la toleranța față de acest material plastic.

— Cînd veți demara această activitate de vîrf? Ce preț vor avea lentilele de contact?

— Așteptăm să sosească la București la începutul lunii aprilie o echipă de specialiști de la firma BAUSCH LOMB din S.U.A., care va pregăti personalul nostru medical, urmînd ca în scurt timp să începem activitatea.

Prețul variază în funcție de calitatea lentilei și durata de folosire permanentă sau limitată. Lentilele de contact pentru vedere vor costa în jur de 15.000 lei iar cele cu efect estetic vor fi de 2—5 ori mai s umpe datorită gradului lor de dificultate în procesul de fabricare, de aceea nu le vom aduce decît la cerere, adică pe bază de comandă specială.

— Ce procent reprezintă în lume adepții lentilelor de contact față de cei ai ochelarilor? Ce loc ocupă în acest procent femeile?

— La noi în țară numărul purtătorilor de lentile de contact nu depășește cîteva zeci de mii, însă în lume cifra depășește zeci de milioane. Femeile se situează pe primul loc într-o proporție de 80%.

EUGENIA VASILE

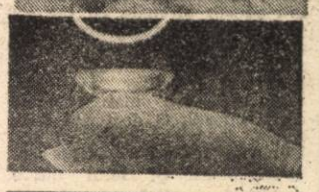

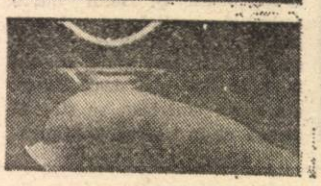

Madonna şi bărbaţii ei de o oră

De ani de zile Madonnei îi place să străbată străzile New York-ului sau Los Angeles-ului, instalată comod în maşina sa cu geamuri negre.

Colindă prin cartierele portoricane, ochește pe cîte un bărbat care îi place, după aceea oprește maşina şi îl invită înăuntru pentru o plimbare în doi. După ce-şi satisface poftele, îşi lasă invitatul la primul stop roşu şi îi strecoară, pentru osteneală, o bancnotă de douăzeci de dolari... Madonna pare a fi nesăţioasă.

I se întîmplă adesea să culeagă de pe stradă mai mulţi bărbaţi deodată. Bineînţeles, în general, odată ajunşi în maşină, ei o recunosc, dar puţin îi pasă de faptul că aceştia ar putea povesti ce li s-a întîmplat pentru că, gîndeşte ea, nimeni nu va crede.

Într-o seară, în timpul unui concert al formaţiei „WHO" a ochit una din „gorilele" grupului şi a invitat-o în maşina sa din parcare. Madonna i-a arătat o duzină de prezervative, cerîndu-i să-l aleagă pe cel preferat. Vreo şaizeci de minute mai tîrziu, cînd se întorcea pentru a participa la finalul show-ului, iar bărbatul îşi relua postul.

Dar, după opinia unor prieteni ai Madonnei, ea nu ia întotdeauna măsurile absolut necesare pentru amanţii săi de-o oră, aceasta fiind cauza numeroaselor certuri cu soţul ei, Sean Penn. Cunoscînd trecutul scandalos al soţiei sale şi ghicind că îl înşală cu oricine, Sean Penn i-a cerut cu insistenţă să facă un test SIDA, ceea ce ea a refuzat. Încordarea între Madonna şi soţul ei a crescut de-a lungul căsniciei şi a atins punctul culminant într-o seară oribilă.

După ce i-a tras o chelfăneală zdravănă, Sean Penn a legat-o de pat şi a supus-o unor violenţe sexuale pentru care, dacă ea făcea plîngere ,l-ar fi dus în spatele gratiilor. Dar nici unul nu a pomenit niciodată despre acest incident.

La Los Angeles mai circulă un zvon ; întorcîndu-se acasă mai devreme ca de obicei, Sean ar fi găsit-o pe soţia sa în pat cu Sandina Bernhard, o actriţă cunoscută pentru lesbianismul său. Din acel moment, Sean Penn a ieşit din viaţa Madonnei, care putea fi văzută în acea perioadă în cluburile pentru lesbiene, însoţită de noua sa prietenă.

Madonna afişează din ce în ce mai mult pasiunea-i obsedantă pentru Marilyn Monroe ; şi pentru a face şi mai puternică asemănarea ,a hotărît să-l cucerească pe John Kennedy jr., fiul preşedintelui asasinat, care a avut o iubire devoratoare şi secretă — la vremea aceea — pentru Marilyn. A-l aduce pe John Kennedy jr. în patul său nu era greu deloc, acesta avînd renumele unui „Don Juan". Madonna avea, totuşi ,o duşmancă feroce în faţă : Jackie Onassis, pe care n-o încînta deloc să vadă cum istoria tatălui se repetă cu fiul. A făcut tot ce i-a stat în puteri să împiedice idila, dar zadarnic! Jackie Onassis afirmă că singurul lucru în favoarea acestei femei este acela că, se ştie foarte bine, „nu aleargă după John pentru avere şi celebritate, fiind de zece ori mai bogată şi mai celebră decît el".

Obsesiile sexuale ale Madonnei au rădăcini vechi. Copil fiind, se juca într-un fel aparte cu păpuşile.

„Petreceam ore în şir făcîndu-i pe Kan şi Barbie să se sărute", afirmă ea într-un interviu.

La călugăriţe, ea le scandaliza ridicîndu-şi fustele şi arătînd băieţilor desuurile. Trecerea prin ceastă şcoală catolică a marcat-o puternic. Deşi comportamentul dezminte acest lucru, Madonna este de un catolicism fanatic, fiind fascinată de Christos, despre care spune că este primul bărbat gol care i-a fost arătat şi pe care nu l s-a cerut să-l adore.

Versiune de
MANUELA VASILIU ■

Pentru doamne şi domnişoare

Constatăm cu plăcere că în ultima vreme am zărit multe femei bine îmbrăcate. Aceste transformări vizibile care au apărut în vestimentaţia feminină sînt rezultatul neîndoielnic al prefacerilor pe plan social care s-au petrecut în ţară. Că trăim o epocă instabilă, plină de frămîntări o dovedesc coexistenţa de stiluri, fluctuaţia în lungimea fustelor etc.

În toată această vînzoleală a căutărilor apare o certitudine : dorinţa femeilor de-a fi în pas cu moda, de-a fi elegante. Distincţia se impune căci e bine ştiut că moda înseamnă ce se poartă, iar eleganţa cum se poartă. Ambele deziderate par a fi cam greu de atins şi ceea ce vedem pe stradă reprezintă o dovadă clară. Este adevărat că sînt multe femei bine îmbrăcate, dar mai există categoria celor care au lucruri de calitate, moderne, însă combinate la întîmplare sau nepotrivite cu ora. Deoarece nu putem trăi în afara modei, oricît de surprinzător ar părea acest lucru, este bine să se ştie cîteva lucruri :

- *nu loviţi prea tare în economiile familiei încercînd să fiţi în pas cu moda ;*
- *luaţi din modă doar ceea ce vi se potriveşte, fiind atente la croială, la alegerea culorilor ;*
- *evitaţi culorile care se asortează greu atunci cînd este vorba de piese de rezistenţă din garderoba dv. ;*
- *nu cumpăraţi ţesături de proastă calitate ;*

Cînd cumpăraţi un lucru puneţi-vă, în permanenţă, cel puţin două întrebări : 1)cînd îl veţi purta ? 2) cu ce se va asorta ?

Elena

MEGAMIX

● **C&C MUSIC FACTORY au fost marii cîştigători la a 19-a ediţie „American Music Awards". După un an în forţă, „Fabrica de muzică" a cîştigat cinci din cele şase trofee pentru care au fost nominalizaţi. Un singur premiu le-a scăpat — „Best Pop Album", revenit fără drept de apel lui Michael Bolton. Vedeta feminină no. 1 a Americii la categoria „pop" a fost Paula Abdul, iar Mariah Carey a cîştigat trofeul la secţia „soul rhythm". La categoria grea, „Heavy Metal", campioni au fost „Guns'n Roses", iar „Metallica" au luat acasă premiul pentru cel mai bun album.**

● **In Marea Britanie, trofeele „British Awards", decernate în ianuarie 1992 la „Hammersmith Odeon" în Londra, au revenit după cum urmează : Seal — trei premii pentru „Cel mai bun interpret britanic", „Cel mai bun album" şi „Cel mai bun video-clip" ; Lisa Stansfield — vedeta feminină no. 1 ; Beverly Craven — no. 1 în categoria nou-veniţi, grupul Queen — cel mai bun disc-single („These are the Days"), iar KLF, la egalitate cu Simply Red — cel mai bun grup britanic. Aici însă povestea a fost cu... cenuşe. KLF au creat un adevărat haos la spectacolul de gală, preluat în direct de BBC, unde au interpretat împreună cu trupa Extreme Noise Terror, varianta trash a succesului „3 a.m. Eternal". Deşi la repetiţii fuseseră supravegheaţi atent de avocaţii BBC şi avertizaţi să renunţe la planul lor de a împroşca publicul cu sînge, imitaţii apăreau grave implicaţii legale, Bill Drummond şi Jimmy Cauty au introdus şi alte elemente-surpriză, masacrînd o oaie chiar pe scenă, sub ochii uimiţi ai protipendadei. Oripilat de acest „spectacol", celebrul compozitor clasic George Solti, invitat de onoare, a părăsit sala. După multe insistenţe din partea oficialilor, a fost convins să-şi reia locul.**

● **Un alt băiat rău al scenei, BOY GEORGE, a declanşat o adevărată bătălie în timpul concertului din oraşul Dallas. Enervat pe sistemul de sunet, el a oprit spectacolul şi s-a adresat astfel mulţimii : „Deveniţi vicioşi şi cereţi banii înapoi". Sute de sticle de bere au început să zboare prin aer şi au trebuit chemate maşinile şi elicopterele poliţiei pentru a se face ordine.**

● **MADONNA este în prezent foarte bine clasată în „TOP 10 Boring Institute", o listă anuală cu cele mai plictisitoare celebrităţi americane. Fondatorul institutului, dl. Alan Caruba, i-a prezis vedetei că în anii '90 farmecul ei va dispărea, cu cît îşi va expune mai mult principiile despre viaţă. În clasamentul respectiv, mai apar : Arnold Schwarzeneger, Julia Roberts, familia Jackson, Elizabeth Taylor. Nu prea avem semnale în ceea ce priveşte activitatea muzicală a Madonnei, în schimb este confirmat noul rol în filmul „Body of Evidence", un „erotic thriller" ce explorează zona obsesiei sexuale. Filmările încep în aprilie în Oregon.**

● **Exact în aceeaşi zi, grupul „THE CURE" va scoate pe piaţă noul LP intitulat „Wish". Albumul a fost imprimat la studiourile „Manor", în Oxford şi va apare sub marca „Fiction". Conţine 12 titluri, dintre care primul a ieşit deja în luna martie, în variantă single. Este un eveniment îndelung aşteptat de fani, întrucît ultimul LP al trupei datează din 1989. Este vorba de „Desintegration".**

● **Actualmente no. 1 în topul 50 britanic, cu cîntecul „Stay", grupul SHAKESPEARE's SISTER, avînd-o în componenţă pe ex Banannarama Siobhan Fahey, lansează un nou album. — „Hormonally Yours". După „Stay", un alt succes de top va fi promovat de pe acest album. Titlul său : „Goodbye Cruel World".**

Mircea ZANE ■

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane – aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avîntat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care păseau pe acel pămînt. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

Pentru revista FLACĂRA, în exclusivitate de la Los Angeles

„La mine intri numai dacă te anunți la telefon"

— Numele de „Andreea" al magazinului e numele fetiței mele care are 17 ani și e de o vîrstă cu prăvălia.

— Doamnă Carmen Popa, cum v-a venit ideea să deschideți această galerie de modă? Aici, pe Beverly Bv.?

— Am avut o fabrică la New York și nu mi-a dat destule satisfacții; nu aveam relații cu publicul. Era o fabrică de tricotaje...

— De fapt, vă place moda, dar vă p...c și oamenii.

— Dacă nu-ți plac oamenii, nu poți să intri în afacerea asta. Galeria a luat o amploare la care nimeni nu se aștepta. O emigrantă care vine în Beverly Hills, cel mai select cartier din Los Angeles, începe practic de la zero și pornește o afacere care îi aduce milioane...

— De dolari.

— ...de dolari, bineînțeles, pare un lucru neobișnuit. Și totuși, pentru America e, citeodată, un lucru normal.

— Aveți o explicație pentru reușita dv.?

— Nu încă. Trebuie să ai ambiție și, desigur, și noroc... Sînt de acord că trebuie să ai și puțin noroc; dar toți românii care au venit în America și au muncit au avut și noroc.

— De cînd sînteți aici?

— Din septembrie 1969.

— Ce v-a determinat să plecați din România lui Ceaușescu, doamnă Carmen?

— Dorința de o viață mai bună.

— Visul vi s-a împlinit.

— Absolut.

— În această galerie nu poate intra oricine, ca într-un magazin obișnuit. Trebuie să fii anunțat telefonic.

— Aici intră numai clientele prăvăliei pe care ți le formezi de-a lungul anilor. Nu poate deveni cineva clienta mea peste noapte.

— Cum ajunge cineva clienta dv.?

— De obicei clientele se recomandă unele pe altele. Am de-a face numai cu o clasă de oameni care face parte din cele 6-7 procente din toată populația Americii. Ea este o categorie deasupra clasei de mijloc și e foarte bogată. Dacă nu faci parte din această categorie n-ai de ce să intri la „Andreea's". Prețurile sînt atît de mari încît ele te scot singure afară pe ușă.

— E cazul deci să plec.

— Numai o rochie de stradă e 500 de dolari; o rochie de seară e de la 1 600 de dolari în sus.

— Și este, înțeleg, o cinste pentru clientele dv. să spună: Această rochie am cumpărat-o de la „Andreea's".

— Cu alte cuvinte, de acolo de unde e foarte frumos dar și foarte scump.

— Arătați superb. Ați fost cumva manechin?

— Am fost manechin pentru fabrica mea, pentru rochiile mele, dar să fiu angajată de cineva să prezint moda și să mă plătească să fiu manechin — nu.

— Cum stați cu concurența? Vă e frică de ea?

— Concurența ajută la bussiness.

— Să ne depărtăm puțin de profesia dv. Cît legături aveți cu comunitatea românească de aici?

— Cei din grupul nostru, mai mult sau mai puțin, avem cam aceleași idei, aceleași gusturi. Însă nu ne putem apropia foarte mult de cei care au venit de curînd în America. Văd lucrurile complet diferit decît noi, cei care am venit în urmă cu 20 de ani.

—Adică?

— Cînd noi am ajuns la New York am zis: „America, te iubim". Cei care au venit în ultimii ani spun: „Voi îmi sînteți datori mie, fiindcă am venit la voi". Nu vreau să intru în amănunte și în banalități fiindcă n-are rost. Dar gîndesc altceva, complet, complet altceva.

— Ce anume?

— Și lor le-a fost foame cînd au venit aici și nouă ne-a fost foame; și am venit aici pentru o pîine, nu neagră, o pîine puțin mai albă la culoare. Dar încerci să găsești acea pîine tu singur, nu aștepți la altul să ți-o dea ție în mînă și apoi să spui: „Ți-o dau înapoi mai îrziu".

— Există o cheie a succesu lui?

— Cheie? Da. Să fii foarte ambițios și să muncești.

— Dar există și pierdere de sine prin succes?

— Succesul își cere sacrificiul său. Dar recompensa în satisfacții e așa de mare încît sacrificiile devin minore. E imposibil să spui „O, da, sînt prea obosită astăzi" sau „Îmi pare că săptămîna asta am lucrat, știu eu, 5 zile, mai bine lucram numai 4"... Cui îi place munca, la sfîrșitul săpămînii zice: „Vai, ce repede a trecut săptămîna asta"...

— Doamnă Carmen, cum reușiți ca gustul dv., care în mod firesc nu numai că s-a rafinat, dar, prin trecerea anilor, poate s-a mai și tocit în ceea ce privește noul, să-i împăcați și pe cei tineri și pe cei mai și pe cei vîrstnici în ceea ce privește vestimentația?

— Unele din ideile mele le primesc de la copiii mei; copiii te țin tînără. Ai un copil de 16 ani și vine cu o pereche de jeans rupți la genunchi...

— Nu sînteți șocată?

— Complet șocată. Dar peste un an, toată lumea poartă pantaloni rupți la genunchi. Întotdeauna trebuie să te uiți la generația care vine după tine. Cînd părinții mei aveau ceva de vorbit noi trebuia să ieșim din casă. Aici, în America stăm de vorbă despre politică, economie, căsnicie iar copiii sînt de față, ne ascultă.

— Se vorbește mult despre recesiune în S.U.A...

— Noi, din contra, am mărit volumul de vînzări, pentru că noi avem grijă de o anumită categorie de femei care sînt într-o anumită clasă. 9 din 10 prăvălii în care o pereche de pantaloni costa 20 de dolari, acum sînt falimentare. Tendința este ca America să se împartă în două clase: o clasă bogată și o alta săracă. Pînă acum ne-am bazat pe clasa de mijloc, dar azi tendința este de polarizare. Poate să se-ntîmple în ani de zile... dar se simte. E poate păcat, dar pămîntul se-nvîrtește, n-ai ce să faci, asta este.

GEORGE ARION

Doamna Carmen Popa îmbracă numai lume bună

— De România ce vă mai leagă?

— Foarte multe amintiri superbe, cele mai frumoase amintiri din viața mea.

— Avînd un asemenea magazin, chiar dacă n-ați fost manechin, trebuie să vă îmbrăcați cu mult gust, astfel încît simpla dv. prezență să impună, să atragă clientela...

— Am o prietenă proprietară a 5 magazine și niciodată nu trece să le vadă. Dacă te interesează numai banii, stai acasă, dai telefon și întrebi cum merg afacerile, da? Nu e cazul meu. Mie-mi plac și casa mea și copiii mei și toate dar cînd vin la prăvălie, asta-i casa mea.

Ultimele exemplare

Vreți să aflați cum a divorțat Corina Chiriac de Corina Chiriac și ce planuri de viitor are marea noastră cîntăreață? Ați dori să faceți cunoștință și cu alți reprezentanți de seamă ai comunității române din Los Angeles? V-ar interesa să știți cum au reușit ei în viață pornind de la zero? Vreți să cunoașteți diferențele dintre o găină capitalistă și alta comunistă?

Dacă toate acestea vă stîrnesc curiozitatea adresați-vă redacției noastre care vă poate încă oferi ultimele exemplare din suplimentul America, America (16 pagini, 10 lei.)

Jean Mazaré și „Express"-ul de Toronto

Biografia unui om poate fi interesantă, în ciuda faptului că individul n-are nimic interesant. „Caracterele accentuate", așa cum sînt definite în cărțile de psihologie, beneficiază aproape fără excepție de vieți care merită a fi povestite. Exilul românesc e plin de „biografii accentuate". E greu de găsit istorii liniare de tipul: a plecat, și-a făcut un rost, își vede de treabă.

Jean Mazaré e una din figurile cele mai populare și, cum se întîmplă adesea cu cei cunoscuți, mai enigmatice ale comunității românești din provincia canadiană Ontario. Pe vremea cînd era student la Belle Arte în București și se chema Ion Mazăre, biografia sa interioară a marcat un moment dramatic. Omul, pur și simplu, n-a mai putut suporta să gîndească una și să trăiască alta. Într-un tîrziu friguros de septembrie, cînd tocmai se reluau cursurile la Institutul „Nicolae Grigorescu", unde studia grafica, Ion Mazăre a înotat, vreme de cîteva ceasuri, spre un vas cipriot ancorat în largul Mării Negre. A izbutit să urce la bord și să se ascundă în cală. Chinuit de foame și spaimă a călătorit pînă la Haifa, unde a ajuns pe mîna poliției. Ar fi dorit să se stabilească în Europa, în Belgia sau Grecia, dar cum Canada a fost, pînă la urmă, țara care l-a primit și cum stăpînea suficient de bine limba franceză, a optat pentru Toronto, unde mediile francofone sînt bine reprezentate. A făcut mai multe meserii, între care și pe aceea de șofer de taxi, foarte frecventată de românii decișă să strîngă repede niște bani. Ideea lui Ion, devenit între timp Jean, era să continue studiile în arte, spre a putea preda desenul într-o școală. Acum are loc a doua mare mișcare neașteptată în existența sa: în martie 1976 întemeiază un ziar — „Toronto Expres" pentru cititorii de limbă franceză din zonă. Relatată în extenso, povestea vieții sale în acești ani are o logică clară: nevoia de afirmare într-o „țară nouă" unde există un ministru al multinaționalității deoarece Canada e o plămadă multinațională. Spusă într-o singură frază, istoria anilor '71—'76 e șocantă: un student român de la Arte își părăsește patria pentru a le oferi francezilor din Ontario, prin paginile unei gazete, patria pe care și ei tocmai au lăsat-o.

În 1981, la cinci ani de la apariție, o cercetare foarte documentată asupra periodicelor de o anume importanță în viața comunităților remarca faptul că „Express"-ul lui Jean Mazaré e un longeviv. În general, publicațiile scoase din ambiția unui om se nasc spre a dura puțin. În 1991, cînd l-am cunoscut pe domnul Mazaré în redacția săptămînalului său, se știe că afacerile au un curs bun și că situația pe ansamblu e stabilă. Altfel spus, ziarul de 18 pagini format mare în patru culori între „nevoile culturale și politice ale francofililor canadieni de toate originile" devenise un prieten al cîtorva zeci de mii de familii, un camarad pe termen lung.

Cred că e util pentru noi să cunoaștem cum se face o gazetă pe aiurea. Trebuie spus, mai întîi, că există sumedenie de apariții locale care, pe cetățeni, îi interesează adesea mai mult decît marile ziare cu difuziune în toată lumea. Cămașa e întotdeauna mai aproape de corp decît haina. Ca suprafață tipărită săptămînal, „Express"-ul e cît aceea consumată la noi în aceeași perioadă de un cotidian cu o sută de angajați, numai că redacția lui Jean Mazăre, de la șef la distribuție, e toată de 13 persoane. Redactorii au fiecare un birou, un fotoliu și un computer. Muncile sînt clare pe termen îndelungat. Pe ansamblu, textul scris ocupă numai 55% din suprafața paginilor, restul de 45% fiind reclamă. Nici un ziar nu poate supraviețui, dacă nu publică masiv reclamă. E semnificativ și cine plătește reclama: serviciile publice (20%), Air Canada (16%), buticurile francezilor (8,5%), restaurantele (10%). Editorialele lui François Bergeron, care contează ca reflex al opiniilor masei de cititori, se află întotdeauna în același loc în pagină și ocupă cam 10—15% din suprafața acesteia. Ele susțin patetic mica întreprindere particulară și „respingerea categorică orice intervenție a statului în afacerile private". E vorba deci de o tribună a particularilor într-o țară în care proprietatea e sfîntă și libera inițiativă cheia prosperității. De altfel, legea oricărui ziar e că acesta trebuie să se facă purtătorul de opinie al omului care-l cumpără, nu al gazetarului care-l scrie.

Și gazetarul e diferit de acela pe care ni-l imaginăm. Jean Mazaré, în luna cînd l-am cunoscut, își încheia săptămîna călare pe un escavator cu care săpa un lac pentru casa lui de la țară. Munca are o accepțiune foarte complexă în Canada și nimeni nu poate să spună exact care e treaba pentru care a fost creat. Un gazetar care-și construiește o mare sau un munte pentru nevoile familiei e ceva tot atît de [illegible] ca un poet care conduce camion sau un milionar care tunde peluza.

TUDOR OCTAVIAN

Fotbal

Vom muri şi vom vedea

Cîcătelea marele război al lumii — care război s-ar fi încheiat, cum opinează „Sportul românesc", în favoarea federaliilor, dar noi zicem că mai e mult pînă atunci, sau şi mai mult pînă departe — ar tulbura liniştea fotbalului nostru. Ei bine, iată că nu. Cel puţin campionatul îşi vede de-ale sale. Ca şi în etapa precedentă, oaspeţii şi-au tras 7 puncte, ceea ce pentru stilul nostru e ceva cam neobişnuit. Mai mult decît atît, s-a îmbunătăţit şi eficacitatea, de-această dată sărind de la 10 la 21 de goluri. Chiar dacă această a treia etapă a returului nu s-a ridicat, calitativ, la cine ştie ce cote, starea de suspans a plutit şi pluteşte în continuare mai ales în ceea ce priveşte subsolul clasamentului. Un merit incontestabil îl are, la acest capitol, al încurcării ţelor din zona nisipurilor mişcătoare, Dacia Unirea Brăila. Nu numai că a scăpat în doi timpi şi trei mişcări de această zonă, dar, prin victoria obţinută în dauna prietenilor, a complicat teribil lucrurile. Altfel spus, dacă pînă acum 3 erau echipele care jucau cu cuţitul la gît, iată că acestora (Corvinului, Bacăului şi celor de la A.S.A. Electromureş) li s-a adăugat şi F.C. Argeş. Lupta acestora, directă şi indirectă, va conferi viitoarelor etape sarea şi piperul actualului campionat. Dar pentru că returul e lung şi pentru că totul se poate schimba de pe o zi pe alta, adică de la etapă la etapă, să ne abţinem să facem pronosticuri. Dar nu ne putem abţine să nu deplîngem situaţia Corvinului, o grupare care a însemnat, totuşi, ceva pentru fotbalul românesc. Între jucătorii de altădată ai Corvinului şi cei de astăzi este o diferenţă uriaşă, dar nu şi între valoarea lor şi a fotbaliştilor de la celelalte echipe aflate în această zonă a suferinţelor. Cu o oarecare şansă, cea cuprinsă în zicala că ar fi bine să moară şi capra vecinului, Corvinul s-ar putea trezi în situaţia de-a fi egalată în clasamentul adevărului. Sigur că da, s-ar putea deduce că îi ţinem întrucîtva pumnii strînşi Corvinului. Chiar aşa şi este şi o facem în primul rînd pentru faptul că la Hunedoara există o şcoală de fotbal cum puţine sînt în alte oraşe. Este suficient să spunem că juniorii Hunedoarei şi-au adjudecat deja cîteva titluri naţionale la diverse categorii de vîrstă. Din aceşti juniori se pot ivi la orice oră cîţiva jucători precum Gabor, Klein, Mateuţ, Rednic, Andone, Petcu, Dubinciuc, Văetuş ş.a. Şansa lor şi implicit, a fotbalului nostru ar fi ca în clipa debutului la seniori aceşti tineri să debuteze pe prima scenă fotbalistică a ţării şi nu în cine ştie care echipă de divizie B sau C. Altfel, din alt punct de vedere, cei de la Corvinul n-au decît să doarmă aşa cum şi-au aşternut.

Cît despre ceea ce se întîmplă la nivelul superior al clasamentului, aici situaţia este neschimbată, Dinamo aflîndu-se în vîrf la o distanţă confortabilă de eterna sa rivală, Steaua. Surprinzătoare ar fi doar viteza cu care F.C. Ploieşti a recuperat, prin două egaluri, punctele pierdute în prima etapă, acasă, în meciul cu elevii lui Halagian. O vorbă bună pentru rapidişti, aceştia demonstrînd că se simt mai bine în deplasare decît în potcoava Giuleştiului, unde suporterii îi apostrofează în fel şi chip, urcînd tensiunea meciurilor de acasă la cote greu suportabile. Dar, dînd curs acestei păreri tot mai des întîlnite în mediul specialiştilor într-ale fotbalului, nu înseamnă că nu vedem şi cealaltă faţă a monedei, adică substanţiala contribuţie a jucătorilor la instaurarea acestui climat care macină gruparea feroviară.

În fine, ca să ne referim, totuşi, şi la echipele de la mijlocul clasamentului, să consemnăm că etapa viitoare ar putea să clarifice disputa fotbalului din Bănie : Universitatea sau Electroputere ? Olteniі se vor întîlni într-un derby mult mai motivat decît cel din retur, cînd craiovenii mari, adică Universitatea, au trecut cu greu, la limită, cu doar 1—0 de craiovenii mici, adică Electroputere. Noi credem că Marian Bondrea, artizanul Electroputerii, îi va învinge pe Sorin Cîrţu, antrenorul atît de contestat de unii din jucătorii săi. Dar, vorba poetului, vom muri şi vom vedea, nu înainte însă de-a urmări prima manşă a sferturilor de finală din Cupa României, sferturi în care partida Sportul Studenţesc — Steaua deţine capul de afiş. E cineva de altă părere ?!

RADU NEGRU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

■ La începutul acestei săptămîni, o delegaţie a M.T.S. formată din dl Ioan Moldovan, ministru, dl Cristian Gatu, şeful Departamentului Sport, şi dna Lia Manoliu, preşedintele C.O.R., a fost invitată în premieră, de dl Juan Antonio Samaranch, preşedintele C.I.O. la Lausanne, pentru o discuţie legată, printre altele, de J.O. de la Barcelona. Delegaţia noastră va cere sprijin şi pentru reglementarea, la nivelul federaţiilor internaţionale, a condiţiilor în care un sportiv român, plecat din ţară, să reprezinte în continuare culorile naţionale, inclusiv la Barcelona.

■ Răzvan Sabău, felicitat după cîştigarea finalei din decembrie pentru Orange Bowl (la 16 ani) de către Nick Bolletieri, este şi în aceste zile în Florida la vestita Academie de tenis... Nick Bolletieri în grupa de elită, din care au făcut parte şi Sampras şi Agassi. Răzvan are parte de o echină impresionantă de tehnicieni : antrenor pentru lovituri, antrenor pentru tactică, psiholog, nutriţionist, etc. Printre partenerii lui, în ultima vreme s-au numărat : Agassi şi... Borg. Clubul Dinamo, care plăteşte toate cheltuielile, i-a oferit o mare şansă lui Răzvan. Credem, din toată inima, că ea nu va fi ratată de un mare talent, despre care am scris şi altă dată cu speranţă. **(Mihai Săndoiu).**

■ **CU PRĂJINA ÎN PIATA ROŞIE.** Multiplul campion şi recordman mondial la săritura cu prăjina ucraineanul Serghei Bubka, intenţionează ca după desfăşurarea Jocurilor Olimpice de vară să organizeze un „Masters" al prăjinaştilor, nici mai mult nici mai puţin decît în Piaţa Roşie din Moscova. De-ar şti Lenin...

■ **„NASA" ECHIPELOR NOASTRE.** Se ştie că în actuala ediţie a Cupei U.E.F.A. la fotbal, Genoa 1893 a eliminat succesiv atît pe Dinamo cît şi pe Steaua. Iată însă că italienii au confirmat, calificîndu-se în semifinale după o dublă victorie (2—0 şi 2—1) cu Liverpool. Englezii or fi avînd mai mult umor decît noi ?

■ **ATENŢIE LA DELEGĂRI !** Să fie o simplă coincidenţă faptul că la partida Sportul Studenţesc — Corvinul Hunedoara a oficiat la centru arbitrul **sibian** Aron Huzu, iar în etapa următoare siderurgiştii întîlnesc, pe propriul teren, tocmai pe F.C. Inter Sibiu, iar datorită cartonaselor galbene primite de către Ţiţa, Mitrică şi Siroia, oare aceştia au realizat „cumulul" necesar suspendării ?

■ **NUMĂRUL MILIONARILOR AUTOHTONI ÎN CREŞTERE.** La concursul Pronosport din 15 martie a.c. participantul Băeşu Vasile, din Piatra Neamţ, a cîştigat 5 901 806 lei. Duminica trecută, toate cele trei partide din campionatul nostru incluse în program s-au terminat la egalitate. Ce-o fi indicat fericitul moldovean ?

■ **TOT DIN CIUDĂŢENIILE DELEGĂRILOR.** Suspendat pe două etape, pentru semnalizările greşite de la margine în meciul Dinamo — Sportul Studenţesc, arbitrul orădean Fl. Marcu a fost programat, tot ca tuşier, la partida Universitatea Craiova — Oţelul Galaţi. Dar dacă sancţiunea era mai mare, ar fi fost delegat la centru ? ! **(Pompiliu L. Dumitrescu).**

Cristian Gatu

SALVAŢI SPORTUL!

Cele două feţe ale monedei

Am promis amănunte în ceea ce priveşte unele greutăţi subiective. Astăzi, doar despre mult dorita intervenţie a sponsorilor. Vor fi şi cîteva veşti, cred eu, bune, culese dintr-o recentă hotărîre a guvernului.

Cadrul juridic al sponsorizării se regăseşte în legea bugetului. În această lege, încă în dezbaterea parlamentului sînt trei alineate care se referă şi la sport. Din păcate, sportul a fost şi mai este încă la „şi". Deşi am purtat „lupte seculare", nu am reuşit să obţinem decît un procent de 1,5 din fondul anual de salarii, care să poată fi dirijat şi către sport, procent valabil atît pentru firmele de stat cît şi pentru cele particulare. Mai ales în privinţa celor particulare, pentru care cerusem 2 la sută din profitul brut, forma în care se votează legea este un handicap, pentru că, de regulă, aceste firme lucrează cu puţini oameni, tocmai pentru a obţine un profit mare. Dacă ne mai gîndim şi la slăbiciunea economiei noastre...

Săptămîna trecută s-au aprobat normele financiare care reglementează mişcarea sportivă în anul 1992. De mare interes sînt premiile ce vor fi acordate sportivilor învingători în mari competiţii internaţionale. Sumele respective sînt impozabile, aşa cum se întîmplă şi în ţările dezvoltate şi vor fi plătite din bugetul M.T.S. Desigur, cifrele pot fi îmbunătăţite prin participarea sponsorilor, care, sper din toată inima, vor apărea. Premiile pentru J.O. de la Barcelona s-au anunţat deja în presă. Voi reaminti doar suma pentru medalia de aur : 3 milioane de lei. În hotărîrea guvernamentală sînt şi două noutăţi absolute, şi anume, se premiază şi locurile 4—6, inclusiv la campionate mondiale şi europene, seniori şi juniori, şi, de asemenea, vor fi premiaţi şi antrenorii care vor avea sportivi în primele 6 locuri la competiţiile menţionate, lucru foarte important pentru motivarea acestora.

Un campion mondial de seniori va primi pînă la un milion de lei, în timp ce locurile 2—6 vor fi recompensate cu următoarele sume : pînă la 700 000, 400 000, 100 000, 75 000 şi, respectiv, pînă la 37 500 de lei. Pentru un campion mondial de juniori, suma va fi de 200 000 de lei, respectiv 150 000 lei şi 75 000 lei pentru locurile 2 şi 3.

Campionii europeni vor fi premiaţi cu 400 000 lei. Celelalte locuri de pe podium vor încasa 300 000 şi, respectiv, 150 000 lei. Juniorii, medaliaţi la europene vor fi stimulaţi cu 100 000, 75 000 şi 37 500 de lei.

Sumele cuvenite pentru locurile 4—6 sînt proporţional scăzute faţă de primele trei poziţii.

Antrenorii care pregătesc un campion olimpic vor primi un premiu pînă la valoarea celui acordat sportivului, regulă valabilă şi pentru celelalte competiţii mondiale sau europene.

Pregătirea sportivilor este cealaltă faţă a monedei dar sînt convins că aceste stimulente materiale vor ajuta substanţial la obţinerea unor performanţe cît mai bune.

Box

Bătaie şi bani ca la „Şapte păcate"

Cum vor fi fiind galele profesioniste de box din alte ţări, nu prea ştim. De auzit şi de văzut, pe ici-pe colo, la televizor, s-a mai întîmplat, dar de-adevăratelea cine poate să ştie despre ce ar putea fi vorba ?! Şi iată că, asistînd la gala care a deschis, să zicem aşa, sezonul pugilistic profesionist, putem spune că amatorii de box au participat la un veritabil spectacol. Un spectacol în care întrecerea sportivă, sau bătaia pe bani mulţi, şi-a tăiat, fiecare, partea leului. Vom reţine bună seamă, la bătăile din „Şapte păcate" ale galei, dar ceea ce vrem să subliniem din capul locului este faptul că organizatorii au călcat cu dreptul, mulţumind pe aproape toată lumea. Pata de culoare a galei, sau latura artistică, dacă nu cumva termenul e prea pretenţios, au asigurat-o „balerinele". Dansul lor cu tentă sportivă, susţinut în debutul galei, a avut meritul că a trezit „spiritul" şi instinctele spectatorilor care le-au aplaudat şi le-au fluierat, în acelaşi timp. În ceea ce ne priveşte, fără să fi aşteptat din partea lor să interpreteze Lacul lebedelor, — pentru că, vai, n-aveau cum, săracele, — le-am admirat pentru efortul şi seriozitatea cu care şi-au cîştigat pîinea sau banii. Punctul culminant l-a constituit momentul cînd, din tavanul Sălii Polivalente a căzut, în finalul dansului, o ploaie de baloane colorate. Ce mai încoace-încolo, a fost frumos şi cine spune că n-a avut ce vedea este un răuvoitor !

Şi-acum, cîte ceva despre sponsorul acestei gale, Gheorghe Niţu, un brăilean stabilit de mult timp în Germania. A cheltuit cu această gală cam un milion de lei şi credem că a recuperat cel mult o cincime. Cam puţin, dar poate că, în timp, investiţia s-ar putea amortiza. Îmbucurător este faptul că, aşa cum avea să ne declare, dînsul a prevăzut această pierdere şi, dacă nu va fi să fie, adică dacă nu-şi va recupera banii, nu e nici o supărare. Asta nu înseamnă că e putred de bogat şi îşi poate permite să arunce în stînga şi în dreapta cu sutele de mii de lei, dar, vorba sa, îi place foarte mult boxul şi este gata să riste tot ce are. În realitate, domnul Gheorghe Niţu, ştie mai bine ca oricine că românului i se poate trezi foarte uşor gustul de box, că boxerii români pot urca în valoare şi, în clipa în care se vor pune în joc titlurile de campioni la profesionism, oamenii vor da năvală. Nu ni s-a destăinuit ca atare dar gîndurile sale sînt, totuşi, uşor previzibile. Şi nu e deloc rău că este hotărît să sponsorizeze în continuare astfel de confruntări pugilistice. Cam tot aşa gîndeşte şi Liga boxului profesionist, sub patronajul căreia s-a disputat gala. De reţinut spusele preşedintelui acestei Ligi, domnul Dumitru Ciubotaru : „Deşi pare un paradox, voi spune că vom avea mai mulţi boxeri amatori atunci cînd vom avea un box profesionist de mare clasă. Îmi aduc aminte că, în tinereţea mea (înainte de a se desfiinţa boxul profesionist din ţara noastră, cam prin 1947—48, n.n.), la Galaţi şi Brăila erau cîteva săli de box. În fiecare sală se antrenau cîte 4—5 profesionişti, iar noi, copiii, ne antrenam alături de ei şi visam să fim asemenea lor. Datorită acelor 4—5 profesionişti, sălile erau pline de tineri boxeri amatori". În fine, o problemă spinoasă a boxului profesionist abia reînfiinţat ar fi existenţa, concomitentă cu Liga, a unei Comisii de box profesionist a Federaţiei Române de Box. Nu numai că respectiva Comisie există, ba chiar şi organizează o gală, tot profesionistă şi cu premii mai mari decît cea a Ligii, dar, dacă e să stăm strîmb şi să judecăm drept, ea seamănă foarte mult cu guvernul asa-zisei Republici Transnistriene. Orice fel de explicaţii s-ar aduce, ne aflăm într-o situaţie penibilă : deşi boxerii care au trecut la profesionism sînt număraţi pe degete, avem, iată, două foruri ! Din fericire doar unul este recunoscut pe plan european şi mondial, Liga. Comisia, ca să nu intrăm în cine ştie ce bucluc, ar fi bine să renunţe de-a mai exista.

Şi-acum, că am circumscris situaţia boxului profesionist din ţara noastră, să facem cîteva referiri la primele meciuri ale acestui an. Vasile Cîtea nu s-a lăsat prea mult impresionat de numele lui Eugen Ionescu şi a încheiat destul de repede conturile cu acesta, învingîndu-l prin abandon în repriza a doua, în timp ce noi, spectatorii, am fi dorit un meci pe durata celor 3 reprize anunţate. Cel de-al doilea meci programat pe o astfel de distanţă şi disputat ca atare a fost cel dintre Constantin Pascariu şi Gigel Petre. A fost un meci echilibrat, Gigel fiind adeseori încurajat cu îndemnul „Hai, primare!" întrucît de la distanţă, semăna perfect cu dl Crin Halaicu. A învins, deci, soţia primarului. O impresie deosebită a lăsat botoşăneanul Sava Melinte, un boxer altădată moale ca o brînză şi lent ca un melc. De-această dată, pentru că au apărut şi banii, s-a dovedit a fi tare ca o stîncă şi dur ca un samurai, îngenunchindu-l, la propriu şi figurat, pe rapidistul Ion Brînzoc. În fine, cel de-al patrulea meci profesionist s-a încheiat, ca şi celelalte, înainte de ultima repriză, Constantin Dimofte spulberîndu-l pe Gigi Dumitrescu. Dintre meciurile amatorilor s-a desprins cel în care Dănuţ Lugigan, stabilit acum în Germania, l-a depăşit pe Costică Grecu, dar mai ales cel în care Claudiu Cristache (17 ani) l-a înfruntat şi depăşit, la capătul unei dispute entuziasmante, pe dinamovistul Robert Stănică. Cam atît deocamdată, pînă joi, 26 martie, cînd aproximativ aceiaşi boxeri vor urca din nou în ring, de-această dată în gala organizată de „Comisia" despre care am vorbit ceva mai sus.

RADU NEGRU ■

Un nou renăscut „Almanahul Flacăra"

„Acest almanah este o reuşită"

Alocuţiunea domnului Ludovic Spiess, ministrul culturii

Stimate doamne şi domni,
ne aflăm aici pentru a serba un eveniment publicistic : a apărut almanahul „Flacăra" 1992. Am răspuns acestei invitaţii pentru că-mi face plăcere să împărtăşesc bucuria unei reuşite: acest almanah este o reuşită.

Mai întîi pentru că a apărut şi aici se cuvin felicitări celor care au trecut cursa cu obstacole financiare, birocratice şi cîte or mai fi fost ele. Este apoi o reuşită şi prin ceea ce conţine — şi ambiţiosul subtitlu „O bibliotecă într-o carte" nu este exagerat. Răsfoindu-l, am dat peste multe titluri interesante şi am avut nostalgia unei vacanţe, în care, printre altele, să citesc şi almanahul dumneavoastră. Deci, se cuvine felicitări şi celor care le-au conceput şi, bineînţeles, celor care semnează în paginile lui. În acelaşi timp vă doresc ca apariţia almanahului să fie şi o reuşită financiară : adică să se vîndă repede, bine şi să consolideze astfel societatea Publicaţiilor „Flacăra". Prosperitatea dumneavoastră ar deveni semn bun şi ar da speranţe că li se poate întîmpla şi altora. Deci, almanahului „Flacăra", drum bun spre casele şi inimile cititorilor !

Lansare ca la Cap Canaveral

Joi 19 martie a.c. a viscolit şor mai spre prînz şi zăpada a început să se topească despinic. Aproape întreg tirajul proaspăt editatului almanah „Flacăra" intrase, din tipografie, în camerele compartimentului nostru de difuzare. Librăria „Mihail Sadoveanu", din centrul Capitalei, s-a oferit, amabilă, să ne accepte lansarea de carte proaspătă (şi pufoasă!) în prestigiosul său local. Către ora două din după amiază, librăria fremăta de cititori şi cumpărători. Vitrinele erau ticsite cu exemplare din noua publicaţie (208 pagini color într-o prezentare grafică de ţinută, la preţul de numai 195 de lei). A fost invitat şi criticul Alex. Ştefănescu, unul dintre cei mai distinşi şi mai apropiaţi colaboratori ai revistei, care n-a putut ajunge însă în timputil de la Ploieşti. Deşi au fost destul invitaţi şi mulţi cititori, vremea sumbră (de „făcut copii şi numărat banii" — sau, cine ştie, poate chiar invers) ne-a jucat, într-o oarecare măsură, un renghi de zile mari. Printre cei care ne-au onorat cu prezenţa lor specială au fost : domnul Dumitru Mazilu, proaspătul autor al unui best-seller, domnii Lorin Vasilovici (Libertatea), Dan Munteanu (director la Vinexport). O gazdă perfectă a fost doamna directoare Georgeta Munteanu — a librăriei „Sadoveanu" — a cărei rafinament şi naturaleţe ne-au uluit. Dl. Popa, directorul Centrului de Librării şi Difuzare a Cărţii (devenit, de curînd, Societatea Comercială CULTURA NAŢIONALĂ s.a.), deşi rezervat şi plin de tact, ne-a dat o lecţie utilă despre ceea ce poate să însemne fericita logodnă dintre rentabilizarea producţiei de carte şi standardul de calitate al unei culturi naţionale. Desigur că prezenţa impunătoare a Ministrului Culturii, dl. Ludovic Spiess, a fost „vioara întîi" (era să zic : primadona, dar mi-am dat peste gură la timp) a întîlnirii. Domnia sa a rostit un speech care ne-a măgulit. Apoi, întreţinîndu-se cordial cu noi, între două zîmbete, a tras cu coada ochiului la fursecuri, care s-au „evaporat" primele. După amiaza a fost stropită uşor (lubrifiată ?) cu vizichi (vorba stim noi cui...) Ballantines şi cu şampanii de Jidvei, ale căror bule au turmentat deopotrivă încăperea şi asistenta. Prezentarea pe care ne-a făcut-o cititorilor şi consumatorilor de carte doamna directoare Munteanu a fost mai mult decît binevoitoare : „Sperăm să fie o verigă în lanţul succeselor pe care le anunţă reacţiile pieţei. Ne bucurăm să fim gazda valorosilor minuitori ai destinelor editurii, distinşi scriitori prezenţi astăzi aici. Mulţumim domnului ministru, care a răspuns invitaţiei noastre". O echipă operativă de la Televiziune a reuşit să prindă succint evenimentul într-un montaj pe fondul prezentării (răsfoirii) noii publicaţii. Mica agapă pricinuită de „luarea din păr" a nou-renăscutului almanah s-a lungit pînă în jurul orelor patru. În acest timp, în larga sală alăturată a librăriei, cititorii cei mai curioşi şi îndrăzneţi au început să răsfoiască paginile almanahului mirosind incitant a spalt, plumb, tuş, hîrtie tipografică şi culori. Cînd numai o „baterie" de Jidvei „sare" lejer peste două sute de lei, almanahul nostru este chiar o investiţie. În rest, ne gîndim (sperăm) şi noi că vom fi ce-am fost şi mai mult decît atît !...

MIHAIL GĂLĂŢANU

Cartea = spectacol

M-am întrebat adeseori, prin ani, la fiecare apariţie a unui **Almanah Flacăra**, de ce această publicaţie este aşteptată cu atîta interes, de ce este atît de populară şi printre tineri şi printre virstnici, indiferent de categoria socială. Şi de fiecare dată mi-am răspuns altfel în legătură cu această bibliotecă adunată între copertele unei singure cărţi. Astăzi, de pildă, mi-aş explica dragostea care o înconjoară aducîndu-mi aminte de o povestire a lui Borges, „El Aleph", în care eroul, într-o clipă miraculoasă, are privilegiul contemplînd un singur punct, să zărească întreg universul. La fel, cel care parcurge paginile **Almanahului Flacăra** are norocul să se întîlnească în acelaşi timp cu oameni de ieri şi de azi, să cunoască întîmplări care au fost sau care, poate vor fi, să devină grav în faţa unor evenimente zguduitoare sau să se amuze de păţaniile hazlii, să urmărească aventuri palpitante sau să se delecteze cu jocuri ale minţii, să pătrundă în culisele istoriei sau să i se ofere enigme ale cosmosului. Pe scurt, oricărui cititor al acestei apariţii editoriale i se oferă spre vizionare spectacolul lumii aşa cum este ea : frumoasă, dramatică, hazlie, atroce, misterioasă, urîtă, nerusinată, plină de tensiune, obraznică, tandră, comprehensivă, în toată minunta ei complexitate.

GEORGE ARION

Note de primăvară

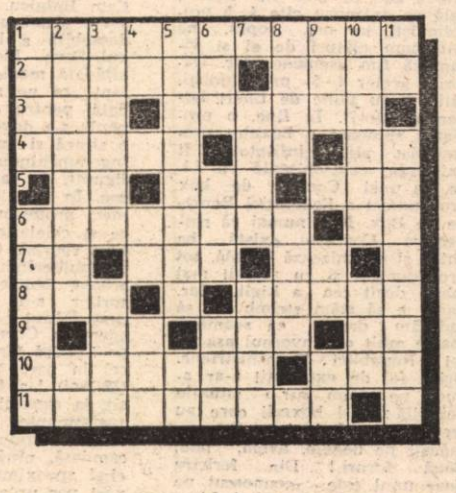

ORIZONTAL : 1) Denumire sub care mai este cunoscut gingaşul ghiocel. 2) A încolţi — Arbore ce creşte pe lîngă rîurile de munte şi care, primăvara, se împodobeşte cu flori verzui-roşietice. 3) Mamă (arh.) — Mare poet englez, cel care a închinat o „Odă unei dimineţi de mai" (John). 4) Cele agricole încep odată cu venirea primăverii — Petale de anemone ! — Desprimăvărat, în sfîrşit ! 5) Răsar romaniţele ! — „Primăvară...", melodie de muzică uşoară de Florentin Delmar (masc.) — Marcă de automobil românesc. 6) Plante tinere care sînt sădite primăvara în grădină — Început de aprilie ! 7) Din sole ! — Garnitură — Apar mitişorii ! 8) Zburdă alături de mieluşei pe cîmpii — Transformaţi în frunze şi în flori sub bagheta fermecată a primăverii (sg.). 9) Încolţesc aişorii ! — Zeu al turmelor şi al păstorilor, al naturii în genere, în mitologia greacă — Aripi de rîndunică ! 10) Straturi circulare de flori — „....de primăvară", lied de Franz Schubert. 11) „....de primăvară", poem desprins din creaţia lui Nicolae Labiş.

VERTICAL : 1) .....ghiocel, prima iubire", cunoscută melodie de Elly Roman (neart.) — Alaiuri de fluturi şi albine. 2) Braţele încărcate de flori ale primăverii (dim.) — Într-un rond ! 3) Sensibila poetă care ne-a încîntat cu o „Seară de primăvară" (Magda) — „....de primăvară", lucrare ce poartă semnătura marelui compozitor norvegian Edvard Grieg. 4) 2,3 omătuţe ! — Codiţă de toporaş ! — 15 martie în calendarul roman 5) Sărbătoare populară de primăvară — Sfîrşit de drum ! 6) Plini de seve regeneratoare — Încondeiat de Paşti (dim.) — Perene ! 7) Arbust cu frunze persistente şi flori mici, melifere — Zeiţa primăverii la romani. 8) Păsări migratoare — Nu-l afectează nici astenia de primăvară. 9) Riu în Mongolia — Ion Grecea — Viorele... abia încolţite ! 10) Aflată în primăvara vieţii — Plante erbacee cu flori roşii-purpurii, mai rar albe, dispuse într-un spic. 11) Primăveri (fig. ; sg.) — Viorele.

Dicţionar : IMA, PRN, IRO.

MIHAI ZGUBEA

DEZLEGAREA CAREULUI DIN NUMĂRUL ANTERIOR

Cu timpul : SPUNE ; SECOL ; CURĂŢI ; POLI ; ORARĂ ; HOMAR ; LUT ; TRECERE ; AR ; CEAPĂ ; I ; RECE ; MA ; D ; P ; ARĂTĂTOARE ; U ; OSOŞI ; TAR ; MINUT ; CLIPE ; EFORIE ; ANIN ; DEŞI ; DECADĂ.

PUBLICAŢIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) – 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, Bucureşti
Cont (dolari) – 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor şef :
Ion D. Goia

Redacţia : Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălăţanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupaşcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane : 2002 – secretariat director, 2558 – redactor şef, 1700 – eveniment, 2600 – drepturile omului, 2559 – cultură, 2528 – fotoreportaj.

REBUS

Redactor şef :
Alexandru Păsărin

REDACŢIA : Aurel Ştefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor şef), 1457 (redacţie).

BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Creţu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ştefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurenţiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX – 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET" S.A. – P.O. Box 33–57, telex 11 995, 11034, Fax – 18 56 73 – Bucureşti – Piaţa Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacţie.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI Bucureşti

16 pagini — 25 lei